

Джордж Р. Р. Мартин

Пир за врани

На Стивън Бучър,
чародея на Windows, дракона на DOS,
без когото тази книга щеше да се пише с молив.

ПРОЛОГ

– Дракони. – Моландер вдигна от земята една спаружена ябълка и я запремята в шепа.

– Хвърли – прикани го Алерас Сфинкса, извади стрела от колчана си и я сложи на тетивата.

– Хубаво ще е да видя дракон. – Рууни беше най-малкият, набито момче, още цели две години му оставаха, докато стане мъж. – Много ще се радвам.

„А аз ще се радвам да спя в прегръдките на Роузи“, помисли Пейт. Помръдваше неспокойно на пейката. До утре Роузи като нищо можеше да е негова. „Ще я отведа далече от Староград, през Тясното море в някой от Свободните градове“. Там нямаше никакви майстери, нямаше кой да го вини.

Чуваше смеха на Ема – лееше се през затворения с кепенци прозорец над главата му, примесен с дълбокия глас на мъжа, когото забавляваше. Беше най-старата от курвите в „Перо и половница“, към четирийсет някъде, но все още хубава, с налята, стегната плът. Роузи бе дъщеря ѝ, петнайсетгодишна, едва-що разцъфтяла. Ема беше обявила, че девствеността на Роузи струва един златен дракон. Пейт бе спестил девет златни елена и гърне медни звезди и петаци, сякаш щяха да му свършат някаква работа. По-голям шанс имаше да си измъти истински дракон, отколкото да събере достатъчно монети за един златен.

– Много късно сте се родили за дракони, момчета – каза Армен Послушника. Армен носеше на врата си каишка с нанизани брънки калай, тенеке и олово, и като повечето послушници май вярваше, че новациите имат репи вместо глави. – Последният дракон е умрял при царуването на крал Егон Трети.

– Последният във Вестерос – настоя Моландер.

– Хвърли ябълката де – прикани го отново Алерас. Приятен младеж беше Сфинкса. Всички слугини душа даваха за него. Даже Роузи понякога го докосваше по ръката, като му носеше вино, а Пейт само скърцаше със зъби и се правеше, че не вижда.

– Последният дракон във Вестерос е последният дракон – опъна се Армен. – Това е добре известно.

– Ябълката! – подвикна Алерас. – Освен ако не си решил да я ядеш.

– Цели!

Моландер повлече сакатото си стъпало, леко подскочи и запрати ябълката в мъглата, надвиснала над Медовината. Да не беше кракът му, щеше да е рицар като баща си с тези яки ръце и широки рамене. Ябълката полетя далече и бързо...

...но не толкова бързо: стрелата изсвистя след нея – дълга цял разкряч пръчка от златисто дърво с пурпурни пера. Пейт не я видя как улучи ябълката, но чу. Над реката отекна тихо пльокане, последвано от плясък.

Моландер подсвирна.

– Направо я пръсна.

„Роузи искам да пръсна аз“. Пейт бе омаян от лешниковите й очи и напъпващите гърди, а и от това как се усмихваше всеки път, щом го видеше. Беше омаян от трапчинките й. Понякога вървеше боса, като сервираше, да усеща тревата под ходилата си. Това също омайваше. Даже пръстите на краката й го омайваха. Дано да му позволише някоя нощ да й разтрива стъпалата – беше измислил по една смешка за всяко пръстче и си представяше как чува кикота й.

Навярно щеше да е по-добре, ако останеше отсам Тясното море. Можеше да купи магаре с парите, които беше спестил, и двамата с Роузи щяха да се редуват да го яздят, докато се скитат из Вестерос. Еброуз можеше да смята, че не си заслужава среброто, но Пейт знаеше как да намести кост и да изцери треска с пиявици. Простите хорица щяха да са благодарни за помощта му. Ако успееше да се научи и да реже коса и да бръсне бради, и бръснар даже можеше да стане. „Това ще ми стигне – каза си той. – Само да имам Роузи“. Роузи беше всичко, което искаше от този свят.

Не винаги беше така. Беше си мечтал да е майстер в замък, на служба при някой шедър лорд, който да го уважи заради мъдростта му и да го дари с хубав бял кон от благодарност за службата му. Как само щеше да язди, ах, как благородно, и да се усмихва отгоре на простите хорица, като ги подминава по пътя...

Една нощ в гостилницата на „Перо и половница“, след втората половница от страшно силната ябълкова, Пейт се беше похвалил, че няма все да е новак.

– Прав си – подвикна Лео Ленивеца. – Ще си бивш новак – ще пасеш свине.

Докапчи половницата си. Огряната от факли тераса на „Перо и половница“ бе като остров светлина сред море от мъгла. Долу по реката далечният фар на Висока кула се носеше в нощния мокреж като мъглява

оранжева луна.

„Алхимикът вече трябваше да е дошъл“. Дали всичко това не беше някаква лоша шега, или нещо му се беше случило на човека? Късметът често бе обръщал гръб на Пейт. Веднъж беше сметнал, че е късметлия, като го избраха да помага на стария архимайстер Уолгрейв с гарваните, без изобщо да му хрумне, че също така ще трябва да готви, да мете стаята и всяка сутрин да го облича. Всички разправяха, че Уолгрейв е забравил повече от занаята за гледането на гарвани, отколкото повечето майстери някога са знаели, затова Пейт смяташе, че една черна желязна брънка ще е най-малкото, на което може да се надява, докато не разбере, че Уолгрейв не може да му я даде. Старецът си оставаше архимайстер само от уважение. Всички знаеха, че е бил велик архимайстер, но сега халатът му най-често скриваше подмокрена долна риза, а преди половин година послушниците го бяха намерили да плаче в Библиотеката, понеже на може да си намери сам пътя до покоите. Така че зад желязната маска на мястото на Уолгрейв седна майстер Гормон, същият Гормон, който веднъж бе обвинил Пейт в кражба.

В ябълката до водата запя славеи. Звукът беше сладък, благословен отдих след дрезгавите крясъци и непрестанния грак на гарваните, за които се беше грижил цял ден. Белите гарвани знаеха името му и си го мърмореха всеки път, щом го зърнеха: „Пейт, Пейт, Пейт“, и му идеше да се разкрещи. Големите бели птици бяха гордостта на архимайстер Уолгрейв. Искаше, като умре, да го изядат. Пейт подозираше, че искат да изядат и него.

Може би беше заради страшно силната ябълкова – не беше дошъл тук да пие, но Алерас черпеше да отпразнуват медната му брънка, а чувството за вина го правеше жаден – но славеите трели му звучаха почти като злато за желязо, злато за желязо, злато за желязо. Което беше повече от странно, защото точно това бе казал непознатият в нощта, когато Роузи ги запозна.

– Кой си ти? – попита го Пейт, а онзи отвърна:

– Алхимик съм. Мога да превръщам желязо в злато.

А после монетата се озова в ръката му, заигра между пръстите, меко жълтото злато лъсна на светлината на свещта. На едната страна имаше триглав дракон, на другата – главата на някакъв мъртъв крал. „Злато за желязо – повтори си Пейт. – По-добре не можеш се оправи. Искаш ли я? Обичаш ли я?“

– Аз не съм крадец – каза на мъжа, който се бе нарекъл „алхимик“.
– Новак съм в Цитаделата.

Алхимикът кимна и отвърна:

– Ако премислиш, ще се върна тук след три дни, с моя дракон. Трите дни бяха изтекли. Пейт дойде в „Перо и половница“, още несигурен какво точно иска да направи, но вместо алхимика завари Моландер, Армен и Сфинкса, с Рууни на опашката. Щеше да събуди подозрения, ако не седнеше с тях.

„Перо и половница“ не затваряше никога. От шестстотин години си стоеше на островчето в Медовината и вратите му винаги бяха отворени за гости. Макар високата дървена постройка да беше клюмнала на юг, както новациите понякога клюмваха още след първата половница, Пейт допускаше, че ханът ще продължи да си стои още шестстотин години, да продава вино, ейл и ябълкова на речни рибари и моряци, на ковачи и певци, на жреци и принцове, и на новациите и послушниците от Цитаделата.

– Староград не е светът – заяви Моландер високо. Беше рицарски син и пиан колкото можеше да е. Откакто му донесоха вестта за смъртта на баща му при Черна вода, се напиваше почти всяка нощ. Макар да бяха в Староград, далече от битките и на безопасно зад стените му, Войната на петимата крале ги беше засегнала всички... въпреки че архимайстер Бенедикт настояваше, че нямало никаква война на петима крале, след като Ренли Баратеон бил убит преди Бейлон Грейджой да го коронясат.

– Баща ми винаги твърдеше, че светът е по-голям от замъка и на най-великия владетел – продължи Моландер. – Драконите сигурно са най-малкото, което човек може да открие в Карт, в Асшаи и Юай Тай. Разказите на моряците...

– ... са разкази на моряци – прекъсна го Армен. – Моряци, драги ми Моландер. Слез долу на кейовете и бас слагам, че ще намериш моряци, които ще ти разправят за русалки, с които са лягали, или как са изкарали цяла година в корема на риба.

– А откъде знаеш, че не са? – Моландер зарови с крака из тревата търсеше още ябълки. – Трябва сам да си бил в корема ѝ, за да се кънеш, че не са. Ако беше разказ на един, да, човек да се посмее, но когато четирима гребци от четири различни кораба ми разправят едно и също на четири различни езика...

– Историите не са едни и същи – настоя Армен. – Драconi в Асшаи, драconi в Карт, драconi в Мийрийн, дотракски драconi, драconi, които освобождават роби – всеки го разправя различно от предишния.

– Само в подробностите. – Моландер ставаше по-упорит, щом се

напиеше, а и трезвен си беше твърдоглав. – Всички говорят за дракони и за красива млада кралица.

Единственият дракон, за който на Пейт му пукаше, беше от жълто злато. „На третия ден. Каза, че ще дойде“.

– Има една до крака ти – каза Алерас на Моландер. – А в колчана имам още две стрели.

– Да ти еба и колчана. – Моландер се наведе над падналия плод. – Червива е – измърмори сърдито, но я хвърли все пак. Стрелата улучи ябълката и я цепна точно на две. Едната половина падна на покрива на куличката, изтъркули се на стряхата, подскочи и тупна само на стъпка от Армен.

– Ако срежеш един червей на две, получаваш два червея – увери ги послушникът.

– Де да ставаше така и с ябълките: никой нямаше да гладува – подхвърли Алерас с вечната си хитра усмивка. Сфинкса винаги се усмихваше, все едно че знае някоя тайна шега. Това му придаваше лукав вид, който добре се връзваше с острата брадичка, вдадената като клин по средата на челото коса и гъстите, късо подрязани катранено-черни къдрици.

От Алерас щеше да излезе майстер. Беше в Цитаделата само от година, а вече си бе спечелил три брънки от майстерската си верига. Армен имаше повече, но за всяка брънка му беше трябвала цяла година. Все пак и от него щеше да излезе майстер. Рууни и Моландер бяха новаци с розови вратлета, но пък Рууни беше още малък, а Моландер предпочиташе пиенето пред четенето.

Виж, Пейт...

Беше изкарал вече пет години в Цитаделата: дойде от западните земи, когато беше на тринайсет – но вратът му си оставаше все така розов като в деня на пристигането му. На два пъти си беше повярвал, че е готов. Първия път отиде при архимајстер Велин да покаже знанията си за небесните светила. Вместо това разбра как си е спечелил прозвището Велин Оцета. Две години му трябваша да събере кураж да опита отново. Втория път се подложи на изпитание пред добрия стар архимајстер Еброуз, известен с мекия си глас и леката си ръка, но въздишките на Еброуз се оказаха някак точно толкова болезнени, колкото бодлите на Велин.

– Една последна ябълка и ще ви кажа какво подозирам за тези дракони – обеща Алерас.

– Какво може да знаеш пък ти? – избуботи Моландер, видя една ябълка на дървото, подскочи, откъсна я и я хвърли. Алерас изпъна

тетивата до ухото си, завъртя се плавно и проследи целта в полет. Пусна стрелата точно когато ябълката започна да пада.

– Винаги не улучваш с последната стрела – каза Рууни. Ябълката цопна цяла в реката.

– Видя ли?

– Денят, в който улучиш всички, е денят, в който, спираш да се подобряваш. – Алерас свали тетивата на лъка и го прибра в кожата на калъф. Прътът беше издялан от златно сърце – почти легендарно дърво от Летните острови. Пейт веднъж се беше опитал да го огъне и не можа. „Сфинкса изглежда слаб, но в тънките му ръце има невероятна сила“, помисли той. Алерас метна крак през пейката и се пресегна за чашата си. – Драконът има три глави – каза с мекия си дорнски говор.

– Това гатанка ли е? – попита Рууни. – В приказките сфинксовете винаги говорят с гатанки.

– Не е гатанка. – Алерас отпи от виното. Другите пиеха силната ябълкова, с която беше прочут ханът, но той предпочиташе странните сладки вина от родния край на майка си. Дори в Староград тези вина не бяха евтини.

Лео Ленивеца му беше лепнал прякора Сфинкса. Един сфинкс е малко от това, малко от онова: човешко лице, тяло на лъв, криле на ястреб. Алерас беше същият: баща му беше дорниец, майка му – тъмнокожа летноостровитянка. И неговата кожа беше тъмна като тиково дърво. И също като зелените мраморни сфинксове от двете страни на главната порта на Цитаделата, Алерас имаше очи от оникс.

– Никой дракон никога не е имал три глави освен на щитовете и знамена – заяви твърдо Армен Послушника. – Хералдическа украса, нищо повече. Освен това всички Таргариени са мъртви.

– Не всички – възрази Алерас. – Кралят-просяк има сестра.

– Нали главата ѝ била пръсната в стена – рече Рууни.

– Не е – отвърна Алерас. – В стената е пръсната главата на Егон, малкият син на принц Регар, от храбреците на Лъва на Ланистър. Говорим за сестрата на Регар, дето се е родила преди падането на Драконовиата камък. Денерис.

– А, да, Родената в буря. – Моландер вдигна половницата си и докапчи ябълковата. – За нейно здраве! – Тупна празната половница на масата, оригна се и изтри уста с опакото на ръката си. – Къде е Роузи? Нашата законна кралица заслужава по още една ябълкова, какво ще кажете?

Армен Послушника се огледа неспокойно.

– По-тихо, глупако. С такива неща не бива дори да се шегуваш. Никога не знаеш кой може да чуе. Паяка има уши навсякъде.

– А, я не ми пикай на крачолите, Армен. Предложих пиячка, а не бунт.

Пейт чу кикот. Тих лукав глас подвикна зад гърба му:

– Винаги съм знаел, че си предател, Куц жабок.

Лео Ленивеца влачеше крак откъм дъсчения мост, нагизден в обшит със зелено и златно сатен, с черна копринена полупелерина, закопчана на рамото с роза от нефрит. Виното, което бе разлял по предницата ѝ, трябваше да е било тъмно, ако се съдеше по цвета на петната. Над очите му беше паднал кичур пепеляворуса коса.

Като го видя, Моландер настръхна.

– Майната ти. Разкарай се. Не си добре дошъл тука. – Алерас сложи ръка на рамото му да го успокои, а Армен се намръщи.

– Лео. Милорд. Чух, че още си задържан в Цитаделата заради...

– ...още три дни. – Лео Ленивеца сви рамене. – Според Перестан светът е на четирийсет хиляди години. Молос твърди, че са петстотин хиляди. Какво са три дни, питам ви аз? – Макар на терасата да имаше поне десет празни маси, Лео седна на тяхната. – Черпи една чаша арборско златно, Куц жабок, и може и да не кажа на баща ми за тоста ти. Плочките в „Шарения хазарт“ се обърнаха срещу мен, а последния си елен похарчих за вечеря. Прасенце сукалче в сливов сос, пълнено с лешници и бели трюфели. Човек трябва да се храни. Вие какво ядохте, момчета?

– Овнешко – измърмори Моландер. Не изглеждаше много доволен. – Разделихме си бут печено овнешко.

– Сигурен съм, че ви е заситило. – Лео се обърна към Алерас. – Синът на един лорд трябва да е с широка ръка, Сфинкс. Разбрах, че си спечелил медната си брънка. Ще пия за това.

– Черпя само приятели – отвърна с усмивка Алерас. – И не съм син на лорд, казвал съм ти го. Майка ми беше търговецка.

Лешниковите очи на Лео бяха лъснали от вино и злост.

– Майка ти беше маймуна от Летните острови. Дорниците са готови да наебат всичко с дупка между краката. Без да се обиждаш. Ти може да си кафяв като орех, но поне се къпеш. Не си като цапания ни прасчо. – Махна с ръка към Пейт.

„Ако го цапна в устата с половницата, ще му избия половината зъби“, помисли Пейт. Пейт Цапания прасчо беше героят на хиляда мръсни приказки: добросърдечен празноглав тъпак, който все успяваше да

надхитри дебелите лордове, горделивите рицари и надменните септони, които го тормозеха. Глупостта му накрая все някак се оказваше неподозирана хитрост; приказките винаги свършваха с Цапания Пейт, седнал на високия стол на някой лорд или легнал с щерката на някой рицар. Но това бяха приказки. В истинския свят прасчовците изобщо не се оправяха толкова добре. Понякога Пейт си мислеше, че майка му сигурно го е мразела, за да му даде такава име.

Алерас вече не се усмихваше.

– Извини се.

– Нима? – отвърна Лео. – Как, като ми е толкова сухо гърлото...

– Позориш рода си с всяка своя приказка – каза Алерас. – Цитаделата позориш с това, че си един от нас.

– Знам. Тъй че ми купи вино, да мога да си умия срама.

– Бих ти изтръгнал езика от корен – изръмжа Моландер.

– Наистина? Тогава как ще мога да ти кажа за драконите? – Лео сви рамене. – Мелеза е прав. Дъщерята на Лудия крал е жива и си е измътила три дракона.

– Три? – смаяно възкликна Рууни. Лео го потупа по ръката.

– Три е повече от две и по-малко от четири. На твоє място все още не бих опитвал за златната си брънка.

– Остави го на мира – предупреди Моландер.

– Колко галантен е нашият Куц жабок. Както искаш. Всеки човек от всеки кораб, плавал на по-малко от сто левги от Карт, приказва за тези дракони. Някои дори ще ти кажат, че са ги видели. Магът е склонен да им вярва.

Армен се нацупи неодобрително.

– Марвин не е добре с ума. Архимајстер Перестан е първият, който ще ти го каже.

– Архимајстер Риам също го казва – обади се Рууни. Лео се прозя с досада.

– Морето е мокро, слънцето е топло, а зверилницата мрази Мастифа.

„Има подигравателен прякор за всекиго“, помисли Пейт, но не можеше да отрече, че Марвин прилича повече на мастиф, отколкото на мајстер. „Все едно че иска да те ухапе“. Магът не беше като другите мајстери. Разправяха, че се сбирал с курви и странстващи рицари, говорел си с космати ибенийци и катраненочерни летноостровитяни на техните езици и принасял жертви на странни богове в малките моряшки храмове долу при кейовете. Разправяха, че го били виждали из

предградията, в плъщите дупки и черните бардаци да се среща с глумци, певци, наемници и даже с просяци. Някои шепнеха, че дори веднъж убил човек с юмруци.

Когато Марвин се върнал в Староград, след като прекарал осем години на изток да картира далечни земи, да търси изгубени книги и да изучава изкуствата на магьосници и заклинатели на духове, Велин Оцета го нарекъл Марвин Мага. Името бързо се разнесло из цял Староград, за голям яд на Велин. „Остави заклинанията и молитвите на жреците и септоните и насочи ума си към ученето на истини, на които човек може да се довери“, посъветвал го веднъж архимајстер Риам, но пръстенът, палката и маската на Риам бяха жълто злато и майстерската му, верига нямаше нито една брънка валирианска стомана.

Армен изгледа над носа си Лео Ленивеца. Имаше идеалния нос за това – дълъг, тънък и остър.

– Архимајстер Марвин вярва в много любопитни неща, но няма повече доказателства за дракони от Моландер. Само повече моряшки приказки.

– Грещиш – отвърна Лео. – В покоите на Мага има една стъклена свещ, която гори.

Над осветената от факли тераса се възцари тишина. Армен въздъхна и поклати глава. Моландер почна да се смее. Сфинкса изгледа Лео с големите си черни очи. Рууни изглеждаше объркан.

Пейт знаеше за стъклените свещи, макар изобщо да не беше виждал някоя да гори. Бяха най-зле пазената тайна на Цитаделата. Казваха, че били донесени в Староград от Валирия, хиляда години преди Ориста. Чувал беше, че са четири; едната била зелена, а другите три – черни, и всички били високи и усукани.

– Какви са тези стъкленни свещи? – попита Рууни. Армен Послушника се окашля.

– Преди послушникът да изрече клетвите си, трябва да изкара нощта в бдение в подземие то. Не му се разрешава нито фенер, нито факел, светилник или восъчна свещ... само една свещ от обсидиан. Трябва да изкара нощта в тъмнина, освен ако не може да запали тая свещ. Някои опитват. Глупавите и инатливите, ония, дето са изучавали тъй наречените „висши мистерии“. Често си порязват пръстите, защото казват, че ръбовете на свещите били остри като бръснач. После, с окървавени ръце, трябва да изчака до съмване и да размишляват над провала си. По-разумните просто си лягат да спят или прекарват нощта в молитва, но всяка година неколцина все пак опитват.

– Да. – Пейт беше чувал тази история. – Но каква е ползата от свещ, която не хвърля светлина?

– Урок е – обясни Армен. – Последният урок, който трябва да научим, преди да си сложим майстерските вериги. Стъклената свещ символизира истината и ученето, редки, красиви и крехки неща. Направена е във формата на свещ, за да ни напомня, че един майстер трябва да хвърля светлина там, където служи, а е остра, за да ни напомни, че познанието може да е опасно. Мъдри хора могат да станат нагли в своята мъдрост, но един майстер трябва винаги да си остане смирен. Стъклената свещ ни напомня и за това. Дори след като е изрекъл клетвите си и си е сложил веригата, и е заминал да служи, майстерът ще си помисли за тъмнината на своето бдение и ще си спомни как не е могъл да накара свещта да загори, каквото и да е правил... защото дори със знание някои неща не са възможни.

Лео Ленивеца избухна в смях.

– Не са възможни за тебе, искаш да кажеш. С очите си видях свещта да гори.

– Видял си някаква свещ да гори – отвърна Армен. – Свещ от черен восък сигурно.

– Знам какво видях. Светлината беше ярка, много по-ярка от тази на свещ от восък или лой. Хвърляше странни сенки и пламъкът изобщо не трепваше, дори когато вятърът лъхна през отворената врата зад мен.

Армен скръсти ръце.

– Обсидианът не гори.

– Драконово стъкло – рече Пейт. – Простолюдието го нарича драконово стъкло. – Кой знае защо, това му се стори важно.

– Така си е – каза замислено Алерас Сфинкса. – А ако на света отново има и дракони...

– Драконите са по-тъмна работа – каза Лео. – Сивите овци са си затворили очите, но Мاستифа вижда истината. Стари сили се пробуждат. Сенки се раздвижват. Скоро ще ни връхлети век на чудеса и ужаси, век за богове и герои. – Протегна се и се усмихна с ленивата си усмивка. – Това си заслужава още по едно, викам аз.

– Ние пихме достатъчно – каза Армен. – Утрото ще дойде по-скоро, отколкото ни се ще, а архимајстер Еброуз ще говори за свойствата на урината. Добре ще е тия, които искат да си изковат сребърна брънка, да не пропускат беседата му.

– Хич и не искам да ви преча да опитвате пикня – рече Лео. – Лично аз предпочитам вкуса на арборско златно.

– Ако трябва да избирам между пикня и теб, ще пия пикня. – Моландер се надигна от масата. – Хайде, Рууни.

Сфинкса си взе калъфа с лъка.

– И за мен е време за лягане. Сигурно ще сънувам дракони и стъклени свещи.

– Всички ли? – Лео сви рамене. – Какво пък, нали Роузи ще остане. Може тази нощ да я направя жена.

Алерас забеляза изражението на Пейт и каза:

– Щом няма и един медник за чаша вино, не може да има дракон за момичето.

– Аха – подхвърли Моландер. – Освен това трябва мъж, за да се направи жена. Хайде с нас, Пейт. Старият Уолгрейв ще се събуди, като се покаже слънцето. Ще му трябваш – да му помогнеш до нужника.

„Ако си спомни кой съм“. Архимайстер Уолгрейв без усилие различаваше един гарван от друг, но с хората не го биваше толкова. Понякога като че ли мислеше, че Пейт е някой си Крессен.

– Все още не – отвърна на приятелите си. – Ще поостана още малко. – Зората още не беше пукнала, още не. Алхимикът все пак може би идваше, а Пейт бе решил твърдо да е тук, ако дойде.

– Твоя работа – каза Армен.

Алерас изгледа Пейт продължително, после метна лъка на тънкото си рамо и тръгна след другите към моста. Моландер беше толкова пиян, че трябваше да ходи с ръка на рамото на Рууни, за да не падне. Цитаделата не беше далече за гарванов полет, но те не бяха гарвани, а Староград бе истински лабиринт от тесни криви улички.

– Внимателно – чу Пейт гласа на Армен, когато речната мъгла ги погълна. – Нощта е влажна и калдъръмът е хлъзгав.

Лео Ленивеца го изгледа кисело през масата.

– Колко тъжно. Сфинкса се измъкна с всичките си сребърници и ме остави на Цапания Пейт прасчото. – Протегна се с прозявка. – Как е хубавичката ни малка Роузи, между другото?

– Спи – отвърна съдържано Пейт.

– Гола, не се съмнявам. – Лео се ухили. – Мислиш ли, че наистина заслужава един дракон? Май ще трябва да проверя някой ден.

Пейт благоразумно си замълча. На Лео не му трябваше отговор.

– Предполагам, че след като го яхна това курве, цената ѝ толкова ще падне, че ще могат да си я позволят даже прасчовци. Би трябвало да ми благодариш.

„Би трябвало да те убия“, помисли Пейт, но не беше толкова пиян,

че да се прости с живота. Лео беше обучен с оръжия и се знаеше, че е смъртно опасен с късия меч и камата. А и да успееше някак да го убие, това щеше да му струва главата. Лео имаше две имена, докато Пейт – само едно, а второто му име беше Тирел. Сир Морин Тирел, командирът на Градската стража на Староград, беше баща на Лео. Мейс Тирел, владетелят на Планински рай и Защитник на Юга, беше братовчед на Лео. Един от Старците на Староград, лорд Лейтън Хайтауър, между чиито многобройни титли се мъдреше и Защитник на Цитаделата, беше заклет знаменосец на дома Тирел. „Остави го – каза си Пейт. – Говори ги тези неща само за да ме ядоса“.

Мъглите на изток изсветляваха. „Зората – осъзна Пейт. – Зората дойде, а алхимика го няма“. Не знаеше дали трябва да заплаче, или да се размее. „Дали все пак ще съм крадец, ако върна всичко и никой не разбере?“ Още един въпрос, на който нямаше отговор, като онези, които му бяха задали Еброуз и Велин.

Изправи се и изведнъж ябълковата нахлу в главата му. Наложил се да се подпре на масата.

– Остави Роузи на мира – изсумтя за довиждане. – Не я закачай, че може и да те убия.

Лео Тирел избути назад кичура, паднал над окото му.

– Не се дуелирам с прасчовци. Разкарай се.

Пейт се обърна и тръгна по терасата. Петите му закънтяха по протърканите дъски на стария мост. Когато стигна на другия бряг, небето вече розовееше. „Светът е широк – каза си. – Ако си купя магаре, ще мога да скитам по пътищата и пътеките на Седемте кралства, да церя хорицата с пиявици и да пощя гниди от косите им. Мога и на някой кораб да се запиша, да дърпам веслото и да отплавам до Карт, през Нефритените порти, да ги видя с очите си тези проклети дракони. Няма защо да се връщам при Уолгрейв и гарваните му“.

Но краката му някак сами тръгнаха към Цитаделата.

Първият слънчев лъч проби през облаците на изток и утринните камбани закънтяха от Септата на Моряка край пристанището. След миг в звуците им се вля и Септата на Господаря, след нея – Седемте олтара откъм градините из Медовината, а най-сетне и Звездната септа, седалището на Върховния септон, от хиляда години, преди Егон да стъпи при Кралския чертог. Сляха се и заотекваха в могъща музика. „Но не толкова сладка, като песента на едно славейче“.

Чуваше се и пеене. Всяко утро с изгрева на слънцето червените жреци се сбираха да го поздравят пред скромния си храм долу край

кейовете. „Че тъмна е нощта и пълна с ужаси“ – Пейт ги беше чувал стотици пъти да викат тези думи и да се молят на своя бог Р'хлор да ги спаси от мрака. За него Седемте богове си бяха предостатъчно, но беше чул, че Станис Баратеон вече се кланя и при нощните огньовете. Дори беше сложил огненото сърце на Р'хлор на знамената си на мястото на коронования елен. „Ако спечели Железния трон, всички ще трябва да научим думите на песента на червените жреци“. Но това едва ли беше възможно. Тивин Ланистър беше смазал Станис и Р'хлор при Черна вода и скоро щеше да ги довърши, и да наниже главата на Баратеон самозванец на пика над портите на Кралски чертог.

Нощната мъгла се разсея и Староград около него придоби очертания, изникна призрачно от предутринния сумрак. Пейт никога не беше виждал Кралски чертог, но знаеше, че е град от кирпич и стени от плет и глина, с разкаляни улици, сламени покриви и дървени съборетини. Староград беше граден от камък и всичките му улици бяха с каменна настилка, до най-тъсната задна уличка. И беше най-красив в началото на деня. Западно от Медовината палатите на Гилдиите обрмчваха брега – низ от дворци. Нагоре по течението куполите и кулите на цитаделата се издигаха от двете страни на реката, свързани с каменни мостове, натежали от складове и къщи. Надолу, под черните мраморни стени и сводести прозорци на Звездната септа, домовете на благочестивите бяха скупчени като деца около нозете на стара вдовица.

А по-нататък, където Медовината се уширяваше в Шепнещия звук, се издигаше Високата кула с нейния фар – блеснали срещу зората ярки огньовете. Извисяваше се над стръмнините на Острова на Битката и сянката ѝ прорязваше града като меч. Родените и отраснали в Староград можеха да познават кое време на деня е по това докъде стига тази сянка. Някои твърдяха, че човек можел да види от върха на кулата чак до Вала. Навярно заради това лорд Лейтърн не беше слизал от нея повече от десетилетие – бе избрал да властва над своя град от облаците.

Кола на касарин изтрополя покрай Пейт по крайречната улица, прасенцата в нея квичаха. Той се дръпна настрана и едва избегна да не го оплискат: някой изсипа нощно гърне от един прозорец. „Като стана майстер в замък, ще си имам кон“, помисли си Пейт. После се спъна в калдъръма и се зачуди кого лъже. Нямахше да има верига за него, нито място на господарска трапеза, нито висок бял кон, който да язди. Животът му щеше да изтече в слушане на гарванския грак и в търкане на говняни петна от долните дрехи на архимайстер Уолгреив. Беше на колене и се мъчеше да почисти калта от халата си... и изведнъж нечий глас

каза:

– Добро утро, Пейт.

Над него стоеше алхимикът. Пейт се изправи.

– Днес е третият ден... каза, че ще си в „Перо и половница“.

– Ти беше с приятелите си. Не исках да се натрапвам на компанията ви. – Алхимикът носеше наметало с качулка, кафяво и невзрачно. Изгряващото слънце надничаше над покривите зад рамото му и беше трудно да се различи лицето под качулката. – Реши ли какво си?

„Трябва ли да ме кара да го кажа?“

– Предполагам, че съм крадец.

Най-трудната част се бе оказала да клекне и да издърпа ковчежето изпод кревата на архимајстер Уолгреив. Беше здраво и с железен обков, но ключалката му беше счупена. Мајстер Гормон подозираше, че я е счупил Пейт, но не беше вярно. Уолгреив сам беше счупил ключалката, след като бе загубил ключа.

Вътре Пейт намери кесия със сребърни елени, кичур овързана с панделка жълта коса, изрисувана миниатюра на жена, която приличаше на Уолгреив (чак до мустачките ѝ) и рицарска ръкавица от люспеста стомана. Ръкавицата била на някакъв принц, твърдеше Уолгреив, макар да не помнеше вече на кого. Щом Пейт я разтърси, ключът падна на пода.

„Ако го вдигна, съм крадец“, помисли. Ключът беше стар и тежък, от черно желязо; отваряше уж всяка врата в Цитаделата. Само архимајстерите имаха такива ключове. Другите носеха своите на гърдите си или пък ги криеха на тайни места, но ако Уолгреив скриеше своя, никой повече нямаше да го види. Пейт сграбчи ключа и тръгна към вратата, но се върна, за да вземе и среброто. Крадецът си беше крадец, все едно дали е откраднал малко или много. „Пейт – подвикна след него един от белите гарвани. – Пейт, Пейт, Пейт“.

– Носиш ли си ми дракона? – попита той алхимика.

– Ако ти носиш каквото искам.

– Искам да го видя. – Пейт нямаше да се остави да го измамят.

– Крайречната не е подходящото място. Ела.

Нямаше време да го обмисли, да претегли възможностите. Алхимикът вече се отдалечаваше. Пейт трябваше да го догони или да изгуби и Роузи, и дракона, завинаги. Догони го. Като тръгнаха един до друг, пъхна ръка нагоре в ръкава си. Опипа ключа, прибран на сигурно в тайния джоб, който си беше пришил. Мајстерските халати бяха пълни с джобове, това го знаеше още от момче.

Трябваше да забърза, за да не изостане от дългите крачки на алхимика. Спуснаха се по една тясна уличка, завиха, прекосиха Пазара на крадците, после тръгнаха по Събирача на дрипи.

– Тук е добре – каза Пейт. – Никой няма наоколо.

– Както кажеш.

– Искам си дракона.

– Разбира се.

Монетата се появи сякаш отникъде. Алхимикът я завъртя между пръстите си като в онази вечер преди три дни. На утринната светлина драконът заблещука и пръстите на алхимика засияха като златни.

Пейт го грабна. Златото опари дланта му. Поднесе го към устата си и захапа, както беше виждал да се прави. Честно казано, не знаеше какъв точно трябва да е вкусът на златото, но не искаше да прилича на глупак.

– Ключът? – попита вежливо алхимикът. Нещо накара Пейт да се поколебае.

– Някоя книга ли искаш?

За някои стари валириански свитъци, заключени долу по мазетата, казваха, че били единствените оцелели копия на света.

– Какво искам не е твоя грижа.

– Прав си, не е. – „Свърши се – каза си Пейт. – Върви. Тичай в «Перо и половница», събуди Роузи с целувка и й кажи, че ти принадлежи“. Но се забави за миг. – Покажи ми лицето си.

– Както желаш. – Алхимикът си махна качулката.

Беше обикновен мъж и лицето му беше обикновено. Лице на млад мъж, наистина съвсем обикновено, с пълни бузи и тъмна брада. На дясната му буза имаше белег. Имаше и клонест нос, и гъста черна коса, закъдрена около ушите. Съвсем непознато лице.

– Не те познавам.

– И аз не те познавам.

– Кой си ти?

– Странник. Никой. Наистина.

– О. – Думите му се бяха свършили. Извади ключа, сложи го в ръката на алхимика и главата му се замая и сякаш олекна. „Роузи“, напомни си. – Е, свършихме.

Тръгна по уличката и изведнъж камъните на калдъръма започнаха да се движат под краката му. „Хлъзгави са, нали са мокри“, помисли си, ала не беше това. Сърцето му забуха в гърдите.

– Какво става? – Краката му бяха омекнали. – Не разбирам.

– Няма и да разбереш – отвърна му тъжен глас.

Камъните се втурнаха към него да го целунат. Пейт се опита да изкрещи за помощ, но гласа му го нямаше.

Последната му мисъл беше за Роузи.

ПРОРОКЪТ

Когато дойдоха да му кажат, че кралят е мъртъв, пророкът тъкмо даваше мъже на Голям Уик.

Утрото беше мрачно и студено, а морето бе толкова оловно, колкото и небето. Първите три жертви поднесоха храбро живота си на Удавения бог, но четвъртата се оказа слабоверна и почна да се бори, щом дробовете ѝ закрещяха за въздух. Нагазил до кръста в кипналите вълни, Ерон сграбчи голото момче за раменете и натисна главата му надолу, когато се опита да поеме дъх.

– Имай кураж. Ние сме дошли от морето и в морето трябва да се върнем. Отвори си устата и пий дълбоко от божия благослов. Напълни дробовете си с вода, та да можеш да умреш и да се преродиш. Няма смисъл да се бориш.

Момчето или не можеше да го чуе – все пак главата му беше под вълните, или вярата му съвсем го беше изоставила. Взе да рита и да се мятат толкова дивашки, че Ерон трябваше да повика помощ. Четирима от удавените му мъже нагазиха да задържат окаяника под водата.

– Боже, ти който се удави заради нас – зареди жрецът молитвата с глас, дълбок като морето, – нека Емонд, твоят слуга, да се прероди от морето, както Ти се прероди. Благослови го със сол, благослови го с камък, благослови го със стомана.

Момчето най-сетне свърши. От устата му вече не бълбукаше въздух, цялата сила беше напуснала крайниците му. Емонд се понесе по очи в морската плитчина, пребледнял, студен и кротък.

Едва сега Мокра коса видя, че при неговите удавени мъже на чаклестия бряг са спрели трима конници. Единият беше Спар, старецът с острото лице и воднистите очи, чийто треперлив глас беше закон на Голям Уик. Придружаваше го синът му Стефарион, с още един младеж, чието тъмно, обшито с червена кожа наметало бе закопчано на рамото с красива тока с черно-златния боен рог на Гудбрадърви. „Един от синовете на Горолд“, от пръв поглед реши жрецът. Трима високи синове беше родила жената на Гудбрадър в заника на живота му след дузина дъщери и казваха, че никой не може да отличи един син от другите. Ерон Мокра коса не се и опита. Дали беше Грейдон, Гормонд или Гран – нямаше значение.

Изръмжа отривиста заповед и удавените му мъже награбиха

мъртвото момче да го отнесат над линията на прилива. Жрецът ги последва, гол, само по препаска от тюленова кожа около слабините. С настърхнала кожа изгази на сушата, тръгна по студения мокър пясък и изстърганите от морето камъчета. Един от удавените му подаде тежкия халат от груба вълна, вапцан на зелени, сини и сиви петна, цветовете на морето и на Удавения бог. Ерон надяна халата и прибра назад косата си с пръсти. Черна и мокра бе косата му; неподрязвана, откакто морето го бе издигнало. Диплеше се по раменете му като дрипаво наметало и се спускаше надолу до кръста. Ерон сплиташе в нея снопове водорасли, както и в рошавата си неподстригвана брада.

Удавените застанаха в кръг около мъртвото момче и заредиха молитва. Норджен разпери ръцете му, а Рус го възседна и занатиска гърдите му, но всички се отдръпнаха, когато се приближи Ерон. Той разтвори с пръсти изстиналите устни на момчето и даде на Емонд целувката на живота, още веднъж и пак, докато морето не заблика от устата му. Момчето започна да кашля и да храчи, примига и очите му се отвориха, изпълнени със страх.

„Още един завърнал се“. Казваха, че е знак за благоволенieto на Удавения бог. Всеки друг жрец губеше от време на време по някой мъж, дори Тарл Трижди удавения, когото бяха смятали за толкова свят, че бе избран да короняса крал. Но Ерон Грейджой – никога. Той беше Мократа коса, видял беше водните палати на самия бог и се беше върнал, за да го каже.

– Вдигни се – рече той на хрещещото момче и го зашлеви по голия гръб. – Ти се удави и беше върнат при нас. Което е мъртво, никога не може да умре.

– Но се вдига. – Момчето се закашля и избълва още вода. – Вдига се отново. – Всяка дума се изтръгваше с болка, но така е на света: човек трябва да се бори, за да живее. – Вдига се отново. – Емонд се изправи и се олюля. – По-крепко. И по-силно.

– Вече принадлежиш на бога – каза Ерон. Другите удавени се струпаха и всеки го плесна и го целуна за добре дошъл в братството. Един му помогна да навлече наметало от груба вълна на сини, зелени и сиви петна. Друг му подаде кривак от плавей. – Вече принадлежиш на морето и морето те въоръжи – каза Ерон. – Молим се да въртиш яростно кривака срещу всички врагове на нашия бог.

Едва сега жрецът се обърна към тримата ездачи, които гледаха от седлата.

– За даvene ли сте дошли, ваши благородия? Стариат Спар се

окашля.

– Мен ме удавиха като момче. И сина ми, на кръщелния му ден. Ерон изсумтя. Че Стефарион Спар са го дали на Удавения бог скоро след раждането му, в това не се и съмняваше. Знаеше дори как го правеха – топнат го набързо в корито с морска вода, тъй че едва да намокри главата на бебето. Нищо чудно, че железните бяха завладени, те, които някога бяха властвали навсякъде, гдето се чува ревът на вълните.

– Онова не е истинско даване – каза той на ездачите. – Който не умре наистина, не може да се надява, че ще се вдигне от смъртта. Защо сте дошли, ако не за да докажете вярата си?

– Синът на лорд Гордон дойде да те потърси, с вест. – Спар посочи младежа с червеното наметало.

Момчето май още нямаше и шестнайсет години.

– Кой точно си ти? – попита навъсено Ерон.

– Гормонд. Гормонд Гудбрадър, милостиви милорд.

– Удавения бог трябва да умилостивим. Давен ли си, Гормонд Гудбрадър?

– На кръщелния ми ден, Мокра коса. Баща ми ме прати да ви намеря и да ви заведа при него. Иска да се види с вас.

– Тук стоя аз. Лорд Горолд да дойде, ако иска да ме види. – Ерон взе от Рус пълния с морска вода мях, отпуси го и отпи глътка.

– Трябва да ви заведа в цитаделата – настоя младият Гормонд. „Страх го е да слезе от коня, да не си намокри ботушите“.

– Имам да върша божия работа. – Ерон Грейджой беше пророк. Не можеше никакви жалки лордове да му заповядват като на роб.

– При Горолд е долетяла птица – рече Спар.

– Майстерска птица, от Пайк – потвърди Гормонд. „Черни криле, черни слова“.

– Гарваните летят над сол и камък. Ако има вести, които ме засягат, изречи ги.

– Вестите, които носим, са само за твоите уши, Мокра коса – каза Спар. – За такива неща не бих говорил тук, пред тия другите.

– Тия другите са моите удавени мъже, божии слуги, също като мен. Нямам никакви тайни от тях, нито от нашия бог, до чието свято море стоя.

Конниците се спогледаха.

– Кажи му – подкани Спар и младият с червеното наметало сбра кураж.

– Кралят е мъртъв. – Каза го съвсем протичко. Три думи, но

самото море сякаш потръпна, щом ги изрече.

Четирима крале имаше във Вестерос, но Ерон нямаше нужда да му казват за кого става въпрос. Бейлон Грейджой управляваше Железните острови – и никой друг. „Кралят е мъртъв? Как е възможно?“ Беше видял брат си няма и преди един лунен кръг, когато се върна в Железните острови след набезите на Каменния бряг. Сивата коса на Бейлон беше станала почти съвсем бяла, докато жреца го нямаше, а гърбицата му беше още по-издута, отколкото при отплаването на бойните кораби, И все пак общо взето кралят не изглеждаше болен.

Ерон Грейджой бе съградил живота си върху два могъщи стълба. Тези три думи събориха единия. „Само Удавения бог ми остава. Дано ме направи силен и неуморим като морето“.

– Как е умрял брат ми?

– Негово величество минавал по един мост в Пайк и паднал върху скалите.

Твърдината на Грейджой се издигаше върху насечен терен, цитаделите и кулите ѝ бяха изградени върху яки гранитни скали, извисили се от морето. Мостове свързваха целия Пайк: сводести мостове от дялан камък и люлеещи се пасажи от въжета и дървени греди.

– Имаше ли буря, когато падна? – попита Ерон.

– Имаше – отвърна младежът.

– Бурният бог го е хвърлил – заяви жрецът. От хиляди и хиляди години морето и небето бяха в непрестанна война. От морето бяха дошли железнородените и рибата ги хранеше и в най-лютите зими, но бурите носеха само потрес и Скръб. – Брат ми Бейлон отново ни направи велики и това му навлече гнева на Бурния бог. Сега той пирува във водните палати на Удавения бог, русалки обслужват всякоя негова прищявка. Нам се пада да останем в тази суха и окаяна долина, за да довършим великото му дело. – Запуши меха с корковата тапа. – Ще говоря с баща ти. Колко е отгук до Хамърхорн?

– Шест левги. Можете да яздите зад мен.

– Един язди по-бързо от двама. Дай ми коня си и Удавеният бог ще те благослови.

– Вземи моя кон, Мокра коса – предложи Стефанион Спар.

– Не. Неговият е по-силен. Твоят кон, момче.

Младежът се поколеба за миг, но се смъкна от седлото и подаде юздите на Мокра коса. Ерон пхна босо черно стъпало в стремето и се метна на седлото. Не обичаше конете – бяха същества от зелените земи и правеха мъжете слаби, – но нуждата налагаше да язди. „Черни криле,

черни слова“. Надигаше се буря, можеше да я чуе във вълните, а бурите не носеха нищо освен зло.

– Срещнете ме в Пибълтън, под кулата на лорд Мерлин – каза той на удавените си и пришпори коня.

Пътят беше груб, нагоре през хълмове, гори и каменисти дефилета, по толкова тясна дия, че навремени сякаш чезнеше под конските копита. Голям Уик беше най-големият от Железните острови, толкова огромен, че някои от владетелите му имаха твърдини, които не гледаха към святото море. Горолд Гудбрадър беше един от тях. Цитаделата му беше сред хълмовете Хардстоун, най-отдалеченото от Удавения бог място на островите. Крепостниците на Горолд копаеха в мините на Горолд, в каменния подземен мрак. Някои живееха и умираха, без очите им да видят солена вода. „Нищо чудно, че са толкова свадливи и зли“.

По пътя мислите на Ерон се обърнаха към братята му.

Девет сина се бяха родили от слабните на Квелон Грейджой, Господаря на Железните острови. Харлон, Квентон и Донел бяха родени от първата жена на Квелон, жена от Каменните дървета. Бейлон, Юрон, Виктарион, Уригон и Ерон бяха синовете на втората му, Съндърли от Солена скала. За трета жена Квелон беше взел момиче от зелените земи, която му даде болнаво слабоумно момче, Робин, брат, който най-добре беше да се забрави. Жрецът нямаше спомен за Квентон или Донел, те бяха умрели като бебета. Харлон си спомняше съвсем смътно, как седи с посивяло лице и скован в стая без прозорци в една кула и говори с шепот, който от ден на ден ставаше все по-тих, докато сивата люспа превръщаше езика и устните му в камък. „Един ден ще пируваме с риба заедно във водните палати на Удавения бог, всичките четирима, и Ури също“.

Девет сина беше родил Квелон Грейджой, ала само четирима бяха доживели до мъжество. Така ставаше на този студен свят, където мъжете вадеха риба от морето, копаеха в земята и умираха, а жените раждаха живеещи кратко деца в постели от кръв и болка. Ерон беше последният и най-малкият от четирите кракена, Бейлон – най-старият и най-храбър, свирепо безстрашно момче, което живееше само за да възстанови древната слава на железнородените. На десет беше изкатерил Кремъчните канари до обитаваната от духове кула на Слепия лорд. На тринайсет можеше да върти греблата на боен кораб и да играе танца на пръстите не по-зле от всеки мъж на островите. На петнайсет беше отплавал с Дагмер Сцепената челюст до Каменните стъпала и беше изкарал лятото в пиратски набези. Уби първия си враг и взе първите си две солени жени. На

седемнайсет беше капитан на собствен кораб. Беше всичко, което трябваше да е един по-голям брат, макар никога да не показваше към Ерон нещо повече от презрение. „Слаб бях и пълен с грях, и заслужавах повече от презрение. По-добре презрението на Бейлон Храбрия, отколкото обичта на Юрон Вранско око“. И макар с годините старостта и скръбта да бяха вгорчили Бейлон, бяха го направили също и по-решителен от всеки жив мъж. „Роди се като син на владетел и умря като крал, убит от един ревнив бог – помисли Ерон. – А сега бурята иде, такава буря, каквато тези острови не са познавали никога“.

Отдавна се беше стъмнило, когато зърна шипестите железни зъбери на Хамърторн – дращеца към лунния сърп. Цитаделата на Горолд беше тежка и тромава, грамадните ѝ каменни блокове бяха изсечени от надвисналата зад нея скална стръмнина. Под стените ѝ входовете на пещери и древни мини зееха като беззъби черни усти. Железните порти на Хамърторн бяха затворени и залостени за нощта. Ерон ги заудря с един камък, докато екотът събуди един от стражите, младеж, огледално копие на Гормонд.

– Кой точно си ти? – попита навъсено Ерон.

– Гран. Баща ми ви чака.

Залата беше усойна и ветровита, пълна със сенки. Една от дъщерите на Горолд предложи на жреца рог ейл. Друга заръчка с ръжен тлеещия огън, от който излизаше повече пушек, отколкото топлина. Самият Горолд Гудбрадър говореше тихо с някакъв мършав мъж с фин сив халат и верига с много метални брънки на врата – нали беше майстер на Цитаделата.

– Къде е Гормонд? – попита Горолд.

– Връща се пеш. Отпратете жените си, милорд. И майстера също. Не обичаше майстери. Гарваните им бяха същества на Бурния бог, а и не се доверяваше на лечителството им, не и след Ури. „Никой свестен мъж не би избрал робски живот, нито ще си изкове робска верига, която да носи на врата си“.

– Гизела, Гуин, излезте – отсече Гудбрадър. – Ти също, Гран. Майстер Мюренмур ще остане.

– Ще се махне – настоя Ерон.

– Този замък е мой, Мокра коса. Не е твоя работа да казваш кой да се махне и кой да остане. Майстерът остава.

„Много далече от морето живее тоя човек“, каза си Ерон.

– Тогава аз ще се махна – заяви на Гудбрадър. Суха тръстика изшумоля под напуканите пети на босите му черни ходила, щом се обърна.

Явно беше яздил толкова дълго за нищо.

Почти беше стигнал до вратата, когато майстерът се окашля и каза:

– На Престола от Морски камък седи Юрон Вранско око. Мокра коса се обърна. Залата изведнъж стана сякаш по-студена.

„Вранско око е на половин свят отгук. Бейлон го отпрати преди две години и се закле, че живота ще му струва, ако се върне“.

– Казвай.

– Доплавал е във Владетелски пристан ден след смъртта на краля и е заявил, че замъкът и короната му се полагат по право, като на най-големия брат на Бейлон – каза Горолд Гудбрадър. – Сега разпраща гарвани, призовава капитаните и кралете от всеки остров в Пайк да се преклонят пред него и да му се закълнат във васална върност като на свой крал.

– Не. – Ерон Мокра коса не претегли думите си. – Само набожен мъж може да седи на Престола от Морски камък.

– Ти беше на Пайк не много отдавна и видя краля – рече Гудбрадър. – Каза ли ти нещо Бейлон за наследството?

„Да“. Говорили бяха в Морската кула, докато вятърът виеше зад прозорците и вълните с грохот се разбиваха долу. Бейлон беше поклатил отчаяно глава, като чу какво има да му каже Ерон за последния му жив син.

– Вълците са направили от него слабак, както се боях – беше казал кралят. – Моля бога да го убият, та да не може да застане на пътя на Аша. – Това беше слепотата на Бейлон – виждаше себе си в своята дива твърдоглава дъщеря и вярваше, че тя може да го наследи. В това грешеше и Ерон се опита да му го каже.

– Никоя жена никога няма да властва над железнородените, дори жена като Аша – настоя той, но Бейлон беше глух за неща, които не нека да чуе.

Преди жрецът да успее да отговори на Горолд Гудбрадър, хлевоустият майстер се разбъбри отново.

– По право Престолът от Морски камък се полага на Теон или на Аша, ако принцът е мъртъв. Такъв е законът.

– Законът на зелената земя – отвърна с презрение Ерон. – Какво е той за нас? Ние сме железнородени, синовете на морето, избраниците на Удавения бог. Жена не може да властва над нас, нито безбожен мъж.

– А Виктарион? – попита Горолд Гудбрадър. – Той държи Железния флот. Виктар ще изяви ли претенция, Мокра коса?

– Юрон е по-големият брат... – пак почна майстерът.

Ерон го усмири с поглед. В малките рибарски градчета, както и в големите каменни замъци, един такъв поглед от Мокра коса караше девици да припаднат и деца с врясък да хукват при майките си, и беше повече от достатъчен да накара роб с верига на врата да млъкне.

– Юрон е по-големият – каза жрецът, – но Викторион е по-набожен.

– Ще се стигне ли до война между тях? – попита майстерът.

– Железнороден не трябва да пролива кръвта на железнороден.

– Благочестива мисъл, Мокра коса – рече Гудбрадър, – но брат ти не я споделя. Нали заповяда да удавят Савейн Ботли, защото казал, че Престолът от Морски камък по право принадлежи на Теон.

– Ако е удавен, кръвопролитие няма. Майстерът и лордът се спогледаха.

– Трябва да пратя вест в Пайк, и то скоро – каза Горолд Гудбрадър. – Мокра коса, трябва ми съветът ти. Какво да бъде, клетва за вярност или опълчване?

Ерон подръпна брадата си и помисли. „Видях бурята. И името ѝ е Юрон Вранско око“.

– Засега прати само мълчание. Трябва да се помоля.

– Моли се колкото щеш – каза майстерът. – Това не променя закона. Теон е законният наследник, и Аша след него.

– Млък! – ревна Ерон. – Твърде дълго слушаха железнородените вас, майстерите с вериги на вратовете от зелените земи, с вашите закони. Време е отново да се вслушаме в морето. Време е да се вслушаме в гласа на Бога. – Гласът му прокълна в задимената зала, изпълнен с толкова сила, че нито Горолд Гудбрадър, нито майстерът дръзнаха да отвърнат. „Удавеният бог е с мене – помисли Ерон, – Той ми сочи пътя“.

Гудбрадър му предложи удобствата на замъка за нощта, но жрецът отказа. Рядко спеше под покрив на замък и никога – толкова далече от морето.

– Удобствата ще позная във водните палати на Удавения бог, под вълните. Родени сме да страдаме, та страданията да ни направят силни. Искам само кон, да ме откара до Пибълтън.

Гудбрадър му го осигури с радост. Прати и сина си Грейдон да покаже на жреца най-късия път през хълмовете до морето – До разсъмване все още оставаше час, когато потеглиха, но конете им бяха яки, стъпваха уверено и се движеха бързо въпреки тъмнината. Ерон затвори очи, изрече безмълвна молитва и след малко задряма в седлото.

Звукът, който дойде до ушите му, беше тих: писък на ръждясала панта.

– Ури – промърмори той и се събуди, обзет от страх.

„Никаква панта няма тук, никакъв Ури“. Една отплесната брадва беше отсякла половината длан на Ури, още на четиринайсет, когато играеше танца на пръстите, докато – баща му и по-големите му братя бяха далече, на война. Третата жена на Квелон беше от Пайпър, от замъка Розовата девица, с големи меки гърди и кафяви очи на кошута. Вместо да издери ръката на Ури по Стария обичай, с огън и морска вода, тя го даде на своя майстер от зелените земи, който се закле, че можел да зашие отрязаните пръсти. Направи го, а след това използваше мехлеми и билкови отвари, но ръката се умъртви и Ури хвана треска. Докато майстерът разшия ръката, вече бе станало много късно.

Лорд Квелон така и не се върна от последното си плаване: в добротата си Удавеният бог го дари със смърт в морето. Върна се лорд Бейлон, с братята си Юрон и Виктарион. И когато чу какво е сполетяло Ури, отсече трите пръста на майстера с кухненски сатър, а жената на баща си от Пайпър накара да му ги зашия. Мехлемите и отварите свършиха за майстера толкова добра работа, колкото и за Ури. Той умря полудял от болки, а скоро след това го последва третата жена на лорд Квелон, след като акушерката извади от утробата ѝ мъртвородена дъщеря. Ерон се беше зарадвал. Тъкмо неговата брадва беше посякла ръката на Ури, докато двамата танцуваха танца на пръстите, както подобава между приятели и братя.

Все още си спомняше годините, последвали смъртта на Ури, със срам. На шестнайсет вече се наричаше „мъж“, но всъщност си беше двукрак мях вино. Пееше, танцуваше (но не и танца на пръстите, никога вече), пускаше шегички и закачки. Свирише на гайда, жонглираше, яздеше добре и можеше да пие повече от всички Винч и Ботли, и от половината Харлоу също така. Удавеният бог надарява всекиго с нещо и бе надарил дори него; никой не можеше да пикае по-дълго или по-надалече от Ерон Грейджой, и той го доказваше на всеки пир. Веднъж заложи бойния си кораб срещу стадо кози, че може да угаси огъня в камината. И яде козешко цяла година, а бойния си кораб нарече „Златен щорм“, макар че Бейлон се заклани да го обеси на мачтата, като чу що за таран е поръчал да поставят на носа.

Накрая „Златен щорм“ потъна край Белия остров по време на първия бунт на Бейлон, прерязан на две от бойната галера „Ярост“, когато Станис Баратеон хвана Виктарион в капана си и съкруши Железния флот. Но богът още не беше приключил с Ерон и го отнесе до брега. Някакви рибари го взеха в плен и го откараха във вериги до Ланиспорт, и

останалата част от войната прекара в търбуха на Скалата на Кастърли, но доказа, че кракените могат да пикаят по-далече и по-дълго от лъвовете, глиганите и пилетата.

„Този човек е мъртъв“. Ерон се беше удавил и се беше преродил от морето, бе пророкът на самия бог. Никой смъртен не можеше да го уплаши, не повече, отколкото можеше да го уплаши мракът... нито спомените, костите на душата. „Изскърцването на отваряща се врата, писъкът на ръждясала желязна панта. Юрон се е върнал“. Все едно. Той беше жрецьт Мокра коса, възлюблен на бога.

– Ще се стигне ли до война? – попита Грейдон Гудбрадър, щом слънцето огря хълмовете. – Война на брат срещу брат?

– Ако Удавеният бог пожелае. Безбожник не може да седи на Престола от Морски камък.

„Вранското око ще се бие, това е сигурно“. Никоя жена не можеше да го победи, дори и Аша; жените бяха създадени, за да водят битките си в родилното ложе. А Теон, стига да беше жив, беше също толкова безпомощен, нацупено и хилещо се хлапе. В Зимен хребет беше доказал цената си, доколкото я имаше, но Вранско око не беше глупаво момченце. Палубите на кораба на Юрон бяха боядисани в червено, за да скриват по-добре кръвта, от която бяха подгизнали. „Виктарион. Кралят трябва да е Виктарион или бурята ще ни помете всички“.

Когато слънцето се извиси, Грейдон го остави, за да отнесе вестта за смъртта на Бейлон на братовчедите си в Падината, цитаделата Врански шип и Езерото на мъртвеца. Ерон продължи сам през хълмове и долини, по тясната камениста пътека, която се уширяваше, колкото повече напредваше към морето. Спираше във всяко село да проповядва, а и в дворовете на дребни владетели също така.

– Ние сме родени от морето и в морето ще се върнем всички – казваше им. Гласът му бе дълбок като океана и гърмеше като вълните. – Бурният бог в своя гняв изтръгна Бейлон от замъка му, хвърли го долу и сега той пирува във водните палати на Удавения бог. – Вдигаше ръце. – Бейлон е мъртъв! Кралят е мъртъв! Но крал ще дойде отново! Че каквото е мъртво, не може никога да умре, а се вдига отново, по-крепко и по-силно! Крал ще се издигне!

Някои от слушащите го захвърляха мотики и кирки, за да го последват, и скоро след коня му вървяха десетина души, докоснати от бога и жадни за даване.

Пebълтън беше дом за няколко хиляди рибари – колибите им се гушеха под четвъртитата тромава кула. Четиридесетима от удавените мъже

на Ерон го чакаха, вдигнали стан до пясъчния бряг – палатки от тюленова кожа и заслони от плавей. Ръцете им бяха задебелили от солената вода, ожулени от мрежи и въжета, мазолести от гребла, кирки и брадви, ала сега стискаха криваци от плавей, здрави като желязо: богът ги бе въоръжил от подморските си оръжейници.

Бяха съградили заслон и за жреца над линията на прилива. „Боже мой – замоли се той, – проговори ми в рева на вълните и ми кажи що да сторя. Капитаните и кралете чакат словото ти. Кой ще е нашият крал на мястото на Бейлон? Запей ми на речта на левиатана, та да узная името му. Кажи ми, о, Господи под вълните, кой има силата да срази бурята на Пайк?“

Макар ездата до Хамърторн да го беше изтощила, беше неспокоен в заслона си от плавей, покрит със снопове черни водорасли. Облаците затулиха луната и звездите и тъматата се просна гъста над морето, колкото гъста беше в душата му. „Бейлон държеше на Аша, детето на неговото тяло, но една жена не може да властва над железнородените. Трябва да е Виктарион“. Девет сина беше родил Квелон Грейджой и Виктарион беше най-силният от тях, мъж като бик, неустрашим и верен на дълга. „И в това се крие опасността“. По-малкият брат дължи подчинение на по-големия, а Виктарион не беше човекът, който ще изпълне платна срещу традицията. „Но не храни любов към Юрон. Не и след като умря жената“.

Отвън, под хъркането на неговите удавени мъже и пронизителния вой на вятъра, долавяше туптежа на вълните, чука на своя бог, който го зовеше на битка. Изпълзя от заслона си в мразовитата нощ. Застана гол, блед и мършав, и гол нагази в черното солено море. Водата бе леденостудена, ала той не трепна под милувката на своя бог. Една вълна го блъсна в гърдите и го олюля. Друга се плисна над главата му. Усети солта на устните си и божиите обятия около себе си, а ушите му закънтяха от бляскавата му песен. „Девет сина роди Квелон Грейджой, а аз бях най-малкият от тях, слаб и уплашен като момиче. Но вече не. Онзи мъж се удави и богът ме направи силен“. Солената вода го обгърна, прегърна го, бръкна навътре през слабата човешка плът и докосна костите му. „Кости – помисли той. – Костите на душата. Костите на Бейлон, костите на Ури. Истината е в костите ни, защото плътта изгнива, а костта издържа. А на хълма Нага костите на Палата на Сивия крал...“

И мършав, блед и треперещ, Ерон Мокра коса се затътри към брега, по-мъдър, отколкото беше, когато нагази в морето. Защото бе намерил отговора в костите си и пътят пред него вече му бе ясен. Нощта бе

толкова студена, че тялото му сякаш задимя, докато той крачеше към заслона си, ала в сърцето му гореше огън и сънят този път дойде леко, непрекъсван от писъка на железни панти.

Когато се събуди, денят беше светъл и ветровит. Ерон закуси със супа от миди и водорасли, сварена на огън от плавей. Едва-що бе привършил, и Мерлин слезе от четвъртитата си кула с неколцина стражи.

– Кралят е мъртъв – каза му Мокра коса.

– Тъй е. Дойде птица. А сега – и друга. – Мерлин беше плешив и тантурест, титулуваше се „лорд“ по обичая на зелените земи и бе облечен в кожи и кадифе. – Един гарван ме вика в Пайк, друг – в Десет кули. Вие кракените имате твърде много ръце, ще разкъсате човек. Какво ще кажеш, жрецо? Накъде да пратя корабите си?

Ерон се намръщи.

– Десет кули, казваш? Кой кракен те вика там? – Десет кули беше седалището на владетеля на Харлоу.

– Принцеса Аша. Вдигнала е платната си към дома. Четеца разпраша гарвани, вика всичките й приятели в Харлоу. Казва, че Бейлон искал тя да седне на Престола от Морски камък.

– Удавеният бог ще реши кой да седи на Престола от Морски камък – каза жрецът. – На колене, че да мога да те благословя. – Лорд Мерлин се смъкна на колене, а Ерон отпуши мяха и изля върху плешивото му теме струя морска вода. – Боже, ти, който се удави заради нас, нека Мелдред твоят слуга да се роди отново от морето. Благослови го със сол, благослови го с камък, благослови го със стомана. – Водата потече по мазните бузи на Мерлин и намокри брадата и мантията му от лисича кожа. – Каквото е мъртво, не може никога да умре – довърши Ерон, – но се вдига отново, по-крепко и по-силно. – Но когато Мерлин се вдигна, му каза: – Стой и слушай, че да можеш да разгласиш божието слово.

На три стъпки от края на водата вълните се разбиваха в една огладена гранитна канара. Там застана Ерон Мокра коса, та да могат всички те му ученици да го виждат и да чуют думите, които имаше да каже.

– Ние сме родени от морето и в морето ще се върнем всички – почна той, както го беше правил стотици пъти. – Бурният бог в своя гняв изтръгна Бейлон от замъка му, хвърли го долу и сега той пирува под вълните. – Вдигна ръце. – Железният крал е мъртъв! Но крал ще дойде отново! Че каквото е мъртво, не може никога да умре, а се вдига отново, по-крепко и по-силно!

– Крал ще се въздигне! – викнаха удавените мъже.

– Да. Трябва. Но кой? – Мокра коса се вслуша за миг, но само

вълните отвърнаха. – Кой ще е нашият крал?

Удавените заудряха криваците си от плавей един в друг.

– Мокра коса! – завикаха те. – Мокра коса – крал! Ерон – крал! Мокра коса!

Ерон поклати глава.

– Ако един баща има двама синове и даде на единия брадва, а на другия мрежа, кой от двамата иска да стане воин?

– Бравдата е за воина – ревна Рус. – Мрежата е за рибаря в морето.

– Тъй е – каза Ерон. – Богът ме взе дълбоко под вълните и удави нищожеството, което бях. Когато ме изхвърли навън, ми даде очи да виждам, уши да слушам и глас да огласям словото му, та да мога да съм неговият пророк и да поучавам в истината му ония, що са я забравили. Не съм създаден да седя на Престола от Морски камък... нито Юрон Вранското око. Защото чух бога, който казва: „Никой безбожник не може да седи на Престола от Морски камък!“

Мерлин скръсти ръце на гърдите си.

– Аша ли тогава? Или Виктарион? Кажете ми, жрецо!

– Удавеният бог ще ви каже, но не тук. – Ерон посочи тлъстото бяло лице на Мерлин. – Не гледай мен, нито човешките закони, а морето. Вдигни платната си и спусни греблата си, владетелю, и тръгни за Стари Уик. Ти и всичките ти капитани, и кралете. Не отивайте в Пайк да се кланяте пред богинята, нито в Харлоу, да ухажвате жени заговорнички. Към Стари Уик обърнете носа, където се издигаше Палатът на Сивия крал. В името на Удавения бог ви призовавам. Призовавам ви всички! Оставете палатите и колибите си, замъците и твърдините си, и се върнете на хълма Нага да направите кралски събор!

Мерлин го зяпна.

– Кралски събор? Истински кралски събор не е имало от...

– От твърде дълго време! – извика гневно Ерон. – Но в зората на дните железнородените са избирали своите крале, издигали са най-достойните сред тях. Време е да се върнем към Стария обичай, защото само той отново ще ни направи велики. Кралски събор е избрал Уррас Желязната пета за Върховен крал е сложил на челото му короната от плавей. Сайлас Плоския нос, Хараг Белокосия, Стария Кракен – кралският събор е издигнал всички тях. А от този кралски събор ще се въздигне мъж, който да довърши делото, започнато от крал Бейлон, и да върне свободите ни. Идете не в Пайк, нито в Десет кули или в Харлоу, а в Стари Уик, пак казвам. Потърсете хълма Нага и костите на Палата на Сивия крал, че в това свято място, когато луната се удави и се върне, ще си

направим достоен крал, набожен крал. – Вдигна високо кокалестите си ръце. – Чуйте! Чуйте вълните! Чуйте бога! Той ни говори и казва: „Не ще имаме друг крал, нежели от кралски събор!“

Надигна се рев и удавените заудряха криваците си от плавей един в друг.

– Кралски събор! – зареваха. – Краски събор! Никакъв крал без кралски събор!

И шумът, който вдигнаха, бе толкова гръмовен, че със сигурност Вранско око чу виковете им на Пайк, а и злият Бурен бог в облачните си дворци. И Ерон Мокра коса разбра, че се е справил добре.

КАПИТАНЪТ НА ГВАРДИЯТА

– Червените портокали съвсем са презрели – вяло отрони принцът, когато капитанът го дотъркаля на терасата.

След което не промълви и дума часове наред.

За портокалите беше вярно. Няколко бяха нападали и се бяха пръснали върху светлорозовия мрамор. При всяко вдишване остросладникавата им миризма изпълваше ноздрите на Хота. Принцът несъмнено също я усещаше, седнал под дърветата в стола на колела, който му беше направил майстер Калеот, с възглавничките от гъши пух и трополящите колелета от абанос с железен обков.

Дълго единствените звуци, които идваха до ушите му, бяха от децата, които шляпаха и се плискаха в езерцата и фонтаните, а веднъж и едно тихо плъок, когато поредният портокал тупна на терасата и се пръсна. После, от другата страна на двореца, капитанът чу смътно тропота на ботуши по мрамор.

„Обара“. Познаваше стъпките ѝ: дългата крачка, припряна и сърдита. В конюшната до портите конят ѝ щеше да е плувнал в пяна и разкъравен от шпорите. Винаги яздеше жребци и я бяха чували да се хвали, че може да обяди всеки кон в Дорн... и всеки мъж също. Капитанът долови и други стъпки до нейните, тихото ситнене на майстер Калеот, забързан да не изостане.

Обара Пясък винаги ходеше много забързано. „Гони нещо, което не може да хване“, казал бе веднъж принцът за дъщеря си достатъчно високо, за да чуе капитанът.

Щом Обара се появи под тройната арка, Арео Хота извъртя настрана дългата бойна брадва да ѝ прегради пътя. Главата беше на дръжка от самодивско дърво, шест стъпки дълга, тъй че тя не можеше да я заобиколи.

– Дотук, милейди. – Гласът му прогърмя тежко и плътно. – Принцът не желае да го безпокоят.

Лицето ѝ беше каменно още преди той да заговори. Сега се втвърди още повече.

– Застанал си на пътя ми, Хота.

Обара беше най-голямата Пясъчна змия, жена с едър кокал, някъде към трийсетте, с доближените очи и мръснокафявата коса на курвата от Староград, която я беше родила. Под пъстрото ръждиво-златно

наметало от пясъчна коприна дрехи ѝ за езда бяха от стара кафява кожа, протрита и мека. Бяха най-мекото нещо по нея. На едното си бедро носеше плетен камшик, на гърба – кръгъл щит от стомана и мед. Копието си беше оставила отвън. Нещо, за което Арео Хота благодари наум. Колкото и да беше бърза ѝ силна, знаеше, че не може да се мери с него... но тя не го знаеше, а той не изпитваше никакво желание да види кръвта ѝ върху светлорозовия мрамор.

Майстер Калеот нервно запристъпва от крак на крак.

– Лейди Обара, исках да ви кажа, че...

– Той знае ли, че баща ми е мъртъв? – попита Обара капитана; не обърна на майстера повече внимание, отколкото щеше да обърне на някоя муха, ако се намереше толкова глупава муха, че да бръмне покрай главата ѝ.

– Знае – отвърна капитанът. – Дойде птица.

Смъртта бе дошла в Дорн на гарванови криле, ситно изписана и запечатана с капка корав червен восък. Калеот сигурно бе усетил какво има в това писмо, защото го беше дал на Хота да го донесе. Принцът му благодари, но дълго не посмя да счупи печата. Цял следобед седя с късчето пергамент в скута си и гледаше как децата си играят. Гледа ги чак докато слънцето не залезе и вечерният хлад не ги принуди да се приберат; след това гледаше звездната светлина по водата. Чак малко преди разсъмване прати Хота да донесе свещ, за да може да прочете писмото под портокаловите дървета, в тъмното на нощта.

Обара опипа камшика на бедрото си.

– Хиляди хора прекосяват пясъците да се изкачат до Костеливия път, за да могат да помогнат на Елария да върне баща ми у дома. Септите са пълни до пръсване, а червените жреци са запалили храмовите огньовете. В домовете на насладите жените се сношават с всеки, който дойде при тях, и отказват всякакви пари. В Слънчево копие на Скършената ръка, по Зелената кръв, в планините, сред дълбоките пясъци, навсякъде, навсякъде, жени скубят косите си и мъже реват от гняв. Един и същ въпрос се чува на всеки език – какво ще направи Доран? Какво ще направи братът, за да отмъсти за нашия убит принц! – Пристъпи към капитана. – И ти казваш, че не желае да го безпокоят!

– Принцът не желае да го безпокоят – повтори Арео Хота. Капитанът на гвардията познаваше добре принца, когото пазеше.

Преди много време, още младок, беше дошъл от Норвос – широкоплещесто момче с тъмна четинеста коса. Косата му вече беше бяла, а по тялото му имаше белези от много битки... но силата му си беше

останала и бойната му брадва беше остра, както го бяха научили брададите жреци. „Тя няма да мине“, каза си той наум, а на глас рече:

– Принцът гледа как децата си играят. И няма да бъде безпокоен, докато ги гледа.

– Хота – каза Обара Пясък, – ще се отместиш от пътя ми, иначе ще ти я взема тази брадва и...

– Капитане. – Гласът на принца зад гърба му прозвуча хрипливо. – Пусни я. Ще говоря с нея.

Арео Хота рязко отдръпна бойната брадва и отстъпи встрани. Обара го изгледа на кръв и го подмина, майсторът заситни по петите ѝ. Калеот беше не повече от пет стъпки висок и плешив като яйце. Лицето му бе толкова гладко и глъсто, че човек не можеше да отгатне възрастта му, но беше живял тук още преди капитана, служил беше още на майката на принца. Въпреки старостта и шкембето си все още бе достатъчно пъргав и умен, но боязлив. „Не може да се мери с никоя от Пясъчните змии“, помисли капитанът.

Принцът седеше в сянката на портокаловите дръвчета, изопнал подутите си от подаграта крака, с натежали торбички под очите... Хота не можеше да реши дали скръбта, или подаграта му пречи да заспи. Долу сред фонтаните и езерцата децата все така си играеха. Най-малките бяха на не повече от пет, най-големите – на девет-десет. Половината бяха момичета и половината – момчета. Хота чуваше плясъците и виковете им, с високи, вресливи гласчета.

– Не беше толкова отдавна, когато и ти беше едно от тези деца, Обара – отрони принцът, щом тя коленичи пред стола му на колела.

– Беше преди двайсет години, или почти толкова, тъй че е все едно – изсумтя Обара. А и не се задържах дълго тук. Изтърсаче съм на курвата, не си забравил, нали? – И след като той не ѝ отговори, стана и сложи ръце на кръста си. – Баща ми е убит.

– Убит е в двубой, на съд чрез битка – каза принц Доран. – По закон няма убийство.

– Той ти е брат.

– Беше.

– И какво смяташ да направиш?

Принцът с усилие обърна стола си към нея. Беше на петдесет и две, но изглеждаше много по-стар. Тялото му беше отпуснато и безформено под ленените роби, краката му бяха невероятно подути. Подаграта беше зачервила гротескно ставите; лявото му коляно беше станало на ябълка, дясното – на пъпеш, пръстите се бяха превърнали в тъмnochервени

гроздови зърна, толкова узрели, че сякаш от едно докосване щяха да се пръснат. Дори тежестта на завивката го караше да потръпва, макар той да понасяше болката без оплакване. „Мълчанието е приятел на всеки принц“, чул го беше веднъж капитанът да казва на дъщеря си. „Думите са като стрели, Ариан. Пуснеш ли ги, не можеш да ги върнеш“.

– Писах на лорд Тивин...

– Писал си?! Ако беше наполовината мъж, колкото беше баща ми...

– Не съм баща ти.

– Това го знам. – Гласът на Обара беше изпълнен с презрение.

– Искаш от мен да тръгна на война.

– Не си толкова глупав. Не е нужно дори да оставяш стола си. На мен разреши да отмъстя за баща си. Имаш войска в Принцовия проход. Лорд Ирънууд има друга в Костеливия път. Дайте ми едната, а другата на Нем. Тя да тръгне по кралския път, а аз да извадя пограничните лордове от замъците им и да ги поведе срещу Староград.

– И как се надяваш да задържиш Староград?

– Достатъчно ще е да го опустоша. Богатството на Хайтауър...

– Злато ли искаш?

– Кръв искам.

– Лорд Тивин ще ни поднесе главата на Планината.

– А кой ще ни поднесе главата ца лорд Тивин? Планината винаги е бил негово пале.

Принцът махна към езерцата.

– Обара, погледни децата, ако обичаш.

– Не обичам. Повече ще обичам да забия копието си в корема на лорд Тивин. Ще го накарам да пее „Дъждовете на Кастамийр“, докато му вада червата и търся златото.

– Погледни! – повтори принцът. – Заповядвам ти.

Няколко от по-големите деца лежаха по очи на гладкия розов мрамор и се печаха на слънце. Други щъкаха в морската плитчина отвъд. Три вдигаха пясъчен замък, наподобяващ кулата Копие на Стария дворец. Двайсетина се бяха събрали в голямото езеро да гледат битките; помалките яздеха в дълбоката до кръста вода на раменете на по-големите и се опитваха да се бутнат във водата. Щом някоя двойка паднеше, следваше бурен смях. Едно смугло момиче дръпна някакво момче със светла като кълчища коса от раменете на брат му и то се плъсна с главата надолу в езерото.

– Баща ти някога играеше на същата игра, както и аз преди него – каза принцът. – Десет години имаше помежду ни, тъй че бях оставил

езерата, когато той порасна достатъчно, за да може да играе, но винаги го гледах, щом дойдех на гости при майка. Беше много силен, още от мъничък. И бърз като водна змия. Често събаряше момчета много по-големи от него. Той ми припомни това в деня, в който тръгна за Кралски чертог. Закле се, че ще го направи пак. Иначе изобщо нямаше да го пусна.

– Да го пуснеш?! – Обара се изсмя. – Сякаш си могъл да го спреш. Червената пепелянка на Дорн отиде там, където поиска.

– Да. Жалко, че нямам думи да те утеша за...

– Не съм дошла за твоята утеха. – Гласът ѝ беше изпълнен с презрение. – Когато баща ми дойде да ме поиска, майка ми не искаше да ме пусне. „Тя е момиче – така каза, – и не мисля, че е твоя. Имала съм хиляда други мъже“. Той хвърли копието си в краката ми, а майка ми зашлеви през лицето и тя се разплака. „Ние водим своите битки – каза той – но боговете избират оръжията ни“. Посочи копието, после – сълзите на майка ми... и аз вдигнах копието. „Казах ти, че е моя“, каза баща ми и ме взе. Майка ми се пропи и след година умря. Казват, че плакала, когато умираше. – Обара пристъпи към стола на принца. – Копието ми разреши да използвам; за повече не моля.

– Твърде много искаш, Обара. Ще го премисля, докато спя.

– Твърде много спа вече.

– Може и да си права. Ще ти пратя думата си в Слънчево копие.

– Стига думата да е „война“.

Обара се обърна и си тръгна със също толкова сърдита крачка, както беше дошла – отиваше в конюшната за свеж кон и за поредния стремглав галоп.

Ниският закръглен майстер Калеот се задържа и попита:

– Принце? Болят ли ви краката? Принцът се усмихна вяло.

– Слънцето горещо ли е?

– Да донеса ли отвара за болката?

– Не. Умът ми трябва да е бистър.

Майстерът се поколеба.

– Принце, дали е... дали е разумно да разрешите на лейди Обара да се връща в Слънчево копие? Със сигурност ще разпали простолудието. Те също обичаха брат ви.

– Като всички нас. – Доран Мартел разтри слепоочията си с пръсти.

– Не. Прав си. Аз също трябва да се върна в Слънчево копие.

Дребният закръглен мъж колебливо отвори уста.

– Това разумно ли е?

– Не. Но се налага. Така че най-добре прати ездач до Рикасо и му кажи да ми приготви покоите в Кулата на Слънцето. Уведоми дъщеря ми Ариан, че утре ще съм там.

„Моята малка принцеса“. На капитана ужасно му липсваше.

– Ще ви видят – предупреди майстерът.

Капитанът разбра. Преди две години, когато бяха напуснали Слънчево копие заради спокойствието и самотата на Водните градини, подагратата на принц Доран не беше чак толкова тежка. В онези дни той още вървеше, макар и бавно, като се подпираше на тояга и кривеше лице при всяка стъпка. Принцът не искаше враговете му да узнаят колко немошен е станал, а Старият палат и сумрачният му град бяха пълни с очи. „Очи – помисли капитанът. – И стъпала, които не може да изкачи. Ще трябва да полети, за да седне на върха на Кулата на Слънцето“.

– Трябва да ме видят. Някой трябва да излее масло във водата. На Дорн трябва да му се напомни, че все още има принц. – Усмихна се отпаднало. – Нищо, че е старец с тежка подагра.

– Ако се върнете в Слънчево копие, ще трябва да дадете аудиенция на принцеса Мирцела – каза Калеот. – Нейният бял рицар ще е с нея... а знаете, че той праща писма на кралицата си.

– Да, вероятно праща.

„Белият рицар“. Капитанът се намръщи. Сир Арис беше дошъл в Дорн, за да придружи своята принцеса, тъй както Арео Хота някога бе дошъл със своята. Имената им дори звучаха сходно: Арео и Арис. Но сходството свършваше дотук. Капитанът беше напуснал Норвос и брататите му жреци, но сир Арис Оукхарт продължаваше да служи на Железния трон. Хота дори се натъжаваше, щом го видеше в дългото снежнобяло наметало, когато принцът го пратеше до Слънчево копие. Чувстваше, че някой ден ще се наложи двамата да се бият; в този ден Оукхарт щеше да умре – бойната брадва на капитана щеше да пръсне черепа му. Плъзна ръка по гладката дръжка от самодивско дърво и се зачуди дали този ден вече не е приближил.

– Следобедът вече преваля – каза принцът. – Ще изчакаме до заранта. Погрижи се носилката ми да е готова на разсъмване.

– Както заповядате. – Калеот се преви в поклон. Капитанът се отдръпна да го пропусне и се вслуша в заглъхващите му стъпки.

– Капитане. – Гласът на принца беше тих.

Хота пристъпи напред, с едната ръка около дръжката на бойната брадва. Самодивското дърво беше гладко на допир, като кожа на жена под дланта му. Щом стигна до стола на колела, удари силно с дръжката

по пода, за да извести присъствието си, но принцът не откъсна очи от децата.

– Имаше ли си братя, капитане? Там, в Норвос, на младини? Сестри?

– И двете – отвърна Хота. – Двама братя, две сестри. Аз бях най-малкият.

„Най-малкият и нежеланият. Още една уста за хранене, едро момче, което яде твърде много и дрехите му бързо омаляват“. Нищо чудно, че го бяха продали на брадатите жреци.

– Аз бях най-големият – отрони принцът. – А ето, че съм последният. След като Море и Оливар умряха още като бебета, престанах да се надявам за братя. Бях на девет, когато се роди Еля, скуайър бях на служба в Солени бряг. Като дойде гарванът с вестта, че майка ми ражда месец по-рано, бях достатъчно голям, за да разбере, че детето няма да живее. И когато лорд Гаргален ми каза, че имам сестра, го уверих, че тя скоро ще да умре. Но остана жива, благодарение милостта на Майката. А година след това дойде Оберин, пицеше и риташе. Бях вече мъж, когато си играеха в тези езерца. Но ето, че седя тук, а те си отидоха.

Арео Хота не знаеше какво да отвърне на това. Беше обикновен капитан на гвардията и все още чужденец в тази земя, с нейния бог със седемте лика, дори след всичките тези години. „Ще служа. Ще се подчинявам. Ще браня“. Дал беше тези клетви на шестнайсет, в деня, в който се венча за брадвата си. „Прости клетви за прости хора“, бяха му казали брадатите жреци. Не беше обучен да съветва скърбящи принцове.

Докато се мъчеше да намери подходящите думи, поредният портюкал тупна с тежък плясък само на стъпка от мястото, където седеше принцът. Доран потръпна, все едно че някой го беше ударил.

– Стига – въздъхна принцът. – Остави ме, Арео. Остави ме да погледам децата още малко.

Слънцето залезе, въздухът захладня и децата се прибраха за вечеря. Принцът още седеше под портокаловите дървета, загледан над стихналите езерца и морето зад тях. Слуга му донесе купа червени маслини, питка, сирене и пилешка каша. Той хапна малко и изпи чаша от сладкото тежко силно вино, което обичаше. После още една. Понякога, в дълбоко черните предутринни часове, сънят го спхождаше в стола му. И сега бе така и капитанът го подкара по огряната от луната галерия, покрай витите колони и под изящната арка до голямото ложе със свежите прохладни ленени завивки в спалнята до морето. Доран простена, когато капитанът го премести, но боговете се оказаха милостиви и не се

пробуди.

Спалната килия на капитана беше до принцовата спалня. Той седна на тясното легло, намери бруса и мазния парцал на мястото им в нишата и се залови за работа. „Дръж брадвата остра“, му бяха казали жреците в деня, в който беше дамгосан. И той винаги я държеше остра.

Докато точеше брадвата, се замисли за Норвос – за горния град на хълма и за долния покрай реката. Още помнеше звуците на трите камбани и как костите му затреперваха от дълбокия басов ек на Ноом, от гордия и силен глас на Нарра, от сладкия сребрист смях на Ниел. Вкусът на зимния сладкиш отново изпълни устата му, наситен с джинджифил, зелени шишарки и черешови късчета, с глътките нахса да го умият, ферментиралото козе мляко, поднасяно в желязна чаша и подсладено с мед. Виждаше майка си в роклята ѝ с яка от катерича кожа – обличаше я само веднъж годишно, когато отиваха да гледат мечия танц на Стъпалата на Грешника. И в ноздрите си усети вонята на горящи косми, когато брадатите жреци притиснаха в средата на гърдта му нажежената дамга. Болката беше толкова жестока, че си помисли, че сърцето му може да спре – но не трепна. Космите над белега с брадвата така и не пораснаха.

Едва след като двата ръба станаха толкова остри, че да може да се обръсне, капитанът положи на леглото съпругата си от самодивско дърво и желязо. Смъкна с прозявка потните си дрехи, хвърли ги на пода и се опъна на сламеника. От мисълта за дамгата го засърбя и той се поче-са, преди да затвори очи. „Трябваше да събера падналите портокали“, помисли си и заспа; засънува тръпчивия им вкус и червения сок, лепнеш на пръстите.

Зората дойде скоро. Най-малката от трите конни носилки беше го-това – носилката от кедрово дърво с покривало от червена коприна. Ка-питанът избра да я придружат двайсет души от трийсетимата, назначени за пазачи на Водните градини; другите щяха да останат да пазят имени-ето и децата, някои от които бяха синове и дъщери на велики лордове и богати търговци.

Принцът беше споменал за тръгване призори, но Арео Хота знаеше, че ще се позабави. Докато майстерът помагаше на Доран Мартел в баня-та и превързваше подутите му стави с ленени превръзки, напоени с об-лекчаващи мазила, капитанът навлече ризница от медни люспи, подоба-ваща на ранга му, и си сложи бухнало наметало от ръждиво-жълта пя-съчна коприна, та слънцето да не стига до медта. Денят обещаваше да е горещ, а и капитанът отдавна се бе отказал от тежката пелерина от конс-ки косъм и обшитата с желязни пъпки кожена туника, които беше носил

в Норвос и които щяха да сварят човек в Дорн. Запазил си беше железния шлем с гребена с остри шипове, но сега го носеше увит в оранжева коприна, с плата, увит около и между шиповете. Инак от слънцето, биешо по метала, главата му щеше да затупти още много преди да видят палата.

Принцът още не беше готов. Беше решил да закуси, преди да тръгнат, с червен портокал и плато гларусови яйца с парченца шунка и лютивичушлета. След това не оставаше нищо, освен да се сбогува с няколко от децата, които му бяха станали любимци: момчето на Далт, рожбата на лейди Блекмонт и кръглоликото момиче сираче, чийто баща продаваше платове и подправки по Зелена кръв. Доран придържаше разкошното мирско одеяло върху краката си, докато говореше с тях, за да им спести гледката на подутите си превързани стави.

Беше вече към обед, когато пое на път – принцът в носилката, майстер Калеот, яхнал магаре, а останалите – пеш. Петима пиконосци вървяха отпред, други петима – отзад, и по петима от двете страни на носилката. Самият Арео Хота зае обичайното си място отляво на принца; крачеше, метнал на рамо дългата брадва. Пътят от Слънчево копие до Водните градини минаваше покрай морето, тъй че бризът ги разхлаждаше, докато вървяха през червено-кафявата земя, осеяна с камъни, пясък и извити хилави дървета.

Някъде по средата на пътя ги пресрещна втората Пясъчна змия.

Появи се изведнъж, на една дюна, яхнала златен пясъчен кон с грива като тънка бяла коприна. Дори на коня лейди Ним изглеждаше изящна, облечена в бляскави роби в люляков цвят и с дълга кремаво-медна копринена пелерина, която се надигаше от всеки порив на вятъра и й придаваше вид, все едно че се кани да литне. Нимерия Пясък беше на дваисет и пет, тънка като върбичка. Правата ѝ черна коса, стегната в дълга плитка, вързана със златна жичка, образуваше остър клин над тъмните ѝ очи, също като на баща ѝ. С високите си скули, пълните устни и млечнобялата си кожа, тя притежаваше цялата красота, липсваща на по-голямата ѝ сестра... но майката на Обара беше курва от Староград, докато Ним бе родена от най-благородната кръв на стар Волантис. Зад нея се изникнаха дузина конни копиеносци – кръглите им щитове лъщяха на слънцето – и я последваха надолу по дюната.

Принцът беше дръпнал завеските на носилката, за да се наслади на ветреца. Лейди Ним подкара златистата кобилка до него.

– Добра среща, чичо – каза небрежно, все едно се срещаха съвсем случайно. – Може ли да яздя с тебе до Слънчево копие?

Капитанът беше от другата страна на носилката, но чуваше всяка нейна дума.

– За мен ще е радост – отвърна принц Доран, макар да не прозвуча особено радостно поне за ушите на капитана. – Подаграта и скръбта са лоши спътници. – По това капитанът разбра, че всяко камъче по пътя го жегва като шип в подутите стави.

– За подаграта не мога да помогна – отвърна тя, – но баща ми не си падаше много по скърбенето. Мъстта повече му беше по вкуса. Вярно ли е, че Грегър Клегейн е признал, че е убил Елия и децата й?

– Изревал е вината си пред целия двор – призна принцът. – Лорд Тивин ни е обещал главата му.

– А един Ланистър винаги плаща дълговете си – каза лейди Ним. – Само че ми се струва, че лорд Тивин смята да ни плати със собствените ни пари. Дойде птица от нашия сладък сир Демън: той се кълне, че баща ни неведнъж е погъделичкал онова чудовище, докато са се били. Ако е така, сир Грегър си е бездруго умрял и няма за какво да се благодари на Тивин Ланистър.

Принцът разкриви лице. Дали беше от болката от подаграта, или от думите на племенницата му, капитанът не можеше да каже.

– Може и така да е.

– Може? Аз казвам, че е.

– Обара иска да ме вкара във война. Ним се засмя.

– Да, тя иска да подложи Староград на огън. Мрази го този град толкова, колкото малката ни сестра го обича.

– А ти?

Ним се озърна през рамо към спътниците си – язدهа на десетина разтега по-назад.

– Лежах с близнаците Фуолър, когато ме достигна вестта. Знаеш девиза на Фуолър, нали? „Да се извися!“ Само това искам от теб. Дай ми да се извися, чичо. Не ми трябва силна войска, само една мила стрелка.

– Обара?

– Тиен. Обара е твърде напориста. Тиен е толкова сладка и мила, че никой няма да я заподозре. Обара е готова да превърне Староград в погребална могила на баща ни, но аз не съм толкова алчна. Четири живота ще са ми достатъчни. Златните близнаци на лорд Тивин, като отплата за децата на Елия. Стария лъв, заради самата Елия. И най-сетне малкото кралче, заради баща ми.

– Момчето не е съгрешило пред нас.

– Момчето е копеле, родено от измяна, кръвосмешение и прелюбодеяние, ако може да се вярва на думите на лорд Станис. – Игривият й тон беше изчезнал и капитанът я погледна с присвити очи. Сестра й Обара носеше бича си на бедрото и копието си така, че да ги види всеки. Лейди Ним беше не по-малко смъртно опасна, макар ножовете й да бяха скрити добре. – Само кралска кръв може да измие убийството на баща ми.

– Оберин умря в двубой, двубой за нещо, което не го засягаше. Това не го наричам убийство.

– Наричай го както щеш. Изпратихме им най-добрите хора в Дорн, а те ни връщат торба кокали.

– Той надмина всичко, за което го бях помолил. „Прецени го това момче крал и съвета му, и отбележи силните им и слаби страни“, така му казах на терасата. Ядохме портокали. „Намери ни приятели, ако може да се намерят. Научи каквото можеш за смъртта на Елия, но гледай да не предизвикваш ненужно лорд Тивин“. Това бяха думите ми към него. Оберин се засмя и отвърна: „Кога съм предизвикал някого... ненужно? Ти по-добре предупреди Ланистърите мен да не предизвикват“. Искаше правосъдие за Елия, но не можа да изчака...

– Той чака седемнайсет години – прекъсна го лейди Ним. – Ако бяха убили тебе, баща ми щеше да е повел знамената си на север още преди трупът ти да е изстинал. Ако беше ти, сега копията щяха да ваят като дъжд по границите.

– Не се съмнявам.

– Не се съмнявай и в това, принце: със сестрите ми няма да чакаме седемнайсет години за нашето възмездие. – Смуши кобилата и препусна в галоп към Староград, свитата й я последва.

Принцът се отпусна на възглавниците и затвори очи, но Хота знаеше, че не спи. „Боли го“. За миг помисли дали да не повика майстер Калеот, но пък ако принц Доран имаше нужда от него, щеше да го повика сам.

Следобедните сенки се бяха издължили и потъмнели, а слънцето бе станало червено и издуто като ставите на принца, когато зърнаха на изток кулите на Слънчево копие. Първо тънката кула Копието, сто и петсет стъпки висока и увенчана с копие от позлатена стомана, което добавяше към височината й още трийсет стъпки; после – крепката Кула на Слънцето с купола й от злато и оловно стъкло; най-сетне – ръждивокафявия Пясъчен кораб, наподобяваща чудовищен дромон, изтласкан от вълните на брега и превърнал се в камък.

Само три левги крайбрежен път делиа Слънчево копие от Водните градини, но това бяха два съвсем различни свята. Там децата лудуваха голи по улиците и музика свиреше в настланите с плочки дворове, а въздухът бе наситен с миризмата на лимони и червени портокали. Тук въздухът миришеше на прах, на пот, на пушек, а нощите ехтяха от немлъквачи гласове. Вместо розовия мрамор на Водните градини Слънчево копие бе съграден от кал и слама и оцветен в кафяво и ръждивочервено. Древната твърдина на дома Мартел се издигаше в най-източния край на малка издатина от камък и пясък, обкръжена от три страни от морето. На запад, в сенките на масивните стени на Слънчево копие, кирпичени дюкяни и съборетини без прозорци се бяха лепнали за замъка като рапани по корпуса на галера. Конюшни, ханове, винарници и бардаци бяха изникнали западно от тях, много оградени със свои стени, а други съборетини бяха израснали под тези стени. „И все така, и все така, и все така, биха казали брадатите жреци“. В сравнение с Тирош, Мир или Велики Норвос този град в сянката на замъка не беше нещо повече от голямо село, ала все пак бе най-близкото до истински град, за дорниците.

Пристигането на лейди Ним бе изпреварило тяхното с няколко часа и тя несъмнено беше предупредила стражата за идването им, защото Тройната порта бе отворена, когато я приближиха. Само тук портите се редяха една зад друга, да пропуснат гостите и през трите Криволичещи стени право до Стария палат, без преди това да извиват през тесни улички, скрити дворове и шумни пазари.

Принц Доран дръпна завеските на носилката, щом приближиха кулата Копие, но простолудието все пак го посрещаше с викове. „Пясъчните змии са ги разпалили до кипване“, с безпокойство си помисли капитанът. Прекосиха беднотията на външния полумесец и минаха през втората порта. Зад нея вятърът замириса на смола, на солена вода и гнили водорасли, а тълпата с всяка стъпка се съгъстяваше все повече.

– Отворете път за принц Доран! – загърмя гласът на Арео Хота и той заудря с дръжката на бойната брадва по тухлените зидове. – Път за принца на Дорн!

– Принцът е мъртъв! – изкрещя някаква жена.

– Да вдигнем копията! – ревна мъж от някаква тераса.

– Доран! – прокътня благороднически глас. – Грабвайте копията!

Хота се отказа да гледа кой вика – тълпата беше огромна и всички крещяха: „Копията!“, „Мъст за Пепелянката!“ По пътя към третата порта стражите избутваха хората настрана, за да разчистят път за носилката на принца, а тълпата хвърляше какво ли не. Някакъв дрипав хлапак

затича покрай пиконосците с полуизгнил нар в ръка, но като видя на пътя си Арео Хота с вдигнатата брадва, го пусна, обърна се и побягна. Други, по-отдалече, хвърляха лимони и портокали и крещяха: „Война! На война! Копията!“ Един от гвардейците бе ударен в окото с лимон, презрял портокал се пръсна и в крака на самия капитан.

От носилката не последва никакъв отговор. Доран Мартел си остана плътно загърнат зад копринените си стени, докато по-дебелите стени на замъка не ги загърнаха всички и портикулът не се спусна зад тях с ръждясало дрънчене. Виковете бавно заглъхнаха.

Принцеса Ариан чакаше при външната стража да поздрави баща си, половината двор бе около нея: старият сляп сенешал Рикасо, сир Манфри Мартел, кастеланът, младият майстер Майлс в сивите си роби и с меката си като коприна парфюмирана брада, и петдесетина дорнски рицари с широки ленени одежди в поне петдесет цвята. Малката Мирцела Баратеон стоеше със своята септа и сир Арис от Кралската гвардия, плувнал в пот в бялата си лъскава броня.

Принцеса Ариан закричи към носилката – със сандали от змийска кожа с кожени връзки до бедрата. Косата ѝ – грива от катранено-черни къдрици – падаше до кръста, а около челото ѝ бе стегнат наниз от златни слънца. „Още си е дребничка“, помисли капитанът. Докато Пясъчните змии бяха високи, Ариан се бе метнала на нисичката си майка. Но под златните накити и пластове пурпурна коприна и жълт брокат имаше тяло на жена, пишно и закръглено.

– Татко, Слънчево копие посреща с радост завръщането ти – каза високо тя, щом завеските се разтвориха.

– Да, чух я радостта. – Принцът се усмихна отпаднало и я потупа по бузата със зачервената си подута длан. – Изглеждаш добре. Капитане, бъди така добър да ми помогнеш да сляза.

Хота пхна дългата брадва в кожения клуп на гърба си и вдигна принца на ръце, нежно, за да не раздразни подутите стави. И все пак Доран Мартел едва се съдържа да не изохка от болка.

– Заповядах на готвачите да подготвят пир за довечера – каза Ариан. – С всички твои любими блюда.

– Боя се, че няма да мога да ги оценя по достойнство. – Принцът бавно се огледа. – Не виждам Тиен.

– Тя моли да поговорите насаме. Пратих я в тронната зала да те изчака.

Принцът въздъхна.

– Добре. Капитане? Колкото по-скоро свърша с това, толкова по-

скоро ще мога да си отдъхна.

Хота го понесе нагоре по дългото каменно стълбище на Кулата на Слънцето, до голямата кръгла зала под купола. Последната следобедна светлина пронизваше на снопове дебелите прозорци от многоцветно стъкло и шареше белия мраморен под на диаманти в безброй цветове.

Тук ги чакаше третата Пясъчна змия.

Седеше на възглавница под издигнатия подиум, на който бяха два трона, но щом влязоха, стана. Бе облечена в плътно прилепнала рокля от светлосин брокат с ръкави от мирска дантела, която ѝ придаваше съвсем невинен вид. В едната си ръка държеше гергеф, а в другата – конци и златни игли. Косата ѝ също бе като от злато, а очите ѝ бяха дълбоки сини езера... и все пак с нещо напомняха на капитана за очите на баща ѝ, макар на Оберин да бяха черни като ношта, „Всички дъщери на принц Оберин имат неговите очи на пепелянка – осъзна изведнъж Хота. – Цветът е без значение“.

– Чичо – каза Тиен Пясък. – Чаках те.

– Капитане, помогни ми да седна.

Два трона имаше на подиума, почти еднакви, само дето на гърба на единия беше инкрустирано в злато копието на Мартел, докато другият беше с греешото роинско слънце, развявало се на мачтите на корабите на Нимерия, когато дошли в Дорн. Капитанът настани принца под копието и се отдръпна.

– Толкова ли боли? – Гласът на лейди Тиен беше нежен, а тя самата изглеждаше сладка като ягодка. Майка ѝ беше септа и Тиен излъчваше почти неземна невинност. – Мога ли да облекча болката ти с нещо.

– Кажй каквото ще казваш и ме остави да отдъхна. Уморен съм, Тиен.

– Това го направих за тебе, чичо. – Тиен му показа гергефа. Беше извезала баща си принц Оберин, на кон и в пурпурна броня, усмихнат. – Като го довърша, ще е твое, да ти помага да го помниш.

– Едва ли ще забравя баща ти.

– Добре е да го знам. Мнозина се чудеха.

– Лорд Тивин ни е обещал главата на Планината.

– Той е толкова мил... но мечът на палач не е подобаващ край за хабрият сир Грегър. Толкова дълго се молихме за смъртта му, че е съвсем честно той също да се моли за нея. Зная отровата, която използваше баща ми – и няма по-бавна и по-мъчителна. Скоро ще чуем писъците на Планината даже тук, в Слънчево копие. Принц Доран въздъхна.

– Обара настоява за война. Ним ще е доволна и от убийство. А ти?

– Война – отвърна Тиен. – Само че не войната на сестра ми. Дорнците се бият най-добре у дома, затова казвам да си наточим копията и да чакаме. Когато Ланистър и Тирел връхлетят върху нас, ще им пуснем кръвта в проходите и ще ги заровим под подвижните пясъци, както сме го правили стотици пъти.

– Ако връхлетят върху нас.

– О, ще им се наложи, иначе ще видят кралството отново разкъсано, както беше преди да се венчаем за драконите. Татко ми го каза, каза ми, че трябва да благодарим на Дяволчето, че ни прати принцеса Мирцела. Много е хубава, нали? Жалко, че нямам нейните къдрици. Тя е създадена за кралица, също като майка си. – На бузите на Тиен разцъфнаха трапчинки. – За мен ще е чест да подготвя сватбата им, и за короните им ще се погрижа. Тристейн и Мирцела са толкова невинни, мислех си... може би бяло злато, със смарагди, да отиват на очите на Мирцела. О, диаманти и перли също биха свършили работа, стига децата да са венчани и коронясани. После ще трябва само да поздравим Мирцела като Първата с това име, Кралица на андалите и на Ройнар, и на Първите хора, и законна наследничка на Седемте кралства на Вестерос, и да чакаме да дойдат лъвовете.

– Законна наследничка? – Принцът изсумтя.

– Тя е по-голяма от брат си – обясни му Тиен, все едно е глупак. – По закон Железният трон ще мине в нейни ръце.

– По дорнския закон.

– Когато крал Дерон омъжва принцеса Мирия и ни вкарва в кралството си, спогодбата е дорнският закон винаги да е в сила в Дорн. А Мирцела е в Дорн.

– Така е. – Каза го с неохота. – Остави ме да помисля над това. Тиен се ядоса.

– Твърде много мислиш, чичо.

– Нима?

– Баща ми така казваше.

– Оберин мислеше твърде малко.

– Някои мислят, защото ги е страх да действат.

– Има разлика между страх и предпазливост.

– О, ще се моля никога да не те виждам уплашен, чичо. Току-виж си забравил да дишаш. – Вдигна ръката си...

А капитанът вдигна бойната си брадва и удари с все сила с дръжката ѝ по мраморния под.

– Милейди, твърде много си позволявате. Отдръпнете се от

подиума, ако благоволите.

– Нямах лоши намерения, капитане. Обичам чичо си така, както знам, че той обичаше баща ми. – Тиен коленичи пред принца. – Казах всичко, което имах да кажа, чичо. Прости ми, ако съм те оскърбила. Имам ли все още обичта ти?

– Винаги.

– Дай ми благословията си тогава, и ще си отида.

Доран се поколеба за миг, после погали племенницата си по косата.

– Бъди храбра, дете.

– О, как иначе? Аз съм негова дъщеря.

Щом тя излезе, майстер Калеот притича до подиума.

– Принце, тя нали не... дайте да ви видя ръката. – Огледа първо дланта, после я обърна и подуши подутите пръсти. – Не, добре е. Всичко е наред. Няма дракотини, тъй че...

Принцът дръпна ръката си.

– Майстер, ще ви притесня ли, ако ви помоля за малко мляко от мак? Един напръстник ще стигне.

– Мляко от мак? О, разбира се.

– Веднага, мисля – вежливо го подкани Доран Мартел и Калеот зазитни към стълбите.

Слънцето беше залязло. Светлината през купола беше добила синевата на вечерния здрач и диамантите на пода гаснеха. Принцът седеше на трона под копието на Мартел, лицето му беше преbledняло от болка. След дълго мълчание се обърна към Арео Хота.

– Капитане. Колко верни са гвардейците ми?

– Верни са. – Капитанът не знаеше какво друго да каже.

– Всички ли? Или някои?

– Добри мъже са. Добри дорнци. Ще направят каквото им заповядам. – Тупна с дръжката на бравата по пода. – Ще донеса главата на всеки, който би ви изменил.

– Не искам глави. Искам подчинение.

– Имате го. – „Ще служа. Ще се подчинявам. Ще защитавам. Прости клетви за прост човек“. – Колко души трябва?

– Това ще оставя да го решиш ти. Може би петима-шестима ще свършат по-добра работа от двайсетина. Искам всичко да се свърши толкова бързо и тихо, колкото е възможно, без да се пролее никаква кръв.

– Бързо, тихо и безкръвно, да. Каква е заповедта ви?

– Ще намериш дъщерите на брат ми, ще ги арестуваш и ще ги

затвориш в килиите горе в кулата Копие.

– Пясъчните змии? – Гърлото на капитана пресъхна. – Всичките... всички осем ли, принце? И малките?

Принцът помисли.

Момичетата на Елария са твърде млади, за да представляват опасност, но има хора, които може да се опитат да ги използват срещу мен. Най-добре ще е да ги държим подръка, на безопасно. Да, малките също... Но първо задръж Тиен, Нимерия и Обара.

– Както заповядате, принце. – Сърцето му се беше свило от тревога. „Моята малка принцеса няма да хареса това“. – А Сарела? Тя вече е пораснала, почти на двайсет е.

– Докато не се върне в Дорн, не мога да направя нищо, освен да се моля да прояви повече разум от сестрите си. Нея я остави на... играта ѝ. Приберете другите. Няма да заспя, докато не разбере, че са в безопасност и под стража.

– Както заповядате. – Капитанът се поколеба. – Обаче когато се разчуе, простолудието ще завие.

– Цял Дорн ще вие – уморено отвърна Доран Мартел. – Моля се само лорд Тирел да ги чуе в Кралски чертог, та да разбере какъв верен приятел си има в Слънчево копие.

ЦЕРСЕЙ

Сънуваше, че седи на Железния трон, високо над всички.

Придворните долу бяха яркоцветни мишки. Велики лордове и горди дами коленичиха пред нея. Храбри млади рицари полагаха мечовете си в нозете ѝ и молеха за благоволението ѝ, а тя им се усмихваше отвисоко. А после джуджето се появи сякаш отникъде, сочеше я и реवेशе от смях. Благородниците също започнаха да се кикотят, прикриваха усмивките си с шепа. Чак тогава кралицата разбра, че е гола.

Ужасена, се опита да се покрие с ръце. Шиповете и остриетата на Железния трон се впиха в плътта ѝ, щом се сви да скрие срама си. Кръв потече по краката ѝ, щом стоманените зъби задраха задника ѝ. Опита се да стане и едното ѝ ходило се хлъзна през процепа в огънатия метал. Колкото повече се бореше, толкова повече я поглъщаше тронът, късаше парчета плът от гърдите и корема ѝ, режеше я по ръцете и краката, докато не станаха лепкави, червени и лъскави.

И през цялото това време брат ѝ подскачаше и се смееше.

Смехът му още отекваше в ушите ѝ, когато усети леко докосване по рамото и се събуди. За половин миг ръката сякаш бе част от кошмара и Церсей извика, но беше само Сенел, бледа и уплашена.

„Не сме сами“, разбра кралицата. Около ложето ѝ бяха надвиснали сенки, високи фигури с плетени ризници, бляскащи под наметалата. Вържени мъже нямаха работа тук. „Къде са стражите ми?“ Един от натрапниците държеше фенер. „Не трябва да показвам страх“. Церсей оправи с ръка разчорлената си коса:

– Какво искате? – Един мъж пристъпи на светлината на фенера и тя видя, че наметалото му е бяло. – Джайм? – „Сънувах един брат, а другият дойде да ме събуди“.

– Ваша милост. – Гласът не беше на брат ѝ. – Лорд-командирът нареди да дойдем да ви вземем.

Косата му беше къдрава като на Джайм, но братовата ѝ коса беше ковано злато, като нейната, а на този мъж беше черна и мазна. Тя се вторачи в него объркана, докато той мърмореше за някакъв нужник и за арбалет, и спомена името на баща ѝ. „Още сънувам – помисли Церсей. – Още не съм се събудила и кошмарът не е свършил. Тирион ще изпъзли изпод леглото и ще почне да ми се смее“.

Но това беше глупост. Джуджето беше в черните килии, осъден да

умре този ден. Тя погледна ръцете си, завъртя ги да се увери, че всичките ѝ пръсти са си на мястото. Прокара длан по ръката си – кожата беше настръхнала, но гладка. Никакви срезове нямаше по краката ѝ, нито рани по ходилата. „Сън, просто сън. Твърде много пих снощи, тези страхове са породени от виното. Аз съм тази, която ще се смее довечера. Децата ми ще са в безопасност, тронът на Томен ще е сигурен, а моят маляк извратен валонкар ще е с една глава по-нисък и ще гние“.

Джослин Суифт тикна чаша в ръката ѝ. Церсей отци: вода, смесена с изцеден лимон, толкова стипчива, че тя я изплю. Чуваше трополяция в прозорците нощен вятър и виждаше със странна острота. Джослин трепереше като лист, уплашена също като Сенел. Сир Озмунд Черното котле беше надвиснал над нея. Зад него стоеше сир Борос Блънт, с фенера. При вратата бяха гвардейците на Ланистър, позлатените лъвове бляскаха на шлемовете им. Те също изглеждаха изплашени. „Възможно ли е? – зачуди се кралицата. – Възможно ли е да е истина?“

Стана и остави Сенел да заметне на раменете ѝ спалния халат, за да скрие голотата ѝ. Върза си колана – пръстите ѝ бяха схванати и непохватни.

– Милорд баща ми държи стражи около себе си ден и нощ. Гърлото ѝ беше сухо. Отпи глътка от лимоновата вода и нажабурка уста да освежи дъха си. Една мушица беше влетяла във фенера, който държеше сир Борос: виждаше сянката ѝ, докато се блъскаше в стъклото.

– Стражите бяха на постовете си, ваше величество – каза Озмунд Черното котле. – Зад камината намерихме скрита врата. Таен проход.

Лорд-командирът слезе по него да види къде отива.

– Джайм? – Обзе я ужас, внезапен като буря. – Джайм трябва да е с краля... – Момчето не е пострадало. Сир Джайм прати хора да проверят. Негова милост спи кротко.

„Дано сънят му да е по-сладък, отколкото беше моят, и дано по-леко да се събуди“.

– Кой е с краля?

– Сир Лорас има тази чест, с ваше съизволение.

Не ѝ харесваше. Тирелите бяха просто стюарди, които кралете дракони бяха издигнали твърде високо. Само амбицията надмогваше суетата им. Сир Лорас можеше да е хубав като девичи сън, но под бялото наметало си беше Тирел до кокала. Доколкото знаеше, мръсният плод на тази нощ като нищо можеше да е посаден и отгледан в Планински рай.

Но това беше подозрение, което не посмя да изрече на глас.

– Оставете ме да се облека. Сир Озмунд, вие ще ме придружите до

Кулата на Ръката. Сир Борос, разбудете тъмничарите и се уверете, че джуджето си е в килията. – Нямаше да каже името му. „Той никога не би намерил кураж да вдигне ръка срещу татко“, каза си, но трябваше да е сигурна.

– Както заповядате. – Блънт подаде фенера на сир Озмунд. Церсей остана доволна, като видя гърба му. „Татко изобщо не трябваше да му връща белия плащ“. Беше се оказал страхливец.

Когато напуснаха Стегата на Мегор, небето беше станало кобалтово тъмносино, макар че звездите още светеха. „Всички освен една – помисли Церсей. – Ярката звезда на запада е паднала и нощите вече ще са по-тъмни“. Спря се на подвижния мост над сухия ров и зяпна стърчащите долу остри колове. „Не биха посмели да ме излъжат за такова нещо“.

– Кой го намери?

– Един от стражите му – отвърна сир Озмунд. – Лъм. Отигъл по нужда и намерил негово височество в нужника.

„Не. Не може да бъде. Един лъв не умира така“. Чувстваше се странно спокойна. Спомни си как за първи път ѝ беше паднал зъб, като малко момиче. Не я заболя, но усещането от дупката в устата бе толкова непривично, че не можеше да спре да я докосва с езика. „Сега има дупка в света, където стоеше татко, а дупките искат запълване“.

Ако Тивин Ланистър наистина беше мъртъв, никой не беше в безопасност... най-малкото нейният син на трона. Когато лъвът пада, по-дребните зверове се раздвижват: чакали и лешояди, и диви псета. Щяха да се опитат да я изместят, както правеха винаги. Трябваше на всяка цена да действа бързо, както когато умря Робърт. Това можеше да е работа на Станис Баратеон. Можеше да е прелюдия към нова атака срещу града. Дано да беше така. „Нека да дойде. Ще го смажа също като баща ми и този път ще умре“. Станис не я плашеше, не повече от Мейс Тирел. Никой не я плашеше. Тя беше дъщеря на Скалата, лъв. „Няма да има повече приказки да ме принуждават да се омъжвам отново“. Скалата на Кастърли вече беше нейна и цялата власт на дома Ланистър. Никой повече нямаше да я пренебрегне. Дори когато Томен престанеше да има нужда от регент, Господарката на Скалата на Кастърли щеше да остане сила в страната.

Слънцето бе огряло върховете на кулите в яркочервено, но нощта все още се присвиваше под стените. Външният замък бе толкова заглъхнал, че можеше да повярва, че хората в него са мъртви. „Би трябвало да са. Не подобава на Тивин Ланистър да умре сам. Такъв човек заслужава свита от слуги, да го обслужва в ада“.

Пред вратата на Кулата на Ръката на пост стояха четирима копие-носци с червени наметала и с шлемове с лъвски гребени.

– Никой няма да влиза или напуска без мое разрешение – каза им тя. Изричането на заповедта не я затрудни. „Баща ми също имаше стомана в гласа“.

Вътре в кулата пушекът от факлите подразни очите ѝ, но Церсей не се просълзи – баща ѝ също нямаше да се просълзи. „Аз съм единственият истински син, който изобщо е имал“. Краката ѝ застырваха по камъка, докато се изкачваше. Мушицата все още трепкаше като полудяла във фенера на сир Озмунд. „Умри – помисли си кралицата. – Полети в огъня и да се свърши“.

Други двама стражи с червени плащове стояха горе на стълбището.

Червеня Лестър измърмори съболезнование, докато тя ги подминаваше. Кралицата се беше задъхала, сърцето ѝ тупкаше като полудяло. „Стъпалата – каза си. – Тази проклетата кула има прекалено много стъпала“. Помисли си дали да не я събори някой ден.

Коридорът беше пълен с глупаци: говореха шепнешком, все едно че лорд Тивин спи и ги е страх да не го събудят. Стражи и слуги се записвиваха пред нея, ломотеха нещо. Виждаше розовите им венци и гърчещите се езици, но думите им не бяха по-смислени от бръмченето на мушицата. „Какво търсят те тука? Как са научили?“ По право трябваше да извикат първо нея. Тя беше кралицата регент, забравили ли бяха това?

Пред спалнята на Ръката стоеше сир Мерин Трант, с бялата си броня и наметало. Забралото на шлема му беше вдигнато и торбичките под очите му му придаваха сънен вид.

– Разкарайте тези хора – каза Церсей. – Баща ми в нужника ли е още?

– Пренесоха го в леглото му, милейди. – Сир Мерин ѝ отвори вратата.

Утринната светлина се връзваше през кепенците и рисуваше златни решетки по пътеките, изпънати по пода на спалнята. Чичо ѝ Кеван беше паднал на колене до леглото и се опитваше да се моли, но думите не искаха да излизат от устата му. До камината се бяха струпали стражи. Тайната врата, за която бе споменал сир Озмунд, зееше зад пепелта, не по-голяма от печка. За да мине през нея, човек трябваше да пропълзи. „Но Тирион е джудже“. Тази мисъл я ядоса. „Не, джуджето е заключено в килия“. Това не можеше да е негово дело. „Станис – каза си тя. – Станис е зад това. Той все още има привърженици в града. Той или Тирел“.

Открай време се говореше за тайни проходи в Червената цитаде-ла. Разправяха, че Мегор Жестокия убил хората, построили замъка, за да се запази тайната за тях. „Колко други спални имат тайни врати?“ Изведнъж ѝ се привидя Тирион, как изпълзва иззад някой гоблен в спалнята на Томен, с нож в ръка. „Томен го пазят добре“, каза си. Но лорд Тивин също го бяха пазили добре.

В първия миг не можа да познае мъртвеца. Имаше коса като на баща ѝ, да, но това беше друг мъж, по-дребен мъж и много по-стар. Спалният му халат беше надигнат около гърдите и от кръста надолу беше гол. Желязната стрела го беше улучила в слабините, между пъпа и мъжеството му, беше се забила толкова дълбоко, че се виждаха само перцата. Срамните му косми бяха твърди от засъхналата кръв. Друга кръв се съсирваше на пъпа.

Миризмата му я накара да сбърчи нос.

– Извадете тази стрела! – заповяда тя. – Това е Кралската ръка! „Й мойт баща. Моя лорд баща. Трябва ли да запищя и да заскубя косите си?“ Казваха, че Кейтлин Старк издрала лицето си на кървави ивици, когато Фрей убиха прескъпия ѝ Роб. „Би ли ти харесало това, татко? – искаше ѝ се да го попита. – Или би предпочел да съм силна? Ти плака ли за своя баща?“ Дядо ѝ бе умрял, когато беше само на годинка, но тя знаеше историята. Лорд Титос надебелял много и сърцето му се пръснало, докато изкачвал стъпалата до метресата си. Баща ѝ бил в Кралски чертог, на служба като Ръка на Лудия крал. Лорд Тивин често ходеше в Кралски чертог, докато двамата с Джайм бяха млади. И да беше плакал, когато са му донесли вестта за смъртта на баща му, бил е някъде, където никой не е могъл да види сълзите му.

Усети, че е забила нокти в дланите си.

– Как можахте да го оставите така? Моят баща беше Ръката на трима крале, един от най-великите мъже, крачили някога в Седемте кралства. Камбаните трябва да звънят за него, както звъняха за Робърт. Трябва да бъде изкъпан и облечен както подобава на сана му, в хермелин и злато, и пурпурни коприни. Къде е Пицел? Къде е Пицел?! – Обърна се към стражите. – Пикънс, доведи Великия майстер Пицел. Той трябва да се погрижи за лорд Тивин.

– Той го видя, ваше величество – отвърна Пикънс. – Дойде, видя го и отиде да повика сестрите на мълчанието.

„Извикали са ме последна“. Това я ядоса толкова, че остана без думи. „А Пицел бяга да съобщи, вместо да си оцапа меките сбръчкани ръце. Този човек е безполезен“.

– Намерете майстер Балабар – заповяда тя. – Намерете майстер Френкен. Който и да е. – Пикънс и Късото ухо се разтичаха да изпълнят заповедта. – Брат ми къде е?

– Долу в тунела. Има шахта, с железни скоби, набити в камъка. Сир Джайм слезе да види колко дълбоко стига.

„Той е само с една ръка – искаше й се да им изкрещи. – Някой от вас трябваше да отиде. Не е негова работа да слиза и да се катери по стълби. Убийците на баща ми може да са долу, да го чакат“. Близнакът й винаги беше твърде припрян и изглежда, дори загубването на ръката не го беше научило на предпазливост. Тъкмо се канеше да заповяда на стражите да слязат след него и да го върнат, когато Пикънс и Късо ухо се върнаха с някакъв сивокос мъж.

– Ваше величество – каза Късо ухо, – този твърди, че е майстер. Мъжът се поклони ниско.

– С какво бих могъл да услужа на ваше величество?

Лицето му беше смътно познато, но Церсей не можа да го свърже с име. „Стар, но не колкото Пицел. У този все още има някаква сила“. Беше висок, макар и леко изгърбен, с бръчици около дръзките сини очи. „Вратът му е гол“.

– Не носиш майстерска верига.

– Отнеха ми я. Казвам се Кибърн, с позволение на ваше величество. Аз лекувах ръката на брат ви.

– Чукана, искаш да кажеш. – Сега си го спомни. Беше дошъл с Джайм от Харънхъл.

– Вярно, не можах да спася пръстите на сир Джайм. Но изкуство-то ми спаси ръката му до рамото, може би и живота му. Цитаделата ми отне веригата, но знанията ми не можеха да ми отнемат.

– Може да свърши работа – реши тя. – Провалиш ли ме, ще изгубиш повече от верига, обещавам ти. Извади стрелата от корема на баща ми и го пригответи за мълчаливите сестри.

– Както заповядате, ваше величество. – Кибърн отиде до леглото, спря се и погледна през рамо. – А какво да направя с момичето?

– Момиче ли? – Церсей бе пропуснала да погледне второто тяло.

Отиде до леглото, дръпна настрана купчината окървавени завивки и я видя: гола, студена, розова... освен лицето, което бе почерняло като на Джоф на сватбения му пир. Верижка от свързани златни ръце се беше впила в гърлото й, усукана толкова силно, че беше разкъсала кожата. Церсей изсъска като ядосана котка.

– Какво търси тя тук?

– Намерихме я тук, ваше величество – каза Късо ухо. – Курвата на Дяволчето е. – Сякаш това обясняваше защо е тук.

„Милорд баща ми не се занимаваше с курви – помисли тя. – След като майка умря, не е докосвал жена“. Изглежда гвардееца смразяващо.

– Това не е... когато умрял бащата на лорд Тивин, той се върнал в Скалата на Кастърли и заварил... жена от този сорт... накичена с накитите на милейди майка му, облякла една от нейните рокли. Свалил ѝ ги всичките. Два дни и две нощи обикаляла гола по улиците на Ланиспорт и признавала на всеки срещнат, че е крадла и блудница. Така се отнасяше лорд Тивин Ланистър с курвите. Той никога... тази жена е била тука по друга причина, не за...

– Може би Негово височество я е разпитвал за господарката ѝ – предположи Кибърн. – Санса Старк е изчезнала в нощта, в която беше убит кралят, както чух.

– Точно така е. – Церсей жадно се вкопчи в предположението. – Разпитвал я е, разбира се. Не може да има съмнение. – Виждаше в ума си хилещия се Тирион, устата му, изкривена в маймунска усмивка под безформената развалина на мястото на носа. „И какъв по-добър начин да я разпитва, освен гола, с хубаво разкрасени крака? – шепнесе в ума ѝ джуджето. – Точно така обичам да я разпитвам и аз.“

Кралицата се обърна. „Няма да я гледам“. Изведнъж се оказа непоносимо дори да стои в една и съща стая с мъртвата. Мина покрай Кибърн и излезе в коридора.

При сир Озмунд бяха дошли братята му Озни и Осфрид.

– В спалнята на Ръката има мъртва жена – каза Церсей на тримата Черни котлета. – Никой не трябва да научи, че е била там.

– Ясно, милейди. – Сир Озни имаше драскотини по брадичката: други курви на Тирион го бяха драскали. – Какво да направим с нея?

– Дайте я за храна на псетата. Какво ме интересува? Тя изобщо не е била тука! Ще откъсна езика на всеки, който посмее да каже, че е била. Разбирате ли ме?

Озни и Осфрид се спогледаха.

– Да, ваше величество.

Тя влезе вътре с тях: гледаше, докато я овързваха в кървавите одеяла на баща ѝ. „Шае. Казваше се Шае“. Бяха говорили за последен път в нощта преди съда на джуджето в двубой, след като онази усмихваща се дорнска змия бе предложил да се срази в негова защита. Шае я беше питала за някакви накити, които Тирион ѝ бил дал, и за някакви обещания, които Церсей можела да е дала, за имение в града и рицар, за когото да я

омъжи. Кралицата ѝ даде да разбере, че няма да получи нищо, преди да им е казала къде е отишла Санса Старк.

– Ти беше личната ѝ слугиня. Нима очакваш да повярвам, че нищо не си знаела за плановете ѝ? – така каза. Шае напусна, обляна в сълзи.

Сир Осфрид метна овързания труп на рамо.

– Искам верижката – каза Церсей. – Гледай да не одраскаш златото. – Осфрид кимна и пое към вратата. – Не през двора. – Посочи му тайния проход. – Има шахта към тъмниците. Оттам.

Сир Осфрид коленичи пред камината и в същия миг отвътре свет-за и се чу шум. Джайм се измъкна, сгънат на две като старица; ботушите му изритаха облак сажди от последния огън на лорд Тивин.

– Махнете се от пътя ми – рече той на Черните котлета. Церсей се върна към него.

– Намери ли ги? Намери ли убийците? – Със сигурност бяха повече от един. Един човек не можеше да е убил баща ѝ.

Лицето на близнака ѝ беше измъчено.

– Шахтата се спуска до една камера, където се събират някол-ко тунела. Затворени са с железни врати, с вериги и заключени, трябва да намеря ключове. – Джайм огледа спалнята. – Който го е направил това, сигурно дебне в стените. Долу е истински лабиринт, и е тъмно.

Тя си представи Тирион, как се промъква между стените като чудовищен плъх. „Не. Това са глупости. Джуджето е в килията си“.

– Разбийте стената с чукове. Съборете я тази кула, ако трябва, искам да разберете кой е направил това. И да го убиете.

Джайм я прегърна. Миришеше на пепел, но утринното слънце бе в косата му, придаде ѝ блясъка на злато. Искаше ѝ се да придърпа лицето му към своето за целувка. „По-късно – каза си, – По-късно ще дойде при мен, за утеха“.

– Ние сме наследниците му, Джайм – прошепна тя. – На нас се пада да довършим работата му. Ти трябва да заемеш мястото на татко като Ръка. Томен ще има нужда от теб...

Той се отдръпна от нея, вдигна чукана на ръката си и го тикна в лицето ѝ.

– Ръка без ръка? Лоша шега, сестро. Не искай от мен да управлявам.

Чичо ѝ чу отказа. Кибърн също, и Черните котлета, докато се боре-ха с вързопа си през пепелта. Дори стражите чуха, Пикънс и Хоук, и Конския крак, и Късото ухо. „До вечерта ще го знае целият замък“. Кръвта нахлу в лицето ѝ.

– Да управляваш? Нищо не казах за управляване. Аз ще управлявам, докато синът ми навърши пълнолетие.

– Не знам кого съжалявам повече – каза брат й. – Томен или Седемте кралства.

Тя го зашлеви. Ръката на Джайм се вдигна да спре удара, котешки бърза, но котката имаше чукан вместо длан. Пръстите й оставиха червени следи на бузата му.

Звукът вдигна чичо им на крака.

– Баща ви лежи тук мъртъв! Имайте приличието да се карате отвън.

Джайм наведе извинително глава.

– Прости ни, чичо. Сестра ми не е на себе си от скръб. Прииска й се отново да го удари. „Побъркала съм се – да си помисля, че той може да е Ръката“. По-скоро бе готова да премахне поста. Кога някоя Ръка й беше носил нещо друго освен скръб? Джон Арин докара Робърт Баратеон в ложето й, а преди да умре, беше започнал да надушва и за нея и Джайм. Едарт Старк продължи оттам, докдето беше стигнал Арин: намесата му я беше принудила да се отърве от Робърт по-скоро, отколкото би й се искало, преди да се е справила с опасните му братя. Тирион продаде Мирцела на дорнците, направи един от синовете й заложник и уби другия. А когато лорд Тивин се върна в Кралски чертог...

„Следващата Ръка ще си знае мястото“, закле се тя. Трябваше да е сир Кеван. Чичо й беше неуморим, благоразумен, неизменно послушен. Можеше да разчита на него, както бе разчитал баща й. „Ръката не спори с главата“. Кралство имаше да управлява, но щяха да й трябват нови хора, които да й помагат в управлението. Пицел беше треперещ блюдолизец, Джайм бе загубил куража си с десницата, а на Мейс Тирел и приятелчетата му Редвин и Роуан не можеше да се довери. Тримата като нищо можеше да са замесени в това. Лорд Тирел много добре знаеше, че никога няма да властва над Седемте кралства, докато Тивин Ланистър е жив.

„С него ще трябва да съм по-предпазлива“. Градът беше пълен с негови хора и дори бе успял да внедри един от синовете си в Кралската гвардия, а се канеше и дъщеря си да насади в леглото на Томен. Още се гневеше, като помислеше, че баща й се бе съгласил да сгоди Томен за Марджерия Тирел. „Момиченцето е два пъти по-голямо от него и два пъти вдовица“. Мейс Тирел твърдеше, че дъщеря му все още е девствена, но Церсей си имаше съмнения. Джофри беше убит, преди да легне с момичето, но преди това тя беше женена за Ренли... „Мъжът може да предпочита вкуса на подправено вино, но сложиш ли пред него

половница с ейл, ще я изгълта набързо“. Трябваше да заповяда на лорд Варис да разбере каквото може.

Тази мисъл я закова на място. Беше забравила за Варис. „Той трябваше да е тук. Винаги е бил тук“. Всеки път, щом нещо важно се случеше в Червената цитадела, евнухът изникваше сякаш отникъде. Джайм е тук и чичо Кеван, и Пицел е идвал и е излязъл, но не и Варис. – Леден пръст сякаш я докосна по гръбнака. – „Той е замесен в това. Трябва да се е побоял, че баща ми е решил да му вземе главата, и затова е ударил пръв“. Лорд Тивин никога не беше изпитвал особена любов към превзетия началник на слухарите. А ако някой знаеше тайните на Червената цитадела, то този някой беше началникът на слухарите. „Трябва да е сключил съюз с лорд Станис. Нали двамата служеха заедно в съвета на Робърт...“

Отиде до вратата на спалнята при сир Мерин Трант.

– Трант, доведи ми лорд Варис. Да квичи и да се гърчи, ако трябва, но го искам цял-целеничък.

– Както заповяда ваше величество.

Но щом единият от Кралската гвардия тръгна, дойде друг. Сир Борос Блът бе зачервен и запъхтян от стремглавото тичане нагоре по стъпалата.

– Изчезнал е – задъхано каза той и се смъкна на коляно. – Дяволчето... килята му е отворена... следа няма от него... никъде...

„Сънят беше верен“.

– Нали заповядах да има охрана, ден и нощ... Гърдите на Блът се издуваха и спадаха.

– Един от тъмничарите също липсва. Руген. Другите двама ги заварихме да спят.

Тя едва се съдържа да не закреши.

– Надявам се, че не сте ги събудили, сир Борос. Нека си спят.

– Да спят? – Вдигна очи и я зяпна объркано. – Да, ваше величество.

Колко дълго да...

– Вечно. Погрижете се да заспят завинаги, сир. Няма да търпя стражи, които спят на пост. – „Той е в стените. Уби баща ми, както уби майка, както уби Джоф“. Джуджето щеше да дойде и за нея, знаеше го. Точно както старата вещица й беше предрекла в сумрака на онази шатра. „Изсмях се в лицето й, но тя имаше силата. Видях бъдещето си в капка кръв. Съдбата си“. Краката й се подкосиха. Сир Борос посегна да я хване под мишницата, но тя се дръпна. И той можеше да е от слугите на Тирион. – Махни се от мен. Махни се! – Добра се залитайки до близката

скамейка.

– Ваше величество? – промълви Блънт. – Да ви донеса ли вода?

„Кръв ми трябва. Не вода. Кръвта на Тирион, кръвта на валонкара!“

Факлите около нея се завъртяха. Церсей затвори очи и видя хилещото ѝ се джудже. „Не. Не. Почти се бях отгървала от теб“.

Но пръстите му се бяха вкопчили в гърлото ѝ. И тя усещаше как започват да се стягат.

БРИЕН

– Търся тринайсетгодишна девичка – каза на сивокосата стопанка край селския кладенец. – Знатна девичка и много красива, със сини очи и кестенява коса. Може да пътува с един едър рицар, на четирийсет, или с шут. Виждали ли сте я?

– Не съм, доколкото помня, сир – отвърна стопанката и се чукна е юмрук по челото. – Ама ще си отварям очите де, разбира се.

Ковачът също не я беше виждал, нито септонът в селската септа, нито свинарят с неговите свине, нито момичето, което вадеше лук от една градина, нито никой от простите хорица, които Девата на Тарт намери сред колибите от плет и глина на Росби. Но упорстваше. „Това е най-късият път до Дъскъндейл – каза си. – Ако Санса е минала оттук, все някой трябва да я е видял“. При портата на замъка постави същия въпрос на двама копиеносци със знака с трите червени шевро-на върху хермелин, герба на дома Росби.

– Ако е на пътищата в тези времена, няма да остане дълго девичка – увери я по-старият. По-младият поиска да разбере дали имала кестенява коса и между краката.

„Няма да намеря помощ тук“. Зърна в другия край на селото някакво мършаво момче, яздеше петнист кон, но то се скри зад септа-та, преди да успее да го догони. Тя не си направи труда да го търси. Едва ли щеше да знае повече от другите. Росби беше най-обикновено селище край пътя и Санса едва ли щеше да е имала повод да се задържи тук. Бриен продължи на североизток, покрай ябълкови градини и ечемичени нивя, и скоро и селото, и замъкът останаха далече зад нея. В Дъскъндейл щеше да намери плячката си, каза си. „Стига изобщо да е минала оттук“.

– Ще намеря момичето и ще го опазя живо и здраво – беше обещала на сир Джайм в Кралски чертог. – Заради лейди майка й. И заради теб. – Благородни думи, но думите бяха лесни. Делата бяха трудни. Твърде дълго се бе задържала и твърде малко беше научила в града. „Трябваше да тръгна по-рано... но накъде?“ Санса Старк бе изчезнала в нощта, когато умря крал Джофри, а и да я беше видял някой след това или да имаше някаква догадка накъде може да е заминала, хората не говореха. „Поне не и пред мен“.

Бриен вярваше, че момичето е напуснало града. Ако все още беше в

Кралски чертог, златните плащове щяха да са я намерили. Трябваше да е заминала другаде... но това „другаде“ беше обширно място. „Ако аз бях девица, чийто цвят току-що е откъснат, сама и уплашена, и в голяма опасност, какво бих направила?“, беше се питала. „Къде бих отишла?“ За нея отговорът дойде лесно. Щеше да се отпрати към Тарт, при баща си. Башата на Санса обаче беше обезглавен, пред очите ѝ. Лейди майка ѝ също беше мъртва, убита в Близнаците, а Зимен хребет, великата твърдина на Старк, беше опустошен, хората му – подложени на меча. „Няма си дом, в който да избяга, нито баща, нито майка и братя“. Можеше да е в следващото градче или на някой кораб за Асшаи; едното изглеждаше толкова вероятно, колкото и другото.

Дори Санса Старк да бе решила да се върне у дома, как щеше да стигне дотам? Кралският път не беше безопасен – дори децата го знаеха. Железнородените държаха Рова Кайлин пряко на Шийката, а в Близнаците бяха Фрей, които бяха убили братя и майката на Санса. Момичето можеше да е тръгнало по море, стига да имаше пари, но пристанището на Кралски чертог все още беше в развалини, реката – бъркотия от разбити кейове и изгорени и потънали галери. Бриен бе разпитала по пристанището, но никой не можеше да си спомни за кораб, отплавал в нощта, когато бе умрял крал Джофри. Един ѝ беше казал, че няколко търговски кораба са на котва в залива и разтоварват с лодки, но повечето продължаваха нагоре по крайбрежието към Дъс-къндейл, където пристанището бе по-оживено от всякога.

Кобилата на Бриен беше хубава наглед, а и поддържаше добър ход. По пътя имаше повече пътници, отколкото бе допускала. Просеци братя се търтреха с паниците си – люшкаха се на върви на шиите им. Подмина я в галоп млад септон, яхнал жребец, строен и хубав като за лорд, а по-нататък срещна група мълчаливи сестри, които поклатиха глави, щом Бриен им зададе въпроса си. Керван волски коли трополеше на юг, натоварен със зърно и чували вълна, а по-късно подмина един свинар, подкарал стадо свине, и някаква старица на конска носилка, с ескорт от конна стража. Всички тях ги попита поред дали са виждали знатна тринайсетгодишна девойка със сини очи и кестенява коса. Никой не я беше виждал. Питаше ги и за пътя напред.

– Оттук до Дъскъндейл си е съвсем безопасен – отвърна ѝ един, – но отвъд Дъскъндейл има разбойници и бездомни скитници из горите.

Зеленина имаше само по стройните борове и смърчове; широколистните дървета бяха навлекли мантии от ръждивочервено и златно или пък бяха смъкнали плащовете си и дращеха небето с голи кафяви клони.

Всеки порив на вятъра донасяше вихърчета от сухи листа над разорания от коловози път. Шумоляха и се пръскаха покрай копитата на едрата до-реста кобила, която ѝ бе подарил Джайм Ланистър. „Да намериш момиче, изгубено във Вестерос, е все едно да намериш листо из вятъра“. Не-волно се зачуди дали Джайм не ѝ беше възложил тази задача като ня-каква жестока шега. Може би Санса Старк бе мъртва, обезглавена зара-ди съучастие в убийството на крал Джофри, погребана в някой небеля-зан гроб. Как по-добре би могло да се прикрие убийството ѝ от това да пратиш една едра глупава пачавра от Тарт да я търси?

„Джайм не би могъл да направи това. Беше искрен. Даде ми меча си и го нарече Клетвопазител“. Все едно, не това беше важното. Беше обещала на лейди Кейтлин да върне дъщерите ѝ, а не съществуваше по-тържествена клетва от дадената пред мъртвия. По-малкото момиче от-давна беше умряло, твърдеше Джайм; това, че Ланистърите били прати-ли Аря на север да се венчае за копелето на Рууз Болтън, беше лъжа. С което оставаше само Санса. Бриен трябваше да я намери.

Някъде на свечеряване видя край един поток лагерен огън. Край пе-щачата се пъстърва седяха двама мъже, струпали оръжие и броня под едно дърво. Единият беше стар, другият – малко по-млад, макар че съв-сем не можеше да се нарече млад. По-младият се надигна да я поздрави. Имаше голям корем, изпънал връзките на оцапания му елек от сърнешка кожа. Рошава брада с цвят на старо злато покриваше бузите му.

– Имаме достатъчно пъстърва за трима ни, сир – подвикна ѝ той. Не за първи път я взимаха за мъж. Тя смъкна шлема си и косата ѝ се разпи-ля. Беше жълта, с цвета на прашна слама и почти толкова чуплива. Дъл-га и тънка, бухна по раменете ѝ.

– Благодаря ви, сир.

Странстващият рицар примига към нея така неподправено, че тя разбра, че трябва да е късоглед.

– Лейди значи? В броня и с оръжие? Богове милостиви, ама колко е едра!

– И аз я взех за рицар – отвърна по-старият, докато обръщаше пъстървата.

Ако Бриен беше мъж, щяха да я наричат едра; за жена беше грамад-на. Страшилище беше думата, която най-често бе чувала в живота си. Беше широка в раменете и още по-широка – в бедрата. Краката ѝ бяха дълги, ръцете – яки. Дланите ѝ бяха големи, ходилата – огромни. И бе-ше грозна, отгоре на всичко, с луничаво конско лице и зъби, които из-глеждаха прекалено големи за устата ѝ. Нямахше защо да ѝ напомнят

всичко това.

– Милостиви господа – каза тя, – да сте виждали по пътя тринайсетгодишна девица? Има сини очи и кестенява коса, и може би е в компанията на едър мъж с червендалесто лице, на около четирийсет години.

Късогледият странстващ рицар се почеса по главата.

– Не си спомням за такава девица. Що за коса ще да е това, кестенява?

– Кафеникавочервена – обади се по-старият. – Не сме я виждали.

– Не сме, милейди – рече по-младият. – Хайде, слезте и елате при нас, рибата е почти готова. Гладна ли сте?

Гладна беше, и още как. Но и уморена беше, а скитащите рицари се радваха на лоша слава. „Странстващият рицар и рицарят разбойник са двете страни на един меч“, гласеше поговорката. Тия двамата обаче не изглеждаха много опасни.

– Мога ли да чуя имената ви, милостиви господа?

– Имам честта да бъда сир Крейгтон Дългия клон, за който пет певците – каза онзи с дебелия корем. – Сигурно ще да сте чували за подвизите ми на Черна вода. Спътникът ми е сир Илифер Бедняка.

И да имаше песен за Крейгтон Дългия клон, Бриен не я беше чувала. Имената не й говореха повече, отколкото знаците по оръжията. На зеления шлем на Крейгтон се виждаше само кафявата горна част от герб и дълбока щръбка, оставена от бойна брадва. На този на сир Илифер се виждаше триъгълник в злато и хермелин, макар всичко по него да намекваше, че боядисаното злато и хермелин са единствените, които е познавал през живота си. Трябваше да е някъде към шейсетте, с мършава тясно лице под качулката на покритата с кърпки груботъкана мантия. Отдолу беше с плетена ризница, но желязото бе нашарено с ръждиви петна като лунички. Бриен беше с цяла глава по-висока и от двамата, а и с по-добър кон а оръжие отгоре на това. „Ако ме е страх от такива, по-добре да си сменя меча с куки за плетене“.

– Благодаря ви, милостиви господа – отвърна тя. – С радост ще споделя пъстървата ви.

Скочи на земята, разседла кобилата и я напои, преди да я върже да пасе. Бронята, щита и дисагите струпа под един бряст. Пъстървата вече се беше опекла, хрупкава. Сир Крейгтон й подаде една и тя седна и почна да яде.

– Запътили сме се за Дъскъндейл, милейди – каза й Дълъг клон, локато отваряше пъстървата си с пръсти. – Добре ще е да яздите с нас. Пътищата са опасни.

Бриен сигурно можеше да му поразкаже повече за пътищата, отколкото би искал да знае.

– Благодаря ви, сир, но нямам нужда от закрилата ви.

– Настоявам. Един истински рицар трябва да закриля нежния пол.

Тя докосна дръжката на меча си.

– Това ще ме закриля достатъчно, сир.

– Мечът е добър само колкото мъжа, който борави с него.

– Боравя с него достатъчно добре.

– Ваша воля. Няма да е вежливо да споря с дама. Ще ви заведем по живо – по здраво до Дъскъндейл. Трима души заедно пътуват по-безопасно от един.

„Бяхме трима, когато тръгнахме от Речен пад, но Джайм загуби ръката си, а Клеос Фрей – живота си“.

– Конете ви няма да могат да издържат с моя. – Кафявият скопец на сир Крейгтон беше стара дръглива кранта с влажни очи, а конят на сир Илифер изглеждаше почти умрял от глад.

– Конят ми служи съвсем добре на Черна вода – настоя сир Крейгтон. – Че то аз там какво клане му ударих, а и десетина откупа спечелих. Милейди знае ли го сир Хърбърт Болинг? Е, повече няма да го видите. На място го посякох. Затрещат ли мечовете, сир Крейгтон Дългия клон никога няма да го намерите отзад.

Спътникът му се изсмя сухо.

– Крейг, я зарежи. Такива като нея нямат нужда от такива като нас.

– Такива като мен? – Бриен не разбра какво иска да каже.

Сир Илифер посочи с кривия си кокалест пръст щита й. Макар боята да се беше напукала и да се лющеше, знакът се виждаше ясно: черен прилеп на поле, раздвоено косо, сребърно и златно.

– Носите щит на лъжец, на който нямате право. Дядото на дядо ми е помогнал да убият последния Лотстон. Оттогаз никой не е дръзвал да показва тоя прилеп, черен като делата, които са го родили.

Щитът беше същият, който сир Джайм бе взел от оръжейната на Харънхъл. Бриен го бе намерила в конюшната с кобилата си, с още много други неща – седлото и такъмите, шлема, кесии със злато и сребро и свитък пергамент, много по-ценен от парите.

– Загубих своя щит – обясни тя.

– Един истински рицар е единственият щит, от който се нуждае една девица – важно заяви сир Крейгтон.

Сир Илифер не му обърна внимание.

– Босият си търси ботуш, премръзналият – наметало. Но кой би се

загърнал в срам? Лорд Лукас го е носил този прилеп, Сводника, и Манфрид от Черната гугла, синът му. Защо ще носи човек такъв герб, питам аз, освен ако грехът му не е още по-мръсен... и по-нов. – Извади камата си от канията, грозно парче евтино желязо. – Жена страшилище, ужасно едра и силна, която крие истинските си цветове. Крейг, виж, пред теб е Девата на Тарт, тая, дето разпра кралското гърло на Ренли.

– Това е лъжа!

Ренли Баратеон беше за нея повече от крал. Беше се влюбила в него още от първия път, когато дойде в Тарт на бавната си владетелска обиколка, за да отбележи влизането си в пълнолетие. Баща ѝ го беше посрещнал с пир и ѝ бе заповядал да присъства – иначе щеше да се скрие в стаята си като ранен звяр. Тогава бе на годините на Санса и повече се боеше от хорския присмех, отколкото от мечове. „Те ще разберат за розата и ще ми се смеят“, казала бе на лорд Селвин. Но Вечерната звезда остана непреклонен.

А Ренли Баратеон я беше ухажвал с цялата вежливост, подобаваща за истинска и хубава девица. Дори беше танцувал с нея и в прегръдките му се бе почувствала изящна, а стъпалата ѝ летяха по пода. След това други я бяха канили на танц, заради примера му. От него ден насетне беше искала само да е по-близо до лорд Ренли, да му служи и да го брани. Но накрая го провали. „Ренли издъхна в ръцете ми, но не аз го убих“, помисли си, но тези дрипави рицари никога нямаше да го разберат.

– Живота си бих дала за крал Ренли и бих умряла щастлива – каза им. – Не го убих аз. Заклевам се в меча си.

– Рицар се къдне в меча си – каза сир Крейгтон.

– Закълни се в Седмината – подкани я сир Илифер Бедняка.

– В Седмината да е тогава. Не аз убих Ренли. Кълна се в Майката. Дано никога не ме споходи милостта ѝ, ако лъжа. Кълна се в Бащата и моля той да ме съди справедливо. Кълна се в Девата и в Старицата, в Ковача и във Воина. И в Странника се кълна, дано да ме вземе веднага, ако лъжа.

– Добре се къдне, като за дева – отстъпи сир Крейгтон.

– Аха. – Сир Илифер Бедняка сви рамене. – Какво пък, ако е излъгала, боговете ще ѝ видят сметката. – Пъхна камата в канията. – Първата смяна ще е твоя.

Докато странстващите рицари спяха, Бриен обикаляше неспокойно около малкия бивак, заслушана в прашенето на огъня. „Трябваше да продължа напред, докато мога“. Не познаваше тези мъже, но не можеше

да си наложи да ги остави беззащитни. Макар и посред нощ, на пътя имаше ездачи, а откъм леса идваха шумове, можеше да са от бухали и лисици, но можеше и да не са. Тъй че Бриен крачеше и държеше меча си разхлабен в ножницата.

Смяната ѝ общо взето мина леко. Трудното дойде после, когато сир Илифер се събуди и каза, че ще я смени. Бриен просна одеялото си на земята и затвори очи. „Няма да спя“, каза си, колкото и да беше уморена. Никога не беше заспивала лесно в присъствието на мъже. Дори в лагерите на лорд Ренли рискът да я изнасят винаги беше налице. Урок, който бе научила под стените на Планински рай, и още веднъж, когато Джайм попадна в ръцете на Храбрата дружина.

Земният хлад се просмука през одеялото и стигна до костите ѝ. Скоро всеки мускул по тялото ѝ се беше схванал и изтръпнал, от челюстта та чак до ходилата ѝ. Зачуди се дали и на Санса Старк ѝ е така студено сега и къде ли може да е. Лейди Кейтлин бе казала, че Санса е нежна душа, обичала лимонов кекс, копринени рокли и певци, с, песни за галантни рицари, но в същото време момичето бе видяло отсечената глава на баща си, а след това го бяха принудили да се омъжи за един от убийците му. Ако половината от тези приказки бяха зерни, то джуджето бе най-жестокият от всички Ланистъри. „Ако наистина е отровила крал Джофри, трябва да я е принудил Дяволчето. Била е сама и без приятели в онзи двор“. В Кралски чертог Бриен беше издирила някоя си Брела, една от слугините на Санса. Жената ѝ каза, че между Санса и джуджето нямало много топлина. Навярно беше избягала не само заради убийството на Джофри, но и от него.

Каквито и сънища да бе сънувала Бриен, стопиха се, щом зората я събуди. Краката ѝ се бяха вкочанили като дърво от студената земя, но никой не я беше притеснил, а вещите ѝ си стояха непокътнати. Дрипавите рицари бяха станали и се бяха разшетали. Сир Илифер режеше една катерица за закуска, а сир Крейгтон стоеше срещу едно дърво и се облекчаваше с хубава дълга пикня. „Безимотни рицари – помисли тя, – стари и суетни, дебели и късогледни, но все пак свестни хора“. Радваше я, че все още се намират свестни хора по света.

Закусиха с печената катерица, стрити жълъди и туршия. Сир Крейгтон ѝ описваше надълго и широко подвизите си на Черна вода, където посякъл поне десетима страховити рицари, чиито имена изобщо не беше чувала.

– О, каква битка беше само, милейди. Ужасна и кървава. – Призна, че сир Илифер също се бил храбро. Самият Илифер си мълча.

Като дойде време да поемат на път, подкараха от двете ѝ страни, като стражи, пазещи някоя важна дама... макар пазителите на дамата да изглеждаха като мъничета пред нея и тя да беше много по-добре въоръжена от тях.

– Мина ли някой по време на смените ви? – попита Бриен.

– Например някоя девица на тринайсет с кестенява коса ли? – попита сир Илифер Бедняка. – Не, милейди. Никой.

– При мене имаше няколко – подхвърли сир Крейгтон. – Мина едно селско момче на пъстър кон, а час по-късно половин дузина пешаци, с прътове и коси. Видяха огъня ни, спряха се и дълго гледаха към конете, ама аз само им показах стоманата и им махнах да си вървят по пътя. Прости хора, като ги гледа човек, и отчаяни, но никой не е толкова откачен, че да се закача със сир Крейгтон Дългия клон.

„Да, никой не е толкова откачен“, помисли Бриен и се извърна настрана да прикрие усмивката си. За щастие сир Крейгтон беше твърде увлечен в разказа си за епичната си битка с Рицаря на Червеното пиле и не забележи смеха ѝ. Чувстваше се добре, че си има спътници, макар и спътници като тези двамата.

Някъде към обед чу монотонно пеене – носеше се откъм голите кафяви дървета.

– Какъв е този звук? – попита намръщено Крейгтон.

– Гласове, извисени в молитва. – Бриен знаеше този напев. „Призовават Воина за закрила, молят Старицата да освети пътя им“.

Сир Илифер Бедняка опипа очукания си меч и дръпна юздите да изчака появата им.

– Вече са близо.

Благочестивият тътен на песента изпълни леса. И изведнъж източникът на звука се появи на пътя пред тях. Колоната водеха група просещи братя, мъже с проскубани бради в груботъкани роби, кои боси, кои със сандали. Зад тях крачеха шейсетина дрипави мъже, жени и деца, петниста свиня и няколко овци. Някои от мъжете носеха брадви, но повечето стискаха тояги. По средата трополеше двуколка от сиво напукано дърво, натоварена догоре с черепи и натрошени парчета кокали. Като видяха странстващите рицари, просещите братя спряха и пеенето заглъхна.

– Добри рицари – заговори един, – Майката ви обича.

– И вас, брате – отвърна сир Илифер. – Кои сте вие?

– Бедни хорица – каза един едър мъж с брадва. Въпреки есенния студ беше без риза, а на гърдите му бе изсечена седемлъча звезда.

Воините на Андал били секли такива звезди по плътта си, когато прехвърлили Тясното море, за да покорят кралствата на Първите хора.

– Отиваме в града – добави една висока жена, застанала до двуколката, – да отнесем тези святи кости на Блажения Белор и да потърсим подслон и закрила от краля.

– Елате с нас, приятели – подкани ги дребен човечец в изтъркано расо на септон; на врата му се полюшваше вързан на каишка кристал. – Вестерос има нужда от всеки меч.

– Запътили сме се за Дъскъндейл – заяви сир Крейгтон, – но може и да се погрижим за безопасността ви до Кралски чертог.

– Стига да имате пари да ни платите за ескорта – добави сир Илифер, който май беше не само бедняк, но и практичен.

– На врабците не им трябват пари – отвърна септонът.

– Врабци ли? – попита неразбиращо сир Крейгтон.

– Врабецът е най-смирената и най-простата от всички птици, както ние сме най-смирените и най-прости сред хората. – Септонът имаше мършаво, остро лице и къса брада, кафява и прошарена с посребрели косми. Рядката му коса беше стегната на тила, а стъпалата му бяха боси и почернели, чворести и корави като корени. – Това са костите на святи хора, убити заради вярата им. Служили са на Седмината до самата си смърт. Някои са издъхнали от глад, други – в мъченичество. Септи бяха събаряни, девиси и майки насилени от безбожници и поклонници на демони. Дори мълчаливи сестри бяха мъчени. Нашата Майка Свише ридае от мъка. Време е всички помазани рицари да отстъпят от клетвите си пред земни господари и да защитят Святата ни вяра. Елате с нас до града, ако обичате Седмината.

– Обичам ги аз, как не, но трябва и да ям – отвърна сир Илифер.

– Като всички чеда на Майката.

– За Дъскъндейл сме ние – каза твърдо сир Илифер. Един от просещите братя се изплю, а жената простена.

– Лъжерицари сте вие – изръмжа едрият мъж с изсечената звезда на гърдите. Неколцина други надигнаха криваците си.

Босоногият септон ги успокои:

– Не съди, че съдът е за Башата. Пуснете ги да минат по пътя си в мир. Те също са окаяници като нас, изгубени по земята.

Бриен подкара кобилата към него.

– Сестра ми също е изгубена. Момиче на тринайсет години, с кестенява коса, хубава на вид.

– Всички чеда на Майката са хубави. Девата да пази дано горкото

момиче... и вас също, мисля. – Септонът вдигна на рамото си един от оковите на двуколката и започна да тегли. Просещите братя отново подхванаха молитвата. Бриен и двамата странстващи рицари останаха в седлата си, докато процесията бавно премина покрай тях по изровения път към Росби. Песента им поляка заглъхваше и най-сетне стихна съвсем.

Сир Крейгтон надигна задник от седлото да се почеше.

– Що за човек би убил един свят септон?

Бриен знаеше що за човек. Край Девичето езеро хората от Храбрата дружина бяха вързали един септон за глезените на един клон и използваха тялото му да се упражняват в стрелба с лък. Зачуди се дали и неговите кости са натоварени на двуколката с всички останали.

– Човек трябва да е много глупав да изнасили мълчалива сестра – говореше сир Крейгтон. – Даже да ме пипне с ръце... казват, че са жени на Странника и женските им части били студени и мокри като лед. – Погледна накриво към Бриен. – Тъж... ще прощавате.

Бриен пришпори кобилата си към Дъскъндейл. Сир Илифер я последва, а сир Крейгтон пое тила.

След три часа настигнаха друга група, тътреща се към Дъскъндейл: търговец със слугите му и друг странстващ рицар. Търговецът яздеше пъстросива кобила, а слугите се редуваха да теглят фургона. Четирима се мъчеха в оковите и още двама крачеха до колелетата, но като чуха тропота на коне, се строиха около фургона, стиснали криваци от ясен. Търговецът извади арбалет, а рицарят – меча си.

– Ще прощавате за подозрителността – извика търговецът, – но времената са смутни, а си имам само сир Шадрич да ме пази. Кой сте вие?

– Че как кои – отвърна обиден сир Крейгтон. – Аз съм прочутият сир Крейгтон Дълъг клон, връщам се от битката на Черна вода, а това е приятелят ми, сир Илифер Бедняка.

– Не ви мислим зло – каза Бриен. Търговецът я изгледа подозрително.

– Милейди, вие да си бяхте стояли у дома. Защо сте облекли такова неприлично облекло?

– Търся сестра си. – Не посмя да спомене името на Санса при обвинението в кралеубийство. – Тя е знатна девица и красива, със сини очи и кестенява коса. Може би сте я видели, с един едър рицар на четирийсетина години или с пиян шут.

– Пътищата са пълни с пияни шутове и похитени девици. Колкото до едри рицари, трудно е за един честен човек да опази корема си

кръгъл, след като толкова хора стоят без храна... макар че вашият сир Крейгтон не е прегладнял, като гледам.

– Кокалът ми е едър – настоя сир Крейгтон. – Е, ще повървим ли заедно донякъде? Не се съмнявам в храбростта на сир Шадрич, но ми се струва дребничък, а три меча са по-добре от един.

„Четири меча“, помисли Бриен, но си задържа езика зад зъбите. Търговецът погледна ескорта си.

– Какво ще кажете, сир?

– А, от тия тримата няма какво да се боим. – Сир Шадрич беше живав мъж с лисиче лице, с остър нос и къса тъмножълта коса; яздеше дългокрак светлокафяв жребец. Макар да нямаше повече от пет стъпки и две петини на ръст, се държеше самоуверено и надуто като петел. – Единият е стар, другият е дебел, а третата е жена. Да дойдат.

– Както кажеш. – Търговецът отпусна арбалета си.

Щом продължиха по пътя, наетият рицар изостана назад и я огледа от глава до пети, като някой бут хубаво осолено свинско.

– Яка и здрава пачавра си, като те гледам.

Подигравката на Джайм я беше ранила дълбоко; думите на дребо-ска почти не я засегнаха.

– Великан в сравнение с някои. Той се засмя.

– Достатъчно съм голям където трябва, пачавро.

– Търговецът те нарече Шадрич.

– Сир Шадрич от Сенчеста клисура. Някои ми викат Лудата мишка. – Завъртя щита си да ѝ покаже герба, голяма бяла мишка със свирепи червени очи на кафяво и синьо поле. – Кафявото са земите, из които съм скитосвал, синьото – реките, които съм прекосил. Мишката съм аз.

– А луд ли си?

– О, доста. Простите мишки бягат от кръв и битки. Лудата мишка сама ги търси.

– Май рядко ги намира.

– Намирам достатъчно. Не съм турнирен рицар, вярно. За бойното поле си пазя силата, жено.

„Жено“ трябваше да е комплимент в сравнение с „пачавро“, предположи тя.

– Дватамата с добрия сир Крейгтон имате много общо тогава. Сир Шадрич се засмя.

– О, съмнявам се, но току-виж излезе, че с тебе двамата търсим едно и също. Малка изгубена сестра, а? Със сини очи и кестенява коса? – Засмя се отново. – Не си единственият ловец из горите. И аз я търся

Санса Старк.

Бриен запази равнодушна маска, за да прикрие тревогата си.

– Коя е тази Санса Старк и защо я търсиш?

– От обич, от какво друго?

Тя сбръчка чело.

– Обич?

– Аха. Обич към златото. За разлика от вашия добър сир Крейгтон, аз наистина се бих на Черна вода, но на губещата страна. Откупът ми ме разори. Знаеш кой е Варис, нали? Евнухът е предложил тежка кесия злато за това момиче, дето изобщо не си чувала за него. Не съм алчен. Ако някоя яка пачавра ми помогне да намеря това непослушно дете, бих разделил с нея жълтиците на Паяка.

– Мислех, че си се наел при търговеца.

– Само до Дъскъндейл. Хибалд е толкова стиснат, колкото и плашлив. А е много плашлив. Какво ще кажеш, пачавро?

– Никаква Санса Старк не знам – настоя тя. – Търся сестра си, благородно момиче...

– ... със сини очи и кестенява коса, тъй де. Впрочем, кой е този рицар, който пътува със сестра ти? Или го нарече шут? – Сир Шадрич не изчака за отговор, което беше добре, защото Бриен нямаше отговор. – Един шут е избягал от Кралския чертог в нощта, когато умря крал Джофри, дебелак с нос, пълен със спукани вени, някой си сир Донтос Червения, от Дъскъндейл. Дано сестра ти и нейният пиан шут да не ги сбъркат с момичето Старк и сир Донтос. Виж, това би било много неприятно. – Смуши жребеца си и препусна напред.

Дори Джайм Ланистър рядко беше успявал да накара Бриен да се чувства толкова глупаво. „Не си единственият ловец из горите“. Окази Брела й беше разказала как Джофри лишил сир Донтос от шпорите, как лейди Санса молела Джофри да пощади живота му. „Той й е помогнал да избяга“, реши Бриен, като чу историята. „Намери сир Донтос и ще намериш Санса“. Трябваше да се сети, че ще има и други, които да я търсят. „Някои дори може да се окажат по-малко добронамерени от сир Шадрич“. Можеше само да се надява, че сир Донтос е успял да скрие Санса добре. „Но ако е така, как изобщо ще я намеря?“

Продължи да язди намръщена.

На свечеряване стигнаха до един хан, висока дървена постройка до стар каменен мост. Това било и името на хана, каза им сир Крейгтон: Стария каменен мост. Ханджията му бил приятел.

– Като готвач не е лош, а и бълхите в стаите му не са повече,

отколкото другаде – препоръча им го той. – Кой е за топло легло тая нощ?

– Ние – не – рече сир Илифер Бедняка. – Нямаме пари за стан.

– Аз мога да платя за трима ни. – На Бриен пари не й липсваха, Джайм се беше погрижил за това. В дисагите си беше намерила тлъста кесия, пълна със сребърни елени и медни звезди, по-малка, натъпкана със златни дракони, и свитък пергамент, заповядващ на всички верни поданици на краля да помагат на приносителя, Бриен от дома Тарт, която е по работа на Негово величество. Беше подписан с детския почерк на Томен, Първия с това име, Крал на андалите на Ройнар и на Първите хора и Владетел на Седемте кралства.

Хибалд нареди на хората си да оставят фургона до конюшните. От шестоъгълните стъкла на прозорците на хана грееше топла жълта светлина и Бриен чу как изцвили жребец, надушил миризмата на кобилата й. Тъкмо разхлабваше подпръга, когато едно момче дойде от конюшната и каза:

– Позволете на мен, сир...

– Не съм сир – отвърна му тя, – но можеш да се погрижиш за кобилата. Нахрани я, изчеткай я и я напой.

Момчето се изчерви.

– Моля за извинение, милейди. Помислих...

– Грешката е обичайна.

Бриен му подаде юздите и последва другите в хана, с дисагите през рамо и навитото на руло одеяло под мишница.

Дъсченият под на гостилницата беше покрит с пресни дървени стърготини, а въздухът миришеше на хмел, на пушек и на месо. Печеното цвърчеше и пукаше над огъня. Около една маса седяха шестима местни и си говореха, но млъкнаха, щом странниците влязоха. Бриен усещаше очите им по себе си. Въпреки ризницата, плаща и кожения елек се чувстваше гола под погледите им.

Появи се и ханджията, стискаше по три халби във всяка ръка и плискаше ейл на всяка стъпка.

– Имаш ли стаи, добри стопанино – попита го търговецът.

– Може и да имам – отвърна ханджията. – За тия, дето имат пари.

Сир Крейгтон Дългия клон изглеждаше обиден.

– Нагл, така ли посрещаш стар приятел? Аз съм, Дългия клон.

– Вярно, че си ти. Дължиш ми седем елена. Покажи ми сребро и ще ти покажа легло. – Ханджията остави половниците една по една, като плисна още бира по масата.

– Аз ще платя една стая за себе си и втора за двамата ми спътници.
– Бриен посочи сир Крейгтон и сир Илифер.

– И аз ще взема една стая – каза търговецът, – за мен и за сир Шадрич. Слугите ми ще спят в конюшните, ако съизволите.

Ханджията ги изгледа.

– Не съизволявам, но може и да разреши. Ще искате ли вечеря? Козешкото на шиша го бива.

– Колко е добро ще преценя сам – заяви Хибалд. – Хората ми ще се задоволят с хляб и от мазнината.

Тъй че вечеряха. Бриен също опита от козешкото, след като отиде с ханджията на горния кат, лепна няколко монети в шепата му и стовари вещите си във втората стая, която ѝ показа. Поръча козешко и за сир Крейгтон и сир Илифер, нали бяха споделили пъстървата си с нея. Странстващите рицари и търговецът отмиха месото с ейл, а Бриен изпи чаша козе мляко. Заслуша приказките на масата: надяваше се отчаяно да чуе нещо, което може да ѝ помогне да намери Санса.

– Идвате от Кралски чертог – подхвърли на Хибалд един от местните. – Вярно ли е, че Кралеубиеца е осакатял?

– Съвсем вярно – каза Хибалд. – Загубил си е десницата.

– Аха – допълни сир Крейгтон, – съдвикало му я едно вълчище, чух, едно от ония чудовища, дето се въдят в Севера. Нищо добро не иде от Севера. Боговете им даже са шантави.

– Не беше вълк – чу се да казва Бриен. – Джайм изгуби ръката си от един наемник, кохориканец.

– Не е лесна работа да се биеш с лявата ръка – отбеляза Лудата мишка.

– Ба – изпръхтя сир Крейгтон Дългия клон. – Че аз се бия еднакво добре и с двете.

– А, не се съмнявам в това. – Сир Шадрич вдигна половницата си за наздраве.

Бриен си припомни битката си с Джайм Ланистър в горите. Единственото, което можеше да прави, бе да държи меча му на разстояние. „Беше отслабнал от пленничеството си и с пранги на китките. Никой рицар в Седемте кралства не би могъл да застане срещу него в пълната му сила и без да му пречат пранги“. Джайм беше извършил много злини, но можеше да се бие. Осакатяването му беше чудовищно жестоко. Едно е да убиеш лъв, съвсем друго – да му отрежеш лапата и да го оставиш сломен и безпомощен.

Изведнъж гостилницата ѝ се стори прекалено шумна, не можеше да

издържи и миг повече тук. Измърмори за лека нощ и се качи да си легне. Таванът в стаята ѝ беше нисък: като влезе с горящата свещ в ръка, трябваше да се наведе, за да не си чукне главата. Леглото бе широко колкото да спят шестима. Тя залости вратата и окачи оръжейния си колан на един от пилоните. Ножницата ѝ беше простовата: дърво, увито в напукана кафява кожа, а мечът ѝ беше още по-прост. Беше си го купила в Кралски чертог, да замести оръжието, което Храбрата дружина ѝ бе отнела. „Мечът на Ренли“. Още я болеше, като помислеше, че го е загубила.

Но си имаше друг меч, скрит в навитото одеяло. Седна на леглото и го извади. Златото блесна на светлината на свещта и рубините заблещукаха червени. Измъкна Клетвопазител от богато украсената ножница и дъхът ѝ секна. Вълните се лееха черни и червени, дълбоко в стоманата. „Валирианска стомана, с магия кована“. Беше меч, подобаващ на герой. Когато беше малка, дойката ѝ беше пълнила ушите с приказки за доблест, разказвала ѝ бе надълго и широко за храбрите подвизи на сир Галадон Морнски, за Флориан Глупака, за принц Емон Драконовия рицар и за други герои. Всеки мъж носеше прочут меч и със сигурност Клетвопазител бе един от тях, макар тя самата да не беше героиня.

– Ще защитаваш дъщерята на Нед Старк със стоманата на самия Нед Старк – уверил я беше Джайм.

Коленичила между леглото и стената, тя стисна меча и отправи безмълвна молитва към Старицата, чийто златен светилник показваше на хората пътя в живота. „Поведи ме – замоли се, – освети пътя пред мен, покажи ми пътя, който води към Санса“. Провалила беше Ренли, провалила беше лейди Кейтлин. Не трябваше да провали Джайм. „Той ми повери своя меч. Довери ми своята чест“.

След това се изпъна на леглото, колкото можеше. Колкото и широко да беше, не бе достатъчно дълго, тъй че Бриен легна напъряко. Чуваше дрънкането на половници отдолу, а гласовете се носеха по стълбището. Бълхите, за които бе споменал Дългия клон, се появиха. Чесането ѝ помогна да остане будна.

Чу как Хибалд се качи по стълбите, а малко по-късно и рицарите.

– ...така и не научих името му – говореше пътъм сир Крейгтон, – но на щита си носеше златно-червено пиле, а от меча му капеше кръв... – Гласът му заглъхна, някъде се отвори и се затвори врата.

Свещта догоря. Тъмнината се спусна над Стария каменен мост и ханът стана толкова тих, че можеше да се чуе ромонът на реката. Чак сега Бриен се надигна да вземе вещите си. Открехна леко вратата, вслуша

се и слезе боса по стъпалата. Отвън навлече ботушите и забърза към конюшната да оседлае дорестата си кобила. Щом я яхна, помоли безмълвно за прошка сир Крейгтон и сир Илифер. Един от слугите на Хибалд се събуди, когато мина покрай него, но не се опита да я спре. Копитата на кобилата изкънтяха по стария каменен мост. После дърветата около нея се сгъстиха черни като катран и пълни с призраци и спомени. „Идвам, лейди Санса – помисли Бриен, докато яздеше в мрака. – Не се бой. Ще те намеря“.

САМУЕЛ

Когато видя мишката, Сам четеше за Другите.

Очите му бяха зачервени и подути. „Не трябва да ги търкам толкова много“, казваше си винаги, докато ги търкаше. Сърбяха го и сълзяха от прахта, а тук прахта бе навсякъде. Пухваше всеки път във въздуха, щом обърнеше страница, и се вдигаше на сиви облаци, когато преместеше купчина томове да види какво има най-отдолу.

Не знаеше колко време е минало от последното му спане, но от дебелината на лоената свещ, която бе запалил, щом почна опърпаните страници, които бе намерил вързани с канап, бяха останали само два пръста. Беше зверски уморен, но му беше трудно да спре. „Още една книга – казваше си – и ще спра. Още едно фолио, само още едно. Още страници и ще се кача горе да отдъхна и да хапна“. Но след тази страница винаги имаше още една, и още една след нея, и друга книга чакаше под купчината. „Само ще надникна набързо да видя тази за какво е“, казваше си и докато се усети, вече я бе преполовил. Не беше ял след тази паница боб и сланина с Пип и Грен. „Е, освен хляба и сиренето, но те бяха съвсем малко“, помисли си. Точно тогава погледна към празната чиния и забеляза мишката – гощаваше се с трохите хляб.

Беше половин пръст, с черни очички и мека сива козинка. Сам знаеше, че трябва да я убие. Мишките можеше и да предпочитат хляб и сирене, но и хартия ядяха също така. Беше намерил много мишовина по рафтовете и между купчините книги, а по някои кожени корици личаха следи от гризано.

„Толкова мъничко същество е обаче. И гладно“. Как можеше да й се сърди за няколко трохи? „Яде книги обаче...“

След толкова часове в стола гърбът му се беше вдървил като дъска, а краката му бяха изтръпнали. Знаеше, че не е достатъчно бърз да улови мишката, но сигурно можеше да я смаже. До лакътя му лежеше тежко, обшито с кожа копие на „Аналите на Черния кентавър“, изтощително подробното описание на септон Джорквен на деветте години, през които Оберт Касуел беше служил като лорд-командир на Нощния Страж. Имаше по една страница за всеки ден от срока му и всяка една като че ли започваше с „Лорд Оборт стана призори и се изходи по голяма нужда“, освен последната, която гласеше: „Лорд Оберт беше намерен умрял през нощта“.

„Никоя мишка не може да се мери със септон Джорквен“. Много бавно Сам подхвана книгата с лявата си ръка. Беше дебела и тежка и когато я вдигна, се изплъзна от дебелиите му пръсти и тупна долу. Мишката я нямаше никаква, беше изприпкала мигновено. Сам изпита облекчение. Ако беше смазал дребното мъниче, щеше да сънува кошмари.

– Няма да ядеш книгите обаче – каза високо. Май трябваше да донесе повече сирене, като дойдеше пак.

Изненада се колко е изгоряла свещта. Днес ли беше ял онзи боб, или вчера? „Вчера. Трябва да е било вчера“. Прозя се. Джон щеше да се чуди какво е станало с него, но майстер Емон несъмнено щеше да разбере. Преди да загуби зрението си, майстерът беше обичал книгите също колкото Самуел Тарли. Разбираше как понякога човек може да потъне в тях, все едно че всяка страница е дупка към друг свят.

Сам се изправи и се намръщи от игличките, които го прободоха в прасците. Столът беше много твърд и се връзваше в бедрата му, щом се наведеше над някоя книга. „Трябва да не забравя да си донеса възглавница“. Още по-добре щеше да е, ако можеше да спи тук долу, в килията, която бе намерил полускрита зад четири сандъка, пълни с откъснати страници, изпаднали от книгите, в които са били, но не искаше да оставя задълго сам майстер Емон. Напоследък беше позагубил сили и му трябваше помощ, особено с гарваните. Емон разполагаше и с Клидас, разбира се, но Сам беше по-млад и по-добре се оправяше с птиците.

С купчината книги и свитъци под лявата мишница и свещта в дясната ръка, Сам тръгна през тунелите, наричани от братята „червееви пътеки“. Блед лъч осветяваше стръмните стъпала, водещи към повърхността, и по него разбра, че денят е дошъл. Остави свещта да гори в една ниша и започна да се изкачва. На петото стъпало вече пухтеше. На десетото спря да премести книгите под дясната си мишница.

Излезе под небе с цвета на бяло олово. „Снежно небе“, помисли, като примижа нагоре. Гледката го притесни. Спомни си за онази нощ на Юмрука на Първите хора, когато духовете и снеговете бяха дошли ведно. „Недей да си такъв страхливец – помисли си. – Около тебе са твоите Заклети братя, да не говорим за Станис Баратеон и всичките негови рицари“. Укрепленията и кулите на Черен замък се издигаха около него, смалени от леденото величие на Вала. По ледената стена пълзеше малък отряд, към първата четвъртина, където новата зигзаговидна стълба дращеше нагоре, за да се съедини с останките от старата. Ударите на кирките и чуковете отекваше над леда. Джон беше накарал строителите да работят ден и нощ, за да го свършат. Сам беше чул някои от тях да се

оплакват на вечеря – твърдяха, че лорд Мормон никога не ги бил карал да работят и наполовина толкова усилено. Но без голямата стълба нямаше как да се стигне до върха на Вала, освен верижния рудан. А колкото и да мразеше стълби Самуел Тарли, още повече мразеше рудана. Винаги затваряше очи, когато се качеше на него, убеден, че веригата всеки миг ще се скъса. Всеки път щом желязната верига изскърцаше в леда, сърцето му за миг спираше да бие.

„Тук преди двеста години е имало дракони – помисли си, докато гледаше бавно спускащата се клетка. – Те щяха просто да прелетят горе на Вала“. Кралица Алисан беше посетила Черен замък на своя дракон, а Джеерис, нейният крал, бе дошъл след нея на своя. Дали Сребърно крило не беше оставила някое яйце? Или Станис беше намерил яйце на Драконов камък? Но и да имаше яйце, как можеше да с надява, че ще го съживи? Белор Блажения се беше молил над своето яйце, а други Таргариени се бяха опитвали да измътят своите с помощта на магия. Но единственото, което бяха получили, бе фарс и трагедия.

– Самуел – чу до себе си кисел глас. – Дойдох да те взема. Казаха ми да те заведа при лорд-командира.

Една снежинка кацна на носа на Сам.

– Джон иска да ме види?

– Колкото до това – не мога да кажа – отвърна Ед Толет Скърбния. – Аз изобщо не съм искал да видя половината неща, които съм виждал, и така и не съм видял половината неща, които съм искал. Не мисля, че тук става въпрос за искане. Все едно, гледай да идеш. Лорд Сняг иска да говори с тебе, щом приключи с жената на Крастър.

– Джили ли?

– Същата. Ако дойката ми беше приличала на нея, още щях да съм на цицката ѝ. Моята имаше мустаци.

– Повечето кози са така – подвикна Пип, щом двамата с Грен се появиха иззад ъгъла, с лъкове в ръце и колчани със стрели на гърбовете. – Къде беше бе, Убиец? Липсваше ни снощи на вечеря. Цял печен вол остана неизяден.

– Не ме наричай Убиец. – Сам пренебрегна шегата за вола. Пип просто си беше Пип. – Четох. Имаше една мишка...

– Не споменавай за мишки пред Грен. Страх го е от мишки.

– Не ме е страх – заяви Грен възмутено.

– Ако изядеш някоя, ще те е страх още повече.

– Ял съм повече мишки от тебе.

Ед Толет Скърбния въздъхна.

– Аз като бях момче, ядохме мишки само на празници. Но нали бях най-малкият, все получавах опашката. Никакво месо няма на опашката.

– Къде ти е лъкът, Сам? – попита Грен. Сир Алисър го наричаше Зубъра и с всеки изтекъл ден той сякаш все повече се доближаваше до прякора си. Беше дошъл на Вала едър, но мудар, с дебел врат и як в кръста, червендалест и тромав. Макар вратът му все още да почервеняваше, щом Пип му извъртеше някоя щуротия, многото часове упражнения с меч и щита бяха стегнали корема му, заякчили бяха плещите му, уширили бяха гърдите му. Беше силен, и рунтав като зубър също така.

– Ълмър те чака на стрелбището.

– Ълмър – повтори сконфузено Сам. Едва ли не първото нещо, което Джон Сняг бе направил като лорд-командир, беше да наложи ежедневни упражнения по стрелба с лък за целия гарнизон, дори за стюардите и готвачите. Стражът беше наблягал твърде много на меч и твърде малко на лъка, беше казал той, останка от времето, когато всеки един на десет братя е бил рицар, вместо един на сто. Сам разбираше разумността на този декрет, но мразеше упражненията с лък почти толкова, колкото мразеше катеренето по стълби. Когато носеше ръкавици, никога нищо не можеше да уцели, а щом ги свалеше, пръстите му се покриваха с мехури. Лъковете бяха опасни. Сатена си беше откъснал половината нокът на палеца с тетивата. – Забравих.

– Разбил си сърцето на принцесата дивачка, Убиец – каза Пип. Напоследък Вал беше започнала да ги наблюдава от прозореца на стаичката си в Кралската кула. – Гледаше и те търсеше.

– Не ме е търсила! – Сам беше говорил с Вал само два пъти, когато майстер Емон я бе навестил да се увери, че бебетата са здрави. Принцесата беше толкова хубава, че той често се улавяше, че заеква и се изчервява в присъствието ѝ.

– Защо не? – попита Пип. – Тя иска да има деца от тебе. Може би трябва да ти викаме Сам Съблазнителя.

Сам се изчерви. Знаеше, че крал Станис има планове за Вал: тя беше спойката, с която се канеше да скрепи мира между северняците и свободния народ.

– Днес нямам време за стрелба с лък. Трябва да ида да се видя с Джон.

– Джон? Джон? Познаваме ли някой Джон, Грен?

– Има предвид лорд-командира.

– А, да! Великият лорд Сняг. Вярно бе. Защо искаш да го видиш? Той дори не може да си мърда ушите. – Пип размърда своите да покаже,

че може. Бяха големи и зачервени от студа. – Той вече е истински лорд Сняг, твърде знатен е за такива като нас.

– Джон има задължения – опита се да го защити Сам. – Валът е негов, с всичко, което върви с него.

– Човек има задължения и към приятелите си също така. Ако не бяхме ние, Джанос Слинг щеше да е лорд-командирът ни. Лорд Джанос щеше да прати Сняг на патрул гол на гърба на муле. „Марш горе до Цитаделата на Крастър – щеше да му каже, – и ми донеси наметалото и ботушите на Стария мечок“. Ние го отървахме от това, но виж, сега си има твърде много задължения, за да изпие чаша греяно вино край огъня.

Грен се съгласи с него.

– Задълженията му не го задържат много от двора. Почти всеки ден излиза да се бие с някой.

Това си беше вярно, призна Сам. Веднъж, когато Джон дойде да се посъветва с майстер Емон, Сам го попита защо прекарва толкова много време в упражнения с меча.

– Стария мечок изобщо не тренираше толкова като лорд-командир – беше му изтъкнал.

В отговор Джон беше сложил Дълъг нокът в ръката на Сам. Накара го да усети лекотата на оръжието, баланса му, накара го да го завърти така, че вълните в пушливо-тъмния метал да блеснат.

– Валирианска стомана – каза му, – изкована с магия и остра като бръснач, почти несъкрушима. Мечоносецът трябва да е добър колкото меча си, Сам. Дълъг нокът е валирианска стомана, но аз не съм. Полуруката можеше да ме убие толкова лесно, колкото ти ще смачкаш буболечка.

Сам му върна меча.

– Когато се опитам да смачкам буболечка, тя винаги отлита: Най-много да си цапна ръката.

Джон се разсмя.

– Все едно. Корин можеше да ме убие толкова лесно, колкото ти ще изядеш паница с овесена каша. – Сам обичаше овесена каша, особено ако е подсладена с мед.

– Нямам време за това.

Сам остави приятелите си и се но пъти към оръжейната, стиснал книгите до гърдите си. „Аз съм щитът, който брани владенията човешки“, припомни си. И се зачуди какво ли ще кажат човешките, ако разберат, че владенията им се бранят от такива като Грен, Пип и Ед Скръбния.

Кулата на лорд-командира беше изгърбушена от пожар, а Станис Баратеон бе поискал Кралската кула за своя резиденция, тъй че Джон Сняг се беше настанил в скромното жилище на Донал Ноя зад оръжейната. Джили тъкмо напускаше, когато Сам пристигна, загърната в старото наметало, което ѝ беше дал при бягството им от цитаделата на Кръстър. Тя едва не изхвърча покрай него, но Сам я хвана за ръката и изгърва две книги от купчината.

– Джили.

– Сам. – Гласът ѝ беше прегракнал. Джили беше тъмнокоса и тъничка, с големи кафяви очи на кошута. Беше потънала в гънките на старото наметало на Сам, но въпреки това трепереше. Лицето ѝ бе уплашено.

– Какво има? – попита я Сам. – Как са бебетата? Джили си дръпна ръката.

– Добре са, Сам. Добре са.

– С тях двете е цяло чудо, че можеш да спиш – каза ѝ мило Сам. – Кое от двете чух снощи да плаче? Помислих си, че изобщо няма да спре.

– Момчето на Дала. Плаче, когато иска да суче. Моето... моето почти никога не плаче. Ще изгъргори понякога, но... – Очите ѝ се напълниха със сълзи. – Трябва да вървя. Крайно време е да ги накърмя. Цялата ще се оцапам с мляко, ако не побързам. – Затича през двора, като го остави объркан.

Трябваше да се смъкне на колене, за да вдигне книгите, които беше изгървал. „Не трябваше да взимам толкова много“, каза си, докато изтупваше пръстта от „Нефритен компендиум“ на Колокво Вотар, дебел том с истории и легенди от изтока, който майстер Емон му беше заръчал да намери. Книгата изглеждаше неповредена. По-лош късмет беше извадила „Родът на Дракона, сиреч историята на дома Таргариен от Изгнанието до Възнесението, с разсъждения за живота и смъртта на драконите“ на майстер Томакс. Беше паднала разтворена и няколко страници се бяха окаляли, сред тях и една с много хубава картина на Балерион Черния ужас, изрисувана с цветни мастила. Сам се изруга, че е такъв непохватен тъпак, после приглади страниците и ги забърса от пръстта. При съствието на Джили винаги го объркваше и причиняваше вдигане на... е, вдигания. Един Заклет брат на Нощния страж не трябваше да изпитва такива неща, каквито го караше да изпитва Джили, особено щом заговореше за гърдите си и...

– Лорд Сняг чака.

До вратите на оръжейната стояха двама стражи с черни наметала и

железни полушлемове, подпрени на копията си. Този, който проговори, беше Хал Косматия. Мъли помогна на Сам да се изправи. Той изломоти едно „благодаря“ и се шмугна покрай тях, стиснал отчаяно купчината книги до гърдите си, и се запровира покрай ковачницата. На пейката беше метната полудовършена плетена ризница. Дух се беше изпънал под наковалнята и гризеше овнешки кокал, за да стигне до мозъка. Голямото бяло вълчище вдигна глава, щом Сам влезе, но не издаде и звук.

Джон седеше в стаята си зад стойките с копията и щитовете и четеше някакъв пергамент. Гарванът на лорд-командир Мормон беше кацнал на рамото му, надничаше, все едно и той чете, но щом зърна Сам, разпери криле, запляска и заграчи:

– Зъррно, зъррно!

Сам намести книгите, пхна ръка в торбата до вратата и гребна шепа едри зърна. Гарванът кацна на китката му и взе едно от дланта му: клъвна толкова силно, че Сам изохка и дръпна ръката си. Гарванът литна, а жълтите и червени зърна се пръснаха из цялата стая.

– Затвори вратата, Сам. – На бузата на Джон още личаха белези: един орел се беше опитал да изкълве окоото му. – Разкъса ли ти кожата този нещастник?

Сам остави книгите на пода и смъкна ръкавицата си.

– Да. – Призля му – Тече ми кръв!

– Всички проливаме кръвта си за Стражата. Носи по-дебели ръкавици. – Джон избута с крак един стол към него. – Седни и виж това. – Подаде му пергамента.

– Какво е това? – попита Сам. Гарванът почна да кълве зърната от рогозките.

– Хартиен щит.

Сам засмука кръвта на дланта си и зачете. Позна от пръв поглед ръката на майстер Емон. Почеркът му беше ситен и изряден, но старецът не беше могъл да види къде мастилото е капнало и тук-там бе оставил грозни петна. – Писмо до крал Томен?

– В Зимен хребет Томен се би с моя брат Бран с дървени мечове. Носеше толкова подплънки, че приличаше на пълнена гъска. Бран го събори на земята. – Джон отиде до прозореца. – Но ето, че Бран е мъртъв, а пухкавото Томенче седи на Железния трон с корона, кацнала на златните му къдрици.

„Бран не е мъртъв – дошя му се да отвърне. – Той е отвъд Вала със Студени ръце“. Думите заседнаха в гърлото му. „Заклех се да не казвам“.

– Не си подписал писмото.

– Стария мечок помоли сто пъти Железния трон за помощ. Изпратиха му Джанос Слонт. Никакво писмо няма да накара Ланистърите да ни заобичат повече. Не и след като чуят, че помагаме на Станис.

– Само за да пазим Вала, не и в бунта му. – Сам отново прочете набързо писмото. – Точно това се казва тук.

– Разликата може и да убегне на лорд Тивин. – Джон взе писмото. – Защо да ни помага сега? Никога не го е правил.

– Ами, едва ли ще иска да заговорят, че Станис е дошъл да защити кралството, докато крал Томен си играе с играчките си. Това би навлякло присмех на дома Ланистър.

– Смърт и разруха искам да навлека на дома Ланистър, не присмех. – Джон вдигна писмото и зачете: – „Нощният страж не се меси във войните на Седемте кралства. Ние сме дали клетва пред владенията, а владенията сега са изправени пред смъртна опасност. Станис Баратеон ни помага срещу враговете ни отвъд Вала, макар да не сме негови хора...“

– Ами, наистина не сме, нали? – отвърна Сам и се завъртя смутено в стола.

– Дадох на Станис храна, подслон и Нощната крепост, и съгласие да засели от свободния народ в Дара. Това е всичко.

– Лорд Тивин ще каже, че е твърде много.

– Станис казва, че не е достатъчно. Колкото повече даваш на един крал, толкова повече иска. Вървим по мост от лед, с пропаст от двете страни. Достатъчно трудно е да задоволиш един крал. Да задоволиш двама едва ли е възможно.

– Да, но... ако Ланистърите се наложат и лорд Тивин реши, че сме изменили на краля, като сме помогнали на Станис, това може да означава край на Нощния страж. Той има зад себе си Тирел, с цялата сила на Планински рай. И разби лорд Станис на Черна вода. – Сам можеше да припадне, като види кръв, но знаеше как се печелят войни. Баща му се беше погрижил за това.

– Черна вода беше една битка. Роб спечели всичките си битки, но въпреки това загуби главата си. Ако Станис успее да вдигне Севера...

„Опитва се сам да се убеди, но не може“, осъзна Сам. Гарваните се бяха разлетели от Черен замък, като буря от черни криле, да призват владетелите на Севера да застанат на страната на Станис Баратеон и да присъединят силите си към неговата. Лично беше пускал повечето. Досега се беше върнала само една птица, пратената до Кархолд. Отвсякъде другаде мълчанието беше оглушително. Дори Станис да успееше някак

да спечели на своя страна северняците, Сам не виждаше как може да се надява, че ще се противопостави на обединените сили на Скалата на Кастърли, Планински рай и Близнаците. И все пак без Севера каузата му със сигурност беше обречена. „Обречена също като на Нощния страж, ако лорд Тивин ни зачеркне като предатели“.

– Ланистърите също имат северняци. Лорд Болтън и копелето му.

– Станис има Карстарки. Ако успее да спечели Бели пристан...

– Ако – натърти Сам. – Ако не... милорд, дори един хартиен щит е по-добър от никакъв.

Джон хвърли писмото на масата.

– Предполагам. – Въздъхна, взе перо и драсна най-отдолу подписа си. – Подай ми восъка. – Сам нагря пръчка черен восък над горящата свещ, капна малко на късчето пергамент и изчака Джон да натисне печата на лорд-командира върху мокрото петно. – Занеси го на Майстер Емон, като си тръгнеш – нареди той, – и му кажи да го прати по птица в Кралски чертог.

– Ще му кажа. – Сам се поколеба. – Милорд, може ли да попитам... видях Джили. Почти се беше разплакала.

– Вал я прати отново да моли за Манс.

– О! – Вал беше сестрата на жената, която Краля отвъд Вала бе взел за своя кралица. „Принцесата дивачка“ я наричаха Станис и хората му. Сестра ѝ Дала беше умряла по време на битката, макар да не беше я докоснал меч; беше издъхнала, докато раждаше сина на Манс Райдър. Самият Райдър скоро щеше да я последва в гроба, ако слуховете, които беше чул Сам, се окажеха верни. – Какво ѝ казахте?

– Че ще говоря със Станис, макар да се съмнявам, че думите ми ще го разубедят. Първата грижа на един крал е да защитава владенията, а Манс ги нападаше. Негово величество едва ли ще забрави това. Баща ми често казваше, че Станис Баратеон е справедлив мъж. Никой не е казвал обаче, че е милостив. – Джон се намръщи. – По-скоро сам бих взел главата на Манс. Той е бил някога мъж на Нощния страж. По право животът му ни принадлежи.

– Пип казва, че лейди Мелисандра смятала да го даде на пламъците, да извлече някаква магия.

– Пип да се научи да си държи езика зад зъбите. И аз съм го чувал това от други. Кралска кръв, да събуди дракон. Къде смята да намери Мелисандра спящ дракон, за това никой не е наясно. Глупости. Кръвта на Манс не е по-кралска от моята. Нито е носил корона някога, нито е сядал на трон. Той е разбойник и нищо повече. Никаква сила няма в

разбойническа кръв.

Гарванът вдигна глава от пода и изграчи:

– Кръв!

Джон не го и погледна.

– Отпращам Джили.

– О. – Сам поклати глава. – Е, това е... това е добре, милорд. – Ще се да е най-добре за нея да замине някъде на топло и сигурно, далече от Вала и битките.

– Нея и момчето. Ще трябва да намерим друга дойка за млечния му брат.

– Козе мляко ще свърши работа, докато намерите. По-добро е за бебе от кравето. – Беше го прочел някъде. Помръдна в стола си. – Милорд, докато преглеждах хрониките, се натъкнах на друго момче командир. Четиристотин години преди Завоеванието. Озрик Старк бил десетгодишен, когато го избрали, но служил четирийсет години. Стават четирима, милорд. Вие съвсем не сте най-младият избран. Петият сте по младост дотук.

– И всичките четирима по-млади са били синове, братя или копелета на Краля на Севера. Кажете ми нещо полезно. Кажете ми за нашия враг.

– Другите. – Сам облиза устни. – Споменати са в хрониките, макар и не толкова често, колкото си мислех. Поне в хрониките, които намерих и прегледах. Знам, че има още, които не съм намерил. Някои от по-старите книги се разпадат. Страниците се ронят, като се опитам да ги обърна. А наистина старите книги... те или всичките са се разпаднали, или са забутани някъде, където още не съм погледнал, или... ами, просто може изобщо да няма такива книги и никога да не е имало. Най-старите истории, с които разполагаме, са били написани след като андалите са дошли във Вестерос. Първите хора са оставили само руни по скалите, така че всичко, което си мислим, че знаем за Героичния век и за Века на Утрото и за Дългата нощ, идва от описанията, оставени от септони хиляди години по-късно. В Цитаделата има архимаистри, които оспорват всичко това. Тези стари истории са пълни с крале, които уж царували по стотици години, и с рицари, странствали хиляда години преди да е имало рицари. Знаем историите, Брандън Строителя, Симиън Звездокия, Нощния крал... казваме, че вие сте деветстотин деветдесет и осмият лорд-командир на Нощния страж, но най-старият списък, който намерих, показва шестстотин осемдесет и четирима командири, което предполага, че е бил напи по време на...

– Отдавна – прекъсна го Джон. – Какво намери за Другите?

– Намерих упоменаване за драконово стъкло. Горските чеда са давали всяка година по сто обсидианови ками на Нощния страж, през Героичния век. Другите идват, когато е студено, в това повечето разкази са еднородни. Или обратното, става студено, когато дойдат. Понякога се появяват по време на снежни бури и се стопяват, щом небето се Проясни. Кривят се от слънчевата светлина и изникват нощем... или нощта пада, щом се появят те. Някои разкази споменават, че яздат трупове на мъртви животни. Мечки, вълчища, мамути, коне, все едно, стига животното да е мъртво. Онзи, дето уби Пол Дребосъка, яздеше умрял кон, тъй че тази част явно е вярна. Някои описания споменават и за гигантски ледени паяци също така. Не знам какво представляват те. Хората, които падат в бой срещу Другите, трябва да бъдат изгаряни, иначе мъртвите се вдигат отново като техни слуги.

– Всичко това го знаем. Въпросът е как можем да се бием с тях?

– Бронята на Другите е устойчива срещу повечето обикновени оръжия, ако може да се вярва на разказите – каза Сам, – а техните мечове са толкова студени, че кършат стоманата. Огънят обаче ги изпълва с ужас и са уязвими за обсидиан. – Спомни си за оня, срещу когото се бе озовал в гората на духовете, и как сякаш се стопи пред очите му, когато го намушка с камата от драконово стъкло, която Джон бе направил за него. – Намерих едно описание на Дългата нощ, в което се споменава как последният герой избивал Други с меч от драконова стомана. Уж не може ли да устоят срещу нея.

– Драконова стомана ли? – Джон се намръщи. – Валирианска стомана?

– И аз веднага си помислих това.

– Значи ако убедя владетелите на Седемте кралства да ни дадат валирианските си мечове, и всичко е спасено? Колко му е. – Засмя се, но смехът му никак не беше весел. – Разбра ли кои са Другите, откъде идват, какво искат?

– Още не, милорд, но може би просто не съм чел подходящите книги. Има стотици, които още не съм погледнал. Дайте ми повечко време и ще намеря каквото може да се намери. – Нямаме повече време. – Гласът на Джон проавуча тъжно. – Трябва да си събереш вещите, Сам. Заминаваш с Джили.

– Заминавам? – В първия миг Сам не разбра. – Заминавам? Аз? До Източен страж ли, милорд? Или... закъде за...

– За Староград.

– Староград?! – почти изписука Сам. Рогов хълм беше близо до

Староград. Вкъщи. Мисълта го замая. „Баща ми“.

– Емон също.

– Емон? Майстер Емон?! Но... той е на сто и две години, милорд, не може да... изпращате него и мен? Кой ще се грижи за гарваните? Ако са разболеят или наранят, кой ще...

– Клидас. Той служи при Емон от години.

– Клидас е само стюард и зрението му се влошава. Трябва ви майстер. Майстер Емон е толкова немощен, че едно пътуване по море... – Помисли си за Арбор и „Кралицата на Арбор“ и само дето не си глътна езика. – Може да... той е стар и...

– Животът му ще е подложен на риск. Знам го, Сам, но тук рискът е по-голям. Станис знае кой е Емон. Ако на червената жена наистина ѝ трябва кралска кръв за заклинанията ѝ...

– О! – Сам пребледня.

– Дареон ще се присъедини към вас в Източен страж. Надявам се песните му да спечелят някои хора за нас на юг. „Черната птица“ ще ви откара до Браавос. Оттам сами ще си уредите превоза до Староград. Ако още мислиш да обявиш бебето на Джили за твое копеле, изпрати я с детето в Рогов хълм. Ако не, Емон ще ѝ намери място за слугиня в Цитаделата.

Мое к-к-копеле. – Вярно, беше го казал, но... „Всичката тази вода. Може да се удавя. Винаги потъват кораби, а есента е бурен сезон“. Джили обаче щеше да е с него, а бебето щеше да отрасте в безопасност. – Да, аз... майка ми и сестра ми ще помогнат на Джили с детето. – „Мога да пратя писмо, няма нужда сам да ходя в Рогов хълм“. – Дареон може да я отведе до Староград не по-зле от мен. Аз... упражнявам се в стрелбата всеки следобед с Ълмър, както заповядахте... е, освен когато съм в подземията, но вие ми казахте да търся за Другите. От лъка раменете ме заболяват и ми излизат мехури на пръстите. – Показа на Джон един, който се беше спукал. – Но продължавам да се упражнявам. Вече улучвам по-често мишената, но още съм си най-лошият стрелец, който някога е изпъвал лък. Разказите на Ълмър ми харесват обаче. Някой трябва да ги запише и да ги сложи в книга.

– Ще го направиш. В Цитаделата имат и дергамент, и мастило, както и лъкове. Ще очаквам да продължиш с упражненията си. Сам, Нощният страж има стотици мъже, които могат да стрелят, но само шепа могат да четат и да пишат. Имам нужда от тебе като новия ми майстер.

Думата го накара да трепне. „Не, тате, моля те, няма да я казвам повече, кълна се в Седмината. Пусни ме, моля те, пусни ме“.

– Милорд, аз... книгите...

– ...ще са тук, когато се върнеш при нас.

Сам се опипа по гърлото. Почти усещаше там веригата, задушаваше го.

– Милорд, Цитаделата... там те карат да режеш трупове. – „Карат те да носиш верига на врата. Като искаш верига, ела с мен“. Три дни и три нощи Сам беше хлипал, докато не заспа от умора, с прангите на ръката и единия крак, приковани към стената. Веригата на гърлото му беше толкова стегната, че разкъсваше кожата, и щом завъртеше глава на сън не накъдето трябва, спираше дишането му. – Не мога да нося верига.

– Можеш. И ще носиш. Майстер Емон е стар и сяп. Силата му го напуска. Кой ще земе мястото му, когато умре? Майстер Мълин в Сенчестата кула е повече боец, отколкото схоляр, а майстер Хармън Източен страж е повече пиян, отколкото трезвен.

– Ако помолите Цитаделата за още майстери...

– Мисля да го направя. Ще ни трябва всеки. Но не е толкова лесно да се замести Емон Таргариен. – Джон изглеждаше озадачен. – Бях сигурен, че ще ти хареса. В Цитаделата има толкова много книги, че никой не може да се надява да ги изчете всички. Там ще си добре Сам. Знам, че ще си.

– Не. Книгите мога да чета, но... един м-майстер трябва да е лечител, а аз като видя к-кръв, припадам. – Вдигна разтрепераната си ръка, та Джон да я види. – Аз съм Сам Страхливеца, не съм Сам Убиеца.

– Страхливец ли? От какво те е страх? От старческо хокане? Сам, ти видя превъплъщенците, когато връхлетяха на Юмурука, вълна от оживели мъртъвци с черни ръце и яркосини очи. Ти уби Друг.

– Беше д-д-дракононото стъкло, не аз.

– Млъкни. Ти излъга и скрои заговор, за да ме направиш лорд-командир. Ще ми се подчиниш. Ще отидеш в Цитаделата и ще си изковеш верига, а ако трябва да режеш трупове – така да бъде. В Староград поне труповете няма да възразят.

„Той не разбира.“

– Милорд – каза Сам, – б-баща ми, лорд Рандил, т-той, т-той... животът на един майстер е живот в робство. – Знаеше, че дърдори безсмислици. – Никой син на дома Тарли никога не е носил верига. Мъжете на Рогов хълм не се кланят и не пълзят пред дребни лордчета. „Ако искаш верига, ела с мен“. – Джон, не мога да се опълча на баща ми.

„Джон“, беше казал, но Джон вече го нямаше. Сега срещу него

стоеше лорд Сняг, със сиви, корави като лед очи.

– Ти нямаш баща – заяви лорд Сняг. – Само братя. Животът ти принадлежи на Нощния страж, така че иди и си напъхай бельото в някоя торба с всичко, което държиш да си вземеш за Староград. Тръгвате един час преди разсъмване. И още една заповед. От днес нататък няма да се наричаш страхливец. През изминалата година се изправи пред повече страхотии, отколкото повечето мъже са виждали през живота си. Можеш да се справиш и с Цитаделата, но ще се справиш като Заклет брат на Нощния страж. Не мога да ти заповядам да бъдеш храбър, но мога да ти заповядам да криеш страховете си. Ти изрече думите, Сам. Забрави ли?

„Аз съм мечът в тъмнината“. Но хич го нямаше с меча, а тъмнината го плашеше.

– Щ-ще се опитам.

– Няма да се опиташ. Ще се подчиниш.

– Подчинишиш. – Гарванът на Мормон плесна с големите си черни криле.

– Както заповяда милорд. А-знае ли... знае ли майстер Емон?

– Идеята беше колкото моя, толкова и негова. – Джон му отвори вратата. – Никакви сбогувания. Колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре. Час преди съмване, при задния двор.

Сам не помнеше как е напуснал оръжейната. Когато се опомни, залиташе през кал и преспи стар сняг към покоите на майстер Емон. „Мога да се скрия – каза си. – Мога да се скрия в мазетата при книгите. Мога да живя долу с мишката и да се промъкнем нощем да си открадна храна“. Безумни мисли, толкова безплодни, колкото бяха отчаяни. Мазетата бяха първото място, където щяха да го потърсят. Последното място, където щяха да го потърсят, беше отвъд Вала, но това беше още побезумно. „Диваците що ме хванат и ще ме убиват бавно. Могат да ме изгорят жив, както червената жена иска да изгори Манс Райдър“.

Намери майстер Емон в гарванарника, даде му писмото на Джон и му описа дълго и много убедително страховете си.

– Той не разбира. – Имаше чувството, че ще повърне. – Ако си сложа верига, милорд б-баща ми, т-той, той...

Моят баща повдигна същите възражения, когато избрах живот на служба – отвърна старецът. – Този, който ме изпрати в Цитаделата, беше неговият баща. Крал Дерон имаше четирима сина, а трима от тях имаха свои. „Твърде много дракони са също толкова опасни, колкото и твърде малко“, чух да казва Негово величество на милорд баща ми в

деня, в който ме пратиха. – Емон вдигна нашарената си със старчески петна ръка към веригата си и я разклати на тънкия си врат. – Веригата е тежка, Сам, но милорд дядо ми беше прав. Както и твоят лорд Сняг.

– Сняг – измърмори един гарван. – Сняг – повтори друг. И всички подхванаха: – Сняг, сняг, сняг, сняг, сняг.

Сам ги беше научил на тази дума. Разбра, че тук помощ няма да намери. Майстер Емон беше в капана също като него. „Той ще умре в морето – помисли си с отчаяние. – Прекалено стар е, за да преживее такова пътуване. Малкият син на Джили също може да умре, не е толкова едър и силен като момчето на Дала. Джон да не е решил да ни убие всички?“

Волю-неволю призори оседла кобилата, която беше яздил от Рогов хълм, и я поведе към задния двор до източния път. Дисагите му се бяха издули от сирене, наденици и твърдо сварени яйца, беше взел и половин осолен бут – беше му го дал Хоб Трипръстия.

– Ти си човек, който цени готвенето, Убиец – каза готвачът. – Пове-че хора ни трябват от твоя сой. – Бутът щеше да свърши работа, несъмнено. Източен страж беше на дълга и студена езда оттук, а в сянката на Вала нямаше нито селца, нито ханове.

Часът преди съмване беше тъмен и тих. Черен замък изглеждаше някак странно стихнал. В задния двор го очакваха две двуколки, с Джак Бълвър Черния и дузина стари шурмоваци, яки като гароните, които яз-деха. Кедж Бялото око изруга, когато здравето му око зърна Сам.

– Не му обръщай внимание, Сам – каза Черния Джак. – Загуби бас: каза, че ще трябва да те измъкваме с връсъци изпод някой креват.

Майстер Емон беше твърде немошен, за да язди, затова му бяха приготвили двуколка: долницата беше постлана с дебели кожи, а отгоре бяха стегнали кожен навес да пази от дъжд и сняг. Джили и детето й щяха да се возят с него. Втората двуколка щеше да кара дрехите и вещите им, с един сандък с редки стари книги, за които Емон бе решил, че може да липсват на Цитаделата. Сам беше изкарал половината нощ в търсенето им, макар да намери едва четвъртина от тях. „И по-добре, иначе щеше да ни трябва трета двуколка“.

Майстерът се появи, овързан в меча кожа, три пъти по-голяма от него. Щом Клидас го поведе към двуколката, изведнъж духна силен вятър и старецът се олюля. Сам притича от другата страна и му подложи рамо. „Още един такъв повей може да го издуха над Вала“.

– Дръжте се за рамото ми, майстер. Не е далече. Слепецът кимна. Вятърът избута качулките им.

– В Староград винаги е топло. Има един хан, на острова в

Медовината, посещавах го често като млад новак. Приятно ще е пак да седна там и да отпивам от ябълковата.

Докато нагласят майстера в двуколката, Джили се появи с повитото дете. Очите под качулката ѝ бяха зачервени от плач. В същия момент се появи и Джон, с Ед Скръбния.

– Лорд Сняг – извика майстер Емон, – оставих ви една книга в покоите си. „Нефритеният компендиум“. Написана е от волантинския авантюрист Колокво Вотар, който е пътувал на изток и е посетил всички земи на Нефритовото море. Има един пасаж, който може да ви се стори интересен. Казах на Клидас да ви го отбележи.

– Непременно ще го прочета – отвърна Джон.

От носа на майстер Емон потече бял сопол. Той го избърса с ръка.

– Знанието е оръжие, Джон. Въоръжи се добре, преди да тръгнеш на битка.

– Да. – Беше заваял лек сняг, големите меки снежинки лениво се сипеха от небето. Джон се обърна към Джек Бълвър Черния. – Гледайте да карате колкото може по-бързо, но не поемайте глупави рискове. Грижете се и за стареца, и за кърмачето. Да са на топло и добре нахранени.

– Вие направете същото, милорд – каза Джили. – Направете същото за другото дете. Намерете друга кърмачка, както казахте. Обещахте ми го. Момчето... момчето на Дала... малкият принц, искам да кажа... намерете му някоя добра жена, че да отрасне голямо и здраво.

– Имате думата ми – отвърна тържествено Джон Сняг.

– Не му давайте име. Не го правете, докато не навърши две години. Лош късмет е да им дадеш име, докато още сучат. Вие враните може да не знаете това, но е истина.

– Както заповядате, милейди.

Лицето на Джили се сгърчи от гняв.

– Не ме наричайте така. Аз съм майка, не лейди. Аз съм жена на Крастър и дъщеря на Крастър, и майка.

Ед Скръбния пое бебето, докато Джили се качи в двуколката и заведе краката си с няколко вмирисани на мухъл кожи. На изток небето вече бе повече сиво, отколкото черно. Лю Левака нервничеше да тръгват. Ед подаде детето на Джили и тя го притисна до гърдата си. „Може би за сетен път виждам Черен замък“, помисли Сам, щом се метна на кобилата. Колкото и да беше мразил някога Черен замък, сърцето му се късаше, че го напуска.

– Е, хайде вече да свършваме – заповяда Бълвър. Изплющя камшик, двуколките бавно затрополиха по разорания път и снегът ги загърна.

Сам се задържа до Клидас, Ед Скръбния и Джон Сняг.

– Е, сбогом.

– И на теб, Сам – отвърна Ед Скръбния. – Корабът ви няма да потъне, не мисля. Те потъват само когато аз съм на борда.

Джон се беше загледал след двуколките.

– Първия път, когато видях Джили – проговори той, – беше притиснала гръб в стената на Цитаделата на Крастър, това слабичко чернокосо момиче с големия ѝ корем, и трепереше от Дух. Той беше скочил между зайците ѝ и мисля, че се беше уплашила да не разкъса и нея и да изгълта бебето... но не от вълка трябваше да се страхува, нали?

„Да – помисли Сам. – Крастър беше страшният, собственият ѝ баща“.

– Тя има повече кураж, отколкото съзнава.

– Ти също, Сам. Бърз, и безопасен път, и се грижи за нея, за Емон и за детето. – Джон се усмихна, някак странно и тъжно. – И си сложи качулката. Снежинките се стапят в косата ти.

АРЯ

Смътна и далечна, светлината грееше ниско над хоризонта, пронизваше морските мъгли.

– Прилича на звезда – каза Аря.

– Звездата на дома – каза Деньо.

Баща му ревеше заповеди. По трите високи мачти щъкаха моряци, местеха се по такелажата и оправяха тежките пурпурни платна. Долу гребците издуваха гърди и напъваха мишици над двата реда тежки гребла. Палубите се наклониха с пукот, щом галеасът „Дъщерята на Титана“ завъртя на ширборд и започна да обръща.

„Звездата на дома“. Аря стоеше при носа, отпуснала ръка на позлатената статуя: девица с купа, пълна с плодове. За кратък миг си позволи да си въобрази, че онова отпред е нейният дом.

Но беше глупост. Нейния дом го нямаше, родителите ѝ бяха мъртви и всичките ѝ братя бяха убити, освен Джон Сняг на Вала. Там беше искала да отиде. Беше го казала на капитана, но дори желязната монета на можа да го склони. Аря като че ли така и не можеше да намери местата, до които искаше да стигне. Йорен се беше заклеял да я заведе до Зимен хребет, но най-накрая се беше озвала в Харънхъл, а Йорен – в гроба. Когато избяга от Харънхъл за Речен пад, вместо това Лим, Ангай и Том Седмака я взеха в плен и я довякоха до кухня хълм. После Хрътката я беше отвлякъл и я влачи към Близнаците. Аря го беше оставила да издъхва край реката и се отправи към Солниците – надяваше се да хване кораб за Източен крайморски страж, само че...

„Браавос може би няма да е чак толкова зле. Сирио беше от Браавос, Джакен също може да е там“. Тъкмо Джакен ѝ беше дал желязната монета. Не ѝ беше истински приятел като Сирио, но какво добро ѝ бяха донесли приятелите досега? „Никакви приятели не ми трябват, докато си имам Игла“. Потърка с кокалчето на палеца гладкия ефес на меч, а ѝ се искаше, искаше...

Честно казано, Аря не знаеше какво точно ѝ се иска, не повече, отколкото знаеше какво я чака под онази далечна светлина. Капитанът я беше взел, но нямаше време да поговори с нея. Някои от екипажа страняха от нея, но други ѝ даваха подаръци – сребърна вилица, ръкавици без пръсти, широка вълнена шапка, обшита с кръпки кожа. Елин от мъжете ѝ показва как да връзва моряшки възли. Друг ѝ сипваше малки като

напръстник чашки огнено вино. По-дружелюбните се тупаха по гърдите и все повтаряха и повтаряха имената си, докато и Аря ги повтори, макар че никой изобщо не я попита за нейното. Наричаха я Солничката, защото се беше качила на борда при Солниците, близо до устието на Тризбеца. Името не беше по-лошо от всяко хруто, поне според нея.

Угасна и последната нощна звезда... всички освен две точно напред.

– Вече са две звезди.

– Две очи – отвърна Деньо. – Титанът ни вижда.

Титанът на Браавос. В Зимен хребет баба Нан им беше разправяла истории за Титана. Беше великан, висок като планина, и всеки път, когато Браавос изпаднал в опасност, той се събуждал с огън в очите, каменните му нозе стържели и стенели, щом нагазел в морето, за да смаже враговете.

– Браавошите го хранят със сочната розова плът на благородните момиченца – завършваше Нан, а Санса изпискваше глупаво. Но майстер Лувин твърдеше, че Титанът е просто статуя, а приказките на баба Нан са просто приказки.

„Зимен хребет е изгорял и рухнал“, напомни си Аря. Баба Нан, както и майстер Лувин, и двамата бяха мъртви най-вероятно, както и Санса. Нямаше полза да мисли за тях. „Всички хора трябва да умрат“. Точно това означаваша думите, думите, на които Джакен Х'гхар я беше научил, когато ѝ даде изтърканата желязна монета. Откакто напуснаха Солниците, беше научила още браавошки думи, думи за моля и „благодаря“, и за „море“ и за „звезда“, и „огнено вино“, но стигна до тях, като знаеше, че всички хора трябва да умрат. Повечето от екипажа на „Дъщерята“ знаеха по някоя и друга приказка на общата реч от нощите на брега в Староград, Кралски чертог и Девичето езеро, макар че само капитанът и синовете му я говореха достатъчно добре, за да си приказват с нея. Деньо беше най-малкият от тези синове, пълничко весело дванайсетгодишно момче, което поддържаше каютата на баща си и помагаше на най-големия си брат в сметките.

– Надявам се, че вашият Титан не е гладен – каза Аря.

– Гладен ли? – Деньо я погледна объркано.

– Няма значение. – Дори Титанът наистина да ядеше сочна розова момичешка плът, Аря нямаше да се уплаши от него. Беше кльошава, неподходяща храна за великан, пък и почти на единайсет вече, направо пораснала жена. „А и Солничката не е благородничка“. – Вашият Титан богът на Браавос ли е? – попита тя. – Или си имате Седмината?

– Всички богове се почитат в Браавос. – Капитанският син обичаше да говори за своя град почти толкова, колкото обичаше да говори за бащиния си кораб. – Твоите Седмина имат септа тук, Задморската септа, но там се кланят само вестерошки моряци.

„Не са моите Седмина. Бяха боговете на майка ми, но позволиха Фрей да я убият в Близнаците“. Зачуди се дали в Браавос ще намери божия дъбрава, с язово дърво в сърцето ѝ. Деню може би знаеше, но тя не можеше да го попита. Солничката беше от Солниците, а какво можеше да знае едно момиче от Солниците за старите богове на Севера? „Старите богове са мъртви – каза си тя. – И мама и татко, и Роб, и Бран, и Рикон, всички са мъртви“. Помнеше как, преди много време, баща ѝ казваше, че щом задухат студените ветрове, самотният вълк умира, а глутницата оцелява. Всъщност беше обратното. Аря, самотният вълк, все още беше жива, а вълците от глутницата ги бяха хванали, бяха ги убили и ги бяха одрали.

– Лунните певци са ни довели до това убежище и драконите на Валирия не са могли да ни намерят – заговори Деню. – Най-големият храм е техният. Ние почитаме и Бащата на Водите, но неговият дом се строи наново всеки път, когато си вземе невяста. Останалите богове живеят заедно на едно островче в центъра на града. Там ще намериш своя... Многоликия бог.

Очите на Титана вече изглеждаха по-ярки и по-раздалечени. Аря не знаеше за никакъв Многолик бог, но ако отвърнеше на молитвите ѝ, може би щеше да се окаже богът, който търсеше. „Сир Грегър – помисли тя. – Дънсън, Раф Сладура, сир Илин, сир Мерин, кралица Церсей. Вече са само шест“. Джозфри беше мъртъв, Хрътката беше посякъл Поливър, а тя самата бе намущкала Веселяка и онзи глупав скуайър с пъпката. „Нямаше да го убия, ако не ме беше сграбчил“. Хрътката умираше, когато го остави на бреговете на Тризъбеца, гореше от треска от раната си. „Трябваше да му дам дара на милостта и да забия ножа в гърлото му“.

– Солничке, виж! – Деню я хвана под мишницата и я обърна. – Видя ли? Ето там! – Посочи ѝ.

Мъглите се отдръпваха пред тях, дрипави сиви завеси, раздвоени от носа. „Дъщерята на Титана“ цепеше през сиво-зелените води на издутиите си пурпурни криле. Аря чу над главата си крясъци на чайки. Там, където сочеше Деню, от морето изведнъж се надигна редица скални хребети, стръмните им склонове бяха обрасли със строен бор и черен смърч. Но право напред морето ги беше прорязало и там, над откритата вода се извисяваше Титанът с горящите си очи и дългата си, развята от

вятъра зелена коса.

Стоеше разкрячен над протока, стъпил върху планините от двете му страни, раменете му се извисяваха над острите зъбери. Краката му бяха изсечени от здрав камък, същия черен гранит като планините, на които стоеше, а бедрата му бяха обковани със зеленясал бронз.

Нагъдникът му също беше от бронз, както и главата, увенчана с шлем с гребен. Развятата му коса беше от конопени въжета, боядисана зелено, а в пещерните кухни на очите му горяха огромни огънове. Едната ръка се бе отпуснала на скалната вис вляво – бронзовите пръсти бяха свити около каменния връх; другата се беше изпънала нагоре във въздуха, стиснала дръжката на скършен меч.

„Само малко по-голям е от статуята на крал Белор в Кралски чертог“, каза си Аря, докато все още бяха далече в открито море. Но щом галеасът се доближи до рифовете, в които се разбиваха вълните, титанът се извиси невероятно по-голям. Бащата на Деньо зарева команди и моряците заприбираха платната. „С гребане ще преминам между краката на Титана“. Аря вече виждаше амбразури за стрелите в огромната бронзова гърдна броня и тъмните петна по ръцете и раменете на Титана, където морските птици бяха свили гнездата си. Изви вратле нагоре. „Белор Блажения би стигнал едва до коленете му. Титанът би могъл да прекрачи стените на Зимен хребет“.

И тогава Титанът изригна могъщия си рев.

Звукът бе толкова огромен, колкото и самият той, страховито стържене и стон, толкова силни, че заглушиха дори гласа на капитана и грохота на вълните в обраслите с борове стръмнини. Хиляди морски птици се разлетяха из въздуха и Аря потръпна – а после видя, че Деньо се смее.

– Просто предупреждава Арсенала, че идваме – извика й той. – Не се плаши.

– Не се плаша – извика Аря. – Просто е много силно.

Вятърът и вълните бяха подхванали „Дъщерята на Титана“ и я гласкаха бързо към устието на канала. Двата реда гребла пореха гладко водата, разбиваха я на бяла пяна. Сянката на Титана падна над тях. За миг й се стори, че неизбежно ще се ударят в камъните под краката му. Присвита до Деньо при носа, Аря усещаше соления вкус на пръските по лицето си. Трябваше да погледне право нагоре, за да види главата на Титана. „Бравошите го хранят със сочната розова плът на благородни момиченца“, чу отново в ума си думите на баба Нан, но не беше малка и нямаше защо да се плаши от някаква си глупава статуя.

Все пак задържа ръката си на Игла, докато се плъзгаха между краката му. По вътрешната страна на грамадните каменни бедра се виждаха още прорези за стрели, а когато мачтата мина на цели десет разтега под чатала на статуята, Аря видя отворите за изливане на врящо масло под металната ризница, и бледи лица, надничачи към тях иззад железните решетки.

Най-сетне преминаха.

Сянката се вдигна, покритите с борове ридове се отдръпнаха, вятърът стихна и се озоваха в широка лагуна. Напред се издигаше друга морска стръмнина, скална грамада, стърчеше от водата като увенчан с шипове юмрук с каменни бойници, настръхнали от скорпиони, огнехвъргачки и каменомети.

– Арсеналът на Браавос – каза Деньо гордо, все едно че той го е построил. – Там за един ден могат да построят бойна галера.

Аря видя десетки галери, вързани за кейовете или накацали по платформи за спускане във водата. Боядисаните носове на други се показваха от безбройните дървени скелета по каменистите брегове като муцуни на хрътки в кучкарник, чакащи ловджийския рог да ги поведе в бяг. Опита се да ги преброи, но бяха толкова много, а по извиващия се бряг се редяха още и още пристани, докове и кейове.

Две галери излязоха да ги посрещнат – плъзгаха се по водата и белите им гребла блестяха. Капитанът им извика и техните капитани му отвърнаха. Изсвири рог. Галерите минаха от двете им страни, толкова близо, че тя чу приглушения тътен на барабаните в пурпурните им трюмове, бум, бум, бум, бум, бум, бум, бум, бум, бум, като удари на живи сърца.

После галерите останаха зад тях, както и Арсеналът. Отпред лъсна граховозелена вода, като цветно стъкло. А от мокрото ѝ лоно изникна същинският град, необятна шир от куполи, кули и мостове, сиви, зелени и червени. Стоте острова на морския Браавос.

Майстер Лувин ги беше учил за Браавос, но Аря бе забравила повечето неща, които им беше разказвал. Беше плосък град, това поне се виждаше дори отдалече, не като Кралски чертог на трите му високи хълма. Единствените хълмове тук бяха онези, които хората бяха вдигнали от тухла и гранит, бронз и мрамор. И още нещо липсваше също така, макар че ѝ трябваша няколко мига, докато осъзнае какво е. „Градът няма стени“. Но щом го каза на Деньо, той се засмя.

– Нашите стени са направени от дърво и боядисани в пурпур – каза ѝ. – Нашите галери са нашите стени. Други не ни трябват.

Палубата под краката им изскърца. Аря се обърна и видя, че бащата на Деньо стои над тях, в дългото си капитанско палто от тъмночервена вълна. Търговски капитан Тернесио Терис не носеше мустаци, сивата му коса бе късо подрязана, лицето му бе четвъртито, брулено от ветровете. По пътя често го беше виждала да се шегува с екипажа си, но намръщеше ли се, мъжете бягаха от него като пред буря. Сега се беше намръщил.

– Пътуването ни свършва – каза той на Аря. – Продължаваме към Митническият порт, където митничарите на Морския господар ще се качат на борда да проверят трюмовете ни. Ще е за половин ден, винаги е толкова, но ти не си длъжна да чакаш благоволенията им. Събери си вещите. Ще спусна лодка и Йорко ще те закара на брега.

„На брега“. Аря прехапа устна. Беше прекосила морето, за да стигне тук, но ако капитанът я бе попитал, щеше да му каже, че иска да остане на борда на „Дъщерята на Титана“. Солничка беше твърде малка за гребец, вече го знаеше, но можеше да се научи да плете въжета, да кърпи платна и да насочва кораба през големите солени морета. Деньо веднъж я беше взел със себе си горе на мачтата и тя изобщо не се уплаши, макар палубата долу да ѝ се видя много мъничка. „Мога и сметките да събирам, и каютата да поддържам чиста“.

Но галеасът не се нуждаеше от второ момче. Освен това беше достатъчно да погледне лицето на капитана, за да разбере, че гори от нетърпение да се отърве от нея. Тъй че Аря само кимна.

– На брега – промълви тя, макар брегът да означаваше само непознати хора.

– Валар дохерис. – Той се чукна с два пръста по челото. – Моля да запомниш Тернесио Терис и услугата, която ти направи.

– Ще запомня – тихо отвърна Аря. Вятърът задърпа наметалото ѝ с настойчивостта на призрак. Време беше да си тръгва.

„Събери си вещите“, казал ѝ беше капитанът, но нямаше кой знае колко. Само дрехите по себе си, кесийката с монети, подаръците, които ѝ беше дал екипажът, камата на лявото ѝ бедро и Игла на дясното.

Лодката бе готова преди нея, а Йорко беше на веслата. Той също беше син на капитана, но по-голям от Деньо и не толкова дружелюбен. „Така и не се сбогувах с Деньо“, помисли си тя, докато се спускаше по въжената стълба. Зачуди се дали ще го види отново. „Трябваше да му кажа сбогом“.

„Дъщерята на Титана“ се смали зад тях, а градът ставаше все по-голям с всеки удар на веслата. Отдясно се виждаше пристан, плетеница от

кейове, гъмжащи от тумбести китоловни съдове от Ибен, изящни като лебеди кораби от Летните острови и повече галери, колкото можеше да преброи. Вляво имаше друго, по-далечно пристанище, отвъд линията между суша и вода – там над повърхността стърчаха върховете на полупотънали сгради. Аря никога не бе виждала толкова много сгради, струпани на едно място. Кралски чертог си имаше Червената крепост и Великата септа на Белор, Драконовата яма, но Браавос явно можеше да се похвали с десетки десетки кули и дворци, също толкова големи и дори още по-големи. „Пак ще съм мишка – мрачно си помисли тя, – каквато бях в Харънхъл, преди да избягам“.

Оттам, където се издигаше Титанът, градът ѝ бе заприличал на един голям остров, но щом доближиха, видя, че е съставен от многобройни малки островчета близо едно до друго, свързани със сводести каменни мостове, прехвърлящи безбройни канали. Отвъд пристанището зърна улици със сиви каменни къщи, построени толкова плътно, че се подпираха една-друга. Изглеждаха странно, високи по четири-пет етажа и много тесни, с островърхи керемидени покриви кривнати надолу шапки. Не се виждаха сламени покриви и само няколко дървени къщи бяха като познатите ѝ във Вестерос. „Нямат дървета – помисли Аря. – Браавос е само камък, сив град сред зелено море“.

Йорко гребеше на север от пристаните. Влязоха в голям канал, широк зелен воден път, който водеше право към центъра на града. Минаха под сводовете на изваян каменен мост, украсен с поне стотина видове риби, раци и сепии. Отпред се появи втори мост, този път изваян на плетеница от разлистени лозници, а зад него трети, зяпнал ги с хиляди изрисувани очи. От двете им страни се отваряха устията на по-малки канали, а по тях – на още по-малки. Аря видя, че някои от къщите са построени *над* водните улици, превръщайки каналите в нещо като тунели. По тях навътре и навън се плъзгаха тънки лодки, наподобяващи водни змии, с нарисувани глави и извити нагоре опашки. Не бяха с весла – мъже в сиви, кафяви и тъмнозелени като мъх наметала стояха на кърмата и ги гласкаха с прътове. Видя и грамадни плоскодънни баржи, натоварени със сандъци и бурета и бутани от по двайсетина мъже с прътове от двете страни, изящни плаващи къщи с фенери от цветно стъкло, кадифени завески и бронзови фигури на носа. А в далечината, високо над каналите и къщите, се виждаше нещо като масивен каменен път, поддържан от три реда могъщи арки, които чезнеха в мъглите на юг.

– Какво е това? – попита тя и посочи натам.

– Сладководната река – отвърна Йорко. – Носи прясна вода от

континента, през тинестите низини и плитчините. Хубава сладка вода за чешмите.

Аря се обърна назад. Пристанището и лагуната се бяха скрили. Напред от двете страни на канала се редяха грамадни статуи, строги каменни мъже в дълги бронзови роби, оцапани с курешки от морските птици. Някои държаха книги, други – ками, трети – чукове. Един стискаше златна звезда в изпънатата си нагоре ръка. Друг държеше обърнат каменен бокал, от който се лееше безкраен поток вода и се плискаше в канала.

– Богове ли са? – попита Аря.

– Морски господари – отвърна Йорко. – Островът на Боговете е по-натам. Виждаш ли? Шест моста по-надолу, на десния бряг. Онова там е храмът на Лунните певци.

Беше едно от зданията, които Аря бе зърнала от лагуната, могъща грамада снежнобял мрамор, увенчана с огромен посребрен купол, чиито прозорци от млечно стъкло изобразяваха всички лунни фази. От двете страни на портата стояха мраморни девизи, високи колкото морските господари, и крепяха трегера с форма на лунен сърп.

Отвъд него се издигаше друг храм, здание от червен камък, сурово и неприветливо като крепост. На върха на голямата му четвъртита кула в железен мангал с диаметър двайсет стъпки гореше огън, по-малки огньовете пламтяха от двете страни на бронзовите му врати.

– Червените жреци обичат огньовете си – каза Йорко. Господарят на Светлината е техният бог, Р'хлор.

„Знам“. Аря помнеше Торос Мирски в старата му очукана броня върху робите, толкова избледнели, че приличаше по-скоро на розов, отколкото на червен жрец. Но все пак целувката му беше върнала лорд Берик от смъртта. Загледа се, докато къщата на червения бог се отнаеше назад, зачудена дали и неговите бравошки жреци могат да правят същото.

После се появи грамадна, покрита с лишей тухлена постройка, Аря сеще да я вземе за някакъв склад, но Йорко каза:

– Това е Свящото убежище, в него почитаме всички малки богове, които светът е забравил. Ще чуеш да го наричат и Зайчи приют. – Между високите, покрита с лишей стени на Зайчи приют минаваше малък канал и Йорко преведе лодката през него. Минаха през тунел и отново излязоха на светло. От двете им страни се извисиха още светилища.

– Не знаех, че съществуват толкова много богове – каза Аря.

Йорко изсумтя. Завиха и минаха под още един мост. От лявата им

страна се появи скалист хълм с храм от тъмносив гранит на върха – храм без прозорци. От покрития кей нагоре водеше каменно стълбище.

Йорко прибра веслата и лодката леко се чукна в каменните стълбо-ве. Той сграбчи една желязна халка и я задържа.

– Оставям те тук.

Кеят тънеше в сянка, стъпалата бяха стръмни. Аря прехапа устна. „Сирио дойде от Браавос. Може да е посещавал този храм. Може да се е изкачвал по тези стъпала“. Сграбчи една халка и се покатери на кея.

– Знаеш името ми – каза Йорко от лодката.

– Йорко Терис.

– Валар дохерис.

Загреба отново и се скри в сенките на моста. Когато плясъкът на греблата заглъхна, Аря почти чу ударите на сърцето си. Изведнъж като че ли се беше озовала някъде другаде... пак в Харънхъл, с Джендри може би, или с Хрътката в горите покрай Тризъбеца. „Солничка е глупаво момиче – каза си. – Аз съм вълк и няма да се уплаша“. Потупа за късмет дръжката на Игла и се гмурна в сенките изкачваше по две стъпала на-веднъж, за да не може никой да каже че я е страх.

Горе се изправи пред резбована двукрила врата, дванайсет стъпки висока. Лявото крило бе направено от бяло като кост язово дърво, дясното – от лъскав абанос. По средата беше изваяно лунно лице; абанос откъм язовата страна, язово дърво – откъм абаноса. Това, кой знае защо, ѝ напомни за дървото на сърцето в божията дъбрава в Зимен хребет. „Вратата ме гледа“, помисли си Аря. Бутна двете крила с облечените си в ръкавици ръце, но те не помръднаха. „Заклучени и залостени са“.

– Пуснете ме да вляза, глупаци такива. Прекосих Тясното море. Стисна юмрук и потропа. – Джакен ми каза да дойда. Имам желязна монета. – Извади я от кесийката и я вдигна. – Виждате ли? Валар моргулис.

Вратата не отвърна. Само се отвори.

Отвори се навътре в пълна тишина, без човешка ръка да е дръпнала крилата. Аря направи стъпка напред, после още една. Вратата се затвори зад нея. Игла беше в ръката ѝ, макар че не помнеше да я е вадил.

Покрай стените горяха свещи, но хвърляха толкова малко светлина, че Аря не можеше да види собствените си стъпала. Някой шепнеше, но толкова тихо, че не можеше да различи думите. Друг някой плачеше. До слуха ѝ стигна звукът от нечий леки стъпки, хлъзгане на кожа по камък, врата някаква се отвори и се затвори. „Вода. И вода чувам.“

Очите ѝ бавно се приспособиха. Отвътре храмът изглеждаше много

по-голям, отколкото отвън. Септите на Вестерос бяха седемстенни, седем олтара за седемте богове, но тук боговете бяха повече от седем. Статуите им се издигаха покрай стените, масивни и застрашителни. Около нозете им примигваха червени свещи, смътни като далечни звезди. Най-близката статуя бе дванайсет стъпки висока жена от мрамор. От очите ѝ се стичаха истински сълзи и пълнеха купата, която държеше в ръце. Зад нея имаше мъж с лъвска глава, седнал на изваян от абанос трон. От другата страна на вратата един огромен бронзов кон се беше изправил на двата си грамадни задни крака. По-нататък успя да различи голямо каменно лице, бяло невръстно дете с меч в ръката, рунтав черен козел, голям като зубър, мъж със смъкната над лицето качулка, подпрян на тояга. Останалите бяха само надвиснали фигури, едва различими в сумрака. Между статуите на боговете виждаха скрити, потънали в тъмни сенки ниши, тук-там гореше по някоя свещ.

Безшумна като сянка, Аря тръгна между редиците каменни пейки с меча в ръка. Подът беше от камък, подсказаха стъпалата ѝ – не излъскан мрамор като във Великата септа на Белор, а нещо по-грубо. Мина покрай някакви шепнещи си жени. Въздухът беше топъл и тежък, толкова тежък, че тя се прозя. Усещаше миризмата на свещите. Стори ѝ се непозната и отначало си го обясни с някое странно тукашно кадило, но щом навлезе по-навътре в храма, като че ли ѝ замириса на сняг, на борови иглички и на топла гозба. „Добри миризми“, каза си Аря и се почувства малко по-смела. Достатъчно смела, за да прибере Игла в ножницата.

В центъра на храма намери водата, която беше чула: малко езерце с ширина десет стъпки, черно като мастило и осветено от смътния пламък на червени свещи. До него седеше млад мъж в сребристо наметало и тихо плачеше. Видя го как топна ръка във водата и по повърхността ѝ пробягаха пурпурни вълнички. Когато извади пръстите си, ги заоблизва един по един. „Сигурно е жаден“. По ръба на малкия басейн имаше каменни чаши. Аря напълни една и му я занесе, да може да се напие. Младият мъж я изгледа продължително, после каза:

– Валар моргулис.

– Валар дохерис – отвърна тя.

Той отпи и пусна чашата във водата, чу се тихо плъкване. После се изправи, залитна и се хвана за корема. За миг Аря си помисли, че ще падне. Чак тогава видя тъмното петно под колана му – разшири се пред очите ѝ.

– Намушкан си – ахна тя, но мъжът не ѝ обърна внимание. Залитна към стената и пропълзя в една от нишите върху кораво каменно легло.

Аря се огледа и видя още ниши. В някои от тях спяха старци.

„Не – прошепна в главата, ѝ полузабравен глас. – Те са мъртви или умират“.

Нечия длан я докосна по ръката.

Аря се извъртя рязко... но беше само момиченце: бледо малко момиченце в халат със спусната качулка, който сякаш я поглъщаше, черен от дясната страна и бял от лявата. Лицето под качулката беше мършаво, с остри скули и тъмни очи, които ѝ се сториха големи като чинии.

– Не ме пипай – предупреди Аря. – Момчето, което ме сграбчи последния път, го убих.

Момиченцето отрони някакви думи. Аря не ги разбра и попита:

– Не знаеш ли Общата реч?

– Аз я знам – отвърна глас зад нея.

Не ѝ хареса как непрекъснато я изненадват. Мъжът, също със спусната качулка, беше висок и загърнат в по-голям двойник на черно-белия халат, който носеше момичето. Единственото, което можа да види под качулката, бе червеният блясък от свещите, отразен в очите му.

– Що за място е това? – попита тя.

– Място на покой. – Гласът му беше кротък. – Тук си в безопасност. Това е Къщата на Бялото и Черното, дете мое. Въпреки че си млада да търсиш милостта на Многоликия бог.

– Той като южния бог ли е, със седемте лица?

– Седем? Не. Той им безброй лица, мъничкото ми, толкова лица, колкото са звездите в небето. В Браавос хората почитат каквото поискат, но накрая на всеки път стои и чака Онзи с многото лица. И теб ще дочака един ден. Но не е нужно да бързаш към прегръдката му.

– Дойдох само за да намеря Джакен Х'гхар.

– Това име не ми е познато.

Сърцето ѝ се сви.

– Той беше от Лорат. Косата му беше бяла от едната страна и червена от другата. Каза, че ще ме научи на тайни, и ми даде това. – беше стиснала желязната монета в юмручето си. Когато разтвори пръсти, тя се беше впила в запотената ѝ длан.

Жрецът огледа монетата, но не посегна да я докосне. Бездомничето с големите очи също я гледаше. Накрая закачуленият мъж каза:

– Кажи ми името си, дете.

– Солничка. Дойдох от Солниците, при Тризъбеца.

Макар да не можеше да види лицето му, някак усети, че се усмихва.

– Не. Името си ми кажи.

– Гардже – отвърна тя този път.

– Истинското ти име, дете.

– Майка ми ме наричаше Нан, но ми казват Невестулка...

– Името ти.

Тя преглътна.

– Ари. Аз съм Ари.

– По-близо. А сега истината?

„Страхът реже по-дълбоко от мечове“, каза си тя.

– Аря. – Първия път прошепна думата. Втория я захвърли в лицето му. – Аз съм Аря, от дома Старк.

– Да. Но Къщата на Бялото и Черното не е място за Аря от дома Старк.

– Моля те. Нямам къде да отида.

– Страх ли те е от смъртта?

Тя прехапа устна.

– Не.

– Да видим.

Жрецът смъкна качулката си. Под нея нямаше лице; само пожълтял череп с няколко ивици кожа, все още полепнали по бузите, и бял червей, който се гърчеше от едната празна очна кухина.

– Целуни ме, дете – изграчи той с глас, сух и дрезгав като предсмъртен хрип.

„Да не мисли, че ще ме уплаши?“ Аря го целуна леко там, където трябваше да е носът, и извади с пръсти червея от окоето му, за да го изяде, но той се стопи като сянка в ръката ѝ.

Жълтият череп също се стапяше... и ѝ се усмихна най-милият старец, когото бе виждала.

– Никой досега не се е опитвал да изяде червея ми. Гладна ли си, дете?

„Да – помисли тя. – Но не за храна“.

ЦЕРСЕЙ

Валеше студен дъжд и правеше стените и бастионите на Червената цитадела тъмни като кръв. Кралицата държеше ръката на краля и го водеше твърдо през разкаляния двор към чакащата ги носилка и ескорта.

– Чичо Джайм каза, че мога да яздя коня си и да хвърлям петачета на престолюдието – изхленчи момчето.

– Да наистинеш ли искаш? – Нямаше да рискува: Томен не беше здрав като Джофри. – Дядо ти щеше да иска да види след себе си истински крал. Няма да се появим мокри и окаляни във Великата септа.

„Не стига, че пак трябва да нося траурното облекло“. Черното изобщо не беше щастливият ѝ цвят. С бялата ѝ кожа я правеше самата тя да прилича на мъртвец. Церсей беше станала цял час преди разсъмване, за да нагласи косата си, и нямаше да позволи дъждът да провали всичките ѝ усилия.

Качиха се в носилката. Томен се намести на възглавниците и надникна към изливащия се дъжд.

– Боговете плачат за дядо. Лейди Джослин казва, че дъждовните капки са техните сълзи.

– Джослин Суифт е глупачка. Ако боговете можеха да плачат, щяха да плачат за брат ти. Дъждът си е дъжд. Дръпни пердето да не влезе повече. Тази мантия е от самурова кожа, да я намокриш ли искаш?

Томен я послуша. Кротостта му я притесняваше. Един крал трябваше да е силен. „Джофри щеше да спори. Него човек не можеше да обуздае лесно“.

– И недей да седиш така отпуснат. Ще седиш като крал. Вдигни ги тези рамене и си оправи короната. Или искаш да падне от главата – пред всичките ти лордове?

– Не искам, мамо. – Момчето се поизправи и посегна да намести короната. Короната на Джоф беше твърде голяма за него. Томен от раждането си беше склонен към пълнеене, но сега изглеждаше отслабнал. „Дали се храни добре?“ Трябваше да запомни да попита стюарда. Не можеше да рискува Томен да расте болнав, не и след като Мирцела бе в ръцете на дорниците. „С времето ще наедрее достатъчно за короната на Джоф“. Дотогава май щеше да потрябва по-малка. Трябваше да го уреди със златарите.

Носилката бавно пое надолу по Високия хълм на Егон. Пред тях

яздеха двама от Кралската гвардия, бели рицари на бели коне, белите им мокри плащове бяха провиснали на раменете им. Зад тях се точеха петдесет гвардейци на Ланистър, в злато и пурпур.

Томен надникна през завеските към пустите улици.

– Мислех, че ще има повече хора. Когато умря татко, всички бяха излезли да ни гледат.

– Заради дъжда е. – Кралски чертог никога не беше хранил обич към лорд Тивин. „Но и той никога не беше искал обич“. „С обич не можеш се нахрани, нито можеш да купиш кон с нея, нито да стоплиш стаете си в студена нощ“, беше го чула веднъж да казва на Джайм – тогава брат ѝ не беше по-голям от Томен.

Пред Великата септа на Белор сир Адам Марбранд бе изкарал повече златни плащове, отколкото бяха скърбящите. „По-късно ще дойдат още“, каза си кралицата, докато сир Мерин Трант ѝ помагаше да слезе от носилката. Само благородници и техните лични слуги бяха допуснати на утринната служба; следобеда щеше да има друга за простолудието, а вечерните молитви бяха открити за всички. Церсей трябваше да се върне и на нея, за да видят простосмъртните траура ѝ. „Тълпата трябва да си получи зрелището“. Беше досадно. Държавни дела трябваше да урежда, война да печели, цяло кралство да управлява. Баща ѝ щеше да я разбере.

Върховният септон ги посрещна горе на стълбището – превит на две старец с рехава сива брада; толкова се беше изгърбил под тежестта на пищно извезаните роби, че очите му стигаха до гърдите на кралицата... макар короната му, ефирно изделие от кристал и предено злато, да добавяше цяла стъпка и половина към височината му.

Лорд Тивин му беше дал тази корона да замести изгубената, когато тълпата бе убила предишния Върховен септон. Бяха смъкнали дебелия глупак от носилката му и го бяха разкъсали в деня, в който Мирцела отплава за Дорн. „Онзи беше голям лакомник, и сговорчив. Но този...“ Този Върховен септон беше човек на Тирион, изведнъж си спомни Церсей. Неприятна мисъл.

Петнистата старческа ръка – приличаше на кокоши крак – се показва от ръкава, обшит със златни волути и малки кристали. Церсей коленичи на мокрия мрамор, целуна пръстите му и накара Томен да стори същото. „Колко знае за мен? Колко му е казало джуджето?“ Върховният септон я придружи в септата с усмивка. Но дали беше заканителна усмивка, пълна с неизречено знание, или глупаво кривване на сбръчканите старчески устин? Не можеше да е сигурна.

Тръгнаха по Коридора на Светилниците под цветните глобуси от оловно стъкло; Церсей държеше Томен за ръка. От двете им страни крачеха Грант и Черното котле, водата капеше по пода от мокрите им плащове. Върховният септон вървеше бавно, подпираше се на тояга от язово дърво, увенчана с кристално кълбо. Придружаваха го седмина от Преблагочестивите, в бляскавите сребърни одежди. Томен носеше под самуровата мантия златоткани дрехи, кралицата – стара рокля от черно кадифе, обшита с хермелин. Не беше имало време да ѝ ушийт нова, а не можеше да носи същата, която бе облякла за Джофри, нито другата, с която бе погребала Робърт.

„Поне няма да се очаква да облека траур за Тирион. За него ще облека пурпурна коприна и златоткано и ще си сложа рубини в косата“. Този, който ѝ донесеше главата на джуджето, щеше да бъде удостоен с лордска титла, бе обявила тя, колкото и нисше да е потеклото му. Гарвани разнасяха обещанието ѝ до всяко кътче на Седемте кралства и много скоро вестта щеше да прехвърли Тясното море до Деветте свободни града и земите отвъд тях. „Ако ще и до края на света да бяга Дяволчето, няма да ми се измъкне“.

Кралската процесия мина през вътрешните врати, влезе в сводестите недра на Великата септа и продължи по широка пътека, една от седемте, които се събираха под купола. Отляво и отдясно знатни опечалени се смъкваха на колене, щом кралят и кралицата минеха покрай тях. Много от знаменосците на баща ѝ бяха тук, и рицари, сражавали се редом до лорд Тивин в над петдесет битки. Гледката ѝ внуши повече самоувереност. „Не съм лишена от приятели“. Тленните останки на лорд Тивин Ланистър почиваха върху стъпаловиден мраморен постамент под високия купол на Великата септа. До главата му в траурно бдение стоеше Джайм, стиснал със здравата си ръка дръжката на грамаден позлатен меч – острието бе опряно в пода. Плащът му с качулка беше бял като сняг, а люспите на дългата ризница – обсипани с перли в златен обков. „Лорд Тивин щеше да го иска в златото и пурпура на Ланистър – помисли тя. – Винаги се дразнеше, като види Джайм целия в бяло“. Брат ѝ освен това отново си пускаше брада. Четината покриваше челюстта му и бузите и му придаваше грубоват, неспретнат вид. „Можеше поне да изчака, докато заровим костите на баща ни под Скалата“.

Церсей поведе краля нагоре по трите стъпала, за да коленичат до тялото. Очите на Томен бяха пълни със сълзи.

– Ще плачеш тихо – прошепна му тя. – Ти си крал, не някакво си ревливо дете. Лордовете ти те наблюдават.

Момчето избърса сълзите си с ръка. Имаше нейните очи, смарагдо-возелени, големи и ярки, каквито бяха очите на Джайм на годините на Томен. Брат ѝ тогава беше толкова хубаво момче... но буйно също така, буйно като Джофри, истинско лъвче. Кралицата прегърна Томен през раменете и леко го целуна по златните къдрици. „Ще трябва да го науча как да властва и да се пази от враговете си“. Някои от тях и сега стояха около тях, преструваха се на приятели.

Сестрите на мълчанието бяха снаряжили лорд Тивин като за последна битка. Носеше най-изящната си броня, тежка стомана, емайлирана с тъмен пурпур, със златни инкрустации по ръкавиците, набедрениците и нагръдника. Еполетите му бяха златни слънчеви изгреви; по една златна лъвица стоеше присвита на всяко рамо, гривест лъв оформяше гребена на шлема до главата му. На гърдите му бе положен дълъг меч в обсипана с рубини позлатена ножница, а ръцете му – в ръкавици от позлатена стоманена оплетка, бяха свити около дръжката му. „Дори в смъртта лицето му е благородно – помисли тя, – макар че устата...“ Ъгълчетата на устните на баща ѝ съвсем леко се бяха извили нагоре и му придаваха малко озадачен вид. „Това не биваше“. Обвини наум Пичел: би трябвало да каже на мълчаливите сестри, че лорд Тивин Ланистър никога не се усмихваше. „Този човек е безполезен като цицки върху броня“. С тази полуусмивка лорд Тивин изглеждаше някак не толкова внушителен. Както и с това, че очите му бяха затворени. Очите на баща ѝ винаги бяха смущаващи; светлозелени, почти лъчисти, изпъстрени със злато. Очите му можеха да те понижат, можеха да видят колко си слаб, низък и жалък дълбоко в себе си. „Погледне те само – и разбираш“.

Неволно я споходи един спомен, за пира, който крал Ерис бе вдигнал, когато Церсей за първи път влезе в двора, още момиче, зелено като лятна трева. Стариият Мериуедър дърдореше за вдигане на данъка върху виното и лорд Рикър подхвърли:

– Ако ни трябва злато, трябва само да сложим лорд Тивин на нощното гърне.

Ерис и блюдолизците му се разсмяха шумно, а баща ѝ само се вторачи в Рикър над чашата вино. Погледът му се задържа дълго след като веселието стихна. Рикър извърна глава, отново се обърна, срещна погледа на баща ѝ, направи се, че не го забелязва, изпи половиница ейл накрая излезе с почервеняло лице, надвит от две нетрепващи очи.

„Очите на лорд Тивин вече са затворени завинаги – помисли Церсей. Сега ще тръпнат от моя поглед, от моето мръщение ще трябва да се боят. Аз също съм лъв“.

При толкова сивото небе отвън в септата беше сумрачно. Ако дъжът беше спрял, слънчевите лъчи щяха да се пречупят през висящите кристали и щяха да обгърнат трупа в многобройни дъги. Владетелят за Скалата на Кастърли заслужаваше дъги. Беше живял като велик мъж. „Но аз ще съм още по-велика. След хиляда години, когато майстерите пишат за това време, ще те помнят само като бащата на кралица Церсей“.

– Мамо. – Томен я дръпна за ръкава. – Какво мирише толкова лошо?

„Милорд баща ми“.

– Смъртта.

Тя също го надушваше – смътния шепот на гниенето, и ѝ се искаше да сбръчка нос. Седемте септони в сребърните халати стояха зад постаментата и зовяха Отеца Свише да съди справедливо лорд Тивин. Щом приключиха, седемдесетте и седем септи, струпани пред олтара на Майката, запяха молитви към нея – молитви за милост. Междувремежно Томен вече не го свърташе на едно място и дори коленете на кралицата започнаха да я болят. Тя хвърли поглед към Джайм. Близнакът ѝ стоеше все едно, че е изсечен от камък. Не я погледна.

Долу при пейките чичо ѝ Кеван беше коленичил, с изгърбени рамене, синът му бе до него. „Лансел изглежда по-зле от баща ми“. Макар и само на седемнайсет, можеше да мине за седемдесетгодишен: посивяло мършаво лице с хлътнали страни и очи, косата му бе побеляла и трошлива като креда. „Как може Лансел да е сред живите, след като Тивин Ланистър е мъртъв? Ума ли са си изгубили боговете?“

Лорд Джилс кашляше повече от обичайното и покриваше носа си с кърпа от червена коприна. „Той също го надушва“. Великият майстер Пицел беше затворил очи. „Ако заспи, заклевам се, ще заповядам да го набият с камшици“. Вдясно от постаментата бяха коленичили Тирелите: владетелят на Планински рай, отвратителната му майка и празноглавата му жена, синът му Гарлан и дъщеря му Марджерри. „Кралица Марджерри“, напомни си тя; вдовицата на Джоф и бъдеща съпруга на Томен. Марджерри много приличаше на брат си, Рицаря на цветята. Кралицата се зачуди дали имат и други общи неща. „Доста дами чакат да завъртят раболепно поли пред малката ни розичка, ден и нощ“. Сега бяха с нея, почти цяла дузина. Церсей замислено огледа лицата им. „Коя ли от тях е най-настървена, най-покварена и най-жадна за благоволенieto ми? Коя ли е с най-развързания език?“ Трябваше да се постарее да го разбере.

Испита облекчение, когато най-сетне песнопенията свършиха.

Миризмата от трупа на баща ѝ като че ли се беше усилила. Повечето опечалени имаха благоприличието да се престорят, че всичко е в реда на нещата, но Церсей видя, че две от братовчедките на лейди Марджери са сбърчили тирелските си носове. Когато двамата с Томен тръгнаха обратно по пътеката, ѝ се стори, че чу как някой измърмори за „нужник“ и се изкиска, но щом извърна глава да види кой го е казал, морето от строги лица я изгледа безизразно. „Никога нямаше да си позволят шеги, докато той беше жив. С един поглед само щеше да обърне червата им на вода“.

В Коридора на Светилниците дошлите на поклонението забръмчаха като рояк мухи, нетърпеливи да ѝ изкажат безполезните си съболезнования. Близнаците Редвин целунаха ръката ѝ, а баща им я целуна по бузите. Халин Пироманта ѝ обеща в деня, в който костите на баща ѝ тръгнат на запад, в небето да пламне огнена ръка. Лорд Джилс я увери, че бил наел майстор каменоделец да направи статуя на лорд Тивин, която да стои на вечен страж до Лъвската порта. Сир Ламберт Търнбъри, с превръзка на дясното око, се закле, че щял да я носи, докато не ѝ донесе главата на брат ѝ джуджето.

Кралицата тъкмо се беше измъкнала от ръкостисканията на този глупак, когато се озова притисната от лейди Фалайс от Стоукуорт и мъжа ѝ, сир Балман Бърч.

– Милейди майка ми ви праща съболезнованията и извиненията си – забърбори Фалайс. – Лолис ражда и тя трябваше да остане с нея. Моли да ѝ простите, ѝ каза да ви попитам... майка ми се възхищаваше от покойния ви баща повече от всички мъже. Ако сестра ми роди момченце, желанието ѝ е да може да го нарече Тивин, ако... ако съизволите.

Церсей я запна изумена.

– Малоумната ви сестра се оставя да я изнасили половин Кралски чертог, а Танда смята да удостои копелето с името на милорд баща ми? Не.

Фалайс се сви като ударена през лицето, но съпругът ѝ само поглади с палец дебелия си русоляв мустак.

– И аз го казах на Танда. Ще намерим по... тъ... подобавашо име за копелето на Лолис, имате думата ми.

– Гледайте да намерите.

Церсей им обърна гръб. Видя, че Томен е попаднал в прегръдките на Марджери Тирел и баба ѝ. Кралицата на тръните беше толкова ниска, че за миг Церсей я взе за друго дете. Преди да успее да измъкне сина си, натискът на тълпата я отведе лице в лице с чичо ѝ. Тя му напомни за

предстоящата среща, а сир Кеван кимна уморено и я помоли за разрешение да се оттегли. Но Лансел се задържа – самият образ на човек, стъпил с единия крак в гроба. „Но дали влиза, или излиза от него?“

Церсей се усмихна насила.

– Лансел, радвам се, че те виждам укрепнал. Майстер Балабар ни съобщи толкова ужасни неща, че се опасявахме за живота ти. Но си мислех, че вече си тръгнал за Дари да поемеш владенията си. – Баща й беше направил Лансел лорд след битката при Черна вода, като отплата към брат си Кеван.

– Още не. В замъка ми има разбойници. – Гласът на братовчед й беше тънък като мустаците на горната му устна. Макар косата му да беше побеляла, мъхът на мустаците му си беше запазил песьчливия цвят. Церсей често го беше зяпала, докато момчето помпаше предано между бедрата й. „Все едно че се е оцапал с кал по устната“. Често му се беше заканвала, че ще го почисти с малко плюнка. – Речните земи имат нужда от силна ръка, казва баща ми.

„Жалко, че получават твоята“, искаше й се да отвърне. Но вместо това се усмихна.

– А и да те женят трябва също така. Болнавото лице на младия рицар помръкна.

– Момиче на Фрей, и не по мой избор. Дори не е девственица. Вдовица, от кръвта на Дари. Баща ми казва, че щяло да помогне с крепостниците ми, но всички селяни са мъртви. – Посегна да я хване за ръката. – Жестоко е, Церсей. Знаеш, че обичам...

– ...дома Ланистър – довърши тя вместо него. – Никой не може да се съмнява в това, Лансел. Дано жена ти да ти даде силни синове, – „И дано лорд дядо й да не е домакинът на сватбата“. – Зъям, че ще свършиш много благородни дела в Дари.

Лансел кимна, явно отчаян.

– Когато изглеждаше, че ще умра, баща ми доведе Върховния септон да се помоли за мен. Той е добър човек. – Очите на братовчед й бяха мокри и лъскави, очи на дете върху старческо лице. – Казва, че Майката ме е пощадил за някаква свята цел, за да мога да изкупя греховете си.

Церсей се зачуди как се надява да изкупи греха си с нея. „Помазването му в рицарство беше грешка, спането с него – още по-голяма“. Лансел беше слаба тръстика, а новонамерената му благочестивост никак не й харесваше: много по-забавен беше, докато се опитваше да се прави на Джайм. „Какво ли е казал този циврец глупак на Върховния септон? И какво ще каже на малката си Фрей, когато си легнат в тъмното?“ Ако

признаеше, че е спал с нея – какво пък, това можеше да го преживее. Мъжете винаги се хвалеха с жени; щеше да го пренебрегне като перчене на едно момче с жълто около устата, замаяно от красотата ѝ. „Но виж, ако пропее за Робърт и виното...“

– Изкуплението се постига най-добре с молитва – каза му Церсей. – Мълчалива молитва. – Остави го да си мисли над това и се стегна да изтърпи тълпата Тирели.

Марджери я прегърна като сестра, което кралицата намери за нагло, но не беше нито мястото, нито времето да я укорява. Лейди Алери и братовчедките се задоволиха с целуване на пръстите ѝ. Лейди Грейсфорд, наедряла с дете в утробата, поиска благоволенieto на кралицата да го нарече Тивин, ако е момче, или Лана, ако е момиче. „И ти ли? – едва не простена тя. – Кралството ще се удави в Тивиновци“. Даде съгласието си възможно най-галантно и с престорена радост.

Тази, която наистина я зарадва, беше лейди Мериуедър.

– Ваше величество – заговори тя със знойния си мирски акцент, – писах на приятелите си отвъд Тясното море, помолих ги да задържат Дяволчето веднага щом покаже грозното си лице в Свободните градове.

– Имате ли много приятели отвъд морето?

– В Мир много. В Лис също, и в Тирош. Влиятелни хора.

Церсей беше склонна да го повярва. Жената от Мир беше повече от красива – дългокрака и с едри гърди, с гладка маслиненна кожа, сочни устни, огромни тъмни очи и гъста черна коса, винаги разчорлена, все едно лейди Мериуедър току-що е станала от леглото. „Тя дори мирише на грях, като някакъв екзотичен лотос“.

– Двамата с лорд Мериуедър желаем само да служим на ваше величество и на малкия крал – измърка чувствено лейди Мериуедър.

„Амбициозна е. А лорд съпругът ѝ е горд, но беден“.

– Трябва да поговорим пак, милейди. Таена, нали? Изключително мила сте. Знам, че ще станем големи приятелки.

След това ѝ връхлетя владетелят на Планински рай. Мейс Тирел беше само с десетина години по-голям от Церсей, но тя винаги беше мислила, че е по-скоро на годините на баща ѝ. Не беше толкова висок като лорд Тивин, но иначе беше по-едър, с издути гърди и още по-издуто шкембе. Косата му беше с лешников цвят, но брадата му бе прошарена с бяло и сиво. Лицето му винаги бе зачервено.

– Лорд Тивин беше велик мъж, необикновен мъж – тежко заяви той, след като я целуна по двете бузи. – Боя се, че никога повече няма да видим човек като него.

„Гледаш копието му, глупак – помисли Церсей. – Тук пред теб стои неговата дъщеря“. Но имаше нужда от Тирел и от силата на Планински рай, за да опази Томен на трона, затова отвърна само:

– Ще ни липсва много.

Тирел сложи ръка на рамото ѝ.

– Никой жив мъж не е годен да облече бронята на лорд Тивин, то е ясно. Но все пак владенията продължават да съществуват и трябва да се управляват. Ако мога нещо да направя, за да послужа в този тежък час, достатъчно е ваше величество само да поиска.

„Ако искаш да бъдеш Ръката на краля, милорд, имай куража да заявиш открито“. Кралицата се усмихна. „Нека да го изтълкува както намери за добре“.

– Милорд ще е необходим в Предела, несъмнено.

– Моят син Уилас е способен младеж – отвърна той: отказваше да приеме ясния ѝ намек. – Кракът му може и да е изкривен, но ум не му липсва. А Гарлан скоро ще вземе Бистра вода. С тях двамата Предела ще е в добри ръце, ако се окаже, че съм необходим другаде. Управлението на страната трябва да е на първо място, често казваше лорд Тивин. И се радвам, че мога да донеса на ваше величество добра вест в това отношение. Моят чичо Гарт се е съгласил да служи като главен ковчезник, както пожела лорд баща ви. Сега пътува към Староград, за да вземе кораб. Синовете му ще го придружат. Лорд Тивин спомена нещо за намиране на места и за двамата. В Градската стража може би. Усмивката на кралицата замръзна толкова здраво, че тя се уплаши зъбите ѝ да не се пропукаат. „Гарт Грамадният и двете му копелета в златните плащове... Тирелите да не си мислят, че ще им поднеса държавата на златен поднос?“ Дъхът ѝ секна от нахалството на Мейс.

– Гарт ми служеше добре като лорд-сенешал, както служеше и на баща ми преди мен – продължаваше Тирел. – Кутрето имаше нюх за златото, признавам го, но Гарт...

– Милорд – прекъсна го Церсей, – боя се, че има някакво недоразумение. Помолих лорд Джилс Росби да служи като новия ни главен ковчезник и той ми оказа честта да приеме.

Мейс я запна.

– Росби? Онзи... кашлящият? Но... въпросът вече е уреден, ваше величество. Гарт е на път за Староград.

– Пратете гарван до лорд Хайтауър и го помолете да се погрижи чичо ви да не взема кораб. Ще ни е крайно неприятно, ако Гарт рискува да пътува по море през есента за нищо. – Усмихна се учтиво.

По дебелия врат на Тирел плъзна червенина.

– Но... лорд баща ви ме увери, че...

В този момент се появи майка му и пхна ръка под мишницата му.

– Явно лорд Тивин не е споделял плановете си с нашата регентка и мога да се досетя защо. Но това е, няма смисъл да тормозим нейна милост. Тя е съвсем права, трябва да пишеш на лорд Лейтън, преди Гарт да е тръгнал. Знаеш, че морето ще го поболее и пръдната му ще стане още по-неприятна. – Лейди Олена удостои Церсей с беззъба усмивка. – Статите на съвета ви ще миршат много по-хубаво с лорд Джилс, макар че ако трябва да съм откровена, кашлянето му мен лично би ме разсейвало. Всички обожаваме добрия чичо Гарт, но той все пак страда от газове, не може да се отрече. Неприятните миризми ме отвращават. – Сбръчканото й лице се сбръчка още повече. – В интерес на истината долових някакъв неприятен дъх в святата септа. Може би и вие сте го усетили?

– Не – хладно отвърна Церсей. – Дъх, казвате?

– По-скоро воня.

– Сигурно ви липсват есенните ви рози. Твърде дълго се задържахте тук. – Колкото по-скоро се отървеше от дворцовата свита на лейди Олена, толкова по-добре. Лорд Тирел несъмнено щеше да изпрати приличен брой рицари да я отведат в безопасност до дома, а колкото помалко мечове на Тирел останеха в града, толкова по-здрав щеше да е сънят на кралицата.

– Наистина, признавам, че копнея за ароматите на Планински рай – отвърна невъзмутимо старата дама. – Но, разбира се, не мога да си замина, преди да съм видяла моята сладка Марджери омъжена за скъпия ви малък Томен.

– Аз също очаквам с нетърпение този ден – намеси се Тирел. – Дватамата с лорд Тивин впрочем вече се канехме да насрочим датата. Може би двамата с вас ще подновим това обсъждане?

– Скоро.

– Скоро ще е добре – изсумтя лейди Олена. – Хайде, Мейс, време е да оставим нейно величество с нейната... скръб.

„Ще те видя мъртва, дъргачке – обеща си Церсей, щом Кралица та на трънните заситни между двамата седем стъпки високи телохранители близнаци, които се забавляваше да нарича Левия и Десния. – Ще видим от теб колко благоуханен труп ще се получи“. Старата беше два пъти по-умна от сина си, това беше ясно.

Кралицата измъкна сина си от Марджери и братовчедките й и се запъти към вратите. Дъждът най-сетне беше спрял. Есенният въздух

миришеше приятно и свежо. Томен свали короната си.

– Сложи си я – заповяда Церсей.

– Вратът ме заболя – оплака се момчето, но се подчини. – Ще се ожена ли скоро? Марджери каза, че веднага щом се оженим, можем да отидем в Планински рай.

– В Планински рай няма да ходиш, но можеш да поядиш до замъка. – Церсей махна на сир Мерин Трант. – Докарай кон за негово величество и попитай лорд Джилс дали може да ми окаже честта да се повози в носилката ми. – Нещата се задвижваха по-бързо, отколкото бе очаквала; нямаше време за пражосване.

Томен се зарадва, че ще може да язди, а лорд Джилс, разбира се, се почувства поласкан от поканата й... макар че когато го помоли да стане главен ковчезник, започна да кашля толкова силно, че тя се уплаши да не умре на място. Но Майката се оказа милостива и по някое време Джилс се съвзе достатъчно, за да може да приеме, и дори взе да кашля имената на хората, които иска да смени: митнически служители и назначени от Кутрето търговски посредници, дори един от пазителите на ключовете.

– Назовете която крава пожелаете, стига млякото да тече. И ако се повдигне въпрос, включил сте се в съвета от вчера.

– Вче... – Пристъпът на кашлицата го сгъна на две. – Вчера. Разбира се. – Лорд Джилс се изкашля в карето червена коприна, сигурно за да скрие кръвта в слюнката си. Церсей се престори, че не е забелязала.

„Когато умре, ще намеря някой друг“. Може би трябваше да повика обратно Кутрето. Не можеше да си представи, че на Петир Белиш ще му позволят да се задържи задълго като лорд-протектор на Долината, след като Лиза Арин беше мъртва. Владетелите на Долината вече се раздвижваха, ако можеше да се вярва на Пицел. „Успее ли да изтръгнат от него онова нещастно момче, лорд Петир ще допъзди на четири крака“.

– Ваше величество? – Лорд Джилс пак се закашля и избърса устата си. – Може ли да... – закашля се отново – ... да попитам кой... – нов пристъп го задави – ... кой ще е Ръката на краля?

– Чичо ми – отвърна тя разсеяно.

Беше истинско облекчение, когато портите на Червената цитадела най-сетне се извисиха пред тях. Церей предаде Томен на грижите на кралските скуайъри и се оттегли в покоите си, за да отиде.

Тъкмо беше свалила обувките си, когато Джослин влезе плахо, за да й съобщи, че Кибърн моли за прием.

– Пусни го – заповяда кралицата. „Няма отдых за владетеля“.

Кибърн беше стар, но в косата му все още имаше повече пепел, отколкото сняг, а бръчиците от смеха около устата му придаваха вид на любимото деденце на някое малко момиче. „Доста опърпано деденце обаче“. Яката на халата му беше протритата, а единият ръкав беше скъсан и грубо закърпен.

– Длъжен съм да помоля ваше величество за извинение – заяви той.
– Бях долу в тъмниците да разследвам бягството на Дяволчето, както заповядахте.

– И какво открихте?

– В нощта, когато изчезнаха лорд Варис и брат ви, е избягал и трети човек.

– Тъмничарят, да. И какво?

– Казва се Рюген. Отговарял е за черните килии. Главният тъмничар го описва като дебел, небръснат, с дрезгав глас. Бил назначен още при стария крал, Ерис, влизал и излизал, когато си поиска. В последните години черните килии рядко са били обитавани. Другите ключари, изглежда, са се страхували от него, но никой не знае кой знае какво. Не е имал приятели, нито близки. Не е пиел, нито е посещавал бардаци. Килията му беше влажна и тъмна, а сламата, на която е спал – плесенясала. Нощното му гърне беше препълнено.

– Всичко това го знам. – Джайм беше огледал килията на Рюген, а след това я бяха претърсили и златните плащове на сир Адам.

– Да – каза Кибърн. – Но знаете ли, че под това вонящо гърне има разхлабен камък, с малка кухня под него? Като скривалище, където човек може да скрие ценности, които не иска да бъдат открити?

– Ценности? – Това беше ново. – Монети, искаш да кажеш? – През цялото време бе подозирала, че Тирион е подкупил тъмничаря си.

– Несъмнено. Разбира се, дупката беше празна. Няма съмнение, че Рюген е взел със себе си престъпно добитото съкровище, когато е избягал. Но когато се наведох с факела над дупката, видях, че нещо блесна, тъй че разрових пръстта и го извадих. – Кибърн отвори шепа та си. – Златна монета.

Злато, да. Но в мига, в който Церсей я взе, усети, че нещо не е наред. „Твърде малка е – помисли си, – и много тънка“. Монетата беше стара и изгъркана. От едната страна имаше кралско лице в профил, а от другата – отпечатък на длан.

– Това не е дракон.

– Не е – съгласи се Кибърн. – Датира отпреди Завоеванието, Ваше величество. Кралят е Гарт Дванадесети, а ръката е гербът на дома

Градинар.

„От Планински рай“. Церсей стисна монетата в шепата си. „Що за предателство се крие тук?“ Мейс Тирел беше един от съдиите на Тирион и на висок глас се обяви за смъртта му. „Дали не е било заговор? Възможно ли е през цялото това време да е заговорничил с Дяволчето?“ След като Тивин Ланистър бе в гроба, лорд Тирел ставаше безспорният избор за Ръката на краля, но все пак...

– Няма да говорите за това с никого – заповяда тя.

– Ваше величество може да разчита на дискретността ми. Всеки, който язди с наемници, се научава да си държи езика зад зъбите, иначе бързо отпада.

– В моята компания – също. – Кралицата прибра монетата. Щеше да помисли за нея по-късно. – А по другия въпрос?

– Сир Грегър. – Кибърн сви рамене. – Прегледах го, както заповядахте. Отровата на копието на Пепелянката е била от мантикора от изтока, живота си съм готов да заложа на това.

– Според Пицел не е. Той каза на лорд баща ми, че отровата от мантикора убива моментално, щом стигне до сърцето.

– И е така. Но тази отрова е била притъпена някак, за да проточи смъртта на Планината.

– Притъпена? Как притъпена? С някакво друго вещество?

– Възможно е да е както предполага ваше величество, макар че в повечето случаи прибавянето на примеси в една отрова само намалява силата ѝ. Възможно е случат да е... не толкова естествен, да го наречем. Заклинание според мен.

„И този ли е толкова голям глупак като Пицел?“

– Искате да ми кажете, че Планината умира от някаква магия? Кибърн се престори, че не забелязва насмешката в гласа ѝ.

– Той умира от отровата, но бавно и в голяма агония. Усилията ми да облекча болката му се оказаха също толкова безплодни, колкото и на Пицел. Боя се, че сир Грегър е твърде пристрастен към мака. Скуайърът му твърди, че го мъчи непоносимо главоболие и често поглъща млякото на мака в количества, в които по-дребни мъже поглъщат ейл.

Все едно, вените му са почернели от главата до петите, урината му е пълна с гной, а отровата е прояла в хълбока му дупка, голяма колкото юмрук. В интерес на истината, цяло чудо е, че още е жив.

– Защото е огромен – намръщено каза Церсей. – Ужасно огромен. И ужасно глупав също. Толкова глупав, че не знае кога трябва да умре, явно. – Вдигна чашата си и Сенел я напълни отново. – Крясъците му

плашат Томен. И мен неведнъж ме е събуджал посред нощ. Бих казала, че е крайно време да се повика Илин Пейн.

– Ваше величество, бих могъл да преместя сир Грегър в тъмниците – каза Кибърн. – Там крясците му няма да ви тормозят и ще мога да се грижа за него по-спокойно.

– Да се грижите за него? – Кралицата се изсмя. – Нека сир Илин се погрижи за него.

– Щом това е желанието на ваше величество... Но тази отрова... ще е полезно да научим повече за нея, не мислите ли? Прати рицар да посече рицаря и стрелец да убие стрелеца, както казва простолюдието. За да се борим с черните изкуства... – Кибърн не довърши мисълта си, само й се усмихна.

„Не е Пицел, това поне е ясно“. Кралицата го прецени с поглед, зачудена.

– Защо Цитаделата ви е отнела веригата?

– Всички архимаистри са страхливи в сърцата си. Сивите овци – така ги нарича Марвин. Бях не по-малко надарен лечител от Еброуз, но се стремях да го надмина. От четиристотин години мъжете на Цитаделата отварят телата на мъртвите, за да изучат природата на живота. Аз пожелах да разбера природата на смъртта, затова отварях телата на живи. За това престъпление сивите овци ме опозориха и ме пратиха в изгнание... но разбирам природата на живота и смъртта по-добре от всички в Староград.

– Нима? – Това я заинтригува. – Добре. Планината е ваш. Правете с него каквото искате, но ще ограничите проучванията си в черните килии. Когато умре, ми донесете главата му. Баша ми я обеща на Дорн. Принц Доран несъмнено би предпочел да убие Грегър лично, но всички трябва да понасяме разочарования в този живот.

– Чудесно, ваше величество. – Кибърн се окашля. – За съжаление, ние не съм толкова добре осигурен като Пицел. Ще трябва да се снабдя с някоя...

– Ще наредя на лорд Джилс да ви осигури достатъчно злато за нуждите ви. И си купете няколко нови халата. Така изглеждате, все едно че сте излезли от Квартала на бълхите. – Вгледа се в очите му, замислена колко може да му се довери. – Трябва ли да казвам, че ще е лошо за вас, ако и една дума за вашите... проучвания мине през стените?

– Не, ваше величество. – Кибърн й се усмихна доверително. – С мен тайните ви са в пълна безопасност.

След като излезе, Церсей си наля чаша огнено вино и я изпи до

прозореча, загледана в удължаващите се сенки и замислена за монетата. „Злато от Предела. Защо един тъмничар ще има злато от Предела, освен ако не са му платили да помогне за убийството на баща ми?“

Колкото и да се опитваше, не можеше да докара в ума си лицето на лорд Тивин, без да види глупавата му полуусмивка и без да усети вонята, лъхаща от трупа. Зачуди се дали по някакъв начин Тирион не стои и зад това. „Дребно и жестоко като него“. Възможно ли беше Тирион да е превърнал Пицел в своя маша? „Той прати стареца в черните килии, а този Рюген е отговарял за тях“, припомни си тя. Всички нишки се заплитаха по начин, който изобщо не ѝ харесваше. „Върховният септон също е човек на Тирион, а бедното тяло на баща ми беше под неговите грижи от стъмване до заранта“.

Чичо ѝ се появи точно по залез-слънце, облечен в подплатен вълнен жакет с цвят на въглен, строг като лицето му. Като всички Ланистър-ри, сир Кеван беше светлокож и рус, макар на петдесет и пет да беше загубил повечето си коса. Никой нямаше да го нарече чаровен. Дебел в кръста и със закръглени рамене, с четвъртита щръкнала брадичка, която късо подстриганата му брада не можеше да прикрие, той приличаше на стар мастиф... но точно от верен стар мастиф имаше нужда Церсей.

Вечеряха скромно е червено цвекло, хляб и полусурово телешко, пиха по чаша дорнско червено. Сир Кеван говореше малко и рядко докосваше с устни чашата си. „Прекалено е опечален – реши тя. – Трябва да му намеря работа, за да се измъкне от скръбта“.

Каза му го, след като слугите изнесоха остатъците от храната.

– Знам колко разчиташе баща ми на теб, чичо. Сега и аз трябва да го направя.

– Трябва ти Ръка – отвърна той, – А Джайм ти отказа. „Прям до грубост. Много добре“.

– Джайм... бях толкова разстроена от смъртта на татко, че почти не знаех какво говоря. Джайм е храбър, но е малко глупав, да бъдем откровени. Томен се нуждае от по-опитен мъж. Някой по-стар...

– Мейс Тирел е по-стар.

– Никога. – Отметна кичура, паднал на челото ѝ. – Тирелите прекаляват.

– Ще си глупава, ако направиш Мейс Тирел своя Ръка – призна сир Кеван, – но още по-глупава ще си, ако го направиш свой враг. Чух какво се е случило в Коридора на Светилниците. Мейс е трябвало да прояви благоразумие и да не поставя публично такива въпроси, но въпреки това е било неразумно да го засрамиш пред половината двор.

– По-добре това, отколкото да търпя още един Тирел в съвета. – Укорът му я подразни. – От Росби ще излезе добър главен ковчезник. Виждал си носилката му, с резбите и копринените завески. Конете му са по-пищно украсени, отколкото на повечето рицари. Толкова богат човек не би трябвало да има проблеми с намирането на злато. Колкото до поста на Ръка... кой би могъл по-добре да довърши работата на баща ми от брата, който беше с него на всичките му съвети?

– Всеки се нуждае от човек, на когото да може да се довери. Баща ти имаше мен, а преди време – майка ти.

– Той я обичаше много. – Отказа да мисли за мъртвата курва в локето му. – Знаем, че двамата сега са заедно.

– Моля се за това. – Сир Кеван я изгледа продължително. – Твърде много искаш от мен, Церсей.

– Не повече, отколкото баща ми.

– Уморен съм. – Чичо ѝ посегна към чашата си и отпи глътка. – Имам жена, която не съм виждал от две години, мъртъв син за оплакване, друг син за женене и да поеме лордството. Замъкът Дари трябва да се укрепи, земите му да се пазят, изгорените ниви да се разорат и да се засеят. Лансел се нуждае от помощта ми.

– Томен също. – Церсей не беше очаквала, че ще се наложи да уговаря Кеван. „С баща ми никога не си играеше на скромност“. – Страната има нужда от теб.

– Страната. Да. И домът Ланистър. – Отпи отново от виното. – Добре. Ще остана и ще служа на негово величество...

– Чудесно – започна тя, но сир Кеван извиси глас и я прекъсна:

– ...стига да ме обявиш не само за Ръка, но и за регент, и да се оттеглиш в Скалата на Кастърли.

Церсей го зяпна.

– Аз съм регентът.

– Беше. Тивин нямаше намерение да те остави да продължиш в тази роля. Каза ми, че плановете му са да те върне в Скалата и да ти намери нов съпруг.

Гневът ѝ се надигна.

– Говореше за такива неща, да. Казах му, че нямам желание да се омъжвам пак.

Чичо ѝ остана безразличен.

– Щом не искаш нов брак, няма да ти го натрапвам. Но колкото ло другото... ти вече си господарката на Скалата на Кастърли. Мястото ти е там.

„Как смееш!“ Едва се съдържа да не му го изкрещи. Вместо това отвърна:

– Освен това съм кралицата регент. Мястото ми е с моя син.

– Баща ти не мислеше така.

– Баща ми е мъртъв.

– За моя скръб и за скръб на цялото кралство. Отвори си очите и се огледай. Кралството е в развалини. Тивин сигурно щеше да може да оправи нещата, но...

– Аз ще оправя нещата! – Церсей побърза да смекчи тона. – С твоята помощ, чичо. Стига да ми служиш вярно, както служеше на баща ми...

– Ти не си баща си. А Тивин винаги смяташе Джайм за своя законен наследник.

– Джайм... Джайм е положил клетва. Джайм никога не мисли, смее се на всичко и на всеки и казва каквото му дойде в главата. Джайм е просто един чаровен глупак.

– И все пак той беше първият ти избор за Ръката на краля. Какво излиза, че си ти тогава, Церсей?

– Казах ти, бях се поболяла от скръб, не мислех...

– Да – съгласи се сир Кеван. – Точно затова би трябвало да се върнеш в Скалата на Кастърли и да оставиш краля с тези, които мислят.

– Кралят е мой син! – Церсей се изправи.

– Така е. И по това, което видях от Джофри, ти си толкова непригодна като майка, колкото и като регент.

Тя плисна чашата си в лицето му.

Сир Кеван стана, тежко и с достойнство.

– Ваше величество. – Виното потече по страните му и закапа от късо подрязаната му брада. – С ваше позволение може ли да се оттегля?

– С какво право си позволяваш да поставяш условия на мен? Не си нищо повече от един от рицарите на баща ми.

– Не притежавам земи, наистина. Но имам известни доходи и заделени средства. Когато умираше, моят баща не забрави нито едно от децата си, а Тивин знаеше как да възнагради добрата служба. Храня двеста рицари и мога да ги удвоя, ако се наложи. Ще се намерят и волници, които биха тръгнали след знамето ми, разполагам и с достатъчно пари, за да купя наемници. Би било благоразумно от ваша страна да не ме подценявате, ваше величество... а още по-благоразумно да не ме превръщате в свой враг.

– Заплашваш ли ме?

– Съветвам ви. Ако не пожелаете да ми отстъпите регентството, назначете ме за кастелан на Скалата на Кастърли и направете Матис Роуан или Рандил Тарли Ръка на краля.

„Знаменосци на Тирел, и двамата“. Без думи остана от това предложение. „Купен ли е? – зачуди се. – Нима е приел златото на Тирел, за да продаде дома Ланистър?“

– Матис Роуан е чувствителен, разумен, харесван – продължи невъзмутимо чичо й. – Рандил Тарли е най-добрият войник в кралството. Лоша Ръка за мирно време, но след като Тивин е мъртъв, няма по-добър, който да довърши тази война. Лорд Тирел не може да го приеме като оскъряние, ако избереш един от неговите знаменосци за Ръка. И Тарли, и Роуан са способни... и лоялни. Назначиш ли един от двамата, ще го направиш свой. Ще укрепиш себе си и ще отслабиш Планински рай, но въпреки това Мейс най-вероятно ще ти е благодарен. – Сви рамене. – Това е съветът ми, можеш да го приемеш или не. Ако щеш, направи Лунното момче Ръка, все ми е едно. Брат ми е мъртъв, Церсей. Ще го върна у дома.

„Предател – помисли тя. – Обърниплащ“. Зачуди се колко ли му е дал Мейс Тирел.

– Готов си да изоставиш своя крал, когато има най-много нужда от теб – каза му. – Готов си да изоставиш Томен.

– Томен си има майка. – Зелените очи на сир Кеван срещнаха нейните, без да мигнат. Последна капка вино се люшна, мокра и червена под брадичката му, после капна. – Да – промълви той тихо. – И баща също, мисля.

ДЖАЙМ

Сир Джайм Ланистър, целият в бяло, стоеше над тялото на баща си, свил петте си пръста около дръжката на големия златен меч.

На свечеряване вътрешността на Великата септа на Белор стана сумрачна и зловеща. Последните лъчи дневна светлина падаха косо през високите прозорци и къпеха високите статуи на Седемте в червена здрачевина. Около олтарите им блещукаха благовонни свещи, а в трансептите се събираха тъмни сенки и запълзваха бавно по мраморните подове. Ехото на вечерните песнопения заглъхна със стъпките на последните опечалени.

Бейлон Суан и Лорас Тирел останаха, след като излезе и последният.

– Никой не може да стои на бдение седем дни и седем нощи – каза сир Бейлон. – Кога спяхте за последен път, милорд?

– Когато милорд баща ми беше жив – отвърна Джайм.

– Позволете да ви сменя – предложи сир Лорас.

– Той не беше вашият баща. – „Не го уби ти. Убих го аз. Тирион може да е пуснал стрелата на арбалета, която го поразил, но аз пуснах Тирион“. – Оставете ме.

– Както заповяда милорд – отзова се Суан.

Сир Лорас изглеждаше готов да спори още, но сир Бейлон го хвана под мишницата и го поведе. Джайм чу заглъхващия ек на стъпките им. И отново остана сам със своя лорд баща, сред свещите и кристалите, и гадно-сладникавата миризма на смърт. Гърбът го болеше от тежестта на бронята, а краката му бяха изтръпнали. Помръдна леко и пръстите му се стегнаха около дръжката на златния меч. Не можеше да върти меч, но можеше да го държи. Липсващата му длан пулсираше. Това беше почти смешно. Чувстваше по-живо ръката, която бе загубил, отколкото всичко друго по тялото си.

„Ръката ми е закаднела за меч. Трябва да убия някого. Варис за начало, но първо трябва да намеря камъка, под който се крие“.

– Заповядах на евнуха да го отведе на кораб, не в спалнята ти – заговори той на мъртвеца. – Кръвта е толкова по неговите ръце, колкото... и на Тирион. – „Кръвта е толкова по неговите ръце, колкото по моите“, искаше да каже, но думите заседнаха в гърлото му. „Аз накарах Варис да направи каквото направи“.

Онази нощ беше чакал в покоите на евнуха, след като най-сетне бе решил да не позволи малкият му брат да умре. Докато чакаше, беше заточвал камата си и стърженето на камъка по стоманата му носеше странна утеха. Щом чу стъпките, застана до вратата. Варис влезе с лъх на пудра и лавандула. Джайм пристъпи зад него, изрита го в сгвката на коляното, натисна с крак гърдите му и опря ножа под меката му бяла брадичка.

– Каква приятна среща, лорд Варис.

– Сир Джайм? – изпъшка Варис. – Уплашихте ме.

– Точно това исках. – Изви камата и по острието потече струйка кръв. – Мислех си, че бихте могли да ми помогнете да измъкна брат си от килията му, преди сир Илин да му е отсякъл главата. Грозна глава е, признавам, но му е само една.

– Да... но... бихте ли... махнали ножа... да, леко, ако благоволи милорд, леко, ох, боли... – Евнухът опипа гърлото си и зяпна кръвта по пръстите си. – Винаги ме е отвращавала гледката на собствената ми кръв.

– Скоро ще се отворите повече, ако не ми помогнете.

– Брат ви... ако Дяволчето изчезне необяснимо от килията си, щ-ще има много въпроси. Ж-животът ми ще е в опасност.

– Животът ви е в ръцете ми. Не ме интересува какви тайни знаете. Ако Тирион умре, няма да го надживеете дълго, обещавам ви.

– Ах. – Евнухът осмука кръвта от пръстите си. – Искате нещо ужасно... да пусна Дяволчето, който уби нашия обичен крал. Да не би да вярвате, че е невинен?

– Невинен или виновен, един Ланистър плаща дълговете си – глупаво отвърна Джайм.

Оттогава не беше спал. Сега виждаше брат си, щом затвореше очи, широката крива усмивка на джуджето под смачкания му нос, щом светлината на факела облиза лицето му.

– Жалък глупав сляп сакат глупак – беше му изръмжал със злоба. – Церсей е лъжлива курва, ебе се с Лансел и Озмунд Черното котле, и сигурно и с Лунното момче, доколкото знам. А аз съм чудовището, каквото всички казват, че съм. Да, аз убих онова изчадие, син ви.

„Така и не каза, че се кани да убие баща ни. Иначе щях да го спра. Тогава аз щях да бъда родоубиецът, не той“.

Зачуди се къде ли се крие Варис. Началникът на слухарите благоразумно не се беше върнал в покоите си. Навярно беше взел кораб с Тирион, вместо да остане, за да отговаря на неудобни въпроси. Ако беше

така, сега двамата сигурно бяха някъде в открито море и си делеха бутилка арборско златно в каютата на някоя галера.

„Освен ако брат ми не е убил и Варис и не е оставил трупа му да гние под замъка“. Можеше да минат години, преди да намерят кокалите му. Джайм беше завел долу стражи с въжета и фенери. Часове наред бяха обикаляли по криволичещи тунели, в теснини, през които едва можеше да се пропълзи, през скрити врати и тайни стълбища, и шахти, потънали в пълен мрак. Никога не се беше чувствал толкова сакат. Човек приема много неща за даденост, докато е с две ръце. Стълби например. Пълзенето дори не беше лесно – не току-така се казва „на четири крака“. Да не говорим, че не можеше да държи факел и да се катери като другите.

И всичките тези усилия за нищо. Намериха само мрак, прах и плъхове. „И дебнещи долу дракони“. Спомни си мътнооранжевия блясък на въглените в желязната паст на дракона. Мангалът огряваше пещера на дъното на една шахта, където се събираха няколко тунела. На пода ѝ беше открил изтъркана мозайка на триглавия дракон на дома Таргариен, направена от черни и червени плочки. „Познавам те, Кралеубиецо – сякаш казваше звярът. – Тук бях през цялото време, чаках да дойдеш при мен“. И на Джайм му се струваше, че познава този глас, железните нотки на Регар, някогашния принц на Драконов камък.

Денят, когато се сбогува с Регар в двора на Червената цитадела, беше ветровит. Принцът беше облякъл черната си като нощ броня с рубинения триглав дракон, изпъкващ върху нагръдника.

– Ваша милост – помолил го беше Джайм, – разрешете този път Дари да остане да пази краля или сир Баристан. Техните плащове са бели като моя.

Принц Регар поклати глава.

– Царственият ми баща се страхува от баща ви повече, отколкото от нашия братовчед Робърт. Иска вие да сте до него, за да не може лорд Тивин да му посегне. Не смея да го лиша от тази патерица в такъв час.

Гневът на Джайм се надигна чак в гърлото.

– Не съм „патерица“. Аз съм рицар на Кралската гвардия.

– Тогава пазете краля – сръза го сир Джон Дари. – Когато си сложихте този плащ, обещахте да се подчинявате.

Регар сложи ръка на рамото на Джайм.

– Щом тази битка свърши, смятам да свикам съвет. Ще има промени. Отдавна го замислям, но... все едно, няма смисъл да говорим за непоести пътища. Ще разговаряме, щом се върна.

Това бяха последните думи на Регар Таргариен. Пред портите се беше събрала войска, друга се спускаше към Тризъбеца. Тъй че принцът на Драконов камък се метна на седлото и пое към съдбата си.

„Оказа се по-прав, отколкото си мислеше. Когато битката свърши, наистина имаше промени“.

– Ерис си въобразяваше, че нищо лошо няма да го сполети, ако ме държи до себе си – каза той на мъртвеца. – Не е ли смешно? – Лорд Тивин като че ли мислеше така – усмивката му беше станала по-широка. „Като че ли му е приятно да е мъртъв“.

Странно, но не изпитваше скръб. „Къде са сълзите ми? Къде е гневът ми?“ А гневът съвсем не беше непознато чувство за Джайм Ланистър.

– Татко – каза той на мъртвеца, – тъкмо ти ми казваше, че сълзите са белег за слабост у един мъж, тъй че не можеш да очакваш да плача за теб.

Тази сутрин бяха дошли хиляда лордове и лейди, за да минат на върволица покрай мъртвеца, а следобеда – няколко хиляди души от простолюдието. Бяха строго облечени и със строги лица, но Джайм подозираше, че много от тях се радват да видят великия мъж мъртъв. Дори в Запада към лорд Тивин изпитваха повече респект, отколкото обич, а Кралски чертог все още помнеше Грабежа.

От всички опечалени най-объркан изглеждаше Великият майстер Пицел.

– Служил съм на шестима крале – промълви той на Джайм след втората служба, докато душеше подозрително около трупа, – но тук пред нас лежи най-великият мъж, когото съм познавал. Лорд Тивин не носеше корона, но беше такъв, какъвто трябва да е един крал.

Без брадата си Пицел изглеждаше не само стар, но и немощен. „Обръсването му бе най-жестокото нещо, което направи Тирион“, помисли Джайм; знаеше какво е да загубиш част от себе си, онази част, която те прави такъв, какъвто си. Брадата на Пицел беше величествена, бяла като сняг и мека като агнешка вълна, буйно обрасла по бузите и брадичката и сипеща се на къдрици чак до пояса. Великият майстер имаше навик да я глади по време на тържествените служби; придаваше му мъдра осанка и прикриваше всички противни неща: отпуснатата кожа, провиснала под челюстта на стареца, малката му кисела уста и липсващите зъби, бръчките, брадавиците и безбройните старчески петна. Пицел се опитваше да възстанови изгубеното, но без особен успех. От сбръчканите му бузи и отпуснатата брадичка стърчаха само кичурчета и туфи, толкова тънки и

рехави, че под тях се виждаше петнистата розова кожа.

– Сир Джайм, виждал съм ужасни неща през живота си – каза старецът. – Войни, битки, най-подли убийства... бях момче в Староград, когато сивата чума отнесе половината град и три четвърти от Цитаделата. Лорд Хайтауър изгори всички кораби в пристана, затвори вратите и заповяда на стражите да избият всички, които се опитат да избягат, било то мъже, жени или бебета. Убиха го, когато чумата отмина. В същия ден, в който отново отвори пристанището, го смъкнаха от коня му и му срязаха гърлото, и младия му син убиха също. До ден днешен невежите в Староград плюят, щом се спомене името му, но Квентон Хайтауър направи онова, което трябваше. Вашият баща беше от същия сорт. Мъж, който правеше каквото трябва.

Затова ли изглежда толкова доволен от себе си?

Очите на Пицел се бяха навлажнили от изпаренията, вдигащи се от трупа.

– Плътга... когато плътга съхне, мускулите се стягат и издърпват устните нагоре. Това не е усмивка, само... изсъхване, нищо повече. – Примига да махне сълзите. – Трябва да ме извините, много съм уморен. – Закрета бавно към изхода на септата, подпираше се тежко на тоягата си. „Той също умира“, осъзна Джайм. Нищо чудно, че Церсей го наричаше безполезен.

Милата му сестричка, разбира се, смяташе половината двор или за безполезни, или за предатели: Пицел, Кралската гвардия, Тирелите, самия Джайм... дори сир Илин Пейн, немия рицар, който служеше като палач. Като Кралска справедливост, той отговаряше и за тъмниците. След като бе лишен от език, Пейн ги беше оставил в ръцете на подчинените си, но Церсей все пак го обвиняваше за бягството на Тирион. „Беше моя работа, не негова“, за малко не й каза Джайм. Вместо това бе обещал да разбере каквото може от главния тъмничар, превития на две старец Ренифър Дълги води.

– Виждам, че се чудите що за име е това – задърдори той, когато Джайм отиде да го разпита. – Името е старо, наистина. Не съм от тия, дето се хвалят, но в жилите ми тече кралска кръв. Потомък съм на принцеса. Баща ми ми разправяше тази история още когато бях момченце. – Ако се съдеше по петнистото му теме и белите косми по брадичката, Дълги води трябваше да е бил момченце доста отдавна. – Била най-преlestното съкровище на Девичи свод. Лорд Сърцат юмрук, великият адмирал, изгубил сърцето си по нея, макар да бил женен за друга. Родила му син, чието копелешко име било „Води“ в чест на баща му, а когато

пораснал, станал велик рицар, както и синът му, който сложил „дълги“ пред „води“, та да знаят хората, че той самият не е с долно потекло. Тъй че имам в себе си едно драконче.

– Да, за малко щях да ви сбъркам с Егон Завоевателя – отвърна Джайм. – „Води“ беше обичайно копелешко име край залива Черна вода; старият Дълги води по-скоро беше потомък на някой дребен рицар, отколкото на принцеса. – Впрочем, имам по-спешни грижи от потеклото ви.

Дълги води кимна.

– Избягалият затворник.

– И липсващият тъмничар.

– Рюген – уточни старецът. – Тъмничар. Отговаря за третото ниво, черните килии.

– Разкажете ми за него – подкани го Джайм. Знаеше кой е Рюген, макар Дълги води да не знаеше това.

– Немарлив, небръснат, груб. Неприятен ми беше, вярно, признавам. Беше тук още когато дойдох, преди дванайсет години. Назначил го крал Ерис. Рядко се навърташе тука, трябва да се каже. Това го отбелязах в рапортите си, милорд. Определено го отбелязах, давам ви честната си дума за това, думата на човек с кралска кръв.

„Ако още веднъж ми споменеш за тази кралска кръв, може и да пролея от нея“, помисли Джайм.

– Кой видя рапортите?

– Някои от тях отидоха при главния ковчезник, други – до началника на слухарите. Всички – до главния тъмничар и Кралската справедливост. В тъмниците винаги е било така. – Дълги води се почеса по носа. – Рюген беше тук, когато трябваше, милорд. Това трябва да се каже. Черните килии се използваша малко. Преди да пратят в тях малкия брат на ваше благородие, държахме за известно време Великия майстер Пицел, а преди него – предателя лорд Старк. Имаше и трима други, от простолюдието, но лорд Старк ги даде на Нощния страж. Лично аз не мислех, че е добре да ги освобождава, но документите бяха редовни. Всичко това го отбелязах в рапорта си, можете да сте сигурен в това.

– Кажете за другите двама тъмничари, заспалите.

– Тъмничари ли? – Дълги води изсумтя. – Те не бяха тъмничари. Бяха само ключари. Короната плаща за двамадесет ключари, милорд, цели двамадесет, но откакто съм тук, не сме имали никога повече от дванайсет. Трябва да имаме шест тъмничари, по двама на всеки етаж, но имаме само трима.

– Вие и други двама?

Дълги води отново изсумтя.

– Аз съм главният тъмничар, милорд. Аз съм над тъмничарите. Отговарям за сметките. Ако милорд пожелае да прегледа сметките ми, ще се увери, че са точни. – Дълги води отвори една голяма, подвързана с кожа книга. – В момента имаме четирима затворници на първия етаж и един на втория, освен брата на ваше благородие. – Старецът се намръщи. – Който избяга, разбира се. Вярно. Ще го задраскам. – Вдигна едно перо и почна да го остри.

„Шестима затворници – помисли кисело Джайм. – А плащаме заплати за двайсет ключари, шестима тъмничари, главен тъмничар и Кралска справедливост“.

– Искам да разпитам тези ключари.

Ренифър остави неподстреното още перо и го изгледа учудено.

– Да ги разпитате ли, милорд?

– Чухте ме.

– Да, милорд, разбира се, но... милорд може да разпита когото пожелае, вярно, не е моя работа да казвам може ли, или не може. Но, сир, ако ми позволите дързостта, мисля, че едва ли ще ви отговорят. Те са мъртви, милорд.

– Мъртви?! По чия заповед?

– Вашата собствена, помислих, или... на краля може би? Не попитах. Не е... не е моя работа да задавам въпроси на Кралската гвардия.

Това беше сол за раната му: Церсей беше използвала неговите хора да свършат кървавата работа. Тях и скъпите на сърцето й Черни котлета.

– Безмозъчни глупаци – изръмжа след това Джайм на Борос Блът и Озмунд Черно котле в килията, воняща на кръв и смърт. – Какво сте направили?

– Само това, което ни се каза, милорд. – Сир Борос беше по-нисък от Джайм, но по-широкоплещест. – Нейно величество го заповяда. Сестра ви.

Сир Озмунд беше пхнал палец под колана си.

– Каза, че трябвало да заспят завинаги. И ние с братята ми се погрижихме.

„То си личи“. Единият труп се беше проснал по лице върху маса та като заспал на пир, само че локвата около главата му беше кръв, не вино. Вторият ключар беше успял да се надигне от пейката и да извади камата си, преди да го пронизат с меч в ребрата. Личеше, че неговият край е бил по-дълъг и мръсен. „Казах на Варис никой да не пострада

при бягството – помисли Джайм, – но трябваше да го кажа и на брат ми и сестра ми“.

– Мръсна работа, сир.

Сир Озмунд сви рамене.

– Няма да липсват на никого. Бас слагам, че са участвали в това, с оня, дето липсва.

„Не – можеше да им каже Джайм. – Варис им е сложил нещо във виното, за да ги приспи“.

Ако е така, можехме да изтръгнем истината от тях. – „...ебе се с Лансел и Озмунд Черното котле, и сигурно и с Лунното момче, доколкото знам...“ – Ако бях подозрителен тип, можеше да си помисля защо толкова сте бързали тези двамата да не бъдат подложени на разпит. Да не би тяхното мълчание да прикрива вашето участие в това?

Нашето?! – Черно котле едва не се задави. – Направихме само каквото нареди кралицата. Честна дума, като ваш Заклет брат.

Призрачните пръсти на Джайм потрепераха.

– Доведете тук Озни и Осфрид и почистете мръсотията, която сте направили. И следващия път, когато милата ми сестра ви заповяда да убиете човек, първо елате при мен. Иначе да не ми се мяркате пред очите, сир.

Думите отекваха в главата му в сумрака на Септата на Белор. Прозорците високо горе бяха притъмнели и се виждаше смътната светлина на далечните звезди. Слънцето беше залязло. Вонята на смърт се усилваше въпреки благовонните свещи. Миризмата напомняше на Джайм Ланистър за прохода под Златния зъбец, където бе спечелил бляскава победа в първите дни на войната. На заранта след битката враните бяха пирували с победители, както и с победени, както някога бяха пирували с Регар Таргариен след Тризъбеца. „Колко може да струва една корона, щом една врана може да се угощава с крал?“

Джайм подозираще, че и в този момент над седемте кули и купола на Септата на Белор кръжат врани, черните им криле плющят в нощния въздух и търсят пролука, за да влязат. „Всяка врана в Седемте кралства би трябвало да ти отдаде почит, татко. Ти ги хранеше добре, от Кастамийр до Черна вода“. Мисълта възрадва лорд Тивин – усмивката му се ушири още повече. „Ужас! Ухилил се е като младоженец на брачното си ложе“.

Беше толкова гротескно, че го накара да се изсмее на глас.

Звукът отекна през трансепти, крипти и параклиси, все едно че мъртвите, погребани в стените, също се смееха. „Защо не? Това е по-

нелепо от уличен фарс, аз да стоя в бдение за баща, за чието убийство съм помогнал, да пращам хора да заловят брата, комуто помогнах да избяга...“ Беше заповядал на сир Адам Марбранд да претърси Улицата на Коприната.

– Надникни под всяко легло, знаеш колко си пада брат ми по курвенските бардаци.

Златните плащове щяха да намерят по-интересни неща под полите на курвите, отколкото под леглата им. Зачуди се колко ли копелета ще се родят от това безсмислено издирване.

Мислите му неволно се отклониха към Бриен Тартска. „Глупава твърдоглава грозна пачавра“. Къде ли беше сега? „Дай й сила, татко“. Почти в молитва... но бога ли призоваваше, Бащата Свише, чиято огромна позлатена статуя сияеше над мигащата светлина на свещите в отсрещния край на септата? Или се молеше на лежащия пред него труп? „Има ли значение? Те така и не ме чуваха, нито единият, нито другият“. Воинът беше станал богът на Джайм, откакто бе пораснал достатъчно, за да може да държи меч. Други мъже можеха да бъдат бащи, синове, съпрузи, но не и Джайм Ланистър, чийто меч беше златен като косата му. Той беше воин и така щеше да е винаги.

„Би трябвало да кажа истината на Церсей. Да й призная, че аз освободих малкия ни брат от килията“. Та нали с Тирион истината вървеше толкова добре. „Аз убих гнусния ви син и сега съм тръгнал да убия и баща ви“. Джайм сякаш чуваше смеха на Дяволчето в тъмното. Огледа се, но само собственият му смях се връщаше. Затвори очи и също толкова бързо ги отвори. „Не трябва да заспивам“. Ако заспеше, можеше да засънува. О, как се кискаше Тирион... „лъжлива курва, ебе се с Лансел и Озмунд Черното котле...“

В полунощ пантите на Вратите на Бащата изскърцаха и няколкостотин септони се проточиха в дълга процесия. Някои бяха със сребърните халати и кристалните диадеми, отличаващи Преблагочестивите. По-низшите им братя носеха кристалите си на кожени каишки на шиите, белите им халати бяха стегнати с колани от по седем сплита, всеки сплит в различен цвят. През Вратите на Майката от обителта си се заредиха белите септи, по седем в редица, подели тихото си песнопение, а от Стъпалата ка Странника в тънка нишка заслизаха сестрите на мълчанието. Слугините на Смъртта бяха облечени в сиво, със скрити под качулките лица и забулени така, че да се виждат само очите им. Появи се и върволица от братя, кафяви, млечножълти, ръждивочервени и дори небоядисани вълнени раса, стегнати с конопено въже. На вратовете на някои

висеше чукът на Ковача, други носеха просешките си паници.

Никой от благочестивите не обърна внимание на Джайм. Обиколиха огромното пространство на септата, като спираха пред всеки олтар да отдадат почит на седемте облика на божеството. На всеки бог поднасяха жертва, на всеки изпяваха химн, гласовете им се извисяваха, звучни и тържествени. Джайм притвори очи да послуша, но отново ги отвори, щом започна да се олюлява. „Уморен съм“.

Години бяха изтекли, откакто за последен път беше стоял на бдение. „По-млад бях тогава, петнайсетгодишно момче“. Тъкмо беше заслужил бронята си, най-обикновена бяла ризница. Септата, в която бе изкарал нощта, не беше и една третина по-голяма от която и да било от седемте трансепти на Великата септа. Джайм беше положил меча си върху коленете на Война, скупчил бе ризницата си в краката му и беше коленичил на грубия под пред олтара. Когато дойде утрото, коленете му бяха изподрани и целите в кръв.

– Всички рицари проливат кръв, Джайм – беше му казал сир Артур Дейн, като го видя. – Кръвта е печатът на нашата преданост. – С изгрева на зората го потупа по рамото; бялото острие беше толкова остро, че дори това леко докосване срязва туниката на Джайм и му пусна още кръв. Така и не го усети. Коленичил беше момче, изправи се рицар. „Младия лъв, не Кралеубица“.

Но това бе отдавна и момчето беше мъртво.

Така и не усети кога свършиха песнопенията. Навярно беше заспал прав. Великата септа отново бе тиха. Свещите бяха като стена от звезди, грейнали в тъмното, макар въздухът да бе натезал от вонята на смърт. Джайм размърда схванатите си пръсти на дръжката на златния меч. Може би все пак трябваше да позволи на сир Лорас да го смени. „На Церсей няма да й хареса“. Рицарят на цветята все още си беше момче, нагло и суетно, но го влечеше величието, имаше го у него порива към подвизи, достойни за Бялата книга.

Бялата книга щеше да го чака, щом свършеше това бдение, със страницата му, разтворена в ням укор. „На късове ще я съссека проклетата книга, но няма да я напълня с лъжи“. Но ако не излъжеше, какво можеше да напише освен истината?

Пред него стоеше жена.

„Пак вали“, помисли, щом видя колко е мокра. Водата се стичаше от наметалото ѝ на локва около ходилата ѝ. „Как е влязла? Така и не я чух да влиза“. Беше облечена като кръчмарска слугиня, в тежко грубо наметало, лошо боядисано на кафяви петна, протрито. Лицето ѝ беше

скрито под качулката, но той видя пламъчетата на свещите, затанцували в зелените езера на очите ѝ, а когато пристъпи към него, я позна.

– Церсей. – Изрече го бавно, като човек, който се събужда от сън и все още се чуди къде е. – Какъв час е?

– Часът на вълка. – Сестра му смъкна качулката и направи гримаса. – Удавения вълк навярно. – Усмихна му се сладко. – Помниш ли първия път, когато дойдох така при теб? Беше в някакъв жалък хан на улица „Невестулка“ и облякох слугинска дреха, за да не ме познаят стражите на татко.

– Помня. Улицата беше „Змиорка“. – „Иска нещо от мен“. – Защо си тук в този час? Какво искаш от мен? – Последната дума отекна из септата, менменменменменменмен, и заглъхна до шепот. За миг си позволи да се надява, че търси само утехата на прегръдката му.

– Тихо. – Гласът ѝ прозвуча странно... без дъх и почти уплашено. – Джайм, Кеван ми отказа. Няма да служи като Ръка. Той... той знае за нас. Каза го.

– Отказа? – Това го изненада. – Как е могъл да го научи? Трябва да е чел написаното от Станис, но там няма никакви...

– Тирион знаеше – напомни му тя. – Кой знае какво е разправяло мръсното джудже и пред кого? Чичо Кеван е най-малкото зло. Върховният септон... Тирион му даде короната, след като дебелият умря. Той също може да знае. – Пристъпи към него. – Ти трябва да си Ръката на Томен. Не мога да се доверя на Мейс Тирел. Ако е замесен в смъртта на баща ни? Може да е заговорничил с Тирион. Дяволчето може да е на път за Планински рай...

– Не е.

– Стани моята Ръка – примоли се тя – и двамата ще властваме заедно над Седемте кралства, като крал и кралица.

– Ти беше кралица на Робърт. Но няма да си моя.

– Щях да бъда, ако смеех. Но синът ни...

– Томен не е мой син, както не беше и Джофри. – Гласът му прозвуча твърдо. – Ти и тях направи синове на Робърт.

Сестра му трепна.

– Ти се закле да ме обичаш винаги. Не е любов да ме принуждаваш да моля.

Джайм подуши страха ѝ дори през задушливата воня от трупа. Искаше му се да я вземе в прегръдката си и да я целуне, да зарови лицето си в златните ѝ къдрици, да ѝ обещае, че никога повече няма да я нарани... „Не тук – каза си, – не тук, пред боговете и татко“.

– Не. Не мога. Няма да стана.

– Нужен си ми. Нужна ми е другата ми половина. – Дъждът трополеше високо горе в прозорците. – Ти си аз и аз съм ти. Имам нужда да си с мен. В мен. Моля те, Джайм. Моля те!

Джайм погледна да се увери, че лорд Тивин не се надига с гняв от ковчегата си, но баща му си лежеше изстинал, вкочанен и гниещ.

– Създаден бях за бойното поле, не за залата на съвета. А вече може да не съм годен и за това.

Церсей изтри сълзите си с дрипавия ръкав.

– Добре. Щом искаш бойни полета, ще ти дам бойни полета. – Дръпна сърдито качулката над главата си. – Глупава бях, че дойдох. Глупава бях дори че те обикнах. – Стъпките й шумно отекнаха в тишината. По мраморния под останаха само мокри петна.

Утрото дойде почти ненадейно. Щом стъклото по купола взе да просветлява, безброй дъги заблещукаха по стените, пода и колоните и окъпаха тялото на лорд Тивин в разноцветно сияние. Ръката на краля гниеше видимо. Лицето му бе придобило зеленикава патина, а очите се бяха превърнали в черни вдлъбнатини. Страните му се бяха напукали, а през люспите на великолепната златно-пурпурна броня се процеждаше мръсна бяла слуз и се сбираше на локва под тялото му.

Септоните го забелязаха първи, щом се върнаха след утринните си приношения. Запахна песнопенията си, заредиха молитвите си и сбърчиха носове. На един от Препоблагочестивите толкова му призля, че се наложи да го изнесат. Скоро след това се изсипа рояк новаци, разлюляха кандила и въздухът се насити с благовоние, а саркофагът потъна в гъст облак дим. Дъгите се стопиха в парфюмираната мъгла, но вонята се задържа – сладникава миризма на гниеща плът. На Джайм му се гадеше.

После отвориха вратите. Тирелите бяха сред първите влезли, както подобаваше на ранга им. Марджерери бе донесла огромен букет златни рози. Постава ги с показна почтителност в подножието на постаментата на лорд Тивин, но задържа една и я поднесе към носа си, щом зае мястото си на каменната скамейка. „Момичето е не само красиво, но и умно. На Томен можеше да му се падне много по-лоша кралица. Случвало се е на други“. Дамите от антуража на Марджерери последваха примера й.

Церсей изчака всички да заемат местата си, преди да влезе с Томен. Сир Озмунд Черно котле крачеше до тях с бялата си лъскава ризница и бял вълнен плащ.

„... лъжлива курва, ебе се с Лансел и Озмунд Черното котле, доколкото знам...“

Джайм беше виждал Черно котле гол в банята, виждал беше черните косми на гърдите му и още по-грубия хресталак между краката му. Представяше си яките му гърди, притиснати в гърдите на сестра му, космите, дращещи меката ѝ кожа. „Не би могла да направи това. Дяволчето лъже“. Предено злато и черна тел, сплетени и потни. Сякаш виждаше тесните бузи на Черно котле, стягащи си при всеки негов тласък. Сякаш чуваше в ума си стоновете ѝ. „Не. Това е лъжа“.

Със зачервени очи и пребледняла, Церсей се качи по стъпалата, коленичи до баща им и придърпа Томен до себе си. Момчето се присви от страх пред гледката, но майка му го стисна за китката, преди да е побягнало. „Моли се“, прошепна му и Томен се опита. Но беше само на осем, а лорд Тивин беше възмутеният ужас. Отчаяно поемане на дъх и Томен извърна глава и захлипа. „Престани!“, изсъска Церсей. Томен завъртя глава, преви се и заповръща. Короната му падна и се затъркала по мраморния под. Майка му се отдръпна отвратена, а кралят вече тичаше към вратите толкова бързо, колкото можеха да го носят осемгодишните му крака.

– Сир Озмунд, сменете ме – каза рязко Джайм, щом Черно котле се обърна да подгони короната. Връчи му златния меч и закрочи бързо след краля. Догони го и го хвана в Коридора на Светилниците, пред очите на двайсетина стъписани септи.

– Без да искам – проплака Томен. – Утре ще се справя по-добре. Мама казва, че кралят трябва да е пример за всички, но от миризмата ми прилоша.

„Няма да стане така. Твърде много наострени уши и любопитни очи“.

– Да излезем навън, ваше величество.

Джайм изведе момчето навън. Въздухът бе толкова свеж и чист, колкото можеше да е в Кралски чертог. Кралевубиеца отведе краля настрана, далече от чужди уши, и го сложи да седне на мраморните стъпала.

– Не се уплаших – настоя момчето. – Прилоша ми от миризмата. На тебе не ти ли прилоша? Как можа да я изтърпиш, чичо, сир?

„Мирисал съм собствената си гниеща ръка, когато Варго Хоут ме накара да я нося на врата си“.

– Човек може да изтърпи почти всичко, ако потрябва – каза Джайм на сина си. „Мирисал съм печена човешка плът, когато крал Ерис опече онзи в бронята му“. – Светът е пълен с ужаси, Томен. Можеш да се бориш с тях или да им се надсмееш, или да ги гледаш, без да ги виждаш... като се отдръпнеш вътре в себе си.

Томен помисли.

– Аз... също съм се отдръпвал в себе си – призна. – Когато Джофи...

– Джофри! – Церсей стоеше над тях, вятърът плъщеше в полите ѝ. – Твоят брат се казваше Джофри. Той никога нямаше да ме посрами така.

– Без да искам. Не се уплаших, мамо. Просто лорд дядо мирише толкова лошо...

– Да не мислиш, че на мен ми мирише приятно? И аз имам нос. – Хвана го за ухото и го дръпна да стане. – И лорд Тирел има нос. Видя ли го да повръща в свещената септа? Видя ли лейди Марджерери да реве като бебе?

Джайм се изправи.

– Церсей, престани. Ноздрите ѝ се разшириха.

– Сир? Вие защо сте тук? Заклехте се да стоите в бдение над баща ни, докато не свърши утринната служба, доколкото помня.

– Тя свърши. Идете го вижте.

– Не. Седем дни и седем нощи казахте. Вярвам, че лорд-командирът не е забравил да брои до седем. Вземете пръстите на ръката си и добавете два.

Други вече бяха започнали да излизат на площада, подгонени от зловонието в септата.

– Церсей, по-тихо – предупреди Джайм. – Лорд Тирел идва насам.

Това поне стигна до ума ѝ. Кралицата дръпна Томен до себе си. Мейс Тирел се поклонил пред тях.

– Негово величество е добре, надявам се?

– Кралят е съкрушен от скръб – отвърна Церсей.

– Като всички нас. Мога ли да направя нещо за...

Високо над главите им изграчи врана. Беше кацнала на статуята на крал Белор и сереше върху святата му глава.

– За Томен можете да направите много и много, милорд – каза Джайм. – Може би ще удостоите нейно величество да вечеряте с нея след вечерните служби?

Церсей му хвърли изпепеляващ поглед, но поне намери благоразумие да замълчи.

– Вечеря? – Тирел като че ли се стъписа. – Ами... разбира се, за нас с милейди съпругата ми ще е чест.

Кралицата се усмихна насила и вежливо потвърди поканата. Но щом Тирел се отдалечи, а Томен тръгна със сир Адам Марбранд,

изрѣмжа ядосано:

– Пиян ли сте, или бълнувате, сир? Мога ли да знам защо според вас трябва да вечерям с този алчен глупак и вдетинената му жена? – Вятърът разроши златната ѝ коса. – Няма да го назнача за Рѣка, ако това е...

– Тирел ти е нужен – прекъсна я Джайм. – Помоли го да завземе Бурен край за Томен. Поласкай го и му кажи, че ти трябва на бойното поле, да замести баща ни. Мейс си въобразява, че е велик войн. Или ще ти осигури Бурен край, или ще го оплеска и ще изглежда глупак. И в двата случая печелиш.

– Бурен край? – Церсей помисли. – Да, но... лорд Тирел ясно даде да се разбере, че няма да напусне Кралски чертог, докато Томен не се ожени за Марджери.

Джайм въздъхна.

– Тогава нека се оженият. Ще минат години, докато Томен порасне достатъчно, за да консумира брака. А дотогава съюзът винаги може да се разтрогне. Дай на Тирел сватбата му и го отпрати да си играе на война.

По лицето на сестра му пропълзя хитра усмивка.

– Дори обсадите крият опасности. Какво пък, нашият владетел на Планински рай може дори да загуби живота си в такава авантюра.

– Риска го има – призна Джайм. – Особено ако този път търпението му изневери и реши да шурмува портата.

Церсей го изгледа продължително.

– Знаеш ли, за миг сякаш чух баща ни.

БРИЕН

Портите на Дъскъндейл бяха затворени и залостени. Градските стени сияеха бледо в предутринния сумрак. По зъберите им като призрочни стражи се движеха облачета мъгла. Пред портите бяха спрели десетина двуколки и волски коли – чакаха да изгрее слънцето. Бриен зае мястото си зад една, натоварена с ряпа. Прасците я боляха и беше добре, че можеше да слезе от коня да се поразтъпче. Скоро от горите изтрополи друга двуколка. Когато небето взе да просветлява, опашката се беше проточила на четвърт миля назад.

Селските хорица я поглеждаха с любопитство, но никой не я заговаряше. „Аз трябва да ги заговоря“, каза си Бриен, но откакто се помнеше, ѝ беше трудно да заговори непознати. Още като момиче си беше срамежлива. Презрителните насмешки през всичките тези години я бяха направили още по-свита. „Трябва да разпитам за Санса, Иначе как ще я намеря?“ Окашля се. Жената, към която се обърна седеше на задницата на колата с ряпа.

– Да сте виждали сестра ми по пътя? Млада девица, тринайсетгодишна и хубаволика, със сини очи и кестенява коса. Вероятно пътува с един пиян рицар.

Жената поклати глава, но мъжът ѝ отвърна вместо нея:

– Щом е тъй, значи не е девица, мене ако питаш. Има ли си име горкото момиче?

Главата ѝ беше празна. „Вярно, трябваше да ѝ измисля някакв име“. Всяко име щеше да свърши работа, но не ѝ хрумна.

– Няма име, така ли? Хм, пътищата са пълни с безименни момичета – каза мъжът.

– Гробищата са още по-пълни – каза жена му.

Щом се разсъмна, на брустверите се появиха стражи. Селяните се накачиха по колите и заплуяха с юздите. Бриен също се качи в седлото и погледна през рамо. Повечето на опашката за Дъснъкдейл бяха селски хора с товари с плодове и зеленчук, докарани за продан. На десетина крачки по-назад на добре охранените си коне седяха двама заможни граждани, а по-назад зърна едно мършаво хлапе, яхна ло пъстър кон. От двамата рицари, сир Шадрич и Лудата мишка, нямаше и помен.

Стражите махваха небрежно на колите и ги пропускаха, но когато Бриен се приближи до портата, се озадачиха.

– Ей ти, я спри! – извика началникът. Двама мъже в плетени ризници кръстосаха копия да преградят пътя ѝ. – За какво си тук?

– Търся владетеля на Дъскъндейл или майстера му.

Очите му се задържаха на щита ѝ.

– Черният прилеп на Лотстон. С лоша слава е този знак.

– Не е мой. Смятам да го дам да го прерисуват.

– Тъй ли? – Началникът се почеса по наболата брада. – Сестра ми случайно върши такава работа. Ще я намериш в къщата с рисуваните врати, срещу „Седемте меча“. – Махна на стражите. – Пуснете я да ми-не, момчета. Пачавра.

Тунелът под стражевата къща извеждаше на пазарен площад. Влезлите преди нея вече разтоварваха стоката си и редяха по сергиите рѝпа, лук и чували с ечемик. Други продаваха оръжие и броня, при това много евтино, ако се съдеше по цените, които подвикваха. „Плячкаджиите идват с враните след всяка битка“. Яздеше покрай плетени ризници, още зацапани с кафява засъхнала кръв, покрай очукани шлемове и нащърбени мечове. И дрехи можеше да се намерят: дебели наметала и оцапани връхни палта със съмнителна миризма, и ботуши. Повечето гербове ѝ бяха познати. Металният юмрук, Еленът, Бялото слънце, Двустратата брадва – всички те бяха северняшки родове. Но бяха загинали и хора на Тарли, и много други от бурните земи. Видя червени и зелени ябълки, щит с трите мълнии на Лейгуд, конска сбруя с мравуните на Амброуз. Крачещият ловец на самия лорд Тарли се мяркаше по много нагръдни знаци, токи и кожени жакети. „Приятел или враг, на враните им е все едно“.

Можеше да се намерят щитове от бор и липа за жалки петаци, но Бриен ги подмина. Решила беше да си задържи тежкия дъбов щит, който ѝ беше дал Джайм, същия, който беше носил от Харънхъл до Кралски чертог. Боровият щит си имаше предимства. Беше по-лек и поради това – по-лесен за носене, а мекото дърво често захващаше острието на вражеската брадва или меч. Но дъбът предлагаше повече защита, стига да си достатъчно силен да носиш тежестта му.

Дъскъндейл беше издигнат около пристанище. На север от града се издигаха варовикови скали; скалистата суша на юг засланиеше закотвените кораби от бурите, връхлитачи откъм Тясното море. Замъкът гледаше към пристанището, четвъртитата му крепост и кръглите тромави кули се виждаха от всяка част на града. По пълните с хора улици беше полесно да вървиш, отколкото да яздиш, така че Бриен остави кобилата си в една конюшня и продължи пеш, с щита на гърба ѝ и навитото походно

одеяло под мишница.

Не беше трудно да намери капитанската сестра. „Седемте меча“ се оказа най-голямата странноприемница в града, четириетажно здание, извисило се над съседните, а двукрилата врата на къщата от другата страна на улицата беше богато изрисувана: замък сред есенна гора, дърветата бяха в златисти и ръждивочервени цветове. Около дънерите на старите дъбове пълзяха диви лози и дори жълъдите бяха изобразени грижливо и с любов. Когато се вгледа, Бриен забеляза живи същества между листата и клоните: лукаво надничаща муцуна на лисица, две врабчета на клон, а зад листата – сянка на глиган.

– Вратата ви е много красива – каза тя на тъмнокосата жена, която се отзова на почукването ѝ. – Кой замък е това?

– Всички замъци – отвърна жената. – Единственият, който знам, е Сив форт, долу при залива. Другото си го измислих – как трябва да изглежда един замък. И дракон не съм виждала, нито грифон или еднорог. – Беше ведра и усмихната, но когато Бриен ѝ показа щита си, лицето ѝ помръкна. – Старата ми майка често ми разправяше, че от Харънхъл в безлунни нощи излитали гигантски прилепи да носят лоши деца на Данел Лудата, да ги вари в казаните си. Понякога ми се причува как дращят по кепенците. – Цъкна замислено с език. – Какво слагаме на негово място?

Гербът на Тарт беше каре с полета от тъмнорозово и лазур, с жълто слънце и лунен сърп. Но след като толкова хора вярваха, че е убийца, Бриен не смееше да го носи.

– Вратата ви ми напомни за един стар щит, който веднъж видях в оръжейната на баща ми. – Описа хералдическите знаци толкова добре, колкото ги помнеше.

Жената кимна.

– Това мога да го наричам веднага, но боята ще трябва да засъхне. Вземете си стая в „Седемте меча“, ако благоволите. Утре заран ще ви донеса щита.

Бриен не беше мислила да ношува в Дъскъндейл, но може би щеше да е за добро. Не знаеше дали лордът е в замъка си, нито дали ще се съгласи да се види с нея. Благодарни на художничката и тръгна към хана. Над вратата му под железен шип се полюшваха седем дървени меча. Бялата им боя беше напукана и се лющеше, но Бриен знаеше какво означават. Бяха за седемте сина на Дарклин, спечелили белите плащове на Кралската гвардия. Никой друг дом в цялото кралство не можеше да се похвали с толкова. „Били са славата на своя дом. А сега са знак над

вратата на хан¹. Бутна я, влезе и попита ханджията за стая и баня.

Настаниха я на втория етаж. Една жена с черно рождено петно на лицето ѝ донесе дървено корито, после и вода, ведро по ведро.

– Останали ли са някои Дарклин в Дъскъндейл? – попита Бриен, локато сядаше в коритото.

– Ами, от Дарки, Чернилките. И аз съм от тях. Мъжът ми вика, че преди да се вземем, съм била Дарки, а след туй съм станала още по-черна. – Жената се засмя. – В Дъскъндейл камък да хвърлиш, все ще удариш някой Дарки или Даркуд, или Даргуд, но от господарските Дарклинни всички си отидоха. Лорд Денис беше последният, милият млад глупак. Знаете ли, че Дарклините са били крале в Дъскъндейл, преди да дойдат андалите? Като ме гледате така, няма и да разберете, но и аз имам кралска кръв. Разбирате ли? „Ваша милост, още халба ейл“, трябва да ги карам да ми викат. „Ваша милост, нощното гърне трябва да се опразни, и донеси малко дърва, ваша милост проклета, че огънят ще загасне“. – Засмя се и доизсипа ведрото. – Та така. Водата достатъчно ли е топла?

– Става. – Беше си почти студена.

– Щях да донеса повече, ама щеше да се разплиска. Пък и момиче като вас пълни цялото корито.

„Да де, тясно коритце като това“. В Харънхъл коритата бяха грамадни и направени от камък. Къпалнята плуваше в пара... а Джайм беше минал през тази мъгла гол, както майка го е родила, наполовина труп, наполовина – бог. „И влезе в коритото с мен“, помисли тя и се изчерви. Взе калъпа сапун и се затърка под мишниците, мъчеше се да върне в ума си лицето на Ренли.

Водата изстина съвсем, но Бриен беше от чиста по-чиста. Облече си същите дрехи, които бе смъкнала, и стегна здраво колана на меча на кръста си. Ризницата и шлема остави, да не изглежда толкова заплашително. Хубаво беше, че може да се поразтъпче. Стражите при портата на замъка бяха в кожени жакети, със знаци с кръстосани бойни чукове на бял салтир¹.

– Искам да говоря с господаря ви – каза Бриен. Единият се изсмя.

– Много високо ще трябва да викаш.

– Лорд Рикър замина за Девиче езеро с Рандил Тарли – рече другият. – Остави сир Руфус Лийк за кастелан, да се грижи за лейди Рикър и младите.

1. Х-образен хералдически знак. – Б. пр.

Придружиха я до Лийк. Сир Руфус се оказа нисък набит мъж с посивяла брада и без ляв крак.

– Ще ме извините, че не ставам – каза й. Бриен му връчи писмото, но Лийк не можеше да чете, тъй че я прати при майстера, плешив мъж с теме на петна и рижи четинести мустаци.

Като чу името Холард, майстерът се намръщи раздражено.

– Колко пъти трябва да я пея тая песен? – Физиономията й сигурно я беше издала. – Да не мислите, че сте първата, дошла да разпитва за Донтос? По-скоро двацет и първата. Златните плащове бяха тук дни след убийството на краля, с пълномощие на лорд Тивин. А вие какво имате?

Бриен му показва писмото с печата и детинския подпис на Томен. Майстерът отвърна с хмммм и хррр, опипа восъка и накрая й върна писмото.

– Изглежда редовно. – Седна на високото столче без облегалка и й махна да се настани на другото. – Сир Донтос изобщо не го познавам. Напуснал е Дъскъндейл още като момче. Вярно, Холардите някога бяха благороден род. Знаете ли им герба? Червена розета на розово, с три златни корони на синьо горно поле. Дарклините са били дребни кралчета в Героичния век и трима са взели жени от Холард. По-късно малкото им владение било погълнато от по-големи кралства, но Дарклините са устояли, а Холардите са им служили... да де, макар и с непокорство. Знаете ли това?

– Малко. – Майстерът й беше казал, че тъкмо Опълчването на Дъскъндейл довело до лудостта на крал Ерис.

– В Дъскъндейл още си го обичат лорд Денис, въпреки злочестините, които им донесе. Винят лейди Серала, жена му от Мир. Дантеленото влечуго и викат. Да се беше оженил лорд Дарклин за някоя Стонтън или Стоукуорт... е, нали го знаете простолюдието. Дантеленото влечуго, казват, напълнило ухото на мъжа си с мирска отрова, и лорд Денис се вдигна срещу краля си и го взе в плен. Старши оръжейникът му сир Саймън Холард пък посече сир Гуйн Мършавия от Кралската гвардия. Половин година Ерис го държаша зад тези стени, докато Кралската ръка седеше извън Дъскъндейл с могъщото си войнство. Лорд Тивин имаше достатъчно сила да шурмува града, когато пожелае, но лорд Денис заплаши, че при първия знак за шум ще убие краля.

Бриен помнеше какво ставаше по-нататък.

– Кралят беше спасен. Баристан Храбрия го изведе.

– Така е – кимна майстерът. – След като загуби заложника си, дорд

Денис отвори портите и се отказа от бунта, та лорд Тивин да не съсипе града. Прегъна коляно и помоли за милост, но кралят не беше склонен към прошка. Лорд Денис загуби главата си, както и всичките му братя и сестри, чичовци и братовчеди, всички от господарския род на Дарклините. Дантелената змия беше изгорена жива, горката, но първо ѝ отрязаха езика и женските части, с които, казват, заробила своя господар. Половината Дъскъндейл ще ти каже, че Ерис е бил твърде милостив към нея.

– И всички Холард ли?

– Опозорени и унищожени. Изковавах веригата си в Цитаделата, когато се случи това, но съм чел делата по техните съдебни процеси и наказания. Сир Джон Холард Стюарда беше женен за сестрата на лорд Денис и умря с жена си, както и синът им, наполовина Дарклин. Робин Холард беше скуайър и когато кралят бил пленен, подскачал около него и му дърпал брадата. Умря на дибата. Сир Саймън Холард бил убит от сир Баристан при бягството на краля. Земите на Холард бяха конфискувани, замъкът им съборен, селата им – опожарени. Също като Дарклините, Холардите бяха избити.

– Освен Донтос.

– Съвсем вярно. Младият Донтос е син на сир Стефон Холард, близък на сир Саймън, умрял от треска няколко години преди това, тъй че не е участвал в Опълчването. Ерис все едно щял да вземе главата на момчето, но сир Баристан го помолил да го пощади. Кралят не можел да откаже на човека, който го спасил, тъй че Донтос бил взет в Кралски чертог за скуайър. Доколкото знам, повече не се върнал в Дъскъндейл, а и защо да го прави? Няма земи тук, нито близки или замък. Ако Донтос и това северняшко момиче са помогнали в убийството на скъпия ни крал, според мен ще се опитат да избягат от правосъдието на колкото може повече левги. Търсете ги в Староград, ако трябва, или отвъд Тясното море. В Дорн ги потърсете или на Вала. Потърсете ги другаде. – Той стана. – Чувам, че гарваните ми ме викат. Ще ми простите, ако ви пожелае лек ден, нали?

Пътят обратно до хана ѝ се стори по-дълъг, отколкото до Сивия форт. Май беше ясно, че няма да намери Санса Старк в Дъскъндейл. Ако сир Донтос я беше отвел в Староград или отвъд Тясното море, издирването ѝ се оказваше безнадеждно. „Какво може да намери в Староград? – запита се тя. – Майстерът изобщо не я познава, нито Холард. При непознати не би могла да отиде“.

В Кралски чертог Бриен беше намерила една от бившите слугини

на Санса, хванала се като перачка в един бардак.

– Служих при лорд Ренли преди Санса и двамата излязоха изменници – оплака се горчиво Брела. – Сега никой лорд няма да ме вземе, затова трябва да пера за курветините. – Но когато Бриен я запита за Санса, отвърна: – Ще ви кажа същото, каквото казах и на лорд Тивин. Това момиче все се молеше. Ходеше в септата да си запали свещите като порядъчна дама, но почти всяка нощ ходеше в божията дъбрава. Върнала се е в Севера, така мисля. Там са нейните богове.

Северът обаче беше огромен, а Бриен представа нямаше на кого от бащините ѝ знаменосци Санса би била най-склонна да се довери. „Или ще търси родствениците си?“ Макар всички близки на Санса да бяха избити, Бриен знаеше, че все още си има чичо и копеле брат на Вала – служеха в Нощния страж. Друг неин чичо, Едмур Тъли, беше пленник в Близнаците, но неговият чичо, сир Бриндън, все още държеше Речен пад. А по-малката сестра на лейди Кейтлин властваше в Долината. „Родната кръв зове“. Санса като нищо можеше да е избягала при някой от тях. Но при кого?

Валът несъмнено беше много далече, при това – сурово и мрачно място. А за да стигне до Речен пад, момичето трябваше да прекоси разкъсваните от война речни земи и да мине през обсадните линии на Ланисътър. Орлово гнездо щеше да е по-просто, пък и лейди Лиза безспорно щеше да приеме сестрината си дъщеря с радост...

Уличката пред нея зави. Бриен беше сбъркала пътя. Озова се в малък разкалян двор. Три свине ровеха край нисък каменен кладенец. Едната изквича, като я видя, а старицата, която вадеше вода, вдигна глава и я изгледа подозрително.

– Какво искате?

– Търсех „Седемте меча“.

– Върнете се назад. Наляво покрай септата.

– Благодаря. – Тръгна обратно по стъпките си и на ъгъла се сблъска с някакво момче. То тупна по задник в калта. – Прощавай – измърмори тя. Беше слабичко, с права коса и ечемик под едното око. – Удари ли се? – Подаде ръка да му помогне да стане, но момчето се изниза назад на четири крака. Едва ли беше на повече от десет-дванайсет, макар да носеше плетена ризница и дълъг меч в кожена ножница, стегната на гърба. – Познавам ли те? – попита Бриен. Лицето му ѝ се стори смътно познато, но не можеше да се сети откъде.

– Не. Не ме познавате. Никога не сте... – Изправи се. – П-простете. Не ви видях. – Обърна се и хукна презглава.

Нещо в него възбуди подозрението ѝ, но не мислеше да го гони из улиците на Дъскъндейл. „Тази сутрин, пред портите, там го видях – сети се. – Яздеше пъстър кон“. И освен това като че ли го беше виждала другаде, но къде?

Гостилницата на „Седемте меча“ беше пълна. Най-близо до огъня седяха четири септи с оцапани и напрашени от пътя роби. Останалите пейки бяха пълни с местни хора: нагъваха от големи паници яхния с раци. От миризмата стомахът ѝ заръмжа, но нямаше празни места. В този миг един глас зад гърба ѝ я прикани:

– Милейди, елате на моето място.

Чак когато мъжът стана от пейката, Бриен забеляза, че е джудже. Нямаше и пет стъпки. Носът му беше с изпъкнали вени и топчест, зъбите – почервенели от горчивеца. Беше облечен с кафявия халат на свети-те братя, железният чук на Ковача се полюшваше на дебелия му врат.

– Седнете си. Мога да стоя права също като вас.

– Да, но моята глава едва ли ще се чукне в тавана. – Усмихна ѝ се, за да покаже, че не иска да я обиди. Бриен забеляза коронката коса около бръснатото му теме. Много от светите братя носеха такива тонзури. Септа Роел ѝ беше казвала, че това трябвало да показва, че нямат какво да крият от Башата. „Башата не може ли да вижда през коса?“, беше я попитала Бриен. „Глулав въпрос“. Несхватлива беше като дете – септа Роел ѝ го беше казвала често. Сега се почувства почти толкова глупава, затова седна на мястото на дребничкия мъж в края на пейката, махна да ѝ донесат яхния и се обърна да му благодари. – В някой свещен дом в Дъскъндейл ли служите, брате?

– Беше по-близо до Девиче езеро, милейди, но вълците ни го изгори-риха – отвърна той и отхапа от комата, който държеше. – Престроихме го, колкото можахме, но пък после дойдоха някакви наемници. Не знам чии хора бяха, но ни взеха свинете и избиха братията. Сврях се в една хралупа и се скрих, но другите бяха много едри и нямаше къде да се скрият. Доста време ми отне, докато ги заровя всичките, но Ковача ми даде сила. После изрових парите, дето ги беше скрил Стариият брат, и тръгнах сам.

– Срегнах някои братя, запътили се бяха за Кралски чертог.

– Да, стотици има по пътищата. Не само братя. Септони също, и прости хорица. Врабци. И аз май съм врабец вече. Добре, че Ковача ме е направил дребен. – Джуджето се засмя. – А вашата тъжна история каква е, милейди?

– Търся сестра си. От знатен род е, едва на тринайсет години,

хубава девица със сини очи и кестенява коса. Може да сте я виждали по пътя с един мъж. Рицар – или шут. Злато има за този, който ми помогне да я намеря.

– Злато? – Братът се усмихна с червеникавата си усмивка. – Една паница от тази рачешка яхния ще е достатъчна награда за мен, но за жалост не мога да ви помогна. Смешници съм срещал, и то много, но не и много хубави девици. – Кривна глава и добави замислено: – Всъщност в Девиче езеро имаше един шут. Беше навлякъл мръсни дрипи, но отдолу носеше шутовско облекло.

„Донтос Холард носил ли е шутовско облекло?“ Никой не беше й казал, че носи, но и никой не го беше отрекъл. Защо обаче ще облича дрипи отгоре? Дали някакво нещастие го бе сполетяло със Санса, след като бяха избягали от Кралски чертог? При толкова опасни пътища като нищо можеше да е. „Но може изобщо да не е той“.

– Този шут беше ли с червен нос, целият в жилки?

– Виж, за това не мога да се закълна. Признавам, не му обърнах много внимание. В Девичето отидох, след като зарових братята, мислех, че може да намеря кораб за Кралски чертог. Първо го зърнах при кейовете. Потаен ми се стори, и като че ли гледаше да избягва стражите на лорд Тарли. По-късно го срещнах отново, в „Миризливата гъска“.

– „Миризливата гъска“ ли?

– Противно място – призна дребосъкът. – Хората на лорд Тарли патрулират на пристанището на Девиче езеро, но „Гъската“ винаги е пълна с моряци, а се знае, че моряците взимат хора контрабанда на корабите, стига цената да е добра. Та този шут търсеше превоз за трима през Тясното море. Често го виждах там да говори с гребци от галерите. Понякога изпиваше по някоя смешна песен.

– Търсил е превоз за трима? Не за двама?

– За трима, милейди. За това мога да се закълна, в Седмината. „Три-ма – помисли тя. – Санса, сир Донтос... но кой може да е бил третият? Дяволчето?“

– Шутът намери ли си кораб?

– Виж, това не мога да кажа – отвърна джуджето. – Но една нощ войници на лорд Тарли дойдоха в „Гъската“ да го търсят, а после чух един тип да се хвали, че бил изхитрил шут и можел да го докаже със злато. Беше пиян и черпеше всички.

– Изхитрил е шут? Какво е имал предвид?

– Не мога да ви кажа. Но се казваше Дик Чевърстия, това го помня. – Джуджето разпери ръце. – Боя се, че само това мога да ви преложам,

освен молитвата на един малък човек.

Вярна на думата си, Бриен му поръча яхния с раци и хляб, и чаша вино отгоре. Докато братът се хранеше, превъртя в главата си всичко, което ѝ беше казал. „Възможно ли е Дяволчето да е тръгнал с тях?“ Ако зад бягството на Санса стоеше Тирион Ланистър, а не Донтос Холард, ставаше разбираема необходимостта да побягнат през Тясното море.

Дребосъкът довърши яхнията си и изяде и това, което беше останало в нейната паница.

– Повече трябва да ядете – каза ѝ. – Едра жена като вас трябва да пази силата си. До Девиче езеро не е далече, но пътят напоследък е опасен.

„Знам“. Беше същият път, на който бе загинал сир Клеос Фрей, а двамата със сир Джайм ги бяха пленили Кървавите глумци. „Джайм се опита да ме убие – помисли тя, – макар да беше измършавял и слаб, а китките му бяха в пранги“. И пак едва ѝ се размина, но това беше преди Золо да му отсече ръката. Золо, Рордж и Шагуел щяха да я изнасят поне сто пъти, ако сир Джайм не им беше казал, че струва колкото теглото си в сапфири.

– Милейди? Изглеждате тъжна. За сестра си ли мислите? – Джуджето я пипна по ръката. – Старицата ще ви освети пътя до нея, не бойте се. Девата ще я опази жива и здрава.

– Моля се да сте прав.

– Прав съм. – Наведе глава в поклон. – Но вече трябва да тръгвам. Дълъг път ме чака до Кралски чертог.

– Имате ли кон? Муле?

– Две. – Дребният мъж се засмя. – Ей ги тука, на краката ми. Водят ме все там, където искам да ида. – Кимна отново и тръгна към вратата, поклащаше се на всяка стъпка.

Тя остана сама над чашата разредено вино. Не пиеше често, но понякога виното помагаше на стомаха ѝ. „А аз къде искам да ида? В Девиче езеро, да търся някой си Дик Чевръстия в «Миризливата гъска»?“

Последния път, когато беше видяла Девиче езеро, градът беше в разруха. Господарят му се беше затворил в замъка си, хората му бяха измрели, избягали или се криеха. Помнеше изгорелите къщи и пустите улици, съборените и разнебитени порти. Подивели псета дебнеха зад конете им, а в захранваното от извор езеро, дало името на града, плуваха като бели лилии подуте трупове. „Джайм запя «Шест девиси в езерото» и се засмя, като го помолих да млъкне“. И Рандил Тарли също беше в Девиче езеро, още една причина да го отбегне. Може би щеше да е по-

добре да вземе кораб до Града на гларуса или Бял пристан. „Но мога да направя и двете. Да ида в «Миризливата гъска» и да поговоря с този Дик Чевърстия, а после да намеря някой кораб в Девиче езеро да ме откара по на север“.

Гостилницата беше започнала да се опразва. Бриен разчупи къшей хляб и се заслуша в приказките по другите маси. Повечето се въртяха около смъртта на лорд Тивин Ланистър.

– Убил го е собственият му син, разправят – говореше един от местните хора, обушар, ако се можеше да се съди по външността му. – Оно ва гнусно дребно джудже.

– А кралят е още момче – рече най-старата от четирите септи. – Кой ще ни управлява сега, докато порасте?

– Братът на лорд Тивин – отвърна един страж. – Или онзи лорд Тирел, да речем. Или Кралеубиеца.

– Той не – заяви ханджията. – Не и оня клетвопрестъпник. – И се изплю в огъня.

Бриен пусна парчето хляб и изтупа трохите от бричовете си. Чула беше достатъчно.

През нощта ѝ се присъни, че е в шатрата на Ренли. Всички свещи догаряха и студът около нея се съствяваше. Нещо се движеше в зеленикавата тъма, нещо мръсно и ужасно се беше втурнало към нейния крал. Искаше да го защити, но крайниците ѝ се бяха сковали и смразили, а за да вдигне ръка, ѝ трябваше повече сила, отколкото имаше. А когато мечът от сянка се връза в зелената броня, видя, че издъхващият крал всъщност не е Ренли, а Джайм Ланистър – и тя го беше предала.

На заранта капитанската сестра я намери в гостилницата да пие мляко с мед и разбъркани три сурови яйца.

– Много красиво сте го направили – възхити се Бриен, щом видя новоизрисувания щит. Беше си повече картина, отколкото герб, и гледката я върна назад през дългите години, в прохладния сумрак на бащината оръжейна. Спомни си как бе погалила с връхчетата на пръстите си напуканата избледняла боя, зелените листа на дървото и пътя на падащата звезда.

Плати с половина отгоре над цената, за която се бяха разбрали, и окачи щита през рамо, щом излезе от хана, след като си купи от готвача хляб, сирене и брашно. Напусна града през западната порта и бавно подкара кобилата през нивя и стопанства, там, където се беше развихрила най-лютата битка, когато върху Дъскъндейл бяха връхлетели вълците.

Лорд Рандил Тарли беше командвал войската на Джофри, войска, съставена от западници, мъже от Речните земи и от Предела. Неговите загинали бяха прибрани зад градските стени, да почиват в гробници на герои под септите на Дъскъндейл. Мъртвите северняци, далеч по-многобройни, бяха заровени в общ гроб край морето. Над каменната грамада, белязала мястото на вечния им покой, победителите бяха вдигнали прост дървен знак. Гласеше: ТУК ЛЕЖАТ ВЪЛЦИТЕ, и нищо повече. Бrien спря и изрече безмълвна молитва за тях и за Кейтлин Старк, за сина ѝ Роб и за всички други, загинали с тях.

Спомни си ношта, в която лейди Кейтлин бе научила, че синовете ѝ са мъртви, двете малки момчета, които бе оставила в Зимен хребет, за да ги опази. Бrien веднага бе разбрала, че се е случило нещо ужасно. Попитала я беше да не би да има лоша вест за синовете си. „Нямам вече синове освен Роб“, отвърна ѝ лейди Старк, сякаш нож се беше забил в корема ѝ. Бrien посегна през масата да ѝ предложи утеха, но спря от страх, че тя ще се отдръпне. Лейди Кейтлин обърна ръцете си да ѝ покаже белезите по дланите си от ножа. А после започна да ѝ говори за дъщерите си.

– Санса беше мъничка дама – така ѝ каза, – винаги мила, възпитана и изгаряща от желание да угоди. Обожаваше приказки за рицарска доблест. Като порасте, ще стане много по-красива от мен, ще видите. Обичах да я реша. Имаше кестенява коса, гъста и мека... червеното блещукаше като мед на светлината на факлите.

И за Аря ѝ беше разказала, но Аря се беше изгубила и сигурно вече бе мъртва. Виж, Санса... „Ще я намеря, милейди – закле се Бrien пред неспокойния, дух на лейди Кейтлин. – Няма да спра да я търся. Живота си ще дам, ако потрѣбва, честта си, ще се откажа от всички свои мечти, но ще я намеря“.

След полето на битката пътят продължаваше покрай брега, между кипналото сиво-зелено море и низ от ниски варовикови хълмове. Бrien не беше единственият пътник по него. На много левги по крайбрежието имаше рибарски селца и хората им използваха пътя да носят рибата си на пазара. Тя подмина една продавачка на риба с двете ѝ дъщери, запътили се към дома с празни кошове на гърбовете. В бронята ѝ отначало я взеха за рицар, докато не видяха лицето ѝ. Двете момичета си зашущукаха и я запоглеждаха с любопитство.

– Да сте виждали една тринайсетгодишна девица по пътя? – попита тя. – Знатна девица, със сини очи и кестенява коса? – Сир Шадрич ѝ беше внушил да внимава, но трябваше да продължи да опитва.

– Може би пътува с един глумец. – Но те само поклатиха глави и се закикотиха зад шепите си.

В първото селце, което стигна, край нея затичаха хлапета. Беше си нахлузила шлема, жегната от кикота на рибарките по пътя, тъй че я взеха за мъж. Едно момче ѝ предложи миди за продан, друго ѝ предложи раци, а едно ѝ предложи сестра си.

Бриен купи три рака от второто момче. Когато излезе от селото, заваля и вятърът взе да се усилва. „Буря иде“, помисли тя и погледна към морето. Дъждовните капки плющяха по стоманата на шлема и ушите ѝ закънтяха, ала все пак бе по-добре, отколкото на някой кораб във вълните.

След още час езда на север пътят се раздвои до една грамада нападани камъни, белязала руините на малък замък. Дясното отклонение следваше брега, лъкатушаше покрай пясъчната ивица към нос Краклоу, пуста земя, осеяна с тресавища и залиNELи борове. Лявото водеше през хълмове и поля към Девиче езеро. Дъждът валеше все по-силно. Бриен слезе и поведе кобилата встрани от пътя, да подири заслон сред руините. Очертанията на стените на замъка още личаха сред храстите и буренака. Част от главната цитадела обаче още стоеше. Трите ѝ кули бяха от гранит, като съборените стени, но зъберите бяха от жълт пясъчник. „Три корони“, помисли си тя, загледана през дъждовната пелена. „Три златни корони“. Трябваше да е било замък на Холард. Сир Донтос като нищо можеше да се е родил тук.

Поведе кобилата през развалините към главния вход на цитаделата. От вратата бяха останали само ръждясали панти, но покривът още беше здрав и вътре бе сухо. Бриен върза кобилата за една халка в стената, смъкна шлема и тръсна косата си. Тъкмо търсеше сухи дърва за огън, когато чу тропот на копита, приближаваше се. Някакъв инстинкт я накара да се отдръпне в сенките, където не можеше да я видят от пътя. Беше същият път, по който я бяха пленили със сир Джайм. Не държеше да преживее това отново.

Ездачът беше дребен. „Лудата мишка – помисли тя, щом го видя. – Проследил ме е някак“. Ръката ѝ сама посегна към дръжката на меча и Бриен неволно се зачуди дали сир Шадрич я мисли за лесна плячка само защото е жена. Кастеланът на лорд Грандисон веднъж бе направил тази грешка. Хъмфри Вагстаф се казваше – горделив петде сет и шест годишен старец, с нос като ястребов клон и плешиво пет нисто теме. В деня, в който ги сгодиха, я беше предупредил, че очаква от нея да е порядъчна съпруга, като се оженят.

– Няма да търпя милейди съпругата ми да се фръцка в мъжка ризница. За това ще ми се подчиниш, иначе ще съм принуден да те напердаша.

Тя беше на шестнайсет и добра с меч, но все още свенлива, въпреки силата си на учебния двор. Ала все пак беше намерила кураж да каже на сир Хъмфри, че ще приеме да я напердаши само мъж, който може да я надвие. Старият рицар посиня от яд, но се съгласи да облече бронята си, та да я научи къде е мястото на една жена. Биха се със затыпени турнирни оръжия, тъй че боздуганът ѝ нямаше шипове. Счупи ключицата на сир Хъмфри, две ребра – и годежа. Беше третият ѝ кандидат за съпруг, и последният. Баща ѝ не настоя повече.

Ако наистина сир Шадрич вървеше по петите ѝ, като нищо я чакаше схватка. Нямаше намерение да търсят Санса заедно, нито да му позволи да я проследи. Само че Шадрич явно беше опитен рицар, но пък беше дребосък. „Имам по-дълъг обхват, а би трябвало и да съм по-силна“.

По сила Бриен не отстъпваше на повечето рицари, а учителят ѝ по оръжия неведнъж ѝ беше казвал и че е бърза. Боговете ѝ бяха дали и издръжливост също така, нещо, което сир Гудвин смяташе за благороден дар. Боят с меч и щит беше уморителна работа и победата често се озоваваше на страната на по-издръжливия. Сир Гудвин я беше учил да се бие предпазливо, да си пази силата и да оставя враговете си да хаят своята в свирепи атаки.

– Мъжете винаги ще те подценяват – казваше ѝ, – и гордостта им ще ги кара да искат бързо да приключат с теб, за да не се говори, че една жена ги е уморила жестоко. – Когато тръгна по широкия свят, тя разбра, че това е самата истина. Дори Джайм Ланистър ѝ се беше нахвърлил така в горите на Девиче езеро. Ако боговете бяха добри, Лудата мишка щеше да направи същата грешка. „Може да е опитен рицар, но не е Джайм Ланистър“.

Но не светлокафвият кон на сир Шадрич спря на разклона, а стар и почти грохнал петнист кон, с мършаво момче на гърба. Щом го видя, Бриен се дръпна навътре. Бе зърнала лицето под вдигнатата качулка. „Момчето в Дъскъндейл, онова, с което се сблъсках. Същото“.

Момчето изобщо не погледна руините на замъка, а се загледа първо по единия път, после – по другия. След миг колебание обърна дръгливия кон към хълмовете. Бриен го проследи с очи, докато не се скри от погледа ѝ в сипещия се дъжд, и изведнъж я осени, че беше видяла същото момче в Росби. „То ме преследва. Но тази игра може да се играе и от

двама“. Отвърза кобилата, яхна я и пое след него.

Момчето беше забило очи в земята и гледаше как водата запълва разкалянните коловози. Дъждът приглушаваше стъпките на коня ѝ, а и вдигнатата му качулка несъмнено помагаше да не я чуе. Бrien го догони и плесна силно коня му по задницата с плоското на дългия си меч.

Конят се вдигна на задните си крака и хилавото момче изхвърча, наметалото му изплюща във въздуха като криле. То тупна в калта, изправи се и видя надвисналата над него Бrien. Нямахше съмнение, че е същото момче – видя и ечемика на окоото му.

– Кой си ти? – попита го строго.

Устата му се раздвижи беззвучно. Очите му се бяха забелили като яйца.

– Уф – успя само да каже. – Уф. – Потрепери и ръждивата му плетена ризница издрънча. – Уф.

– Уф ли се казваш? – Тя опря върха на меча си в гърлото му. – Кажи кой си и защо ме преследваш?

– Не... Уф... – Момчето изплю черна кал. – Уф! Под. Казвам се... Уф! Подрик. Уф! Пейн.

Бrien отпусна меча. Изведнъж изпита съчувствие към момчето. Спомни си един ден във Вечерен замък и един млад рицар с роза в ръката. „Донесе розата, за да я даде на мен“. Така поне ѝ каза септата. Трябваше само да го поздрави с добре дошъл в бащиния ѝ замък. Той беше на осемнайсет, с дълга рижа коса, която се спускаше на вълни по раменете му. Тя бе на дванайсет, стегната и скована в новата си корава рокля с камъчетата от гранат, блещукащи по корсажа. Двамата бяха на един ръст, ала тя не можа да го погледне в очите, нито да каже простичките думи, на които я беше научила септата: „Сир Ронет. Приветствам ви с добре дошъл в замъка на моя баща. Радвам се, че най-сетне мога да видя лицето ви“.

– Защо ме преследваш? – попита. – Да ме шпионираш ли ти наредиха? Ти на Варис ли си, или на кралицата?

– Не съм. На никой от тях не съм.

Бrien му даде десетина години, но беше доста зле в преценките си за възрастта на децата. Винаги решаваше, че са по-малки, отколкото са, навярно защото самата тя винаги беше голяма за възрастта си. „Ужасно голяма – казваше септа Роел. – И мъжкарана“.

– Този път е твърде опасен за само момче.

– Не и за скуайър. Аз съм неговият скуайър. Скуайърът на Ръката.

– На лорд Тивин? – Бrien прибра меча в ножницата.

– Не. Не тази Ръка. На другата, преди него. На сина му. Бих се с него в битката. Крещях: „Получовека! Получовека!“

„Скуайър на Дяволчето“. Изобщо не беше чувала, че е имал скуайър. Тирион Ланистър не беше рицар. Можеше да допусне, че е имал слуга, да речем, паж и виночерпец, някой да му помага да се облича. Но скуайър!

– Защо вървиш след мен? Какво искаш?

– Да я намеря. – Момчето най-сетне успя да се изправи. – Дамата му. Вие я търсите. Брела ми каза. Тя е негова жена. Не Брела, лейди Санса. Рекох си, ако вие я намерите... – Лицето му изведнъж се разкриви от болка. – Аз съм неговият скуайър – проплака отново, дъждът се стичаше по лицето му. – Но той ме остави.

САНСА

Веднъж, когато беше още малко момиченце, в Зимен хребет дойде странстващ рицар и остана с тях половин година. Старец беше, с бяла коса и обрулено от вятъра лице, но пееше за рицари, за подвизи и за прелестни дами, а Санса ля горчиви сълзи, когато си тръгна, и помоли татко си да не го пуска да си отиде.

– Човекът ни изпя трижди всяка песен, която знае – беше й казал кротко лорд Едард. – Не мога да го задържа тук против волята му. Но не бива да плачеш. Обещавам ти, ще дойдат други певци.

Само че не дойдоха, цяла година и повече. Санса се молеше в септата им и на старите богове на дървото на сърцето, молеше ги да върнат стареца или още по-добре – да пратят друг певец, млад и красив. Но боговете така и не отвърнаха и залите на Зимен хребет останаха тихи.

Но това бе отдавна, когато беше малко момиченце, и глупаво. Вече беше девица, тринайсетгодишна и разцъфтяла. Всичките й нощи бяха пълни с песен, а денем се молеше за тишина.

Ако Орлово гнездо бе като много други замъци, само плъхове и тъмничари щяха да слушат пеенето на мъртвия. Стените на тъмниците бяха достатъчно дебели, за да заглушат и песни, и писъци. Но небесните килии бяха с една стена от въздух, тъй че всяка струна, на която засви-реше мъртвият, политаше на воля и отекваше от каменните рамене на Копието на великана. А песните, които избираше... Пееше за Танца на драконите, за Джонквил Красивата и нейния шут, за Джени от Старите камъни и Принца на Водните кончета. Пееше за предателства и за най-мръсни убийства, за обесени и за кървава мъст. Пееше за скръб и тъга.

Където и да отидеше, Санса не можеше да избяга от музиката. Тя отекваше нагоре по витите стъпала на кулата, намираще я гола в банята, вечеряше с нея на мръкване и се промъкваше в спалнята й, дори да затвореше здраво кепенците. Идваше в редкия студен въздух и като въздуха я смразяваше. Макар над Орлово гнездо да не беше валяло сняг, от-както лейди Лиза падна, всички нощи бяха студени до смърт.

Гласът на певеца беше силен и звучен. Според Санса звучеше по-хубаво от всякога, гласът му бе станал някак по-богат, пълен с болка, със страх и копнеж. Не разбираше защо боговете е трябвало да дадат такъв глас на толкова зъл човек. „Щеше насила да ме отведе на Пръстите, ако Петир не бе поставил сир Лотор да бди над мен – напомни си. – И

свиреше, за да заглуши виковете ми, когато леля Лиза се опита да ме убие“.

От това слушането на песните не ставаше по-леко.

– Моля ви – замоли се тя на лорд Петир, – не можете ли да го накарате да спре?

– Дадох му думата си, миличко. – Петир Белиш, лорд на Харънхъл, сюзерен на Тризъбеца и лорд-протектор на Орлово гнездо и Долината на Арин, вдигна глава от писмото, което пишеше. Беше написал сто писма след падането на лейди Лиза. Санса беше виждала гарваните да идват и отлитат от гарванарника. – Предпочитам да търпя пеенето му, вместо да слушам риданията му.

„По-добре е, че пее, вярно, но...“

– Цяла нощ ли трябва да свири и да пее, милорд? Лорд Робърт не може да спи. Той плаче...

– ... за майка си. Нищо не може да се направи, пачаврата е мъртва.

– Петир сви рамене. – Няма да продължи дълго. Лорд Нестор утре се качва.

Санса беше срещала веднъж лорд Нестор Ройс, след брака на Петир с леля й. Ройс беше Пазителят на Лунните порти, големия замък, който се издигаше в подножието на планинския връх и пазеше стъпалата към Орлово гнездо. Брачната двойка му беше гостувала за една нощ, преди да започнат изкачването. Лорд Нестор я беше погледнал съвсем бегло, но очакването му идване я ужаси. Беше също така Върховен стюард на Долината, верен васал на Джон Арин, както и на лейди Лиза.

– Но той няма... няма да позволите лорд Нестор да види Марилион, нали?

Ужасът й сигурно се изписа на лицето й, защото Петир остави перото.

– Напротив. Ще настоявам за това. – Подкани я да седне до него. – Двата с Марилион стигнахме до споразумение. Морд може да е много убедителен. А ако нашият певец ни разочарова и запее песен, която не държим да чуем – какво пък, с теб просто трябва да кажем, че лъже. На кого според теб ще повярва лорд Нестор?

– На нас? – Много й се искаше да е сигурна.

– Разбира се. Нашите лъжи ще са изгодни за него.

В стаята беше топло, огънят прашеше весело, но въпреки това Санса потръпна.

– Да, но... ако...

– Ако лорд Нестор държи повече на честта, отколкото на изгодата

ли? – Петир я прегърна през раменете. – Ако държи на истината и потърси справедливост за убитата си господарка? – Усмихна се. – Познавам го лорд Нестор, миличко. Нима мислиш, че ще му позволя да навреди на моята дъщеря?

„Не съм твоя дъщеря – помисли тя. – Аз съм Санса Старк, дъщеря съм на лорд Едард и на лейди Кейтлин, от кръвта на Зимен хребет“. Но не го каза. Ако не беше Петир Белиш, вместо Лиза Арин Санса щеше да полети в студеното синьо небе към каменната смърт на шестстотин стъпки надолу. „Толкова е храбър“. Да можеше да има неговия кураж. Искаше ѝ се да изпъзни в леглото си, да се скрие под одеялото и да спи, да спи. След смъртта на Лиза Арин не беше спала и една цяла нощ.

– Не бихте ли могли да кажете на лорд Нестор, че съм... неразположена или...

– Ще поиска да му опишеш смъртта на Лиза.

– Милорд, ако... ако Марилион каже какво наистина...

– Ако излъже, искаш да кажеш?

– Да излъже? Да... ако излъже, ако неговият разказ противоречи на моя и лорд Нестор ме погледне в очите и види колко съм уплашена...

– Мъничко страх няма да е неуместен, Алайн. Видяла си нещо страшно. Нестор ще се трогне. – Петир се взря в очите ѝ, все едно че ги виждаше за първи път. – Имаш очите на майка си. Честни и невинни. Сини като огряно от слънце море. Като порастеш още малко, много мъже ще се давят в тези очи.

Санса не знаеше какво да отвърне на това.

– Трябва само да кажеш на лорд Нестор същото, което разказа на лорд Робърт – продължи Петир.

„Робърт е още момче и е болен – помисли тя. – Лорд Нестор е мъж, строг и подозрителен“. Робърт не беше силен и трябваше да бъде защитен, дори от истината. „Някои лъжи са любов“, беше я уверил Петир. Санса му го напомни.

– Когато излъгахме лорд Робърт, беше само за да го пощадим.

– А тази лъжа може да пощади нас. Иначе двамата с теб трябва да напуснем Орлово гнездо през същата врата, през която си отиде Лиза. – Петир вдигна отново перото. – Ще му поднесем лъжи и арборско златно, а той ще ги изпие жадно и ще иска още, обещавам ти.

„Той и на мен поднася лъжи“, осъзна Санса. Но бяха утешителни лъжи, и добронамерени. „Една лъжа не е нещо толкова лошо, ако е добронамерена“. Да можеше само да им повярва...

Нещата, които ѝ беше казала леля ѝ малко преди да падне, все още

ужасно я тревожеха. „Брътвежи“, беше ги нарекъл Петир. „Жена ми беше полудяла и ти го видя“. И беше истина. „Исках само да си построя снежен замък, а тя се канеше да ме бутне през Лунната врата. Петир ме спаси. Той много обичаше майка ми и...“

И нея. Как можеше да се съмнява в това? Той я беше спасил.

„Той спаси Алайн, дъщеря си“, прошепна тънък гласец в ума ѝ. Но тя беше и Санса... а понякога ѝ се струваше, че лорд-протекторът също е две личности. Той беше Петир, нейният защитник, забавен и мил... но беше също и Кутрето, лордът, когото бе познавала в Кралски чертог, който се усмихваше лукаво, галеше брадата си и шепнеше в ухото на кралица Церсей. А Кутрето не ѝ беше приятел. Когато Джоф заповяда да я набият, я защити Дяволчето, а не Кутрето. Когато Ланистърите я ожениха за Тирион въпреки волята ѝ, я утеши сир Гарлан Галантния, не Кутрето. Кутрето не си беше вдигнал и кутрето за нея.

„Освен за да ме измъкне. Това направи за мен. Мислех, че е сир Донтос, горкичкият ми стар пиан Флориан, но през цялото време е бил Петир. Кутрето беше само маска, която е трябвало да носи“. Само дете понякога на Санса ѝ беше трудно да различи къде свършва човекът и къде започва маската. Кутрето и лорд Петир толкова си приличаха. Сигурно щеше да избяга и от двамата, но нямаше къде да отиде. Зимен хребет беше опожарен и опустошен, Бран и Рикон – мъртви и изстинали. Роб беше предаден и убит в Близнаците, с лейди майка им. Тирион беше осъден на смърт за убийството на Джофри и ако тя се върнеше в Кралски чертог, кралицата щеше да поиска и нейната глава. Леля ѝ, на която се беше надявала, че ще я спаси, също се бе опитала да я убие. Чичо ѝ Едмур беше пленник на Фрей, а дядо ѝ, – Черната риба, беше обсаден в Речен пад. „Няма място на света за мен освен тук – помисли отчаяно Санса. – И нямам истински приятел освен Петир“.

Същата нощ мъртвият пя „Денят, в който обесиха Черния Робин“, „Майчините сълзи“ и „Дъждовете на Кастамийр“. После спря за малко, но точно когато Санса започна да се унася, засвири отново. Пя „Шест скърби“, „Брулени листа“ и „Алисан“. „Толкова тъжни песни“, помисли тя. Щом затвореше очи, го виждаше в синята му небесна килия, свит в ъгъла срещу студеното черно небе, загърнат в дебела кожа и притиснал дървената си лютия до гърдите. „Не трябва да го съжалявам – каза си. – Той е суетен и жесток и скоро ще умре“. Не можеше да го спаси. А и защо да го иска? Марилион се бе опитал да я изнасили и Петир беше спасил живота ѝ не веднъж, а два пъти. „Понякога трябва да лъжеш“. Единствено лъжите я бяха опазили жива в Кралски чертог. Ако не беше

излъгала Джофри, Кралската гвардия щеше да я пребие до смърт.

След „Алисан“ певецът отново спря, достатъчно дълго, та Санса да откопчи един час отдих, но щом предутринната светлина започна да се процежда през кепенците, тя чу понеслите се отдолу тихи звуци на „В една мъглива утрин“ и веднага се събуди. Песента беше по-подходяща за жена, скръбна песен, пята от майка в утрото след ужасна битка, докато търси сред мъртвите тялото на единствения си син. „Майката пее за скръбта си по своя син – помисли Санса, – но Марилион скърби за своите пръсти и очи“. Думите летяха като стрели и я пронизваха в тъмното.

Добри мой сир, видяхте ли момчето ми? С цвета на лешник бе косата му. Той обеща ми да се върне в дома ни, в Уендиштаун.

Санса затисна глава с възглавницата с гъши пух, но полза нямаше. Денят бе дошъл, тя се беше събудила, а лорд Нестор Ройс се изкачваше към върха...

Върховният стюард и свитата му пристигнаха в Орлово гнездо късно следобед, когато долината под тях се облече в златно и червено, а вятърът се усили. Беше довел сина си, сир Албар, с още дузина рицари и двадесетина ратници. „Толкова много непознати“. Санса гледаше със свито сърце лицата им и се чудеше приятели ли са, или врагове.

Петир посрещна гостите в черен кадифен жакет със сиви ръкави, който отиваше на вълнените му бричове и придаваше известна мрачност на сиво-зелените му очи. До него стоеше майстер Колемон с веригата си с многобройните метални пластини, провесена на дългия му тънък врат. Макар майстерът да беше много висок, този, който привличаше окото, бе лорд-протекторът. Явно се беше отказал от усмивките си за този ден. Слушаше сериозно, докато Ройс представяше придружилите го рицари, след което заяви:

– Добре сте дошли, почитаеми господа. Познавате майстер Колемон, разбира се. Лорд Нестор, надявам се, че помните Алайн, извънбрачната ми дъщеря?

– Разбира се. – Лорд Нестор Ройс беше с бичи врат, с издута гръд и оплешивяващ, с прошарена със сиво брада и строг поглед. Благоволи да сведе глава за поздрав с цял половин пръст.

Санса отвърна с реверанс: не смееше да проговори от страх, че ще каже нещо нередно. Петир ѝ помогна:

– Миличко, бди добро момиче и доведи лорд Робърт във Високата зала да поздрави гостите си.

– Да, татко. – Гласът ѝ беше тънък и напрегнат. „Глас на лъжкия – помисли си, забързана нагоре по стъпалата и по галерията към Лунната

кула – Гузен глас“.

Гретчел и Мади помагаха на хленчещия Робърт Арин да се обуе. Владетелят на Орлово гнездо пак беше плакал. Очите му бяха зачервени и подпухнали, носът му – подут и сополив. От едната му ноздра беше потекъл сопол, а устните му бяха разкървани от хапане. „Лорд Нестор не трябва да го вижда така“, помисли Санса отчаяно.

– Гретчел, донеси вода. – Хвана момчето за ръка и го качи на леглото. – Добре ли спа, миличък?

– Не. – Той подсмръкна. – Изобщо не спях, Алайн. Той пак пееше, а вратата беше заключена. Виках им да ме пуснат, но никой не дойде.

– Много лошо. – Тя натопи меката кърпа в топлата вода и почна да чисти лицето му... леко, много лекичко. Започнеш ли да търка по-силно, той можеше да се разтрепери. Момчето беше крехко и ужасно дребно за възрастта си. Беше на осем, но Санса познаваше по-големи петгодишни деца.

Устната на Робърт се кривна.

– Исках да дойда да спя при тебе.

„Знам“. Сладкият Робин обичаше да се мушва в леглото на майка си, докато тя не се омъжи за лорд Петир. След смъртта на лейди Лиза беше започнал да обикаля Орлово гнездо, за да търси други легла. Най-много харесваше леглото на Санса... и затова тя бе помолила сир Лотор Брун снощи да заключи вратата му. Нямаше да има нищо против, ако Робин спеше кротко, но той все се опитваше да я хапе по зрънцата на гърдите, а и често подмокряше леглото.

– Лорд Нестор Ройс се е качил от Портите да те види. – Санса му избърса носа.

– Не го искам! Искам приказка. Приказка за Крилатия рицар.

– После – каза Санса. – Първо трябва да се видиш с лорд Нестор.

– Лорд Нестор има брадавица – изхленчи Робърт. Страхуваше се от мъже с брадавици. – Мама казваше, че е ужасен.

– Миличкият ми сладък Робин. – Санса приглади косата му. – Липсва ти, знам. На лорд Петир също му липсва. Той я обичаше също като теб. – Това беше лъжа, макар и добронамерена. Единствената жена, която Петир изобщо бе обичал, беше убитата ѝ майка. Сам го беше признал на лейди Лиза малко преди да я бутне от Лунната врата. „Тя беше луда и опасна. Убила е собствения си съпруг и щеше да убие и мен, ако Петир не бе дошъл да ме спаси“.

Не беше нужно обаче Робърт да знае това. Той беше само едно малко болно момче, обичало майка си.

– Ето – каза Санса, – вече приличаш на истински лорд. Мади, донеси плаща му. – Беше от агнешка вълна, мек и топъл, красиво небесносиво, открояващо кремавия цвят на туниката му. Тя го стегна на раменете му със сребърна брошка с форма на лунен сърп и го хвана за ръката. Този път поне Робърт тръгна послушно с нея.

След падането на лейди Лиза високата зала беше стояла затворена и когато я видя пак, Санса потръпна от студ. Залата беше дълга, величествена и може би красива, но тя не обичаше да влиза тук. И в най-хубавите мигове тук беше сумрачно и студено. Тънките колони приличаха на костеливи пръсти, а сините жилки в белия мрамор ѝ напомняха за жили по краката на стара вещица. Макар по стените да имаше над петдесет сребърни скоби, бяха запалени само десетина факли, тъй че по пода играеха сенки и изпълваха всеки ъгъл. Стъпките им заотекваха от мрамора и Санса чу вятъра, тропач по Лунната врата. „Не бива да поглеждам към нея – каза си. – Иначе ще се разтреперя повече и от Робърт“.

С помощта на Мади настани Робърт на трона от язово дърво – на купчината възглавнички – и нареди на слугите да съобщят, че негово благородие е готов да приеме гостите си. Двама стражи в небесносини плащове разтвориха вратите в другия край на залата и Петир поведе посетителите по дългия син килим, изпънат между редиците костено-бели колони.

Момчето поздрави с пискливото си гласче лорд Нестор и изобщо не спомена за брадавицата. Когато Върховният стюард го попита за майка му, ръцете на Робърт затрепериха.

– Марилион... Марилион я хвърли от Лунната врата.

– Ваше височество видя ли как стана това? – попита сир Марвин Белмур, дългурест червенокос рицар, бивш началник на гвардията на Лиза, преди Петир да го смени със сир Лотор Брун.

– Алайн го видя – каза момчето. – И моят пастрок.

Лорд Нестор я погледна. Сир Албар, сир Марвин, майстер Колемон, всички я гледаха. „Тя беше моя леля, но искаше да ме убие – помисли Санса. – Задърпа ме към Лунната врата и се опита да ме бутне през нея. Изобщо не исках онази целувка, само си правех замък в снега“. Присви се, за да не затрепери.

– Моля да я извините, господа – тихо каза Петир Белиш. – Още я спохождат кошмари след онзи ден. Нищо чудно, че ѝ е трудно да говори. – Пристъпи зад нея и леко я хвана за раменете. – Знам колко е трудно за теб, Алайн, но приятелите ни трябва да чуют истината.

– Да. – Гърлото ѝ беше толкова пресъхнало и стегнато, че почти я болеше да говори. – Видях... Бях с лейди Лиза, когато... – Сълза се затъркала по бузата ѝ. „Това е добре... една сълза е добре“. – ...когато Марилион... я бутна. – Едва чуваше думите си.

Преди да е стигнала и до средата на разказа си, Робърт започна да плаче, а възгласничките под него се заразместваха опасно.

– Той уби мама! Искам да лети! – Ръцете му вече трепереха силно, чак до раменете. Момчето тръскаше глава, зъбите му затракаха. – Да лети! – изпищя то. – Искам да лети, да лети! – Замята диво ръце и крака, но Лотор Брун закричи бързо към подиума и успя да го задържи навреме, за да не се смъкне от трона. Майстер Колемон, на стъпка зад него, не можеше да направи нищо.

Безпомощна като всички останали, Санса можеше само да стои замръзнала и да гледа, докато пристъпът свърши. Гостите им не промълвиха нито дума – лорд Нестор поне беше виждал тези пристъпи и преди. Изтече много време, докато спазмите стихнат. Накрая невръстният владетел беше съвсем изнемощял.

– Най-добре ще е да върнем негово височество в леглото и да му се пусне кръв – каза Петир Белиш. Брун взе момчето на ръце и го изнесе от залата. Майстер Колемон ги последва с помръкнало лице.

Щом стъпките им заглъхнаха, във Високата зала на Орлово гнездо се възцари мъртва тишина. Санса чуваше стона на вечерния вятър в Лунната врата. Беше ѝ студено. И беше много уморена. „Пак ли ще трябва да повторя версията?“

Но явно я беше разказала достатъчно добре. Лорд Нестор се окашля и каза:

– Този певец не ми хареса от самото начало. Убеждавах лейди Лиза да го изгони. Много пъти я увещавах.

– Винаги я съветвахте добре, милорд – каза Петир.

– А тя така и не ме послуша – оплака се Ройс. – Изслушваше ме с неохота и не ме послуша.

– Милейди беше прекалено доверчива за този свят. – Петир го изрече с толкова нежност, че Санса още малко и бе готова да повярва, че е обичал жена си. – Лиза бе неспособна да види лошото у хората, само доброто. Марилион пееше сладки песни и тя по погрешка реши, че и нравът му е толкова мил.

– Той ни наричаше свине – намеси се сир Албар Ройс. Беше грубоват и широкоплещест, бръснеше си брадата, но си бе оставил дълги черни мустаци, ограждащи четвъртитото му лице като жив плет. Във

всичко друго беше по-младото копие на баща си. – Измисли песен за две свине, които ровят около една планина и ядат огризките на сокола. За нас беше, но когато му го казах, ми се изсмя и рече: „Е, сир, това е просто песен за свине“.

– И с мен се подиграваше – каза сир Марвин Белмур. – Сир Бимбам ме наричаше. Когато се захлех, че ще му откъсна езика, избяга при лейди Лиза и се скри зад полите ѝ.

– Често го правеше – изръмжа лорд Нестор. – Страхливец е, но благосклонността, която лейди Лиза проявяваше към него, го правеше нагъл. Облече го като лорд, даде му златни пръстени и колан с лунен камък.

– Че и любимия сокол на лорд Джон. – На жакета на рицаря изпъкнаха шестте свещи на дома Уаксли. – Негово височество обича ше тази птица. Крал Робърт му я беше подарил.

Петир Белиш въздъхна.

– Така е. Държеше се нечувано нагло и аз сложих край на това. Лиза се съгласи да го изгони. Затова се срещна тук с него, в онзи ден. Трябваше да съм с нея, но изобщо не допуснах... ако не бях настоял... аз я убих.

„Не – помисли Санса. – Не трябва да казваш това, не трябва да им го казваш, не трябва!“ Но сир Албар Ройс клатеше глава.

– Не, милорд, не трябва да се самообвинявате.

– Било е работа на певеца – съгласи се баща му. – Лорд Петир, доведете го тук. Да сложим край на тази мръсна история.

Петир Белиш се съвзе и отвърна:

– Както желаете, милорд.

Обърна се, разпореди се на стражите и скоро доведоха певеца. С него дойде тъмничарят Морд, чудовището с малките черни очи и кривото, нашарено с белези лице. Едното му ухо и част от брадичката бяха отпрани в някаква битка, но му бяха останали сто и трийсет кила бяла отпуснатата плът. Дрехите му бяха лошо скроени и опърпани и воняха отвратително.

За разлика от него, Марилион изглеждаше почти елегантно. Някой го беше окъпал и облякъл в небесносини бричове и широка бяла туника с бухнали ръкави, стегната със сребрист пояс – беше му го подарила лейди Лиза. Бели копринени ръкавици покриваха ръцете му, бяла копринена превръзка спестяваше на техни благородия гледката на извадените му очи.

Морд застана зад него с бич в ръка, сръга го в ребрата и певецът

коленичи.

– Моля ви за прошка, благородни господа.

Лорд Нестор се намръщи.

– Признаваш престъплението си?

– Ако имах очи, щях да плача. – Гласът на певеца, толкова силен и звучен нощем, сега бе тих и дрезгав. – Толкова я обичах, не можех да понеса да я виждам в прегръдките на друг, да знам, че е в леглото му. Заклевам ви се, не исках да причиня на милата ми дама нищо лошо. Залостих вратата, за да не може никой да ни безпокои, докато ѝ споделя страстта си, но лейди Лиза бе толкова хладна... и когато ми каза, че носи детето на лорд Петир, ме обзе лудост и...

Санса зяпна ръцете му. Мади Дебелата твърдеше, че Морд му бил отрязал три пръста – две кутрета и един безимен. Кутретата му наистина изглеждаха някак по-сковани от другите пръсти, но с тези ръкавици беше трудно да се разбере със сигурност. „Може да са само приказки. Откъде Мади може да знае?“

– Лорд Петир беше така добър да ми остави лютнята – каза слепият певец. – Лютнята... и езика ми... за да мога да пея. Лейди Лиза толкова обичаше песните ми...

– Изведете това същество отук, че ще го убия лично – изръмжа лорд Нестор. – Само като го гледам, ми призлява.

– Да, милорд. – Морд сграбчи грубо Марилион за яката. – Да не си отворил уста повече. – Когато заговори, Санса с изумление видя, че зъбите му са от злато. Къде с влачене, къде с бутане, тъмничарят изведе певеца през вратите.

– Този човек трябва да умре – заяви сир Марвин Белмур. – Трябвало е да излети след лейди Лиза през Лунната врата.

– Без езика си – добави сир Албар Ройс. – Без този лъжлив, насмешлив и нагъл език.

– Твърд е добър бях с него, знам – с извинителен тон каза Петир Белиш. – Честно казано, изпитвам съжаление към него. Убил е от любов.

– От любов или омраза, трябва да умре – изръмжа Белмур.

– Скоро ще е – каза навъсено сир Нестор. – Никой не се задържа дълго в небесните килии. Синьото ще го призове.

– Може. Но дали Марилион ще се отзове, това не знам – отвърна Петир Белиш. Даде знак и стражите му разтвориха двукрилата врата в другия край на залата. – Ваши благородия, разбирам, че сигурно сте уморени след изкачването. За всички вас са приготвени стаи за пренощуване и ви очаква храна и вино в Долната зала. Озуел, придружи ги,

моля те, и се погрижи да получат всичко, от което се нуждаят. – Обърна се към Нестор Ройс. – Милорд, бихте ли ме придружили за по чаша вино? Алайн, миличко, ела с нас да ни налееш...

В камината тлееше огън, а на масата ги очакваше гарафа с вино – арборско златно. Санса напълни чашата на лорд Нестор, докато Петир разравяше цепениците с дългия железен ръжен.

Лорд Нестор се разположи до огъня.

– Това няма да е краят – заговори той на Петир, все едно че Санса не съществуваше. – Братовчед ми възнамерява да разпита певица лично.

– Бронзовия Йон не ми вярва. – Петир избута една цепеница.

– Смята да дойде тук със сила. С него ще е Симънд Темпълтън, не се съмнявам. И, боя се, лейди Уейнууд също.

– И лорд Белмур, лорд Хънтър Младия и Хортън Редфорт. Ще доведат също Силния Сам Камъка, Толетите, Шетите, Колдуотър, някои от Корбрей.

– Добре сте осведомен. Кои Корбрей? Едва ли лорд Лайънъл?

– Не. Брат му. По някаква причина сир Лин не ме харесва.

– Лин Корбрей е опасен човек – предпазливо вметна лорд Нестор. – Какво смятате да правите?

– Какво мога да направя, освен да ги посрещна, ако дойдат? – Петир отново разрови жарта и остави ръжена настрана.

– Братовчед ми възнамерява да ви отстрани като лорд-протектор.

– Ако е така, не мога да го спра. Поддържам гарнизон от двайсет души. Лорд Ройс и приятелите му могат да вдигнат двайсет хиляди. – Петир отиде до дървения сандък под прозореца. – Бронзовия Йон ще направи каквото реши. – Коленичи, отвори сандъка, извади навит на руло пергамент и го подаде на лорд Нестор. – Милорд. Това е знак за обичта, която милейди хранеше към вас.

Ройс разви пергаментата.

– Това... това е неочаквано, милорд. – Санса се изуми, като видя сълзи в очите му.

– Неочаквано, но не и незаслужено. Милейди ви ценеше над всички свои знаменосци. Вие бяхте нейната скала, така ми казваше.

– Нейната скала. – Лорд Нестор се изчерви. – Така ли казваше?

– Често. А това – Петир посочи пергаментата – е доказателството.

– Това... хубаво е да го чуя. Джон Арин ценеше службата ми, знам, но лейди Лиза... гледаше ме навъсено, когато идвах за дворцовия й съвет, и се боях, че... – Лорд Нестор намръщи чело. – Виждам, че носи печата на Арин, но подписът...

– Лиза беше убита, преди да успеят да ѝ поднесат документа, за да го подпише, затова го подписах аз като лорд-протектор. Знам, че такава щеше да е нейното желание.

– Разбирам. – Лорд Нестор нави пергамента. – Вие сте... верен на дълга си, милорд. Да, и не ви липсва кураж. Някои ще нарекат този акт за дарение недопустим и ще обвинят вас, че сте го направили. Постът на Пазителя никога не е бил наследствен. Арините са вдигнали Портите още по времето, когато са носили короната на Сокола и са управлявали Долината като крале. Орлово гнездо е било лятното им седалище, но щом заваят снеговете, дворът е слизал долу. Някои ще кажат, че Портата е също толкова кралска като Орлово гнездо.

– В Долината не е имало крал от триста години – подчерта Петир Белиш.

– Защото са дошли драконите – съгласи се лорд Нестор. – Но и след това Портите са останали замък на Арин. Самият Джон Арин беше Пазител на Портите, докато баща му беше жив. След издигането си той удостои с тази чест своя брат Ронел, а след това братовчед си Денис.

– Лорд Робърт няма братя, само далечни братовчеди.

– Вярно. – Лорд Нестор стисна пергамента. – Няма да твърдя, че не съм се надявал на това. Докато лорд Джон управляваше кралството като Ръка, на мен се падна да управлявам Долината от негово име. Правех всичко, което се изискваше от мен, и не поисках нищо за себе си. В името на боговете, спечелил съм си го!

– Така е – отвърна Петир. – И сега лорд Робърт ще спи по-леко, като знае, че вие винаги сте тук, преданият приятел в подножието на неговия връх. – Вдигна чашата си. – И тъй, да вдигнем тост, милорд; За дома Ройс, Пазителите на Портите на Луната... сега и завинаги – Сега и завинаги, да! – Сребърните чаши звъннаха. По-късно, много по-късно, след като гарафата с арборско златно бе изпразнена, лорд Нестор се сбогува, за да се върне при своите спътници. Санса вече почти бе заспала права и искаше само да се добере до леглото си, но Петир я хвана за кръстчето.

– Виждаш ли какви чудеса могат да се сътворят с лъжи и арборско златно?

Защо ли ѝ се доплака? Беше добре, че Нестор Ройс е с тях.

– Всичко ли беше лъжи?

– Не всичко. Лиза често наричаше лорд Нестор „скала“, макар че според мен не звучеше като комплимент. Сина му наричаше „дръвник“. Знаеше, че лорд Нестор мечтае да държи Портите по право, като лорд не само на име, а истински, но мечтаеше за други синове и бе решила

замъкът да е за по-малкия брат на Робърт. – Петир стана. – Разбираш ли какво се случи тук, Алайн?

Санса се поколеба за миг.

– Вие дадохте на лорд Нестор Портите на Луната, за да сте сигурен в неговата поддръжка.

– Така е – призна Петир. – Но нашата скала е все пак Ройс, което ще рече, че е прекалено горделив и докачлив. Ако го бях попитал за цената му, щеше да се надуе като ядосана жаба заради оскърбената си чест. Но така... той не е съвсем глупав, но лъжите, които му поднесох, бяха по-сладки от истината. Той иска да вярва, че Лиза го е ценяла над всички други свои знаменосци. Един от тези други е Бронзовия Йон, а Нестор си дава сметка, че е роден от по-долното разклонение на дома Ройс. Исква повече за своя син. Хората на честта често пъти са готови да направят за децата си неща, които не биха и помислили да направят за себе си.

Тя кимна.

– Подписът... можехте да накарате лорд Робърт да сложи подписа си и да го подпечата, но вместо това...

– ...го подписах сам, като лорд-протектор. Защо?

– За да... ако ви отстранят... или убият...

– ...тогава претенцията на лорд Нестор за Портите ще бъде оспорена. Гарантирам ти, това не му е убягнало. Много умно от твоя страна, че го схвана. Но друго не бих могъл и да очаквам от своята дъщеря.

Благодаря ви. – Испита глупава гордост от това, че го беше отгатнала, но беше и объркана. – Но не съм. В смисъл – ваша дъщеря. Не истински. Искам да кажа, преструвам се, че съм Алайн, но вие знаете, че...

Кутрето опря пръст на устните й.

– Знам каквото знам, както и ти. Някои неща е най-добре да не се казват, миличко.

– Дори когато сме сами?

– Особено когато сме сами. Иначе все някой ден някой слуга ще влезе в стаята непредизвестно, или пазач зад вратата случайно ще чуе нещо, което не бива да чува. Нали не искаш още кръв на хубавите си малки ръчици, скъпа?

Лицето на Марилион сякаш заплува пред нея, с бялата превръзка над очите му. А зад него видя сир Донтос, със стрелите от арбалет още по него.

– Не – промълви Санса. – Моля ви.

– Изкушавам се да кажа, че не играем никаква игра, дъще, но игра,

разбира се, има. Играта на тронове.

„Не съм молила да я играя“. Много опасна беше тази игра. „Едно подхлъзване – и съм мъртва“.

– Озуел... милорд, Озуел ме изведе с лодката от Кралски чертог в нощта, когато избягах. Той трябва да знае коя съм.

– Ако е наполовина толкова умен, колкото една овча барабонка, би могла да го помислиш. Сир Лотор също го знае. Но Озуел е на служба при мен от дълго време, а Брун по характер е мълчалив. Черно котле следи за мен Брун, а Брун следи Черно котле. „Не вярвай никому“, казвах някога на Едард Старк, но той не ме послуша. Ти си Алайн и трябва да бъдеш Алайн винаги. – Опря два пръста на лявата ѝ гърд. – Дори тук. В сърцето си. Можеш ли да го направиш? Можеш ли да си моя дъщеря в сърцето си?

– Аз... – „Не знам, милорд...“ Почти щеше да го каже, но той не искаше да чуе това. „Лъжи и арборско златно“, помисли тя. – Аз съм Алайн, татко. Коя друга може да съм?

Лорд Кутрето я целуна по бузата.

– С моя ум и с красотата на Кет светът ще бъде твой, миличко. Сега – марш в леглото.

Гретчел беше напалила огън в камината и оправяше пухеното ѝ легло. Санса се съблече и се мушна под завивките. „Няма да пее тази нощ – помисли си. – Не и докато лорд Нестор и другите са в замъка. Няма да посмее“. Затвори очи.

Някъде през нощта се събуди, защото малкият Робърт се качи в леглото ѝ. „Забравих да кажа на Лотор пак да го заключи“. Нищо не можеше да се направи, тъй че го гушна.

– Робин? Можеш да останеш, но не се върти. Просто затвори очи и спи, мъничък.

– Добре. – Той се сви до нея и свря глава между гърдите ѝ. – Алайн? Ти ли си моята майка вече?

– Мисля, че да.

Ако една лъжа е добронамерена, не е нещо толкова лошо.

ДЪЩЕРЯТА НА КРАКЕНА

Залата кънтеше от пиянски резове. Всички до един бяха все далечни братовчеди, Харлоу. Всеки лорд бе окачил знамето си зад пейките, на които седяха хората му. „Твърде малко – помисли Аша Грейджой, щом погледна надолу от галерията. – Твърде, твърде малко“. Три четвърти от пейките бяха празни.

Карл Девицата ѝ го беше казал, когато „Черният вятър“ подходи към пристана. Беше преброил корабите, вързани за кейовете под бащиния ѝ замък, и беше свил устни.

– Не са дошли – изсумтя. – Или поне не са дошли достатъчно.

Не че грешеше, но Аша не можеше да се съгласи с него, не и на открито, където екипажът можеше да чуе. Не се съмняваше в предаността им, но дори железнородените щяха да се поколебаят да отдадат живота си за явно загубена кауза.

„Толкова малко приятели ли имам?“ Между знамената видя сребърната риба на Ботли, каменното дърво на Каменните дървета, черния левиатан на Волмарк, клуповете на Майр. Другото бяха все коси на Харлоу. Бормунд беше поставил своята на светлосиньо поле, тази на Хото бе обкръжена със зъбчата ивица, а на Рицаря беше с пъстрия паун на дома на майка му. Дори Зигфрид Среброкосия беше решил да носи герба си – две коси, кръстосани на косо раздвоено поле. Само лорд Харлоу показваше сребърната коса чисто, на тъмночерно поле, все едно че се носеше в безкрайната нощ преди зората на времето: Родрик, наричан Четеца, Владетеля на Десетте кули, лорд на Харлоу... любимият ѝ вуйчо.

Тронът на лорд Родрик беше празен. Двете коси от ковано сребро се кръстосваха над него толкова грамадни, че дори великан щеше с мъка да борави с тях, но под тях имаше само празни възглавници. Аша не се изненада. Пирът отдавна бе приключил. Само кокали и мазни плата бяха останали по грубите маси. Останалото беше пиене, а вуйчо ѝ никога не си беше паднал по компанията на свадливи пияници.

Аша се обърна към Трите зъба, старица на страховита възраст, служила като стюард на вуйчо ѝ още откакто я знаели като Дванайсетте зъба.

– Вуйчо ми при книгите си ли е?

– Че къде другаде да е? – Жената беше толкова стара, че един септон веднъж бе казал, че вероятно е кърмила Старицата. Беше когато на

островите все още търпяха Вярата. Лорд Родрик бе задържал септони в Десетте кули: не заради душата си, а заради книгите си. – При книгите, с Ботли.

Щандартът на Ботли висеше в залата – ято сребърни риби на светлозелено поле, макар Аша да не беше видяла „Бързоперка“ сред другите бойни кораби.

– Чух, че чичо ми Вранско око заповядал да удавят Савейн Ботли.

– Тоя тука е Тристифер Ботли.

„Трие“. Зачуди се какво ли е станало с по-големия син на Савейн, Харън. „Съвсем скоро ще разбере, не се съмнявам. Неловко ще е“. Не беше виждала Трие Ботли, откакто... не, не биваше да мисли за това.

– А милейди майка ми?

– Легна си – отвърна Три зъба. – Във Вдовишката кула.

„Че къде другаде?“ Вдовицата, на която бе наречена кулата, беше леля й. Лейди Гуинис се беше върнала в траур у дома, след като съпругът й бе загинал край Светлия остров по време на първия бунт на Бейлон Грейджой. „Ще остана тук само докато ми мине скръбта – важно бе заявила тя, – макар че по право Десет кули би трябвало да е мой, защото съм със седем години по-голяма от теб“. Много години бяха изтекли оттогава, но вдовицата си стоеше, потънала в скръб, и от време на време мърмореше, че замъкът трябвало да е неин. „А сега лорд Родрик си има още една полупобъркана сестра под покрива си – помисли Аша. – Нищо чудно, че търси утеха в книгите“.

Все още беше трудно да се повярва, че крехката болнава лейди Аланис е надживяла съпруга си лорд Бейлон, който беше изглеждал толкова здрав и силен. Когато отплава в открито море на война, Аша го направи със свито сърце, от страх, че майка й като нищо може да умре, преди тя да успее да се върне. Нито веднъж не бе помисляла, че баща й също може да загине. „Удавеният бог си играе жестоки шеги с всички нас, но хората са още по-жестоки“. Внезапно връхлетяла буря и скъсано въже бяха пратили Бейлон Грейджой на смърт. „Така поне твърдят“.

За последен път беше видяла майка си, когато беше спряла в Десет кули за прясна вода, на път да удари Дълбоки лес. Аланис Харлоу изобщо не притежаваше онази красота, която ценяха певците, но дъщеря й обичаше страстното й волево лице и смеха в очите й. На това последно гостуване обаче завари лейди Аланис да седи до един прозорец, свита под купчина кожи и загледана над морето. „Моята майка ли е това, или нейният призрак?“ – помисли си, докато я целуваше по бузата.

Кожата на майка й бе изтъняла като пергамент, дългата й коса беше

побеляла. Някаква гордост се бе съхранила в начина, по който държеше главата си изправена, но очите ѝ бяха помръкнали и замъглени, а устата ѝ потрепери, когато попита за Теон. „Върна ли лошото ми момче?“, така попита. Теон беше десетгодишен, когато го отведоха за заложник в Зимен хребет, и за лейди Аланис, изглежда, винаги щеше да си остане на десет. „Теон не можа да дойде – трябваше да ѝ отвърне Аша. – Татко го изпрати да опустошава Каменния бряг“. Лейди Аланис нямаше какво да отвърне на това. Само кимна бавно, но си личеше колко дълбоко са я наранили думите на дъщеря ѝ.

„А сега трябва да ѝ кажа, че Теон е мъртъв, и да забия още една кама в сърцето ѝ“. Там вече се бяха забили два ножа. На остриетата им бяха изписани имената Родрик и Марон и ножовете неведнъж жестоко се бяха извивали в нощта. „Ще отида да я видя утре сутринта“, закле се Аша. Пътуването ѝ беше дълго и уморително, не можеше сега да се изправи пред майка си.

– Трябва да поговоря с лорд Родрик – каза на Три зъба. – Погрижи се за екипажа ми, след като разговарят „Черен вятър“. Ще доведат пленници. Искам да получат топла постеля и гореща храна.

– Има студено телешко в кухните. И горчица в една делва, от Староград. – При мисълта за горчицата старата се усмихна и от голите ѝ венци шръкна един дълъг кафяв зъб.

– А, не! Пътуването ни беше тежко и бурно. Искам да им дадеш нещо топло. – Аша пхна палец под широкия си кожен колан с железни шипове. – На лейди Гловър и децата да не им липсва храна и топлина. Тях ги настани в кулата, не в подземията. Бебето е болно.

– Бебетата вечно са болни. Повечето умират и близките им плачат. Ще питам милорд къде да ги сложа.

Аша я стисна с два пръста за носа.

– Ще направиш каквото аз казвам. А ако това бебе умре, никой няма да плаче повече от теб. – Три зъба изплака и обеща да се подчини и Аша я пусна и тръгна да потърси вуйчо си.

Хубаво беше, че може отново да повърви по тези коридори. Винаги беше чувствала Десет кули като свой дом, повече от Пайк. „Не един, а десет замъка, скупчени един до друг“, беше помислила още първия път, когато го видя. Помнеше задъханото си детско тичане нагоре-надолу по стъпала, бойници и покрити мостове, ловенете на риба долу при Дългия каменен кей, дните и нощите, изгубени сред книжното съкровище на вуйчо ѝ. Дядото на неговия дядо беше вдигнал този замък, най-новия на островите. Лорд Теомор Харлоу беше загубил трима сина в бебешката

люлка и бе обвинил наводнените мазета, влажните камъни и отровната селитра на древния замък Харлоу. Десет кули беше по-проветрив, по-удобен, разположен на по-добро място... но лорд Теомор бил променчив човек, както би удостоверила всяка от жените му. Беше имал шест, всяка толкова различна, колкото различни бяха и неговите десет кули.

Книжната кула беше най-дебелата от десетте, осмоъгълна и съградена от огромни блокове дялан камък. Стълбището беше вградено между дебелите ѝ стени. Аша го изкачи бързо до петия етаж и стаята, в която четеше вуйчо ѝ. „Не че има стаи, където да не чете“. Лорд Родрик рядко го виждаха без книга в ръка, било то в нужника, на палубата на „Морска песен“ или докато даваше аудиенция. Аша често го беше виждала да чете и на трона под сребърните коси. Изслушваше всеки случай, който му представяха за съд, произнасяше присъдата си... и прочиташе страница-две, докато началникът на гвардията доведеше следващия молител.

Намери го изгърбен над една маса до прозореца, обкръжен от пергаментови свитъци, които можеше да са оцелели още от Валирия, преди да я сполети Ориста, и тежки, подвързани в кожа томове с ключалки от бронз и желязо. Свещи от пчелен восък, високи и дебели колкото мъжка ръка, горяха от двете страни на стола му на красиво изковани железни стойки. Лорд Родрик не беше нито дебел, нито тънък; нито висок, нито нисък; нито грозен, нито пък красив. Косата му бе кафява както и очите, макар че късата му подкастрира брада бе посивяла. Общо взето на външност беше съвсем обикновен, отличаваше го единствено любовта му към писаното слово, нещо, което толкова много железнородени мъже смятаха за немъжествено и извратено.

– Вуйчо. – Тя затвори вратата. – Кое четиво е толкова неотложно, че да оставиш гостите си без домакин?

– „Книга за изгубените книги“ на архимајстер Марвин. – Той вдигна очи от страницата и я погледна. – Хото ми донесе копие от Староград. Има дъщеря и иска да се ожени за нея. – Лорд Родрик почука с нокът по книгата. – Ей тука, виждаш ли? Марвин твърди, че е открил три страници от „Знаци и поличби“, видения, записани от девствената дъщеря на Енар Таргариен, преди Ориста да сполети Валирия. Лани знае ли, че си тук?

– Още не. – Лани беше галеното му име за майка ѝ; само Четеца я наричаше така. – Нека си почине. – Аша премести купчината книги от едно столче и се настани. – Три зъба май е загубила още два от трите. Един зъб ли ѝ викаш вече?

– Рядко я викам изобщо. Тази жена ме плаши. Кой час е сега? – Лорд Родрик погледна към прозореца и огряното от луната море. – Стъмнило се е. Толкова скоро? Не бях забелязал. Ти закъсна. Чакахме те още преди няколко дни.

– Ветровете бяха срещу нас, а и докарах пленници. Жената и децата на Робет Гловър. Най-малкото е още кърмаче, а млякото на лейди Гловър пресъхна по пътя. Нямах друг избор, освен да спра „Черен вятър“ край Каменен бряг и да пратя хората си да намерят кърмачка. Намериха коза. Момичето не върви на добре. Дали ще се намери кърмачка в селото? Дълбок лес е важен за плановете ми.

– Плановете ти трябва да се променят. Много късно дойде.

– Късно и гладна. – Тя изпъна дългите си крака под масата и разлисти някаква книга: описание на войната на Мегор Жестокия срещу „Окаяниците“. – А, и жадна също. Един рог ейл ще ми дойде добре, вуйчо.

Лорд Родрик сви устни.

– Знаеш, че не разрешавам храна и пиене в библиотеката си. Книгите...

– ... може да пострадат. – Аша се засмя. Вуйчо ѝ се намръщи.

– Много обичаш да ме ядосваш.

– О, не гледай толкова тъжно. Не познавам мъж, когото да не ядосвам, би трябвало вече да го знаеш. Но стига за мен. Ти как си?

Той сви рамене.

– Нормално. Очите ми отслабват. Поръчах да ми пратят лещата от Мир, да чета по-лесно.

– А леля как е?

Лорд Родрик въздъхна.

– Още е със седем години по-голяма от мен и е убедена, че Десет кули би трябвало да е неин. Все повече забравя, но това не забравя. Скърби за умрелия си съпруг толкова дълбоко, колкото в деня, в който умря, макар че не винаги може да си спомни името му.

– Не съм сигурна дали изобщо го е знаела. – Аша тупна книгата на септона в ръцете си и я остави настрана. – Убит ли беше баща ми?

– Така вярва майка ти.

„Имаше времена, в които самата тя с радост щеше да го убие“, помисли Аша.

– А моят вуйчо в какво вярва?

– Бейлон падна и загина, когато един въжен мост се скъса под него. Бурята се усилила, мостът се е люлял и извивал с всеки порив на вятъра.

– Родрик сви рамене. – Така поне ни казаха. Майка ти получи птица от майстер Вендамир.

Аша измъкна камата си и почна да чисти черното под ноктите си.

– Три години далече в морето и Вранското око се връща в деня, в който загива баща ми.

– На следващия ден, както чухме. „Тишина“ все още е бил в открито море, когато Бейлон умря, така поне твърдят. Все пак ще се съглася с теб, че връщането на Юрон беше... навременно, да го наречем?

– Аз не бих го нарекла така. – Аша заби камата в масата. – Къде са ми корабите?! Преброих четиридесет бойни кораба вързани долу. Съвсем недостатъчно, за да изхвърля Вранско око от бащиния ми стол.

– Призовах ги. От твое име, заради обичта, която храня към теб и майка ти. Домът Харлоу се събра. Каменно дърво също, и Волмарк. Някои от Майр...

– Всички от острова на Харлоу... един остров от седемте. Видях само едно-едничко знаме на Ботли в залата, от Пайк. Къде са корабите от Солена скала? От Оркууд, от двата Уика?

– Белор Блектайд дойде от Черен прилив да се посъветва с мен и веднага отплава. – Лорд Родрик затвори „Книгата за изгубените книги“. – Сега е на Стари Уик.

– Стари Уик? – Аша се беше страхувала, че ще каже, че всички са на Пайк, да се врекат във вярност на Вранско око. – Защо на Стари Уик?

– Мислех, че ще си чула. Ерон Мокра коса е свикал кралски събор.

Аша отметна глава и се изсмя.

– Удавеният бог трябва да е натикал риба бодливец в задника на чичо Ерон. Кралски събор?! Това някаква шега ли е, или го мисли сериозно?

– Мократа коса не се е шегувал, откакто се удави. И другите жреци подеха призова му. Берон Блектайд Слепия, Тар Трижди уда веня... дори старият Сив гларус напусна скалата, на която живее, за да проповядва този кралски събор из цял Харлоу. В момента капитаните се събират на Стари Уик. Аша беше смаяна.

– Вранското око съгласил ли се е да присъства на този свещен фарс и да приеме решението му?

– Вранското око не споделя с мен. Откакто ме призова в Пайк да му се закълна като васал, не съм получавал вест от него.

„Кралски събор. Това е нещо ново... или по-скоро нещо много старо“.

– А чичо ми Викторион? Той как приема идеята на Мокра коса?

– Виктарион е известен за смъртта на баща ти. Както и за този кралски събор, несъмнено. Нищо друго не мога да кажа.

„По-добре кралски събор, отколкото война“.

– Мисля, че ще целуна миризливите крака на Мократа коса и ще почистя водораслите между пръстите му. – Аша издърпа камата и я прибра в канията. – Кралски събор, моля ви се!

– На Стари Уик – потвърди лорд Родрик. – Моля се само да не е кървав. Прегледах „История на железнородените“ на Херег. Когато морските крале и кралете на скалите за последен път са се срещнали на кралски събор, Урон от Оркмонт пушал сред тях брадварите си и ребрата на Нага почервенели от кръв. Домът Грейайрън управлявал, без да е избран, хиляда години след онзи черен ден, докато не дошли андалите.

– Трябва да ми заемеш книгата на Херег, вуйчо. – Трябваше да научи всичко за кралските събори, преди да стигне в Стари Уик.

– Можеш да я прочетеш тук. Стара е и листата се трошат. – Изгледа я намръщено. – Архимайстер Ригни пише, че историята е колело, защото човешката природа е фундаментално непроменлива. Случвалото се преди задължително ще се случи отново, според него². Сещам се за това всеки път, щом се замисля за Вранското око. Юрон Грейджой някак странно звучи като Урон Грейайрън за старческите ми уши. Аз няма да ида на Стари Уик. Не би трябвало да идеш и ти.

Аша се усмихна.

– И да пропусна първия кралски събор, свикан от... колко време е минало наистина, вуйчо?

– Четири хиляди години, ако може да се вярва на Херег. Два пъти по-малко, ако приемеш аргументите на майстер Денестан във „Въпроси“. Ходенето на Стари Уик няма да ти донесе нищо. Тази мечта за кралство е лудост в кръвта ни. Казах го на баща ти още когато се издигна, а сега е още по-вярно. Това, което ни трябва, е земя, а не корони. Докато Станис Баратеон и Тивин Ланистър спорят за Железния трон, имаме рядката възможност да подобрим съдбата си. Да вземем едната страна или другата, да им помогнем за победата с флотите си и да поискаме земите, които ни трябва, от един благодарен крал.

– Това може би заслужава да се обмисли, след като седна на Престола от Морски камък – отвърна Аша.

Вуйчо ѝ въздъхна.

2. Задача с Робърт Джордан, автора на „Колелото на времето“, чието фамилно име е Ригни. – Б. пр.

– Няма да ти е приятно да го чуеш, Аша, но няма да бъдеш избрана. Никоя жена не е управлявала железнородените. Гуинис наистина е със седем години по-голяма от мен, но когато баща ни умря Десетте кули станаха мои. Същото ще е с теб. Ти си дъщеря на Бейлон, не негов син. И имаш трима чичовци.

– И един вуйчо.

– Аз не се броя.

– Броиш се. Докато си в Десет кули, имам Харлоу.

Харлоу не беше най-големият от Железните острови, но беше най-богатият и населен, а силата на лорд Родрик не беше за пренебрегване. На Харлоу Харлоу нямаше съперник. Волмарките и Каменните дървета имаха големи владения на острова и се гордееха с прочутите си капитани и свирепи воители, но и най-свирепите се огъваха под косата. Кенинг и Майл, някогашни непримирими врагове, отдава бяха съкрушени и превърнати в покорни васали.

– Братовчедите са ми верни и във война бих командвал мечовете и платната им, но виж, на кралски събор... – Лорд Родрик поклати глава. – Под костите на Нага всеки капитан застава като равен. Някои ще извикат твоето име, не се съмнявам. Но няма да са достатъчно. А щом виковете закънтят за Виктарион или за Вранското око, някои от онези, които пилят долу в залата ми, ще се присъединят към другите. Пак ти казвам: не вдигай платна в тази буря. Битката ти е безнадеждна.

– Никоя битка не е безнадеждна, преди да си я повел. Моите права са най-неоспорими. Аз съм наследничката на властта на Бейлон.

– Все още си си същото упорито дете. Помисли за горката си майка. Само ти остана на Лани. Ако потрябва, ще подпала „Черен вятър“, за да те задържа тук.

– И ще ме накараш да плувам до Стари Уик?

– Дълго плуване ще е, в студени води, и то заради корона, която не можеш да задържиш. Баща ти имаше повече кураж, отколкото разум. Старият закон е служил добре на островите, докато сме били малко кралство между многото, но Завоеванието на Егон сложи край на това. Бейлон отказа да види онова, което беше съвсем видимо пред очите му. Старият закон умря с Черния Харън и синовете му.

– Знам. – Аша беше обичала баща си, но не се заблуждаваше. В някои отношения Бейлон наистина беше сляп. „Храбър мъж, но лош владетел“. – Означаваше ли това, че трябва да живеем и мрем като роби на Железния трон? Ако отляво на борд има скали, а отдясно – буря, мъдрият капитан избира трети курс.

– Покажи ми го този трети курс.

– Ще го направя... на събора. Вуйчо, как може изобщо да си помислиш да не присъстваш? Това ще е история, жива...

– Предпочитам мъртвата история. Мъртвата история е написана с мастило, живата се пише с кръв.

Искаш да умреш като страхливец в леглото си?

– Как иначе? Но не преди да съм свършил с четенето. – Лорд Родрик отиде до прозореца. – Не ме попита за лейди майка си.

„Страхувах се“.

– Как е тя?

– По-силна. Може да надживее всички ни. Теб със сигурност, ако продължиш да упорстваш в тази глупост. Храни се повече, отколкото когато дойде тук, и вече не се буди толкова често нощем.

– Това е добре. – През последните години на Пайк лейди Аланис не можеше да спи. Нощем обикаляше по коридорите със свещ в ръка и търсеше синовете си. „Марон? – викаше пронизително. – Родрик, къде си? Теон, мъничкият ми, ела при мама“. Неведнъж Аша бе виж дала майстерът да вади сутрин трески от петите на майка ѝ, след като е минала боса по люлеещия се дървен мост до Морската кула. – Сутринта ще я видя.

– Ще те пита за Теон. „Принцът на Зимен хребет“.

– Ти какво си ѝ казал?

– Почти нищо. Какво да ѝ кажа? – Поколеба се. – Ти сигурна ли си, че е мъртъв?

– Не съм сигурна в нищо.

– Намерихте ли трупа му?

– Намерихме части от много трупове. Вълците ни бяха изпреварили... четирикраките, но не бяха проявили особено уважение към двукраките си родственици. Костите на убитите бяха пръснати, разчупени заради мозъка. Признавам, трудно беше да се разбере какво точно е станало. Изглеждаше все едно северняците са се били помежду си.

– Врани ще се бият над плътта на мъртвец и ще се убиват за очите му. – Лорд Родрик зарея поглед над морето, загледан в играта на лунната светлина по вълните. – Имахме един крал, после – пети ма. Сега виждам само врани, дърлещи се над трупа на Вестерос. – Затвори кепенците. – Не отивай в Стари Уик, Аша. Остани с майка си. Боя се, че скоро ще я загубим.

Аша помръдна в стола си.

– Майка ми ме възпита да бъда храбра. Ако не отида, до края на живота си ще се чудя какво е могло да стане, ако съм отишла.

– Ако отидеш, животът ти ще се окаже твърде кратък за чудене.

– По-добре, отколкото да запълня остатъка от дните си с недоволство, че Престолът от Морски камък по право е бил мой. Не съм Гуинис.

Той трепна от думите ѝ.

– Аша, двамата ми големи синове нахраниха раците на Светлия остров. Едва ли ще се ожена отново. Остани и ще те обявя за наследница на Десетте кули. Задоволи се с това.

– Десетте кули? – „Де да можех“. – Братовчедите ти няма да го харесат. Рицаря, Зигфрид, Хото Гърбицата...

– Те си имат свои земи и замъци.

„Съвсем вярно“. Влажният, разпадащ се замък Харлоу беше на стария Зигфрид Харлоу Среброкося; седалището на гърбавия Хото Харлоу беше в Бляскавата кула, на една скала над западния бряг. Рицаря, сир Харас Харлоу, бе в Сива градина; Бормунд Синия властваше над хълма Харидан. Но всички бяха поданици на лорд Родрик.

– Бормунд има трима синове, Зигфрид Среброкося има внуци, а Хото има амбиции – каза Аша. – Всички смятат да те надживеят, дори Зигфрид. Тоя се кани да живее вечно.

– Рицаря ще е владетелят на Харлоу след мен – отвърна вуйчо ѝ. – Но може да управлява от Сива градина толкова добре, колкото и оттук. Закълни му се като васал срещу замъка и сир Харас ще те защитава.

– Мога да се защитавам сама. Вуйчо, аз съм кракен. Аша, от дома Грейджой. – Стана рязко, готова да си тръгне. – Искам бащиния си трон, не твоя. Тези коси изглеждат опасни. Някоя може да падне и ми отреже главата. Ще седя на Престола от Морски камък.

– Значи си още една врана, грачеща за леш – въздъхна Родрик. – Върви. Ще ми са да се върна към майстер Марвин и проучването му.

– Ако е намерил още една страница, ми се обади. – Вуйчо ѝ си беше вуйчо ѝ. Никога нямаше да се промени. „Но ще дойде на Стари Уик, каквото и да казва“.

Екипажът ѝ вече сигурно се хранеше долу в залата. Аша знаеше, че трябва да иде при тях, да поговори за това събиране на Стари Уик и какво означава то за тях. Хората щяха твърдо да застанат зад нея, но ѝ бяха нужни и другите, братовчедите ѝ Харлоу, хората на Волмарк и на Каменно дърво. „Тях трябва да спечеля“. Победата ѝ при Дълбок лес щеше да ѝ послужи добре, щом хората ѝ започнеха да се хвалят с нея, а тя знаеше, че ще го направят. Екипажът на „Черен вятър“ изпитваше извратена гордост от подвизите ѝ. Половината я обичаха като своя дъщеря, а другата половина искаха да разтворят краката ѝ, но и едните, и другите

бяха готови да умрат за нея. „И аз за тях“, помисли си, докато се промушваше през вратата на долната площадка на стълбището и пристъпи в огрения от лунната светлина двор.

– Аша? – Една сянка пристъпи иззад кладенеца.

Ръката ѝ светкавично посегна за камата... но лунните лъчи превърнаха тъмния силует в мъж, загърнат в наметало от тюленова кожа. „Още един призрак“.

– Трие. Мислех, че ще те намеря в залата.

– Исках да те видя.

– Коя точно част от мен, интересно? – Усмихна се широко. – Е, тука съм. Пораснала. Гледай всичко, което поискаш.

– Жена. – Той се приближи. – И красива.

Тристифер беше наедрял от последното им виждане, но имаше същата буйна коса, с която го помнеше, и очи, големи и доверчиви като на тюлен. „Сладък е, наистина“. Това му беше бедата на горкия Тристифер – твърде сладък беше за Железните острови. „Лицето му е станало хубаво“. Като момче, много го мъчеха лунничките. Аша страдаше от същото; може би точно това ги беше привлякло един към друг.

– Съжалявам за това, което чух за баща ти – каза тя.

– И аз скърбя за твоя.

„Защо?“, едва се съдържа да попита Аша. Тъкмо Бейлон беше прогонил момчето от Пайк, за да стане повереник на Белор Блектайд.

– Вярно ли е, че вече си лорд Ботли?

– На име, да. Харън загина при Рова Кайлин. Един от блатните дяволи го простреля с отровна стрела. Но съм лорд без владения. Когато баща ми отхвърли претенцията на Вранското око за Престола от Морски камък, той го удави и принуди чичовците ми да му се закълнат във вярност. Но въпреки това даде половината земи на баща ми на Железния хълм. Лорд Винч беше първият, който коленичи и го нарече крал.

Домът Винч беше силен на Пайк, но Аша се постара да не издаде смущението си:

– Винч никога не е имал куража на баща ти.

– Чичо ти го купи – отвърна Трие. – „Тишина“ се върна с трюмове, пълни със съкровища. Кюлчета злато и перли, смарагди и рубини, сапфири, големи колкото яйце, и торби с монети, толкова тежки, че никой не може да ги вдигне... Вранското око си купува приятели наляво и надясно. Чичо ми Джърмънд вече се нарича лорд Ботли и управлява във Владетелски пристан като човек на чичо ти.

– Ти си законният лорд Ботли – увери го тя. – Щом си взема

Престола от Морски камък, земите ти ще бъдат възстановени.

– За мен е без значение. Колко си хубава на луната светлина, Аша. Вече си жена... но още помня онова слабичко момиче с лице, цялото в лунички.

„Защо трябва винаги да ми напомнят за луничките?“

– И аз го помня това.

„Макар и не с такава нежност като теб“. От петте момчета, които майка ѝ бе довела на Пайк като повереници, след като Нед Старк беше взел последния ѝ жив син за заложник, Трие беше най-близо по възраст с Аша. Не беше първото момче, което бе целунала, но беше първият, който развърза връзките на кожата ѝ елек и пхна потната си ръка, за да опипа напъпващите ѝ гърди.

„Щях да му позволя да опипа повече, стига да беше достатъчно смел“. Първото ѝ разцъфване бе дошло по време на войната и събуди желанието ѝ, но и преди това Аша беше любопитна. „Просто беше до мен, на моите години, и му се искаше, нищо повече... и пълната луна“. Все пак щеше да го нарече „любов“, докато Трие не се увлече в приказки за децата, които щяла да му роди: дузина синове най-малкото и, о, няколко дъщери отгоре. „Не искам дузина синове“, беше му отвърнала ужасена. „Искам приключения“. Скоро след това майстер Кален ги хвана увлечени в играта им и младият Тристифер Ботли бе отпратен в Черен прилив.

– Писах ти писма – каза той, – но майстер Джоусран не искаше да ги праща. Веднъж дадох сребърен елен на един гребец на търговска галера на път за Владетелски пристан и той обеща да ти предаде писмото ми.

– Свил ти е парите и е хвърлил писмото в морето.

– Боях се точно от това. И твоите писма не ми даваха.

„Не съм ти писала“. Всъщност беше изпитала облекчение, когато отпратиха Трие. Опипванията му вече бяха започнали да ѝ досаждат. Но той едва ли държеше да чуе точно това.

– Ерон Мокра коса е свикал кралски събор. Ще дойдеш ли да говориш за мен?

– С теб ще отида навсякъде, но... Лорд Блектайд казва, че този кралски събор е опасна глупост. Смята, че чичо ти ще ги избие всичките, като Урон.

„Достатъчно е луд, за да го направи“.

– Няма достатъчно сила.

– Нищо не знаеш за силата му. Събира хора на Пайк. Оркууд от

Оркмонт му е довел двацет бойни кораба, а Джон Майр Мършавия – дванайсет. С тях е Лукас Код Левака. И Харън Халфхор, Червения гребец, Кемет Пайк Копелето, Родрик Фриборн, Торволд Кафявия зъб...

– Дребни фигури. – Аша ги знаеше, всички до един. – Синове на солени жени, внуци на роби. Хората на Код... знаеш ли им девиза?

– „Дори да ни презират всички“ – отвърна Трие. – Но хванат ли те в мрежите си, ще умреш толкова лесно, колкото ако бяха господари на дракони. Има и по-лошо. Вранското око е довел чудовища, да... и магьосници.

– Чичо ми открай време си пада по шарлатани и шутове – отвър на Аша. – Баща ми често се караше с него за това. Магьосниците да си призовават боговете. Мокра коса ще призове нашия и ще ги удави. Имам ли гласа ти на събора, Трие?

– Имаш ме целия, Аша. Аз съм твой, завинаги. Аша, искам да се ожена за теб. Лейди майка ти е дала Съгласие.

Тя едва потисна стона си. „Можеше първо да попиташ мен... макар че отговорът изобщо нямаше да ти хареса“.

– Вече не съм вторият син – продължи той. – Аз съм законният лорд Ботли, както сама каза. А ти си...

– Какво съм ще се реши на Стари Уик. Трие, вече не сме деца, които се опипват и се мъчат да разберат кое къде се пъха. Мислиш си, че искаш да се ожениш за мен, но не искаш.

– Искам. Само теб сънувам. Аша, заклевам се в костите на Нага. Никога не съм докосвал друга жена.

– Ами иди и докосни някоя... или две, десет. Аз съм докосвала повече мъже, отколкото мога да преброя. Кои с устни, кои с брадва.

Беше отдала девичата си чест на шестнайсет – на един красив русокос моряк на търговска галера, дошла от Лис. Знаеше само шест думи на Общата реч, но една от тях беше „ебане“ – същата, която се надяваше да чуе. След това благоразумно потърси горска вещица, която ѝ показа как да си прави отвара от лунен чай, за да опази корема си плосък.

Ботли примига, сякаш не разбра съвсем думите ѝ.

– Ти... мислех, че ще чакаш. Защо... – Потърка устата си с длан. – Аша, насилиха ли те?

– Толкова ме насили, че му скъсах туниката. Не искаш да се ожениш за мен, повярвай ми. Ти си сладко момче и винаги си бил такъв, но аз не съм сладко момиче. Оженим ли се, много скоро ще ме намразиш.

– Никога. Аша!

Беше ѝ омръзнал. Болна майка, убит баща и цяла напаст чичовци

бяха достатъчно за всяка жена; не ѝ трябваше и болно от любов пале отгоре на всичко.

– Намери си бардак, Трие. Там ще ти изчерят болката.

– Никога не бих могъл да... – Тристифер поклати глава. – Двамата сме един за друг, Аша. Винаги съм знаел, че ще си моя жена и майка на моите синове. – Сграбчи я за лакътя.

Камата ѝ се опря в гърлото му.

– Пусни ме или няма да доживееш да си направиш син. Веднага!

– И щом я пусна, отдръпна камата.

– Искаш жена? Добре. Ще ти вкарам една в леглото тази нощ. Представяй си, че съм аз, ако ти достави удоволствие, но да не си и помислил пак да ме пипаш. Аз съм твоята кралица, не съм жена ти. Запомни това.

Прибра камата в канията и го остави. Сам, с една тлъста капка кръв – стичаше се бавно по шията му, черна на бледата лунна светлина.

ЦЕРСЕЙ

– Ох, моля се дано Седемте да не дадат да завали дъжд точно на кралската сватба – каза Джослин Суифт, докато стягаше връзките на роклята на кралицата.

– Никой не иска дъжд. – Колкото до самата Церсей, не дъжд искаше, а лапавица и градушка, виещи ветрове и гръмотевици, които да сришат Червената цитадела. Буря, яростна като собствения ѝ гняв. На Джослин каза: – Стегни! По-здраво, глупачко!

Поводът за гнева ѝ беше сватбата, макар че тъпоумното момиченце на Суифт беше много по-безопасен обект. Властта на Томен над Железния трон не беше достатъчно сигурна, за да рискува да оскърби Планински рай. Не и докато Станис Баратеон държеше Драконов камък и Бурен край, докато Речен пад продължаваше да се опълчва, докато железните кръстосваха моретата като вълци. Тъй че Джослин неизбежно трябваше да изяде онова, което Церсей бе готова с радост да поднесе на Марджерити Тирел и на отвратителната ѝ сбръчкана баба.

За закуска заповяда да ѝ донесат две сварени яйца, хляб и мед. Но когато счупи първото яйце и намери вътре плувнало в кръв полу-измътено пиле, стомахът ѝ кипна.

– Махни го това и ми донеси греяно вино с подправки – каза на Сенел. Студът във въздуха я смразяваше до костите, а я чакаше дълъг отвратителен ден.

Джайм с нищо не оправи настроените ѝ, когато се появи целият в бяло, все още необръснат, за дай каже как смята да опази сина ѝ да не го отровят.

– Ще пратя в кухните хора, които да следят приготвянето на всяко блюдо – заяви той. – Златните плащове на сир Адам ще съпровождат слугите, поднасящи храната на масата, за да сме сигурни, че няма да има подмяна по пътя. Сир Борос ще опитва всяко блюдо, преди Томен да сложи и залък в устата си. А ако всичко това се провали, майстер Балабар ще стои в дъното на залата с всички очистителни и противоотровни на двайсетте най-обичайни отрови. Томен ще е в безопасност, уверявам те.

– Безопасност. – Думата загорча на езика ѝ. Джайм не разбираше. Никой не разбираше. Само Мелара беше в шатрата, за да чуе заплашителния грак на старата вещица, а Мелара отдавна беше мъртва. –

Тирион няма да убие два пъти по един и същи начин. Твърде умен е за това. Може точно сега да е под този под, да слуша всяка наша дума и да крои как да пререже гърлото на Томен.

– Дори да е така – отвърна Джайм. – Каквото и да крои, все пак е дребен и сакат. Томен ще е обкръжен от най-добрите рицари във Вестерос. Кралската гвардия ще го защити.

Окото на Церсей пробяга към ръкава на бялата копринена туника на брат й, закопчан с игла над чукана на отсечената ръка.

– Помня колко добре опазиха Джофри тези твои великолепни рицари. Искам да останеш с Томен цялата нощ. Ясно ли е?

– Ще сложа страж пред вратата. Тя го стисна за ръката.

– Не страж. Ти. И вътре в спалнята.

– В случай, че Тирион изпълзи от камината? Няма.

– Така казваш ти. Да не би да си открил всички тайни тунели в тези стени? Няма да позволя нито за миг Томен да остане сам с Марджери.

– Няма да са сами. Братовчедките й ще са с тях.

– Ти също. Заповядвам ти, в името на краля. – Церсей изобщо не беше искала Томен и съпругата му да делят ложе, но Тирелите бяха настояли.

– Мъжът и жената трябва да спят заедно – беше казала Кралицата на тръните, – та дори само да спят. Вярвам, че леглото на Негово величество е достатъчно голямо за двама.

Лейди Алери тутакси подкрепи свекърва си:

– Нека дечицата се топят през нощта. Това ще ги сближи. Марджери често се гушка под завивките с братовчедките си. Пеят си, играят си и си шепнат тайнички.

– Колко мило – отвърна Церсей. – Ами да продължат. В Девичи свод.

– Сигурна съм, че Нейно величество знае най-добре – обърна се лейди Олена към лейди Алери. – Все пак тя е майката на момчето, в това поне всички сме сигурни. И, разбира се, можем да се разберем за брачната нощ, нали? Един мъж не бива да спи отделен от жена си в сватбената нощ. Това носи лош късмет за брака.

„Ще ви науча някой ден какво значи лош късмет“, закле се кралицата. Но се почувства длъжна да отговори:

– Марджери може да сподели спалнята на Томен само тази нощ. Не повече.

– Ваше величество е толкова щедра – отвърна Кралицата на тръните и всички се заусмихваха мило...

Пръстите на Церсей се вкопчиха в ръката на Джайм толкова силно, че му оставиха синини.

– Очи ми трябва в тази стая.

– За да видят какво? Не може да има опасност от консумиране. Томен е твърде малък.

– И Осифер Плум беше твърде умрял, но това не го спря да направи дете, нали?

Брат й се обърка.

– Кой беше пък Осифер Плум? Баштата на лорд Филип ли, или... кой?

„Невежа е почти колкото Робърт. Имаше ум само в дясната ръка, колкото да върти меч“.

– Забрави го Плум. Просто запомни какво ти казах. Закълни ми се, че ще останеш до Томен до изгрев слънце.

– Както заповядаш. – Явно смяташе, че страховете й са безпочвени.

– Още ли се каниш да изгориш Кулата на Ръката?

– След пиршеството. – Беше единствената част от днешните празненства, на която Церсей смяташе, че ще може да се наслади. – Баша ни бе убит в тази кула. Не мога да я гледам. Ако боговете са добри, огънят може и да изкара няколко плъха от камънаците.

– Тирион имаш предвид.

– Него и лорд Варис. И онзи тъмничар.

– Ако някой от тях се криеше в кулата, сяхаме да го намерим. Цяла армия вкарах с кирки и чукове. Разбихме стени и подове и намерихме сума ти проходи.

– И може да има още толкова. – Някои тайни проходи се бяха оказали толкова тесни, че на Джайм му трябваша пажове и конярчета, за да пропълзят през тях и да ги проучат. Открили бяха един проход до черните килии и каменен кладенец, който сякаш нямаше дъно. Намерили бяха тайник, пълен с черепи и пожълтели кокали, и четири торби с потъмнели сребърни монети от времето на първия крал Визерис. Намерили бяха и хиляди плъхове, но не и Тирион или Варис, и накрая Джайм беше настоял да прекратят претърсването. Едно момче се беше заклешило в тесен проход и трябваше да го издърпат за краката. Друго беше пропаднало в шахта и си бе счупило краката. А двама стражи бяха изчезнали, докато проучваха страничен тунел. Някои от другите, тръгнали с тях, се къляха, че чували смътно виковете им, но когато хората на Джайм събориха стената, намериха от другата страна само пръст и срутена зидария. – Дяволчето е малък и хитър. Все още може да се крие в

стените. Ако е там, пушеците ще го изкарат.

– Дори Тирион да се крие в замъка, няма да е в Кулата на Ръката. Направихме я на решето.

– Да можехме да направим същото с целия отвратителен замък – отвърна Церсей. – След войната смятам да вдигна нов дворец отвъд реката. – Мечтала си беше за това по-предната нощ: великолепен бял замък, заобиколен от гори и градини, на много левги от вонята и шума на Кралски чертог. – Този град е помийна яма. За половин петак бих преместила двора във Владетелски пристан и бих управлявала от Скалата на Кастърли.

– Това ще е още по-голяма глупост от палежа на Кулата на Ръката. Докато Томен седи на Железния трон, страната вижда в него истинския крал. Скриеш ли го под Скалата, става само един от претендентите за трона, с нищо по-различен от Станис.

– Знам – отвърна рязко кралицата. – Казах, че би ми се искало да преместя двора във Владетелски пристан, не че ще го направя. Винаги ли си бил толкова несхватлив, или оглупя от загубата на ръката си?

Джайм премълча обидата.

– Ако тези пламъци се разпространят извън кулата, може да подпалиш целия замък, все едно дали го искаш, или не. Огънят е коварно нещо.

– Лорд Халайн ме увери, че пиромантите му могат да го контролират. – Гилдията на алхимиците беше подготвяла „адския огън“ две денонощия. – Нека цял Кралски чертог да види пламъците. Ще е урок за враговете ни.

– Вече говориш като Ерис.

Тя настръхна.

– Дръжте си езика зад зъбите, сир.

– И аз те обичам, мила сестричке.

„Как изобщо съм могла да обичам това нещастно същество?“, зачуди се тя, след като Джайм си отиде. „Беше твоят близък, сянката ти, другата ти половина“, прошепна й друг глас. „Някога, може би. Вече не. Вече ми е чужд“.

В сравнение с величественото бракосъчетание на Джофри женитбата на крал Томен беше скромно събитие. Никой не желаше поредна пищна церемония, а най-малко от всички – кралицата, и никой не искаше да заплати за такава, най-малко от всички – Тирелите. Тъй че младият крал взе Марджери Тирел за своя съпруга в кралската септа на Червената цитадела пред очите на по-малко от стотина гости вместо

хилядите, видели свързането на брат му със същата жена.

Булката беше блестяща, великолепна и красива, младоженецът – все още с пълничко бебешко лице. Изрече наизустените си клетви с висок детински гласец, обещава любов и преданост на двама овдовялата дъщеря на Мейс Тирел. Марджери бе облякла същата рокля, която носеше на сватбата си с Джофри – ефирна лъскава коприна с цвят на слонова кост, мирска дантела и ситни перли. Самата Церсей все още беше в черно, в знак на траур за убития ѝ първороден син. Вдовицата му можеше да се смее, да пие и танцува, зарязала всякакъв спомен за Джоф, но майка му нямаше да го забрави така лесно.

„Това е нередно – помисли тя. – Много е скоро. Година-две щеше да е достатъчен срок. Планински рай трябваше да се задоволят с годеж“. Извърна поглед към Мейс Тирел, както стоеше между жена си и майка си. „Вие ми натрапихте тази пародия на брак, милорд, и няма да го забравя“.

Когато дойде ред за смяната на наметалата, младоженката изящно се смъкна на колене и Томен я покри с тежката златоткана страхотия, с която Робърт бе загърнал Церсей в деня на тяхното бракосъчетание, с коронования елен на Баратеон, извезан на гърба с мъниста от оникс. Церсей бе пожелала за церемонията да се използва червеният копринен плащ от сватбата на Джофри.

– Този плащ е използвал баща ми, когато се е оженил за лейди майка ми – обясни тя на Тирелите, но Кралицата на тръните и този път се наложи.

– Тази стара дрипа? – възмути се дъртата вещица. – Струва ми се поизтъркана малко и... смея да кажа, носи лош късмет. Няма ли все пак един елен да е по-подходящ за законния син на крал Робърт? По мое време булката обличаше цветовете на своя съпруг, не на майка си.

Заради Станис и мръсното му писмо вече бяха плъзнали твърде много слухове за произхода на Томен. Церсей не посмя да раздухва тези пламъци с настоявания булката да се загърне в пурпура на Ланистър и отстъпи възможно най-учтиво. Но гледката на всичкото това злато и оникс я изпълваше с негодувание. „Колкото повече даваме на тези Тирели, толкова повече искат от нас“.

След като се изрекоха всички клетви, новобрачните излязоха отвън пред септата да приемат поздравления.

– Вестерос вече има две кралици и младата е толкова красива, колкото старата – викна Лайл Крейкхол, тъпоглав рицар, който често напомняше на Церсей за покойния ѝ и неоплакан съпруг. Прииска ѝ се да

го зашлеви. Джилс Росби посегна да целуне ръката ѝ, но успя само да се изкашля върху пръстите ѝ. Лорд Редвин я целуна по едната буза, а Мейс Тирел – и по двете. Великият майстер Пицел ѝ каза, че не е загубила син, а по-скоро е спечелила дъщеря. Поне ѝ бяха спестени страстните прегръдки на лейди Танда. Никоя от жените на дома Стоукуорт не се появи и поне за това кралицата беше благодарна.

Един от последните беше Кеван Ланистър.

– Разбирам, че се каниш да ни напуснеш за друга сватба – каза му кралицата.

– Хардстоун е прочистил прекършените от замъка Дари – отвър на той. – Там ни чака младоженката на Лансел.

– Лейди съпругата ти ще дойде ли с теб за церемонията?

– Речните земи все още са много опасни. Изметът на Варго Хоут още върлува, а Берик Дондарион беси хора на Фрей. Вярно ли е, че Сандор Клегейн се е присъединил към него?

„Откъде знае това?“

– Според някои. Донесенията са объркани. – Птицата беше долетяла едва предната нощ от малка септа на остров, долепен до устието на Тризъбеца. Близкото градче на Солниците било жестоко опустошено от банда разбойници, а някои от оцелелите твърдяха, че с разбойниците бил и един побеснял дивак с шлем с глава на хрътка. И че бил убил десетина мъже и изнасилвил дванайсетгодишно момиче.

– Лансел несъмнено ще гори от желание да премахне и Клегейн, и лорд Берик и да възстанови кралския мир в речните земи.

Сир Кеван за миг я погледна в очите.

– Моят син не е човекът, който ще се справи със Сандор Клегейн. „Виж, за това поне сме съгласни“.

– Баща му би могъл. Устните на чичо ѝ се стегнаха.

– Ако службата ми на Скалата не е необходима...

„Службата ти беше необходима тук“. Церсей беше обявила братовчед си Дамион Ланистър за свой кастелан на Скалата, а друг братовчед, сир Давен Ланистър, за Пазител на Запада. „Безочieto си има цена, чичо“.

– Донеси ни главата на Сандор и Негово величество ще ти е изключително благодарен. Джоф може и да го харесваше, но Томен винаги се е страхувал от него... и с основание, изглежда.

– Когато едно куче озлобее, вината е в господаря му – отвърна сир Кеван, обърна се и се отдалечи.

Джайм я придружи до Малката зала, където приготвиха

пиршеството.

– Тебе обвинявам за всичко това – зашепна му тя, докато вървяха. – „Нека се оженият“, каза. Марджери трябваше да скърби за Джофри, а не да се жени за брат му. Трябваше да се е поболяла от скръб, като мен. И не вярвам, че е девствена. Ренли имаше кур, нали? Беше брат на Робърт, със сигурност имаше кур. Ако онази отвратителна стара вещица си въобразява, че ще позволя синът ми да...

– Съвсем скоро ще се отгървеш от лейди Олена – прекъсна я кротко Джайм. – Утре се връща в Планински рай.

– Така казва тя. – Церсей не вярваше на нито едно обещание на Тирел.

– Тръгва си – настоя той. – Мейс взима половината сила на Тирел в Бурен край, а другата половина се връща на Предела със сир Гарлан, да утвърди правата му над Бистра вода. Още няколко дни и единствените рози, останали в Кралски чертог, ще са Марджери, дамите ѝ и няколко гвардейци.

– И сир Лорас. Или си забравил за своя заклет брат?

– Сир Лорас е рицар на Кралската гвардия.

– Сир Лорас е толкова Тирел, че пикае розова вода. Изобщо не трябваше да му се дава белият плащ.

– Аз не бих го избрал, признавам. Никой не си направи труда да се посъветва с мен. Но мисля, че Лорас ще се справи добре. Сложи ли плаща, човек се променя.

– Теб това определено те промени, но не към по-добро.

– И аз те обичам, мила сестричке. – Отвори вратата и я поведе към масата и мястото ѝ до краля. Марджери беше от другата страна на Томен, на почетното място. Щом влезе под ръка с малкия крал, тя спря показно, целуна Церсей по бузите и я прегърна.

– Ваше величество – най-безочливо заяви момичето, – чувствам се все едно, че вече имам втора майка. Моля се двете много да се сблизим, обединени от любовта си към сладкия ви син.

– Аз обичах и другия си син.

– Джофри също е в молитвите ми – отвърна Марджери. – Обичах го с цялото си сърце, въпреки че така и нямах възможност да го опозная.

„Лъжкия – помисли кралицата. – Ако го беше обичала макар и за миг, нямаше така безсрамно да бързаш да се жениш за брат му. Искаше само короната му“. Като нищо щеше да зашлеви изчервената младоженка направо тук, пред очите на половината двор.

Сватбеният пир бе скромнен като службата. Всичко беше уредено от

лейди Алери – Церсей не намери кураж да се заеме отново с тази ужасна задача след начина, по който бе свършила сватбата на Джофри. Поднесени бяха само седем блюда. Маслена буца и Лунно момче забавляваха гостите между блюдата, музикантите свиреха на гайди и цигулки, лютни, флейти и арфи. Единственият певец беше някакъв фаворит на лейди Марджери, зализан фукльо, облечен във всички оттенъци на небесносивото, който се представяше като Синия бард. Изпя няколко любовни песни и се оттегли.

– Какво разочарование – оплака се високо лейди Олена. – Надявах се да чуя „Дъждовете на Кастамийр“.

Всеки път щом Церсей погледнеше към старата вещица, пред очите ѝ сякаш изплуваше лицето на Маги Жабата, сбръчкано, ужасно и мъдро. „Стариците си приличат – мъчеше се да се убеди тя, – нищо повече“. Всъщност прегърбената магьосница по нищо не приличаше на Кралицата на тръните, но нещо в наглата малка усмивчица на лейди Олена бе достатъчно, за да я върне в шатрата на Маги. Още помнеше странната ѝ миризма, наситена с уханията на източни подправки, и мекия допир на венците на Маги, докато изсмукваше кръвта от пръста ѝ. „Ще бъдеш кралица – беше ѝ обещала старата с още мокри, червени и лъснали от кръвта устни, – докато дойде друга, по-млада и по-красива, която да те сваля и да ти отнеме всичко, което ти е скъпо“.

Церсей погледна над рамото на Томен към смеещата се с баща си Марджери. „Хубава е, спор няма. Но повечето от тази хубост е от младостта. И селските момичета са хубави на определена възраст, докато са свежи, невинни и чисти, и повечето имат същата кафява коса и кафяви очи като нейните. Само някой глупак би могъл да твърди, че е по-красива от мен“. Светът обаче беше пълен с глупаци. Както и дворът на сина ѝ.

Настроението ѝ ни най-малко не се справи, когато Мейс Тирел стана и поде тостовете. Вдигна високо златния си бокал, усмихна се на хубавата си дъщеричка и гласът му прогърмя:

– За краля и кралицата!

Другите овце заблеха с него, заблъскаха чашите си с викове: „Кралят и кралицата!“, „Кралят и кралицата!“ Нямаше друг избор, освен да пие с тях, и през цялото време съжаляваше, че гостите нямат едно-единствено лице, за да може да плисне виното в очите им и да им напомни, че истинската кралица е тя. Единственият от блюдолизците на Тирел, който като че ли изобщо си спомни за нея, беше Пакстър Редвин, който стана, за да вдигне своя тост, и леко се олюля. „За двете кралици! –

изграчи. – За младата кралица и за старата!“

Церсей изпи няколко чаши вино и почти не докосна яденето в златното блюдо. Джайм яде още по-малко – всъщност почти не сядаше на мястото си на подиума. „Притеснен е като мен“, помисли кралицата, докато го гледаше как обикаля из залата и подръпва гоблените със здравата си ръка да се увери, че никой не се крие зад тях. Знаеше, че около сградата са поставени на пост копиеносци на Ланистър. Сир Озмунд Черно котле пазеше едната врата, сир Мерин Грант – другата. Бейлон Суан стоеше зад стола на краля, Лорас Тирел – зад този на кралицата. На пира не бяха допуснати никакви мечове освен тези на белите рицари.

„Синът ми е в безопасност – каза си Церсей. – Нищо лошо не може да го сполети. Не тук, не и сега“. Но всеки път щом погледнеше към Томен, виждаше Джофри, вкопчил ръце в гърлото си. А когато Томен се закашля, сърцето ѝ спря и тя бутна слугинчето в бързината си да стигне до него.

– Просто глътка вино му влезе в кривото гърло – увери я с усмивка Марджери Тирел. – Мъничкият ми любим трябва да пие на по-малки глътки. Видя ли, уплаши до смърт лейди майка си.

– Съжалявам, мамо – каза засрамено Томен.

Това вече беше повече, отколкото Церсей можеше да понесе. „Не мога да позволя да ме видят, че плача“, помисли тя, щом усети напирещите в очите ѝ сълзи. Мина покрай сир Мерин Грант, излезе в задния коридор и захлипа неудържимо. „Една жена може да плаче, но не и кралица“.

– Ваше величество? – чу глас зад себе си. – Натрапвам ли се? Беше женски глас, обагрен е източния акцент. За миг Церсей се уплаши, че Маги Жабата ѝ е заговорила от гроба си. Но беше жената на Мериуедър, красавицата с тъмносините очи, за която лорд Ортън се бе венчал по време на изгнанието и я беше довел в замъка „Дългата маса“.

– В Малката зала е толкова душно, че... – чу Церсей собствения си глас. – Очите ми се насълзиха от този пушек.

– И моите, ваше величество. – Лейди Мериуедър беше висока като кралицата, но не бяла, а тъмна, с черна коса и маслинова кожа – и с десет години по-млада. Предложи на кралицата светлосиня кърпа от коприна и дантела. – Аз също имам син. Зная, че ще изплача реки от сълзи в деня, в който се ожени.

Церсей изтри страните си, бясна, че са видели сълзите ѝ.

– Благодаря – отвърна сковано.

– Ваше величество, аз... – Жената от Мир заговори тихо. – Има

нещо, което трябва да знаете. Вашата слугиня е купена и ѝ плащат. Казва на лейди Марджери всичко, което правите.

– Сенел? – Внезапна ярост стегна вътрешностите ѝ. Нямахте ли и един човек в този дворец, на когото да може да се довери? – Сигурна ли сте?

– Поръчах да я проследят. Марджери никога не се среща пряко с нея. Братовчедките ѝ са нейните гарвани, те ѝ носят съобщенията. Понякога Елинор, друг път Ала или Мега. Всички те са близки с Марджери като сестри. Срещат се в септата и се преструват, че се молят. Поставете утре сутринта свой човек в галерията и ще разберете как Сенел шепне на Мега под олтара на Девата.

– Дори да е истина, защо ми го казвате? Вие сте от приятелките на Марджери. Защо ще я предавате? – Церсей се бе научила да е подозрителна още на бащиното си коляно. Това като нищо можеше да се окаже някакъв капан, лъжа, целяща да всее раздор между лъва и розата.

– Дългата маса може да са васали на Планински рай – отвърна жената и отметна черната си коса, – но аз съм от Мир и съм върна на своя съпруг и син. Искам всичко най-добро за тях.

– Разбирам. – Успя да подуши парфюма ѝ в тесния коридор, аромат, напомнящ за мъх, за рохкава пръст и диви цветя. Под него миришеше на амбиция. „Тя свидетелства на процеса на Тирион – при помни си внезапно Церсей. – Видя как Дяволчето слага отровата в чашата на Джоф и не се уплаши да го каже“. – Ще проверя това – увери я кралицата. – Ако думите ви са верни, ще ви възнаградя. – „А ако ме лъжеш, ще ти изтръгна езика, и земите и златото на съпруга ти също“.

– Ваше величество е много щедра. И много красива. – Лейди Мериудър се усмихна. Зъбите ѝ бяха бели, устните – сочни и тъмни.

Кралицата се върна в Малката зала и спря до брат си, който крачеше неспокойно.

– Просто глътка вино в кривото гърло. Макар че и мен ме стресна – каза Джайм.

– Стомахът ми така се е свил, че не мога да ям – изръмжа тя. – Виното горчи. Тази сватба беше грешка.

– Тази сватба беше необходима. Момчето е в безопасност.

– Глупак. Никой, който носи корона, никога не е в безопасност. Огледа залата. Мейс Тирел се смееше с рицарите си. Лордовете Редвин и Роуан си говореха потайно. Сир Кеван седеше умислено над виното си в дъното на залата, а Лансел шепнеше нещо на един септон. Сенел обикаляше масата и пълнеше чашите на братовчедките на младоженката с

вино, червено като кръв. Великият майстер Пицел беше заспал. „Няма никой, на когото мога да разчитам, дори на Джайм – осъзна тя. – Ще трябва да ги измета всички и да обкръжа краля с мои, сигурни хора“.

По-късно, след като поднесоха сладкишите, ядките и сирената и разчистиха, Марджери и Томен затанцуваха. Изглеждаха повече от не-лепо, както се въртяха и подскачаха. Младоженката беше с повече от стъпка по-висока от малкия си съпруг, а Томен в най-добрия случай можеше да мине за нескопосан танцьор, лишен от галантната изящност на Джофри. Но се стараеше много и сякаш не усещаше, че е смешен. А щом на „девицата“ Марджери ѝ омръзна с него, братовчедките ѝ му налетяха една след друга, настояваха, че Негово величество трябва да танцува и с тях. „Ще го накарат да залита и да плете крака като глупак – с неприязън си помисли Церсей. – Целият двор ще му се смее“.

Докато Ала, Елинор и Мега се редуваха с Томен, Марджери направи един кръг по пода с баща си, после друг – с брат си Лорас. Рицарят на цветята беше в бяла коприна, с колан от златни рози и нефритена роза, стегнала плаща му. „Биха могли да минат за близнаци“, помисли Церсей, докато ги гледаше. Сир Лорас беше с една година по-голям от сестра си, но имаше същите големи кафяви очи, същата гъста кафява коса, спускаща се на лениви къдрици по раменете, същата безукорно гладка кожа. „Малко пъпки щяха да ги научат на мъничко скромност“. Лорас беше малко по-висок и по лицето му бе набол жълтеникав мъх, а Марджери беше с женствени форми, но иначе двамата си приличаха повече, отколкото тя и Джайм. Това също я подразни.

Собственият ѝ близък прекъсна размишленията ѝ.

– Ваше величество? Бихте ли удостоили своя бял рицар с един танц?

Тя го изгледа изпепеляващо.

– И да търпя да ме опипваш със сакатата си ръка? Не. Но ще ти разреша да ми напълниш чашата с вино. Ако мислиш, че ще се справиш, без да разрееш.

– Сакат като мен? Едва ли. – Той тръгна да обиколи залата. Наложил се да си налее сама.

Отказа и на Мейс Тирел, а след него – и на Лансел. Другите схванаха намека и повече никой не се доближи до нея. „Твърдите ни приятели и верни лордове“. Не можеше да се довери дори на западниците, заклетите мечове и знаменосци на баща ѝ. Не и ако родният ѝ чичо заговорничеше с враговете ѝ...

Марджери танцуваше с братовчедка си Ала, Мега – със сир Талад

Високия. Другата братовчедка, Елинор, пиеше вино с чаровното младо копеле на Дрифтмарк, Аурейн Водите. Кралицата не за първи път забелязваше Водите, строен младеж със сиво-зелени очи и дълга сребристозлатна коса. Първия път, когато го видя, за много кратък миг почти си помисли, че Регар Таргариен е възкръснал от пепелта. „Заради косата е – каза си. – Не е и наполовина красив колкото беше Регар. Лицето му е прекалено тясно, а и тази резка на брадичката...“ Веларионите обаче бяха от старо валирианско потекло и някои от тях имаха същата сребриста коса като господарите на драконите.

Томен се върна на мястото си и зачопли с вилица ябълковия сладкиш. Мястото на чичо ѝ беше празно. Най-сетне кралицата го откри в един ъгъл, говореше напрегнато със сина на Мейс Тирел, Гарлан. „Какво има да си говорят?“ На Предела можеше и да наричат сир Гарлан „галантен“, но тя не му вярваше повече, отколкото на Марджери или Лорас. Не беше забравила златната монета, намерена от Кибърн под нощното гърне на тъмничаря. „Златна ръка от Планински рай. А Марджери ме шпионира“. Когато Сенел се появи, за да напълни чашата ѝ с вино, едва се сдържа да не я стисне за гърлото и да я удуши. „Не си и помисляй да ми се усмихваш, измамна кучко. Ще ме молиш за милост, преди да съм свършила с теб“.

– Мисля, че Нейно величество пи достатъчно вино за тази вечер – чу гласа на Джайм.

„Не. Всичкото вино на света не би стигнало, за да изтърпя тази сватба“. Стана от мястото си толкова бързо, че едва не падна. Джайм я подхвана под мишницата и я задържа. Тя се отскубна и плесна с ръце. Музиката замря, гласовете стихнаха.

– Дами и господа – извика високо Церсей, – ако бъдете така добри да излезете с мен навън, ще запалим свещ, за да ознаменуваме съюза на Планински рай и Скалата на Кастърли и новия век на мир и благоденствие за Седемте кралства.

Тъмна и запусната се издигаше Кулата на Ръката, със зейналите отвори на мястото на доскорошните дъбови врати и прозорци. Но дори и така господстваше над двора. Докато се изнизваха от Малката зала, гостите минаваха под мрачната ѝ сянка. Церсей погледна нагоре към зъберите ѝ, загризали пълната есенна луна, и за миг се зачуди колко ли Ръце на колко крале са я превръщали в свой дом през последните три столетия.

На сто разтега от кулата спря и вдиша дълбоко, за да прочисти ума си от замаята.

– Лорд Халайн! Можете да започвате.

Пиромантът Халайн отвърна с: „Хмммм“, размаха факела, който държеше, и стрелците по стените извиха лъковете си и изпратиха западени стрели през зейналите прозорци.

За миг вътрешността на кулата оживя от светлина: червено, жълто, оранжево... и зелено, злокобно тъмнозелено, цвета на жлъчка, на нефрит и пиромантска пикня. „Веществото“, го наричаха алхимиците, но простолюдието го наричаше адски огън. Петдесет делви бяха поставили в Кулата на Ръката, и дънери, бурета с катран и по-голямата част от ценните притежания на едно джудже, наречено Тирион Ланистър.

Кралицата можеше да усети горещината на зелените пламъци. Пиромантите твърдяха, че само три неща горят по-горещо от тяхното вещество: драконов огън, подземни огънове и лятно слънце. Някои от дамите ахнаха, щом първите пламъци се появиха в прозорците и заблизаха външните стени като дълги зелени езици. Други завикаха радостно и завдигаха тостове.

„Красиво е – помисли тя. – Красиво като Джофри, когато го полагаха в ръцете ми“. Никой мъж не я беше карал да изпитва такава наслада, каквато бе изпитвала, щом той захапеше гърдта ѝ, за да суче.

Томен зяпаше с ококорени очи пламъците, колкото омагьосан, толкова и уплашен. Марджери прошепна нещо в ухото му и той се засмя. Някои рицари започнаха да залагат колко време ще мине, преди кулата да рухне. Лорд Халайн си тананикаше тихо.

Церсей си помисли за всички кралски Ръце, които бе познавала през годините: Оуен Мериуедър, Джон Конингтън, Карлтон Челстид, Джон Арин, Едард Старк, брат ѝ Тирион. И баща ѝ, лорд Тивин Ланистър; баща ѝ – най-вече. „Всички те сега горят“, каза си и се наслади на тази мисъл. „Мъртви са и горят, всичките, с всичките им заговори, коварства и измени. Сега е моят ден. Мой е замъкът и кралството е мое“.

Кулата на Ръката внезапно нададе стон – толкова силен, че всички разговори секнаха. Запращяха и се пръснаха камъни, част от гор ните зъбери рухна и падна долу с трясък, който разтърси хълма и вдигна облак от прах и пушечи. Щом свежият въздух нахлу през пропукания зид, огънят се устреми нагоре. Зелени пламъци излетяха в небето и се завихриха един около друг. Томен се дръпна уплашено, но Марджери го хвана за ръката и каза:

- Виж, пламъците танцуват. Също като нас, любими мой.
- Вярно – възкликна той удивено. – Мамо, виж! Те танцуват!
- Виждам ги. Лорд Халайн, колко дълго ще горят пламъците?

– Цяла нощ, ваше величество.

– Красива свещ се получи, признавам – каза лейди Олена Тирел; подпираше се на тояжката си между Левия и Десния. – Достатъчно ярка, за да спим спокойно, мисля. Старите кокали са уморени, а тези млади имаха достатъчно преживявания за една нощ. Време е кралят и кралицата да си лягат.

– Да. – Церсей махна на Джайм. – Лорд-командир, придружете Негово величество и малката му кралица до ложето им, ако обичате.

– Както заповядате. И вас ли?

– Не се налага. – Твърде жива се чувстваше Церсей, за да спи. Адският огън я прочистваше, изгаряше всичкия гняв и страх у нея, изпълваше я с нова решимост. – Пламъците са толкова красиви! Искам да погледам още малко.

Джайм се поколеба.

– Не бива да оставате сама.

– Няма да съм сама. Сир Озмунд може да остане с мен и да ме пази. Вашият Заклет брат.

– Ако ваше величество благоволи – отзова се Черното котле.

– Благоволявам.

Церсей пхна ръка под мишницата му. И един до друг двамата загледаха бушуващия пожар.

ОПЕТНЕНИЯТ РИЦАР

Дори за есен нощта беше ненавременно студена. По уличките духаше отривист вятър и вдигаше на вихрушки дневния прахоляк. Северен вятър, носещ мраз. Сир Арис Оукхарт придърпа качулката, за да скрие лицето си. Нямахше да е добре, ако го разпознаят. Преди две нощи в потъналия в сенки град бяха убили търговец, невинен човек, дошъл в Дорн за плодове и намерил вместо фурми смъртта си. Единственото му престъпление беше, че е от Кралски чертог.

„В мое лице тълпата би намерила по-твърд противник“. Едно нападение щеше да му е почти добре дошло. Ръката му се спусна надолу и леко забърса дръжката на меча, който висеше полускрит под гънките на ленените роби, външните – на тюркоазени ивици и редове от златни слънца, и по-светло оранжеви отдолу. Дорнското облекло беше удобно, но баща му щеше да се възмути, ако бе доживял да види сина си облечен така. Беше от Предела и дорниците му бяха древни врагове, както свидетелстваха гоблените по стените на Стар дъб. Арис трябваше само да затвори очи, за да ги види отново. Лорд Еджеран Широка ръка, седящ сред пишно великолепие, с главите на сто дорнци, струпани в краката му. Трите листа в Принцовия проход, пронизан от дорнски копия, Алестер, надуващ бойния си рог с последния си дъх. Сир Оливар Зеления дъб, целият в бяло, издъхващ до Младия дракон. „Дорн не е подходящо място за който и да е Оукхарт“.

Още преди принц Оберин да загине, рицарят изпитваше тревога всеки път, щом се наложеше да напусне Слънчево копие и да тръгне по сенчестите улички на града. Усещаше погледите върху себе си, където и да отидеше, малките черни дорнски очи, гледащи го с едва прикрита враждебност. Дюкянджиите даваха мило и драго да го излъжат на всеки ъгъл, а понякога се чудеше дали кръчмарите не плюят в пиенето му. Веднъж тайфа дрипави хлапета почна да го замерва с камъни, докато не извади меча си и не ги прогони. Смъртта на Черве ната пепелянка още повече бе възпламенила дорниците, макар улиците да се бяха укротили малко, откакто принц Доран затвори Пясъчните змии в една кула. При все това да носи открито белия плащ в сенчестия град означаваше сам да си търси белята. Беше взел три със себе си: два вълнени, един лек и един тежък, а третия – от тънка бяла коприна. Чувстваше се гол без нищо един от тях на раменете си.

„По-добре гол, отколкото мъртъв – каза си той. – Все още съм от Кралската гвардия, макар и без плащ. Тя трябва да уважи това. Трябва да я накарам да разбере“. Изобщо не биваше да си позволява да се въвлече в това, но пък нали според певците любовта превръщала всеки мъж в глупак.

Градът в сянката на Слънчево копие често изглеждаше пуст посред бял ден – по прашните улици бръмчаха само рояци мухи, – но щом паднеше вечерта, улиците оживяваха. Сир Арис чуваше смътна музика, носеща се от покритите с жалузи прозорци, някъде биеха тимпани с бързия ритъм на танца на копието и придаваха пулс на нощта. Там, където под втория ред на Лъкатушешите стени се събираха три тесни улички, от една тераса му махна с ръка момиче за удоволствия. Беше цялото в накити и намазано с масло. Той изгърби рамене и продължи срещу хапещия вятър. „Мъжете сме толкова слаби. Плътта предава и най-благородното в нас“. Сети се за крал Белор Благочестивия, който постел до изнемога, за да надвие страстите, които го позорели. И той ли трябваше да прави същото?

В един сводест вход нисък мъж печеше цвърчащи парчета змия над горящ мангал – обръщаше ги с дървена маша. Очите на рицаря се насълзиха от лютивата миризма на сосовете. Чувал беше, че най-хубавият змийски сос е с капка отрова в него, наред с многото горчица и драконови чушлета. Мирцела беше свикнала с дорнската храна толкова бързо, колкото с дорнския си принц и понякога сир Арис опитваше едно или друго блюдо, за да ѝ достави удоволствие. Храната подпалваше устата му и го караше да зяпне за вино, и изгаряше на излизане повече, отколкото на влизане. Но малката му принцеса я обожаваше.

Беше я оставил в покоите ѝ, наведена над игрална маса срещу принц Тристейн, редеше изящно изваяните фигурки по квадрати от нефрит, карнелиан и лапис лазули. Пълните ѝ устни бяха леко разтворени, зелените очи – присвити съсредоточено. Киваси, така се наричаше играта. Беше донесена в Дъсченото градче на търговска галера от Волантис и сираците бързо я бяха разпространили нагоре и надолу по Зелена кръв. Дорнският двор бе полудял по нея.

Сир Арис я намираше за подлудяваща. Имаше десет различни фигури, всяка със свои атрибути и сила, а игралното табло се променяше от игра на игра според това как играчите подреждаха първоначално квадратите си. Принц Тристейн бързо се беше пристрастил към играта, а Мирцела я беше научила, за да може да играе с него. Нямаше още единсет, годеникът ѝ беше на тринайсет, но въпреки това напоследък все

по-често печелеше тя. Тристейн като че ли нямаше нищо против. Двете деца едва ли можеше да са по-различни, той със смуглата си кожа и права черна коса, тя – бяла като мляко, с буйни златни къдрици; светло и тъмно, като кралица Церсей и крал Робърт. Молеше се дано Мирцела да намери повече радост в своето дорнско момче, отколкото майка ѝ бе намерила в своя необуздан господар.

Беше изпитал безпокойство, че я напуска, макар че в замъка момичето трябваше да е в пълна безопасност. Достъп до покоите на Мирцела в Кулата на слънцето имаше само през две врати, а сир Арис държеше по двама души пред всяка от тях – мъже от домашната гвардия на Ланистър, верни до мозъка на костите. Мирцела беше довела със себе си и своите слугини, и септа Еглантайн, а принц Тристейн го придружаваше навсякъде заклетият му щит сир Гаскойн Грийнблъд. „Никой няма да я притесни – каза си той. – А след два дни ще сме далече“.

Принц Доран го беше обещал. Макар Арис да се беше стъписал, като видя колко състарен и немошен е принцът на Дорн, не се съмняваше в честната му дума.

Съжалявам, че не можах да се видя с вас досега или да посрещна принцеса Мирцела – беше казал Мартел, когато въведеха Арис при него – но вярвам, че дъщеря ми Ариан ви е посрещнала гостоприемно тук в Дорн, сир.

– Да, принце – отвърна той; молеше се лицето му да не се изчерви и да го издаде.

– Нашата земя е сурова и бедна, но не е лишена от красоти. Тъжно ми е, че сте видели от Дорн само Слънчево копие и нищо друго, но се боя, че нито вие, нито принцесата ви ще сте в безопасност извън тези стени. Ние дорнците сме хора с гореща кръв, бързо кипва гневът ни и бавно забравяме. Сърцето ми би се радвало, ако можех да ви уверя, че Пясъчните змии са единствените, които искат война, но няма да ви говоря лъжи, сир. Чули сте как поданиците ми по улиците викат да призова копията си. Опасявам се, че половината ми лордове са съгласни с тях.

– А вие, принце? – одързости се да попита рицарят.

– Майка ми преди много време ме научи, че само безумци водят войни, които не могат да спечелят. – И да го беше оскърбил грубият въпрос, принц Доран добре го прикри. – И все пак този мир е крехък... крехък като вашата принцеса.

– Само звяр би могъл да посегне на малко момиче.

– Сестра ми Елия също имаше малко момиче. Казваше се Ренис. Тя също беше принцеса. – Принцът въздъхна. – Онези, които биха забили

нож в принцеса Мирцела, не изпитват никаква злоба към нея, не повече, отколкото сир Амори Лорч, когато уби Ренис, стига наистина да е бил той. Целта им е само да ме вкарат насила във война. Защото ако Мирцела бъде убита в Дорн, докато, е под моя закрила, кой ще повярва на отрицанията ми?

– Никой няма да посегне на Мирцела, докато аз съм жив.

– Благородна клетва – отвърна му с лека усмивка Доран Мартел, – но вие сте само един, сир. Надявах се, че затварянето на опърничавите ми племеннички ще помогне водите да се успокоят, но единственото, което постигнахме, беше, че накарахме хлебарките да се скрият под чергите. Всяка нощ ги чувам да си шепнат и да точат ножовете.

„Уплашен е – разбра тогава сир Арис. – Даже ръката му трепери. Принц Доран е уплашен“.

– Моля да ме извините, сир – каза принц Доран. – Изнемощял съм и отпаднал и понякога... Слънчево копие ме уморява със своя шум, прахта и миризмите. При първа възможност смятам да се върна във Водните градини. И ще взема принцеса Мирцела с мен. – Преди рицарят да успее да възрази, принцът вдигна ръка; кокалчетата на пръстите му бяха подути и зачервени. – Вие също ще дойдете. И нейната септа, слугините ѝ, охраната ѝ. Стените на Слънчево копие са крепки, но под тях е градът-сянка. В замъка всеки ден влизат и излизат стотици хора. Градините са убежището ми. Те са дар от принц Марон за неговата невеста Таргаринен, знак за съюза между Дорн и Железния трон. Там есента е прекрасен сезон – топли дни, прохладни нощи, солени морски бриз, фонтани и езерца. А има и други деца, момчета и момичета от висше и благородно потекло. Мирцела ще си има приятели на нейната възраст, с които да си играе. Няма да е самотна.

– Щом казвате.

Думите на принца пулсираха в главата му. „Там ще е в безопасност“. Само че защо Доран Мартел го беше увещавал да не пише до Кралски чертог за преместването? „Мирцела ще е в най-голяма безопасност, ако никой не знае къде точно се намира“. Сир Арис се беше съгласил, но имаше ли друг избор? Той беше рицар на Кралската гвардия, но все пак само един, точно както беше казал принцът.

Уличката го изведе в огрян от лунната светлина двор. „Покрай свещарския дюкян – беше му написала. – Врата и ниско външно стълбище“. Той се шмугна през входа и се изкачи по изтърканите стъпала. „Дали да почукам?“ Вместо това бутна вратата, пристъпи и се озова в голяма стая с нисък таван. Само две ароматни свещи блещукаха във

врязаните в дебелите тухлени стени ниши. Видя под сандалите си пьстри мирски килими, гоблен на едната стена и легло.

– Милейди? – промълви тихо. – Къде сте?

– Тук. – Тя пристъпи от сянката на вратата.

Около дясната ѝ ръка над лакътя беше увита змия, медните ѝ и златни люспи блеснаха, щом я раздвижи. Не носеше нищо друго.

„Не – смяташе да ѝ каже, – дойдох само да ти съобщя, че трябва да замина“. Но щом я видя, засияла на светлината на свещите, загуби дар слово. Гърлото му бе пресъхнало като дорнските пясъци. Стоеше смълчан и пиеше с очи омаята на тялото ѝ, трапчинката между ключиците, кръглите зрели гърди с големи тъмни зърна, извивките на кръста и бедрата. А после, без да усети, я държеше в прегръдката си и тя смъкваше робите му. Щом стигна до долната му риза, я стисна и раздра коприната до пъпа му, но на Арис му беше все едно. Кожата ѝ беше гладка под пръстите му, топла на допир като пясък, огрян от дорнското слънце. Потърси устните ѝ. Устата ѝ се отвори под неговата, гърдите ѝ изпълниха шепите му. Усети как се втвърдиха зърната ѝ, щом палците му ги потъркаха. Косата ѝ беше черна и гъста и ухаеше на орхидеи, тъмна землиста миризма, от която той толкова се възбуди, че чак го заболя.

– Докоснете ме, сир – прошепна жената в ухото му. Дланта му се плъзна надолу по закръгления ѝ корем, за да намери сладката влага под храстчето черни косъмчета. – Да, там – промълви тя, щом той хлъзна пръст в нея. Тя изстена, придърпа го към леглото и го бутна по гръб. – Още, ох, още, да, мили мой, сладки мой рицарю, рицарю мой, мой сладки бели рицарю, да, ти, ти, искам те. – Дланите ѝ го поведоха в нея, после се плъзнаха около врата му и го притеглиха. – По-дълбоко – прошепна. – Да, охх! – Краката ѝ се увиха около него, бяха силни като стомана. Ноктите ѝ се вкопчиха в гърба му, докато я пронизваше, още веднъж и още, и още, и тя изкрещя и се изви под него. Пръстите му намериха зърната ѝ, защитиха и семето му изригна в нея. „Вече мога да умра щастлив“, помисли рицарят и поне за десетина удара на сърцето беше в мир.

Не умря.

Страстта му бе дълбока и безгранична като морето, но щом приливът се отдръпна, скалите на срам и вина се надигнаха, по-остри от всякога. Вълните понякога ги заливаха, но те си оставаха под водата, корави, черни и хлъзгави. „Какво правя? – питаеше се. – Аз съм рицар на Кралската гвардия“. Превъртя се, просна се на гръб и зяпна в тавана. През него минаваше пукнатина, от едната стена до другата. Не я беше забелязал преди, както не бе забелязал и картината на гоблена, сцена с

Нимерия и нейните десет хиляди кораба. „Само нея виждам. Дракон може да надникне в прозореца и нищо няма да видя освен гърдите ѝ, лице-то ѝ, усмивката ѝ“.

– Има вино – промълви тя до шията му. Ръката ѝ се плъзна по гърдите му. – Жаден ли си?

– Не. – Отдръпна се и седна на ръба на леглото. В стаята беше горещо, а трепереше.

– Тече ти кръв – каза тя. – Много силно съм те одраскала. Щом го докосна по гърба, той потръпна, сякаш пръстите ѝ пареха.

– Недей. – Изправи се. Гол. – Повече не.

– Имам балсам. За драскотините. „Но не и за срама ми“.

– Драскотините са нищо. Простете ми, милейди, трябва да тръгвам...

– Толкова скоро? – Имаше дрезгав глас, широка уста, създадена за шепот, пълни устни, зрели за целувки. Косата ѝ се беше изсипала над голите рамене до връхчетата на пълните ѝ гърди, черна и гъста. Къдреше се на големи меки лениви къдрици. И косъмчетата между бедрата ѝ бяха меки и къдрави. – Останете с мен тази нощ, сир. Все още имам много неща, на които да ви науча.

– Вече ме научихте на твърде много.

– Изглеждахте съвсем доволен от уроците, сир. Сигурен ли сте, че не тръгвате за някое друго легло, при друга жена? Кажете ми коя е. Ще се бия с нея за вас, с голи гърди, нож срещу нож. – Усмихна се. – Освен ако не е Пясъчна змия. Ако е така, двете можем да ви делим. Много обичам братовчедките си.

– Знаете, че нямам друга жена. Само... грижа.

Тя се надигна на лакът и го погледна с големите си черни очи, блеснали на светлината на свещите.

– Онази сифилистична кучка? Знам я. Суха като прах между краката, а целувките ѝ те оставят да кървиш. Оставете грижата поне веднъж да спи сама и останете с мен тази нощ.

– Мястото ми е в двореца. Тя въздъхна.

– С другата ви принцеса. Ще ме накарате да ревнувам. Мисля, че я обичате повече от мен. Девицата е твърде млада за вас. Трябва ви жена, не малко момиче, но мога да играя невинно момиченце, ако това ви възбужда.

– Не бива да говорите такива неща. – „Тя е дорнка, не забравяй“. Хората в Предела казваха, че храната правела дорнките толкова буйни, а жените им – необуздани и разпътни. „Огнените чушлета и странни

подправки нажежават кръвта“. – Обичам Мирцела като дъщеря. – Никога нямаше да може да има своя дъщеря, също както не можеше да има жена. Вместо тях имаше хубав бял плащ. – Отиваме във Водните градини.

– Рано или късно – съгласи се тя. – Макар че с баща ми всичко става четири пъти по-бавно, отколкото трябва. Кажете ли ви, че смята да тръгнете утре, бъдете сигурен, че ще е най-малко след две седмици. В Градините ще сте самотен, уверявам ви. И къде е онзи храбър млад галант, който каза, че иска да прекара остатък от живота си в прегръдките ми?

– Бях пиан, когато го казах.

– Бяхте изпили не повече от три чаши разредено вино.

– Бях пиан от вас. Десет години бяха минали, откакто... никога не бях докосвал жена преди вас, откакто облякох бялото. Изобщо не знаех какво може да означава любовта, но сега... съм уплашен.

– Какво би могло да уплаши моя бял рицар?

– Страхувам се за своята чест. И за вашата.

– Сама мога да се грижа за честта си. – Докосна с пръст гърдата си и бавно описа кръгче около зърното. – И за удоволствията си, ако трябва. Аз съм жена.

Беше, и още каква, извън всякакво съмнение. Само като я гледаше на пухеното легло, с лукавата ѝ усмивка, как си играеше с гърдата... възможно ли беше изобщо да съществува жена с толкова големи и откликващи зърна? Не можеше да ги погледне, без да му се прииска да ги сграбчи, да ги засмуче, докато не станат твърди, мокри и лъскави...

Извърна очи. Долните му дрехи лежаха разхвърляни по пода. Рицарят се наведе да ги вдигне.

– Ръцете ви треперят – подхвърли тя. – Мисля, че предпочитат да ме погалят. Трябва ли наистина да бързате толкова да се облечете, сир? Предпочитам ви такъв, какъвто сте. В леглото, без дрехи, ние сме самите себе си, истински, мъж и жена, любовници, една плът, толкова близо, колкото може да сме. Дрехите ни правят други хора. Предпочитам да съм плът и кръв, вместо коприни и накити, а вие... вие не сте вашият бял плащ, сир.

– Това съм – отвърна сир Арис. – Аз съм своят плащ. А това трябва да приключи. Заради вас, както и заради мен. Ако ни разкрият...

– Мъжете ще мислят, че имате късмет.

– Мъжете ще мислят, че съм клетвопрестъпник. А ако някой отиде при баща ви и му каже как съм ви опозорил?

– Баща ми може да е много неща, но никой никога не е казал, че е глупак. Копелето на Божия милост отне девствеността ми, когато и двамата бяхме на четиринайсет. Знаете ли какво направи баща ми, когато научи? – Стисна в юмрук завивките и ги придърпа под брадичката си, за да скрие голотата си. – Нищо. Баща ми е много добър в направенето на нищо. Нарича го мислене. Кажете ми истината, сир, моето опозоряване ли ви притеснява, или собственото ви?

– И двете. – Обвинението го ужили. – Затова трябва да е последно.

– Казвали сте го и преди.

„Казвал съм го, и го мислех. Но съм слаб, иначе сега нямаше да съм тук“. Не можеше да ѝ го каже; чувстваше, че е от жените, които презират слабостта. „У нея има повече от чичо ѝ, отколкото от баща ѝ“. Обърна се и намери на един стол долната си копринена риза. Беше разкъсала тъканта до пъпа му, докато я смъкваше.

– Съсипана е. Как да я облека сега?

– Наопаки – предложи тя. – Като навлечете робите отгоре, никой няма да забележи скъсаното. Може би малката ви принцеса ще я за шие. Или да ви пратя нова във Водните градини?

– Не ми пращайте подаръци. – Това само щеше да привлече вниманието. Изтупа ризата и я навлече наопаки. Допирът по кожата му беше хладен, но платът полепна по гърба му, където го беше издраскала. Поне докато се върне в двореца, щеше да свърши работа. – Искам само да прекратим това... това...

– Галантно ли е това, сир? Наранявате ме. Започвам да си мисля, че всичките ви приказки за любов са били лъжи.

„Никога не бих могъл да те излъжа“. Сир Арис се почувства все едно, че го е ударила през лицето.

– За какво друго престъпих цялата си чест, ако не за любов? Когато съм с вас... не мога да мисля, вие сте всичко, за което съм сънувал някога, но...

– Думите са вятър. Ако ме обичате, не ме оставяйте.

– Дал съм клетва...

– ... да не се жените и да нямате свои деца. Добре, аз изпих лунния си чай, а вие знаете, че не можете да се ожените за мен. – Тя се усмихна. – Макар че бихте могли да ме убедите да ви запазя като свой любовник.

– Ето, че ми се подигравате.

– Може би малко. Мислите ли, че сте единственият от Кралската гвардия, който е обичал жена?

– Винаги е имало мъже, за които се е оказвало по-лесно да изрекат

клетви, отколкото да ги спазят – призна той. Улицата на коприната не беше чужда за сир Борос Блънт, а сир Престън Грийнфилд посещаваше къщата на един манифактурист всеки път, когато манифактуриста го нямаше, но Арис нямаше да посрами Заклетите си братя с приказки за слабостите им. Вместо това отвърна: – Сир Терънс Тойн бил хванат в леглото с метресата на своя крал. Заклел се, че било любов, но това струвало и неговия живот, и нейния, и довело до залеза на неговия дом и до смъртта на най-благородния рицар, живял някога.

– Да, а какво да кажем за Лукамор Похотливия, с неговите три жени и шестнайсет дечица? Песента за него винаги ме разсмива.

– Истината не е толкова смешна. Приживе той изобщо не е бил наричан Лукамор Похотливия. Името му е било сир Лукамор Силния, а целият му живот е бил лъжа. Когато измамата му била разкрита, неговите Заклети братя го скопили, а Стария крал го пратил на Вала. Шестнайсетте дечица са останали да плачат сами. Не е бил истински рицар, не повече от Теренс Тойн...

– А Драконовият рицар? – Тя хвърли настрана завивките и люшна краката си на пода. – Най-благородният рицар, живял някога, казваш, а легнал с кралицата си и й направил дете.

– Това няма да го повярвам – отвърна той оскърбен. – Приказките за измяната на принц Емон с кралица Нерис са лъжа, пусната от брат му, с цел законният син да се измести в полза на копелето. Егон не е наречен без причина „Недостойния“. – Вдигна оръжейния колан и го стегна на кръста си. Макар да изглеждаше нелепо върху дорнската копринена долна риза, познатата тежест на дългия меч и камата му напомниха кой е. – Няма да бъда запомнен като Арис Недостойния – заяви той. – Няма да опетня своя плащ.

– Да. Хубавият бял плащ. Забравяш, моят стар чичо някога носеше същия плащ. Умря, когато бях малка, но още го помня. Беше висок като кула и ме гъделичкаше, докато не останех без дъх от смях.

– Никога не съм имал честта да познавам принц Люин – отвърна сир Арис. – Но всички сме убедени, че е бил велик рицар.

– Велик рицар с любовница. Сега тя е старица, но хората казват, че на младини била рядка красавица.

„Принц Люин?“ Тази история сир Арис не я беше чувал и тя го порази. Измяната на Теренс Тойн и лъжите на Лукамор Похотливия бяха записани в Бялата книга, но на страницата на принц Люин нямаше и намек за жена.

– Та той казваше, че това, което определя достойнството на един

мъж, е мечът в ръката му, не другият между краката му – продължи тя, – тъй че спести ми благочестивите си приказки за опетнени плащове. Не нашата любов те е опозорила, а чудовищата, на които си служил, и злите хора, които си наричал свои братя.

Това го прободеше до костите.

– Робърт не беше чудовище.

– Качи се на трона върху труповете на деца – отвърна тя. – Макар че признавам, не беше Джофри.

„Джофри“. Беше красив младеж, и силен за годините си, но нищо друго добро не можеше да се каже за него. Сир Арис все още изпитваше срам, щом си спомнеше как беше удрял горкото момиче на Старк по заповед на момчето. Когато Тирион го избра да замине в Дорн с Мирцела, беше запалил свещ на Война от благодарност.

– Джофри е мъртъв, отровен от Дяволчето. – Никога не би си помислил, че джуджето е способно на такова чудовищно престъпление. – Сега кралят е Томен, а той не е като брат си.

– Нито като сестра си.

Беше истина. Томен беше добросърдечен малък мъж и винаги се стараеше да се държи като мъж, но последния път, когато сир Арис го видя, плачеше на кея. Мирцела не проля и една сълза, въпреки че тъкмо тя оставяше дом и огнище, за да подпечата съюз със своята девственост. Наистина, принцесата беше по-смела от брат си, по-умна и по-уверена също така. Умът ѝ беше по-бърз, маниерите ѝ – по-изискани. Нищо не беше в състояние да я уплаши, дори Джофри. „Жените наистина са по-силните“. Мислеше не само за Мирцела, а и за майка ѝ, както и за своята, за Кралицата на тръните, за хубавите, смъртно опасни Пясъчни змии на Червената пепелянка. И за принцеса Ариан Мартел, най-вече за нея.

– Няма да кажа, че не си права – отвърна дрезгаво.

– Няма? Не можеш! Мирцела е по-подходяща да управлява...

– Синът е преди дъщерята.

– Защо? Кой бог е направил да е така? аз съм наследницата на баща си. Трябва ли да отстъпя правата си на братята си?

– Изкривяваш думите ми. Изобщо не съм казал... Дорн е друго. Седмте кралства никога не са имали управляваща кралица.

– Първият Визерис възнамерявал да го наследи Ренира, ще го отречеш ли? Но когато кралят легнал на смъртното си ложе, лорд-командирът на неговата Кралска гвардия решил да бъде друго.

Сир Кристън Коул, Кристън Създателя на крале беше опълчил брат срещу сестра, беше вкарал Кралската гвардия в раздор и бе причинил

жестоката война, наричана от певците „Танца на драконите“. Някои твърдяха, че бил действал от амбиция, защото принц Егон бил по-сговорчив от своенравната си по-голяма сестра. Други му признаваха благородни мотиви и твърдяха, че защитавал древен обичай на андалите. Трети шепнеха, че сир Кристън бил любовник на принцеса Ренира, преди да облече бялото, и искал да си отмъсти на жената, която го отхвърлила.

– Създателя на крале е нанесъл голяма щета. И скъпо си е платил за това, но...

– ...но може би Седемте са те пратили тук, за да може един бял рицар да поправи разваленото от друг. Знаеш, че когато баща ми се върне във Водните градини, смята да отведе Мирцела със себе си, нали?

– За да я опази от онези, които биха искали да ѝ навредят.

– Не. За да я държи далече от тези, които биха поискали да я коронуват. Принц Оберин Пепелянката лично щеше да постави короната на главата ѝ, ако беше жив, но на баща ми му липсва кураж за това. – Тя се изправи. – Казваш, че обичаш момичето като своя родна дъщеря. Щеше ли да позволиш своята дъщеря да бъде лишена от правата ѝ и заключена в затвор?

– Водните градини не са затвор – възрази той колебливо.

– Един затвор няма фонтани и смокинови дръвчета, това ли ми казваш? Влезе ли там, няма да ѝ позволят да напусне повече. Както и на теб. Хотя ще се погрижи за това. Познаваш го не по-зле от мен. Ужасен е, когато се разгневи.

Сир Арис се намръщи. Едрият норвошки капитан с нашареното от белези лице винаги го караше да се чувства притеснен. „Разправят, че спял с онази негова брадва“.

– Ти какво очакваш да направя?

– Само това, за което си се заклел. Да защитаваш Мирцела с живота си. Нея... и правата ѝ. Да сложиш корона на главата ѝ.

– Дал съм клетва!

– Пред Джофри, не пред Томен.

– Да, но Томен е добросърдечно момче. Той ще е по-добър крал от Джофри.

– Но не по-добър от Мирцела. Тя също обича момчето. Знам, че няма да допусне да пострада. Бурен край му принадлежи по право, след като лорд Ренли не остави наследник, а лорд Станис се опозори. След време Скалата на Кастърли също ще мине в ръцете на момчето, през лейди майка му. Ще е най-силният владетел в кралството... но Мирцела

по право трябва да седне на Железния трон.

– Законът... не знам...

– Аз знам. – Изправи се и дългата черна коса се спусна на водо пад до кръста ѝ. – Егон Дракона е създал Кралската гвардия с нейните клетви, но това, което един крал може да създаде, друг може да го отмени или промени. По-рано рицарите на Кралската гвардия служеха до живот, но ето, че Джофри освободи сир Баристан, за да може псето му да получи плаща. Мирцела би искала да си щастлив, а и мен обича. Тя ще ни разреши да се оженим, ако я помолим. – Ариан го прегърна и опря лицето си на гърдите му. Темето ѝ беше точно под брадичката му. – Можеш да имаш и мен, и белия си плащ, ако искаш.

„Тя ме разкъсва“.

– Знаеш, че искам, но...

– Аз съм принцеса на Дорн – промълви тя дрезгаво. – Не подобава да ме караш да се моля.

Сир Арис вдишваше уханието на косата ѝ, усещаше ударите на сърцето ѝ, притиснато до гърдите му. Тялото му откликна на близостта ѝ и не се съмняваше, че и тя го усеща. Щом я хвана за раменете, усети, че трепери.

– Ариан? Моя принцесо? Какво има, обич моя?

– Трябва ли да го кажа, сир? Страхувам се. Наричаш ме „обич моя“, но ми отказваш, когато имам най-голяма нужда от тебе. Грешно ли е, че искам рицар, който да ме пази?

Никога не я беше виждал толкова уязвима.

– Не. Но стражите на баща ти те пазят, защо...

– Тъкмо от стражите на баща ми се боя. – За миг му се стори помалка и от Мирцела. – Нали точно стражите на баща ми оковаха милите ми братовчедки.

– Не са ги оковали. Чух, че имат всички удобства. Тя се изсмя горчиво.

– Виждал ли си ги? Той няма да ми разреши да ги видя, знаеш ли това?

– Говорили са за измяна, разпалвали са война.

– Лореца е на шест, Дорея на осем. Какви войни могат да разпалват? Но баща ми и тях затвори със сестрите им. Виждал си го. Страхът кара и силни мъже да правят неща, които иначе никога не биха направили, а баща ми никога не е бил силен. Арис, сърце мое, чуй ме заради любовта, която казваш, че изпитваш към мен. Никога не съм била безстрашна като братовчедките си, защото бях посята от по-слабо семе, но

двете с Тиен сме на едни години и сме близки като сестри още от момиченца. Щом тя може да бъде затворена, може да затворят и мен, и то по същата причина... заради Мирцела.

– Баща ти никога не би направил това.

– Не познаваш баща ми. Разочаровала съм го още откакто съм дошла на този свят без мъжки член. Шест пъти се опита да ме ожени за беззъби сивобради старци, всеки по-презрян от предишния. Вярно, не ми е заповядвал да се ожена за тях, но самите предложения доказват колко ниско ме поставя.

– Все пак ти си неговата наследничка.

– Нима?

– Той те остави да управляваш Слънчево копие, когато се оттегли във Водните си градини, нали?

– Да управлявам! Не. Остави братовчед си сир Манфри за кастелан, стария сляп Рикасо за сенешал, икономите си да събират налози и данъци, които ковчежничката му Алайз Леидибрайт да брои, приставите си да пазят реда из града, съдиите да съдят и майстер Майлс да се оправя с писмата, неизискващи вниманието на самия принц. Над всички тях постави Червената пепелянка. За мен останаха пиршествата и веселията, да забавлявам видните му гости. Оберин навестяваше Водните градини веднъж седмично. Мен повикваше два пъти за година. Не съм наследникът, който иска баща ми, това го показва ясно. Законите ни го ограничават, но би предпочел мястото му да заеме брат ми, знам това.

– Брат ти? – Той я хвана под брадичката и вдигна главата ѝ, за да се взре в очите ѝ. – Не е възможно да говориш за Тристейн. Той е още момче.

– Не Трис. Куентин. – Очите ѝ бяха дръзки и черни като грях, немигащи. – Разбрах истината още когато бях на четиринайсет, от деня, в който отидох в стаята на баща ми да го целуна за лека нощ и не го намерих. Майка ми го беше повикала, разбрах след това. Беше оставил запалена свещ. Когато отидох да я духна, видях недовършено писмо, писмо до брат ми Куентин, в Ирънууд. Баща ми казваше на Куентин, че трябва да направи всичко, което искат от него майстерът и учителят му по оръжия, защото „един ден ще седнеш на моето място и ще властваш над цял Дорн, а един владетел трябва да е със силен ум и тяло“. – По меката буза на Ариан се затъркаля сълза. – Думите на баща ми, написани от собствената му ръка. Врязаха се в паметта ми. Плаках до изнемога в онази нощ, и много нощи след това.

Сир Арис не се беше срещал с Куентин Мартел. Принцът бе

осиновен от лорд Ирѐнууд на крехка възраст, служил му беше като паж, после скуайър, рицарството си дори бе получил от неговите ръце. „Ако бях баща, аз също щях да искам да ме наследи синът ми“. Но чу болката в гласа ѝ и знаеше, че ако ѝ каже какво мисли, ще я загуби.

– Може би си разбрала погрешно. Била си още дете. Може би принцът е казал това само за да окуражи брат ти да е по-усърден.

– Мислиш ли? Кажи ми тогава къде е сега Куентин?

– Принцът е с войнството на лорд Ирѐнууд – предпазливо отвър на сир Арис. Това му беше казал престарелият кастелан още когато пристигна в Дорн. Майстерът с гладката като коприна брада го бе повторил.

Ариан възрази.

– Така иска да вярвам баща ми. Но имам приятели, които твърдят друго. Моят брат е прехвърлил тайно Тясното море, предрешен като прост търговец. Защо?

– Откъде да знам? Може да има сто причини.

– Или една. Знаеш ли, че Златната дружина е прекратила договора си с Мир?

– Наемниците винаги нарушават договорите си.

– Не и Златната дружина. „Думата ни е злато“, това е девизът им от времената на Горчива стомана. Мир е в навечерието на война с Лис и Тирош. Защо ще скъсват с договор, който им обещава добра плата и добра плячка?

– Може би Лис е предложил повече. Или Тирош.

– Не – отвърна тя. – За всяка друга наемна дружина щях да го по-вярвам. Повечето от тях ще сменят страната за половин петак. Златната дружина е друго нещо. Братство на изгнаници и синове на изгнаници, обединени от мечтата за Горчива стомана. Искат своя дом повече от всякакво злато. Лорд Ирѐнууд знае това не по-зле от мен. Предтечите му са яздили с Горчива стомана по време на трите Въстания на Блекфир. – Хвана ръката му и сплете пръстите си в неговите. – Виждал ли си някога герба на дома Толанд на Призрачния хълм?

Сир Арис помисли за миг.

– Драконът, захапал опашката си?

– Драконът е времето. То няма начало нито край, така че всички неща се обръщат и повтарят. Андерс Ирѐнууд е прероденият Кристън Коул. Шепне в ухото на брат ми, че той трябва да управлява след баща ми, че не е редно мъже да коленичат пред жени... че Ариан е негодна да управлява, след като е такава своенравна и разпътна. – Тръсна предизвикателно косата си. – Така че вашите две принцеси имат обща кауза, сир...

и също тъй своя общ рицар, който твърди, че обича и двете, но не иска да се бие за тях.

– Ще го направя. – Сир Арис коленичи. – Мирцела е по-голямата и пригодна за короната. Кой ще защити правата ѝ, ако не нейният рицар от Кралската гвардия? Моят меч, животът ми, честта ми, всичко принадлежи на нея... и на теб, радост на сърцето ми. Кълна се, никой не ще отнеме рожденото ти право, докато имам силата да вдигна меч. Твой съм. Какво ще поискаш от мен?

– Всичко. – Коленичи пред него да го целуне по устните. – Всичко, моя обич, моя сладка любов, и завинаги. Но първо...

– Поискай и е твое.

– ...Мирцела.

БРИЕН

Каменната стена беше стара и порутена, но като я видя издигната сред полето, Бриен настръхна.

„Тук се скриха стрелците и убиха горкия Клеос Фрей“... Но половин миля по-нататък подмина друга стена, която досущ приличаше на първата, и се разколеба. Разровеният от коловозите път завиваше и лъкатушеше, а голите кафяви дървета изглеждаха много различно от зелените дървеса, които помнеше. Дали бе подминала мястото, където сир Джайм бе извадил меч на братовчед си от ножницата му? Къде бяха дърветата, сред които се биха? Потокът, в който цапаха и се сечаха, докато не привлякоха Храбрата дружина?

– Милейди? Сир? – Подрик така и не беше решил как да я нарича. – Какво търсите?

„Призраци“.

– Веднъж минах оттук. Все едно. – „Когато сир Джайм все още си имаше две ръце. Как го мразех тогава, с всичките му подигравки и усмивки“. – Тихо, Подрик. В тези гори все още може да има разбойници.

– Имам меч. Мога да се бия.

„Не достатъчно добре“. Бриен не се съмняваше в храбростта му, само в обучението. Можеше и да е скуайър, поне на име, но хората, на които беше служил, не му бяха служили добре.

Чула беше историята му на части и с прекъсвания по пътя от Дъскъндейл. Беше от по-низшето разклонение на дома Пейн, сиромашка издънка от слабините на по-малък син. Баща му беше прекарал целия си живот като скуайър на по-богати братовчеди и беше направил Подрик на една дъщеря на свещар, за която се оженил, преди да загине при Бента на Грейджой. Майка му го оставила с един от същите братовчеди, когато бил на четири, за да избяга с някакъв странстващ певец, напълнил корема ѝ с друго бебе. Подрик не помнеше как е изглеждала майка му. Сир Цедрик Пейн беше най-близо до онова, което Подрик можеше да нарече родител, макар че от накъсания му разказ на Бриен ѝ се струваше, че братовчедът Цедрик е гледал на него повече като на слуга, отколкото като на син. Когато Скалата на Кастърли призовавала васалните си знамена, рицарят го взел със себе си да се грижи за коня му и да чисти ризницата му. А после сир Цедрик го посекли в Речните земи, докато се сражавал във войската на лорд Тивин.

Далече от роден дом, само и без пари, момчето се лепнало за един безимотен рицар на име сир Лоримър Корема, от частта на лорд Лефорт, комуто било възложено да пази обоза.

– Момчетата, които пазят храната, винаги се хранят най-добре – обичал да казва лорд Лоримър, докато не го спипали с осолен бут, откранат от личните запаси на лорд Тивин. Тивин Ланистър решил да го обеси за назидание на други плячкаджии. Подрик също хапнал от бута и можело и той да отиде на въжето, но го спасило името му. Сир Кеван Ланистър го взел под опеката си, а по-късно пратил момчето за скуайър на племенника си Тирион.

Сир Цедрик беше научил Подрик как се гледа кон и как да проверява подковите за набити камъчета, а сир Лоримър го научил как се краде, но никой от двамата не го беше упражнявал много с меча. Когато дошли в двора, Дяволчето поне го поверил на учителя по оръжие в Червената цитадела. Но по време на гладните бунтове сир Арон Сантагар бил един от убитите и това сложило край на обучението на Подрик.

Бриен издяла два дървени меча от паднали клони, за да добие представа за уменията на Подрик. Остана доволна, като разбра, че момчето, макар и мудро в приказките, има бърза ръка. Беше безстрашен и усърден, но също така – недохранен и мършав, и недостатъчно силен. И да беше оцелял в битката при Черна вода, както твърдеше, сигурно бе само защото никой не си е помислил, че си струва да го убива.

– Може да се наричаш скуайър – каза му тя, – но съм виждала пажове два пъти по-малки от тебе, които биха те пребили до смърт. Ако останеш с мен, ще спиш с мехури по ръцете и с натъртени мишци почти всяка нощ, и ще си толкова изтръпнал и натъртен, че едва ли ще можеш да заспиш. Не вярвам да го искаш.

– Искам – настоя момчето. – Искам това. Мехурите и отоците. Всъщност не че го искам, но го искам. Сир. Милейди.

Доколкото беше верен на думата си, Бриен оставаше вярна на своята. Подрик не се оплакваше. Всеки път, щом му оставеше нова синина на десницата, момчето с гордост ѝ я показваше. За конете също се грижеше добре. „Още не е скуайър – напомняше си тя, – но и аз не съм никакъв рицар, колкото и да ме нарича сир“. Щеше да го отпрати да си върви по пътя, но момчето нямаше къде да иде. Освен това, макар Подрик да не знаеше къде е отишла Санса Старк, възможно беше да знае повече, отколкото съзнаваше. Някоя случайна полузапомнена дума можеше да се окаже ключът в издирването на Санса.

– Сир? Милейди? – Подрик посочи. – Напред има някаква кола.

Бриен я видя: на две колелета и с високи страници. В оковете ѝ се напругаха мъж и жена, теглеха колата към Девиче езеро. „Селски хора, както ги гледам“.

– По-бавничко – каза на момчето. – Може да ни вземат за разбойници. Не говори повече, отколкото трябва, и се дръж вежливо.

– Добре, сър. Вежливо. Милейди. – Изглеждаше почти зарадван от възможността да го вземат за разбойник.

Селяците ги загледаха нащрек, когато се приближиха в лек тръс, но след като Бриен даде да се разбере, че не им мислят зло, се съгласиха да продължат с тях.

– Имахме си вол – каза старецът, докато минаваха през буренявали ниви, локви рядка кал и овъглени дървета, – но го отвлякоха вълци. – Лицето му беше почервенияло от усилието да дърпа колата. – И дъщеря ни отвлякоха, и я оправиха както те си знаят, но се прибра, след като скитосвала няколко дни след битката при Дъскъндеил. Ама волът не се върна. Вълците ще да са го изiali.

Жената нямаше какво да добави. Беше с двайсетина години по-млада от него, но не каза и дума, само зяпаше Бриен, както щеше да зяпа някое двуглаво теле. Девата на Тарт беше виждала и преди такива погледи. Лейди Старк се беше държала мило с нея, но повечето жени бяха не по-малко жестоки от мъжете. Не можеше да каже кое я наранява повече, язвителните езици и кисканията на хубавите момиченца или студените очи на дамите, прикриващи презрението си зад маска на вежливост. А жените от простолудието често се държаха по-зле и от тях.

– Девиче езеро беше в руини, когато го видях последния път – отвърна тя. – Портите бяха срутени и половината град беше изгорял.

– Възстановили са го донякъде. Този Тарли е суров мъж, но е по-смел господар от Пъг. В горите все още има разбойници, но не толкова много, колкото бяха. Тарли излови най-лошите и ги скъси с по една глава с огромния си меч. – Завъртя глава и се изплю. – Видяхте ли разбойници по пътя?

– Никакви. – „Този път не“. Колкото повече се отдалечаваха от Дъскъндеил, толкова по-пуст ставаше пътят. Единствените пътници, които бяха зърнали, се бяха стопили в горите, преди да стигнат до тях, освен някакъв едър брадат септон, тръгнал на юг с четиридесетина босоноги следовници. Хановете, край които минаваха, бяха или ограбени и опустели, или превърнати във войнишки лагери. Предния ден се бяха натъкнали на патрули на лорд Рандил, с настръхналите им пики и дълги лъкове. Конниците ги обкръжиха и началникът им разпита Бриен, но

накрая ги пуснаха да продължат по пътя си.

– И внимавай, жено. Следващите мъже, които ще срещнеш, може да не са порядъчни като момчетата ми. Хрътката е прехвърлил Тризъбеца със сто разбойници и разправят, че изнасилвали всяка пачавра, която срещнат, и им режели циците за трофеи.

Бриен се почувства задължена да предаде това предупреждение на селяка и жена му. Мъжът закима, докато му го казваше, но като свърши, се изплю пак и рече:

– Кучета, вълци и лъвове, Другите да ги вземат всички дано. Тия разбойници няма да смеят да се доближат до Девиче езеро. Не и докато лорд Тарли държи там.

Бриен знаеше лорд Рандил Тарли от времето си с войската на крал Ренли. Макар да не можеше да се насили да го харесва, не можеше да забрави дълга си към него. „Ако боговете са добри, ще минем през Девиче езеро, преди да е разбрал, че съм там“.

– Градът ще бъде върнат на лорд Пъг, щом свършат боевете – каза на селянина. – Кралят е опростил негово благородие.

– Опростил? – Старецът се изсмя. – За какво? Че си седи на задника в проклетия си замък? Прати хора да се бият при Речен пад, но самият той така и не отиде. Лъвове му плякосаха града, после вълци, после наемници, а негово благородие си седя на завет зад стените си. Брат му нямаше да се крие така. Сир Майлс беше смел и твърд като пиринч, докато оня Робърт не го уби.

„Още призраци“, помисли Бриен.

– Търся сестра си, красива тринайсетгодишна девица. Може би сте я виждали?

– Никакви девици не съм виждал, ни красиви, ни грозни. „Никои не я е виждал“. Но трябваше да разпитва.

– Щерката на Пъг, тя е девица – продължи мъжът. – До брачното й ложе де. Тия яйца са за сватбата й. Нейната и на сина на Тарли. На готвачите ще им трябват яйца за тортите.

– Така е.

„Синът на лорд Тарли. Младия Дикон ще го женят“. Опита се да си спомни колко голям трябваше да е. На осем-десет някъде. Бриен я бяха сгодили на седем, за момче с три години по-голямо от нея, по-малкия син на лорд Карон, свенливо момче с черна бенка над устната. Срещнали се бяха само веднъж, по повод годежа. Две години по-късно умря, затрит от същата треска, която взе и лорда, и лейди Карон, и дъщерите им. Ако беше жив, щяха да се оженят до една година след първото й

разцъфване и целият ѝ живот щеше да е друг. Нямаше да е тук сега, облякла мъжка ризница и понесла меч, да търси детето на мъртва жена. Щеше по-скоро да е в Нощна песен, да повива своето дете. Мисълта не беше нова за Бриен. Винаги ѝ навяваше малко тъга, но и облекчение.

Когато излязоха от изгорялата гора и Девичето езеро се откри пред тях, с дълбоките води на залива отвъд града, слънцето наполовина се беше скрило зад пелена от облаци. Градските порти бяха възстановени и укрепени, веднага забеляза Бриен, а по розовите каменни стени отново крачеха стрелци с арбалети. Над портата се вееше знамето на крал Томен, биещи се черен елен и златен лъв на раздвоено поле от злато и пурпур. По други знамена се виждаше ловецът на Тарли, но червената съомга на дома Пъг се вееше само на замъка им на хълма.

При портикула ги спряха десетина стражи с алебарди. Знаците на гърдите ги отличаваха като войници на лорд Тарли, макар никои да не беше от неговото войнство. Бриен видя два кентавър, мълния, синя пчела и зелена стрела, но не и крачещия ловец на Рогов хълм. Сержантът им имаше паун на гърдите, пъстрата му опашка бе избеляла от слънцето. Щом селяните спряха колата си, той подсвирна.

– Това пък какво е сега? Яйца? – Подхвърли едно, хвана го във въздуха и се ухили. – Ще ги вземем.

– Яйцата ни са за лорд Пъг – гракна старецът. – За сватбените торти, таковата.

– Накарай си кокошките да снасят повече. От половин година не съм ял яйца. Дръж, да не кажеш, че не сме платили. – Хвърли шепа пещици в краката му.

– Ама това е малко – възрази жената на селянина. – Малко е.

– Аз казвам, че не е – изръмжа сержантът. – За тия яйца, че и за теб. Доведете я тука, момчета. Много млада е за тоя дъртак. – Двама от стражите подпряха арбалетите си на стената и сграбчиха жената. Селянинът гледаше с пепеляво лице, но не посмя да мръдне.

Бриен сръга кобилата напред.

– Пуснете я.

Гласът ѝ накара стражите да се поколебаят, колкото селянката да се отскубне от ръцете им.

– Не е твоя работа – изръмжа ѝ единият. – Затваряй си устата. Бриен извади мечта си.

– Виж ти, меч вади – изсумтя сержантът. – На разбойник ми намирисва май. Знаеш ли какво прави лорд Тарли с разбойниците? – Още държеше в шепата си яйцето, което беше взел от колата. Стисна го и

жълтъкът потече между пръстите му.

– Знам какво прави лорд Рандил с разбойниците – отвърна Бриен. – Знам и с изнасилвачите какво прави.

Беше се надявала, че името ще ги спласи, но сержантът само изтръсна яйцето от пръстите си и даде знак на мъжете да се развърнат. Бриен се оказа обкръжена от стоманени върхове.

– Та какво казваше, пачавро? Какво викаш, че правел лорд Тарли на...

– ...изнасилвачите – довърши един по-дълбок глас. – Скопява ги или ги праща на Вала. Понякога и двете. И реже пръстите на крадците. – От порталния тунел пристъпи с провлечена крачка млад мъж. Върхното палто, което носеше върху ризницата, трябваше да е било бяло някога и тук-там все още беше такова, под петната от трева и засъхнала кръв. Гербът му изпъкваше на гърдите: кафяв елен, убит и вързан под прът за носене.

„Той“. Гласът му бе като юмрук в стомаха ѝ, лицето му – като нож в корема.

– Сир Хюл – каза сковано Бриен.

– По-добре я пуснете, момчета – предупреди сир Хюл Хънт. – Това е Бриен Красавицата, Девата на Тарт, която уби крал Ренли и половината му Гвардия на Дъгата. Толкова е зла, колкото е грозна, а няма по-грозен... освен тебе, Гърне пикня, но твоят баща е бил вонящ зубър, тъй че си имаш оправдание. Нейният баща е Вечерната звезда на Тарт.

Стражите се разсмяха, но алебардите пред нея се вдигнаха.

– Не трябва ли да я задържим, сир? – попита сержантът. – За убийството на Ренли?

– Защо? Ренли беше бунтовник. Както и всички ние, бунтовници до един, но вече сме верните момчета на Томен. – Рицарят махна на селяците да минат през портата. – Стюардът на негово благородие ще се зарадва, като види тези яйца. Ще го намерите на пазара.

Старецът се чукна с юмрук по челото.

– Много ви благодаря, милорд. Вие сте истински рицар, вижда се. Хайде, жено. – Двамата се впрегнаха отново в колата и тя изтрополи през портата.

Бриен подкара след тях, Подрик яздеше по петите ѝ. „Истински рицар“, помисли намръщена. Щом влязоха, дръпна юздите. Вляво зад разкаляна уличка се виждаха развалини от конюшня. Срещу нея, на терасата на един бардак, стояха три полуоблечени курветини и си шепнеха. Едната ѝ заприлича малко на войнишката курва, дето веднъж дойде при

нея да я пита пътка или кур има в бричовете си.

– Тази кранта е най-грозният кон, който съм виждал. – Сир Хюл кимна към коня на Подрик. – Изненадан съм, че не го яздите вие, милейди. Смятате ли да благодарите за помощта ми?

Бриен скочи от седлото на кобилата си. Беше с цяла глава по-висока от сир Хюл.

– Някой ден ще ви благодаря в ръкопашен бой, сир.

– Както благодаря на Ронет Червения ли? – Хънт се засмя. Имаше пътен, щедър смях, макар лицето му да беше простовато. Честно лице, беше си помислила някога, преди да разбере истината: рошава кафява коса, лешникови очи, малък белег покрай лявото ухо. Брадичката му имаше трапчинка и носът му бе закривен като клон, но иначе се смееше хубаво и често.

– Не трябва ли да си пазите портата? Той я погледна кисело.

– Братовчед ми е навън да лови разбойници. Не се съмнявам, че ще се върне с главата на Хрътката и ще злорадства, покрит със слава. А аз съм осъден да пазя тази порта, заради вас. Надявам се, че сте доволна, прелест моя. Какво толкова търсите?

– Конюшня.

– По-натам, при източната порта. Тази е изгоряла. „Това го виждам сама“.

– Това, което казахте на онези мъже... Аз бях с крал Ренли, когато умря, но го уби някаква магия, сир. Заклевам се над меча си. – Опря длан на дръжката му, готова да се бие, ако Хънт я нарече лъжкиня в лицето.

– Да бе. С малко късмет можеше и да успееш да победиш сир Емон. Биеше се припряно и се уморяваше лесно. Но Ройс? Не. Сир Ройс беше два пъти по-добър майстор на меча от вас... макар че вие не сте майстор на меча, нали? Има ли такъв израз, „пачавра на меча“? Впрочем, що за авантюра е довела Девата в Девиче езеро?

„Търся сестра си, девица на тринайсет“, щеше за малко да отвърне, но сир Хюл сигурно знаеше, че няма сестри.

– Търся един мъж. В място, наречено „Миризливата гъска“.

– Мислех, че Бриен Красавицата не се занимава с мъже. – В усмивката му имаше нотка жестокост. – Миризливата гъска. Подходящо име, частта с миризливането поне. До пристанището е. Първо ще дойдете да се видите с Негово благородие.

Бриен не се боеше от сир Хюл, но той беше един от капитаните на Рандил Тарли. Само да свирнеше, сто души щяха да дотърчат да го

защитят.

– Ще ме арестувате ли?

– Какво, заради Ренли? Че кой беше той? Оттогава сменихме крале, някои – по двама. Никой не го интересува, никой не помни. – Сложи леко ръка върху нейната. – Насам, моля.

Тя се дръпна.

– Ще ви бъда благодарна, ако не ме пипате.

– Най-послед благодарност – отвърна й с кисела усмивка. Последния път, когато бе видяла Девиче езеро, градът беше в разруха, мрачно място с пусти улици и изгорели домове. Сега улиците бяха пълни с прасета и с деца, а повечето изгорели сгради бяха сринати. В дворовете, в които се бяха издигали някои от тях, бяха насадили зеленчуци; на мястото на други имаше търговски навеси и рицарски палатки. Бриен видя, че се вдигат нови къщи, каменен хан растеше на мястото на изгоряла дървена странноприемница, градската септа бе покрита с нови плочи. Хладният есенен въздух ехтеше от стърженето на бичкии и ударите на чукове. Мъже мъкнеха греди, колари караха фургоните си по разкаляните улици. Мнозина носеха знака с крачещия ловец на гърдите си.

– Войниците възстановяват града – удиви се тя.

– Щяха да предпочетат зарове, пиене и ебане, не се съмнявам. Но лорд Рандил е убеден, че безделниците трябва да се вкарат в работа.

Очаквала беше да я заведат в замъка. Вместо това Хънт я поведе към оживеното пристанище. Бриен се зарадва, като видя, че търговците са се върнали в Девиче езеро. На пристана стояха привързани една галера, галеас и двумачтова гемия, с още двајсетина рибарски лодки край тях. Други рибари се виждаха по-навътре из залива. „Ако «Миризливата гъска» не даде нищо, ще взема превоз на някой кораб“, реши тя. Градът на гларуса не беше далече по море. Оттам много лесно щеше да стигне до Орлово гнездо.

Намериха лорд Тарли на рибния пазар, раздаваше правосъдие.

Близко до водата бяха вдигнали платформа, от която Негово благородие гледаше отгоре обвинените в престъпления. Вляво от него се издигаше дълга редица бесилки, с въжета поне за двајсет души. Под тях вече се люлееха четири трупа. Единият изглеждаше пресен, но другите три явно висяха от доста време. Врана скубеше ивици плът от едно подпухнало тяло. Другите врани се бяха пръснали, уплашени от тълпата, струпала се в очакване да обесят още някой.

Лорд Рандил седеше на платформата с лорд Пъг, мъж с преbledняло лице и мека отпусната плът, облечен в бял жакет и червени бричове,

с наметало от хермелин, закопчано на рамото с брошка от червено злато с форма на съомга. Тарли носеше ризница с нагръдник от сива стомана. Дръжката на големия меч стърчеше над лявото му рамо. „Проклятие“ се наричаше, гордостта на неговия дом.

Тъкмо изслушвах я някакъв младок, загърнат в грубо наметало.

– На никого не съм посягал, милорд – чу го да казва Бриен. – Взех само онова, дето септоните оставиха, като избягаха. Ако ще ми взимате пръст за това, направете го.

– Обичайно е да се вземе пръст от крадец – отвърна с твърд глас лорд Тарли. – Но който краде от септа, краде от боговете. – Обърна се към началника на стражата. – Седем пръста. Оставете му палците.

– Седем?! – Крадецът пребледня. Когато стражите го хванаха, се опита да се съпротиви, но вяло, все едно че вече са го осакатили. Докато го гледаше, Бриен неволно си спомни за сир Джайм и как крещеше, когато аракхът на Золо блесна над ръката му.

Следващият се оказа хлебар, обвинен, че е смесвал талаш в брашното. Лорд Рандил го глоби петдесет сребърни елена. Когато хлебарят се закле, че нямам толкова сребро, Негово благородие заяви, че може да получи по един камшик за всеки елен, който не му достига. Последва го измършавяла курва с пепеляво лице, обвинена, че предала сифилиса си на четирима войници на Тарли.

– Измийте й срамните части с луга и я хвърлете в тъмницата – запоява Тарли. Докато стражите извличаха настрана хлипачата курва, лордът зърна Бриен зад тълпата, застанала между Подрик и сир Хюл. Изгледа я намръщено, но очите му не трепнаха в знак, че я е познал.

След това доведоха един моряк от галеаса. Обвинителят му беше стрелец от гарнизона на лорд Пъг, с превързана ръка и със съомга на гърдите.

– Ако съизволи милорд, т'ва копеле заби камата си в ръката ми. Каза, че съм го мамел със заровете.

Лорд Тарли откъсна погледа си от Бриен, за да огледа двамата пред себе си.

– А ти мамеше ли?

– Не, милорд. Никога.

– За кражба ще ти взема един пръст. Излъжеш ли ме, ще те обеса. Да поискам ли да видя тия зарове?

– Заровете? – Стрелецът хвърли поглед към Пъг, но Негово благородие се беше заяпал към рибарските лодки. Мъжът преглътна. – Може да... тез зарове ми носеха късмет, вярно, но...

Тарли беше чул достатъчно.

– Вземете му кутретото. Може да избере на коя ръка. За другия пирон – през дланта. – И стана. – За днес приключихме. Другите ги върнете в тъмницата, ще се разправам с тях утре. – Обърна се и махна на сир Хюл да излезе напред. Бриен го последва.

– Милорд – каза тя, щом застана пред него. Все едно че отново беше на осем години.

– Милейди. На какво дължим тази... чест?

– Изпратена съм да търся... – Бриен се поколеба.

– Как ще го намериш, като не знаеш името му? Ти ли уби лорд Ренли?

– Не.

Тарли претегли мълчаливо думите ѝ. „Съди ме, както съди и онези другите“.

– Не си – най-сетне отрони той. – Само си го оставила да умре. Беше умрял в ръцете ѝ, кръвта на живота му я бе наквасила.

Бриен потръпна.

– Беше магя. Изобщо не...

– Изобщо?! – Гласът му изплющя като камшик. – Да. Изобщо не трябваше да обличаш ризница, нито да стягаш меч. Изобщо не трябваше да напускаш бащиния си замък. Това е война, не е жътвен бал. В името на всички богове, трябва да те кача на някой кораб и да те върна в Тарт.

– Направете го и ще отговаряте пред трона. – Искаше ѝ се гласът ѝ да прозвучи храбро, но излезе тънък като на момиченце. – Подрик. В торбата ми ще намериш пергамент. Донеси го на Негово благородие.

Тарли взе писмото и го разви намръщен. Устните му замърдаха, докато четеше.

– Кралска работа. Каква работа? „Излъжеш ли ме, ще те обеса“.

– С-санса Старк.

– Ако момичето на Старк беше тук, щях да го знам. Бас слагам, че се е върнала в Севера. Ще се надява да намери убежище при някой от знаменосците на баща ѝ. Дано само да избере подходящия, че...

– Може да е отишла в Долината – изтърси Бриен, без да иска. – При сестрата на майка ѝ.

Лорд Рандил я изгледа пренебрежително.

– Лейди Лиза е мъртва. Някакъв певец я бутнал от един връх. Сега Орлово гнездо го държи Кутретото... но няма да е задълго. Лордовете на Долината не са от тия, дете ще сгънат коляно пред един празноглав перушан, дете не го бива за нищо, освен да брои петаци. – Подаде ѝ

писмото. – Ходи където искаш и прави каквото щеш... но като те изнасят, недей да ме търсиш за правосъдие. Сама ще си го заслужила с глупостта си. – Изглежда накриво сир Хюл. – А вие, сир, май трябваше да сте на портата. Заповядах ви да сте там, нали?

– Да, милорд, но помислих...

– Много мислите. – Лорд Тарли им обърна гръб и се отдалечи. „Лица на Тъли е мъртва“. Бриен стоеше вцепенена под бесилките със скъпоценния свитък в ръката. Тълпата се беше разпръснала и враните бяха подновили своя пир. „Някакъв певец я бутнал от един връх“. И със сестрата на лейди Кейтлин ли бяха пирували враните?

– Споменахте за „Миризливата гъска“, милейди – каза сир Хюл. – Ако искате да ви заведе...

– Върнете се на портата си.

По лицето му пробяга раздражение. „Простовато лице, но не и честно“.

– Щом така желаете...

– Така желая.

– Беше само игра, колкото да мине времето. Не искахме да ви нараним. – Мъжът се поколеба. – Бен, знаете ли, умря. Посякоха го на Черна вода. Фароу също, и Уил Щърка. А Марк Мюлендор получи рана, която му струваше половината лява ръка.

„Добре – искаше й се да му каже. – Добре, заслужи си го“. Но си спомни Мюлендор, седнал пред павилиона си с маймунката му, клекнала на рамото в малката си ризница, и как си правеха двамата муцуни. Какво ги беше нарекла лейди Кейтлин в онази нощ на Горчив мост? „Рицарите на лятото“. А сега беше есен и те капеха като листа...

Обърна гръб на Хюл Хънт.

– Подрик, хайде.

Момчето заподгичва след нея, повело двата коня.

– Отиваме да намерим онова място ли? „Миризливата гъска“?

– Отивам аз. Ти отиваш до конюшните при източната порта. Питай и за някой хан, където можем да преспим.

– Добре, сир. Милейди. – Подрик гледаше в земята и подритваше камъчета. – А знаете ли къде е? Гъската? „Миризливата гъска“ де.

– Не.

– Той каза, че ще ни я покаже. Онзи рицар. Сир Кюл.

– Хюл.

– Хюл. Какво ви е направил той, сир? Тъ, милейди. „Момчето може да плете език, но не е глупаво“.

– В Планински рай, когато крал Ренли свика знамената си, някои мъже си играеха игра с мен. Сир Хюл беше един от тях. Беше жестока игра, болезнена и нерицарска. – Бриен спря. – Източната порта е натам. Изчакай ме при нея.

– Както кажете, милейди. Сир.

„Миризливата гъска“ нямаше табела, по която да я познае човек. Почти цял час ѝ огне, докато я намери, по дървено стълбище под уличното ниво, под плевника на някакъв прекупвач на коне. Мазето беше тъмно, с нисък таван, и Бриен чукна главата си в гредата на влизане. От гъски нямаше и помен. Няколко разхвърляни столчета и пейка, тикната до една от кирпичените стени. Масите бяха стари винени бурета, посивели и с дупки от червеи. Обещаната миризма владееше над всичко. Най-вече вино, влага и плесен, подсказа носът ѝ, но имаше малко и от нужник, и от смет.

Единствените пиещи бяха трима тирошки моряци, сврени в един ъгъл: ръмжаха си иззад зелените си и червени бради. Огледаха я набързо и единият каза нещо, при което другите двама се разсмяха. Собственничката стоеше зад една талпа, поставена върху две бурета. Беше кръгла, бледокожа и полуоплешивяла, с огромни меки гърди, които се лашкаха насам-натам под мократа блуза. Изглеждаше все едно боговете са я направили от неопечено тесто.

Бриен не посмя да поиска вода. Плати си чаша вино и рече:

– Търся един мъж, Дик Чевръстия.

– Дик Краб. Идва почти всяка вечер. – Жената изгледа накриво ризницата и меча на Бриен. – Ако ще го колиш, направи го някъде другаде. Не искаме да си имаме неприятности с лорд Тарли.

– Искам да говоря с него. Защо да го коля? Жената сви рамене.

– Ако ми кимнете, като влезе, ще съм ви благодарна.

– Колко благодарна?

Бриен остави една медна звезда на дъската между тях и си намери място в сенките, с добра гледка към стъпалата на входа.

Опита виното. Беше някак мазно и вътре плуваше косъм. „Косъм, тънък като надеждите ми да намеря Санса“, каза си, докато го вадеше. Търсенето по сир Донтос се беше оказало безплодно, а със смъртта на лейди Лиза Долината вече не изглеждаше вероятно убежище. „Къде си, лейди Санса? Към родния си Зимен хребет ли побягна, или си със своя съпруг, както, изглежда, мисли Подрик?“ Бриен не искаше да търси момичето отвъд Тясното море, където дори езикът щеше да ѝ е чужд. „Там ще съм още по-ужасна, като почна да ръмжа и да махам с ръце, за да ме

разберат. Ще ми се смеят, както ми се смееха в Планински рай“. На бузите ѝ изби червенина, щом си го спомни.

Когато Ренли си сложи короната, Девата на Тарт беше минала по целия път през Предела, за да се присъедини към него. Самият крал я бе поздравил почтително и с радост я прие на служба. Не и неговите лордове и рицари. Бриен не беше очаквала топло посрещане. Подготвена беше за студенина, за подигравки, за враждебност. Тази гозба я беше яла и преди. Не презрението на мнозината я бе объркало и я направи ранима, а добротата на малцината. Девата на Тарт се беше сгодявала три пъти, но никога не я бяха ухаждали, преди да отиде в Планински рай.

Големия Бен Рошавия бе първият, един от малкото мъже в лагера на Ренли, които я надвишаваха на ръст. Изпрати ѝ скуайъра си да ѝ почисти ризницата и ѝ дари сребърен рог за пиене. Едмънд Амброуз го надмина, като ѝ поднесе цветя и я покани да язди с него. Сир Хюл Хънт надмина и двамата. Подари ѝ книга с красиви рисунки и със сто приказки за рицарска доблест. Донесе ябълки и моркови за конете ѝ, и син копиринен пискюл за шлема ѝ. Разказа ѝ клюките в лагера и ѝ говореше умни, дълбоки неща, които я караха да се усмихва. Дори ѝ предложи да потренират един ден, което значеше повече от всичко останало.

Тя си мислеше, че заради него другите започнаха да се държат вежливо. „Повече от вежливо“. На масата мъжете се биеха кой да седне до нея, предлагаха да ѝ напълнят чашата с вино или да ѝ донесат от сладките хлебчета. Сир Ричард Фароу свири любовни песни на лютнята си пред павилиона ѝ. Сир Хю Бийзбъри ѝ донесе гърненце с мед, „сладко като девите на Тарт“. Сир Марм Мюлендор я разсмя с шуротиите с маймунката си, любопитно малко черно-бяло същество от Летните острови. Един странстващ рицар, Уил Щърка, предложи да разтрие раменете ѝ.

Бриен му отказа. Отказа на всички. Когато сир Оуен Инчфилд я награби една нощ и я млясна по лицето, тя го изрита и го събори по задник в готварското огнище. След това се погледна в едно огледало. Лицето ѝ си беше широко, зъбато и луничаво както винаги, с големи устни и четвъртитата челюст, толкова грозно. Единственото, което искаше, бе да е рицар и да служи на крал Ренли, а сега...

Не че беше единствената жена там. Дори войнишките курви бяха по-хубави от нея, а горе в замъка лорд Тирел всяка нощ вдигаше пир за крал Ренли и знатни девици и прелестни дами танцуваха на музиката на гайда, рог и арфа. „Защо сте толкова мил с мен?“, искаше ѝ се да изкрещи всеки път, щом някой непознат рицар ѝ направеше комплимент. „Какво искате?“

Рандил Тарли разкри загатката в деня, в който прати двама от ратниците си да я повикат в павилиона му. Младият му син Дикон бе подслушал четирима рицари да се смеят, докато оседлават конете си, и беше предал на баща си какво са говорили.

Имаха облог.

Каза й, че всичко го започнали трима от по-младите рицари: Амброуз, Рошавия и Хюл Хънт, от домашната му гвардия. Но щом се разчуло из лагера, и други се включили в играта. Всеки трябвало да заложил в надпреварата един златен дракон, а цялата сума да отиде у онзи, който й вземе девствеността.

– Прекратих това забавление – каза й Тарли. – Някои от тези... съзетатели... са по-малко благородни от други и залозите се вдигаха всеки ден. Беше само въпрос на време, преди някой от тях да реши да вземе наградата насила.

– Но те са рицари – промълви тя стъписана, – помазани рицари.

– И благородници. Вината е у теб. Обвинението я накара да трепне.

– Никога не бих... милорд, нищо не съм направила, за да ги окуража.

– Това, че си тук, ги окуражи. Ако една жена се държи като лагерна курва, не може да възразява, че се държат с нея така. Военният сбор не е място за девиси. Ако държите на своята добродетелност и на честта на своя дом, ще смъкнете тази ризница, ще се върнете у дома и ще помолите баща си да ви намери съпруг.

– Аз дойдох да се бия – настоя тя. – Да бъда рицар.

– Боговете са направили мъжете да се бият, а жените – да раждат деца – каза Рандил Тарли. – Женската война е в родилното ложе.

Някой слизаше по стъпалата на мазето. Бриен избута настрана виното си, щом в „Гъската“ пристъпи дрипав мършав мъж с остро лице и мръсна кафява коса. Хвърли бърз поглед към тирошките моряци, малко по-дълго го задържа на Бриен, след което отиде до дъската-тезгях.

– Вино. И да няма от оная твоя конска пикня в него, благодаря. Жената погледна към Бриен и й кимна.

– Аз ти плащам виното – подвикна тя. – За една дума. Мъжът я погледна през рамо, нащрек.

– Дума? Много думи знам аз. – Седна на столчето срещу нея. – Коя точно иска да чуе милейди, и Дик Чевърстия ще я каже.

– Чух, че си надхитрил един шут. Дрипавият отпи от виното и помисли.

– Може и да съм. Или да не съм. – Носеше избелял изпокъсан жакет, от който беше отпран знакът на някой лорд. – Кой иска да го знае?

– Крал Робърт. – Бrien сложи на бурето между двама им един сребърен елен. Главата на Робърт беше на едната страна, еленът – на другата.

– Тъй ли? – Мъжът взе монетата, завъртя я на масата и се усмих на. – Обичам да гледам как танцува крал – върт, върт, върт. Ми, може пък и да съм го видял тоя ваш шут.

– Имаше ли едно момиче с него?

– Две – отвърна й, без да мисли.

– Две? – „Възможно ли е едната да е била Аря?“

– Е, миличките така и не ги видях, нали, но искаше превоз за трима.

– Превоз закъде?

– Отвѣд морето, доколкото помня.

– Помниш ли как изглеждаше?

– Шут. – Дръпна монетата, щом започна да забавя, и тя изчезна в пръстите му. – Уплашен глупак.

– Уплашен от какво? Мъжът сви рамене.

– Не ми каза, обаче Дик Чевърстия надушва страха. Слизаше тука почти всяка вечер, черпеше моряците, пускаше шегички, песнички пееше. Една нощ едни влязоха с оня ловец на ненките и вашият шут стана бял като мляко, сви се и мълча, докато не си идат. – Придърпа стола си към нейния. – Оня Тарли пусна войници да плъзнат по кейовете, гледат всеки кораб, който влезе и излезе. Ако на човек му трябва сърна, ще иде в горите. Ако му трябва кораб, ще дойде на кейовете. Вашият шут не пося. Тъй че му предложих малко помощ.

– Каква помощ?

– Една, дето ще струва повече от един елен.

– Каж ми и ще получиш друг.

– Да го видя. – Бrien сложи на бурето още един елен. Той го завъртя, усмихна се и го сви. – Човек кат' не може да стигне до корабите, трябва корабите да идат при него. Казах му, че знам едно място, дето т'ва може да стане. Скрито място де.

Бrien настръхна.

– Контрабандистки залив. Пратил си шута на контрабандисти.

– Него и двете момичета. – Мъжът се изсмя. – Само че мястото, дет' ги пратих, ами, кораби не е имало там от доста време. Трийсет години, да речем. – Почеса се по носа. – Какъв ви е тоя шут?

– Онези две момичета са ми сестри.

– Гледай ти! Горките. И аз имах сестра някога. Слабо момиче, с изпъкнали колене, но ѝ пораснаха циците и синът на един рицар ѝ го мушна между краката. Последния път я видях в Кралски чертог, заработва си по гръб.

– Къде ги изпрати? Ново свиване на рамене.

– Виж, това не помня.

– Къде?! – Бrien плесна още един сребърен елен. Той ѝ бутна обратно монетата с пръст.

– На едно място, дето елен не го е намирал. Виж, дракон би могъл.

Разбра, че сребротото няма да измъкне истината от устата му. „Злато по може, но не се знае. Стомана ще е по-сигурно“. Докосна камата си, но вместо това бръкна в кесията. Намери златен дракон и го сложи на масата.

– Къде?

Дрипавият сграбчи монетата и я захапа.

– Сладко. Подсеща ме за нос Краклоу. Горе, на север оттука, дива земя, хълмове и блата, но нали съм роден и отрасъл там. Дик Краб ми е името, макар че повечето ми викат Дик Чевърстия.

Тя не му каза своето име.

– Къде на нос Краклоу?

– На Шепотите. Чували сте за Кларънс Краб, разбира се.

– Не съм.

Това, изглежда, го изненада.

– Сир Кларънс Краб имам предвид. Имам от неговата кръв. Бил осем стъпки висок и толкоз силен, че вадел борове от корен с една ръка и ги запращал на половин миля. Кон не можел да издържи тежестта му, тъй че яздел бизон.

– Какво общо има това с контрабандисткия залив?

– Жена му била горска вещица. Сир Кларънс като убиел някой, ще занесе главата му у дома и жена му ще я целуне по устата да ѝ върне живота. Лордове разни, и магьосници, прочути рицари и пирати. Един бил крал на Дъскъндейл. Добри съвети давали на стария Краб. Ама нали били само глави, не можели да говорят високо, а и да викат не можели. Когат' си само глава, можеш само да говориш, колкото ден да мине. Тъй че на цитаделата на Краб взели да ѝ викат Шепотите. Още си е Шепотите, макар да е развалина от хиляда години. – Мъжът завъртя ловко монетата между пръстите си. – Един дракон кат' е сам, му е самотно. Виж, десет...

– Десет дракона са цяло състояние. За глупачка ли ме взимаш?

– Не, но мога да те заведа при един. – Монетата заигра насам-натам. – Да ви заведа до Шепотите де, милейди.

На Бриен никак не ѝ хареса играта на пръстите му с жълтицата. Но все пак...

– Шест дракона, ако намерим сестра ми. Два, ако намерим само шута. Нищо, ако не намерим нищо.

Краб сви рамене.

– Шест е добре. Шест ще стане.

„Твърде бързо“. Тя го хвана за китката, преди да е свил и златото.

– Не ми върти номера. Не съм лесен залък.

Щом го пусна, Краб разтърка китката си и измърмори:

– Боли ма!

– Нищо ти няма. Сестра ми е на тринайсет години. Трябва да я намеря, преди...

– ... преди някой рицар да ѝ го набуца в цепката. Разбрах. Смятай, че е спасена. Дик Чевръстия вече е с теб. На разсъмване, при източната порта. Трябва да го видя онзи, за един кон.

САМУЕЛ

От морето на Самуел Тарли му беше толкова зле, че беше позеленял.

Не само от страх, че ще се удави, макар и това да го имаше. Беше и заради движението на кораба, това люшкане на палубата под краката му.

– Коремът ми е нещо неразположен – призна на Дареон в деня, в който отплаваха от Източен крайморски страж. Певецът само го плесна по гърба и отвърна:

– С тоя твой голям корем голямо неразположение ще падне, Убиец. Сам се постара да запази храбра физиономия, заради Джили, ако не за друго. Тя никога не беше виждала море. Докато газеха през снеговете след бягството си от Цитаделата на Крастър, се бяха натъкнали на няколко езера и дори те ѝ се бяха сторили цяло чудо. Щом „Черната птица“ се отдели от брега, Джили затрепери и по бузите ѝ потекоха сълзи. „Богове милостиви“, чу я да шепне. Първо изчезна Източен страж, после Валът започна да се смалява и смалява в далечината, докато най-сетне се стопи. Вятърът междуременно се беше усилил. Платната бяха като избелялото сиво на черно наметало, прано твърде често, а лицето на Джили бе побеляло от страх.

– Корабът е добър – опита се да я успокои Сам. – Няма от какво да се страхуваш.

Но тя само го погледна, притисна още по-силно бебето до гърдите си и избяга долу.

Скоро след това Сам се усети, че се е вкопчил в планшира, загледан в ритмичния мах на греблата. Това, че всички се движеха в ритъм, по някакъв начин беше красива гледка, а и беше по-добре, отколкото да гледаш водата. Гледането на водата го караше да мисли за удавяне. Веднъж, като беше малък, лорд баща му се бе опитал да го научи да плува, като го хвърли в езерото под Рогов хълм. Водата стигна до носа и устата му, напълни дробовите му и той кашля и киха часове, след като сир Хюл го извади. След това повече не посмя да влиза по-дълбоко от кръста.

Заливът на тюлените беше много по-дълбок от кръста му и съвсем не толкова дружелюбен, като езерцето под бащиния му замък. Водите му бяха сиви, зеленикави и пенести, а гористият бряг, покрай който плаваха, бе настръхнал от скали и кипеше от въртопи. Дори и да успееше

да се добере някак дотам, вълните най-вероятно щяха да го разбият в някой камък и да пръснат главата му на парчета.

– За русалки ли гледаме, Убиец? – попита го Дареон, като го видя, че се е загледал над залива. Русокоос и с лешникови очи, хубавият млад певец от Източен страж приличаше по-скоро на мургав принц, отколкото на черен брат.

– Не.

Сам не знаеше какво точно гледа, нито какво точно прави на този кораб. „Отивам в Цитаделата да си изкова верига и да стана майстер, за да служа по-добре на Нощния страж“, напомни си той, но тази мисъл го опечали. Не искаше да е майстер, с тежката студена верига на врата. Не искаше да оставя братята си, единствените приятели, които бе имал. И определено не искаше да се изправи пред баща си, който го беше изпратил на Вала, за да умре.

За другите беше различно. За тях пътуването щеше да има щастлив край. В Рогов хълм Джили щеше да е в безопасност, с цял Вестерос между нея и ужасите, които я бяха сполетели в призрачните лесове. Като слугиня в бащиния му замък, щеше да е на топло и да е добре нахранена, частица от един голям свят, за който не беше могла и да мечтае като жена на Крастър. Щеше да гледа как синът ѝ расте голям и силен, как става ловец, конегледач или ковач. А ако момчето покажеше наклонност в боравенето с оръжия, някой рицар можеше да го вземе за скауйър.

Майстер Емон също отиваше на по-добро място. Радваше го мисълта как старецът ще прекара остатъка от сетните си дни къпан от топлия бриз на Староград, в беседи със своите стари приятели майстери или да споделя мъдростта си с послушници и новаци. Беше си заслужил отдиha, и то стократно.

Дори Дареон щеше да е по-щастлив. Винаги беше твърдял, че е невинен за изнасилването, което го беше пратило на Вала. Твърдеше, че изкарвал прехраната си с пеене в двора на някакъв лорд. Сега отново щеше да има тази възможност. Джон го бе назначил за събирач на набор на мястото на някой си Йорен, който беше изчезнал и го смятаха за мъртъв. Задачата му беше да обикаля из Седемте кралства, да възпява доблестта на Нощния страж и да се връща от време на време на Вала, с новобранци.

Пътуването щеше да е дълго и сурово, това никой не можеше да отрече, но поне за другите щеше да има щастлив край. Това бе утехата на Сам. „Заради тях отивам – повтаряше си. – Заради Нощния страж и

заради щастливия край“. Но колкото по-дълго гледаше морето, толкова по-студено и дълбоко изглеждаше то.

Само че негледането във водата бе още по-лошо, разбра Сам в тясната каюта под кърмовата кабина, която споделяха пътниците. Опита се да се разсее от гаденето в стомаха, като си поговори с Джили, докато тя кърмеше сина си.

– Този кораб ще ни откара чак в Браавос – почна Сам. – Там ще си намерим друг кораб и той ще ни закара до Староград. Като малък четох една книжка за Браавос. Целият град е построен в една лагуна, на сто малки островчета, и си имат един титан, каменен мъж, сто стъпки висок. Вместо коне имат лодки, а глумците им играят написани истории, а не си измислят обичайните глупави фарсове. Храната е много вкусна, особено рибата. Имат всякакви видове миди, змиорки и стриди, пресни, от лагуната. Сигурно ще се задържим няколко дни между двата кораба. Можем да се поразходим, да гледаме представление на глумци и да си хапнем стриди.

Мислеше си, че това ще я възбуди. Едва ли можеше да сбърка повече. Джили го изглежда равнодушно, с помръкнали очи под сплъстените кичури неумита коса.

– Щом искате, милорд.

– А ти какво искаш? – попита я Сам.

– Нищо. – Обърна му гръб и премести бебенцето си от едната гърда на другата.

Люшкането на кораба разбъркваше яйцата, бекона и пържения хляб, които Сам бе изял преди тръгване. Изведнъж усети, че и за миг повече не може да изтърпи каютата. Надигна се и се изкатери по стълбата да даде закуската си на морето. Гаденето беше толкова силно, че не можа да се спре, за да прецени накъде духа вятърът, повърна от перилото не накъдето трябва и целият се оцапа. Въпреки това се почувства много по-добре... макар и не задълго.

Корабът беше „Черната птица“, най-голямата галера на Стража. „Бурната врана“ и „Нокътят“ бяха по-бързи, обяснил беше Котър Пайк на майстер Емон в Източен крайморски страж, но те бяха бойни кораби, тънки и бързи хищни птици, на които гребците седяха на открити палуби. „Черната птица“ беше по-добър избор за суровите води на Тясното море отвъд Скагос.

– Бури има – предупреди ги Пайк. – Зимните са по-лоши, но есенните бури са по-чести.

Първите десет дни беше сравнително спокойно – „Черната птица“

пълзеше през Залива на тюлените, без да се откъсва от брега. Щом задухаше вятър, ставаше студено, но в солената миризма във въздуха имаше нещо ободряващо. Сам почти не можеше да яде и в редките случаи, когато насила сложеше нещо в стомаха си, то не се задържа задълго, но като оставим това настрана, не се чувстваше съвсем зле. Опитваше се да окуражи Джили и да я ободри, колкото можеше, но каквото и да й кажеше, тя, изглежда, предпочиташе да се свива в каютата с мъничкия си син. Бебето явно не харесваше кораба повече от майка си. Когато не ревеше, повръщаше майчиното мляко. Имаше непрекъснато разстройство, цапаше кожата, с които го увиваше Джили да му е топло, и въздухът се изпълваше с кафява воня. Колкото и лоени свещи да палеше Сам, миризмата на акано си оставаше.

По-приятно беше във на палубата на чист въздух, особено когато Дареон пееше. Певецът беше познат на гребците на „Черната птица“ и с охота им свиреше, докато гребат. Знаеше всичките им любими песни: тъжни като „Деня, в който обесиха Черния Робин“, „Русалкина жалба“ и „Есента на живота ми“, ободряващи като „Железни пики“ и „Седем меча за седем сина“, неприлични като „Вечеряла дамата“, „Малкото й цветенце“ и „Меget беше весела девица, весела девица беше тя“. Когато запя „Мечока и красивата девица“, подхванаха я всички гребци и „Черната птица“ сякаш полетя над водата. Дареон не беше кой знае колко добър с меча, знаеше Сам от времето им с обучението при Алисър Торн, но имаше хубав глас. „Мед, намазан върху гръм“, беше го нарекъл веднъж майстер Емон. Свиреше добре на лютня, и на цигулка също така, и дори пишеше свои песни... макар че според Сам не бяха много добри. Все пак беше хубаво да седи и да слуша, макар сандъкът да бе толкова корав и грапав, че почти беше благодарен на месестия си задник. „Дебелите хора си носят възглавница навсякъде“, мислеше си.

Майстер Емон също предпочиташе да прекарва времето си на палубата, завит под купчина кожи и зазяпан над водата.

– Какво толкова гледа? – зачуди се един ден Дареон. – За него тук е толкова тъмно, колкото и в каютата.

Старецът го чу. Макар очите му да бяха замъглени и угаснали, ушите му си бяха съвсем наред.

– Не съм се родил сляп – напомни им той. – Когато последния път минах оттук, виждах всяка скала, дърво и бял гребен, и гледах сивите чайки, полетели след нас. Бях на трийсет и пет и от шестнайсет години бях майстер на веригата. Ег искаше да му помагам в управлението, но знаех, че мястото ми е тук. Изпрати ме на север на борда на „Златния

дракон“ и заръча на приятеля си сир Дънкан да ме докара жив и здрав до Източен страж. Никой набор не беше пристигал на Вала толкова тържествено, откакто Нимерия пратила в Стража шестима рицари в златни букаи. Ег беше опразнил и тъмниците си, за да не полагам клетвата си сам. Почетната ми гвардия, така ги нарече. Един от тях беше мъж, як като Бриндън Реките. По-късно го избраха за лорд-командир.

– Кървавия гарван ли? – каза Дареон. – Знам една песен за него. „Хиляда очи и едно“ се казва. Но мислех, че е живял преди сто години.

– Не само той. Някога и аз бях млад като вас. – Това като че ли го натъжи, той се закашля, затвори очи и заспа; люшката се под кожата при всяко поклащане на кораба.

Плаваха под сиви небеса, на изток и на юг, и пак на изток, а Заливът на тюлените се разтваряше около тях. Капитанът, брат с посивяла коса с корем като бирено буре, беше облечен в черно, избеляло дотолкова, че екипажът го наричаше Старата солена дрипа. Рядко казваше дума. Помощникът му говореше и вместо него, соленият въздух настръхваше от ругатните му всеки път, щом вятърът замреше или гребците се отпуснеха. Сутрин ядяха овесена каша, следобед – грахова, а вечер солено говеждо и солено овче, отмиваха ги с ейл. Дареон пееше, Сам повръщаше, Джили реवेशе и кърмеше бебето, майстер Емон спеше и трепереше, а ветровете ставаха все по-студени и бурни с всеки ден.

Все пак пътуването беше по-хубаво от последното, което Сам бе преживял. Беше на не повече от десет години, когато отплава на галеаса на лорд Редвин, „Кралицата на Арбор“. Пет пъти по-голяма от „Черната птица“ и величествена на вид, „Кралицата“ имаше три огромни пурпурни платна и два реда гребла, които бляскаха златни и бели под лъчите на слънцето. Сам бе затаил дъх, когато корабът започна да се издига и пада, оставяйки зад себе си Староград... това беше последният му хубав спомен от Протоците на Редвин. Тогава, както и сега, от морето му призля, за отвращение на лорд баща му.

А когато стигнаха в Арбор, от лоши нещата станаха още по-лоши. Двете момчета близнаци на лорд Редвин изпитаха презрение към Сам още от пръв поглед. Всеки ден на двора за упражнения измисляха нов начин да го посрамят. На третия ден Хорас Редвин го накара да квичи като прасе, когато се призна за победен и помоли за пощада. На петия брат му Хобър облече в бронята си едно момиче от кухните и го накара да набие Сам с дървен меч, докато той не се разрева. Когато тя свали шлема, всички скуайъри, пажове и конярчета се запревиваха от смях.

– Момчето трябва да се поизпече, нищо повече – каза баща му

същата вечер на лорд Редвин, но шутът на Редвин задрънча с хлопки те си и подвижна:

– Ами да, с малко пиперец, няколко скилидки и ябълка в устата. Оттогава лорд Рандил забрани на Сам да яде ябълки, докато са под покрива на Пакстър Редвин. На връщане за дома пак го хвана морската болест, но беше толкова облекчен, че си тръгват, че вкусът на повръщано в гърлото почти го зарадва. Чак когато се прибраха в Рогов хълм, майка му каза, че баща му не бил смятал да го връща.

– Хорас трябваше да дойде при нас на твоето място, а ти да останеш в Арбор като паж и виночерпец на лорд Пакстър. Ако му беше харесал, щяха да те сгодят за дъщеря му. – Сам още си спомняше мекия допир на майчината си ръка, докато бършеше сълзите от лицето му с дантелената кърпа, намокрена с плюнката ѝ. – Горкичкият ми Сам – мърмореше тя. – Горкичкият, миличкият ми Сам.

„Ще е хубаво да я видя отново – помисли си, вкопчен в перилото и загледан във вълните, разбиващи се в скалистия бряг. – Като ме види в черните дрехи, може да изпита гордост. «Вече съм мъж, мамо», така ще ѝ кажа. «Стюард съм и мъж на Нощния страж. Братята понякога ме наричат Сам Убиеца!»“ И брат си Дикон също щеше да види, и сестрите си. „Вижте – ще им кажа, – вижте, ставам за нещо все пак“.

Отидеше ли на Рогов хълм обаче, баща му можеше да е там.

При тази мисъл коремът му отново се разбунтува. Сам се преви над планшира и повърна, но не срещу вятъра. Този път беше застанал къде-то трябва. В повръщането ставаше все по-добър.

Или поне така си мислеше, докато „Черната птица“ не остави брега зад кърмата си и не зацепи на изток през залива към бреговете на Скагос.

Островът се издигаше при устието на Залива на тюлените, огромен и стръмен, сурова враждебна земя, населена с диваци. Живееха в пещери и в мрачни планински твърдини, чел беше за тях Сам, а в битки язדה грамадни рунтави еднорози. На Старата реч „скагос“ означаваше камък. Скагошите наричаха себе си каменородените, но съседите им северняци ги наричаха скаги и не ги обичаха никак. Преди век Скагос се беше вдигнал на бунт. Години бяха минали, докато бунтът бъде потушен – и бе струвал живота на Владетеля на Зимен хребет и на стотици негови заклетни мечове. Според някои песни скагите бяха човекоядци: воините им уж изяждали сърцата и черните дробове на мъжете, които убивали. В древни времена скагошите бяха доплавали до близкия остров Скейн, взели в плен жените му, избии мъжете и ги изляли на

каменистия бряг в пир, продължил две недели. Скейн до ден днешен беше останал безлюден.

Дареон също знаеше тези песни. Когато от морето се извисиха голите сиви върхове на Скагос, той дойде при Сам на носа на „Черната птица“ и каза:

– Ако боговете са добри, може да зърнем някой еднорог.

– Ако капитанът е добър, няма да се доближим толкова. Теченията около Скагос са коварни, а има и скали, които могат да строшат корпуса на кораба като яйце: Но това не го споменавай пред Джили. Достатъчно е уплашена.

– И тя, с това нейно ревливо пале. Не знам кой от двамата вдига повече шум. Спира да реве само когато му пхне цицата си в устата, а тогава тя почва да хлипа.

Сам също го беше забелязал.

– Бебето може да я наранява – отвърна вяло. – Ако му никнат зъбки...

Дареон дрънна с пръст по струните на лютнята и изкара насмешлива нотка.

– Чувал бях, че диваците са по-храбри.

– Тя е храбра – настоя Сам, макар да беше длъжен да признае, че никога не бе виждал Джили в толкова окаяно състояние. Колкото и да криеше лицето си и да държеше каютата тъмна, виждаше, че очите ѝ винаги са зачервени, а страните ѝ – мокри от сълзи. Но колчем я попиташе какво не е наред, тя само поклащаше глава и го оставяше сам да търси отговорите си. – Морето я плаши, нищо повече – увери той Дареон. – Преди да дойде на Вала, тя познаваше само Цитаделата на Крастър и горите около нея. Не знам дали изобщо се е отдалечавала на повече от половин левга от родното си място. Познаваше потоци и реки, но не беше виждала езеро, докато не се натъкнахме на едно по пътя си, а морето... морето си е страшно нещо.

– Сушата не се е губила от погледа ни.

– Ще се загуби. – Последното никак не го радваше.

– Малко повечко вода не плаши Убиеца, разбира се.

– Не – излъга Сам. – Мен – не. Но Джили... Може би ако им попееш приспивни песни, ще помогне на бебето да заспи.

Дареон изкриви уста от отвращение.

– Само ако му тикне запушалка в задника. Не мога да я понасям тази воня.

На другия ден почнаха дъждовете и морето стана още по-бурно.

– По-добре да слезем долу, на сухо – каза Сам на Емон, но старият майстер само се усмихна и отвърна:

– Хубаво ми е да усещам дъжда на лицето си, Сам. Все едно че са сълзи. Моля те, остави ме да поостана още малко. Отдавна не съм плакал.

Щом майстер Емон държеше да остане на палубата, колкото и да беше стар и немощен, за Сам нямаше избор, освен да стори същото. Стоя до стареца близо час, свит под наметалото, а дъждът се сипеше лек и неспирен и се просмукваше до костите му. Емон сякаш почти не го усещаше. Въздъхна и затвори очи, а Сам се премести по-близо до него, да го заслони малко от вятъра. „Скоро ще ме помоли да му помогна до каютата – каза си. – Няма начин“. Но старецът така и не го помоли. В далечината откъм изток затъгнаха гръмотевици.

– Трябва вече да слезнем долу – каза Сам разтреперан. Майстер Емон не отвърна. Чак тогава Сам разбра, че старецът е заспал. – Майстер. – Бутна го леко по рамото. – Майстер Емон, събуди се.

Слепите бели очи на Емон се отвориха.

– Ег? – Дъждът течеше на вадички по страните му. – Ег, сънувах, че съм стар.

Сам не знаеше какво да направи. Коленичи, вдигна стареца и го понесе долу. Никой никога не му беше казвал, че е силен, а и дъждът беше намокрил здраво черния халат и кожите на майстер Емон и го правеше два пъти по-тежък, но при все това не тежеше повече от дете.

Когато се дотъри в каютата с Емон на ръце, видя, че Джили е оставила всички свещи да угаснат. Бебето беше заспало и тя се беше свила в единия ъгъл и хлипаше тихо под гънките на голямото черно наметало, което Сам ѝ беше дал.

– Помогни ми – подкани я припряно. – Помогни ми да го избърша. Тя стана тутакси и двамата смъкнаха мокрите дрехи на стареца и го завиха със сухи кожи. Но кожата му беше влажна и хладна, и лепкава на допир.

– Пъхни се при него – каза Сам на Джили. – Прегърни го. Стопли го с тялото си. Трябва да го стоплим. – Тя и това направи, без дума да каже, само подсмърчаше през цялото време. – Къде е Дареон? – попита Сам. – На всички ни ще е по-топло, ако сме заедно. Той също трябва да е тук.

И тъкмо тръгна да намери певеца, когато палубата под него се надигна, после пропадна под краката му. Джили изплака, Сам се плъсна на пода, щом краката му изгубиха опора, а бебето се събуди с врясък.

Следващата вълна връхлетя кораба, докато се мъчеше да се вдигне. Хвърли Джили в ръцете му и тя се вкопчи в него толкова силно, че Сам едва можа да си поеме дъх.

– Не се плаши – каза ѝ. – Приеми го като приключение. Един ден ще разказваш тази история на сина си. – Думите му само я накараха да впие нокти в ръката му. Потрепери и цялото ѝ тяло се разтърси от хлипове. „Каквото и дай кажа, само става по-лошо“. Той я задържа плътно до себе си, усещаше с неудобство гърдите ѝ, притиснати в него. Колкото и да беше уплашен, това се оказа достатъчно, за да се втвърди. „Тя ще усети“, помисли засрамено. Но и да беше така, тя с нищо не го показа, а само още по-здраво се вкопчи в него.

После дните се сляха. Изобщо не виждаха слънцето. Дните бяха сиви, а нощите тъмни, освен когато мълниците не огрееха върховете на Скагос. Всички бяха прегладнели, а никой не можеше да яде. Капитанът отвори едно буре огнено вино да укрепи духа на гребците. Сам опита една чаша и въздъхна, щом горещите змийчета пропълзяха по гърлото му и през гърдите. На Дареон питието също му хареса и оттогава рядко оставаше трезвен.

Платната се вдигаха, платната се смъкваха, а едно се откъсна от мачтата и отлетя като огромна сива чайка. Докато „Черната птица“ заобикаляше южния бряг на Скагос, зърнаха отломки от разбита в скалите галера. Някои от екипажа ѝ бяха изхвърлени на брега и врани и раци се сбираха, за да ги почетат.

– Адски близо сме – изръмжа Старата солена дрипа, като ги видя. – Да духне едно хубаво и ще се разбием до тях. – Колкото и изтощени да бяха, гребците отново се превиха над греблата и корабът задраска на юг към Тясното море. Скагос се смали до няколко тъмни сенки в небето – можеше да са буреносни облаци или черни планини, или и двете. След това имаха осем дни и нощи спокойно плаване.

След това дойдоха бури, по-лоши от предишните. Три ли бяха бурите, или само една, накъсана от затишията? Сам така и не разбра, макар и да се мъчеше отчаяно да прецени.

– Какво значение има? – изрева му веднъж Дареон, когато всички се бяха сгушили в каютата. „Няма – искаше да му отвърне Сам, – но докато мисля за това, не мисля за удавяне, нито че ми е лошо или че майстер Емон трепера!“

– Няма – успя да изписука, но гръмотевицата заглуши всичко останало, а корабът залитна и го изхвърли настрани. Джили хлипаше.

Бебето пищеше. А горе Старата солена дрипа ревеше на екипажа си

– капитанът, който иначе дума не обелваше.

„Мразя морето – помисли Сам, – мразя морето, мразя морето, мразя морето“. Следващата мълния бе толкова силна, че освети каютата през цепнатините между дъските на тавана. „Това е добър и здрав кораб, това е добър и здрав кораб, това е добър и здрав кораб – каза си Сам. – Няма да потъне. Не ме е страх“.

При едно от затишията между стихии, докато Сам стоеше вкопчил побелели пръсти в перилото и отчаяно се мъчеше да повърне, чу някои от екипажа да мърморят, че така ставало, като се взима жена на борда, че и дивачка при това.

– Ебала се е с баща си – каза един от мъжете. – По-лошо от курварлък е т'ва. По-лошо от всичко. Всички ще се издавим, ако не се отървем от нея и онова изчадие, дето е изтръскала.

Сам не посмя да се обади. Бяха корави и жилави, ръцете и мишците им бяха заякнали от дългите години над греблата. Но се погрижи ножът му да е остър, а когато Джили напускаше каютата да се изпишка, отиваше с нея.

Дори Дареон не можеше да каже нищо добро за дивото момиче. Веднъж, по подкана на Сам, засвири приспивна песен да успокои бебето, но още по средата на първия куплет Джили захлипа неудържимо.

– Седем проклети ада – сопна се Дареон, – не можеш ли да спреш да ревеш поне колкото да чуеш една песен?

– Само свири – замоли го Сам, – само й изпей песента.

– Не й трябва песен на нея – отвърна Дареон. – Трябва й един хубав пердах или може би едно здраво ебане. Махни ми се от пътя, Убиец. – Избута Сам настрана и излезе от каютата да потърси утеха в чаша огнено вино и при суровото братство на греблата.

Сам вече беше на края на силите си. Почти беше свикнал с миризмите, но от бурите и плача на Джили не беше спал дни наред.

– Нямаш ли нещо, което да й дадеш? – попита той тихо майстер Емон, като видя, че старецът се е събудил. – Някаква билка или отвара, да не я е страх толкова?

– Това, което чуваш, не е страх – отвърна старецът. – Това е звукът на скръбта, а за нея няма лек. Остави сълзите й да изтекат, Сам. Не можеш да ги спреш.

Сам не го разбра.

– Отива на безопасно място. На топло място. Защо трябва да скръби?

– Сам – прошепна старецът. – Ти имаш здрави очи, но не можеш да

видиш. Тя е майка, която скърби за детето си.

– Бебето има морска болест, нищо повече. Всички я имаме. Щом стигнем в Браавос...

– ...бебето пак ще е на Дала, а не детето от утробата ѝ. Сам не схвана веднага.

– Не може да... тя не би... разбира се, че е нейното. Джили никога не би напуснала Вала без своя син. Тя го обича.

– Тя кърмеше и двете и обичаше и двете – промълви Емон, – но не еднакво. Някоя майка не обича еднакво децата си, дори Майката горе. Джили не остави драговолно детето си, сигурен съм. Какво я е заплашвал лорд-командирът, какво е обещавал, мога само да предполагам... но че е имало заплахи и обещания, спор няма.

– Не! Това не е вярно. Джон никога не би...

– Джон – не. Лорд Сняг го е направил. Понякога няма щастлив избор, Сам. Само по-малко тежък от другите.

„Няма щастлив избор“. Сам помисли за всички мъки, които бе изтърпял с Джили, Цитаделата на Крастър и смъртта на Стария мечок, снега и леда и смразяващите ветрове, дългите дни вървене и вървене и вървене, духовете и Бялото дърво, Студени ръце и дървото на гарваните, Валът, Валът, Валът, Черната порта под земята. За какво беше всичко? „Няма щастлив избор и няма щастлив край“.

Искаше му се да закрещи. Искаше му се да вие и да плаче, и да трепери, да се свие на кълбо и да скимти. „Сменил е бебетата. Сменил е бебетата, за да опази малкия принц, да го опази далече от огньовете на лейди Мелисандра, далече от червения ѝ бог. Ако тя изгори момчето на Джили, на кого ще му пука? На никого освен на Джили. Просто изтърсаче на Крастър, родено от инцест изчадие, а не синът на Краля отвъд Вала. Не става за заложник, не става за жертвоприношение, за нищо не става, дори няма име“.

Останал без думи, Сам докрета до палубата да повърне, но в корема му нямаше нищо, което да изхвърли. Нощта се беше спуснала над тях, странно тиха нощ, каквато не бе имало от много дни. Морето бе черно като стъкло. При веслата гребците отдъхваха. Един-двама спяха на местата си. Вятърът издуваше платната, а на север Сам успя дори да зърне блещукащи звезди и сред тях и Червения скитник, който свободният народ наричаше Крадеца. „Трябва да е моята звезда – помисли отчаяно Сам. – Аз помогнах Джон да стане лорд-командир и му доведох Джили и бебето. Няма щастлив край“.

– Убиец. – Дареон се беше появил до него. – Най-сетне хубава нощ.

Виж, звездите се показват. Може дори и малко от луната да зърнем. Може би най-лошото мина.

– Не е. – Сам отри нос и посочи с дебелия си пръст на юг, към трупащата се черна грамада. – Там. – Едва-що го каза и мълнията блесна – внезапна, тиха и ослепително ярка. Далечните облаци засияха за миг, планини, струпани върху още планини, пурпурни, червени и жълти, повисоки от света. – Най-лошото не е свършило. Най-лошото тепърва започва. И няма щастлив край.

– Богове милостиви – изсмя се Дареон. – Убиец, ама наистина си голям страхливец.

ДЖАЙМ

Лорд Тивин Ланистър беше влязъл в града на жребец, в лъскава и блестяща пурпурна броня, грейнала от скъпоценни камъни и злато. Напусна го във висок фургон, накичен с пурпурни знамена, с шест сестри на мълчанието в него, да пазят костите му.

Траурната процесия напусна Кралски чертог през Портата на боговете, по-широка и великолепа от Лъвската порта. За Джайм изборът беше погрешен. Баща му беше лъв и това никога не можеше да отрече, но дори лорд Тивин никога не беше претендирал, че е бог.

Почетна гвардия от петдесет рицари яздеше от двете страни на фургона, на пиките им се вееха пурпурни флагове. Плътно след тях бяха лордовете на Запада. Вятърът плющеше в знамената и конете пръхтяха и подскачаха възбудено. Подкарал в лек галоп покрай колоната, Джайм подмина глигани, язовци и пчели, зелена стрела и червен бик, кръстосани пики и кръстосани копия, рис и ягода, манш³, четири преплетени слънчеви изгрева.

Лорд Бракс беше облякъл светлосив жакет със сребърни ширити, с еднорог от аметист, зашипан над сърцето. Лорд Джаст беше в броня от черна стомана с три златни лъва, инкрустирани в нагръдника. Слуховете за смъртта му не бяха далече от истината, като го погледнеше човек: раните и пленът го бяха превърнали в бледа сянка на някогашния здравеняк. Лорд Бейнфорт бе понесъл по-добре битките и изглеждаше готов отново да влезе във войната. Плум носеше пурпур, Престър – хермелин, Морланд – кафяво и зелено, но всеки беше заметнал на раменете си плащ от пурпурна коприна в чест на мъжа, когото придружаваха до дома.

Зад лордовете следваха сто стрелци с арбалети и триста ратници, пурпур се вееше и от техните рамене. С белия си плащ и бялата си люспеста броня Джайм се чувстваше не на място сред тази червена река.

А и чичо му с нищо не му помогна да се отпусне.

– Лорд-командир – каза сир Кеван, щом Джайм подкара до него в челото на колоната. – Нейно величество има ли някоя последна заповед за мен?

– Не съм тук заради Церсей. – Зад тях заби барабан, бавно, отмерено, траурно. „Мъртъв е – сякаш мълвеше, – мъртъв, мъртъв“. – Дойдох,

3. Хералдически знак. – Б. пр.

за да се сбогувам. Той беше моят баща.

– И неин.

– Аз не съм Церсей. Имам брада, а тя има цици. Ако още ни бъркаш, чичо, можеш да преброиш ръцете. Церсей си има две.

– И двамата имате вкус към сарказма – отвърна чичо му. – Спестете си шегите, сир, нямам вкус към тях.

– Както желаете. – „Не тръгва толкова добре, колкото може би се надявах“. – Церсей искаше да се сбогува, но я чакат неотложни дела.

Сир Кеван изсумтя.

– Всички ни чакат. Как е кралят? – В тона му се долавяше леко укорителна нотка.

– Съвсем добре – отвърна Джайм. – Бейлон Суан е с него сутрин. Добър и доблестен рицар.

– Някога това нямаше нужда да се уточнява, станеше ли дума за мъже в белия плащ.

„Никой не може да избира братята си – помисли Джайм. – Дайте ми право сам да си избира хората и Кралската гвардия отново ще стане велика“. Но – казано така банално, звучеше хилаво – празна хвалба от устата на човек, когото страната наричаше Кралеубиеца. „Мъж с насрана чест“. Джайм премълча. Не беше дошъл, за да спори с чичо си.

– Сир. Трябва да сключите мир с Церсей.

– Да не би да сме във война? Никой не ми го е казал.

– Една вражда между Ланистър и Ланистър може само да помогне на враговете на дома ни.

– Ако възникне вражда, няма да е по моя вина. Церсей иска да управлява. Чудесно. Кралството е нейно. Аз искам само да бъда оставен на мира. Мястото ми е в Дари с моя син. Замъкът на всяка цена трябва да се възстанови, земите да се засадят и пазят. – Изсмя се горчиво. – А и сестра ти не ми остави почти нищо, което да ми ангажира времето. По-добре да се погрижа Лансел да се ожени. Младоженката му сигурно гори от нетърпение час по-скоро да стигнем в Дари.

„Вдовицата му от Близнаците“. Братовчед му Лансел яздеше на десет разтега зад тях. С празните си очи и сухата бяла коса изглеждаше по-стар от лорд Джаст. „... ебе се с Лансел и Озмунд Черното котле, и с Лунното момче, доколкото знам...“ Опитвал се беше безброй пъти да заговори Лансел, но така и не можеше да го хване насаме. Ако не беше с баща си, беше с някой септон. „Може да е син на Кеван, но в жилите му тече мляко. Тирион ме лъжеше. Искаше да ме нарани“. Изтласка Лансел от мислите си и отново се обърна към чичо си.

– Ще се задържиш ли в Дари след сватбата?

– За малко. Сандор Клегейн, изглежда, вилнее по Тризъбеца. Сестра ти иска главата му. Може да се е събрал с Дондарион.

Джайм беше чул за Солниците. Вече из половината кралство се беше разчуло. Нападението бе изключително варварско. Изнасилени жени, деца, заклани в ръцете на майките си, половината градче опожарено.

– Рандил Тарли е в Девиче езеро. Остави го той да се справи с разбойниците. Аз бих предпочел да си в Речен пад.

– Там командва сир Давен, Пазителят на Запада. Той няма нужда от мен. Лансел има.

– Както кажеш, чичо. – Главата на Джайм пулсираше с ритъма на барабана. „Мъртъв, мъртъв, мъртъв“. – Няма да е зле да държиш лицата си около теб.

Чичо му го изгледа хладно.

– Това заплаха ли е, сир? „Заплаха?“ Това го стъписа.

– Предпазливост. Исках да кажа само... Сандор е опасен.

– Бесил съм разбойници и рицари крадци, когато ти още си дрискал в пелените си. Лично аз няма да изляза да се бия с Клегейн и Дондарион, ако от това се боиш. Не всеки Ланистър е ламтящ за слава глупак.

„Май за мен говориш, чичо“.

– Адам Марбранд може да се справи с тези разбойници не по-зле от теб. Също и Бракс, Бейнфорд, Плум, всеки от тях. Но от никой от тях не може да излезе добра Ръка на краля.

– Сестра ти знае условията ми. Не са се променили. Кажи й го следващия път, като се съберете в спалнята.

И сир Кеван смуши коня си и подкара напред в галоп.

Джайм не го последва; усети само как потръпна призрачната му ръка. Безнадеждно се беше надявал, че Церсей нещо се е объркала, но явно грешеше. „Той знае за нас. За Томен и Мирцела. И Церсей знае, че знае“. Сир Кеван беше Ланистър от Скалата на Кастърли. Не можеше да повярва, че би могло да й хрумне да му навреди, но... „След като сбърках за Тирион, защо не и за Церсей?“ След като синове убиваха бащи, колко му беше една племенница да поръча да убият чичо. „Не удобен чичо, който знае твърде много“. Макар че навярно Церсей се е надяваше Хрътката да й свърши работата. Ако Сандор Клегейн убиеше сир Кеван, нямаше да й се наложи да си цапа ръцете с кръв. „А той ще го направи, само да се срещнат“. Кеван Ланистър някога беше силен с меч, но вече не беше млад, а Хрътката...

Колоната се изнизваше покрай него. Когато видя братовчед си – с

двама септони, – Джайм му подвикна:

– Лансел! Исках да те поздравя за женитбата. Съжалявам, че задълженията не ми позволяват да присъствам.

– Негово величество трябва да бъде пазен.

– И ще бъде. Все пак ми е неприятно, че ще пропусна първата брачна нощ. Разбирам, че за теб е първият брак, а за нея втори. Сигурен съм, че милейди с радост ще ти покаже кое къде влиза.

Неприличното подмятане събуди смеха на околните лордове и неodobрителни погледи от септоните на Лансел. Братовчед му помръдна неловко в седлото.

– Знам достатъчно, за да изпълня съпружеския си дълг, сир.

– Точно това иска една младоженка в брачната си нощ – отвърна Джайм. – Съпруг, който знае как да изпълни *своя* дълг.

По бузите на Лансел изби червенина.

– Моля се за вас, братовчедо. И за Нейно величество. Дано Старичката я води към мъдрост и Воинът да я брани.

– Защо ѝ трябва Воинът на Церсей? Тя има мен.

Джайм обърна коня и белият му плащ изплющя на вятъра. „Дяволчето лъжеше. Церсей по-скоро би сложила трупа на Робърт между краката си, отколкото благочестив глупак като Лансел. Тирион, зло копеле, по щях да ти повярвам, ако беше излъгал за някой друг“. Препусна в галоп покрай траурния фургон на баща си към останалия далече назад град.

Улиците на Кралски чертог бяха почти пусти. Джайм зави към Червената цитадела на върха на Високия хълм на Егон. Повечето войници, които обикновено пълнеха кръчмите, вече ги нямаше. Гарлан Галантния беше отвел половината сила на Тирел към Планински рай, а с него бяха заминали лейди майка му и баба му. Другата половина беше поела на юг с Мейс Тирел и Матис Роуан да обсадят Бурен край.

Колкото до войнството на Ланистър, извън градските стени на лагер бяха останали две хиляди изпитани ветерани, в очакване флотата на Пакстър Редвин да ги пренесе през залива Черна вода до Драконов камък. Лорд Станис, изглежда, беше оставил след себе си само един малък гарнизон, когато отплава на север, тъй че две хиляди души бяха повече от достатъчно, поне по преценката на Церсей.

Останалите западници се бяха върнали при жените и децата си, да възстановят домовете си и после да засеят полята. Церсей беше развела Томен из лагерите им, преди да си тръгнат, за да могат да поздравят малкия си крал. Никога не я беше виждал по-красива, отколкото в този

ден, с усмивка на устните, есенните слънчеви лъчи блестяха в златната ѝ коса. Каквото и да говореха за сестра му, тя знаеше как да накара мъжете да я заобичат, когато се постаряеше достатъчно.

Щом влезе през портите, видя двадесетина рицари – препускаха към въртящата се мишена в учебния двор. „Още нещо, което вече не мога да правя“. Пиката беше по-тежка и тромава от меч, а мечовете бяха достатъчно бреме. Сигурно щеше да може да се опита да държи пиката с лявата ръка, но това означаваше да премести щита на дясната над лакътя. При сблъсък противникът ти винаги е отляво. Щит на дясната му ръка щеше да е толкова от полза, колкото цици на бронята му. „Не, времето ми за сблъсъци свърши“, помисли Джайм, докато слизаше от седлото, но все едно, спря да погледа.

Сир Талад Високия изхвърча от коня си, щом пясъчната торба се завъртя и го тупна по главата. Силния глиган удари щита толкова силно, че го пропука. Кенос Кайски го довърши. За сир Дермът от Дъждовен лес окачиха нов щит. Ламберт Търнбъри успя да го перне само странично, но Джон Бетли Безбрадия, Хъмфри Суифт и Алин Стакспир имаха добри попадения, а Ронет Конингтон Червения, го проби с пиката. След това Рицарят на цветята яхна коня си и ги посрами всички.

Сблъсъкът си беше три четвърти умение в ездата, винаги беше смятал Джайм. Сир Лорас яздеше превъзходно, а с пиката боравеше, все едно че се е родил с нея... което несъмнено обясняваше киселото изражение на майка му. „Забива върха точно там, където иска да го забие, и като че ли притежава баланс на котка. Май не беше чак такава случайност, че ме свали от коня“. Срам, че не можеше отново да се пробва с момчето. Остави мъжете да се забавляват.

Церсей беше в Твърдината на Мегор с Томен и тъмнокосата мирска жена на лорд Мериуедър. Смееха се за нещо на Великия майстер Пицел.

– Да не би да пропуснах някоя остроумна шега? – каза Джайм, щом влезе.

– О, вижте, вашият храбър брат дойде, ваше величество – възкликна лейди Мериуедър.

– Повечето от него. – Джайм разбра, че кралицата вече е навъртляла чашите. Напоследък Церсей като че ли не оставяше бокала с вино – тя, която някога укоряваше Робърт Баратеон за пиенето му. Не му харесваше това, но пък и той напоследък май не харесваше нищо от това, което правеше сестра му. – Майстер, споделете, ако обичате, новината с нашия лорд-командир – каза тя.

Пицел изглеждаше ужасно притеснен.

– Получихме птица. От Стоукуорт. Лейди Танда ни съобщава, че дъщеря ѝ Лолис е родила силно и здраво бебе.

– И изобщо не можеш да предположиш как са нарекли копелето, брат ми.

– Искаха да го нарекат Тивин, доколкото помня.

– Да, но аз забраних. Казах на Фалайс, че не желая благородното име на баща ни да бъде дадено на престъпно заченато изчадие на някакъв нерез и малоумна свиня.

– Лейди Стоукуорт настоява, че името на детето не е нейно дело – намеси се Великият майстер Пицел. По сбръчканото му чело беше избילה пот. – Пише, че изборът е бил на съпруга на Лолис. Онзи Брон, той... изглежда, той...

– Тирион – предположи Джайм. – Нарекъл е детето Тирион. Старецът кимна плахо и избърса чело с ръкава на халата си. Джайм се изсмя.

– Ето, мила ми сестричке. Търсеше Тирион къде ли не, а той през цялото време е бил в утробата на Лолис.

– Палячо. И ти, и Брон, и двамата сте палячовци. Не се съмнявам, че в този момент копелето суче едно от виметата на Лолис Малоумната, а онзи наемник гледа и се подсмивва на малката си наглост.

– Навярно това дете има някаква прилика с брат ви – предположи лейди Мериуедър. – Може да се е родило уродливо или без нос. – Изсмя се гърлено.

– Ще трябва да изпратим подарък на скъпото им момченце – заяви кралицата. – Нали, Томен?

– Може да му пратим котенце.

– Лъвче – подхвърли лейди Мериуедър. „Да му разпори гърленцето“, намекваше усмивката ѝ.

– Друг подарък имах предвид – каза Церсей.

„Нов пастрок най-вероятно“. Джайм познаваше този поглед в очите на сестра си. Беше го виждал и преди, последния път в нощта на сватбата на Томен, когато тя запали Кулата на Ръката. Зелената светлина на адския огън бе окъпала лицата на зрителите така, че ужасно приличаха на гниещи трупове, на глутница ухилени върколаци, но някои трупове бяха по-красиви от други. Дори на тази злокобна светлина лицето на Церсей си оставаше прелестна гледка. Стоеше притиснала ръка до гърдите си, с леко разтворени устни, зелените ѝ очи блестяха. „Тя плаче“, бе осъзнал Джайм, но дали беше скръб, или екстаз, не можеше да каже.

Гледката го беше изпълнила с безпокойство – напомни му за Ерис Таргарийн и как го възбуждаха изгарянията. Един крал няма тайни от

своята Кралска гвардия. През последните години на управлението на Ерис отношенията между краля и кралицата се бяха обтегнали и денем двамата се избягваха. Но всеки път, когато Ерис хвърлеше някого в пламъците, през нощта кралица Раела имаше посетител. В деня, в който изгори своята Ръка на боздугана и камата, Джайм и Джон Дари бяха стояли на стража пред спалнята ѝ, докато кралят си взимаше удоволствието. „Боли – беше чул да вика Раела през дъбовата врата. – Боли!“ По някакъв странен начин това му прозвуча по-ужасно от крясъците на лорд Челстид на кладата.

– Заклели сме се и нея да браним – най-сетне не издържа Джайм.

– Да – съгласи се Дари. – Но не от него.

След това Джайм беше видял Раела само веднъж, заранта на същия ден, в който си тръгна за Драконов камък. Кралицата беше загърната в наметало и с вдигната качулка, когато се качи в своята къща на колела, която щеше да я откара от Високия хълм на Егон до чакащия кораб, но след като замина, чу слугините ѝ да си шепнат. Казваха, че кралицата приличала все едно, че я е изтерзал някой звяр, бедрата ѝ били раздрани с нокти, а гърдите – нахапани. „Звяр с корона“, помисли Джайм.

Към края Лудия крал беше станал толкова страхлив, че не допускаше около себе си никакво оръжие освен мечовете на Кралската гвардия. Брадата му беше сплъстена и немита, косата – заплетени валма от сребро и злато, стигащи до кръста, ноктите – напукани и пожълтели, дълги цяла педя. И все пак остриета го мъчеха – онези, от които така и не можеше да избяга, остриетата на Железния трон. Ръцете и краката му бяха вечно покрити с драскотини и полузараснали рани.

„Нека да бъде крал над овъглени кости и печено месо – спомни си Джайм, докато гледаше усмивката на сестра си. – Нека да бъде крал на пепелища“.

– Ваше величество, бихме ли могли да поговорим насаме?

– Щом желаеш. Томен, време е за урока ти. Иди с Великия майстер.

– Да, мамо. Днес ще учим за Белор Блажения.

Лейди Мериуедър също си тръгна, след като целуна кралицата по двете бузи.

– Да се върна ли за вечеря, ваше величество?

– Много ще се ядосам, ако не дойдеш.

Джайм не пропусна да забележи как си поклащаше бедрата жената от Мир. „Всяка стъпка е съблазън“. Щом вратата зад нея се затвори, той се окашля.

– Първо Черните котлета, после Кибърн, сега и тя. Странна

менажерия държиш около себе си напоследък, мила сестрице.

– Все повече започвам да харесвам лейди Таена. Забавлява ме.

– Не забравяй, че е една от прителките на Марджери Тирел. Тя донася за теб на малката кралица.

– Разбира се. – Церсей отиде до масичката до стената и отново си напълни чашата. – Марджери се възбуди много, когато поисках съгласието ѝ да взема Таена за своя придворна дама. Да можеше да я чуеш само. „Тя ще ви е като сестра, както беше за мен. Разбира се, че трябва да я вземете! Аз си имам братовчедки и други дами“. Нашата малка кралица не иска да съм самотна.

– Като знаеш, че шпионира, защо я взимаш?

– Марджери изобщо не е толкова умна, колкото си мисли. Представа няма каква сладка змия се крие в тази мирска мръсница. Използвам Таена, за да подавам на краличката ни онова, което искам да знае. Част от него дори е истина. – Очите на Церсей блестяха лукаво. – А Таена ми казва всичко, което прави „девицата“ Марджери.

– Нима? Какво знаеш за тази жена?

– Знам, че е майка, със син, когото иска да издигне високо. Ще направи всичко, което е нужно, за да го постигне. Всички майки сме еднакви. Лейди Мериуедър може да е змия, но съвсем не е глупава. Знае, че мога да направя за нея повече от Марджери, затова се старая да ми е полезна. Ще се изненадаш колко интересни неща ми каза.

– Какви неща?

Церсей седна под прозореца.

– Знаеш ли, че Кралицата на тръните държи сандък с монети в къщата си на колела? Старо злато, отпреди Завоеванието. Ако някой търговец прояви неблагодарумие да назове цена в златни монети, плаща му с „ръце“ от Планински рай, всяка – два пъти по-лека от нашия дракон. Кой търговец би се осмелил да се оплаче, че е измамен от лейди майката на Мейс Тирел? – Отпи от виното и попита: – Приятна ли беше малката езда?

– Чичо направи забележка за отсъствието ти.

– Забележките на чичо ни не ме засягат.

– А би трябвало. Може да ти свърши много полезна работа. Ако не в Речен пад или Скалата, то в Севера срещу лорд Станис. Баща ни винаги разчиташе на Кеван, когато...

– Рууз Болтън е нашият Пазител на Севера. Той ще се справи със Станис.

– Лорд Болтън е заклещен под Шийката, откъснат от Севера от

железните при Кайлин.

– Няма да е задълго. Копелето на Болтън скоро ще премахне тази малка пречка. Лорд Болтън ще получи две хиляди Фрей подкрепле ние, под командата на синовете на лорд Уолдър, Хостийн и Енис. Това ще е повече от достатъчно, за да се справи със Станис и няколко хиляди прекършени.

– Сир Кеван...

– ... ще е зает в Дари да учи Лансел как да си бърше задника. Смъртта на баща ни го обезоръжи. Той е стар, свършил е. Давен и Дамион ще ни служат по-добре.

– Стават. – Джайм нямаше пререкания с братовчедите си. – Но все пак ти трябва Ръка. Щом няма да е чичо ни, кой?

Сестра му се изсмя.

– Ти не. В това отношение нямам страхове. Може би съпругът на Таена. Дядо му е бил Ръка при Ерис.

„Ръката на рога на изобилюето“. Джайм помнеше много добре Оуен Мериуедър; мил и весел човек, но безполезен.

– Доколкото помня, справяше се толкова добре, че Ерис го прати в изгнание и му заграби земите.

– Робърт му ги върна. Отчасти поне. Таена ще е доволна, ако Ортън си върне останалото.

– За удовлетворяването на една мирска курва ли говорим? Мислех, че става въпрос за управлението на кралството.

– Аз управлявам кралството.

„Седемте дано се смият над всички ни, вярно е“. Сестра му си въобразяваше, че е лорд Тивин с цици, но грешеше. Баща им беше неуморим и неумолим като ледник, докато Церсей бе адски огън, особено когато нещо осуетеше плановите й. Когато научи, че Станис е изоставил Драконов камък, се беше замаяла като девица, убедена, че най-сетне се е отказал от борбата и се е оттеглил в изгнание. Но щом от север дойде вестта, че се е появил при Вала, гневът й беше ужасна гледка. „Не й липсва ум, но я няма хладната, търпелива преценка“.

– Имаш нужда от помощта на силна Ръка.

– *Слабият* владетел има нужда от силна Ръка, както Ерис се нуждаеше от баща ни. На силния владетел му трябва усърден слуга, който да изпълнява заповедите му. – Разбълника виното в чашата си. – Лорд Халайн може да стане. Няма да е първият пиромант, служил като Ръка на краля.

„Не. Последния го убих аз“.

– Говори се, че се каниш да назначиш Аурейн Водите за началник на корабите.

– Да не би някой да ти донася за мен? – След като не й отговори, Церсей отметна косата си и заяви: – Водите е подходящ за поста. Прекарал е половината си живот на кораби.

– Половината живот? Не може да е на повече от двайсет.

– Двайсет и две. И какво от това? Баща ни е бил на двайсет и една, когато Ерис Таргариен го е назначил за Ръка. Крайно време е Томен да се обгради с млади хора, вместо с всички тези сбръчкани сиви бради. Аурейн е силен и енергичен.

„Силен, енергичен и красив – помисли Джайм. – ...ебе се с Лансел и с Озмунд Черното котле, и с Лунното момче, доколкото знам...“

– Пакстър Редвин би бил по-подходящ избор. Той командва най-големия флот във Вестерос. Аурейн Водите може да командва най-много гемия, и то ако му купиш.

– Ти си дете, Джайм. Редвин е знаменосец на Тирел и племенник на оная негова отвратителна баба. Не искам нито една издънка на Тирел на моя съвет.

– Съвета на Томен имаш предвид.

– Знаеш какво имам предвид. „Много добре знам“.

– Знам, че Аурейн Водите е лош избор, а Халайн – още по-лош. Колкото до Кибърн... богове милостиви, Церсей, той е яздил с *Варго Хоут!* Цитаделата му е отнела веригата!

– Сивите овци. Кибърн се оказа изключително полезен за мен. При това е верен, нещо, което трудно мога да кажа за някои от близките си.

„Враните ще пируват над всички ни, ако продължиш по този път, мила сестричке“.

– Церсей, чуй се. Привиждат ти се джуджета във всяка сянка и превръщаш приятели във врагове. Чичо Кеван не ти е враг. *Аз* не съм ти враг.

Лицето й се разкриви от гняв.

– Помолех те за помощ. На колене ти паднах, а *ти ми отказа*.

– Клетвите ми...

– ...не те спряха да убиеш Ерис. Думите са вятър. Можеше да ме имаш, но вместо това предпочете един плащ. Напусни.

– Сестро...

– *Напусни*, казах. Призлява ми да гледам тоя твой гаден чукан. *Напусни!* – И за да го принуди да побърза, хвърли бокала по главата му. Не улучи, но Джайм схвана намека.

На свечеряване седеше сам в дневната на Кулата на Белия меч, с чаша дорнско червено и с Бялата книга. Тъкмо прелистваше с чукана си поредната страница, когато Рицарят на цветята влезе, свали плаща и колана с меча си и ги окачи на куката на стената до тези на Джайм.

– Днес ви видях на двора – каза Джайм. – Яздехте добре.

– Повече от добре, несъмнено. – Сир Лорас си наля вино и седна от другата страна на извитата маса.

– Някой по-скромнен човек щеше да каже: „Милорд е много любезен“ или „Случих на добър кон“.

– Конят не беше лош, а милорд е толкова любезен, колкото аз съм скромнен. – Лорас махна небрежно към книгата. – Лорд Ренли винаги казваше, че книгите са за майстери.

– Тази е за нас. Тук е написана историята на всеки мъж, носил белия плащ.

– Хвърлял съм й поглед. Щитовете са хубави. Предпочитам книги с повече илюстрации. Лорд Ренли имаше няколко с рисунки, от които някой септон ще ослепее.

Джайм се усмихна.

– Тук няма такива, сир. Но историите ще ви отворят очите. Не би било зле да знаете за живота на онези, които са били преди нас.

– Знам. Принц Емон Драконовия рицар, сир Риам Редвин, Голямото сърце, Баристан Храбрия...

– ...Гвайн Корбрей, Алин Конингтон, Демона на Дари, мда. Трябва да сте чували и за Лукамор Силния също така.

– Сир Лукамор Похотливия? – Сир Лорас като че ли го досмеша. – Онзи с трите жени и трийсетте деца, нали? Дето му отрязали кура. Да ви изпея ли песента за него, милорд?

– А сир Терънс Тойн?

– Начукал любовницата на краля и умрял с писъци. Поуката е, че който носи бели бричове, трябва да ги държи здраво вързани.

– Джайл Сивия плащ? Оривел Щедрия?

– Джайлс е бил предател, Оривел – страхливец. Мъже, които са посрамили белия плащ. За какво наемква милорд?

– За нищо. Не търсете обида там, където я няма, сир. Какво ще кажете за Том Костейн Дългия?

Сир Лорас поклати глава.

– Бил е в Кралската гвардия шейсет години.

– Кога е било това? Изобщо не съм...

– Сир Донел от Дъскъндейл тогава?

– Името може да съм чувал, но...

– Адисон Хълма? Белия бухал, Майкъл Мертинс? Джефори Нокрос? Наричали са го Неогъващия се. А Червения Робърт Цветята? Какво можете да ми кажете за всички тях?

– Цветя е копелдашко име. Както и Хълм.

– Но и двамата са се издигнали до лорд-командири на Кралската гвардия. Историите им са в книгата. Роланд Дарклин също е тук. Най-младият мъж, служил някога в Кралската гвардия, допреди мен. Дали му плаща на бойното поле и загинал час, след като го заметили с него.

– Не ще да е бил много добър.

– Достатъчно добър. Умрял е, но кралят му останал жив. Много храбри мъже са слагали белия плащ. Повечето са забравени.

– Повечето заслужават да бъдат забравени. Героите винаги ще се помнят. Най-добрите.

– Най-добрите и най-лошите. – „Тъй че някой от нас сигурно ще живее в песен“. – А някои са били по малко и от двете. Като него. – Джайм потупа страницата, която четеше.

– Кой? – Сир Лорас се надигна да надникне. – Десет черни топчета на пурпурно поле. Този герб не ми е познат.

– Бил е на Кристън Коул, който служил на първия Визерис и на втория Егон. – Джайм затвори Бялата книга. – Наричали го Създателя на крале.

ЦЕРСЕЙ

„Трима жалки глупци с една кожена торба“, помисли кралицата, докато падаха на колене пред нея. Видът им никак не я окуражи. „Все пак винаги има шанс, нали така“.

– Ваше величество – промълви до нея Кибърн, – Малкият съвет...

– ...ще изчака благоволениято ми. Възможно е да им отнесем вестта за смъртта на един предател. – Отвън камбаните на Септата на Белор запяха траурната си песен „Няма да има камбани за теб, Тирион – помисли Церсей. – Ще ти натопя главата в катран, а изродското ти тяло ще дам на псетата“. – Станете – заповяда тя на претендентите за лордове. – Покажете какво сте ми донесли.

Станаха – трима грозни дрипави мъже. Единият имаше цирей на врата и никой от тримата не се беше къпал поне от половин година. Възможността да ги издигне в лордове я развесели. „Мога да ги настана до Марджери на пировете“. Главният глупак развърза торбата, бръкна в нея и миризма на развала изпълни залата за аудиенции, сладниково-остра като гнила роза. Главата, която извади, беше сиво-зелена и цялата в червеи. „Мирише като татко“. Доркас ахна, а Джослин затисна уста, за да не повърне, но все пак повърна.

Кралицата огледа главата, без да мига, после заяви:

– Убили сте друго джудже.

– Не е вярно – осмели се друг от глупаците. – Това трябва да е той. Джудже е, нали? Просто е поизгнил, нищо повече.

– И нов нос му е порасъл – отбеляза Церсей. – Доста голям, бих казала. Носът на Тирион беше отрязан в битка.

Тримата глупаци се спогледаха.

– Никой не ни каза – смотолевни онзи с главата. – Тоя тука вървеше наперено, грозно джудже някакво, и си рекохме...

– Той каза, че бил врабец – добави онзи с цирея и се обърна ядосано към третия: – А ти каза, че лъже.

Кралицата с яд си помисли, че е накарала Малкия съвет да чака заради този шутовски фарс.

– Загубихте ми времето и сте убили невинен човек. Би трябвало да поискам *вашите* глави. – Но ако го направеше, следващият можеше да се разколебае и Дяволчето да се измъкне от мрежата ѝ. По-скоро бе готова да вдигне грамада от мъртви джуджета, десет стъпки висока,

отколкото да позволи това. – Махайте се от очите ми.

– Да, ваше величество – отвърна припряно циреят. – Молим за извинение.

– Искате ли главата? – попита онзи, който я държеше.

– Дайте я на сир Мерин. Не, в *торбата*, глупако. Да. Сир Озмунд, изведете ги.

Трант изнесе главата, а Черно котле изведе палачите. Единствено доказателство за визитата остана закуската на лейди Джослин на пода.

– Това го почистете веднага – заповядай кралицата. Беше третата глава, която ѝ носеха. „Тази поне беше на джудже“. Предишната беше само на някакво грозно дете.

– Все някой ще открие джуджето, не бойте се – увери я сир Озмунд. – И щом го спипат, най-сетне ще го убием.

„Дали?“ Предната нощ Церсей бе сънувала старицата с провисналите гуши и грачещия глас. Маги Жабата, така я наричаха в Ланиспорт. „Ако баща ми бе научил какво ми е казала, щеше да заповяда да ѝ откъснат езика“. Церсей обаче не го беше казала никому, дори на Джайм. „Според Мелара, ако не говорим за пророчествата ѝ, можем да ги забравим. Каза, че едно забравено пророчество не може да се сбъдне“.

– Имам доносници, които душат за Дяволчето навсякъде, ваше величество – увери я Кибърн. Беше се облякъл в нещо много подобно на майстерски халат, но бяло вместо сиво, безукорно бяло като плащовете на Кралската гвардия. Златни спирали украсяваха полите, ръкавите и коравата висока яка, и златен пояс стягаше кръста му. – Староград, Градът на гларуса, Дорн, дори в Свободните градове. Където и да е избягал, слухарите ми ще го намерят.

– Приемате, че е напуснал Кралски чертог. Само че като нищо може да се крие в септата на Белор и в този момент да дърпа възетата на камбаните и да вдига този ужасен шум. – С кисела физиономия, Церсей се остави Доркас да ѝ помогне да стане. – Хайде, милорд. Съветът ми чака. – Хвана Кибърн под ръка и заслизаха по стъпалата. – Справихте ли се с онази малка задача, която ви поставих?

– Да, ваше величество. Съжалявам, че ми отне толкова време. Толкова голяма глава. На мухите им трябваше доста време, докато почистят плътта. Като извинение приготвих сандъче от абанос и сребро с плъст вътре, подходящо за представянето на черепа.

– Една платнена торба щеше да свърши същата работа. Принц Доран иска главата му. Пет пари не дава в какво сандъче ще я получи.

Навън кънтежът на камбаните беше още по-силен. „Беше само

Върховен септон. Колко още трябва да го търпя това?“ Звънът бе по-мелодичен от крясъците на Планината, но все пак...

Кибърн, изглежда, усети за какво мисли.

– Камбаните ще спрат по залез слънце, ваше величество.

– Това ще е огромно облекчение. Откъде знаете?

– Знанието е в естеството на службата ми.

„Варис ни беше накарал всички да вярваме, че е незаменим. Какви глупци сме били“. Веднага щом се разчу, че Кибърн е заел мястото на евнуха, обичайната сган бързо му се беше представила – продаваха доносителите си за по няколко сребърника. „През цялото време е било среброто, не Паяка. Кибърн ще ни служи също толкова добре“. С нетърпение очакваше да види физиономията на Пицел, щом Кибърн седне на мястото му.

Когато се събираше Малкият съвет, пред вратата на съвещателната зала винаги имаше на пост някой от Кралската гвардия. Този път се оказа сир Борос Блънт.

– Сир Борос – каза мило кралицата, – много пепеляв изглеждате тази сутрин. Да не би да е нещо от храната? – Джайм го беше направил дегустатор на кралската храна. „Вкусна задача, но срамна за един рицар“. Блънт я мразеше. Увисналата му челюст потрепери, докато им отваряше вратата.

Щом Церсей влезе, светниците притихнаха. Лорд Джилс се окашля за поздрав, достатъчно силно да събуди Пицел. Другите станаха и замърмориха учтивости. Церсей ги удостои с най-беглата си усмивка.

– Господа, знам, че ще ме извините за закъснението.

– Тук сме, за да служим на ваше величество – отвърна сир Харис Суифт. – За нас е удоволствие да очакваме пристигането ви.

– Сигурна съм, че всички познавате лорд Кибърн. Великият майстер Пицел не я разочарова.

– *Лорд* Кибърн? – изфъфли старецът, целият почервенял. – Ваше величество, това... Всеки майстер полага святи клетви да няма владения и титли...

– Вашата Цитадела е отнела веригата му – напомни му Церсей. – Щом не е майстер, не е длъжен да се придържа към майстерските клетви. Ние и евнуха наричахме *лорд*, както може би помните.

– Този човек... той е... негоден е за... – разпени се Пицел.

– Не си позволявайте точно вие да ми говорите за *годност*. Не и след онази миризлива подигравка, в каквато превърнахте трупа на милорд баща ми.

– Ваше величество не може да мисли, че... – Вдигна петнистата си ръка пред лицето си, сякаш да се предпази от удар. – Сестрите на мълчанието извадиха червата и органите на лорд Тивин, изцедиха му кръвта... всички грижи бяха положени... тялото му беше напълнено със соли и благовонни билки...

– О, спестете ми отвратителните подробности. Помирисах резултата от вашите грижи. Лечителските умения на лорд Кибърн спасиха живота на брат ми и не се съмнявам, че ще служи на краля по-кадър но от онзи превзет евнух. Милорд, познавате ли своите колеги съветници?

– Щях да съм лош осведомител, ако не ги познавах, ваше величество. – Кибърн се настани между Ортън Мериуедър и Джилс Росби.

„Моите съветници“. Церсей беше изкоренила всяка роза и всички издънки, и на чичо си и на братята си. На тяхно място седяха хора, които щяха да дължат лоялност единствено на нея. Дори им беше дала нови титли, заети от Свободните градове: кралицата вече нямаше да има дворцови „началници“. Ортън Мериуедър беше нейният юстициар, Джилс Росби – нейният лорд-ковчезник. Аурейн Водите, енергичното младо Копеле на Дрифтмарк, щеше да е нейният велик адмирал.

А за нейна Ръка – сир Харис Суифт.

Плъзгав, плешив и раболепен, Суифт имаше нелепа бяла мъхеста брада там, където повечето мъже имаха брадичка. Синьото петле на неговия дом бе извезано на предницата на плюшения му жълт жакет с мъниста от лапис. Върху него носеше мантия от синьо кадифе, украсена със сто златни длани. Сир Харис се беше възбудил много при назначението, твърде замаян, за да разбере, че е по-скоро заложник, отколкото Ръка. Дъщеря му беше съпруга на чичо ѝ и Кеван обичаше своята дама с дебелината гуша въпреки плоските ѝ гърди и кокошите ѝ крака. Докато сир Харис беше в ръцете ѝ, Кеван Ланистър трябваше добре да помисли, преди да реши да ѝ се противопостави. „Не е идеалният заложник, разбира се, но по-добре тънък щит, отколкото никакъв“.

– Кралят ще се включи ли? – попита Ортън Мериуедър.

– Синът ми си играе с малката си кралица. Засага представата му за царуване е да подпечатва хартии с кралския печат. Негово величество все още е твърде млад, за да разбира от държавни дела.

– А нашият доблестен лорд-командир?

Сир Джайм е при оръжейника си, взимат му мярка за ръка. Знаем, че на всички ви е омръзнал отвратителният му чукан. А и смее да кажа, че това заседание ще му е също толкова досадно, колкото на Томен. – Аурейн Водите се изкиска. „Добре – помисли Церсей, – колкото повече се

смеят, толкова по-малка заплаха е. Нека се смеят“. – Има ли вино?

– Да, ваше величество. – Ортън Мериуедър не беше привлекателен с големия си буцест нос и рошавата червеникавооранжева коса, но винаги беше повече от вежлив. – Разполагаме с дорнско червено и арборско златно, и чудесен сладък хипокрас от Планински рай.

– Златното според мен. Дорнските вина ги намирам за кисели като самите дорнци. – И добави, докато Мериуедър ѝ пълнеше чашата: – Предполагам, че можем да започнем с тях.

Устните на Великия майстер Пицел още трепереха, но той все пак успя някак да проговори.

– Както заповядате. Принц Доран е затворил непокорните копелдачки на брат си, но Слънчево копие още кипи. Принцът пише, че не може да се надява да успокои водите, докато не получи правосъдието, което му е обещано.

– Разбира се. – „Досадно същество е този принц“. – Дългото му чакане почти приключи. Изпращам сир Бейлон Суан в Слънчево копие да му занесе главата на Грегър Клегейн. – Сир Бейлон щеше да има и друга задача, но това беше по-добре да не се споменава.

– Аха. – Сир Харис Суифт засука с палец и показалец нелепата си брада. – Значи е мъртъв? Сир Клегейн?

– Според мен – да, милорд – подхвърли Аурейн Водите. – Казвали са ми, че махането на глава от тяло обикновено е смъртоносно.

Церсей го удостои с усмивка; обичаше остроумието, стига тя да не е жертвата му.

– Сир Грегър издъхна от раните си, точно както ни предсказа Великият майстер Пицел.

Пицел се окашля и изгледа кисело Кибърн.

– Копието беше с отрова. Никой не можеше да го спаси.

– Така казахте вие. Помня добре. – Кралицата се обърна към Ръката си. – За какво си говорехте, когато дойдох, сир Харис?

– За врабците, ваше величество. Септон Рейнард твърди, че в града вече има поне две хиляди и всеки ден идват още. Водачите им проповядват гибел и култ към демон...

Церсей отпи от виното. „Много приятно“.

– И крайно време беше, не мислите ли? Как бихте нарекли онзи червен бог, на който се кланя Станис, ако не демон? Вярата би трябвало да се противопостави на това зло. – Кибърн ѝ беше напомнил за това, умен мъж. – Боя се, че покойният ни Върховен септон беше твърде бездеен. Старостта бе замъглила погледа му и изцедила силите му.

– Той си беше свършил, ваше величество. – Кибърн се усмихна на Пицел. – Кончината му не би трябвало да ни изненадва. Никой не може да иска повече от това да умре кротко в съня си на толкова години.

– Да, не може – кимна Церсей. – Но трябва да се надяваме, че неговият наследник ще е по-енергичен. Приятелите ми на другия хълм ми казват, че най-вероятно ще е Торберт или Рейнард.

Великият майстер Пицел се окашля.

– Аз също имам приятели между Преблагочестивите и те говорят за септон Олидор.

– Не пренебрегвайте Луцеон – намеси се Кибърн. – Снощи е нагостил трийсет от Преблагочестивите с прасенца сукалчета и арборско златно, а денем раздава на бедните питки, за да докаже благочестието си.

Аурейн Водите изглеждаше не по-малко отегчен от Церсей от този брътвеж за септони. Отблизо косата му бе по-скоро сребриста, отколкото златна, а очите му бяха сиво-зелени, докато на принц Регар бяха виолетови. И все пак приликата... Хрумна й дали Водите ще се обръсне за нея. Желаше я, въпреки че беше с десет години по-млад; Церсей го усещаше в начина, по който я гледаше. Мъжете бяха започнали да я гледат така, откакто гърдите й започнаха да напъпват. „Защото съм красива, казваха, но Джайм също беше красив, а него изобщо не го гледаха така“. Като малка, понякога рано призори се обличаше в дрехите на брат си. Винаги се изумяваше колко различно се държат с нея мъжете, когато мислеха, че е Джайм. Дори самият лорд Тивин...

Пицел и Мериуедър все още бърбеха кой можел да стане Върховен септон.

– Един ще служи също толкова добре, колкото друг – заяви рязко кралицата. – Но който сложи кристалната корона, трябва да изрече анатема на Дяволчето. – Последният Върховен септон беше запазил подозрително мълчание по отношение на Тирион. – Колкото до тези розови врабци, стига да не проповядват държавна измяна, те са проблем на Вярата, не наш.

Лорд Ортън и сир Харис измърмориха в съгласие. Опитът на Джилс Росби да последва примера им се разпадна в пристъп на кашлица. Церсей извърна глава погнусена, когато той изплю в шепата си кървава хрчка.

– Майстер, донесохте ли писмото от Долината?

– Да, ваше величество. – Пицел го извади от купчината хартии пред себе си и го приглади. – По-скоро е декларация, отколкото писмо.

Подписано в Рунстоун от Йон Ройс Бронзовия, лейди Уейнууд, лордовете Хънтър, Редфорт и Белмур, и Саймънд Темпълтън, Рицаря на Деветте звезди. Всички са ударили печатите си. Пишат, че...

„Пишат куп глупости“.

– Господата могат да прочетат писмото после, ако желаят. Ройс и тия другите събират хора под Орлово гнездо. Канят се да свалят Кутретото като лорд-протектор на Долината, със сила, ако се наложи. Въпросът е трябва ли да позволим това?

– Лорд Белиш търси ли помощта ни? – попита Харис Суифт.

– Не засега. Въсщност изобщо не изглежда притеснен. В последното си писмо споменава за бунтове съвсем накратко, преди да ме помоли да му изпратя някои стари гоблени от колекцията на Робърт.

Сир Харис заопипва брадата си.

– А всички тези лордове от декларацията, те молят ли краля да се намеси?

– Не.

– Тогава... може би няма нужда да предприемаме нищо.

– Една война в Долината ще е изключително трагична – каза Пицел.

– Война? – Ортън Мериуедър се изсмя. – Лорд Белиш е много забавен човек, но човек не води война с остроумията си. Съмнявам се, че ще има кръвопролитие. А и важно ли е кой точно е регентът за малкия лорд Робърт, стига Долината да си внася данъците?

„Не е“, реши Церсей. Честно казано Кутретото щеше да е по-полезен тук в двора. „Имаше дарба да намира злато и изобщо не кашляше“.

– Лорд Ортън ме убеди. Майстер Пицел, уведомете тези лордове, че от главата на Петир не бива да падне и косъм. Иначе Короната е склонна да приеме такова решение, каквото те наложат за управлението на Долината, докато Робърт Арин е непълнолетен.

– Добре, ваше величество.

– Бихме ли могли да обсъдим флотата? – попита Аурейн Водите. – След ада на Черна вода ни останаха само десетина кораба. Трябва на всяка цена да възстановим морската си сила.

Мериуедър кимна.

– Силата ни по море е изключително важна.

– Не можем ли да се възползваме от железните? – попита Ортън.

– От врага на нашия враг? Какво би поискал от нас Престолът от Морски камък като цена за един съюз?

– Те искат Севера – отвърна Великият майстер Пицел. – Но

благородният баща на кралицата го обеща на дома Болтън.

– Колко неудобно. Все пак Северът е голям. Земите могат да се разделят. Може да е само временно споразумение. Болтън би могъл да отстъпи, стига да го уверим, че силата ни ще е негова, след като унищожи Станис.

– Бейлон Грейджой е мъртъв, както чух – намеси се сир Харис Суифт. – Знаем ли кой управлява сега островите? Лорд Бейлон имаше ли син?

– Лео? – обади се лорд Джилс. – Тео?

– Теон Грейджой беше отгледан в Зимен хребет, като повереник на Едард Старк – каза Кибърн. – Едва ли ще е наш приятел.

– Чух, че е убит – подхвърли Мериуедър.

– Само един син ли имаше? – Сир Харис Суифт почеса мъхестата си брадичка. – Братя. Имаше братя. Нали?

„Варис щеше да знае“, помисли с раздражение Церсей.

– Предлагам да не лягаме в едно ложе с тази жалка глутница сепии. Ще дойде и техният ред, щом се справим със Станис. Това, което ни трябва, е собствен флот.

– Предлагам да построим нови дромони – заяви Аурейн Водите. – Десет за начало.

– Откъде пари? – попита Пицел.

Лорд Джилс го прие като покана да се закашля отново. Изкара още една гадна хрчка и попи уста с червената си копринена кърпа.

– Няма... – почна той, но кашлицата задави думите му – няма... нямаме...

Сир Харис поне се оказа достатъчно бърз, за да схване смисъла между кашлянията и хриповете.

– Короната никога не е имала по-високи приходи – възрази той.

– Сир Кеван лично ми го каза.

Лорд Джилс изкашля:

– ...разходи... златни плащове...

Церсей вече беше чувала възраженията му.

– Нашият лорд-ковчезник иска да ни каже, че разполагаме с твърде много златни плащове и твърде малко злато. – Кашлицата на Росби вече наистина започваше да я дразни. „Може би Гарт Грамадният нямаше да е толкова болнав“. – Макар и големи, приходите на Короната не са достатъчно, за да изплащаме дълговете на Робърт. Поради това съм решила да отложам изплащането на сумите, дължими на Святата вяра и на Железната банка на Браавос, докато не свърши войната. – Новият

Върховен септон несъмнено щеше да закърши святите си ръчички, а браавошите щяха да ѝ заграчат и зацвърчат, но какво от това? – Спестените пари ще бъдат използвани за строителството на новия ни флот.

– Ваше величество е мъдра – заяви лорд Мериуедър. – Мярката е крайно разумна. И наложителна, докато не свърши войната. Аз съм съгласен.

– И аз – отзова се сир Харис.

– Ваше величество – заговори с разтреперан глас Пицел, – боя се, че не си давате сметка какви неприятности може да ни създаде това. Желязната банка...

– ... е в Браавос, далече отвъд морето. Ще си получат златото, майстер. Ланистър плащат дълговете си.

– Браавошите също имат поговорка. – Скъпоценната верига на Пицел тихо издрънча. – „Желязната банка ще вземе каквото ѝ се дължи“, така казват.

– Желязната банка ще вземе каквото ѝ се дължи, когато аз кажа, че ще си го вземе. Дотогава ще чака чинно. Лорд Води, започнете строителството на вашите дромони.

– Слушам, ваше величество.

Сир Харис порови в купчината хартии пред себе си.

– Следващият въпрос... получили сме писмо от лорд Фрей, засягащо някои претенции...

– Колко още земи и титли иска този човек? – сопна се кралицата. – Майка му сигурно е имала три цици.

– Господата може би не знаят – вметна Кибърн, – но из пивниците и кръчмите в града някои намекват, че Короната може би по някакъв начин е замесена в престъплението на лорд Уолдър.

Другите съветници го зяпнаха объркано.

– Червената сватба ли имате предвид? – попита Аурейн Водите.

– Престъпление ли? – учуди се сир Харис.

Пицел се окашля шумно. Лорд Джилс се задави от кашлица.

– Тия врабци са особено приказливи – предупреди Кибърн. – Червената сватба била оскърбление на всички закони, божии и човешки, казват, и тези, които били замесени в нея, били прокълнати.

Церсей бързо схвана мисълта му.

– Лорд Уолдър трябва скоро да се изправи пред съда на Бащата. Той е много стар. Нека врабците да го плюят. Това изобщо не ни засяга.

– Така е – каза сир Харис.

– Вярно – заяви лорд Мериуедър.

– Никой не би могъл да си го помисли – каза Пицел. Лорд Джилс пак закашля.

– Малко плюнка върху гробницата на лорд Уолдър едва ли ще приетни земните червеи – съгласи се Кибърн, – но все пак би било от полза, ако някои бъдат *наказани* заради Червената сватба. Няколко глави на Фрей биха свършили добра работа за успокояването на Севера.

– Лорд Уолдър никога не би принесъл в жертва свои хора – каза Пицел.

– Така е – съгласи се Церсей. – Но наследниците му едва ли ще са толкова гнусливи. Можем да се надяваме, че лорд Уолдър скоро ще бъде така добър да умре. Какъв по-добър начин за новия владетел на Бродовете да се отърве от неудобните си братя, недоволните братовчеди и коварните сестри от това да ги посочи като виновници?

– Докато чакаме смъртта на лорд Уолдър, има и друг въпрос – вметна Аурейн Водите. – Златната дружина е скъсала договора си с Мир. Чух по кейовете да говорят, че лорд Станис ги е наел и ги прехвърля през морето.

– С какво би могъл да им плати? – попита Мериуедър. – Със сняг? Те се наричат *Златната* дружина. Колко злато има Станис?

– Много малко – увери го Церсей. – Лорд Кибърн е разговарял с екипажа на мирската галера в залива. Те твърдят, че Златната дружина е тръгнала за Волантис. Ако смятат да се прехвърлят във Вестерос, тръгнали са в погрешната посока.

– Може би им е омръзнало да се бият все на губещата страна – предположи лорд Мериуедър.

– Може би – съгласи се кралицата. – Само слепец не би могъл да види, че нашата война е почти спечелена. Лорд Тирел е обсадил Бурен край. Речен пад е обсаден от Фрей и братовчед ми Давен, новия ни Пазител на Запада. Корабите на лорд Редвин са минали през Протоците на Тарт и се придвижват бързо нагоре по крайбрежието. На Драконов камък са останали само няколко рибарски лодки, които не могат да се противопоставят на десанта на Редвин. Замъкът може да се задържи малко повече, но завладеем ли пристанището, ще откъснем гарнизона от морето. Тогава ще остане да ни дразни само Станис.

– Ако може да се вярва на лорд Джанос, той се опитва да постигне обща кауза с диваците – предупреди Великият майстер Пицел.

– Диваци в кожи – заяви лорд Мериуедър. – Лорд Станис наистина трябва да е отчаян, за да търси такива съюзници.

– Отчаян и глупав – съгласи се кралицата. – Северняците мразят

варварите отвъд Вала. Рууз Болтън би трябвало без усилие да ги привлече към нашата кауза. Някои вече са се съюзили с незаконния му син, за да му помогнат да прочисти жалките железни от Рова Кайлин и да отвори пътя за връщането на лорд Болтън. Ъмбър, Ризуел... забравих другите имена. Дори Бял пристан скоро ще се при съедини към нас. Владетелят му се е съгласил да омъжи двете си внучки за наши приятели от Фрей и да отвори пристанището си за наши кораби.

– Но нали нямаме кораби – каза объркано сир Харис.

– Виман Мандърли беше верен знаменосец на Едарт Старк – изтъкна Великият майстер Пицел. – Може ли да му се вярва?

„Не може да се вярва на никого“.

– Той е един дебел старец, и уплашен. Но в едно отношение се оказа упорит. Твърди, че няма да преклони глава, докато не му бъде върнат наследникът.

– Този наследник в наши ръце ли е? – попита сир Харис.

– Трябва да е в Харънхъл, ако още е жив. Грегър Клегейн го е взел в плен. – Планината не винаги беше милостив с пленниците си, дори с онези, срещу които можеше да се получи добър откуп. – Ако е мъртъв, предполагам, че ще се наложи да пратим на лорд Мандърли главите на убийците му с най-искрените ни извинения. – Щом една глава беше достатъчна, за да усмири принц на Дорн, един чувал глави щеше да е повече от достатъчен за дебелия, увит в тюленови кожи северняк.

– Лорд Станис няма ли също да се опита да спечели съюза на Бял пристан? – попита Великият майстер Пицел.

– О, той се опита. Лорд Мандърли ни препрати писмата му и е отговорил с увъртания. Станис иска мечовете и среброто на Бял пристан, срещу които предлага... общо взето – нищо. – Някой ден трябваше да запали свещ на Скитника затова, че бе отнесъл Ренли и бе изоставил Станис. Ако беше станало обратното, животът ѝ щеше да е много по-труден. – Тази сутрин пристигна друга птица. Станис е пратил луковия си контрабандист да заплаши от негово име Бял пристан. Мандърли е хванал нещастника и го държи в килия. Пита какво да прави с него.

– Да го прати тук, можем да го разпитаем – предложи лорд Мериуедър. – Този човек може да знае много ценни неща.

– Да мре – предложи Кибърн. – Смъртта му ще е урок за Севера, ще им покаже какво става с предателите.

– Напълно съм съгласна – заяви кралицата. – Наредих на лорд Мандърли да му отсече главата. Това трябва да сложи край на всякаква възможност Бял пристан да подкрепи Станис.

– На Станис ще му трябва друга Ръка – изсмя се Аурейн Водите. – Рицарят на ряпата, може би?

– Рицарят на ряпата ли? – попита объркан сир Харис Суифт. – Той пък кой е? Не съм чувал за него.

Води не отвърна, само завъртя очи.

– А ако лорд Мандърли откаже? – попита Мериуедър.

– Не смее. Главата на Рицаря на лука е монетата, която му трябва, за да откупи живота на сина си. – Церсей се усмихна. – Дебелият стар глупак може да е бил верен на Старките по свой начин, но след като вълците на Зимен хребет са премахнати...

– Ваше величество забравя за лейди Санса – подхвърли Пицел. Кралицата настръхна.

– Определено *не съм* забравила оная малка вълчица. – Отказа да спомене името ѝ. – Трябваше да я пратя в черните килии като дъщеря на изменник, но вместо това я направих част от домакинството си. Делеше моето огнище и дом, играеше си с моите деца. Хранех я, обличах я, постарах се да ѝ спестя жестокостта на света, а как ми се отплати тя за добротата ми? Помогна да убият сина ми. Когато намерим Дяволчето, ще намерим и лейди Санса. Тя не е мъртва... но преди да приключи с нея, обещавам ви, ще пее на Странника и ще се моли за целувката му.

Последва неловка тишина. „Езиците ли си глътнаха всички?“, помисли раздражено Церсей. Зачуди се защо изобщо си хаби времето с този съвет.

– Все едно – продължи кралицата. – *По-малката* дъщеря на лорд Едарт е с лорд Болтън и ще бъде омъжена за сина му Рамзи веднага щом падне Ровът Кайлин. – Стига момичето да успееше да изиграе достатъчно дълго ролята си, за да се скрепят правата им над Зимен хребет, никой от двамата Болтън нямаше да се интересува особено, че всъщност е изтърсаче на някакъв скуайър, подставено от Кутрето. – Щом Северът държи да си има Старк, ще им го дадем. – Позволи на лорд Мериуедър отново да ѝ напълни чашата. – На Вала обаче е възникнал друг проблем. Братята на Нощния страж са си загубили ума и са избрали копелето на Нед Старк за свой лорд-командир.

– Сняг се казва момчето – уточни съвсем ненужно Пицел.

– Мернах го веднъж в Зимен хребет – каза кралицата. – Макар че Старките направиха всичко възможно да го скрият. Много прилича на баща си. – Копелдаците на покойния ѝ съпруг също приличаха на него, но Робърт поне имаше благоразумието да ги държи настрана. Веднъж, след онази жалка история с котката, беше вдигнал шум да доведе в

двора едно селско момиче, негова извънбрачна дъщеря. „Прави каквото искаш – каза му тя, – само гледай да не разбереш, че градът не е здравословно място за подрастващо момиче“. Синината, която ѝ донесоха тези думи, не можеше да се скрие от Джайм, но повече не чуха за копелдачката. „Кейтлин Тъли беше мишка, иначе щеше да удуши този Джон Сняг още в бебешката люлка. Сега остави мръсната работа за мен“. – Сняг също така е наследил от лорд Едард вкуса към измяната. Бащата щеше да връчи кралството на Станис. Синът му е дал земи и замъци.

– Нощният страж се е заклел да не взима страна във войните на Седемте кралства – припомни им Пицел. – От хиляди години черните братя се придържат към тази традиция.

– До сега – каза Церсей. – Копелето ни написа уверения, че Нощният страж не взима страна, но действията му издават, че думите му са лъжливи. Дал е на Станис храна и подслон, но има безочие да ни моли за оръжие и хора.

– Наглост – заяви лорд Мериуедър. – Не можем да позволим Нощният страж да прибави силата си към тази на Станис.

– Трябва да обявим този Сняг за изменник и бунтовник – съгласи се сир Харис Суифт. – Черните братя трябва да го отстранят.

Великият майстер Пицел кимна важно.

– Предлагам да уведоим Черен замък, че няма да им се прашат повече мъже, докато Сняг не бъде отстранен.

– За новите дромони ще трябва гребци – вметна Аурейн Водите. – Нека заповядаме на лордовете да прашат браконьерите и крадците си при мен, вместо на Вала.

Кибърн се наведе с усмивка над масата.

– Нощният страж ни пази от снарки и гръмкини. Ваши благородия, според мен трябва да *помогнем* на храбрите черни братя.

Церсей го изгледа рязко.

– Какво говориш?

– Ето какво. От години Нощният страж ни моли за хора. Лорд Станис се отзова на молбата им. Нима крал Томен не може? Негово величество би трябвало да прати сто души на Вала. Уж за да облекат черното, но всъщност...

– ...да отстранят Джон Сняг от командването – довърши зарадвана Церсей. „Знаех си, че съм права да го поискам в съвета“. – Точно това ще направим. – Засмя се. „Ако това копеле наистина е син на баща си, нищо няма да заподозре. Навярно ще ми е благодарен дори, преди ножът да се хлъзне между ребрата му“. – Ще трябва да се изпица

внимателно, разбира се. Останалото го оставете на мен, господа. – Точно така трябваше да се справи с един враг: с кама, не с декларации. – Днес свършихме добра работа, господа. Благодаря ви. Нещо друго има ли?

– Още един въпрос, ваше величество – каза с извинителен тон Аурейн Водите. – Колебая се дали да губя времето на съвета с дреболии, но напоследък по кейовете чувам някакъв странен слух. Моряци от Изтока говорят за дракони...

– ...и за мантикори сигурно, и за брадата снарки, да? – Церсей се изсмя. – Обадете ми се, когато чуете слухове за *джуджета*, милорд. – Стана, в знак, че заседанието е приключило.

Навън духаше поривист есенен вятър, а камбаните на Белор Блажения все още пееха над града траурната си песен. Четиридесетина рицари в учебния двор се налагаха с мечове и щитове. Сир Борос Блът придружи кралицата до покоите ѝ: там тя завари лейди Мериуедър да се кикоти с Джослин и Доркас.

– Какво ви е толкова смешно?

– Близнаците Редвин – отвърна със смях Таена. – И двамата са се влюбили в лейди Марджери. По-рано се караха кой да е следващият лорд на Арбор. Сега и двамата искат да влязат в Кралската гвардия, само за да са по-близо до малката ни кралица.

– Редвините винаги са имали повече лунички, отколкото ум. – Но беше полезно да го знае. „Ако Ужаса и Лигльото бъдат хванати в леглото с Марджери...“ Церсей се зачуди дали краличката си пада по луничави лица. – Доркас, доведи ми сир Озни Черно котле.

Доркас се изчерви.

– Както заповядате.

Когато момичето излезе, Таена Мериуедър погледна озадачено кралицата.

– Защо се изчерви така?

– Любов. – Беше ред на Церсей да се засмее. – Увлекла се е по нашия сир Озни. – Беше най-младият от братята Черно котле, гладко обръснатият. Макар да имаше същата черна коса, крив нос и простодушна усмивка като брат си Озмунд, една от курвите на Тирион бе оставила три дълги драскотини на бузата му. – Мисля, че харесва мъже с белези.

Тъмните очи на лейди Мериуедър блеснаха лукаво.

– Точно така. Белезите придават опасен вид на мъжа, а опасността възбужда.

– Шокирате ме, милейди – закачи я кралицата. – Щом опасността

толкова ви възбужда, защо се омъжихте за лорд Ортън? Вярно, всички го обичаме, но... – Петир веднъж бе подхвърлил, че рогът на изобилието, красящ герба на дома Мериуедър, удивително подхождал на лорд Ортън, защото косата му била с цвят на морков, носът като цвекло и имал грахова каша за ум.

Таена се засмя.

– Милорд е повече щедър, отколкото опасен, вярно. Но... надявам се, че няма да падна много в очите на ваше величество, но... не дойдох съвсем девица в ложето на Ортън.

„Всички сте курви в Свободните градове, нали?“ Беше добре да го знае; някой ден можеше да го използва.

– И кой беше този мъж, толкова... опасен?

Маслинената кожа на Таена потъмня още повече, щом се изчерви.

– О, не биваше да споменавам за това. Ваше величество ще опази тайната ми, нали?

– Мъжете имат белези, жените – тайни. – Церсей я целуна по бузата. „Много скоро ще ми кажеш името му“.

Когато Доркас се върна със сир Озни Черно котле, кралицата освободи дамите и каза:

– Елате да поседите с мен до прозореца, сир Озни. Ще желаете ли чаша вино? – Сама напълни чашите за двамата. – Плащът ви се е поизтъркал. Намислила съм да ви облека в нов.

– Какво, бял ли? Кой е умрял?

– Никой, поне засега – отвърна кралицата. – Това ли е желанието ви: да се включите в Кралската гвардия с брат ви Озмунд?

– Бих предпочел да съм в гвардия на *кралицата*, ако благоволи ваше величество. – Сир Озни се ухили и белезите на бузата му почервеняха.

Пръстите на Церсей нежно ги погалиха.

– Дързък език имате, сир. Ще ме накарате да се забравя отново.

– Чудесно. – Сир Озни хвана ръката ѝ и грубо целуна пръстите ѝ. – Моята сладка кралица.

– Вие сте порочен – прошепна кралицата, – и не сте истински рицар. – Остави се да опипа гърдите ѝ през коприната на роклята. – Достатъчно.

– Не е. Искам ви.

– Имахте ме.

– Само веднъж. – Хвана отново лявата ѝ гърда и я стисна грубо, с което ѝ напомни за Робърт.

– Една хубава нощ за един добър рицар. Направихте ми доблестна услуга и получихте наградата си. – Пръстите ѝ полазиха по връзките му и Церсей го усети как се втвърдява. – Нов ли беше конят, който яздехте вчера сутринта?

– Черният жребец? Да. Дар от брат ми Озмунд. Нарекох го Полунощ.

„Ужасно оригинално“.

– Великолепен кон за битка. За езда обаче нищо не може да се сравни с един галоп на буйна млада кобилка. – Усмихна му се и леко го стисна. – Кажете ми истината. Мислите ли, че малката ни кралица е красива?

Сир Озни се дръпна, стъписан от въпроса.

– Ами... да. Като за момиче. Лично аз предпочитам жена.

– Защо не и двете? – прошепна тя. – Откъснете ми малката розичка и няма да кажете, че съм неблагодарна.

– Малката... искате да кажете... Марджери? – Страстта на сир Озни увяхна в бричовите му. – Тя е жената на краля. Един от Кралската гвардия си е загубил главата затова, че легнал с жената на краля!

– Преди векове. – „Била е любовница на краля, не жена му, а главата му била единственото, което не загубил. Егон го разчленил къс по къс и накарал жената да гледа“. Ала Церсей не държеше Озни да разсъждава над тези древни неприятности. – Томен не е Егон Недостойния. Не се бойте, той ще направи каквото му кажа. Смятам Марджери да си я загуби, не вие.

– Девствеността ли?

– И това също. Стига все още да има такава. – Пръстите ѝ отново пропъзляха по белезите му. – Освен ако не мислите, че Марджери няма да откликне на вашия... чар?

Озни я погледна обидено.

– А, харесва ме тя. Ония нейни братовчедки все се закачат с мен заради носа ми. Колко е голям и прочие. Последния път, като го направи Мега, Марджери им каза да престанат и каза, че съм имал красиво лице.

– Ето, виждате ли?

– Да, но... какво ще стане с мен, ако тя... ако аз... след като двамата...

– След като свършите работата? – Церсей се усмихна лукаво. – Лягането с кралица е държавна измяна. Томен няма да има друг избор, освен да ви прати на Вала.

– На Вала? – възкликна той отчаяно.

Тя едва се съдържа да не се размее. „Не, по-добре не. Мъжете не обичат да им се смеят“.

– Един черен плащ ще отива добре на очите ви и на черната ви коса.

– Никой не се връща от Вала.

– Вие ще се върнете. Трябва само да убиее едно момче.

– Какво момче?

– Едно копеле, съюзило се със Станис. Той е млад и зелен, а вие ще имате със себе си сто мъже.

Черно котле беше уплашен, надушваше го. Но беше твърде горд, за да издаде страха си. „Всички мъже са еднакви“.

– Убивал съм повече момчета, отколкото мога да преброя. След като това момче умре, ще получа ли прошката си от краля?

– Да, и лордска титла към нея. – „Освен ако братята на Сняг не те обесят преди това“. – Една кралица трябва да си има консорт, който не познава страх.

– Лорд Черно котле? – Той бавно се усмихна и белезите почервенияха. – Да, хубаво ми звучи. Богат лорд...

– ...и достоен за ложето на кралица. Той се намръщи.

– Валът е студен.

– Но аз съм топла. – Церсей го прегърна. – Легнете с едно момиче, убийте едно момче – и съм ваша. Имате ли кураж за това?

Озни помисли за миг, после кимна.

– Аз съм ваш.

– Мой сте, сир. – Целуна го и го остави да вкуси от езика ѝ, преди да се отдръпне. – Достатъчно засега. Останалото трябва да почака. Ще ме сънувате ли тази нощ?

– Да. – Гласът му беше прегракнал.

– А щом легнете с нашата девица Марджери? – попита го закачливо. – Когато сте в нея, ще си мечтаете ли за мен?

– Да – закле се Озни Черно котле.

– Добре.

След като той си отиде, Церсей повика Джослин да срещне косата ѝ, смъкна обувките си и се протегна лениво като котка. „Точно за това съм създадена“. Най-много я радваше чистото изящество на малкия ѝ план. Дори Мейс Тирел нямаше да посмее да защити скъпата си дъщеря, ако я хванеха с Озни Черно котле, а нито Станис, нито Джон Сняг щяха да имат повод да се замислят защо Озни е пратен на Вала. Щеше да се погрижи тъкмо сир Озмунд да намери брат си с малката кралица: така

нямаше да бъде застрашена лоялността на другите двама Черно котле. „Сега да можеше да ме види баща ми, нямаше да настоява отново да ме омъжи някъде. Жалко, че умря. И той, и Робърт, Джон Арин, Нед Старк, Ренли Баратеон – всички мъртви. Остава само Тирион, но няма да е задълго“.

После повика в спалнята си лейди Мериуедър.

– Чаша вино?

– Малка. – Мирската жена се засмя. – Не, голяма.

– Утре искам да навестите моята малка снаха – каза Церсей, докато Доркас я обличаше за спане.

– Лейди Марджери винаги е щастлива да ме види.

– Зная. – Кралицата не бе пропуснала да забележи как Таена титулува женичката на Томен. – Кажете й, че съм пратила в Септата на Белор седем восьмични свещи в памет на нашия скъп Върховен септон.

Таена се засмя.

– Ако е така, тя на свой ред ще прати седемдесет и седем, само и само никой да не я надмине в траура.

– Много ще се ядосам, ако не го направи. – Кралицата се усмихна. – Кажете й също, че си има таен обожател, рицар, който е толкова поразен от красотата й, че не може да спи нощем.

– Мога ли да попитам ваше величество кой е рицарят? – Големите тъмни очи на Таена заискриха лукаво. – Възможно ли е да е сир Озни?

– Би могло – отвърна тя. – Но не издавайте веднага името. Накарайте я сама да го изтръгне от устата ви. Ще го направите ли?

– Стига да ви достави удоволствие. Това е единственото ми желание, ваше величество.

Студеният вятър навън се усилваше. Останаха до късно, пиеха арборско златно и си разказваха истории. Таена доста се напи и Церсей изтръгна името на тайния й любовник. Беше мирски капитан на кораб, пират, с черна коса до раменете и белег – минавал през лицето му от брадичката до ухото.

– Сто пъти му казах не, а той казваше „да“ – сподели й Таена, – докато накрая и аз не казах „да“. Не беше от мъжете, на които можеш да откажеш.

– Познавам тази порода – отвърна с лукава усмивка Церсей.

– Познавали сте такъв мъж?

– Робърт – отвърна тя. Но мислеше за Джайм.

Но щом затвори очи, сънува другия си брат и тримата жалки глупци, с които бе започнал денят й. В съня те й донесоха в торбата си

главата на Тирион. Поръча да я покрият с бронз. И я сложи в нощното си гърне.

ЖЕЛЕЗНИЯТ КАПИТАН

„Желязна победа“ заобиколи носа и влезе в свещения залив, наричан Люлката на Нага.

Виктарион отиде на носа до Нют Бръснаря. Пред очите им се изви свещеният бряг на Стари Уик и тревистият хълм над него, където ребрата на Нага се надигаха от земята като стволите на огромни бели дървета, дебели като мачтата на дромон и два пъти по-високи.

„Костите на Палата на Сивия крал“. Виктарион долавяше със сетивата си магията на това древно място.

– Бейлон стоеше под тези кости, когато се провъзгласи за крал – спомни си на глас. – Закле се да извоюва отново свободата ни, а Тарл Трижди удавения постави на главата му корона от плавей. „БЕЙЛОН! – викаха. – БЕЙЛОН! БЕЙЛОН! БЕЙЛОН!“

– И твоето ще викат също толкова силно – каза Нют. Виктарион кимна, макар да не споделяше увереността на Бръснаря. „Бейлон имаше трима сина и дъщеря, която обичаше много“.

Това го беше казал на капитаните си при Рова Кайлин още първия път, когато настояха да поиска Престола от Морски камък.

– Синовецете на Бейлон са мъртви – възрази му червеният Ралф Стоунхауз, – а Аша е жена. Ти беше здравата десница на своя брат, ти трябва да вдигнеш меча, който той изтърва. – Когато Виктарион им припомни, че Бейлон му е заповядал да държи Рова Кайлин срещу северняците, Ралф Кенинг каза:

– Вълците са прекръшени. Каква полза да спечелим това бласто и да загубим островите?

А Ралф Куция добави:

– Вранско око е много далече. Не ни знае.

„Юрон Грейджой, кралят на Островите и на Севера“. Мисълта пробуди стар гняв в сърцето му, но все пак...

– Думите са вятър – отвърна им Виктарион, – а хубав вятър е само този, който издува платната ни. С Вранско око ли искате да се бия? Брат срещу брата, железнороден срещу железнороден? – Юрон все пак беше по-големият брат, колкото и лоша кръв да бе пролята между тях. „Никой не е толкова прокълнат, колкото братоубиец“.

Но когато дойде призивът на Мокра коса, призивът за кралски събор, всичко се промени. „Ерон говори с гласа на Удавения бог –

напомни си Викторион – и ако волята на Удавения бог е аз да седя на Престола от Морски камък...“ На другия ден предаде командата на Рова Кайлин на Ралф Кенинг и се отправи през сушата към Трескавата река, където сред тръстики и върби чакаше Железният флот. Бурни вълни и капризни ветрове го бяха забавили, но само един кораб бе изгубен и ето, че си беше у дома.

Когато подминаха носа, „Скръб“ и „Желязна мъст“ бяха близо зад „Желязна победа“. Зад тях идваха „Здрава ръка“, „Железен вятър“, „Сив дух“, „Лорд Квелон“, „Лорд Викон“, „Лорд Дагон“ и останалите, девет десети от Железния флот, издули платна над вечерния прилив в нахъсана колона, проточила се левги назад. Гледката на платната им изпълваше с доволство Викторион Грейджой. Никой мъж не света не бе обичал жените си толкова много, колкото лорд-капитанът обичаше своите кораби.

Бойни кораби се редяха на пристан покрай светия бряг на Стари Уик, докдето стигаха очите му, мачтите им бяха изпънати нагоре като копия. В по-дълбоките води на дрейф стояха плячки: рибарски когове, караки и дромони, завзети в набези или в бран, твърде големи, за да стигнат до брега. По носовете, кърмите и мачтите се вееха познати знамена.

Нют Бръснаря примижа към брега.

– Това там не е ли „Морска песен“ на лорд Харлоу? – Бръснаря беше набит мъж, кривокрак и с дълги ръце, но очите му вече не бяха така остри, както на младини. В онези дни можеше да мята брадва толкова добре, че мъжете казваха, че може да те обръсне с нея.

– „Морска песен“, да. – Родрик Четеца явно беше оставил книгите си. – А ей там е „Гръмоносец“ на стария Дръм, с „Нощен летец“ до него. – Очите на Викторион си бяха остри както всякога. Познаваше ги дори с прибраните платна и увисналите знамена, както подобаваше за лорд-капитан на Железния флот. – „Среброперка“ също. Някой близък на Савейн Ботли. – Вранско око беше удавил лорд Ботли, вестта бе стигнала до ушите на Викторион, а наследникът му загина при Рова Кайлин, но имаше братя и други синове също така. „Колко? Четириима? Не, петима, и никой от тях няма никакво основание да обича Вранско око“.

И тогава я видя: едномачтова галера, тънка и ниска, с тъмночервен корпус. Платната ѝ, вече прибрани, бяха черни като беззвездно небе. Макар и на котва, „Тишина“ изглеждаше едновременно жестока и бърза. На носа ѝ имаше черна желязна дева, протегнала напред едната си ръка. Беше с тънък кръст, гордо щръкнали гърди, краката ѝ бяха дълги и

гъвкави. От главата ѝ назад се вееше грива от черна желязна коса, а очите ѝ бяха от бисери. Но нямаше уста.

Ръцете на Викторион се свиха в юмруци. Беше пребил до смърт четирима мъже с тези ръце, и една жена също. Макар косата му да бе поsipана със скреж, беше силен като всякога, с широка бича гръд и плосък като на момче корем. „Братоубиецът е прокълнат в очите и на богове, и на хора“, напомнил му беше Бейлон в деня, в който отпрати Вранско око далече в морето.

– Той е тук – каза Викторион на Бръснаря. – Продължаваме само на гребла. „Скръб“ и „Желязна мъст“ да застанат между „Тишина“ и морето. Другите от флотата да затворят залива. Никой няма да си тръгне от тук без моя заповед, нито човек, нито врана.

Мъжете на брега бяха забелязали платната им. Приятели и родственици завикаха за поздрав и виковете отекнаха над залива. Но не и от „Тишина“. Пъстрата смълчана тълпа мелези по палубата ѝ гледеше безмълвно как „Желязна победа“ се приближава, мъже черни като катран и други, трътлести и космати като маймуните на Соторос. „Чудовища“, помисли Викторион.

Хвърлиха котва на двацет разтега от „Тишина“.

– Спуснете лодка. Искам да ида на брега.

Закопча на кръста оръжейния си колан, докато гребците заемаха местата си. Дългият меч се отпусна на лявото му бедро, камата на дясното. Нют Бръснаря закопча плаща на лорд-капитана на раменете му. Съшит беше от девет пласта златоткан плат с формата на кракена на Грейджой, с пипалата, увиснали над ботушите. Под него носеше тежка сива плетена ризница върху шавена черна кожа. При Рова Кайлин носеше ризница ден и нощ. Отекли рамене и схванат гръб бяха за предпочитане пред отровните стрели на блатните дяволи – само одраскат човек и след няколко часа той се гърчеше и пищеше, а животът му изтичаше между краката на червени и кафяви струи. „Който да спечели Престола от Морски камък, ще се справя с блатните дяволи“.

Нахлузи си и високия боен шлем във форма на железен кракен – пипалата се извиваха около страните му и се събираха под челюстта. Лодката вече бе готова.

– Сандъците оставям на твоя отговорност – каза на Нют, докато се прехвърляше през борда. – Гледай да се пазят добре. – Много зависеше от тези сандъци.

– Както заповядате, ваше величество. Викторион се намръщи кисело.

– Все още не съм крал. Заслиза по възената стълба.

Ерон Мокра коса го чакаше на брега с мях под мишница. Беше мършав и висок, макар и по-нисък от Викторион. Носът му стърчеше като перка на акула от кокалестото лице, а очите му бяха желязо. Брадата му стигаше до кръста, сплетената му на възета коса плющеше по раменете и гърба му, щом духнеше вятър.

– Братко – рече той, стъпил в кипналата бяла пяна, – което е мъртво, никога не може да умре.

– Но се вдига отново, по-крепко и по-силно. – Викторион смъкна шлема и коленичи. Заливът напълни ботушите му и намокри бричовете му, докато Ерон лееше струя солена вода по лицето му. И заредиха молитвите.

– Къде е нашият брат Вранско око? – попита лорд-капитанът, щом молитвата свърши.

– Негова е голямата златоткана шатра, където глъчта е най-силна. У него кръвта на баща ни се е развалила.

– И на майка ни също. – Нямах да спомене за братоубийство, тук на това божие място под костите на Нага и Палата на Сивия крал, но не една нощ бе сънувал как набива железен юмрук в ухиленото лице на Юрон и кръвта потича червена и волна. „Не трябва. Заклех се на Бейлон“. – Всички ли дойдоха? – попита святия си брат.

– Всички, които трябва. Капитаните и кралете. – На Железните острови те бяха едно и също, защото всеки капитан бе крал на палубата си и всеки крал трябваше да е капитан. – Решил ли си да поискаш короната на баща ни?

Викторион си представи, че седи на Престола от Морски камък.

– Ако Удавеният бог го пожелае.

– Вълните ще го рекат – каза Ерон Мокра коса. – Вслушай се във вълните, братко.

– Да. – И се зачуди как ще прозвучи името му, изшепнато от вълните и извикано от капитаните и кралете. „Дадат ли ми чашата, не ще я подмина“.

На брега се беше струпала тълпа, да му пожелаят добро и да подирят благоволенията му. Викторион видя мъже от всеки остров: Блектайд и Тоуни, Оркууд и Каменни дървета, Винч и още много други. Гудбрадър от Стари Уик, Гудбрадър от Голям Уик и Гудбрадър от Оркмонт, дошли бяха всички. И на Код хората бяха тук, макар да ги презираше всеки свестен мъж. Бедните Хъмбъл, пастирите Шефърд, тъкачите Уивър и мрежарите Нетли триеха рамо с мъже от древни и горди домове;

дори от най-долните Хъмбъл, чеда на роби и солени жени. Един Волмарк потупа Виктарион по гърба; двама Спар тикнаха мях с вино в ръцете му. Той отпи, отри уста и се остави да го понесат на ръце до огньовете си, та да слуша приказките им за война, за корони и за плячка, и за славата и свободата на неговото владичество.

Вечерта мъжете на Железния флот вдигнаха огромна шатра от корабно платно, за да може Виктарион да угости сто прочути капитани с печени ярета, солена треска и омари. Ерон също дойде. Яде риба и пи вода, а капитаните изгълтаха толкова ейл, колкото да плува в него целият Железен флот. Мнозина му обещаха гласовете си: Фрейлег Силния, Алвин Шарп Умния, Хото Харлоу Гърбавия. Хото му предложи и една от дъщерите си за кралица.

– Нямам късмет с жените – отвърна Виктарион. Първата му жена бе умряла на родилното ложе, като му даде мъртвородена дъщеря. Втората я поразилещенката. А третата...

– Един крал трябва да има наследник – настоя Хото. – Вранско око води трима синове, да ги покаже на кралския събор.

– Копелета и мелези. Колко голяма е тази твоя дъщеря?

– На дванайсет – отвърна Хото. – Хубава и плодovitа, наскоро разцъфнала, косата ѝ е с цвета на мед. Гърдите ѝ още са малки, но има здрави бедра. Метнала се е повече на майка си, отколкото на мене.

Виктарион го разбра като намек, че момичето няма гърбица. Но щом се опита да си я представи, видя пред очите си само жената, която беше убил. Плакал беше при всеки удар, а след това я бе отнесъл при скалите да я даде на раците.

– С радост ще видя момичето, щом бъда коронясан – рече той. На повече Хото не можеше и да се надява, тъй че кимна доволно.

На Белор Блектайд беше по-трудно да се угоди. Седеше до лакътя на Виктарион, в туника от агнешка вълна, общита с черно-зелена катерича козина, с гладко лице и хубав. Плащът му беше самур, закопчан със сребърна седемлъча звезда. Осем години бе преживял като заложник в Староград и се беше върнал поклонник на седемте богове на зелените земи.

– Бейлон беше луд, Ерон е още по-луд, а Юрон е най-лудият от всички – заговори лорд Белор. – А ти, лорд-капитане? Ако ти извикам името, ще сложиш ли край на тази безумна война?

Виктарион се навъси.

– Какво, да склоня глава ли искаш?

– Ако потрябва. Не можем се изправи срещу цял Вестерос. Крал

Робърт го доказа, за наша скръб. Бейлон казваше, че е готов да плати желязната цена за свободата, но жените ни изкупиха короните на Бейлон с празни ложета. Майка ми беше една от тях. Старият закон е мъртъв.

– Което е мъртво, не може никога да умре, а се вдига по-здраво и крепко. След сто години ще пеят песен за Бейлон Храбрия.

– Бейлон Създателя на вдовици го наречи. С радост бих заменил неговата свобода за един баща. Имаш ли да ми дадеш един? – След като Виктарион не отвърна, Блектайд изсумтя и се махна.

В шатрата стана горещо и душно. Двама от синовете на Горолд Гудбрадър се сбиха и обърнаха маса; Уил Кроткия загуби бас и трябваше да си изяде богуша; Малкия Ленууд Тоуни засвири на цигулката, а Ромни Тъкача запя „Кървавата чаша“ и „Стоманен дъжд“, стари разбойнически песни. Карл Девицата и Елдред Код заиграха танца на пръстите. Гръмна буен смях, когато един от пръстите на Елдред цопна в чашата с вино на Ралф Куция.

Сред смеещите се имаше и една жена. Виктарион се надигна и я видя до процепа на входа, как изшепна нещо в ухото на Карл Девицата и го разсмя. Беше се надявал, че няма да е толкова глупава да дойде тук, но все едно, гледката го накара да се усмихне.

– Аша! – извика й властно. – Племеннице!

Тя си проправи път до него, стройна и гъвкава във високите си, покрити с петна сол кожени ботуши, зелени вълнени бричове, ватирана кафява туника и кожен полуразвързан елек.

– Чичо. – Аша Грейджой беше висока за жена, но трябваше да се повдигне на пръсти, за да го целуне. – Радвам се да те видя на краличиния си събор.

Краличин събор? – Виктарион се засмя. – Пияна ли си, племеннице? Седни. Не видях „Черен вятър“ на брега.

– Оставих го под замъка на Норн Гудбрадър и яздох дотук. – Седна на едно столче и отпи неканена от виното на Нют Бърснаря. Нют не възрази – отдавна се беше отнесъл пиян. – Кой държи Рова?

– Ралф Кенинг. След като Младия вълк умря, останаха да ни мъчат само блатните дяволи.

– Старките не са единствените северняци. Железният трон е обявил владетеля на Дредфорт за Пазител на Севера.

– Ти ли ще ме учиш на война? Водил съм битки още когато сучеше майчиното си мляко.

– И губеше битки. – Аша пак отпи от виното. Виктарион не

обичаше да му напомнят за Белия остров.

– Всеки трябва да загуби битка на младини, за да не загуби война на старини. Не си дошла като претендент, надявам се.

Тя го подразни с усмивка:

– А ако съм?

– Тук има мъже, които те помнят като малко момиченце, да плуваш гола в морето и да си играеш с куклата си.

– Играеш си и с брадви.

– Вярно. Но една жена иска съпруг, а не корона. Щом стана крал, ще ти дам някой.

– Колко мил е чичо ми. Дали и аз да не ти намеря някоя хубава жена, като стана кралица?

– Нямам късмет с жени. От колко време си тук?

– Достатъчно, за да видя, че чичо Мокра коса е събудил повече, отколкото е мислил. Дръм е решил да претендира, а Карл Трижди удавения са го чули да разправя, че Марон Волмарк е законният наследник на черното коляно.

– Кралят трябва да е кракен.

– Вранско око е кракен. По-големият брат е преди по-малкия. – Аша се наведе към него. – Но аз съм дете от крал Бейлон, тъй че съм преди двама ви. Чуй ме, чичо...

Но в този миг се възцари тишина. Пеенето заглъхна, Малкия Ленууд Тауни остави цигулката, мъжете извърнаха глави. Дори дрънченето на чинии и ножове стихна.

В шатрата с пиршеството бяха влезли десетина души. Виктарион видя Джон Майр Мършавия, Торволд Кафявия зъб, Лукас Код Левака. Джърмънд Ботли беше скръстил ръце върху позлатената броня, която бе взел от един капитан на Ланистърите по време на първия бунт на Бейлон. До него стоеше Оркууд от Оркмонт. Зад тях бяха Каменната ръка, Квелон Хъмбъл и Червения гребец с огнената му коса на дълги плитки. И Ралф Пастира беше тук, и Ралф от Владетелски пристан, и Карл Ярема.

И Вранското око – Юрон Грейджой.

„Не се е променил – помисли Виктарион, – изглежда същият като в деня, когато ми се присмя и замина“. Юрон бе най-хубавият от синовете на лорд Квелон и трите години изгнание не бяха променили това. Косата му все така беше черна като нощно море, без един бял гребен по него, а лицето му беше гладко и бяло под изрядно подрязаната тъмна брада. Черна кожена ивица закриваше лявото око на Юрон, но дясното беше

синьо като лятно небе.

„Смещото му се око“, помисли Виктарион.

– Вранско око.

– *Крал Вранско око, братко.* – Юрон се усмихна. Устните му изглеждаха много тъмни на светлината на лампата, подути и синкави.

– Не ще имаме крал преди кралския събор. – Мокра коса стана. – Никой безбожник...

– ... не може да седне на Престола от Морски камък, да. – Юрон огледа хората в шатрата. – Напоследък често посядах на Престола от Морски камък. Не забелязах да възразява. – Смещото му се око блес теше. – Кой знае повече за богове от мен? Конни богове и огнени богове, богове от злато и с очи от драгоценен камък, богове, изваяни от кедрово дърво, и богове, изсечени в планински скали, богове от гол въздух... Всички ги знам. Виждал съм народите им да ги кичат с венци и да проливат кръв на кози, на бикове и деца в тяхно име. И молитвите съм чувал, изричани на сто езика. Изцери ми болния крак, накарай девицата да ме обикне, дари ме със здрав син. Спаси ме, утеши ме, направи ме богат... *защити* ме! Защити ме от моите врагове, защити ме от мрака, защити ме от раците в корема ми, от коневладелците, от робовладелците, от наемниците на прага ми. Защити ме от „Тишина“. – Юрон се изсмя. – *Безбожник ли?* Ерон, че аз съм най-набожният мъж, който някога е вдигал платна! Ти служиш на един бог, Мокра коса, но аз съм служил на десет хиляди. От Иб до Асшай, щом хората видят платната ми, те се молят.

Жрецът вдигна кокалест пръст.

– Молят се на дървета, на златни идоли и на козोगлави изчадия. Лъжливи богове...

– Точно така – прекъсна го Юрон. – И за този грях ги избивам всички. Разливам кръвта им над морето и засявам пищящите им жени с мое то семе. Малките им богове не могат да ме спрат, така че явно са лъжливи богове. Аз съм по-благочестив от теб, Ерон. Може би ти трябва да коленичиш пред мен за благословия.

При тези негови думи Червения гребец се изсмя гръмко, а другите се присъединиха.

– Глупци! – изръмжа жрецът. – Глупци, роби и слепци, това сте вие. *Виждате ли* какво стои пред вас?

– Крал – рече Квелон Хъмбъл. Мокра коса се изплю и излезе в нощта.

Щом се махна, смещото се око на Вранско око се спря на

Виктарион.

– Лорд-капитане, нямаш ли думи за поздрав към родния си брат, когото тъй дълго не си виждал? И ти ли, Аша? Как е лейди майка ти?

– Зле – отвърна Аша. – Някой я направи вдовица. Юрон сви рамене.

– Чух, че Бурният бог хвърлил Бейлон на смърт. Кой е този, дето го е убил? Каж ми името му, племеннице, та да мога лично да отмъстя за смъртта на баща ти.

Аша стана.

– Знаеш името му не по-зле от мен. Три години те нямаше, а „Тишина“ се връща ден след смъртта на милорд баща ми.

– Мене ли обвиняваш? – попита кротко Юрон.

– Трябва ли? – Остротата в гласа ѝ накара Виктарион да се намръщи. Опасно беше да говори така с Вранско око, колкото и весело да блестеше смеещото му се око.

– Аз ли командвам ветровете? – обърна се Вранско око към палетата си.

– Не – каза Оркууд от Оркомонт.

– Никой не командва ветровете – каза Джърмънд Ботли.

– Де да можеше – каза Червения гребец. – Щеше да плаваш, където ти душа поиска, и никой нямаше да те усмири.

– Ето, чухте го от устата на трима храбри мъже – рече Юрон. – „Тишина“ беше в морето, когато умря Бейлон. Ако се съмняваш в думата на чичо си, разрешавам ти да разпиташ екипажа ми.

– Екипаж от неми? Голяма работа ще ми свърши, няма що.

– Мъж ще ти свърши работа на теб. – Юрон се обърна към хората си. – Торволд, не помня, имаше ли жена?

– Само една. – Торволд Кафявия зъб се ухили и показа как е спечелил името си.

– Аз съм неженен – обяви Лукас Код Левака.

– И има защо – каза Аша. – Всички жени те презират, Код. Не ме гледай толкова скръбно. Нали си я имаш лявата шепичка. – Вдигна ръка и показа какво има предвид.

Код изруга. Вранското око сложи ръка на гърдите му.

– Много невъзпитано, Аша. Рани Лукас дълбоко в душата.

– По-трудно щеше да е в пишката. Хвърлям брадва не по-зле от всеки мъж, но при такава малка мишена...

– Момиченцето се забравя – изръмжа Джон Майр Мършавия. – Бейлон я остави да си повярва, че е мъж.

– Твоят баща е направил същата грешка с тебе – не му остана

длъжна Аша.

– На мене я дай, Юрон – предложи Червения гребец. – Ще я пердаша, докато задникът ѝ не почервенеет като косата ми.

– Ела се опитай де – подкани го Аша. – Да не те наричат после Червения евнух. – В ръката ѝ се озова брадва за мятане. Тя я подхвърли във въздуха и ловко я улови. – Ето го мъжа ми, чичо. Всеки, който ме иска, трябва да се разбере с него.

Виктарион удари с юмрук по масата.

– Няма да позволя да се пролее кръв тук. Юрон, вземи си... палетата и си върви.

– Очаквах по-топло посрещане от теб, брате. Все пак съм по-големият... и скоро ще съм твоят крал.

Лицето на Виктарион помръкна.

– Когато заговори кралският събор, ще видим кой ще носи короната от плавей.

– С това можем да се съгласим.

Юрон вдигна два пръста до превръзката на лявото си око и си тръгна. Хората му се изнизиха по петите му като псета. След тях се проточи тишина, докато Малкия Ленууд Тоуни не взе цигулката. Виното и ейлът потекоха отново, но неколцина от гостите бяха загубили жаждата си. Елдред Код се измъкна, притиснал окървавената си ръка. След него – Уил Хъмбъл, Хото Харлоу, повечето от Гудбрадър.

– Чичо. – Аша сложи ръка на рамото му. – Ела да излезем. Вятърът се беше усилил. Облаци пробягваха по бледия лик на луната. Приличаха малко на бойни галери, връхлитащи за таран. Звездите едва прозираха през тях. Мачтите се извисяваха като гора. Виктарион чуваше скърцането на корабите в пясъчните плитчини. Чуваше писъка на въжета, плющенето на знамена. Зад тях като мрачни, загърнати в мъгла сенки се поклащаха на котва по-големите съдове. Спряха малко над прибоя, далече от лагери и огньовете.

– Каж ми истината, чичо. Защо Юрон замина така внезапно?

– Вранско око често излиза за набези.

– Но никога толкова задълго.

– Поведете „Тишина“ на изток. Дълъг път.

– Попитах защо замина, а не накъде. – След като не ѝ отговори, Аша продължи: – Нямахте ме, когато отплава „Тишина“. Бях повела „Черен вятър“ покрай Арбор към Каменните стъпала, да ограбят жалките съкровища на лиските пирати. Като се върнах, Юрон го нямаше, а новата ти жена беше мъртва.

– Беше само една солена жена. – Не бе докосвал друга, откакто я даде на раците. „Стана ли крал, ще трябва да си взема жена. Истинска жена, да бъде моя кралица и да ми роди синове. Един крал трябва да има наследник“.

– Баща ми отказа да говори за нея – каза Аша.

– Няма полза да се говори за неща, които човек не може да промени. – Темата беше тягостна. – Видях кораба на Четеца.

– Трябваше да приложи целия си чар, за да го измъкна от неговата Кула на книгата.

„Значи и Харлоу са с нея“. Виктарион се намръщи още повече.

– Не може да се надяваш на власт. Ти си жена.

– Затова ли все губя надпреварите по пикаене – засмя се Аша. – Чичо, тъжно ми е да го кажа, но може би си прав. От четири дни и четири нощи пия с капитаните и кралете, слушам какво говорят... и какво не искат да кажат. Моите са си с мен, и мнозина от Харлоу. Три Ботли също е на моя страна, и още няколко. Не стигат. – Изрита един камък и той цопна във водата между два кораба. – Наумила съм да извикам име то на чичо ми.

– Кой чичо? Имаш трима.

– И един вуйчо. Чичо, чуй ме. Сама ще поставя короната от плавеи на челото ти... ако се съ согласиш да делим властта.

– Да делим властта? Как може да стане това? – Звучеше безсмислено. „Нима иска да стане моя кралица?“ Виктарион се улови, че гледа Аша по начин, по който не я беше гледал никога. Усети, че мъжеството му се втвърдява. „Тя е дъщеря на Бейлон“, напомни си. Спомни си я като малко момиче, как мятеше брадви по една врата. Скръсти ръце на гърдите си и отвърна: – На Престола от Морски камък седи само един.

– Тогава седи ти – каза Аша. – А аз ще стоя зад теб, да ти пазя гърба и да ти шепна в ухото. Никой крал не може да управлява сам. Дори драконите, когато са седнали на Железния трон, са си имали хора да им помагат. Кралските Ръце. Нека бъде твоята Ръка, чичо.

Никой крал на Островите никога не беше имал Ръка, още по-малко жена. „Капитаните и кралете ще ми се надсмиват над чашите си“.

– Защо искаш да си моя Ръка?

– За да сложа край на тази война, преди тя да ни е довършила. Спечелихме всичко, което можехме... и сме на път също толкова лесно да го загубим, ако не сключим мир. Отнесох се към лейди Гловър с цялата възможна вежливост и тя се къльне, че нейният съпруг е готов да сключи мир с мен. Ако им върнем Дълбоки лес, Тореново поле и Рова Кайлин,

уверява ме тя, северняците ще ни отстъпят нос Морски дракон и Каменния бряг. Тези земи са рядко населени, но са десет пъти по-големи от всички острови, взети заедно. Една размяна на заложенници ще утвърди мира и всяка страна ще приеме обща кауза с другата, в случай че Железният трон...

Виктарион се изсмя.

– Тази лейди Гловър те е изиграла, племеннице. Нос Морски дракон и Каменния бряг са си наши. Защо изобщо да връщаме нещо? Зимен хребет е изгорен и срутен, а Младия вълк гние без глава в земята. Ние ще имаме *целия* Север, както мечтаеше баща ти.

– Когато дългите кораби се научат да гребат през дървета, може би. Рибар може да хване на куката сив левиатан, но той ще го завлече и убие, ако не среже въжето да го пусне. Северът е твърде голям, за да можем да го задържим, и е пълен със северняци.

– Върни се при куклите си, племеннице. Остави печеленето на войни на воините. – Виктарион ѝ показва юмруците си. – Имам две ръце. Никой мъж няма нужда от три.

– Но знам един, на който му трябва домът Харлоу.

– Хото Гърбицата ми предложи дъщеря си за кралица. Ако я взема, ще имам Харлоу.

Това я изненада.

– Лорд Родрик управлява Харлоу.

– Родрик няма дъщери, само книги. Хото ще е неговият наследник, а аз ще съм кралят. – Щом го изрече на глас, му прозвуча като истина. – Вранско око твърде дълго го нямаше.

– Някои изглеждат по-големи от разстояние – предупреди го Аша. – Обиколи огньовете, ако смееш, и послушай. Не говорят за твоята сила, нито за моята красота. Говорят само за Вранско око – за далечните краища, които е посетил, за жените, които е насиллил, и за мъжете, които е убил, за градовете, които е плякосал, за това как е подпалил флота на лорд Тивин в Ланиспорт...

– Аз подпалих лъвския флот – настоя Виктарион. – Ей с тия две ръце пръв хвърлих факла по флагманския им кораб.

– Вранско око обаче е измислил плана. – Аша сложи ръка на рамото му. – И той уби жена ти... нали?

Бейлон им бе заповядал да не говорят за това. Но Бейлон беше мъртъв.

– Зачена бебе в корема ѝ, а убийството остави за мен. Щях да убия и него, но Бейлон не позволи братоубийство. Прати Юрон в изгнание,

да не се връща никога...

– ...докато Бейлон е жив? Виктарион погледна юмруците си.

– Тя ми сложи рога. Нямах избор. – „Ако се разчуеше, мъжете щяха да ми се надсмиват, както ми се изсмя Вранско око, когато се изправих срещу него. «Дойде при мен мокра и страстна», така се похвали. Виктарион, изглежда, е голям навсякъде, но не и там, където има значение“. Но това не можеше да й каже.

– Съжалявам за тебе – каза Аша. – Още повече съжалявам за нея... но не ми оставяш друг избор, освен сама да поискам Престола от Морски камък.

„Не можеш“.

– Дъхът си е твой.

– Мой е – отвърна тя. И го остави.

УДАВЕНИЯТ

Чак когато ръцете и краката му изтръпнаха от студа, Ерон Грейджой се добра с мъка до брега и навлече халата си. Беше побягнал от Вранско око, сякаш все още бе онова някогашно слабо същество, ала щом вълните се разбиха над главата му, му напомниха, че онзи мъж е мъртъв. „Аз бях прероден от морето, по-здрав и по-крепък“. Никой смъртен не можеше да го изплаши, тъй както не можеше да го изплаши тъмното, нито костите на душата му, сивите и ужасни кости на душата му. „Скъргането на отваряща се врата, стонът на ръждясала панта“.

Жреческият халат изхрущя, щом го дръпна надолу, още твърд от солта от последното пране преди две седмици. Вълната полепна по мократа му гръд и жадно запи стичащите се от косата му морски сълзи. Той напълни меха си и го метна през рамо.

Докато крачеше по брега, един удавен, връщач се от зова на естеството, се блъсна в него в тъмното. Ерон положи ръка на главата му, благослови го и продължи. Земята под ходилата му се издигаше, леко отначало, после – все по-стръмно. Когато стръковете трева го зажулиха между пръстите, разбра, че е оставил брега зад себе си. Продължи бавно нагоре, заслушан във вълните. „Морето никога не се уморява. И аз трябва да съм също тъй неуморен“.

На върха на хълма от земята се издигаха четиридесет и четири каменни ребра, като стволите на огромни бели дървета. При тази гледка сърцето на Ерон затуптя по-бързо. Нага бе първият морски дракон, най-могъщият, раждал се от вълните. Беше се хранила с кракени и левиатани и беше давила в гнева си цели острови, но Сивият крал я беше убил и Удавеният бог бе превърнал костите ѝ в камък, та да не престават хората да се дивят на храбростта на първия от всички крале. Ребрата на Нага се бяха превърнали в греди и стълбове на неговия палат, тъй както челоустите ѝ бяха станали неговия трон. „Хиляда и седем години е властвал тук – припомни си Ерон. – Тук е взел за жена русалка и оттук е замислял войните си срещу Бурния бог. Оттук е властвал над камък и сол, обличал е роби от водорасло тъкани и си е слагал висока бяла корона, направена от зъбите на Нага“.

Ала това бе в зората на дните, когато по суша и море все още обитавали могъщи хора. Палатът му се греел от живия огън на Нага, който Сивият крал превърнал в свой роб. По стените му висели гоблени,

тъкани от сребърно водорасло, преблагена гледка за очите. Воините на Сивия крал пирували с морска плячка на маса, изваяна като морска звезда, седнали на тронове от бисерни миди. „Отишло си е всичко това, целият блясък и слава“. Хората сега бяха по-малки. Животът им се бе съкратил. Бурният бог бе удавил огъня на Нага след смъртта на Сивия крал, столовете и гоблените бяха разграбени, покривът и стените бяха изгнили и порутени. Дори великият трон на Сивия крал от зъбите на морския дракон бе погълнат от морето. Само костите на Нага бяха устояли, да напомнят на железнородените за чудото, което някога са били.

„Стига“, помисли Ерон Грейджой.

В камъка бяха всечени девет широки стъпала. Зад тях се извисяваха ветровитите хълмове на Стари Уик, с черните и сурови планини в далечината. Ерон спря там, където някога се бяха издигали портите, отпуши меха, отпи глътка солена вода и се обърна към морето. „Родихме се от морето и в морето трябва да се върнем“. Дори оттук можеше да чуе несекващия грохот на вълните и да усети силата на бога, спотаен под водите. Падна на колене. „Ти прати своя народ при мен – замоли се той. – Оставиха своите палати и колиби, своите замъци и твърдини, за да дойдат тук, при костите на Нага, от всяко рибарско селце и от всяка закътана долина. Дай им сега мъдростта да познаят истинския крал, щом засане пред тях, и да избегнат лъжливия“.

Цяла нощ се моли така, защото щом богът влезеше в него, не му трябваше сън, не повече, отколкото на вълните или на рибите в морето.

Тъмни облаци побягнаха пред вятъра и първата светлина се прокрадна над света. Черното небе стана сиво като аспид; черното море стана сиво-зелено; черните планини на Голям Уик отвъд залива добиха синьо-зеленикавия цвят на стройните смърчове. А щом цветът се върна на света, заплюсяха сто знамена. И видя Ерон сребърната риба на Ботли, кървавата луна на Винч и тъмнозелените дървета на Оркууд. Видя бойни рогове, левиатани и коси, и навсякъде – големите златни кракени. Под тях пристъпваха раби и солени жени, разбъркваха за нов живот тлещи въглени и кормеха риба, да закусят капитани и крале. Зората докосна скалистия бряг и той видя мъже да се будят от сън, да мятат настрана завивки от тюленова кожа и да подвикват за първия си рог с ейл. „Пийте дълбоко – помисли Ерон, – че божия работа имаме да свършим днес“.

Морето също оживяваше. Вълните се надигнаха с усилващия се вятър и замятаха пенести гребени по дългите кораби. „Удаденият бог се пробужда“, помисли Ерон. Чуваше гласа му, надигащ се от морските дълбини. „Ще бъда тук с теб в този ден, мой силен и верен слуга – рече

му гласът. – Безбожник няма да седне на моя Престол от Морски камък“.

Тук, под свода на ребрата на Нага, го намериха неговите удавени, изправен, висок и неумолим, с развятата от буйния вятър дълга черна коса.

– Време ли е? – попита Рус. Ерон кимна и рече:

– Вървете и огласете призива.

Удавените вдигнаха криваците си от плавеи и ги заудряха, заслизаха надолу по хълма. Присъединиха се и други и тропотът закънтя над целия бряг. Шумът и трясъкът, който вдигаха, бе толкова страховит, че сякаш стотици дървета се биеха едно друго с могъщите си клони. Заудряха и бойни барабани, изрева рог, а след него – друг.

Мъже заоставяха огнищата и поеха нагоре към костите на Палата на Сивия крал; гребци, кърмчии, тъкачи на платна, корабостроители, воините с брадвите си и рибарите с мрежите си. Някои си имаха раби да им служат, други – солени жени. Трети, плавали твърде често до зелените земи, ги придружаваха майстери, певци и рицари. Простолудието се струпа в широк полумесец около подножието на хълма, с рабите, децата и жените най-отзад. Капитаните и кралете продължиха нагоре по склоновете. Ерон Мокра коса видя широко умихнатия Зигфри Каменно дърво и Андрик Несмеещия се, и рицаря Харас Харлоу. Лорд Белор Блектайд в самурения си плащ крачеше до Стоунхауз в дрипавата му тюленова кожа. Виктарион се извисяваше над всички, освен над Андрик. Брат му не носеше шлем, но инак целият беше в броня, с плаща на кракена, провиснал златен от раменете му. „Той ще е нашият крал. Кой би могъл да го погледне и да се усъмни?“

Щом Мокра коса вдигна високо костеливите си ръце, барабаните секнаха и бойните рогове замлъкнаха, удавените снишиха криваците си и всички се смълчаха. Остана само шумът на вълните, грохот, който никой смъртен не може да усмири.

– Родихме се от морето и в морето ще се върнем – подхвана Ерон, тихо най-напред, та да напрегнат мъжете слух. – Бурният бог в своя гняв изтръгна Бейлон от замъка му и го захвърли, ала сега той пирува под вълните във водните палати на Удавения бог. – Вдигна очи към небето. – Бейлон е мъртъв! Железния крал е мъртъв!

– Кралят е мъртъв! – ревноха неговите удавени мъже.

– Ала което е мъртво, не може никога да умре, но се вдига отново, по-крепко и по-силно! – напомни им той. – Бейлон падна, Бейлон, моят брат, който зачете Стария закон и плати желязната цена. Бейлон

Храбрия, Бейлон Блажения, Бейлон Трижди коронясания, който върна свободата ни и нашия бог. Бейлон е мъртъв... но железен крал ще се вдигне отново, да седне на Престола от Морски камък и да властва над островите.

– Крал ще се вдигне! – отвърнаха те. – Ще се вдигне!

– Да. Трябва. – Гласът на Ерон изтъгна като вълните. – Но кой? Кой ще седне на мястото на Бейлон? Кой ще властва над тези святи острови? Тук ли е той сред нас сега? – Жрецът разпери широко ръце.

– Кой ще е кралят над нас?

Зад гърба му изкрещя чайка. Тълпата се размърда, като хора, събуждащи се от сън. Всеки оглеждаше съседите си да види кой би дръзнал да поиска корона. „Вранско око никога не е бил търпелив – каза си Ерон Мокра коса. – Може да проговори пръв“. Станеше ли тъй, щеше да си е негова грешка. Капитаните и кралете бяха дошли отдалече за този пир и нямаше да изберат първото блюдо, което им поднесат. „Ще искат да вкусят и да опитат, хапка от един, залък от друг, докато не намерят оногова, който най им допада“.

Юрон също трябваше да го е разбрал. Стоеше сред своите неми чюдовища, скръстил ръце на гърдите си. Само вятърът и вълните отвърнаха на зова на Ерон.

– Железнородените трябва да имат свой крал – настоя жрецът след дълго мълчание. – Пак питам. Кой ще е кралят над нас?

– Аз ще съм – дойде отговор отдолу. Мигом се надигнаха викове:

– Джилбърт! Джилбърт крал!

Капитаните отвориха път, за да минат претендентът и поборниците му и да застанат до Ерон, под ребрата на Нага.

Претендентът за крал беше висок и мършав, с гладко обръснати хълътнали бузи и тъжно лице. Тримата му поборници застанаха две стъпки по-надолу, с неговия меч, щита и знамето му. И тримата определено приличаха на високия лорд и Ерон реши, че са синовете му. Единият развя знамето му, черен дълъг кораб на залазващо слънце. – Аз съм Джилбърт Фарвинд, владетелят на Самотна светлина – заяви той на кралския събор.

Ерон познаваше неколцина от рода Фарвинд, особняци, които държаха земите по най-западния бряг на Голям Уик и пръснатите отвъд него островчета, толкова малки скали, че повечето можеха да крепят само един дом. От тях Самотна светлина бе най-далечният, на осем дни плаване на северозапад, през места, където се въдеха тюлени и моржове. Фарвинд бяха повече от странни. Някои мълвяха, че били

превъплъщенци, нечестиви създания, които можели да се превръщат в морски лъвове, моржове и дори в петнисти китове, вълците на дивото море.

Лорд Джилбърт заговори. Заговори за земя на чудеса, отвъд Морето на залеза, земя, непознаваща глад и зима, където смъртта нямала власт.

– Направете ме свой крал и ще ви отведе там – извика той. – Ще построим десет хиляди кораба като Нимерия някога и ще отплаваме с целия си народ в земята отвъд залеза. Там всеки мъж ще е крал и всяка жена – кралица.

Очите му, видя Ерон, бяха ту сиви, ту сини, променчиви като морските води. „Очи на луд – помисли той. – Очи на глупак“. Видението, за което говореше, несъмнено бе клопка, поставена от Бурния бог, за да примами железнородените към унищожение. Даровете, които хората му пръснаха пред кралския събор, бяха тюленови кожи и бивни от моржове, гривни от китова кост и рогове, обковани в бронз. Капитаните ги поглеждаха и се обръщаха, оставяха на по-низшите да си вземат по някой дар. Щом глупакът спря да говори и поборниците му завикаха името му, само Фарвинд подеха вика, а и далеч не всички. Скоро виковете „Джилбърт! Джилбърт крал!“ заглъхнаха и наново се възцари тишина. Чайките крещяха високо над тях и кацаха по ребрата на Нага, докато владетелят на Самотна светлина слизаше бавно по склона.

Ерон Мокра коса отново пристъпи напред.

– Пак питам. Кой ще е кралят над нас?

– Аз! – прогърмя дълбок глас и тълпата отново се раздвои.

Извикалия го понесоха нагоре в издялан от плавей стол, на раменете на внуците му. Грамаден мъж развалина, двацет камъка на тегло и деветдесет на години, загърнат в тежка бяла мечка кожа. Косата му също беше бяла като сняг, а огромната брада го загръщаше като одеяло от бузите до бедрата, тъй че беше трудно да каже човек къде свършва брадата и почва кожата. Макар внуците му да бяха едри и здрави мъже, огъваха се под тежестта му по стръмните каменни стъпала. Оставиха го под Палата на Сивия крал, а трима останаха под него като поборници.

„Преди шейсет години тоя като нищо можеше да спечели благоволенieto на събора – помисли Ерон. – Но часът му е изтекъл отдавна“.

– Аз, да! – ревна мъжът от стола си с глас, огромен, колкото огромен беше самият той. – Защо не? Кой ще е по-добър? Аз съм Ерик Ковача на желязо, за тия, дето са слепи. Ерик Справедливия. Ерик Трошача на наковални. Покажи им чука ми, Тормон. – Един от поборниците му

го вдигна високо, да го видят всички. Чудовищно сечиво, с дръжка, уви-та в стара кожа и с глава – стоманена тухла, голяма колкото самун хляб. – Не мога да преброя колко ръце съм смазал на каша с тоя чук – рече Ерик, – но някой крадец сигурно би могъл да каже. Не мога да кажа и колко глави съм строшил върху наковалнята си, но някои вдовици биха могли. Мога да ви разкажа всичките си подвизи в битки, но съм на осемдесет и осем и няма да живея толкова, че да свърша. Ако старостта е мъдрост, никой не е по-мъдър от мен. Ако голямото е сила, никой не е по-силен. Искате крал с наследници? Имам повече, отколкото мога да преброя. Крал Ерик, да, харесва ми как звучи. Хайде, кажете го с мен: ЕРИК! ЕРИК ТРОШАЧА НА НА КОВАЛНИ! ЕРИК КРАЛ!

Щом внуците подхванаха виковете му, синовете му излязоха напред, понесли сандъци на раменете. Когато ги обърнаха в подножието на каменните стъпала, се изсипа порой от сребро, бронз и стомана: железни гривни, нашийници, ками и ножове, брадви за мятане. Неколцина от капитаните наградиха от най-добрите изделия и добавиха гласовете си към мощния рев. Но щом викът се надигна, проряза го женски глас.

– Ерик! – Мъжете се отдръпнаха, за да пропуснат жената. Тя стъпи на най-ниското стъпало и пак извика: – Ерик, стани.

Врвата стихна. Духаше вятър, вълните се разбиваха в брега, мъжете замърмориха. Ерик Ковача зяпна отгоре Аша Грейджой.

– Момиче. Трижди проклето момиче. Какво каза?

– Стани, Ерик – извика тя. – Изправи се и аз ще извикам името ти с всички останали. Стани и аз ще съм първата, която ще те последва. Искаш корона, да. Стани и я вземи.

Вранско око се изсмя. Ерик го изгледа с гняв. Ръцете на грамадния мъж се впиха здраво в облегалките на трона от плавей. Лицето му почервеня, после посиня. Мишците му затрепериха от усилие. Ерон видя как се изду дебелината синя жила на врата му, докато се мъчеше да се вдигне. За миг като че ли щеше да успее, но дъхът му излезе отведнъж, той простена и се отпусна немощно на възглавницата. Юрон се изсмя още по-силно. Едрият мъж отпусна вяло глава и се състари – за едно мигване на окото. Синовете му бавно го понесоха надолу по склона.

– Кой ще властва над железнородените? – попита отново Ерон Мокра коса. – Кой ще е кралят над нас?

Мъжете се споглеждаха. Някои се озъртаха към Юрон, други – към Викторион, малцина – към Аша. Зелени и бели вълни се разбиваха в дългите кораби. Чайки закрепяха отново – дрезгави и скръбни писъци.

– Предяви си правото, Викторион – извика Мерлин. – Хайде да

свършваме с тоя фарс.

– Когато бъда готов – викна му в отговор Виктарион. Ерон беше доволен. „По-добре да изчака“.

После излезе Дръм, друг старец, макар и не толкова стар като Ерик. Качи се по склона сам, понесъл на бедрото си Червен дъжд, прочутия си меч, изкован от валирианска стомана във времената преди Ориста. Поборниците му бяха лични мъже: синовете му Денис и Донел, и двамата яки борци, а между тях Андрик Несмеещия се, мъж великан, с ръце и бедра, дебели като дървета. Добре говореше за Дръм, че такъв мъж е пожелал да застане за него.

– Къде е писано, че нашият крал трябва да е кракен? – подхвана Дръм. – Какво право има Пайк да ни управлява? Голям Уик е най-големият остров, Харлоу – най-богатият, Стар Уик – най-святият. Когато черното коляно бе погълнато от драконов огън, железнородените дадоха първенството на Викон Грейджой, да... но като владетел, не като крал.

Беше добро начало. Ерон чу одобрителни викове, ала те заглъхнаха, щом старецът заговори за славата на Дръм. Говореше за Дейл Страшния и за Рорин Разбойника, и за стоте сина на Гормонд Дръм, Стария баща. Извади Червен дъжд и им разказа как Хилмар Дръм Хитрия взел меча от рицар в броня, с хитрини и с дървен кривак. Заговори за отдавна изгубени кораби и забравени битки отпреди осемстотин години и тълпата се изнерви. А той говори и говори, а после говори още.

А когато отвориша сандъците на Дръм, капитаните видяха скъперническите дарове, които им беше донесъл. „Никой трон не е бил купуван с бронз“, помисли Мокра коса. И тази истина ясно отекна, когато виковете „Дръм! Дръм! Дънстан крал!“ бързо заглъхнаха.

Ерон усети как се е стегнал на възел стомахът му и му се стори, че вълните затъгнаха по-силно. „Време е. Време е Виктарион да заяви правото си“.

– Кой ще е крал над нас? – извика отново жрецът, ала този път гневните му черни очи намериха брат му сред тълпата. – Девет сина се родиха от слабините на Квелон Грейджой. Един беше по-могъщ от всички тях и не позна страх.

Виктарион срещна погледа му и кимна. Капитаните се раздвоиха пред него, щом започна да се изкачва по каменните стъпала.

– Братко, дай ми благословията си – рече той, щом стигна на върха. Коленичи и сведе глава. Ерон отпуши меха и изля струя солена вода на челото му.

– Което е мъртво не може никога да умре – рече жрецът, а

Виктарион отвърна:

– ...но се вдига отново, по-крепко и по-силно.

Когато Виктарион стана, под него се подредиха поборниците му: Ралф Куция, Червения Ралф Стоунхауз и Нют Бръснаря, все лични воини. Стоунхауз носеше знамето на Грейджой: златния кракен на поле, черно като среднощно море. Като го развя, капитани и крале зареваха името на лорд-капитана. Виктарион изчака да млькнат и рече:

– Всички ме знаете. Ако искате сладки слова, търсете другаде. Език на певец аз нямам. Имам брадва и имам тези. – Вдигна грамадните си облечени в стомана юмруци да ги видят; Нют Бръснаря им показа бравата му, страховит къс стомана. – Бях верен брат – продължи Виктарион. – Когато се ожени Бейлон, мен прати в Харлоу да доведе невестата му. Аз водих бойните му кораби в много битки и ни една не загубих. Първия път, когато Бейлон взе короната, мен прати в Ланиспорт да отрежа опашката на лъва. Втория път пак мене прати да одера кожата на Младия вълк, ако нададе вой. Всичко, което ще ви дам, е повече от даровете от Бейлон. Само това имам да ви кажа.

Щом свърши, поборниците му завикаха:

– ВИКТАРИОН! ВИКТАРИОН! ВИКТАРИОН КРАЛ! – Под тях мъжете му заизсипваха сандъците, порой от сребро, злато и драгоценни камъни, натрупано с грабежи тежко имане. Заблъскаха се капитани, заграбиха с шепи от най-скъпоценните неща и се разкрещяха: – ВИКТАРИОН! ВИКТАРИОН! ВИКТАРИОН КРАЛ! – Ерон следеше Вранско око. „Сега ли ще проговори, или ще остави кралския събор да продължи?“ Оркууд от Оркомонт шепнеше нещо в ухото на Юрон.

Но не Юрон бе този, който сложи край на виковете, беше Аша. Пъкна два пръста в устата си и изсвири, остър пронизителен звук, който прорязва глъчта като нож масло.

– Чичо! Чичо!!! – Наведе се, сграбчи от купчината усукан златен наниз и се заизкачва по стъпалата. Нют я хвана за ръката и за миг Ерон се обнадежди, че поборниците на брат му ще я усмирят, но Аша се издърпа от хватката на Бръснаря, каза нещо на Червения Ралф и го принуди да се отдръпне. Щом продължи нагоре, виковете заглъхнаха. Беше дъщерята на Бейлон Грейджой и тълпата бе любопитна да чуе думите й.

– Хубаво е, че си донесъл такива дарове на краличиния ми събор, чичо – заговори тя високо. – Но нямаше нужда да обличаш толкова броня. Обещавам, че няма да те нараня. – Аша се обърна към капита ните. – Няма по-храбър мъж от моя чичо, нито по-силен или по-свиреп в битки. И може да брой до десет, като всеки друг, с очите си съм го виждала...

макар че когато потрябва да ги докара до двайсет, си събува ботушите. – Това ги разсмя. – Но си няма синове, уви. Жените му все умират. Вранско око е по-стар и има повече право...

– Има, я! – ревна отдолу Червения гребец.

– Да, но моето право е и над неговото. – Аша игриво нагласи наниза на главата си и златото блеона над черната ѝ коса. – Брат на Бейлон не може да е пред син на Бейлон!

– Синовете на Бейлон са мъртви – извика Ралф Куция. – Тук виждам само дъщеричката на Бейлон!

– Дъщеричка? – Аша бръкна под кожения си елек. – Охо! Какво е това? Да ви го покажа ли? Някои от вас не са го виждали, откакто са ви отбили. – Мъжете се разсмяха отново. – Цици на крал са нещо ужасно, така казва една песен. Да, Ралф, жена съм... макар и не *бабичка* като теб. Ралф Куция... май трябваше да е Ралф Мекия? – Аша извади кама между гърдите си. – И майка съм също, а това тук ми е сукалчето! – Вдигна я високо. – А, ето ги и поборниците ми. – Минаха покрай тримата на Виктарион и застанаха под нея: Карл Девицата, Тристифер Ботли и рицарят сир Харас Харлоу, чийто меч Сум рак бе също толкова легендарен като Червен дъжд на Дънстан Дръм. – Чичо ми каза, че го знаете. И мене ме знаете...

– Искам да те позная по-добре! – викна някой отдолу.

– Иди си вкъщи и познай жена си – рязко отвърна Аша. – Чичо казва, че ще ви даде повече, отколкото ви даде баща ми. Е, и какво беше то? Злато и слава, ще кажат някои. Свобода, още по-сладко. Да, така е, той ни даде това... и вдовици ви даде също така, както ще ви каже лорд Блектайд. На колко от вас им изгоряха домовете, когато дойде Робърт? На колко от вас дъщерите им бяха насилени и опозорени? Изгорени села и срутени замъци, това ви даде моят баща. Разгром ви даде. А чичо ми тук ще ви даде още повече. Не и аз.

– Ти какво ще ни дадеш? – попита високо Лукас Код. – Плетки?

– Да, Лукас. Аз ще ви изплета кралство. – Аша запремята камата от ръка в ръка. – Трябва да си вземем урок от Младия вълк, който спечели всяка битка... и загуби всичко.

– Един вълк не е кракен – възрази Виктарион. – Каквото сграбчи един кракен, не го пуска, било то кораб или левиатан.

– А *какво* сме сграбчили ние, чичо? Севера? Какво е то, освен левги, и левги, левги и левги, далече от песента на морето? Взели сме Рова Кайлин, Дълбоки лес, Тореново поле, че и *Зимен хребет*. Какво имаме да покажем от тях? – Махна с ръка и мъжете ѝ от „Черен вятър“ поеха

напред, със сандъци от дъб и желязо на раменете. – Давам ви богатство на Каменния бряг – рече Аша, щом обърнаха първия. Надолу по съпалата затрополи порой от камъчета – камъчета сиви, черни и бели, огладени от морето. – Давам ви богатствата на Дълбоки лес – каза Аша и отвориха втория сандък. Изсипаха се шишарки и заподскачаха надолу към тълпата. – И най-сетне, златото на Зимен хребет. – От третия сандък се изсипаха жълти репи, кръгли, твърди и големи колкото мъжка глава, и се спряха сред купчината камъни и шишарки. Аша набучи една на камата си. – Хармънд Шарп – извика, – твоят син Хараг умря в Зимен хребет, заради това. – Дръпна рязата от острието и му я хвърли. – Мисля, че имаш други синове. Ако искаш да замениш живота им за рязя, извикай името на чичо ми!

– А ако викна *твое* име? – ревна отдолу Хармънд. – Тогава какво?

– Мир – отвърна Аша. – Земя. Победа. Ще ви дам нос Морски дракон и Каменния бряг, черна земя, високи дървета и камъни, достатъчно за всеки от по-младите ви синове да си вдигне палат. Ще имаме и северняците... за приятели, да застанат с нас срещу Железния трон. Изборът ви е прост. Мен коронясайте, за мир и победа. Или коронясайте чичо ми, за още война и още разгром. – Прибра камата в пазвата си. – Какво ще поискате, железнородени?

– *Победа!* – извика високо Родрик Четеца, събрал шепи пред устата си. – Победа и Аша!

– *АША!* – отекна гласът на лорд Белор Блектайд. – *АША КРАЛИЦА!*

Екипажът на Аша подхвана вика:

– *АША! АША! АША КРАЛИЦА!* – Тупаха с крака, размахваха юмруци и деряха гърла, а Мокра коса слушаше и не можеше да повярва. „Готова е да развали стореното ст баша й!“ Но Тристифер Ботли викаше за нея, и много от Харлоу, от Гудбрадър и лорд Мерлин с почервеняло лице, повече мъже, отколкото бе готов да повярва жрецът... за *жена*.

Но други мълчаха или мърмореха сърдито.

– Никакъв страхлив мир! – ревна Ралф Куция. Червеняя Ралф Стоунхауз развя знамето на Грейджой и изрева: – Виктарион! *ВИКТАРИОН! ВИКТАРИОН!* – Мъжете започнаха да се бутат, някой хвърли шишарка по главата на Аша. Щом тя се приведе, импровизираната корона се смъкна от косата й. За миг на жреца му се стори, че стои над гигантски мравуняк, с хиляди кипнали мравки в краката му. Викове „Аша!“ и „Виктарион!“ изригнаха на вълни и заглъхваха, и сякаш

свирепа буря всеки миг щеше да ги погълне всички. „Бурният бог е сред нас – помисли жрецът, – сее гняв и раздор“.

Рязък като забивка на меч, воят на рог разцепи въздуха.

Силен и гибелен бе гласът му, всяващ тръпки нажежен писък, и костите му сякаш запулсираха с него. Воят се проточи във влажния морски въздух.

Всички очи се извърнаха към звука. Рога надуваше един от мелезите на Юрон, чудовищен мъж с бръсната глава. По ръцете му лъщяха гривни от злато, нефрит и гагат, а на широката му гръд бе жигосана някаква хищна птица, от чиито свити нокти капеше кръв.

Рогът, който надуваше, бе лъскаво черен и извит, по-висок от човешки бой и вдигнат в двете му ръце. Обкован беше с пръстени от червено злато и тъмна стомана и гравирани с древни валириански глифове, които сякаш проблясваха тъмночервени с усилващия се вой.

Звукът беше ужасен, вой, изпълнен с болка и гняв, от който ушите сякаш изгаряха. Ерон Мокра коса запуши своите и се замоли дано Удавеният бог да прати могъща вълна, да пръсне рога и да го накара да замълчи, но писъкът не секваше и не секваше. „Това е рогът на ада“, искаше му се да изкрещи, макар че никой нямаше да го чуе. Бузите на татуирания мъж толкова се бяха издули, че сякаш всеки миг щяха да се пръснат, а мускулите по гърдите му се гърчеха, все едно че птицата се напряга да се изтръгне от плътта и да полети на воля. А глифовете вече пламтяха ярко, всяка черта и буква блестяха, нажежени до бяло. Ехтеше и ехтеше адският звук, отекваше през виещите хълмове и над водите на Люлката на Нага, разбиваше се в планините на Голям Уик и се връщаше, ехтеше и ехтеше, докато не изпълни целия мокър свят.

И когато вече изглеждаше, че звукът никога няма да спре – спря.

Дъхът на свирача най-сетне свърши. Той залитна и едва не падна.

Пред очите на жреца Оркууд от Оркмонт го прихвана под мишницата и го задържа, а Лукас Код Левака пое от ръцете му огромния извит рог. От рога се вдигна тънка ивица дим и жрецът видя кръв и мехури по устните на мъжа, който го беше надул. Птицата на гърдите му също кървеше.

Юрон Грейджой се заизкачва бавно, очите на всички бяха приковани в него. Високо над главите им чайките крещяха и крещяха. „Безбожник не може да седи на Престола от Морски камък“, помисли Ерон, но знаеше, че трябва да позволи на брат си да говори. Устните му се размърдаха в безмълвна молитва.

Поборниците на Аша отстъпиха встрани, тези на Викторион –

също. Жрецът отстъпи назад и опря длан в студения грапав камък на ребрата на Нага. Вранско око спря на най-горното стъпало, при портите на Палата на Сивия крал, и извърна око – смеещото се око – към капитани и крале, но Ерон усети и другото му око, онова, което криеше.

– *ЖЕЛЕЗНОРОДЕНИ* – заговори Юрон Грейджой. – Чухте рога ми. Сега чуите думите ми. Аз съм брат на Бейлон, най-големият жив син на Квелон. В жилите ми тече кръвта на владетеля Викон и кръвта на Стария кракен. Но съм плавал по-далече от всеки от тях. Само един жив кракен никога не е познал поражение. Само един никога не е свеждал глава. Само един е стигал до Асшаи при Сянката и е видял чудеса и ужаси невъобразими...

– Ако толкова ти е харесала Сянката, върни се там – извика розовобузият Карл Девицата, от поборниците на Аша.

Вранско око го пренебрегна.

– Малкият ми брат иска да довърши войната на Бейлон и да вземе Севера. Милата ми племенница иска да ни даде мир и борови шишарки. – Сините му устни се кривнаха в усмивка. – Аша предпочита победа пред поражение. Виктарион иска кралство, не няколко жалки разтега суша. От мен ще имате и двете.

– Вранско око ме наричате – продължи той. – Е, кой има по-остро око от враната? След всяка битка враните идват, стотици и хиляди, да пируват с падналите. Една врана зърва смъртта отдалече. И аз казвам, че цял Вестерос умира. Ония, които ме последват, ще пируват до края на дните си.

– Ние сме желязородените и някога сме били завоеватели – викна Юрон. – Думата ни е властвала навсякъде, където се чува шумът на вълните. Моят брат иска да се примирите със студения окаян север, племенницата ми – с още по-малко... Но аз ще ви дам Ланиспорт. Планински рай, Арбор, Староград, Речните земи и Предела, Кралския лес и Дъждовния лес, Дорн и Граничните земи, Лунните планини и Долината на Арин, Тарт и Каменните стъпала. Казвам: да вземем *всичко*. Казвам: да вземем *Вестерос*. – Обърна се към жреца. – Всичко това – заради още по-голямата слава на нашия Удавен бог, разбира се.

За кратък миг дори Ерон бе пометен от дързостта на думите му. Жрецът бе сънувал същия сън още когато бе зърнал в небето червената комета. „Ще пометем с огън и меч зелените земи, ще изкореним седемте богове на септоните и белите дървета на северняците...“

– Вранско око – извика Аша, – в Асшаи ли си оставил ума си? Щом не можем да задържим Севера – а не можем, – как можем да завладеем

целите Седем кралства?

– Че защо, нима не е ставало и преди? Толкова малко ли е научил Бейлон дъщеря си на бойна слава? Виктарион, шерката на нашия брат май никога не е чувала за Егон Завоевателя.

– Егон? – Виктарион скръсти ръце над бронята на гърдите си. – Какво общо има Завоевателя с нас?

– Знам за войната не по-малко от тебе, Вранско око – каза Аша. – Егон Таргариен е завладял Вестерос с дракони.

– Ние – също – закани се Юрон Грейджой. – Рога, който чухте, го намерих сред димящите руини на някогашната Валирия, където никой не е посмявал да стъпи... освен мен. Чухте неговия зов и усетихте силата му. Това е драконов рог, обкован с червено злато и валирианска стомана, натежала от магии. Древните господари на дракони са надували някога такива рогове, преди да ги погълне Ориста. С този рог, железно-родени, мога *дракони* да подчиня на волята си.

Аша се изсмя.

– Рог, с който да подчиниш кози, щеше да ти е повече от полза, Вранско око. Няма вече дракони.

– Отново грешиш, момиче. Три са, и знам къде да ги намеря. Това, разбира се, заслужава една корона от плавей.

– *ЮРОН* – извика Лукас Код Левака.

– *ЮРОН! ВРАНСКО ОКО! ЮРОН!* – ревна Червения гребец. Немите и мелезите от „Тишина“ обърнаха сандъците на Вранско око и изсипаха даровете му пред капитани и крале. И жрецът чу вика на Хото Харлоу, докато пълнеше шепите си със злато. Горолд Гудбрадър също извика, а след него Ерик Трошача на наковални.

– *ЮРОН! ЮРОН! ЮРОН!* – Викът се усили и се превърна в рев. – *ЮРОН! ЮРОН! ВРАНСКО ОКО! ЮРОН КРАЛ!* – Затъркала се нагоре по хълма на Нага като Бурния бог, затрещял с облаците. – *ЮРОН! ЮРОН! ЮРОН! ЮРОН!*

Дори един жрец може да изпита съмнение. Дори един пророк може да познае ужас. Ерон Мокра коса бръкна дълбоко в себе си да подири своя бог и откри само тишина. Хиляди гласове ревяха името на брат му, а той чуваше само писъка на ръждясала желязна панта.

БРИЕН

На изток от Девиче езеро се заиздигаха диви хълмове, а боровете се сгъстиха като сиво-зелено войнство.

Дик Чевръстия каза, че пътят бил най-кратък и лек покрай брега, тъй че рядко губеха залива от поглед. Градчетата и селата ставаха все по-малки и по-нарядко. На свечеряване спираха в някой хан. Краб делеше общо легло с други пътници, а Бриен взимаше стая за нея и Подрик.

– По-евтино ще излезе, ако всички легнем в едно легло, милейди – току повтаряше Дик Чевръстия. – Можете да сложите меча си между двама ни. Дик Краб е безобиден човек. Почтен е като рицар и честен, колкото е дълъг денят.

– Дните се скъсяват – изтъкна Бриен.

– Е, може и тъй да е. Ако не ми вярвате за в леглото, може на пода да се свия, милейди.

– Не на моя под.

– Ама вие май хич не ми вярвате.

– Доверието се печели. Като златото.

– Както кажете, милейди. Но по на север, като свърши пътят, тогаз ще трябва да ми се доверите. Ако поискам да ви взема златото с върха на меча, кой ще ме спре?

– Ти нямаш меч. Аз имам.

Тръшна вратата между двамата и остана вслушана, докато не се увери, че се е махнал. Колкото и да беше чевръст, Дик Краб не можеше да се мери с Джайм Ланистър, нито с Лудата мишка, нито дори с Хъмфри Уагстаф. Беше мършав и недохранен, единственото му снаряжение беше един очукан и покрит с ръжда шлем. Вместо меч носеше стара нащърбена кама. Докато беше будна, нямаше да представлява опасност за нея.

– Подрик – рече тя, – скоро вече няма да има ханове да ни подслонят. На водача ни не вярвам. Когато си направим бивак, ще можеш ли да ме пазиш, докато спя?

– Да стоя буден ли, милейди? Сир? – Момчето помисли. – Имам меч. Ако Краб се опита да ви посегне, мога да го убия.

– Не – каза тя строго. – Няма дори да се опитваш да се биеш с него. Искам само да го следиш, докато спя, и да ме събудиш, ако направи нещо подозрително. Бързо се будя, ще видиш.

Краб си показа истинския нрав още на другия ден, когато спряха да напоят конете. Бриен отиде в храсталаците и докато клечеше, чу Подрик да казва:

– Ей, какво правиш? Я се махай оттам!

Щом си свърши работата, тя нахлузи бричовете, върна се на пътя и видя, че Дик Чевърстия изтупва брашно от пръстите си.

– В дисагите ми дракони няма да намериш – каза му. – Държа ги по себе си. – Една част бяха в кесията на колана ѝ, другото го криеше в двата джоба, пришити от вътрешната страна на дрехите. Дебелата кесия, която държеше в дисагите, беше пълна с медни петаци, сребърни грошове и звезди... и ситно бяло брашно, да я направи още по-дебела. Брашното беше купила от готвача на „Седемте меча“ на заранта, когато тръгна от Дъскъндейл.

– Нищо лошо не ви мисля, милейди. – Обърна оцапаните си с брашно длани да покаже, че не държи оръжие. – Исках само да видя дали ги имате тия дракони, дето ми ги обещахте. Светът е пълен с лъжци, готови да измамят честния човек. Не че вие сте от тях де.

„Дано да е по-добър като водач, отколкото е като крадец“, помисли Бриен.

– Време е да тръгваме.

Метна се отново на коня.

Докато язدهа, Дик току подхващаше песен – никога цяла, само по някой стих от една, куплет от друга. Тя подозираше, че иска да я разсее, за да престане да е нащрек. Опитваше се да ги прикани с Подрик и те да запоят с него, но без успех. Момчето беше много срамежливо и с вързан език, а Бриен не пееше. „Опитвала ли си се да попееш на баща си? – попитала я беше веднъж лейди Старк в Речен пад, – Пяла ли си на Ренли?“ Никога, никога не беше пяла... а ѝ се беше искало, искало...

Когато не пееше, Дик Чевърстия се разбъбряше, редеше им надълго и широко истории за нос Краклоу. Всяка мрачна долчина си имала владетел, повечето – съюзени само от недоверието си към външните хора. В жилите им течала тъмна и силна кръвта на Първите хора.

– Андалите се опитали да завземат Краклоу, но сме им изцедили кръвта в долчините и сме ги издавили в блатата. Само че каквото синовете им не могли да вземат с мечове – спечелили го хубавите им дъщери с целувки. Изпоженили се в къщите, които не могли да завладеят, аха.

Кралете на Дарклин и Дъскъндейл се опитали да наложат властта си над нос Краклоу; родът Мутън от Девиче езеро също се опитал, а след тях надутите Целтигар от Рачи остров. Но Краклоу познавали

блатата и горите си така, както не ги познавал никой външен, и щом ги притиснел някой, изчезвали в безбройните кухни, с които били надупчени хълмовете им. Когато нямало завоеватели, с които да се бият, биели се помежду си. Кръвните им вражди били дълбоки и тъмни като блатата между хълмовете. От време на време по някой юначен герой донасял мир на Носа, но мирът никога не траел повече от живота му. Лорд Луцифер Харди, виж, той бил велик, и братята Брун също така. Стариат Троши-кости още повече, но Краб били най-юначни от всички. Дик още отказваше да повярва, че Бриен така и не е чувала за сир Краб и подвижите му.

– Защо да лъжа? – попита го тя. – Всяко място си има местни герои. В моя край певците пеят за сир Галадон от Морн, Съвършения рицар.

– Сир кой? – Дик изсумтя. – Изобщо не съм чувал за него. Защо е бил толкова скапано съвършен?

– Сир Галадон бил герой толкова силен и доблестен, че самата Дева си изгубила сърцето по него. Дала му вълшебен меч в знак на любовта си. Праведната дева се наричал. Обикновен меч не можел да я спре, нито щит можел да устои на целувката ѝ. Сир Галадон носел гордо Праведната дева, но само три пъти я извадил от ножницата. Не прибягвал до Девата срещу смъртен мъж, защото била толкова силна, че борбата ставала нечестна.

Краб, кой знае защо, реши, че това е смешно.

– Съвършения рицар? Ха! Съвършения глупак по-скоро. Какъв смисъл да имаш скапан магически меч, като не можеш да го използваш?

– Чест – отвърна тя. – Смисълът е в честта. Това само го разсмя още повече.

– Сир Кларънс Краб щеше да си изтрие косматия задник с вашия Съвършен рицар, милейди. Мен ако ме питате, ако се бяха срещнали двамата, сега на лавицата в Шепотите щеше да има още една глава. „Трябваше да си използвам магическия меч – щеше да разправя сега на всички други глави. – Трябваше да си използвам магическия меч“.

Бриен неволно се усмихна.

– Може би. Но сир Галадон не е бил глупак. Срещу осем стъпки висок враг, яхнал бизон, като нищо щеше да извади Праведната дева. Казват, че веднъж с нея убил дракон.

Дик Чевръстия не се впечатли.

– Троши-кости също се е бил с дракон, но без да му трябва магически меч. Просто му вързал врата на възел, тъй че все път щом блъвнел огън, си изпичал задника.

– А какво е направил Троши-кости, когато дошли Егон и сестрите му? – попита Бrien.

– Вече бил умрял. Милейди трябва да знае това. – Краб я погледна накриво. – Егон пратил в Краклоу оная сестра – Висения. Владетелите вече били чули за края на Харън. Не били глупави и положили мечовете си в нозете ѝ. Кралицата ги приела като свои и им рекла, че не дължат вярност на Девиче езеро, нито на остров Краб или на Дъскъндейл. Проклетите Целтигар още си пращат хората на източния бряг да му събират данъци. Ако пратят повече, някои току-виж се върнат... иначе се кланяме само на нашите лордове и на краля. На *истинския* крал, не на Робърт и пасмината му. – Дик се изплю. – Имаше от Краб, от Брун и от Блатните, с принц Регар на Тризьбеца, и в Кралската му гвардия също. Един от Харди, от Кейв и Пайн, и *трима* Краб, Клемент, Рупърт и Кларънс Късия. Шест стъпки висок е бил, но по-нисък от истинския сир Кларънс. Всички на Краклоу сме драконови хора.

Движението по пътя на североизток все повече оредяваше и вече не можеше да се намерят ханове. Пътят всъщност вече не беше и път, а обрасла с бурени пътека. Нощуваха в едно рибарско селце. Бrien плати на селяците няколко медника да им позволят да спят в един плевник. Качи се с Подрик на листницата и издърпа стълбата.

– Оставите ли ме долу сам, току-виж съм ви откраднал скапаните коне – викна Краб. – Я по-добре пуснете стълбата и за мене, милейди. – Тя не отговори и той продължи: – Ще завали тая нощ. Студен силен дъжд. И к'во, вие с Под ще си спите горе на сухо и топло, а горкият стар Дик да трепери долу самичък. – Заклати глава и замърмори, докато си постилаше върху купчина сено. – Ей, не бях виждал такава недоверчива девица като вас.

Бrien се сви под наметалото си, Подрик се прозяваше до нея. „Не винаги съм била толкова недоверчива – можеше да извика на Краб. – Като малко момиче вярвах, че всички мъже са благородни като баща ми“. Дори мъжете, които ѝ говореха колко хубаво момиче била, колко висока, прелестна и умна, колко изящно танцувала. Септа Роел ѝ беше смъкнала пердето от очите.

– Говорят тези неща само за да спечелят благоволенията на баща ти – така ѝ каза. – Истината ще намериш в огледалото си, не на мъжките езици. – Урокът беше жесток и тя плака дълго, но ѝ свърши добра работа, когато при Харънхъл сир Хюл и другите си завъртяха играта. „Една девица трябва да е недоверчива в този свят, иначе няма да остане задълго девица“, мислеше си.

Заваля.

В турнирния сблъсък при Горчив мост Бриен беше издирила и скъса от бой един по един ухажорите си – Фароу, Амброуз и Рунтавия, Марк Мюлендор, Реймънд Нейланд и Уил Щърка. Хари Сойър го събори от коня и счупи шлема на Робин Потър, и му остави грозен белег. А щом падна и последният от тях, Майката ѝ поднесе самия Конингтън. Този път сир Ронет държеше меч, не роза. Всеки удар, който му нанасяше, бе по-сладък от целувка. За нея поне.

Него ден Лорас Тирел се оказа последният, озовал се срещу гнева ѝ. Той изобщо не я беше ухаждал, едва ли изобщо я беше и поглеждал дори, но в този ден носеше три златни рози на щита си, а Бриен мразеше розите и това ѝ вдъхна още повече ярост и сила. Заспа, сънувайки боя с него. И сир Джайм, как стяга многоцветния плащ на раменете ѝ.

На заранта все още валеше. Докато закусваха, Дик Чевръстия предложи да изчакаат да спре.

– Кога ще е това? Утре? След две седмици? Когато се върне лятото? Не. Имаме си наметала и ни чакат левги езда.

Валя през целия ден, Тясната дияра на пътя, която следваха, скоро стана на кал под конските копита. Малкото дървета наоколо бяха голи, непрестанният дъжд бе превърнал опадалите листа в мокър кафяв килим. Въпреки подплатата от катерича кожа наметалото на Дик също беше подгизнало и като го гледаше колко трепери, Бриен за миг изпита жалост. „Недохранен е, ясно“. Зачуди се дали наистина има контрабандистки залив или срутен замък, наречен Шепотите. Гладните бяха способни на отчаяни ходове. Всичко това можеше да се окаже измислица, само колкото да я подлъже.

Ромонът на дъжда сякаш бе единственият звук на света. Дик Чевръстия упорито яздеше напред. Беше се свил над седлото, сякаш така можеше да се опази сух. Нямаше никакво село, дърветата, които да ги заслонят, също свършиха и трябваше да вдигнат бивака си между някакви скали на петдесетина разтега от линията на прилива. Скалите поне сякаш да ги защитят от вятъра.

– Няма да е зле тая нощ да се пазим, милейди – каза Крас, докато се мъчеше да запали огъня: беше събрал сухи съчки. – На такова място може да се въдят млящери.

– Какво? – Бриен го изгледа подозрително.

– Млящери – повтори с наслаждение Дик Чевръстия. – Чудовища. Приличат на хора, само че главите им са много големи и имат люспи там, където му е косата на човек. Бели са като рибешки корем с

паяжини между пръстите – ципи де. Винаги са мокри и миришат на риба, с издути устни и зелени зъби, остри като игли. Разправят, че Първите хора отдавна ги били избили, ама не е вярно. Идат нощем да крадат лоши дечица, и като стъпват с ципестите си крака, се чува *мляс, мляс*. Момчетата ги държат за приплод, но момчетата ги ядат с острите си зелени зъби. – Погледна ухилено към Подрик. – Ще те изядат, момче. Ще те изядат *суров*.

– Само да се опитат. – Подрик опипа меча си.

– Ти опитай. Само опитай. Млящерите хич не умират лесно. – Смигна на Бриен. – Вие лошо момиченце ли сте, милейди?

– Не. – „Само глупачка“. Дървата бяха много влажни и не се палеха, колкото и искри да изкарваше с кремъка и парчето стомана. Прахантата задимяваше, но нищо повече. Отвратена, тя опря гръб на скалата, загърна се в наметалото си и се примири със студената мокра нощ. Дъвчеше коравото резенче осолено говеждо и си мечтаеше за горещо ядене, а Дик Чевръстия разправяше за времената на сир Кларънс Краб и как се бил с краля на млящерите. Сладкодумно разказваше, трябваше да му го признае. „Но и Марк Мюлендор също беше забавен с малката си маймунка“.

Твърде мокро беше, за да види как се скри слънцето, твърде мокро, за да види изгряващата луна. Нощта се възцари, студена и беззвездна. На Краб му свършиха приказките и заспа. Скоро и Подрик захърка. Бриен седеше с гръб на скалата и слушаше вълните. „Близко ли си до морето, Санса? Дали чакаш сега при Шепотите кораб, който така и няма да дойде? Кой ли е с тебе? Превоз за трима, каза той. Дали и Дяволчето е с тебе, и сир Донтос, или си намерила малката си сестра?“

Изтеклият ден беше дълъг и Бриен бе уморена. Усети как клепачите ѝ натежават. На два пъти задряма. Втория път се събуди с разтуптяно сърце, убедена, че някой е надвиснал над нея. Крайниците ѝ бяха изтръпнали, а наметалото се беше омотало около глезените ѝ. Изрита го и се изправи. Дик Чевръстия лежеше свит на кълбо на мокрия пясък и спеше. „Сън. Беше само сън“.

Навярно беше сбъркала, като изостави сир Крейгтон и сир Илифер. Изглеждаха честни хора. „Де да беше дошъл и Джайм с мен...“ Но той беше рицар на Кралската гвардия, мястото му беше при неговия крал. А и тя си искаше Ренли. „Заклех се да го защита и се провалих. После се заклех да отмъстя за него и пак се провалих. Вместо това избягах с лейди Кейтлин и нея също провалих“. Вятърът бе сменил посоката и дъждът биеше в лицето ѝ.

На другия ден пътят се смали до тясна чакълеста пътека, а накрая – до жалък намек за път. Някъде към обед изведнъж свърши в подножието на обрулена от вятъра стръмнина. На върха ѝ се издигаше малък, навъсен над вълните замък, трите му кули се очертаваха на фона на оловно-сивото небе.

– Това ли е Шепотите? – попита Подрик.

– Да ти прилича на скапана развалина? – сопна се Краб и се изплю.
– Това е Злата бърлога, седалището на стария лорд Брун. Тук обаче пътят свършва. Отгук нататък ни чакат боровете.

Бриен огледа стръмнината.

– Как ще стигнем горе?

– Лесно. – Дик Чевръстия обърна коня си. – Обаче стойте близо до Дик. Млящерите много си падат по заваяни хора.

Пътят нагоре се оказа тясна каменна пътека, скрита в пропуканата скала. Тук-там имаше изсечени стъпала. От двете страни ги обграждаха стръмни проядени от вятъра стени. На някои места се бяха образували фантастични фигури. Докато се катереха, Дик Чевръстия им сочеше:

– Онова там е глава на великан, нали? – Бриен се усмихна, като я видя. – Виж ей там, онова пък е каменен дракон. Другото му крило паднало, когато баща ми бил още момче. Онова над него, провисналото е виме, като бозките на дърта вещица. – Хвърли кос поглед към гърдите ѝ.

– Сир? Милейди – извика Подрик. – Конник.

– Къде? – Никоя от скалите не ѝ напомняше за конник.

– На пътя. Не е скален конник. Истински. Следва нас. Там, долу. – Момчето посочи.

Бриен се обърна. Бяха се изкачили толкова нависоко, че се виждаше на няколко левги покрай брега. Конят идваше по същия път, откъдето бяха минали и те, на две-три мили назад. „Пак ли?“ Изглежда подозрително Чевръстия Дик.

– Не ми се мръщи така – рече Краб. – Който и да е, нищо общо няма с мен. Някой от мъжете на Брун ще да е, сигурно се връща от войните. Или от ония певци, дето скитат от място на място. – обърна глава и се изплю. – Поне съм сигурен, че не е проклет млящер. Те не яздят коне.

– Не е – съгласи се Бриен. В това поне Дик беше прав. Последните стотина стъпки се оказаха най-стръмни и опасни. Под копитата на конете им се къртеха камъчета и се търкаляха надолу по пътеката. Накрая излязоха от пукнатината в скалата и се озоваха под стените на замъка. Над парапета надникна някакво лице и се скри. На Бриен ѝ се стори, че

е женско, каза го на Дик Чевърстия и той се съгласи.

– Брун е много стар да се катери по стените, а синовете и внуците му тръгнаха на война. Останали са само дърти пачаври и едно сополиво тригодишно бебе.

Беше й на устата да го попита на страната на кой от кралете е лорд Брун, но май вече нямаше никакво значение. Синовете на Брун бяха заминали; някои сигурно нямаше да се върнат. „Тук няма да намерим гостоприемство“. Замък, пълен със старци и старици, жени и деца, едва ли щеше да отвори портите си на въоръжени странници.

– Говориш за лорд Брун все едно, че го познаваш – рече тя на Дик Чевърстия.

– Може и да съм го познавал. Някога.

Тя погледна предницата на палтото му. На мястото на отпращия знак се виждаха конци и между тях по-тъмна тъкан. Водачът й явно беше дезертъор. Дали конникът зад тях нямаше да се окаже негов брат по оръжие?

– Трябва да продължим – изсумтя Дик, – преди Брун да вземе да се чуди какво търсим под стените му. Даже дъртите пачаври могат да стрелят с арбалет. – Махна с ръка към варовиковите хълмове, издигащи се отвъд замъка. – Оттук нататък вече няма пътища, само потоци и дивечови пътеки, но милейди хич да не я е страх. Дик Чевърстия ги знае тези места.

Точно от това се страхуваше Бриен. Вятърът по билото на стръмнината се усилваше, но единственото, което надушваше тя, беше капан.

– А онзи ездач? – Освен ако конят му можеше да върви по вълните, скоро щеше да се заизкачва по стръмнината.

– Ако е някой глупак от Девиче езеро, няма дори да може да намери проклетата пътека. А и да я намери, ще ни изгуби из горите. Там няма път, по който да хване.

„Само нашите следи“. Бриен си помисли дали няма да е по-добре да го пресрещне още тук, с меч в ръка. „Ще изглеждам пълна глупачка, ако се окаже странстващ певец или някой от синовете на Брун“. Краб май беше прав. „Ако утре още е след нас, ще се оправя с него тогава“.

– Както кажеш. – И обърна кобилата си към дърветата. Замъкът на лорд Брун се смали зад тях и скоро се изгуби от поглед. Около тях като воини на стража се издигаха смърчове и борове, забили в небето острите си копия. Земята беше постеля от нападали иглички, дебела колкото стена на замък и осеяна с шишарки. Копитата на конете не издаваха звук. Поваля малко, после спря и заваля пак, но под огромните борове

едва усещаха по някоя капка.

Язденето през гората бе много по-бавно. Бриен смушваше кобилата през зеления сумрак, обръщаше я покрай дърветата. Разбра, че тук е лесно да се загуби човек. Накъдето и да погледнеш, всичко изглеждаше едно и също. Самият въздух сякаш стана сив, зелен и застинал. Борови клони я дращеа по ръцете и стържеха по прясно изрисувания ѝ щит. Злокобната тишина я дразнеше все повече и повече.

И явно тя притесняваше и Дик Чевръстия. Когато взе да се смрачава, той се опита да запее.

– Имаше един мечок, мечок, мечок, черен, кафяв и космат. – Борове попиваха песента му, както попиваха вятъра и дъжда. След малко спря.

– Тук е лошо – каза Подрик. – Лошо място е тук.

Бриен изпитваше същото чувство, но нямаше да помогне, ако го признае.

– Боровата гора е мрачно място, но в края на краищата е само гора. Тук няма нищо, от което да се боим.

– А млящерите? Ами главите?

– Умно момче – засмя се Дик Чевръстия.

Бриен го погледна ядосано.

– Никакви млящери няма. И никакви глави.

Хълмовете се издигаха, хълмовете се спускаха. По едно време Бриен се усети, че се моли дано Дик Чевръстия да е честен човек и дано да знае накъде ги води. Вече дори не беше сигурна, че ще може да намери морето сама. Ден или нощ, небето си оставаше все така сиво и облачно, без никакво слънце или звезди, по които да може да намери посоката.

Спряха на бивак до лъскаво зелено блато. На сиво-зелената светлина земята изглеждаше съвсем здрава, но щом подкараха, конете им затънаха до глезените. Трябваше бързо да обърнат и да се измъкнат към по-твърдия терен. И там решиха да пренощуват.

– Няма страшно – увери ги Краб. – Ще се върнем нагоре по хълма и ще се спуснем по друг път.

На другия ден беше същото. Яздеха през борове и блата, под тъмно небе и неспирен дъжд, покрай дерета, пещери, руини от древни твърдини и обрасли с мъх каменни зидове. Всяка купчина камъни си имаше своя история и Дик Чевръстия им ги разказваше всичките. Ако го слушаше човек, хората на нос Краклоу бяха напоявали борове си с кръв. Търпението на Бриен взе да се изчерпва.

– Колко още? – попита ядосано най-сетне. – Вече сигурно минахме

покрай всяко дърво на нос Краклоу.

– Не чак – отвърна Краб. – Вече сме близо. Вижте, дърветата оредяват. Близо сме до Тясното море.

„Този глупак, дето ми го обеща, сигурно ще излезе отражението ми в някое езеро“, помисли Бриен, но ѝ се стори безсмислено да се връща, след като е стигнала толкова далече. Но беше уморена, това не можеше да го отрече. Бедрата ѝ се бяха втвърдили като желязо от седлото, а напоследък беше поспивала само по час-два нощем, докато Подрик я пазеше. Ако Дик Чевръстия бе решил да се опита да ги убие, беше сигурна, че ще се случи тук, където теренът му е добре познат. Може би ги водеше към някоя разбойническа бърлога, при хората си, подли като него самия. Или пък просто ги въртеше в кръг и чакаше конникът да ги настигне. Не го бяха зърнали, откакто оставиха зад себе си замъка на лорд Брун, но това още не значеше, че се е отказал от гонитбата.

„Може би ще се наложи да го убия“, каза си тя през нощта, докато крачеше из бивака. От тази мисъл ѝ призля. Стариият ѝ учител по оръжия винаги се беше съмнявал доколко е твърда за битка.

– В мишците си имаш сила на мъж – неведнъж ѝ беше казал сир Гудвин, – но сърцето ти е меко като на всяка девица. Едно е да се упражняваш на двора със затъпен меч в ръка, а съвсем друго – да забиеш цяла стъпка остра стомана в корема на човек и да видиш как светлината гасне в очите му. – За да я кали, сир Гудвин често я пращаше при касапина на баща ѝ да коли агнета и прасенца. Прасенцата квичаха, а агненцата пищяха досущ като уплашени деца. Свършеше ли клането, очите на Бриен бяха заслепени от сълзи, а дрехите – толкова плувнали в кръв, че ги даваше на слугинята си да ги изгори.

Но сир Гудвин продължаваше да храни съмнения. – Прасето си е прасе. С човек е друго. Когато бях скуайър, млад колкото теб, имах един приятел, силен, бърз и гъвкав, всички надвиваше на учебния двор. Всички знаехме, че един ден от него ще стане блестящ рицар. После дойде войната, на Каменни стъпала. Видях как приятелят ми смъкна врага си на колене и избя бравдата от ръката му, но когато трябваше да го довърши, се поколеба само за миг. В битката един миг е цял живот. И онзи измъкна камата си и намери пролука в бронята на приятеля ми. Силата му, бързината, храбростта, цялото му с толкова мъка добито умение... струваше по-малко и от шутовска пръдня, *защото трепна пред убийството*. Запомни го това, момиче.

„Ще го помня“, обеща тя на сянката му и огледа боровата гора. Седна на един камък, извади меча си и почна да го точи. „Ще го помня

и се моля да не трепна“.

Денят дойде сив, студен и облачен. Така и не видяха слънцето да се вдига, но щом черното отстъпи на сиво, Бриен разбра, че е време отново да яхнат конете. С Дик Чевърстия начело поеха през боровете. Бриен го следваше плътно, Подрик бе зад нея на дръгливото си конче.

Замъкът изникна пред очите им ненадейно. Допреди миг бяха в най-дълбокия лес, без нищо друго освен борове на левги и левги във всички посоки. После заобиколиха една канара и отпред зейна просека. На една миля по-натам гората изведнъж свършваше. Отвъд нея беше небе и море... и дивен порутен замък, запустял и обрасъл с хрусталаци и бурени, на самия ръб на стръмнината.

– Шепотите – каза Дик Чевърстия. – Слушайте. Чувате ли главите?

Подрик зяпна.

– Чувам ги.

Бриен също ги чу. Смътно, тихо мърморене, което като че ли идваше по-скоро изпод земята, отколкото от замъка. Щом приближиха скалите, звукът се усили. Морето е, изведнъж осъзна тя. Вълните бяха прояли дупки в скалите и буботеха в пещери и тунели под земята.

– Никакви глави няма – рече тя. – Това, дето го чувате да шепне, са вълните.

– Вълните не шепнат. Глави са.

Замъкът беше от стари неодялани камъни, всичките различни. Пролуките между тях бяха запълнени с мъх, а от основите бяха израсли дървета. Повечето стари замъци си имаха гора на боговете. Шепотите май нямаха друго. Бриен подкара кобилата до ръба на пропастта, където стената беше рухнала. Грамадата нападали камъни беше гъсто обрасла с отровен червен бръшлян. Тя върза кобилата за едно дърво и погледна надолу. Вълните се разбиваха и кипяха около останките на пропаднала кула. Зад нея зърна устието на голяма пещера.

– Това е старата кула на фара – каза зад нея Дик. – Срути се още когато бях на половината на годините на Под. Имаше стъпала надолу до заливчето, но като падна скалата, отидоха и те. От тогаз контрабандистите престанаха да спират тук. Едно време можеха с лодки да влязат в пещерата, но вече не. Виждаш ли там? – Опря ръка на гърба ѝ и посочи с другата.

Бриен настръхна. „Едно бутване и ще съм долу при кулата“. Отстъпи назад.

– Не ме пипай.

– Исах само...

– Не ме интересува какво си искал *само*. Къде е портата?

– От другата страна, покрай стената. – Той се поколеба. – Тоя твой шут не е от тия, дето гонят карез, нали? – попита изнервено. – Щото снощи се сетих, че може да ми е сърдит, зарад оная карта, дето му я продадох, пък забравих да му кажа, че контрабандистите вече не спират тук.

– Със златото, което ще получиш, можеш да му върнеш каквото ти е платил за *помощта*. – Бриен не можеше да си представи, че Донтос Холард е заплаха за когото и да било. – Стига изобщо да е тук.

Тръгнаха да заобиколят стената. Някогашният замък беше триъгълен, с четвъртити кули на всеки ъгъл. Портите му бяха съвсем изгнили. Когато Бриен бутна една, дървото изпраща и се откърти на дълги трески и половината врата се срива. Отвътре се виждаше още зелен сумрак. Гората беше пробила през стените и бе погълнала двора и цитаделата. Но зад портата имаше портикул, зъбите му бяха забити дълбоко в меката разкаляна пръст. Желязото беше почервеняло от ръжда, но когато Бриен го разклати, не помръдна.

– От дълго време никой не е използвал тази порта.

– Мога да се прехвърля – предложи Подрик. – До пропастта. Където стената е паднала.

– Твърде опасно е. Камъните са разклатени, а червеният бръшлян е отровен. Трябва да има задна врата.

Намериха я от северната страна на замъка, полускрита в огромен къпинак. Всички плодове бяха обрани, половината храст беше изсечен, за да се отвори пътека до вратата. Това изпълни Бриен с тревога.

– Някой е минал оттук, и то скоро.

– Вашият шут и ония момичета, казах ви – отвърна Краб.

„Санса?“

Бриен не можеше да го повярва. Дори на затъпял от виното пияница като Донтос Холард щеше да му стигне умът да не я води в такова злокобно място. Нещо в тези руини я изпълни с безпокойство. Нямахше да намери Санса тук... но трябваше да провери. „Някой е бил тук – помисли тя. – Някой, който е трябвало да се крие“.

– Аз влизам. Краб, ти идваш с мен. Подрик, искам да наглеждаш конете.

– И аз искам да вляза. Аз съм скуайър. Мога да се бия.

– Точно затова искам да останеш тук. Из тези гори може да има разбойници. Не можем да си оставим конете незапзени.

Подрик изрита едно камъче.

– Както кажете.

Тя се провря през къпинака и дръпна ръждясалата желязна халка. Вратичката се възпротиви за миг, после се отвори рязко, пантите изскърцаха жално. Бриен извади меча си. Макар и в броня, се чувстваше гола.

– Хайде, милейди – подкани я отзад Дик Чевръстия. – Какво чакате? Стария Краб е умрял преди хиляда години.

Какво *чакаше* наистина? „Наистина съм глупава“, каза си. Звукът беше само от морето, от неспирния му екот в кухините под земята, надигащ се и спадащ с всяка вълна. Но *наистина* звучеше като шепот и за един кратък миг тя като че ли видя главите, наредени по лавиците, и ги чу как шепнат: „Трябваше да използвам меча – казваше една. – Трябваше да използвам вълшебния меч“.

– Подрик. В походното ми одеяло е увит един меч. Донеси ми го.

– Да, сир. Милейди, Веднага. – Момчето затича.

– Меч ли? – Дик Чевръстия се почеса зад ухото. – Че ти си имаш меч в ръката. За какво ти е друг?

– Този е за теб. – Вриен му го подаде с дръжката напред.

– За мен? – Краб посегна колебливо, сякаш го беше страх, че мечът ще го ухапе. – Недоверчивата девица дава меч на Дик?

– Знаеш ли как се използва?

– Аз съм Краб. – Дръпна меча от ръката ѝ. – Имам същата кръв като стария сир Клартнс. – Замахна във въздуха и се ухили. – Мечът прави господаря, нали така казват.

Подрик Пейн дотича: държеше до гърдите си Клетвопазител толкова нежно, все едно носеше дете. Дик Чевръстия подсвирна, като видя украсата по ножницата – редицата лъвски глави, но се смълча, щом Бриен извади острието и замахна във въздуха. „Дори звукът му е по-остър, отколкото на обикновен меч“.

– След мен – каза тя, провря се с едното рамо напред през малката портичка и наведе глава под арката.

Стъпи в обраслия двор. Вляво от нея беше главната порта и рухналата коруба на нещо, което трябваше да е било конюшня. През сухия кафяв сламен покрив от половината ясли надничаха млади дръвчета. На мястото на някогашната цитадела беше останала грамада от срутени камъни, обрасли с тъмнозелен и червеникав мъх. Целият двор беше в бурени и борови иглички. Смърчове се извисяваха отвсякъде, в строги войнишки редици. А по средата им се възпрявяше блед странник: тънко язово дърво със ствол, бял като снага на девица, кичестите клони бяха

отрупани с тъмночервени листа. – Зад всичко това беше пустото небе и морето, където стената бе рухнала...

... и останки от огнище.

Шепотите дращеха в ушите ѝ. Бриен коленичи до огнището. Вдигна една главня, подуши я, разбърка пепелта. „Някой снощи се е опитвал да се сгрее. Или са се опитвали да пратят сигнал на минаваш кораб“.

– Ей! – подвикна Дик Чевърстия. – Има ли някой?

– Млъкни – изръмжа Бриен.

– Може да се крият. За да ни огледат добре, преди да се покажат. – Спря се при стъпалата, спускащи се в земята, и надникна в тъмното. – Еееййй! – извика отново. – Има ли някой долу?

Едно от дръвчетата се поклати и от храстите се измъкна някакъв мъж, толкова оцапан с пръст, че все едно беше изникнал от земята. Държеше счупен меч, но това, което я стресна, беше лицето му – малките очи и широкият плосък нос.

Познаваше това лице. Познаваше тези очи. Пъг, така го наричаха приятелите му.

После всичко сякаш стана за миг. От кладенеца се измъкна още един, тихо като змия, хлъзгаща се по мокри листа. Носеше шлем, увит с мръсно парче червена коприна, и държеше късо дебело копие за мятане. Бриен и него позна. Чу зад гърба си шумолене и от червените листа се показа глава. Краб стоеше точно под язовото дърво. Погледна нагоре и видя лицето.

– Ето го – извика на Бриен. – Ето го твоя шут.

– Дик, ела тук! – викна тя.

Шагуел скочи от язовото дърво и се изсмя – по-точно изрева. Беше се загърнал в пъстрото шутовско наметало, толкова избеляло, че по него имаше повече кафяво, отколкото сиво и розово. Вместо шутовски жезъл държеше троен боздуган – три топки с шипове, стегнати с верига за дървената дръжка. Замахна силно и ниско – и едното коляно на Краб се пръсна в кръв и кости.

– Е, т'ва е смешно – изграчи Шагуел, докато Дик падаше. Мечът, който Бриен му беше дала, изхвърча от ръката му и тупна някъде сред високите бурени. Той се загърчи на земята и запищя, стиснал потрошения си крак. – Я виж – рече Шагуел, – че т'ва е Дик Контрабандиста, де то ни даде картата. Би целия този път да ни върнеш златото, а?

– Моля ти се бе – изхленчи Дик, – моля ти се, недей! Кракът ми...

– Боли ли? Ей сега ще ти мине.

– Остави го! – извика Бриен.

– Недей бе! – ревна Дик и вдигна ръце пред лицето си. Шагуел завъртя веднъж топузите с шиповете над главата си и ги натресе право в носа му. Костите изпукаха болезнено и в настъпилата тишина Бриен чу само тупането на сърцето си.

– Лош Шаги – каза изпълзелият от кладенеца. После погледна Бриен и се изсмя: – Пак ли ти ма? Какво, да ни изтрепеш ли дойде? Или за хубавите ни очи ти домъчня?

Шагуел заподскача от крак на крак и завъртя боздугана над главата си.

– За мен е дошла. Всяка нощ ме сънува, като си пхне пръстите в цепката. Мен иска тя, хубавци, на голямата кобила ѝ е домъчняло за веселичкия ѝ Шаги! Ще я шиbam в задника и ще я тъпча с шутовско семе, докато не ми окучи едно като мене.

– Друга дупка ще ти трябва за това, Шаги – каза Тимеон.

– Ами ще ѝ го натикам във всичките тогаз. За по-сигурно. – Измес-ти се вдясно от нея, докато Пъг я заобикаляше отляво, принуждавайки я да отстъпи към разядения ръб на пропастта. „Превоз за трима“, спомни си Бриен.

– Вие сте само трима.

Тимеон сви рамене.

– Тръгнахме кой накъде свари, щом оставихме Харънхъл. Урsvик и пасмината му хванаха на юг за Староград. Рордж реши, че може да се измъкне към Солниците. Аз и момчетата хванахме за Девичето, но така и не стигнахме до кораб. – Дорнецът намести копието в ръката си. – Добре го нареди Варго с оная захапка, знаеш ли. Ухото му почерня и взе да му тече гной. Рордж и Урsvик държаха да се махаме, но Козела вика, ще си го държи замъка. Лорд на Харънхъл бил, вика, никой не можел да му го вземе. Олигави се цял, докато го каза, нали го знаеш как говори. После чухме, че Планината го убивал къс по къс. Един ден ръка, на другия крак, сечал ги чисто. После превързвали чуканите, та Хоут да не умре. Кура му оставил най за накрая, но една птица го повикала в Кралски чертог, тъй че го довършил и заминал.

– Не съм тук за вас. Търся... – за малко да каже „сестра ми“ – един шут.

– Аз съм шут – заяви щастливо Шагуел.

– Не тебе – спря го Бриен. – Онзи, който търся, е с едно благородно момиче, дъщерята на лорд Старк от Зимен хребет.

– Хрътката ти трябва тогаз – каза Тимеон. – Ама и той не е тук. Само ние сме.

– Сандор Клегейн? Какво искаш да кажеш?

– Той е спипал момичето на Старк. Както чух, била тръгнала за Речен пад и той я отвлякъл. Проклетото му псе.

„Речен пад – помисли Бриен. – Отивала е за Речен пад. При родните си“.

– Откъде знаеш?

– Чух го от един от бандата на Берик. Господаря на мълнията също я търси. Разпратил си е хората по Тризъбеца да душат за нея. Случайно срещнахме трима от тях след Харънхъл и им го измъкнахме, преди да умрат.

– Може да е излъгал.

– Може, ама не е. После чухме как Хрътката претрепал трима от хората на брат му в един хан на кръстопътя. Момичето било с него. Ханджията се закле, преди Рордж да го убие, и курвите казаха същото. Ама грозна пасмина бяха, да знаеш. Е, не толкова грозни като тебе, но...

„Опитва се да ме разсее – помисли Бриен. – Да ми приспи ума с гласа си“. Пъг бавно се приближаваше. Шагуел направи още един скок към нея. Тя отстъпи назад. „Ще ме бутнат в пропастта, ако им позволя“.

– Не се приближавайте – предупреди ги.

– Мисля да ти го нашибам в носа, пачавро – заяви Шагуел. – Ще ти хареса, нали?

– Понеже курът му е малък – обясни Тимеон. – Хвърли го тоя хубав меч и може да го дадем по-нежно с тебе. Трябва ни злато да платим на проклетите контрабандисти, нищо повече.

– И ако ви дам злато, ще ни пуснете ли?

– Ами да. – Тимеон се ухили. – Като се начукаш с трима ни, и готово. Ще ти платим като на святна курва. По един сребърник на тек. Иначе така и така ще ти вземем златото и ще те наебем, и ще направим с теб каквото Планината направи с лорд Варго. Какво избираш?

– Това. – Бриен се хвърли към Пъг.

Той вдигна счупения меч да си предпази лицето, но докато го вдигаше, тя замахна отдолу. Клетвопозител сръза кожа, вълна и мускул – и бедрото на наемника. Пъг посече дивашки, докато падаше, и счупеният му меч остърга ризницата й. Бриен заби своя в гърлото му, завъртя острието, измъкна го и се дръпна тъкмо когато копието на Тимеон изсвистя покрай лицето й. „Не трепнах – помисли, когато кръвта потече по бузата й. – Видя ли, сир Гудвин? Не трепнах“. Почти не усети раната.

– Твой ред е – подкани Тимеон, докато дорнецът вдигаше второ копие, по-късо и по-дебело от първото. – Хвърляй.

– Ха, че да ми се дръпнеш и да ме нападнеш, а? И да умра като Пъг. Не. Дръж я, Шаги.

– Ти я дръж – отвърна Шагуел. – Видя ли какво направи с Пъг? Побъркала се е от лунна кръв. – Шутът беше зад нея, Тимеон – пред нея. Както и да се обърнеш, единият щеше да ѝ е в гръб.

– Дръж я и можеш да начукаш трупа ѝ – викна Тимеон.

– [???], любима! – Боздуганът се завъртя.

„Единия избери – каза си Бриен. – Избери единия и го убий бързо“. После, сякаш отникъде, изхвърча камък и удари Шагуел в главата. Бриен не се поколеба. Полетя към Тимеон.

Беше по-добър от Пъг, но имаше само едно късо копие, а тя – меч от валирианска стомана. Клетвопазител сякаш оживя в ръцете ѝ. Не помнеше да е била някога толкова бърза. Острието стана на сива мъгла. Тимеон я прободеше в рамото, но тя му отпра ухото и половината буза, отсече острието на копието и заби цяла стъпка сребристая стомана в корема му през плетената ризница.

Тимеон още се мъчеше да се надигне, когато тя изтръгна острието от него и червата му се изсипаха, червени от кръв. Извади ѝ обаче кама, тъй че се наложи да му отсече и ръката. „Това ти е за Джайм“.

– Майчице милостива – изохка дорнецът, кръв блъвна от устата му и рукна от отсечената китка. – Довърши ме. Върни ме в Дорн, кучко проклета!

Тя го направи.

Обърна се. Шагуел беше на колене, замаян, ръката му шареше за боздугана. Успя да се изправи, олюля се – и втори камък се натресе в слепоочието му. Подрик се беше покатерил на срутената стена и стоеше настръхнал сред червения бръшлян, с нов камък в ръката.

– *Казах* ти, че мога да се бия! – извика ѝ. Шагуел запълзя назад и ревна:

– Предавам се! Недей да убиваш миличкия Шаги. Виж колко съм смешен, не бива да умра!

– Не си по-добър от другите. Крал си, насилвал си и си убивал.

– [???], да, да, няма да отричам... ама съм смешен. Карам мъжете да се смеят.

– И жените да плачат.

– Аз ли съм виновен? Жените нямат чувство за хумор.

Бриен отпусна Клетвопазител.

– Копай гроб. Тук, под язовото дърво. – Посочи с върха на меча.

– Нямам лопата.

– Имаш две ръце. – „Една повече, отколкото оставихте на Джайм“.

– Що да си правим труда? Остави ги на враните.

– Тимеон и Пъг могат да нахранят враните. Дик Чевръстия ще си има гроб. Той беше Краб. Това е родовият му замък.

Земята се беше размекнала от дъжда, но пак отиде целият ден, докато шутът изрови достатъчно дълбок гроб. Нощта вече падаше, когато свърши. Ръцете му бяха кръвясали и подути. Бриен прибра Клетвопазител в ножницата, вдигна Дик Краб и го отнесе при дупката. Лицето му не беше за гледане.

– Съжалявам, че не ти се доверих. Вече не мога.

Докато коленичеше да положи тялото, си помисли: „Сега ще се опита, докато съм с гръб към него“.

Чу хрипливия му дъх миг преди Подрик да й извика. Шагуел бе стиснал ръбест камък. Бриен пък стисна кама.

Една кама почти винаги надвива камък.

Замахна рязко назад и заби стоманата в червата му.

– Смей се! – изръмжа му в очите. Но той само изхленчи. – Смей се! – повтори тя и го стисна за гърлото с едната си ръка, докато с другата въртеше камата в корема му. – Смей се! – Повтаряше го и го повтаряше, – докато ръката й не почервеня до китката и вонята на умиращия шут не я задави. Но Шагуел така и не се засмя. Хлиповете които чу, си бяха само нейни. Като го разбра, хвърли камата настрана и се разтрепери.

Подрик й помогна да смъкнат Дик Чевръстия в дупката. Луната вече изгряваше. Бриен изтупа пръстта от ръцете си и хвърли в гроба два дракона.

– Защо го направихте това, милейди? Сир? – попита Под.

– Това е наградата, която му обещах, ако ми намери шута.

Зад тях се разнесе смях. Бриен издърпа рязко Клетвопазител и се завъртя вихрено. Очакваше да види още Кървави глумци... но беше само Хюл Хънт, седеше на порутената стена.

– Ако в ада има бардаци, тоя нещастник ще ти е благодарен – подвикна рицарят. – Иначе си е чиста загуба на хубаво злато.

– Спазвам си обещанията. Ти какво търсиш тук?

– Лорд Рандил ми нареди да те проследя. Ако по някаква шантава случайност се спънеш в Санса Старк, каза ми да я върна в Девиче езеро. Не бой се, заповядаха ми да не ти правя нещо.

– То пък все едно можеш – изсумтя Бриен.

– Сега какво ще правиш, милейди?

– Ще го зароя.

– За момичето питам. За лейди Санса.

Бриен помисли.

– Отивала е към Речен пад, ако Тимеон ми е казал истината. Някъде по пътя я е пленил Хрътката. Ако го намеря...

– ...ще те убие.

– Или аз него – отвърна тя упорито. – Ще ми помогнете ли да зароя бедния Краб, сир?

– Никой истински рицар не би могъл да откаже на такава красавица.

Сир Хюл се смъкна от стената. Тримата заринаха Дик Чевръстия. Луната пълзеше високо в небето. А под земята главите на забравени крале шепнеха тайни.

СЪЗДАТЕЛЯТ НА КРАЛИЦИ

Под изгарящото слънце на Дорн богатството се измерваше колкото в злато, толкова и с вода, тъй че всеки кладенец се пазеше ревностно. Кладенецът в Шандистоун обаче бе пресъхнал преди сто години и пазачите му бяха заминали на някое по-влажно място, изоставили скромната си твърдина с витите ѝ колони и тройни арки. След това бяха допълзели пясъците, за да си вземат своето.

Ариан Мартел пристигна тук с Дрей и Силва тъкмо когато слънцето залязваше, западът се превръщаше в пано от злато и пурпур, а облаците до един засияха тъмночервени. Руините сякаш също сияеха – изпадалите колони блещукаха в розово, червени сенки пълзяха по напуканите каменни подове и самите пясъци преливаха от златно в оранжево и пурпурно с гаснещата светлина. Гарин бе дошъл няколко часа по-рано, а рицарят с прозвище Тъмната звезда – предния ден.

– Красиво е тук – отбеляза Дрей, докато помагаше на Гарин да напоят конете. Водата си я носеха. Пясъчните коне на Дорн бяха бързи и неуморими и щяха да продължат да вървят много левги, след като други породи откажеха, но дори и те не можеха съвсем без вода.

– Откъде знаеше за това място?

– Чичо ми ме доведе тук, с Тиен и Сарела. – Споменът събуди усмивката ѝ. – Хвана няколко пепелянки и показа на Тиен най-безопасния начин да се изцеди отровата им. Сарела обръщаше камъните, забърсваше пясъка от мозайките и искаше да разбере всичко, което може да се разбере за хората, живели тук.

– А вие какво правехте, принцесо? – попита Силва Пъстрата.

„Седях до кладенеца и си представях, че уж някой рицар разбойник ме е отвлякъл тук, за да ме насили – помисли тя. – Висок и як, черноок и чернокос“. Споменът я притесни.

– Мечтаех си – отвърна тя. – А щом слънцето залезе, седнах в нозете на чичо ми и го помолих да разкаже някоя история.

– Принц Оберин знаеше безброй истории. – В онзи ден Гарин също бе дошъл с тях. Беше млечен брат на Ариан и двамата бяха неразделни още преди да проходим. – Помня, че разказа за принц Гарин, същия, на който съм наречен аз.

– Гарин Великия – подхвърли Дрей. – Чудото на Ройните.

– Същият. Накарал Валирия да трепери.

– Треперили са – рече сир Джеролд. – После са го убили. Ако аз бях повел четвърт милион мъже на смърт, щяха ли да ме нарекат Джеролд Великия? – Изсумтя. – Мисля да си остана Тъмната звезда. – Извади дългия си меч, седна на ръба на кладенеца и почна да точи острието с бруса.

Ариан го загледа напрегнато. „Достатъчно знатен е, за да стане от него достоен консорт. Татко може да оспори благородието ми, но децата ни ще са красиви като господари на дракони“. Не познаваше по-красив мъж от него в цял Дорн. Сир Джеролд Дейн имаше орлов нос, високи скули и волева брадичка. Поддържаше лицето си гладко обръснато, но косата му падаше до яката като сребрист ледник, раздвоена от кичур тъмночерна коса. „Има жестока уста обаче, и още по-жесток език“. Очите му изглеждаха черни, докато седеше така на фона на гаснещото слънце, но тя ги беше поглеждала от по-близо и знаеше, че са виолетови. „Тъмновиолетови. Тъмно и гневно“.

Сигурно беше усетил, че го гледа така, защото вдигна очи от меча, срещна нейните и се усмихна. Ариан се изчерви. „Изобщо не трябваше да го взимам. Ако ме погледне така, когато Арис е тук, ще се лее кръв по пясъка“. Не можеше да каже чия. По традиция рицарите от Кралската гвардия бяха най-добрите във всичките Седем кралства... Но Тъмна звезда си беше Тъмна звезда.

В дорнските пясъци нощите бяха студени. Гарин събра дърва за огън – избелели клони, изсъхнали преди сто години. Дрей подсвиркваше, докато чаткаше с огнивото.

Насядаха около пламъците и мехът с лятно вино тръгна от ръка на ръка. Тъмна звезда пиеше неподсладена лимонова вода. Гарин беше във ведро настроение и ги забавляваше с последните приказки от Дъсчено градче при устието на Зелената кръв, където сираците от реката слизаха да търгуват с гемии и галери, дошли през Тясното море. Ако можеше да се вярва на моряците, изтокът кипеше от чудеса и страхотии: робско въстание в Астапор, дракони в Карт, сива чума в Юай Тай. В Островите на Базилиска се издигнал нов пиратски крал и нападнал Високи дървеса, а в Кохор следовниците на червените жреци се разбунтували и се опитаха да изгорят Черния козел.

– А Златната дружина скъсала договора с Мир точно когато мирците се канели да поведат война с Лис.

– Лисенците са ги подкупили – предположи Силва.

– Хитри лисенци – каза Дрей. – Хитри и страхливи.

Ариан се досещаше за какво става дума. Ако Куентин имаше зад

себе си Златната дружина... „Под златото горчивата стомана“ беше бойният им вик. „Много повече от горчива стомана ще ти трябва, братко, ако си намислил да ме отстраниш“. Ариан я обичаха в Дорн, Куентин почти не го знаеха. Никаква дружина наемници не можеше да промени това.

Сир Джеролд стана.

– Нещо ми се допика.

– Внимавай къде стъпваш – предупреди го Дрей. – Доста време мина, откак принц Оберин издои тукашните пепелянки.

– Аз съм закърмен с отрова, Далт. Ако някоя пепелянка ме ухапе, ще се разкайва. – Сир Джеролд се скри зад една от порутените арки.

Щом се отдалечи, другите се спогледаха.

– Простете, принцесо – промълви тихо Гарин, – но този човек не ми харесва.

– Жалко – подхвърли Дрей. – Мисля, че е почти влюбен в теб.

– Трябва ни – напомни им Ариан. – Може да ни потрябва мечът му, а със сигурност ще ни трябва замъкът му.

– Висока обител не е единственият замък в Дорн – натърти Силва Пъстрата. – А и си имате други рицари, които ви обичат достатъчно. Дрей е рицар.

– Ами да – потвърди той. – Имам си чудесен нож и хубав тънък меч, а силата ми не отстъпва на... е, на няколко души, да речем.

– По-скоро на няколкостотин, сир – заяде го Гарин.

Ариан ги остави да се дърлят. Дрей и Силва Пъстрата бяха най-скъпите й приятели, освен братовчедката й Тиен, а Гарин я дразнеше още откакто двамата сучеха от гърдите на майка му, но точно сега нямаше настроение за закачки. Слънцето се беше скрило и небето се бе изпълнило със звезди. „Толкова много“. Тя отпусна глава на една вита колона и се зачуди дали и брат й тази нощ гледа същите звезди, където и да беше сега. „Виждаш ли онази бялата, Куентин? Звездата на Нимерия е това, грее ярко, а онази млечнобяла лента след нея, това са десет хиляди кораба. Така ще грее и аз, а ти няма да ме лишиш от рожденото ми право!“

Куентин беше съвсем малък, когато го пратиха в Ирънууд; ужасно малък според майка им. Норвошите не даваха децата си за осиновяване в други домове и лейди Меларио така и не бе простила на принц Доран, че й беше отнел сина.

– И на мен не ми харесва повече, отколкото на теб – подслушала бе Ариан да отвръща баща й. – Но има кръвен данък и Куентин е

единствената монета, която лорд Ормонд ще приеме.

– Монета?! – изкрещя майка й. – Той е твой син. Що за баща е този, който си плаща дълговете със своята плът и кръв?

– Принцов – отвърна Доран Мартел.

Принц Доран все още се преструваше, че брат й уж е с лорд Ирѐнууд, но майката на Гарин го беше видяла в Дъсчено градче, предрешен като търговец. Един от спътниците му бил късоглед, също като Клетъс Ирѐнууд, буйния син на лорд Андърс. С тях пътувал и майстер, опитен в езиците. „Брат ми не е толкова умен, колкото си мисли. Ако беше умен, щеше да тръгне от Староград, макар пътят да е по-дълъг. В Староград никой нямаше да го разпознае“. Ариан си имаше приятели между сираците в Дъсчено градче и някои бяха проявили любопитство защо ли пък един принц и синът на лорд ще тръгнат на път с лъжливи имена и ще търсят превоз през Тясното море. Един от тях се беше промъкнал една нощ през прозорец, превъртял беше ключалката на ковчежето за скъпоценности на Куентин и вътре беше намерил свитъци.

Ариан бе готова да даде много, за да разбере дали това тайно пътуване през Тясното море е работа на самия Куентин и на никой друг... но свитъците бяха запечатани със слънцето и копиеето на Дорн. Братовчедът на Гарин не бе посмял да счупи печата и да ги прочете, но...

– Принцесо. – Сир Джеролд Дейн стоеше зад нея, наполовина под звездната светлина, наполовина – в сянка.

– Как беше пикаенето? – подкачи го Ариан.

– Пясъците останаха дълбоко благодарни. – Дейн стъпи на главата на една паднала статуя, която можеше да е била и на Девата, преди пясъците да остържат лицето й. – Докато пиках, ми хрумна, че този ваш план май няма да ви донесе каквото искате.

– А какво искам аз, сир?

– Свободата на Пясъчните змии. Отмъщение за Оберин и Елия. Искате да вкусите малко лъвска кръв.

„Това, както и рожденото си право. Искам Слънчево копие и трона на моя баща. Искам Дорн“.

– Искам справедливост.

– Наречете го както щете. Короноването на онова момиче на Ланистър е кух жест. Тя никога няма да седне на Железния трон. Нито ще получите войната, която искате. Лъвът не се поддава толкова лесно на провокация.

– Лъвът е мъртъв. Кой знае кое лъвче предпочита лъвицата?

– Онова, което е в нейната бърлога. – Сир Джеролд извади меча си

и той блесна на звездната светлина, остър като лъжа. – Така се започва война. Не с корона от злато, а с меч от стомана.

„Не съм убийца на деца“.

– Приберете го това. Мирцела е под моята закрила. А сир Арис няма да позволи да пострада скъпата му принцеса, знаете това.

– Не го знам, милейди. Това, което знам, е, че Дейн убиват Оукхарт от няколко хиляди години.

Дързостта му я изуми.

– Струва ми се, че Оукхарт избиват Дейн също толкова отдалго.

– Всички си имаме своите семейни традиции. – Тъмна звезда прибра меча в ножницата. – Луната се вдига и виждам, че вашият диамант се приближава.

Очите му бяха остри. Конникът на високия сив жребец наистина се оказва сир Арис, с гордо разветвения си бял плащ. Принцеса Мирцела яздеше на дамско седло зад него, загърната в роба с качулка, която скриваше златните ѝ къдрици.

Докато сир Арис ѝ помагаше да слезе, Дрей коленичи пред нея.

– Ваше величество.

– Милейди. – Силва Пъстрата коленичи до него.

– Кралице, аз съм ваш. – Гарин също се смъкна на колене. Смутена, Мирцела стисна Арис Оукхарт под мишницата.

– Защо ме наричат „ваше величество“? – попита тя жално. – Сир Арис, къде сме? Кои са тези хора?

„Нищо ли не ѝ е казал?“ Ариан закрачи към тях сред вихър от коприни, усмихната, да успокои детето.

– Те са мои истински и верни приятели, ваше величество... и са готови да са и ваши приятели.

– Принцеса Ариан? – Момичето я прегърна. – Защо ме наричат кралица? Да не се е случило нещо на Томен?

– Сдружил се е с лоши хора, ваше величество – отвърна Ариан, – и се боя, че те замислят да ви отнемат трона.

– Моят трон? Искате да кажете *Железният трон*? – Момичето се обърка още повече. – Но Томен е...

– ...по-малък от вас, нали?

– С една година съм по-голяма.

– Това означава, че Железният трон по право е ваш – каза Ариан. – Вашият брат е само едно малко момче, не трябва да го вините. Има лоши съветници... но вие имате приятели. Ще ме удостоите ли с честта да ви ги представя? Това е сир Андрей Далт, наследникът на Лимонова

гора.

– Приятелите ми ме наричат Дрей – той се поклони – и за мен ще е голяма чест, ако и ваше величество ме нарича така.

Имаше открито лице и ведра усмивка, но Мирцела въпреки това го изгледа нащрек.

– Докато не ви опозная, ще трябва да ви наричам сир.

– Каквото и име да предпочита ваше величество, аз съм ви предан.

Силва се окашля и Ариан се сети и продължи:

– Това е лейди Силва Сантагар, ваше величество? Моята прескъпа Силва Пъстрата.

– Защо ви наричат така? – попита Мирцел.

– Заради лунчките ми, ваше величество – отвърна Силва. – Макар всички да се преструват, че уж е защото съм наследничката на Пъстра гора.

Следващият беше Гарин, дългнест и смугъл, дългонос, с късче нефрит в едното ухо.

– Това е веселият Гарин, от сираците, който все ме разсмива – каза Ариан. – Майка му ми беше дойка.

– Съжалявам, че е умряла – каза Мирцела.

– Не е, мила кралице. – Усмивката на Гарин блесна със златния зъб, който Ариан му бе купила на мястото на счупения. – Милейди иска да каже, че съм от сираците на Зелената кръв.

Мирцела щеше да има достатъчно време да научи историята на сираците през дългия си път нагоре по реката. Ариан отведе набедената кралица при последния от малката си свита.

– Последният, но първи по сила и доблест – сир Джеролд Дейн, рицар на Звездопад.

Сир Джеролд се смъкна на едно коляно. Лунната светлина блесна в тъмните му очи, докато гледаше хладно детето.

– Имаше един Артур Дейн – каза Мирцела. – Бил е рицар в Кралската гвардия по времето на Лудия крал Ерис.

– Той беше Мечът на Утрото. Мъртъв е.

– Ти ли си сега Рицарят на Утрото?

– Не. Наричат ме Тъмна звезда и съм на нощта. Ариан отведе детето настрана.

– Сигурно сте гладна. Имаме фурми, сирене и маслини, и подсладена лимонова вода. Но не трябва да ядете и пиете много. След малко почивка трябва да тръгнем. Тук, в пясъците, е по-добре да се пътува нощем, преди слънцето да се е издигнало в небето. По-добре е за конете.

– И за ездачите – подхвърли Силва Пъстрата. – Елате, ваше величество, елате да се стоплите. За мен ще е голяма чест, ако позволите да ви служа.

Отведе принцесата при огъня, а сир Джеролд се оплака зад Ариан:

– Домът ми е от десет хиляди години, още от зората на дните. Защо единственият, когото всички помнят, е братовчед ми Дейн?

– Беше велик рицар – обади се сир Арис Оукхарт.

– Имаше велик меч – отвърна Тъмна звезда.

– И велико сърце. – Сир Арис хвана Ариан за ръката. – Принцесо, моля ви да поговорим за минута.

– Добре.

Тя отведе сир Арис навътре в руините. Под плаща си рицарят носеше златоткан жакет, извезан с трите зелени дъбови листа на дома му. На главата си имаше лек стоманен шлем, увенчан с нащърбен шип и увит с жълт копринен шал по дорнския обичай. Можеше да мине за най-обикновен рицар, да не беше плащът му. От лъскава бяла коприна бе този плащ, блед като лунна светлина и ефирен като морски бриз. Плащ на Кралската гвардия.

– Какво знае детето?

– Съвсем малко. Преди да тръгнем от Кралски чертог, й казаха, че аз съм нейният закрилник и че всяка заповед, която дам, е предназначена да я опази. Беше чула как по улиците викат за мъст. Разбираше, че това не е игра. Момичето е храбро и много умно за годините си. Правеше всичко, което й казвах, без да възразява. – Рицарят я хвана за ръката, огледа се и сниши глас. – Има и други вести, които трябва да чуете. Тивин Ланистър е мъртъв.

Това я поразя.

– Мъртъв?

– Убит от Дяволчето. Кралицата пое регентството.

– Нима? – „Жена на Железния трон?“ Ариан за миг помисли и реши, че е само за добро. Свикнеха ли владетелите на Седемте кралства с властта на кралица Церсей, щеше да е по-лесно да превият коляно пред кралица Мирцела. А покойният лорд Тивин беше опасен враг. Без него враговете на Дорн щяха да са много по-слаби. „Ланистъри убиват Ланистъри, чудесно“. – Какво е станало с джуджето?

– Избягал е – отвърна сир Арис. – Церсей предлага лордски владения и титла на онзи, който й донесе главата му. – В едно от задните вътрешни дворчета, полузаровено от подвижните пясъци, я притисна до една колона да я целуне и ръката му стисна гърдата ѝ. Целува я дълго и

силно и щеше да вдигне полите ѝ, но Ариан се отскубна със смях.

– Виждам, че правенето на кралици ви възбужда, но нямаме време за това. По-късно, обещавам ви. – Погали го по бузата. – Имаше ли някакви проблеми?

– Само Тристейн. Искаше да седи до леглото на Мирцела и да си играе с нея на киваси.

– Той имаше червени петна още на четири години. Човек може да ги хване само веднъж. Трябвало е да кажеш, че Мирцела страда от сива люспа, това щеше да го държи настрана.

– Момчето – може би, но не и майстера на баща ти.

– Калеот? Той опита ли се да я види?

– Не, след като описах червените петна по лицето ѝ. Каза, че нищо не може да се направи, докато болестта не мине сама, и ми даде гърненце с мехлем да облекчи сърбежа ѝ.

До десет години никой не можеше да умре от червени петна, но за възрастни болестта можеше да е смъртоносна, а майстер Калеот не беше я преболеждал като дете. Ариан го беше научила, когато самата тя боледува от червените петна, на осем.

– Добре. А слугинята ѝ? Убедителна ли е?

– От разстояние. Дяволчето я е избрал за тази цел, от много момичета с благородно потекло. Мирцела ѝ помогна да си накъдри косата и нарисува червените петна по лицето ѝ. Те са далечни роднини. Ланиспорт гъмжи от Ланиси, Ланети, Лантели и по-дребни Ланистъри, и половината от тях са русокоси. Облечена в нощния халатна Мирцела и с мехлема на майстера намазан по лицето... дори мен можеше да заблуди на смътна светлина. Доста по-трудно беше да намеря мъж на моето място. Дейк е най-близо до мен на ръст, но е дебел, затова облякох Ролдър в бронята си и му казах да не си вдига забралото. С половин педя е по-нисък от мен, но може би никой няма да забележи, след като не стоя до него. Все едно, той ще пази покоите на Мирцела.

– Трябват ни само няколко дни. Дотогава Мирцела ще е далече от обсега на баща ми.

– Къде? – Придърпа я към себе си и зарови нос в шията ѝ. – Време е да ми кажеш останалата част от плана, не мислиш ли?

Тя се засмя и го избута.

– Не. Време е да тръгваме.

Ариан и сир Арис поведоха, Мирцела яздеше между тях на пъргава кобилка. Плътно зад тях бе Гарин със Силва Пъстрата, а двамата дорнски рицари поеха тила. „Седмина сме“ – осъзна Ариан. Не беше

помисляла за това досега, но ѝ се стори добра поличба. „Седмина ездачи, поели своя път към славата. Някой ден певците ще ни направят безсмъртни“. Дрей бе поискал групата да е по-голяма, но това само щеше да привлече нежелано внимание, а всеки човек в повече удвояваше риска от предателство. „На това поне ме научи баща ми, ако не на друго“. Дори като по-млад и по-силен, Доран Мартел беше предпазлив и залагаше много на мълчанието и на тайните. „Време му е да смъкне бремето от плещите си. Но няма да търпя никакво незачитане на честта и на личността му“. Щеше да го върне във Водните градини. Да изживее колкото години му оставаха, заобиколен от смеещи се дечица и миризма на лимони и портокали. „Да, а Куентин може да му прави компания. Щом сложа короната на главата на Мирцела и освободя Пясъчните змии, цял Дорн ще се стече под знамената ми“. Ирънууд можеше да застанат зад Куентин, но сами нямаше да представляват заплаха. Минеха ли на страната на Томен и Ланистърите, щеше да накара Тъмна звезда да ги унищожи до корен и до последния клон.

– Уморих се – оплака се Мирцела след няколко часа. – Много ли е далече още? Къде отиваме?

– Принцеса Ариан води ваше величество на едно място, където ще сте в безопасност – увери я сир Арис.

– Пътуването е дълго – каза Ариан, – но ще стане по-леко, щом стигнем Зелена кръв. Там ще ни посрещнат хората на Гарин, сираците на реката. Живеят на лодки, карат ги с прътове по Зелена река и притоците ѝ, ловят риба, берат плодове, вършат всяка работа, която трябва да се свърши.

– Аха – подхвана весело Гарин. – Пеем, свирим и танцуваме, и знаем много и много церове. Майка ми е най-добрата акушерка във Вестерос, а баща ми може да лекува кокоши трън.

– Как така сте сираци, като си имате майки и бащи? – попита момичето.

– Те са ройнари – обясни Ариан. – Майка им е река Ройн. Мирцела не разбра.

– Мислех, че вие сте ройнари. Дорнците, искам да кажа.

– Отчасти е така. В мен тече кръвта на Нимерия, както и на Море Мартел, дорнския владетел, за когото се е венчала. В деня, в който се венчали, Нимерия запалила корабите, та народът ѝ да разбере, че няма връщане назад. Повечето се зарадвали, защото пътешествието им било дълго и ужасно, докато стигнат до Дорн, и били загубили много и много свои близки в бури, болести и робство. Имало обаче и такива, които не

били доволни. Не обикнали тази суха червена земя, нито седмоликия й бог, тъй че се вкопчили в старите си обичаи, направили си лодки от недоизгорелите дъски на корабите и станали сираците на Зелената кръв. Майката в песните им не е *нашата* Майка, а Майка Ройн, чиито води ги хранели от зората на дните.

– Чувал съм, че ройнарите имали някакъв бог костенурка – каза сир Арис.

– Старецът на Реката е по-низш бог – отвърна му Гарин. – Той също бил роден от Майката Река и се сразил с Рачешкия крал, за да спечеле власт над всичко, обитаващо течащите води.

– О! – възкликна Мирцела.

– Разбирам, че и вие сте водили величави битки, ваше величество – шеговито подхвърли Дрей. – Чух, че не сте проявили никаква милост към нашия храбър принц Тристейн на таблото на киваси.

– Той винаги си подрежда квадратчетата по един и същи начин, с всичките му планини отпред и слоновете в проходите – отвърна Мирцела. – Аз пък си пускам дракона през тях да му изяде слоновете.

– Вашата слугиня също ли играе тази игра? – попита Дрей.

– Розамунд? Не. Опитах се да я науча, но тя каза, че правилата й били много трудни.

– И тя ли е Ланистър? – попита лейди Силва.

– Ланистър, но от Ланиспорт, не от Скалата на Кастърли. Косата й е със същия цвят като моята, само че права, не къдрава. Всъщност Розамунд не прилича много на мен, но когато се облече в моите дрехи, хората, които не ни познават, мислят, че съм аз.

– Значи сте го правили и преди?

– О, да. Разменихме си местата на „Морски бързогон“, на път от Бравос. Септа Еглантайн сложи малко кафява боя в косата ми. Каза, че го правим на игра, но беше за да съм в безопасност, ако чичо Станис плени кораба.

Момичето вече бе много уморено и Ариан нареди да спрат. Напоиха конете, отдъхнаха и хапнаха сирене и плодове. Мирцела си раздели портокал със Силва Пъстрата, а Гарин яде маслини – плюеше костилките по Дрей.

Ариан се беше надявала, че ще стигнат до реката, преди слънцето да се е вдигнало, но бяха тръгнали много по-късно, отколкото бе намислила, тъй че още бяха по седлата, когато небето на изток почервения. Тъмна звезда подкара в тръс и я догони.

– Принцесо, трябва да усилим ход, освен ако наистина не сте

решили да уморите детето. Нямаме шатри, а денем в пясъците е жестоко.

– Познавам пясъците не по-зле от вас, сир – отвърна тя. Все пак се вслуша в съвета му. Тежко беше за конете, но по-добре да загуби шест коня, отколкото една принцеса.

Много скоро вятърът от запад се усили – горещ, сух и пълен с пясъчинки. Ариан нагласи булото около лицето си. Беше от лъскава коприна, светлозелено отгоре и жълто отдолу, цветовете преливаха един в друг. Малки зелени бисери му придаваха тежина и тихо подрънкваха, докато яздеше.

– Знам защо моята принцеса носи було – каза сир Арис, докато тя го стягаше при слепоочията под медния шлем. – За да не засенчи красотата ѝ слънцето.

Тя се засмя.

– Не, вашата принцеса носи було, за да пази очите си от блясъка и устата си от пясъка. Би трябвало да направите същото, сир. – Зачуди се от колко ли време белият ѝ рицар е излъсквал тромавия си комплимент. Сир Арис беше приятна компания в леглото, но остроумието му беше съвсем чуждо.

Дорните също покриха лицата си. Силва Пъстрата помогна на малката принцеса да се опази с булото от слънцето, но сир Арис се занати. Скоро потта потече по лицето му, а бузите му почервеняха. „Ако продължи дълго така, ще се свари в тези тежки дрехи“. Нямаше да е първият. През столетията не една войска беше слизала от Принцов проход с развети знамена, само за да изсъхне и да се свари сред горещите червени пясъци на Дорн. „Гербът на дома Мартел е слънце и копие, двете любими оръжия на дорнеца – пишеше Младия дракон в горделивата си «Завоюването на Дорн», – но от двете слънцето е по-смъртоносното“.

За щастие не им се налагаше да прекосяват дълбоките пясъци, а само една тясна ивица от сухите земи. Когато Ариан зърна кръжачия високо в безоблачното небе ястреб, разбра, че най-лошото вече е зад гърба им. Скоро след това се натъкнаха и на дърво. Беше чворесто и криво, с повече тръни, отколкото листа, от вида, наричан „пясъчен просяк“, но означаваше, че не са далече от вода.

– Почти пристигнахме, ваше величество – каза весело Гарин на Мирцела, щом видяха още пясъчни просяци напред, цяла горичка около коритото на пресъхнал поток. Слънцето биеше отгоре като огнен чук, но вече бе все едно, след като пътят им беше към своя край. Спряха, за да напоят конете от меховете, пиха и те и намокриха булата си, после

яхнаха животните за последния преход. След половин левга вече язدهа през дяволска трева и покрай маслинови горички. Зад веригата каменисти хълмове тревата стана по-зелена и сочна, виждаха се вече и лимонови градини, напоявани от паяжина стари канали. Гарин пръв забеляза лъскавата зеленина на реката, извика радостно и препусна напред.

Ариан Мартел беше минавала веднъж през Мандър, когато бе заминала с три от Пясъчните сестри на гости на майката на Тиен. В сравнение с онзи мощен воден път Зелена кръв едва заслужаваше да се нарича „река“, но все пак си оставаше източникът на живот за Дорн. Името си беше взела от мътнозеления цвят на блатясалите си води; но щом приближиха, слънчевата светлина сякаш превърна тези води в разтопено злато. Рядко беше виждала толкова мила гледка. „Оттук нататък всичко би трябвало да е бавно и простичко – помисли си. – Нагоре по Зелена кръв и чак до Вайт, докдето може да стигне лодка с прът“. Това щеше да й даде достатъчно време, за да подготви Мирцела за всичко, което предстоеше след това. Отвъд Вайт ги чакаха дълбоките пясъци. Щеше да им потърбува помощ от Пясъчен камък и от Хелхолт за това прехвърляне, но не се съмняваше, че ще я получи. Червената пепелянка беше отраснал като повереник в Пясъчен камък, а любовницата на принц Оберин, Елария Пясък, бе незаконна дъщеря на лорд Ълър; четири от Пясъчните змии бяха негови внуци. „Ще короновам Мирцела в Хелхолт и там ще вдигна знамената си“.

Намериха лодката на половин левга надолу по течението, скрита под увисналите клони на голяма зелена върба. С нисък покрив и широка палуба, лодките с пръти нямаха почти никакво газене, колкото и натоварени да са; Младия дракон ги бе описал като „колиби, построени върху салове“, но това описание едва ли беше честно. Всички, освен най-бедните сирашки лодки, бяха великолепно резбовани и боядисани. Тази бе в преливащи се зелени тонове, с извита дървена кърма, изваяна като русалка, а от перилата надничаха рибешки лица. Палубата беше осеяна с пръти, въжета и делви със зехтин, а на носа и кърмата се полошваха железни фенери. Ариан не видя сираци. „Къде е екипажът?“

Гарин дръпна юздите под върбата, скочи от седлото и подвикна:

– Събудете се, ей, ленивци рибооки! Вашата *кralица* е тук и чака да я посрещнете с почит. Хайде, излезте, песни да си попеем и сладко вино да леем. Устата ми е готова за...

Вратата на каютата се отвори с трясък. На слънчевата светлина излезе Арео Хота, с дългата си брадва в ръка.

Гарин се закова на място стъписан и зяпна. Ариан изпъшка, все

едно брадвата я посече през корема. „Не трябваше да свърши така. Не трябваше да стане така!“ Чу как Дрей каза: „Това е последното лице, което се надявах да видя“ и разбра, че трябва да действа.

– Назад! – извика тя и се завъртя в седлото. – Арис, пази принцесата...

Хота удари по палубата с дръжката на брадвата. Иззад резбованите перила се вдигнаха десетина стражи с къси копия и арбалети. Други изникнаха над каютата.

– Предайте се, принцесо! – извика капитанът. – Инак ще трябва да избием всички освен детето и вас, по заповед на баща ви.

Принцеса Мирцела седеше вцепенена на кобилката си. Гарин бавно заотстъпва от лодката, вдигнал високо ръце. Дрей откопча колана с меча си.

– Най-разумно е да се предадем – извика на Ариан и мечът му туп-на на земята.

– Не! – Сир Арис Оукхарт подкара коня си между Ариан и стрелците, мечът му блесна в ръката му като сребро. Беше смъкнал щита и го наядна на лявата си ръка. – Няма да я докоснете, докато дишам!

„Безразсъден глупак – успя само да помисли Ариан, – какво си въобразяваш?“

Смехът на Тъмна звезда прогърмя зад гърба ѝ.

– Сляп ли си, или си тъп, Оукхарт? Твърде много са. Хвърли меча.

– Правете каквото ви казва, сир – подкани го и Дрей.

Сир Арис Оукхарт за сетен път я погледна с тъга, заби златните шпори в хълбоците на коня и препусна...

Препусна презглава към лодката и белият плащ се развя зад него. Ариан Мартел в живота си не беше виждала нещо толкова галантно, нито толкова глупаво.

– Неее! – изпищя тя, но викът ѝ закъсна. Изпука арбалет, след него – друг. От толкова близо бронята на белия рицар все едно, че беше от пергамент. Първата стрела мина право през тежкия дъбов щит и го прикова в рамото му. Втората забърса слепоочието му. Едно копие улучи коня на сир Арис в хълбока, но той продължи напред, Олюля се, щом удари в мостика. – Не! – викаше момиче, едно глупаво малко момиче, – не, моля ви! – Чу как и Мирцела запищя пронизително, с глас, пълен с ужас.

Дългият меч на сир Арис посече наляво и надясно и двама копиеносци паднаха. Конят му се изправи на задните си крака и изрита един стрелец, докато той се мъчеше да презареди, но други вече стреляха,

перата на металните стрели щръкваша от бойния жребец. Краката му поддадоха и животното рухна върху палубата. Арис Оукхарт успя някак да скочи. Дори да задържи меча си успя. Надигна се на колене до издъхващия си кон...

... Арео Хота стоеше над него.

Белият рицар вдигна меча си – много, много бавно. Дългата брадва на Хота отпра дясната му ръка от рамото и тя отхвърча, плискайки кръв, после грамадното острие блесна отново в страховит замах с двете ръце и отсече главата на Арис Оукхарт, и тя се завъртя във въздуха като топка. Падна сред тръстиките, а Зелена кръв запоглъща швириалата червена.

Ариан не помнеше кога е слязла от седлото. Навярно беше паднала, но и това не помнеше. Но се намери на ръце и колене в пясъка, трепереше, хлипаше и повръщаше. „Не, не, не, никой не трябваше да пострада, всичко беше замислено добре, толкова внимавах“. Чу как Арео Хота изрева:

– След него! Не трябва да се измъкне. След него!

Мирцела беше на земята, плачеше и трепереше, скрила с ръце бледото си лице, от пръстите ѝ се стичаше кръв. Ариан не разбираше. Някакви мъже яхаха коне, други тичаха към нея и спътниците ѝ, но във всичко това нямаше смисъл. Беше в някакъв сън, някакъв ужасен кървав кошмар. „Не може да е истина. Скоро ще се събудя и ще се смея на тия страхотии“.

Когато посегнаха да вържат ръцете ѝ зад гърба, не се възпротиви.

Един от стражите я вдигна да стане. Друг се наведе и измъкна от ботуша ѝ ножа за мятане, дар от братовчедка ѝ лейди Ним. Арео Хота го взе и го погледна намръщено.

– Принцът заповяда да ви върна в Слънчево копие. – Страните и челото му бяха опръскани с кръвта на Арис Оукхарт. – Съжалявам, принцесо.

Ариан вдигна мокрото си от сълзи лице.

– Как е могъл да научи? Толкова внимавах. Как е могъл да научи?

– Някой е казал. – Хота сви рамене. – Някой винаги казва.

АРЯ

Всяка нощ, преди да заспи, мълвеше молитвата си във възглавницата. „Сир Грегър – гласеше тя. – Дънсън, Раф Сладура, сир Илин, сир Мерин, кралица Церсей“. Щеше и имената на Фрей от Бродовете да шепне, ако ги знаеше. „Един ден ще ги науча – казваше си, – и тогава ще ги убия всички“.

Никой шепот не беше толкова тих, че да не бъде чул в къщата на Бялото и Черното.

– Дете – каза един ден милият старец, – какви са тези имена, дето ги шепнеш нощем?

– Никакви имена не шепна – отвърна тя.

– Лъжеш. Всички лъжат, когато ги е страх. Някои казват много лъжи, други – съвсем малко. Някои си имат една голяма лъжа, която повтарят толкова често, че започват почти да ѝ вярват... макар че една малка частица от тях винаги ще знае, че все пак е лъжа, и това ще проличи на лицата им. Кажете ми за тези имена.

Тя прехапа устна.

– Имената не са важни.

– Важни са – настоя милият човек. – Кажете ми, дете. „Кажете ми или ще те изхвърля навън“, чу тя.

– Те са хора, които мразя. Искам да умрат.

– В тази Къща слушаме много такива молитви.

– Знаем – каза Аря. Джакен Х'гхар веднъж бе зачел три от молитвите й. „Трябваше само да ги прошепна...“

– Затова ли си дошла при нас? – продължи милият човек. – Да изучиш изкуствата ни, та да можеш да убиеш тези хора, които мразиш?

Аря не знаеше как да отвърне на това.

– Може би.

– В такъв случай не си намерила вярното място. Не ти си, която ще каже кой трябва да живее и кой – да умре. Това право принадлежи на Оногова с многото лица. Ние сме само негови слуги, заклети да изпълняваме волята му.

О – Аря се озърна към статуите около стените, с примигващите в нозете им свещи. – Кой бог е той?

Ами, всички – отвърна жрецьт в черно и бяло.

Така и не ѝ беше казал името си. Нито бездомничето, момиченцето

с големите очи и хлътно лице, което ѝ напомняше за друго едно малко момиченце, наричано Невестулката. Също като Аря, бездомничето живееше под храма, с трима послушници, двама слуги и една готвачка, Умма. Умма обичаше да говори, докато работеше, но Аря и дума не ѝ разбираше. Другите си няхаха имена или предпочитаха да не ги споделят. Единият слуга беше много стар, гърбът му беше извит като лък. Вторият беше с червендалесто лице, а от ушите му стърчаха косми. Беше ги взела за неми, докато не ги чу да се молят. Послушниците бяха по-млади. Най-старият бе на възрастта на баща ѝ; другите двама не можеше да са по-големи от Санса, някогашната ѝ сестра. Послушниците също носеха черно и бяло, но робите им няхаха качулки и бяха черни от лявата страна и бели от дясната. При милия човек и бездомничето беше обратното. На Аря ѝ бяха дали слугинско облекло: връхна риза от небоядисана вълна, торбести панталони, ленени долни дрехи и платнени чехли.

Само милият човек знаеше Общата реч.

Коя си ти? – питаше я всеки ден.

Никоя – отвръщаше тя, която някога беше Аря от дома Старк, Аря Под краката, Аря Конско лице. Беше и Ари някога, и Невестулка, и Тантурчо, и Солничка, Нан виночерпката, сива мишка, овца, призракът на Харънхъл... но не наистина, не и там, най-дълбоко в сърцето си. Там, вътре, тя си беше Аря от Зимен хребет, дъщерята на лорд Едарт Старк и на лейди Кейтлин, която някога беше имала братя, наречени Роб, Бран и Рикон, сестра на име Санса, вълчица на име Нимерия, друг брат на име Джон Сняг. Там, вътре, тя беше някоя...но не този отговор искаше той.

Нямаше как да говори с другите. Слушаше ги обаче и си повтаряше думите, които чуваше, докато си вършеше работата. Макар най-младият послушник да беше сляп, се грижеше за свещите. Обикаляше тихо из храма в меките си чехли, обкръжен от мърморенето на стариците, които идваха всеки ден да се молят. Макар и без очи, винаги знаеше кои свеци догарят.

– Миризмата го води – обясни ѝ милият човек, – а и въздухът е потопъл, където гори свещ. – Каза на Аря да затвори очи и да опита сама.

Молеха се призори, преди да закусят, коленичили около черното неподвижно изкуствено езерце. В някои дни молитвата водеше милият човек. В други дни беше бездомничето. Аря знаеше само няколко думи на бравошки, онези, които бяха същите като във висшия валириански. Затова си редеше своята молитва към Многоликия бог, онази, която гласеше: „Сир Грегър, Дънсън, Раф Сладура, сир Илин, сир Мерин,

кралица Церсей“. Редеше си я наум. Ако Многоликият бог беше истински бог, щеше да я чуе.

Всеки ден в Къщата на Черното и Бялото идваха поклонници. Повечето идваха сами и седяха сами; палеха свещи на един олтар или на друг, молеха се до езерцето, а понякога плачеха. Някои пиеха от черната чаша и заспиваха; повечето не пиеха. Нямаше служби, нито песни, нито хвалебни пеани, за да умилостивят бога. Храмът никога не беше пълен. От време на време някой поклонник молеше да се види с жрец и милият човек или бездомничето го отвеждаха в светая светих, ала това се случваше рядко.

Покрай стените стояха трийсет различни богове, обкръжени от мъничките свещи. Плащестата жена беше любимата на стариците, забеляза Аря; богатите предпочитаха Лъва на нощта, бедните – Качулатия скитник. Войници палеха свещи на Бакалон, Бледото чедо, моряци – на Луннобледата дева и на Мерлинг краля. Странникът също си имаше олтар, макар че при него не идваше почти никой. Повечето време в краката му гореше само една свещ. Милият човек каза, че това не било важно.

– Той има много лица и много уши да чува.

Хълмът, на който се издигаше храмът, беше разровен като кошер от проходи, изсечени в скалата. Килиите за спане на жреците и послушниците бяха на първото ниво, Аря и слугите спяха на второто. Най-ниското ниво беше забранено за всички освен за жреците. Там беше тяхната светая светих.

Когато нямаше работа, Аря беше свободна да обикаля навсякъде където ѝ хрумне из подземните зали и складове, стига да не напуска храма, нито да слиза до третото подземие. Веднъж намери стая, пълна с оръжия и брони: шлемове с пищна украса и интересни стари нагръдни брони, мечове, ками и ножове, арбалети и дълги копия с листообразни остриета. Друга зала беше пълна с облекла – дебели кожи и разкошни коприни в стотици цветове, редом до купища миризливи дрипи и изтъркани груби дрехи. „Трябва и зали със съкровища да има“, реши Аря. Представи си купища златни плочи, торби със сребърници, сапфири, сини като морето, нанизани едри зелени бисери.

Един ден милият човек неочаквано се натъкна на нея и я попита какво прави. Тя му каза, че се е изгубила.

– Лъжеш. Още по-лошо, лъжеш *лошо*. Коя си ти?

– Никоя.

– Още една лъжа – въздъхна той.

Уизи щеше да я скъса от бой, ако я хванеше да лъже, но в Къщата

на Черното и Бялото беше друго. Когато помагаше в кухнята, Умма понякога я тупваше с черпака, ако ѝ се изпречеше на пътя, но иначе никой не ѝ вдигаше ръка. „Вдигат си ръцете само за да убиват“, помисли тя.

С готвачката се разбираше съвсем добре. Умма тикваше нож в ръката ѝ, посочваше ѝ лук и Аря почваше да кълца. Умма я бутваше към някоя купчина тесто и Аря почваше да меси, докато Умма не кажеше *спри*. (*Спри* беше първата дума на браавошки, която научи). Умма ѝ подаваше риба и Аря почваше да чисти костите, да я реже на тънки резенчета и да я валя в орехчетата, които стриваше Умма. Солените води, обкръжаващи Браавос, гъмжали от всякакви видове риба, миди и раци, обясни милият човек. От юг в лагуната се вливаше мудна кафява река, лъкатушеща през широко пространство от тръстики, приливни езера и кални плитчини. В нея беше пълно с черни и бели миди, сърцевидни миди и мускусни миди, жаби и водни костенурки, кални раци и леопардови раци, и раци пълзуни, червена змиорка, черна змиорка и гола змиорка, миноги и стриди; цялото това изобилие често се появяваше на дървените маси, на които се хранеха слугите на Многоликия бог. Някои вечери Умма подправяше рибата с морска сол и лют пипер, или изпичаше змиорките със скълцан чесън. А понякога, много рядко, дори използваше шафран. „На Гореща баница щеше да му хареса тук“, мислеше Аря.

Вечерята беше любимото ѝ време. От много отдавна Аря не си беше лягала всяка нощ с пълен корем. Някои вечери милият човек ѝ разрешаваше да му задава въпроси. Веднъж го попита защо хората, идващи в храма, винаги изглеждат толкова мирни; у дома хората ги беше страх да умират. Помнеше как беше плакало пъпчивото скуайърче, когато тя го намушка в корема, и как се беше молил за милост сир Амори Лорч, когато Козела заповяда да го хвърлят в мечата яма. Помнеше селцето до Божие око и как селяните вресяха, пищяха и хленчеха всеки път, щом Веселяка почнеше да ги пита за злато.

– Смъртта не е най-лошото нещо – отвърна ѝ милият човек. – Тя е Негов дар за нас, край на грижи и болка. В деня, в който се родим, Многоликият бог ни праща по един тъмен ангел, който да върви с нас през живота. Когато греховете и страданията ни станат непоносимо големи, ангелът ни хваща за ръката да ни отведе в нощните земи, където звездите греят още по-ярко. Онези, които идват да пият от черната чаша, търсят своите ангели. Ако ги е страх, свещите ги утешават. Когато мирисеш горящите ни свещи, за какво те карат да мислиш, дете мое?

„За Зимен хребет – можеше да му отвърне. – Мирише ми на сняг и

на дим, и на борови иглички. Мирише ми на смеха на Ходор и на Джон и Роб, които се бият в двора, и на Санса, която пее за някоя глупава красива дама. Мирише ми на крипти, в които са каменните крале, мирише ми на горещ, прясно опечен хляб, мирише ми на гората на боговете. На моята вълчица ми мирише, мирише ми на козината ѝ, почти все едно, че все още е до мене“.

– На нищо не ми мирише – каза тя, за да види какво ще отвърне.

– Лъжеш – рече той. – Но можеш да си пазиш тайните, щом искаш, Аря от дома Старк. – Наричаше я така само когато беше недоволен от нея. – Знаеш, че можеш да напуснеш това място. Ти не си една от нас, все още не си. Можеш да си идеш у дома, когато си поискаш.

– Ти ми каза, че ако си тръгна, не мога да се върна.

– Точно така.

Думите му я натъжиха. „Сирио казваше същото – спомни си Аря. – Казваше го непрекъснато“. Сирио Форел я беше научил да плете с Игла и беше умрял заради нея.

– Не искам да напускам.

– Тогава остани... но запомни, Къщата на Черното и Бялото не е дом за сираци. Всички трябва да служат под този покрив. Валар дохерис, така казваме тук. Ако искаш, остани, но знай, че ще държим на подчинението ти. По всяко време и във всички неща. Ако не можеш да се подчиняваш, трябва да си идеш.

– Мога да се подчинявам.

– Ще видим.

Имаше и други задачи, освен да помага на Умма. Бършеше подовете на храма; носеше храната и наливаше по време на ядене; подреждаше купчините дрехи на мъртъвците, опразваше кесиите им и броеше купчините странни монети. Всяка сутрин тръгваше до милия човек, когато обикаляше храма да намери мъртвите. „Тих като сянка“, казваше си и си спомняше Сирио. Носеше фенер с железни капаци. При всяка ниша откряваше лекичко капака да погледне за трупове.

Никак не беше трудно да се намерят мъртвите. Те идваха в Къщата на Черното и Бялото, молеха се час, ден или година, пиеха от сладката тъмна вода от езерцето, а после се просваха на каменно ложе зад един или друг бог. Затваряха очи, заспиваха и повече не се събуждаха.

– Дарът на Многоликия бог има хиляди и хиляди форми – казваше ѝ милият човек, – но тук той винаги е нежен.

Щом намереха тяло, той изричаше молитва и се уверяваше, че животът го е напуснал, а Аря довеждаше слугите, чиято задача бе да

отнесат мъртвия долу в подземията. Там послушниците събличаха телата и ги умиваха. Дрехите, монетите и другите ценности на мъртвците отиваха в склада за сортиране. Изстиналата плът отнасяха в по-долната светая светих, където само жреците можеха да влизат; какво ставаше там, на Аря не бе позволено да узнае. Веднъж, докато вечеряше, я обзе ужасно подозрение, остави ножа си и зяпна недоверчиво парчето бледорозово месо. Милият човек забеляза ужаса, изписан на лицето ѝ.

– Това е свинско, детето ми – каза той. – Само свинско. Леглото ѝ бе от камък и ѝ напомняше за Харънхъл и леглото, в което беше спала, когато търкаше стъпалата за Уизи. Дюшекът беше напълнен с парцали, а не със слама и затова убиваше повече, но пък не драскаше. Даваха ѝ да си вземе колкото одеяла поиска; дебели вълнени одеяла, червени, зелени и на квадрати. А килията ѝ си беше само нейна. Там си пазеше съкровищата: сребърната вилица и широката плъстена шапка, и ръкавиците без пръсти, които ѝ подариха моряците на „Дъщерята на Титана“, камата, ботушите и колана, малкото си монети, дрехите, които беше носила...

И Игла.

Макар задълженията да не ѝ оставяха много време за „плетивото“, упражняваше се, когато можеше, дуелираше се със сянката си на светлината на синя свещ. Една нощ бездомничето случайно мина и видя Аря в играта ѝ с меч. Дума не каза, но на другия ден милият човек придружи Аря до килията ѝ.

– Трябва да се отървеш от всичко това – каза за съкровищата ѝ. Аря беше покрусена.

– Те са си мои.

– А ти коя си?

– Никоя.

Той вдигна сребърната ѝ вилица.

– Това принадлежи на Аря от дома Старк. Всички тези неща принадлежат на нея. Тук няма място за тях. Няма място за нея. Твърде гордо е нейното име, а при нас няма място за гордост. Ние сме слуги тук.

– Аз служа – отвърна тя уязвена. Обичаше сребърната вилица.

– Преструваш се на слуга, но в сърцето си оставаш дъщеря на владетел. Приемала си други имена, но си ги носила леко като рокля. Под тях винаги си оставала Аря.

– Не нося *рокли*. Човек не може да се бие в глупава *рокля*.

– Защо искаш да се биеш? Да не си някой разбойник, дето обикаля по улиците и търси да пролее кръв? – Старецът въздъхна. – Преди да

пиеш от студената чаша, трябва да предложиш всичко, което си, на Оногова с многото лица. Своето тяло. Душата си. Себе си. Ако не можеш да си наложиш да направиш това, трябва да напуснеш това място.

– Желязната монета...

– ...плати само идването ти тук. Оттук насетне трябва да платиш сама, а цената е висока.

– Нямам никакво злато.

– Това, което предлагаме ние, не може да се купи със злато. Цената си ти. Цялата. Хората хващат различни пътеки през тази долина на сълзи и болка. Нашата е най-тежката. Малцина са създадени да я изминат. Искане се необикновена сила на тяло и дух, и сърце, кораво и силно.

„Там, където трябва да е сърцето ми, е празно – помисли тя – и нямам къде да отида“.

– Аз съм силна. Силна като теб. И корава.

– Вярваш, че това е единственото място за теб. – Все едно беше чул мислите й. – Но грешиш. Би могла да намериш по-лека служба в дома на някой търговец. Или би предпочела да си куртизанка и да се пеят песни за красотата ти? Една дума кажи и ще те пратим в „Черната перла“ или в „Дъщерята на здрача“. Ще спиш върху розови цветчета и ще обличаш копнинени поли, които ще шумолят, докато стъпваш, и велики лордове ще пълзят в нозете ти и ще се молят за девичата ти кръв. Или ако копнееш за брак и деца, само ми кажи и ще ти намерим съпруг. Някое честно чираче, богат старец, мореплавател, каквото пожелаеш.

Нищо такова не искаше. Поклати мълчаливо глава.

– За Вестерос ли си мечтаеш, дете? Утре заран тръгва „Блестящата дама“ на Луко Престейн, за Града на гларуса, Дъскъндейл, Кралски чертог и Тирош. Да ти намерим ли превоз на нея?

– Аз едва-що *дойдох* от Вестерос. – Понякога й се струваше, че са изтекли хиляда години, откакто бе избягала от Кралски чертог, а понякога – че е било едва вчера, но знаеше, че не може да се върне. – Ще си ида, ако не ме искаш, но няма да отида *там*.

– Не е важно какво искам аз – каза милият човек. – Възможно е Многоликият бог да те е довел тук, за да станеш Негов инструмент, но когато те погледна, виждам дете... още по-лошо, дете момиче. Мнозина са служили през столетията на Оногова с многото лица, но много малко негови слуги са били жени. Жените носят живот на света. Ние носим дара на смъртта. Никой не може да прави и двете.

„Опитва се да ме изплаши – помисли Аря, – както го направи с червея“.

– Не ме интересува това.

– А трябва. Остани и Многоликият бог ще ти вземе ушите, носа, езика. Ще вземе тъжните ти сиви очи, които са видели толкова много. Ще вземе дланите ти, стъпалата ти, ръцете и краката ти, слабините ти. Ще вземе твоите надежди и мечти, твоите любови и омрази. Ония, що влизат в служба на Оногова, трябва да се откажат от всичко, което ги прави, каквото са. Можеш ли да направиш това? – Хвана я за брадичката и се взря дълбоко в очите ѝ, толкова дълбоко, че я накара да потръпне. – Не. Не мисля, че можеш.

Аря избута рязко ръката му.

– Мога, ако *поискам*.

– Така казва Аря от дома Старк, която яде трупни червеи.

– Мога да се откажа от *всичко*, което *поискам*! Той махна с ръка към съкровищата ѝ.

– Тогава започни с тях.

Същата нощ след вечеря Аря се върна в килията си и смъкна робата си, и зашепна имената, но сънят отказа да я споходи. Въртеше се на натъпкания с парцали дюшек и хапеше устна. Усещаше дупката дълбоко в себе си, там, където трябваше да е сърцето.

Посред нощ стана, навлече дрехите, които бе носила от Вестерос, и стегна колана за меча. Игла увисна на бедрото ѝ, камата – на другото. С плъстената шапка на главата, ръкавиците без пръсти, затъкнати в колана и сребърната вилица в едната ръка, Аря се заизкачва крадешком по стъпалата. „Няма място тук за Аря от дома Старк“, мислеше си. Мястото на Аря беше Зимен хребет, само че Зимен хребет вече го нямаше. „Когато паднат снегове и духнат бели ветрове, вълкът самотен загива, но глутницата оцелява“. Но си нямаше глутница. Бяха убили глутницата ѝ, сир Илин и сир Мерин и кралицата, а когато се опита да си направи нова, всички се разбягаха, Гореща баница и Йорен, и Ломи Зелени ръце, и даже Харвин, който уж беше човек на баща ѝ. Промъкна се през вратите и излезе навън, в тъмната нощ.

Беше първото ѝ излизане навън, откакто влезе в храма. Небето беше облачно и мъгла загръщаше земята като дрипаво сиво одеяло. Вдясно от себе си чу тихия плясък на канала. „Браавос, Тайния град“. Името изглеждаше съвсем на място. Заслиза по стръмните стъпала към покрития кей, снопчетата мъгла се завихриха около стъпалата ѝ. Беше толкова мъгливо, че не можеше да види водата, но чуваше тихото ѝ пляскане в каменните стълбове. В далечината блещукаше светлина: нощният огън при храма на червените жреци, каза си тя.

Спря при ръба на водата, със сребърната вилица в ръка. Беше истинско сребро, от здраво по-здраво. „Не е моя тази вилица. Той я даде на Солничка“. Завъртя китката си, метна я и чу тихото *шльоп*.

След нея отиде плъстената шапка, после – ръкавиците. Те също бяха на Солничка. После изсипа кесийката в шепата си: пет сребърни елена, девет медни звездички, няколко петака. Пръсна и тях над водата. После – ботушите. Последва ги камата, онази, която бе получила от стрелеца, който се молеше на Хрътката за милост. Коланът ѝ за меча отиде в канала. Наметалото ѝ, ризата, панталоните, долните дрехи, всичко. Всичко освен Игла.

Стоеше на кея, бледа, настръхнала, трепереща в мъглата. Игла в ръката ѝ сякаш ѝ шепнеше. „Намушкай ги с острия връх – говореше ѝ, – и *не казвай* на Санса!“ Знакът на Микен изпъкваше на острието. „Това е просто меч“. Ако ѝ потрябваше меч, под храма имаше стотици. Игла дори беше твърде малка за *истински* меч, играчка по-скоро. Беше само едно глупаво малко момиченце, когато Джон ѝ я направи.

– Тя е просто меч – каза на глас...

...но не беше.

Игла беше Роб и Бран, и Рикон, майка ѝ и татко ѝ, дори Санса. Игла беше сивите стени на Зимен хребет и смехът на неговите хора. Игла беше летните снегове, приказките на баба Нан, дървото на сърцето с червените му листа и страшното лице, топлият землист мирис на стъклениците градини, звукът на северния вятър, трополящ в кепенците на стаята ѝ. Игла беше усмивката на Джон Сняг. „Рошеше ми косата и ме наричаше *малка сестричке*“, спомни си тя и изведнъж в очите ѝ бликнаха сълзи.

Поливър беше откраднал меча ѝ, когато хората на Планината я плениха, но когато двамата с Хрътката влязоха в хана – ей на, беше си там. „Боговете искат да я имам“. Не Седемте, не Онзи с многото лица, а бащините ѝ богове, старите богове на Севера. „Многоликият бог може да има всичко друго – помисли, – но не може да има това“.

Зашляпа нагоре по стъпалата, гола, притиснала Игла до гърдите си. По средата едно от стъпалата се поклати под краката ѝ. Аря коленичи и порови с пръсти около ръбовете. Отначало то отказа да помръдне, но тя беше упорита, откърти с нокти ронещия се хоросан. Най-сетне камъкът се отмести. Тя изпъшка, прихвана с две ръце и задърпа. Отвори се цепнатина.

– Тук ще си в безопасност – каза на Игла. – Никой няма да знае къде си, само аз. – Тикна меча и ножницата зад стъпалото, после намести отново камъка така, че да си е като всички други. Докато се качваше

към храма, преброи стъпалата, та да знае къде да намери меча. Някой ден можеше да ѝ потрябва.

– Някой ден – прошепна си.

Така и не каза на милия човек какво е направила, ала той разбра. На другата нощ дойде в килията ѝ след вечеря.

– Дете, ела поседни до мен. Имам да ти разкажа една история.

– Каква история? – попита го изтръпнала.

– Историята на нашето начало. Ако ще си една от нас, добре ще е да знаеш кои сме и как сме се появили. Някои хора може да мълвят за Безлики в Браавос, но ние сме по-стари от Тайния град. Имало ни е, преди да се издигне Титанът, преди да се смъкне маската на Утеро, преди Основаването. Процъфтели сме в Браавос, сред тези северни мъгли, но най-напред сме пуснали корен във Валирия, сред окаяните роби, трудили се в дълбоките рудници под Четиринадесетте пламъка, огрявали в стари времена нощите на Свободната твърд. Повечето рудници са влажни и мразовити места, изсечени от студен мъртъв камък, но Четиринадесетте пламъка били живи планини с жили от разтопена скала и сърца от огън. Затова рудниците на стара Валирия били винаги горещи и ставали все по-горещи, докато шахтите се спускали все по-надълбоко и надълбоко. Робите се трудели в пещ. Скалите около тях били непоносимо горещи на допир. Въздухът вонял на сяра, която раздирала дробовете им. Петите им изгаряли и се покривали с мехури и през най-дебелите сандали. Понякога, когато пробиели стена, за да търсят злато, вместо злато намирали пара или вряща вода, или разтопена скала. Някои проходи били издълбани толкова ниско, че робите не можели да стоят прави, а трябвало да пълзят. А в този червен мрак обитавали и чръви.

– Земни червеи ли? – попита намръщена Аря.

– Огнечръви. Според някои са родствени с драконите, защото чръвите също дишат огън. Но вместо да се реят в небето, пълзят през камък и пръст. Ако може да се вярва на старите предания, при Четиринадесетте пламъка е имало огнечръви още преди да дойдат драконите. Малките им не са по-големи от тази твоя мършава ръка, но могат да израснат до чудовищни размери и никак не обичат хора.

– Убивали ли са роби?

– Често намирали изгорели и овъглени трупове в шахти, където скалите били напукани и нашарени с дупки. Но мините продължавали да слизат все по-надълбоко. Загивали десетки и десетки роби, но на господарите им било все едно. Червеното злато и жълтото злато, и среброто се смятали за по-ценни от живота на робите, защото в стария

Фрийхолд, Свободната твърд, робите били евтини. По време на война валирианците пленявали хиляди. В мирни времена ги отглеждали, макар че пращали само най-лошите да мрат в червената тъмница.

– Робите не са ли се вдигали да се бият?

– Някои – да. Бунтовете били нещо обичайно в мините, макар че малцина постигали кой знае какво. Господарите на дракони от стария Фрийхолд били силни в магията и по-низшите хора загивали, ако им се опълчат. Един от тях бил първият Безлик.

– Кой е бил той? – изгърси Аря, преди да се спре да помисли.

– Никой – отвърна той. – Според някои самият той бил роб. Други твърдят, че бил син на Свободната твърд, от знатно потекло. Трети дори ще ти кажат, че бил надзирател, който съжалил подопечните си. Истината е, че никой не знае. Който и да е бил, вървял между робите и слушал молитвите им. Хора от сто различни народа се трудели в мините и всеки се молел на своя бог, на своя език, ала всички те се молели за едно и също. За избавление се молели, за край на болката. Нещо толкова малко и просто. Но боговете им не отвръщали, а страданията им продължавали. „Нима всичките им богове са глухи?“, чудел се той... и изведнъж го осенило, една нощ в червената тъмница.

– Всички богове имат свои инструменти, мъже и жени, които им служат и помагат да се изпълни волята им на земята. Робите не зовели сто различни богове, както изглеждало, а един и същи бог със сто различни лица... и *той* бил инструментът на този бог. Същата нощ той избрал най-окаяния от робите, онзи, който се молел най-чистосърдечно за избавление, и го освободил от бремето му. Така бил даден първият дар. – Той я погледна в очите.

Аря се отдръпна.

– Убил е роба? – Не беше справедливо. – Трябвало е да убие господарите!

– И на тях щял да даде дара си той... но това е приказка за друг ден и най-добре е да не се споделя с никого. – Кривна глава. – А ти коя си, дете?

– Никоя.

– Лъжа.

– Откъде *знаеш!* Това магия ли е?

– Не е нужно човек да е магьосник, за да отличи истината от лъжата. Не и ако има очи. Трябва само да се научиш да четеш лицето. Да видиш очите. Устата. Мускулчетата тук и ъгълчетата при челюстта, и тук, където шията се свързва с раменете. – Докосна я леко с два пръста. –

Някои лъжци мигат. Други гледат втренчено. Някои извърщат поглед. Други облизват устни. Мнозина покриват устите си, преди да изрекат лъжа, сякаш за да скрият измамата си. Други знаци може да са по-недоловими, но винаги са налице. Една фалшива усмивка и една искрена може да си приличат, но са различни като вечерния здрач и утринния сумрак. Можеш ли да различиш здрача от сумрака?

Аря кимна, макар да не беше сигурна, че може.

– Тогава можеш да се научиш да виждаш лъжата... и щом го направиш, никоя тайна няма да може да се скрие от теб.

– Научи ме. – Щеше да е никоя, ако потрябва. Никоя нямаше дупки в себе си.

– Тя ще те научи – каза милият човек, щом бездомничето се появи на вратата ѝ. – Като започне с езика на Браавос. Каква полза от теб, ако не можеш да говориш или разбираш? А ти ще я учиш на своя език. Двете ще се учите заедно, всяка от другата. Ще направиш ли това?

– Да.

И от този миг тя беше новачка в Къщата на Бялото и Черното. Прибраха ѝ слугинското облекло и ѝ дадоха да носи роба, роба от черно и бяло, мека като старото червено одеяло, което бе имала някога в Зимен хребет. Под нея носеше долни дрехи от тънък бял лен и черна долна риза, стигаща до под коленете.

Оттогава двете с бездомничето бяха все заедно, докосваха и посочваха неща, и всяка от двете се опитваше да научи другата на няколко думи от своя език. Прости думи отначало, чаша, свещ и обувка; после по-трудни; след това изречения. Някога Сирио Форел беше карал Аря да стои на един крак, докато не почне да трепери. След това я пращаше да гони котки. Беше танцувала водния танц по дървесни клони, с меч-пръчка в ръка. Всички онези неща бяха трудни, но това бе още по-трудно.

„Дори шиенето беше по-забавно от езиците“, каза си тя след една нощ, когато забрави половината думи, които си мислеше, че знае, а другата половина произнесе толкова зле, че бездомничето ѝ се смя.

„Изреченията ми са криви като бодовете, които шиех“. Ако момичето не беше толкова малко и мършаво, щеше да го зашлеви. Но само прехапа устна. „Твърде съм глупава да се науча и твърде глупава да се откажа“.

Бездомничето учеше Общата реч много по-бързо. Един ден на вечеря се обърна към Аря и попита:

– Коя си ти?

– Никоя – отвърна Аря на браавошки.

– Лъжеш – каза бездомничето. – Трябва да лъжеш предобре. Аря се засмя.

– Предобре? Искаш да кажеш *по-добре*, глупачко.

– По-добре глупачко. Ще ти покажа.

На другия ден започнаха играта на лъженка, като си задаваха една на друга въпроси и се редуваха. Понякога отговаряха вярно, друг път лъжеха. Питащата трябваше да отгатне кое е вярно и кое – лъжа. Бездомничето май познаваше винаги. Аря трябваше да гадае. Повечето пъти бъркаше.

– На колко си години? – попита я веднъж бездомничето на Общата реч.

– Десет – каза Аря и вдигна десет пръста. Мислеше, че е още на десет, макар да й беше трудно да го знае със сигурност. Браавошите брояха дните различно, не като във Вестерос. Рожденият ѝ ден можеше да е дошъл и отминал.

Бездомничето кимна. Аря също кимна и каза на най-добрия си браавошки:

– Колко години имаш *ти*!

Бездомничето показва десет пръста. После още десет, и още веднъж. После шест. Лицето ѝ остана гладко като кротка вода. „Не може да е на трийсет и шест – помисли Аря. – Тя е малко момиче“.

– Лъжеш.

Бездомничето поклати глава и отново ѝ показва десет и десет и десет и шест. Каза думите за трийсет и шест и накара Аря също да ги каже.

На другия ден тя сподели с милия човек какво твърдеше бездомничето.

– Не лъже – засмя се жрецът. – Тази, която ти наричаш *бездомниче*, е голяма жена, прекарала живота си в служба на Онзи с многото лица. Дала Му е всичко, което е била, всичко, което е могла да бъде, всичките животи, които е носела в себе си.

Аря прехапа устна.

– И аз ли ще съм като нея?

– Не. Освен ако не го пожелаеш. Отровите са я направили това, което изглежда.

„Отровите“. Тогава разбра. Всяка вечер след молитва бездомничето изливаше малък каменен съд във водите на черното езеро.

Бездомничето и милият човек не бяха единствените слуги на Многоликия бог. И други навестяваха от време на време Къщата на Бялото и

Черното. Дебелака имаше зли черни очи, крив нос и широка уста, пълна с жълти зъби. Строго лице никога не се усмихваше; очите му бяха светли, устните – пълни и тъмни. Чаровния имаше брада с различен цвят всеки път, когато го видеше, но винаги беше безупречно чаровен. Тези тримата идваха най-често, но имаше и други: Кривогледия, Господарчето, Прегладнелия. Веднъж Дебелака и Кривогледия дойдоха заедно. Ум-ма прати Аря да им сипе.

– Когато не сипваш, трябва да стоиш неподвижно, все едно че си изваяна от камък – каза ѝ милият човек. – Можеш ли да го направиш?

– Да.

„Преди да се научиш да се движиш, трябва да се научиш на неподвижност“, беше я поучавал Сирио Форел преди много време в Кралски чертог и тя се беше научила. В Харънхъл беше служила като виночерпец на Рууз Болтън, а той можеше жив да те одере, ако му разлееш виното.

– Добре – каза милият човек. – Най-добре би било да си сляпа и глуха също така. Може да чуеш най-различни неща, но трябва да ги оставиш да влязат през едното ухо и да излязат през другото. Не слушай.

В онази нощ Аря чу много и много, но повечето беше на речта на Браавос и едва разбираше по една дума от десет. „Неподвижна като камък“, повтаряше си. Най-трудното беше да се пребори с прозявката. Преди да свърши нощта, умът ѝ се беше зареял. Стоеше с гарафата вино в ръце и сънуваше, че е вълк, тича на воля през огрения от луната лес и голямата глутница вие по петите ѝ.

– Всичките тези мъже жреци ли са? – попита тя на заранта милият човек. – Лицата им истинските ли са?

Ти какво мислиш, дете? Мислеше си, че не са.

Джакен Х'гхар също ли е жрец? Той ще се върне ли в Браавос?

Кой? – попита той, самата невинност.

Джакен Х'гхар. Той ми даде желязната монета.

– Не познавам никого с това име, дете.

– Аз го попитах как е променил лицето си, а той ми каза, че не било по-трудно, отколкото да си вземеш ново име, стига да знаеш начина.

– Тъй ли?

– Ти ще ми покажеш ли как да променям лицето си?

– Стига да искаш. – Хвана я за брадичката и вдигна главата ѝ. – Издуй си бузите и се изплезе.

Аря си изду бузите и се изплезе.

– Ето. Лицето ти се промени.

– Нямах предвид това. Джакен използваше магия.

– Всяка магия има цена, дете. Години в молитви, жертви и усърдие са нужни, за да постигнеш истинско чародейство.

– Години?! – възкликна тя отчаяно.

– Ако беше лесно, щяха да го правят всички. Трябва да се научиш да вървиш, преди да затичаш. Но защо да използваш заклинания, щом шутовските хитрини ще свършат работа?

– Аз и шутовски хитрини не знам.

– Тогава се упражнявай в правене на лица. Под кожата ти има мускули. Научи се да ги използваш. Това е твоето лице. Твоите страни, твоите устни, твоите уши. Усмивките и мръщенията не трябва да те спомождат като внезапни бури. Усмивката трябва да е слуга и да идва само когато ти я повикаш. Научи се да управляваш лицето си.

– Покажи ми как.

– Издуй си бузките. – Тя го послуша. – Повдигни си веждите. Не така, по-високо. – Тя и това направи. – Добре. Виж колко дълго можеш да го задържиш така. Няма да е много. Утре го опитай пак. Долу в складовете ще намериш мирско огледало. Упражнявай се пред него по час всеки ден. Очи, вежди, бузи, уши, устни, научи се да управляваш всичките. – Хвана я за брадичката. – Коя си ти?

– Никоя.

– Лъжа. Тъжна малка лъжа, дете.

На другия ден тя намери мирското огледало и всяка сутрин и всяка вечер сядаше пред него, с по една свещ от двете ѝ страни, и правеше лица. „Управлявай лицето си – повтаряше си – и ще можеш да лъжеш“.

Скоро след това милият човек ѝ нареди да помогне на другите послушници да приготвят трупове. Работата изобщо не беше толкова тежка като да търкаш стъпала за Уизи. Понякога, ако трупът беше голям или дебел, тежестта я затрудняваше, но повечето мъртъвци бяха само стари сухи кокали в сбръчкани кожи. Аря ги гледаше, докато ги умиваше, зачудена какво ги е довело до черното езерце. Помнеше една приказка, която бе чула от баба Нан, как понякога в дългата зима мъже, надживели отдавна годините си, обявявали, че излизат на лов. „А дъщерите им ще заплачат, и синовете ще извърнат лица към огнищата – сякаш чу да говори старата Нан, – но никой няма да ги спре, нито ще ги попита що за дивеч мислят да уловят в този дълбок сняг и студен виещ вятър“. Чудеше се какво ли казваха старите браавоши на своите синове и дъщери, преди да се отправят към къщата на Черното и Бялото.

Луната се обръщаше и обръщаше, макар Аря така и да не я

виждаше. Слугуваше, миеше мъртвите, правеше лица пред огледалото, учеше браавошката реч и се мъчеше да запомни, че е никоя.

Един ден милият човек я повика.

– Говорът ти е ужасен – рече й, – но разполагаш с достатъчно думи, за да те разберат донякъде, като кажеш от какво имаш нужда. Време е да ни пооставиш за малко. Единственият начин истински да усвоиш езика ни е ако го говориш всеки ден от съване до здрач. Трябва да заминеш.

– Кога? – попита тя. – Къде?

– Сега – отвърна той. – Отвъд тези стени ще намериш сто острова на Браавос. Научила си думите за миди, раци и стриди, нали?

– Да. – И му ги повтори, на най-добрия си браавошки. Най-добрият й браавошки само предизвика усмивката му.

– Ще свърши работа. По кейовете под Удавения град ще намериш един продавач на риба, казва се Бруско, добър човек с болен гръб. Трябва му момиче, което да бута количката му и да продава стриди, раци и миди на моряците по корабите. Ти ще си това момиче. Разбираш ли?

– Да.

– А когато те попита Бруско – коя си ти?

– Никоя.

– Не. Извън тази Къща това не върши работа.

Тя се поколеба.

– Бих могла да съм Солничка, от Солниците.

– Солничка е познато на Тернесио Терис и мъжете от „Дъщерята на Титана“. Говорът ти те отличава, тъй че трябва да си някое момиче от Вестерос... но друго според мен.

Тя прехапа устна.

– Може ли да съм Кет?

– Кет. – Той помисли. – Да. Браавос е пълен с котки. Една в повече няма да се забележи. Ти си Кет, сираче от...

– Кралски чертог. – Беше посещавала два пъти Бял пристан с баща си, но Кралски чертог познаваше по-добре.

– Точно така. Татко ти е бил гребец на галера. Когато майка ти умряла, той те взел със себе си в морето. После и той умрял, а капитанът нямал за какво да те използва, тъй че те свалил от кораба в Браавос. А какво беше името на кораба?

– „Нимерия“ – веднага отвърна тя.

Тази нощ напусна Къщата на Черното и Бялото. Дълъг железен нож висеше на дясното й бедро, скрит под наметалото й, цялото на кръпки и

избеляло, каквото се полагаше да носи едно сираче. Обувките стискаха пръстите ѝ, а туниката ѝ бе толкова протрита, че вятърът я пронизваше. Но пред нея се простираше Браавос. Нощният въздух миришеше на пушек, на сол и на риба. Каналите бяха криви, улиците – още по-криви. Хората я поглеждаха с любопитство и просячета подвикваха след нея думи, които не можеше да разбере. Скоро се изгуби.

„Сир Грегър“, заповтаря си тихичко, докато стъпваше по каменния мост над четирите арки. От най-високото на дъгата му зърна мачтите на кораби. „Дънсън, Раф Сладура, сир Илин, сир Мерин, кралица Церсей“. Заваля дъжд. Аря извърна нагоре лице да могат капките да умият страните ѝ, толкова бе щастлива, че можеше да затанцува.

– Валар моргулис – каза тя, – валар моргулис, валар моргулис.

АЛАЙН

Щом лъчите на изгряващото слънце нахлуха през прозорците, Алайн се надигна в леглото и се протегна. Гретчел чу, че се е събудила, и веднага стана да ѝ донесе спалната роба. Стаите ѝ се бяха смразили през нощта. „Когато зимата ни стисне в шепата си, ще стане още по-лошо – помисли тя. – Зимата тук ще е студено като в гробница“. Загърна се в робата и върза коланчето на кръста.

– Огънят е почти угаснал. Сложи още една цепеница.

– Както желае милейди – отвърна старата жена.

Покоите на Алайн в Девичата кула бяха по-големи и разкошни от малката спалня, в която я бяха държали, докато лейди Лиза беше жива. Имаше си своя гардеробна, място за естествени нужди и тераса от дялан бял камък с изглед над цялата Долина. Докато Гретчел разпалваше огъня, Алайн мина боса по пода и излезе навън. Камъкът беше студен, а вятърът свиреп както винаги тук, но гледката за миг я накара да забрави всичко това. Девичата бе най-източната от седемте тънки кули на Орлово гнездо, тъй че Долината бе пред нея, с горите, реките и полята ѝ, тънещи в бяла мъгла под утринната светлина. Слънчевите лъчи биеха в планинските върхове така, че приличаха на злато.

„Толкова е красиво“. Увенчаният със сняг връх на Великанска пика се извисяваше над нея, невъобразима грамада от камък и лед, смалила като джудже кацналия на рамото ѝ замък. Двайсет стъпки дълги ледени висулки надвисваха от ръба над пропастта, където лете падаха Сълзите на Алиса. Сокол се рееше над замръзналия водопад, разперил широко сини криле на фона на утринното небе. „Да можех и аз да имам криле“.

Опря длани на изваяната каменна балюстрада и предпазливо надникна над ръба. Успя да види Небе, на шестстотин стъпки долу, и всечените в планината каменни стъпала, извиващия се път, който водеше през Сняг и Камък чак до дъното на долината. Виждаше кулите и цитаделите на Лунните порти, малки като детски играчки. Около стените войските на лордовете декларанти се раздвижваха, изпълзяваха от шатрите си като мравки от мравуняк. „Да бяха истински мравки, щяхме да можем да стъпим върху тях и да ги смачкаме“.

Преди два дни лорд Хънтър Младия се беше присъединил към другите с ратниците си. Нестор Ройс бе затворил Портите, но в гарнизона си имаше по-малко от триста мъже. Всеки от лордовете декларанти бе

довел по хиляда, а бяха шестима. Алайн знаеше имената им токова добре, колкото знаеше своето. Бенедар Белмур, лорд на Стронгсонг. Симънд Темпълтън, Рицаря на Найнстарс. Хортън Редфорт, лорд на Редфорт. Аня Уейнууд, лейди на замъка Железни дъбове. Джилуууд Хънтър, наричан от всички лорд Хънтър Младия, владетел на замъка Дълъг лък. И Йон Ройс, най-могъщият от всички, страховитият Йон Бронзовия, лорд на Рунстоун и най-главният от старшето разклонение на дома Ройс. Шестимата се бяха събрали в Рунстоун след падането на лейди Арин, бяха сключили съюз и се бяха заклели да бранят лорд Робърт, Долината – и да се бранят един друг, разбира се. Декларацията им не споменаваше за лорд-протектора, но намекваше за „лошо управление“, на което трябвало да се сложи край, и също тъй за „лъжливи приятели и зли съветници“.

Студеният вятър лъхна краката ѝ. Тя влезе да си избере рокля, с която да закуси. Петир ѝ беше дал гардероба на покойната си лейди съпруга, цяло богатство от коприни, сатени, кадифета и кожи, много повече от всичко, за което изобщо някога си беше мечтала, въпреки че повечето ѝ бяха прекалено големи: лейди Лиза бе напълняла много след многото бременности, помятания и мъртвородени. Няколко от най-старите рокли обаче бяха скроени за младата Лиза Тъли от Речен пад, а други Гретчел бе успяла да пригоди за Алайн, която на тринайсет години имаше крака, дълги почти колкото на леля ѝ на двацет.

Тази сутрин очите ѝ привлече двуцветна рокля с червеното и синьото на Тъли, общита с катерича кожа. Гретчел ѝ помогна да пхне ръцете си в стегнатите ръкави и завърза връзките на гърба ѝ, а после вчеса и нагласи с фиби косата ѝ. Предната вечер Алайн пак беше боядисала косата си, преди да си легне. Баграта, която ѝ беше дала леля ѝ, прикриваше тъмнорижото, но много скоро то започваше отново да избива при коренчетата. „А когато боята свърши, какво ще правя?“ Баграта бе дошла от Тирош, отвъд Тясното море.

Докато слизаше за закуска, Алайн за пореден път се изуми от тишината на Орлово гнездо. Едва ли съществуваше по-тих замък във всичките Седем кралства. Слугите тук бяха малко и стари, и говореха тихо, за да не дразнят младия господар. Високо в планините нямаше коне, нито кучета, които да лаят и ръмжат, нито рицари, които да се упражняват на двора. Дори стъпките на вървящите по каменните стени стражи изглеждаха някак странно приглушени. Когато бе дошла в Орлово гнездо, поне се чуваше ромонът на Сълзите на Алиса, но сега водопадът беше замръзнал. Гретчел ѝ каза, че ще си остане безмълвен до пролетта.

Намери лорд Робърт сам в Утринната зала над кухните – ровеше изнервено с дървена лъжица в голяма купа, пълна с каша с мед.

– Исках яйца – оплака се той, щом я видя. – Исках *три* рохки яйца и бекон.

Нямаха яйца, както нямаха и бекон. Зърнохранилищата на Орлово гнездо побираха достатъчно овес, жито и ечемик, за да изхранят всички за година, но за прясна храна зависеха от едно незаконородено момиче, Мия Камък, която я докарваше от дъното на долината. Лордовете декларанти обаче бяха вдигнали лагера си в подножието на върха и Мия нямаше как да мине. Лорд Белмур, първият от шестимата, стигнал до Портите, беше пратил гарван да съобщи на Кутрето, че горе до Орлово гнездо няма да стига храна, докато не прати долу лорд Робърт. Това все още не можеше да се нарече обсада, но почти.

– Ще получиш яйца, когато дойде Мия, колкото искаш – обеща Алайн на малкото господарче. – Тя ще донесе яйца и масло, и пъпеши, и още всякакви вкусни неща.

Момчето не се примири.

– Исках яйца *днес*.

– Робин, миличък, няма яйца, и ти го знаеш. Моля те, изяж си кашата, много е хубава. – Самата тя си гребна лъжица.

Робърт забърка с лъжицата си из купата, но така и не я вдигна към устата си.

– Не съм гладен. Искам да си легна. Не можах да заспя нощес. Чух пеене. Майстер Колемон ми даде сънно вино, но пак го чух.

Алайн остави лъжицата си.

– Ако е имало пеене, и аз щях да го чуя. Просто си сънувал.

– Не, *не беше* сън. – Очите му се напълниха със сълзи. – Марилион пак пееше. Баща ти каза, че е мъртъв, но не *е*.

– Мъртъв *е*. – Плашеше се, като й говореше така. „Не стига, че е малък и болнав, ами ако е и луд?“ – Миличък Робин, *мъртъв* *е*. Марилион обичаше майка ти толкова много, че не можа да преживее онова, което й направи, и отиде в небето. – Алайн не беше видяла тялото, също като Робърт, но не хранеше никакво съмнение в смъртта на певеца. – Наистина.

– Но аз го чувам всяка нощ. Дори като затворя кепенците и си сложа възглавница върху главата. Баща ти трябваше да му отреже езика. *Казах* му, но не го направи.

„Трябваше му език, за да признае“.

– Хайде, бъди добро момче и си изяж кашата – замоли го Алайн.

– Моля те. Заради мен.

– Не искам каша. – Робърт хвърли лъжицата, тя отскочи от едно от стенните пана и остави петно каша върху бялата копринена луна. – *Лордът* иска *яйца*!

– Лордът ще яде каша и ще бъде благодарен – чу се зад тях гласът на Петир.

Алайн се обърна и го видя под арката на вратата с майстер Колемон.

– Трябва да слушате лорд-протектора, милорд – каза майстерът.

– Знаменосците на милорд се изкачват към върха да ви поднесат почитанията си, така че ще ни е нужна цялата ви сила.

Робърт потърка с пръстче лявото си око.

– Отпратете ги. Не ги *искам*. Ако дойдат, ще ги накарам да *летят*.

– Изкушавате ме ужасно, милорд, но от жалост им обещах сигурност – каза Петир. – Все едно, много е късно да ги върнем. Вече трябва да са се изкачили чак до Камък.

– Защо не ни оставят на мира? – проплака Алайн. – Нищо лошо не сме им направили. Какво *искат* от нас?

– Само лорд Робърт. Него и Долината. – Петир се усмихна. – Осмина са. Води ги лорд Нестор, с тях е и Лин Корбрей. Сир Лин не е от хората, които ще останат настрана, щом замирише на кръв.

Думите му ни най-малко не облекчиха страховете й. Лин Корбрей беше убил почти толкова мъже, колкото двубои беше имал в битка. Шпорите си беше спечелил по време на Бунта на Робърт, в бой първо срещу лорд Джон Арин при портите на Града на гларуса, а по-късно под знамената му на Тризъбеца, където бе посякъл принц Левин Дорнски, бял рицар от Кралската гвардия. Петир й беше казал, че принц Левин бил тежко ранен, когато вълната на битката го помела за сетния му танц със Скръбната дама, но добави:

– Този въпрос обаче не бива да се повдига пред Корбрей. Тези, които го правят, скоро получават възможност да попитат самия Мартел за истината, долу в залите на ада.

И половината от онова, което бе чула от стражите на лорд Робърт, да беше вярно, лорд Корбрей бе по-опасен от всичките шестима декларанти, взети заедно.

– Защо идва *той* – попита тя. – Мислех, че Корбрей са за вас.

– Лорд Лайънъл Корбрей е добре разположен към управлението ми – отвърна Петир, – но брат му си знае неговото. На Тризъбеца, когато баща им падна ранен, Лин беше този, който изтръгна Скръбната дама от

ръката му и уби мъжа, който го бе посякъл. Докато Лайънъл изнасял стареца в тила при майстерите, Лин повел шурма срещу дорниците, заплашващи лявото крило на Робърт, разбил редиците им и убил Левин Мартел. Тъй че преди да издъхне, лорд Корбрей връчил Дамата на по-малкия си син. Лайънъл получил земите му, титлата му, замъка и цялото му богатство, но още се чувства ошетен от рожденото си право, докато сир Лин... е, той обича Лайънъл толкова, колкото обича мен. Искаше ръката на Лиза.

– Не харесвам сир Лин – настоя Робърт. – Не го искам тук. Върнете го долу. Никога не съм казвал, че може да дойде. *Не* тук. Орлово гнездо е *ненакърнимо*, казваше мама.

– Майка ви е мъртва, милорд. До шестнадесетия ви рожден ден аз управлявам Орлово гнездо. – Петир се обърна към гърбавата слугиня, която се беше присвила до стъпалата за кухнята. – Мела, донеси нова лъжица на негово благородие. Той иска да си изяде кашата.

– Не *искам*. Кашата ми да *лети*.

Този път Робърт захвърли купата. Петир Белиш ловко се наведе, но майстер Колемон не се оказа толкова бърз. Дървената паница го улучи в гърдите и съдържанието ѝ плисна по лицето и раменете му. Старецът изскимтя съвсем не по майстерски, докато Алайн се обръщаше да успокои малкото лордче, но беше късно. Пристъпът го беше хванал. Треперещата му ръка се удари в каната с мляко и тя се катурна. Той се опита да стане, събори стола си на пода и падна върху него. Единият му крак удари Алайн в корема толкова силно, че ѝ изкара въздуха.

– О, богове милостиви! – отвратено възкликна Петир.

Парцали каша закапаха от лицето и косата на майстер Колемон, щом коленичи до подопечния си и му замърмори утешително. Една капка бавно полази по дясната му буза като сиво-кафява сълза. „Пристъпът не е толкова лош като предишния“, опита се да си вдъхне кураж Алайн. Когато треперенето спря, двама стражи в небесносини плащове и сребристи ризници вече бяха дошли, повикани от Петир.

– Сложете го в леглото и го наложете с пиявици – каза лорд-протекторът и по-високият взе детето на ръце. „И аз мога да го нося – помисли Алайн. – Не е по-тежък от парцалена кукла“.

Колемон бавно вдигна глава.

– Милорд, по-добре е тази среща да се отложи. Пристъпите се влошават с всеки ден след смъртта на лейди Лиза. По-чести са и по-буйни. Пускам кръв на детето толкова често, колкото смея, и му давам сънно вино, смесено с мляко на мак да му помогне да спи, но...

– Той спи по дванайсет часа на ден – прекъсна го Петир. – Трябва ми буден от време на време.

Майстерът заоправя с пръсти косата си и заръси по пода парцали каша.

– Лейди Лиза даваше гърдата си на негово благородие, щом се превъзбудеше. Архимайстер Еброуз твърди, че майчиното мляко има много здравословни свойства.

– Това ли е съветът ви, майстер? Да намерим кърмачка за владетеля на Орлово гнездо, Защитника на Долината? Кога ще го отбием, на сватбата му ли? Така ще можем да го прехвърлим направо от циците на дойката на тези на жена му. – Смехът на лорд Петир показва ясно какво мисли по въпроса. – Не. Съветвам ви да намерите друго средство. Момчето обича сладко, нали?

– Сладко ли?

– Сладко. Тортички и пайове, сладка и конфитюри, мед. Може би една щипка сладкостън в млякото му, това опитвали ли сте? Само една щипчица, колкото да го успокои и да спре това окаяно треперене.

– Щипка? – Ябълката на гърлото на майстера заигра нагоре-надолу. – Малка щипчица... може би, може би. Не много и не много често, да, бих могъл да опитам...

– Щипка – повтори лорд Петир. – Преди да ми го доведете да се срещне с лордовете.

– Както заповядате, милорд. – Майстерът заситни към изхода, веригата му тихо подрънкваше при всяка стъпка.

– Татко? – попита Алайн, щом старецът излезе. – Ще желаете ли купа каша за закуска?

– Мразя каша. – Погледна я с очите на Кутрето. – По-скоро бих закусил с една целувка.

Една истинска дъщеря не можеше да откаже целувка на своя баща, тъй че Алайн отиде при него и го целуна, бързо и сухо клъвване по бузата, и също тъй бързо се отдръпна.

– Колко... прилежно. – Кутрето се усмихна, но само с уста, очите му останаха сериозни. – Е, за теб имаме други задължения. Кажи на готвача да сгрее червено вино с мед и стафида. Като дойдат, ще ги посрещнеш и ще им предложиш по чаша. Гостите ни ще са премръзнали и жадни след дългото изкачване. Вино, хляб и сирене. Какво сирене ни е останало?

– Соленото бяло и миризливото синьо.

– От бялото. И се преоблечи.

Алайн огледа роклята си, тъмносиньото и пищночервеното на Речен пад.

– Прекалено е...

– Прекалено е *Тъли*. Лордовете декларанти няма да са доволни да видят незаконната ми дъщеря да се фръцка около тях в дрехите на покойната ми жена. Избери нещо друго. Трябва ли да ти напомням да избягваш небесносиньото и кремавото?

– Не. – Небесносиньото и кремавото бяха цветовете на дома Арин.

– Осем са, казвате... И Йон Бронзовия е с тях?

– Той е единственият, който е важен.

– Йон Бронзовия *ме познава* – напомни му тя. – Беше гост в Зимен хребет, когато синът му тръгна на север да облече черното. – Смътно си спомняше колко безумно се беше влюбила в сир Ваймар, но това бе преди цял живот, когато още беше глупаво момиченце. – И това не беше единственият път. Лорд Ройс видя... видя Санса Старк в Кралски чертог, на турнира на Ръката.

Петир се почеса замислено по брадичката.

– Не се съмнявам, че Ройс е зърнал това хубаво лице, но е било едно лице между хиляда. Сражаващият се в турнир мъж си има повече грижи от някакво си дете сред тълпата. А в Зимен хребет Санса е била момиченце с кестенява коса. Моята дъщеря е девица, висока и хубава, и косата ѝ е лешникова. Хората виждат онова, което очакват да видят, Алайн. – Целуна я по носа. – Кажи на Мади да запали огън в голямата дневна. Там ще ги приема.

– Не във Високата зала?

– Не. Боговете да не дават да ме видят до трона на Арините, току-виж си помислили, че съм решил да седна на него. Толкова смъкнат задник като моя никога не бива да се стреми към такива високи възглавнички.

– В дневната. – Сигурно трябваше да спре, но думите се изляха сами. – Ако им дадете Робърт...

– ... и Долината ли?

– Те *държат* Долината.

О, повечето от нея, вярно е. Не цялата обаче. В Града на гларуса ме обичат, а и аз си имам няколко властни приятели. Графтон, Линдърли, Лайънъл Корбрей... макар да ти признавам, че не могат да се сравнят с лордовете декларанти. Все пак ти къде би искала да отидем, Алайн? Да се върнем в могъщото ми укрепление на Пръстите ли?

Беше мислила за това.

– Джофри ви даде Харънхъл. Вие по право сте негов владетел.

– По титла. За да се ожена за Лиза, ми трябваше голямо владение, а Ланистърите не бяха склонни да ми дадат Скалата на Кастърли.

– Да, но замъкът е *ваш*.

– Аха, и какъв замък само. Мрачни зали и срутени кули, призраци и течение, неотопляем, необитаем за гарнизон... а и онази дреболия с проклятието.

– Проклятия има само в песните и легендите. Това като че ли го развесели.

– Написал ли е някой песен как Грегър Клегейн умира от удар с отровно копие? Или за наемника преди него, чиито крайници сир Грегър отсича става по става? Онзи взе замъка от сир Амори Лорч, който го получи от лорд Тивин. Мечка уби единия, твоего джудже – другия. Лейди Уент също е умряла, както чух. Лотстъни, Стронг, Хароуей, Стронг... Харънхъл е съсухрял всяка ръка, която го е пипвала.

– Тогава го дайте на лорд Фрей. Петир се изсмя.

– Може би ще го направя. Или още по-добре на нашата сладка Церсей. Въпреки че не бива да говоря грубо за нея, изпраща ми великолепни гоблени. Много мило от нейна страна, нали?

При споменаването на кралицата Алайн се вцепени.

– Тя *не е* мила. Плаши ме. Ако разбере къде съм...

– ... може да ми се наложи да я премахна по-скоро, отколкото съм планирал. При условие, че междувременно сама не се премахне. – Петир й се усмихна дяволито. – В играта на тронове и най-дребните фигурки може да заиграят по своя воля. Отказват понякога да извършат ходовете, които си им определил. Това го запомни добре, Алайн. Този урок Церсей Ланистър тепърва й предстои да научи. Е, нямаше ли някакви задачи?

Имаше, разбира се. Най-напред се погрижи за греяното вино, намери подходящо солено бяло сирене и заповяда на готвача да опече достатъчно хляб за двайсет души, в случай че лордовете декларанти доведат повече хора, отколкото се очакваше. „Щом изядат нашия хляб и сол, стават наши гости и не могат да ни навредят“. Фрей бяха нарушили всички закони на гостоприемството, когато убиха лейди майка й и брат й в Близнаците, но не можеше да повярва, че толкова благороден лорд като Йон Ройс би се унизил да направи същото.

После дойде ред на голямата дневна. Подът беше застлан с мирски килим, тъй че не се наложи да постилат черги. Алайн нареди на двама слуги да качат осем от тежките кресла от дъб и кожа. Като за пир шеше

да постави един в челото на масата, един в дъното и по три от двете страни, но това не беше пир, така че ги накара да сложат шест стола от едната страна на масата и два от другата. Лордовете декларанти сигурно вече се бяха качили чак до Сняг. Почти цял ден отиваше за изкачването, дори на гърба на муле. Пеш повечето хора го взимаха за няколко дни. Лордовете можеше да пристигнат късно вечерта. Можеше да им потриват свещи. След като Мади напали огъня, тя я прати долу да намери ароматните восъчни свещи, които лорд Уаксли бе подарил на лейди Лиза в опита си да спечели ръката ѝ. След това отиде в кухните да се увери, че виното и хлябът са готови. Всичко изглеждаше в ред и все още ѝ оставаше достатъчно време да се окъпе, да си измие косата и да се преоблече.

Поколеба се пред една рокля от пурпурна коприна и друга от тъмносино кадифе, със сребърни плохи, която щеше да открие цвета на очите ѝ, но накрая си спомни, че Алайн все пак е копеле и не бива да си позволява да се облича над положението си. Роклята, която си избра, бе от вълна, тъмнокафява и с простичка кройка, с листа и лози, извезани по корсажа, ръкавите и полите със златна нишка. Беше скромна и подходяща, макар и малко по-богата, отколкото се полагаше на слугинче. Петир ѝ беше дал всички накити на лейди Лиза и тя пробва няколко огърлици, но всички изглеждаха прекалено пищни. Накрая си избра скромна кадифена лентичка в есенно златно – много отиваше на буйната ѝ тъмнокафява коса. „Лорд Ройс изобщо няма да ме познае – помисли тя. – Че то самата аз едва се познавам“.

Уверена в себе си почти колкото Петир Белиш, Алайн Камък надяна усмивката си и слезе да посрещне гостите.

Орлово гнездо беше единственият замък в Седемте кралства, където главният вход се падаше под тъмниците. Стърмните каменни стъпала пълзяха по скалната стена покрай междинните укрепления Камък и Сняг, но при Небе свършваха. Последните шестстотин стъпки изкачването беше почти вертикално и принуждаваше гостите да слязат от мулетата и да правят избор. Можеха да влязат в люлеещия се дървен кош, с който се вдигаха продуктите, или да се изкатерят през каменната шахта с помощта на ръкохватки, изсечени в скалата.

Лорд Редфорт и лейди Уейнууд, най-старите лордове декларанти, избраха да ги вдигнат с макарата, след което кошът беше спуснат още веднъж за дебелия лорд Белмур. Другите лордове се изкатериха сами. Алайн ги посрещна в Залата на Полумесеца до топлото огнище, поздравя ги от името на лорд Робърт и им поднесе хляб, сирене и горещо

подправено вино в сребърни чаши.

Петир ѝ беше дал да разгледа един свитък с изрисувани гербове, тъй че поне познаваше хералдиката, ако не лицата. Червеният замък явно беше Редфорт: нисък мъж със спретнато подрязана сива брада и кротки очи. Лейди Аня беше единствената жена сред декларантите, облечена в тъмозелена мантия със счупеното колело на Уейнууд, извезано с мъниста от гагат. Шест сребърни звънчета на пурпурно поле, това беше Белмур, с изпъкналия корем и закръглени рамене. Брадата му беше рижо-сива страхотия, поникнала по многото му гуши. За разлика от нея, тази на Саймънд Темпълтън беше черна и островърха. Клюнест нос и леденосини очи придаваха на рицаря на Найнстарс вид на елегантна хищна птица. На жакета му изпъкваха деветте черни звезди на раздвоено златно поле. Хермелиновият плащ на Младия лорд Хънтър я обърка, докато не видя токата, която го стягаше: разгърнати във ветрило пет сребърни звезди. Алайн беше склонна да му припише по-скоро петдесет, отколкото четиридесет години. Баща му бе управлявал замъка Дълъг лък почти шейсет години и бе умрял толкова внезапно, че според някои новият лорд бе ускорил наследяването. Бузите и носът на Хънтър бяха червени като ябълки, което издаваше пристрастеност към ферментирания гроздов сок. Затова тя се постара да му пълни чашата всеки път, щом я опразнеше.

Най-младият мъж в групата имаше на гърдите си три гарвана, всеки стиснал в ноктите си кървавочервено сърце. Кафявата му коса бе дълга до раменете, а един кичур падаше над челото му. „Сир Лин Корбрей“, помисли Алайн и плахо погледна стиснатата му уста и нервно шарещите очи.

Последни пристигнаха Ройс, лорд Нестор и Йон Бронзовия. Владетелят на Рунстоун беше висок като Хрътката. Макар косата му да беше сива, а лицето сбръчкано, лорд Йон все още изглеждаше способен да прекърши повечето млади мъже като сухи клонки с огромните си яки ръце. Смръщеното му строго лице пробуди у нея всичките спомени за времето, което бе прекарал в Зимен хребет. Спомни си го на масата, как говори кротко с майка ѝ. Чу бумтящия му зад стените глас, когато се връщаше от лов с елен, метнат зад седлото му. Видя го на двора с учебния меч в ръка, как събори на земята баща ѝ и се завъртя, за да надвие и сир Родрик. „Той ще ме познае. Как може да не ме познае?“ Помисли да се хвърли в краката му и да го замоли за закрила. „Той изобщо не се би за Роб, защо ще се бие за мен? Войната свърши и Зимен хребет падна“.

– Лорд Ройс – попита го плахо, – желаете ли чаша вино, да ви

стопли?

Бронзовия Йон имаше леденосиви очи, скрити под най-косматите вежди, които бе виждала. Присвиха се, щом я погледна отвисоко.

– Познавам ли те, момиче?

Алайн си глътна езика, но лорд Нестор я спаси.

– Алайн е незаконна дъщеря на лорд-протектора – изръмжа той на братовчед си.

– Потрудило се е кутрето на Кутрето – подхвърли с крива усмивка Лин Корбрей. Белмур се изсмя и Алайн усети как кръвта нахлу в лицето ѝ.

– На колко години си? – попита лейди Уейнууд.

– Чет... четиринайсет, милейди. – За миг бе забравила на колко трябваше да е Алайн. – И не съм дете, а разцъфтяла девица.

– Но с неоткъснато цветенце, да се надяваме. – Буйните мустаци на лорд Хънтър Младия напълно скриваха устата му.

– Засага – изсумтя лорд Корбрей, все едно че нея я нямаше. – Но съвсем узряла за късане според мен.

– Това ли минава за възпитание в дома Харт? – Косата на Аня Уейнууд бе посивяла и тя имаше бръчици около очите и отпусната кожа под брадичката, но благородството, което излъчваше, бе неоспоримо. – Момичето е младо, гледано с нежност и е преживяло достатъчно ужаси. Дръжте си езика, сир.

– Езикът ми си е моя грижа – отвърна Корбрей. – Нейно благородие да бъде така добра да си държи своя. Укори не търпя, както могат да ви уверят много мъртъвци.

Лейди Уейнууд му обърна гръб.

– Я ни заведи при баща си, Алайн. Колкото по-бързо приключим с това, толкова по-добре.

– Лорд-протекторът ви очаква в голямата дневна. Благоволете да ме последвате, ваши благородия. – От Залата на Полумесеца се заизкачваха по стръмното каменно стълбище, което заобикаляше подземията и тъмниците. Минаха и под три стрелкови амбразури в крепостната стена: лордовете декларанти се престориха, че не ги забелязват. Стражите на горната площадка вдигнаха портикула. – Оттук, ваши благородия. – Алайн ги поведе по сводестия коридор покрай разкошните гоблени. Сир Лотор Брун стоеше на пост пред дневната. Отвори им вратата и влезе след тях.

Петир седеше до масата с чаша вино в ръка, наведен над един пергамент. Вдигна очи, щом лордовете декларанти влязоха.

– Добре дошли, господа. Вие също, милейди. Изкачването е уморително, знам. Моля, настанявайте се. Алайн, миличкото ми, още вино за благородните ни гости.

– Както заповядате, татко.

С удоволствие забеляза, че свещите са запалени. Дневната ухаеше на мускатово орехче и други скъпи подправки. Отиде да донесе гарафата, докато гостите се разполагаха един до друг... всички освен Нестор Ройс, който се поколеба, преди да заобиколи масата, за да се настани на празния стол до лорд Петир, и Лин Корбрей, който вместо да седне на масата, отиде и застана до камината. Сърцевидният рубин на ефеса на меча му проблесваше червено. Алайн видя как се усмихна на сир Лотор Брун. „Сир Лин е много красив за толкова възрастен мъж – помисли си. – Но не ми харесва как се усмихва“.

– Тъкмо четях забележителната ви декларация – започна Петир.

– Великолепно. Който и майстер да е писал това, има дар слово. Съжалявам само, че не сте ме поканили и аз самият да я подпиша.

Това ги хвана неподготвени.

– Вие? – възкликна Белмур. – Да я подпишете?

– Владея перото не по-зле от всеки друг, а никой не обича лорд Робърт повече от мен. Колкото до тези лъжливи приятели и зли съветници, обезателно трябва да ги изкореним. Господа, аз съм с вас, със сърце и ръка. Покажете ми къде да подпиша, моля ви.

Докато им наливаше, Алайн чу как Лин Корбрей се изкиска. Другите като че ли се бяха объркали. Бронзовия Йон Ройс изпука с пръсти и рече:

– Не сме дошли за вашия подпис. Нито възнамеряваме да си подмятаме остроумия с вас, Кутре.

– Колко жалко. Толкова обичам хубаво подметнатите остроумия.

– Петир избута пергаментна настрана. – Както желаете. Да бъдем откровени тогава. Какво искате от мен, господа и милейди?

– От вас – нищо. – Саймънд Темпълтън прикова с леденосиния си поглед лорд-протектора. – Искаме само да се махнете.

– Да се махна? – Петир изигра изненада. – И къде да се махна?

– Короната ви е направила владетел на Харънхъл – подчерта лорд Хънтър Младия. – Това би трябвало да е достатъчно за всеки.

– Речните земи се нуждаят от лорд – заговори старият Хортън Редфорт. – Речен пад е под обсада, Бракен и Черен лес са в открита война, разбойници вилнеят безнаказано от двете страни на Тризъбеца, крадат и избиват наред. Накъдето да тръгнеш, все непогребани трупове.

– Колко ужасно привлекателно звучи от устата ви, лорд Редфорт – отвърна, Петир. – За жалост имам неотложни задължения тук. А трябва да се помисли и за лорд Робърт. Нима искате да поведе с мен едно болавно дете сред такава кланица?

– Негово благородие ще остане в Долината – заяви Йон Ройс. – Смятам да взема момчето с мен в Рунстоун и там да го отгледам като рицар, с който Джон Арин би могъл да се гордее.

– Защо Рунстоун? – удиви се Петир. – Защо не Железни дъбове или Червен замък? Защо не замъкът Дълъг лък?

– Всеки от тях също би свършил работа – заяви лорд Белмур, – и негово благородие ще ги посещава поред, за определен срок.

– Дали? – Тонът на Петир намекваше за силно съмнение. Лейди Уейнууд въздъхна.

– Лорд Петир, ако мислите да ни настройвате един срещу друг, можете да си спестите усилието. Тук ние говорим в един глас. Рунстоун устройва всички ни. Лорд Йон е отгледал трима чудесни сина, никой друг не е по-годен да осинови негово благородие. Майстер Хелиуег е по-стар и по-опитен от вашия майстер Колемон, и по-подходящ за лекуването на лорд Робърт. В Рунстоун момчето ще изучи бойното изкуство от Сам Камък Силния. Никой не би могъл дори да мечтае за по-добър учител. Септон Лукос ще го обучи в духовните неща. В Рунстоун също така ще намери други момчета на неговата възраст, много по-подходяща компания от стариците и наемниците, които го обкръжават в момента.

Петир Белиш се почеса по брадата.

– Негово благородие наистина има нужда от компания, няма да го отрека. Алайн обаче едва ли може да се нарече старица. Лорд Робърт много обича дъщеря ми и с радост ще ви го каже сам. Впрочем, поканил съм лорд Графтон и лорд Линдърли да ми изпратят по един от синовете си като повереник. И двамата имат момчета на годините на Робърт.

Лин Корбрей се изсмя.

– Две палета от две галени кученца.

– Робърт също така трябва да има и някое по-голямо момче край себе си. Обещаващ млад скуайър, да речем. – Петир се обърна към лейди Уейнууд. – Вие имате такова момче в Железни дъбове, милейди. Навярно бихте се съгласили да ми изпратите Харолд Хардинг.

Предложението явно я развесели.

– Лорд Петир, вие сте най-дръзкият крадец, когото съм срещала.

– Не искам да ви крада момчето – отвърна Петир. – Но двамата с

лорд Робърт наистина трябва да се сприятелят.

Бронзовия Йон Ройс се наведе над масата.

– Уместно и подобавашо би било лорд Робърт да се сприятели с младия Хари и това ще стане... в Рунстоун, под моите грижи, като мой повереник и скуайър.

– Дайте ни момчето – каза лорд Белмур – и можете безпрепятствено да напуснете Долината и да заминете за Харънхъл, където ви е мястото.

Петир го погледна с лек укор.

– Да не би да намеквате, че другаде бих могъл да пострадам, милорд? Не разбирам защо. Покойната ми съпруга като че ли смяташе, че мястото ми е тук.

– Лорд Белиш – заговори търпеливо лейди Уейнууд, – Лиза Тъли беше вдовица на Джон Арин и майката на неговото дете, и управляваше тук като негов регент. Вие... нека да сме откровени, вие не сте Арин и лорд Робърт не е от вашата кръв. С какво право претендирате да ни управлявате?

– Лиза ме обяви за лорд-протектор, доколкото си спомням.

– Лиза Тъли никога не е била от Долината, нито е имала правото да се разпорежда с нас – заяви лорд Хънтър Младия.

– А лорд Робърт? – попита Петир. – Нима ваше благородие ще твърди, че лейди Лиза нямаше право да разполага и със собствения си син?

Нестор Ройс – беше мълчал през цялото време – заговори високо:

– Някога аз самият се надявах да се оженя за лейди Лиза. Както и бащата на лорд Хънтър, и синът на лейди Аня. Корбрей половин година почти не се отделяше от нея. Ако беше избрала някого от нас, никой нямаше да оспорва правото му на лорд-протектор. Но тя избра лорд Кутрето и повери сина си на неговите грижи.

– Той е син и на Джон Арин, братовчедо – възрази намръщено Бронзовия Йон. – Той е на Долината.

Петир вдигна учудено вежди.

– Орлово гнездо е толкова част от Долината, колкото и Рунстоун. Освен ако някой го е преместил?

– Шегувайте се колкото искате, Кутре – настръхна лорд Белмур.

– Момчето ще дойде с нас.

– Неприятно ми е, че ще ви разочаровам, лорд Белмур, но завареният ми син ще остане тук с мен. Детето не е здраво, както всички знаете много добре. Пътуването ще го измъчи ужасно. Като негов пастрок и

лорд-протектор, не мога да позволя това.

Саймънд Темпълтън се окашля.

– Всеки от нас има по хиляда души в подножието на върха, Кутре.

– Какво великолепно място за тях.

– Ако се наложи, можем да доведем много повече.

– С война ли ме заплашвате, сир? – Петир избобщо не беше уплашен.

– Ние *ще* получим лорд Робърт – заяви Бронзовия Йон.

Като че ли се бяха озовали в задънена улица. Лин Корбрей се извърна от огъня и каза:

– Призлява ми от всичките тези глупости. Ако го слушате достатъчно дълго, Кутрето така ще ви замае с приказките си, че и долните ви дрехи ще съблече. Единственият начин да се реши този въпрос е със стомана. – И извади дългия си меч.

Петир разпери ръце:

– Аз не нося меч, сир.

– Лесно поправимо. – Светлината на свещта заигра по опушено-сивата стомана на меча на Корбрей, толкова тъмна, че напомни на Санса за Лед, големия меч на баща ѝ. – Вашият ядач на ябълки тук държи меч. Кажете му да ви го даде или извадете камата си.

Лотор Брун посегна към меча си, но Бронзовия Йон се надигна и викна ядосано:

– Приберете си стоманата, сир! Вие Корбрей ли сте, или Фрей? Тук сме гости.

Лейди Уейнууд нацупи устни.

– Недопустимо!

– Приберете меча, Корбрей – каза и лорд Хънтър Младия. – Позорите всички ни с това.

– Хайде, Лин – прикани го по-меко Редфорт. – Това няма да постигне нищо. Сложете Скръбната дама да си легне.

– Жадна е моята дама – настоя сир Лин. – Излезе ли за танц, обича червена капка.

– Вашата дама ще си легне жадна. – Бронзовия Йон се изпречина пътя на Корбрей.

– Лордове декларанти! – изсумтя Лин Корбрей. – Шестте бабички щеше да ви приляга повече. – Хлъзна обратно в ножницата тъмния меч и излезе, като избута с рамо Брун от пътя си, все едно че го нямаше. Алайн чу как заглъхнаха стъпките му.

Аня Уейнууд и Хортън Редфорт се спогледаха. Хънтър пресуши

чашата си и я подаде да му я напълнят.

– Лорд Белиш. Длъжен сте да ни простите за тази сцена – каза сир Саймънд.

– Длъжен ли съм? – Гласът на Кутрето бе станал студен. – Вие го доведохте тук, господа.

Бронзовия Йон отвори уста:

– Не сме имали никакво намерение да...

– Вие го доведохте тук! В правото ми е да заповядам на стражата си да ви арестува.

Хънтър скочи толкова рязко, че за малко да блъсне Алайн.

– Вие ни гарантирахте сигурност!

– Да. И бъдете благодарни, че имам повече чест от някои. – Петир се намръщи ядосано. – Прочетох вашата *декларация* и чух настояванията ви. Сега чуите моите. Махнете войските си. Върнете се по домовете си и оставете сина ми на мира. Лошо управление имаше, няма да го отрека, но това беше работа на Лиза, не моя. Дайте ми само година и с помощта на лорд Нестор обещавам, че няма да имате никакъв повод за негодувание.

– Щом казвате – отвърна Белмур. – Но как можем да ви повярваме?

– И смеете да ме наричате *неблагонадежден*? Не аз извадих стомана на преговори. Пишете за закрила на лорд Робърт и в същото време му отказвате храна. Това трябва да приключи. Не съм воин, но ще се бия, ако не вдигнете тази обсада. В Долината има и други лордове освен вас, а Кралски чертог също ще ми прати хора. Ако искате война, кажете го и Долината ще се облее в кръв.

Алайн долови съмнението в очите на лордовете декларанти.

– Една година не е толкова дълъг срок – призна лейди Уейнууд. – Есента свършва и трябва да се запасим за зимата.

Белмур се окашля.

– И в края на тази година...

– ...ако не съм вдворил ред в Долината, ще отстъпя доброволно като лорд-протектор – обеща им Петир.

– Изглежда ми честно – подхвърли лорд Нестор Ройс.

– Не трябва да има никакви санкции – настоя Темпълтън. – Никакви приказки за измяна или бунт. Трябва да се закълнете и затова.

– С радост – отвърна Петир. – Имам нужда от приятели, не от врагове. Ще извиня всички ви, писмено, ако желаете. Дори Лин Корбрей. Брат му е добър човек, не е нужно да позорим един благороден дом.

Лейди Уейнууд се обърна към другите лордове.

– Господа, вероятно можем да го обмислим?

– Не е нужно. Ясно е, че той спечели. – Сивите очи на Бронзовия Йон се задържаха върху Петир Белиш. – Не ми харесва, но изглежда, ще имате своята една година. Гледайте да я използвате добре, милорд. Не всички сме излъгани. – Дръпна вратата толкова силно, че за малко да я извади от пантите.

След това имаше нещо като пир, макар Петир да беше принуден да се извини за скромната трапеза. Робърт го доведоха в жакет в синьо и кремаво и той доста изящно изигра ролята си на малък владетел. Бронзовия Йон го нямаше – вече си беше тръгнал от Орлово гнездо за дългото спускане, като сир Лин Корбрей преди него. Другите останаха с тях до заранта.

„Той ги омагьоса“, помисли Алайн, докато лежеше същата нощ в леглото си, заслушана във воя на вятъра зад прозорците. Не можеше да каже откъде бе дошло това подозрение, но щом ѝ мина през ума, не я остави да заспи. Въртеше се неспокойно в постелята и го подмяташе като куче стар кокал. Най-сетне стана, облече се и излезе. Гретчел спеше.

Петир все още беше буден, драскаше някакво писмо.

– Алайн. Мила моя. Какво те води тук толкова късно?

– Искам да разбера какво ще стане след една година. Той остави перото.

– Редфорт и Уейнууд са стари. И двамата може да умрат. Или поне единият. Джилууд Хънтър ще бъде убит от братята си. Най-вероятно от младия Харлан, който уреди смъртта на лорд Еон. Готов ли е за петак, готов е и за сребърник, както съм казвал винаги. Белмур е покварен и може да бъде купен. С Темпълтън ще се сприятеля. Бронзовия Йон ще продължи да е враждебен, опасявам се, но докато е сам, няма да е кой знае каква заплаха.

– А сир Лин Корбрей?

Светлината на свещта блещукаше игриво в очите му.

– Сир Лин си остава моят неумолим враг. Той ще говори за мен с презрение и омраза на всеки, когото срещне, и ще е готов да вложи мечата си във всеки таен заговор, за да ме сваля.

В този миг подозрението ѝ се превърна в убеждение.

– И как ще го възнаградите за тази служба? Кутрето се изсмя високо.

– Със злато, момченца и обещания, разбира се. Вкусовите на сир Лин са елементарни, миличкото ми. Единственото, което обича, е злато, момченца и убийства.

ЦЕРСЕЙ

Кралят се цупеше.

– Искам да седна на Железния трон – каза й. – Ти винаги даваше на Джоф да сяда там.

– Джофри беше на дванайсет.

– Но аз съм *кралят*. Тронът си е *мой*.

– Кой ти каза това? – Церсей задържа дъха си, за да може Доркас да стегне по-здраво корсажа й. Беше голямо момиче, много по-силна от Сенел, но и по-тромава.

Лицето на Томен се изчерви.

– Никой.

– *Никой*? Така ли наричаш лейди съпругата си? – В целия този бунт кралицата надуваше ръката на Марджери Тирел. – Ако ме лъжеш, няма да имам друг избор, освен да повикам Пейт и да заповядам да го напердашат до кръв. – Пейт беше „момчето за камшика“ на Томен, както и за Джофри преди него. – Това ли искаш?

– Не – измрънка нацупено кралят.

– Кой ти каза?

Момчето пристъпи неловко на място.

– Лейди Марджери. – Поне съобрази да не я нарече „кралица“ пред майка си.

– Така е по-добре. Томен, аз трябва да решавам трудни неща, неща, за които все още си много малък, за да ги разбереш. Не ми трябва някакво малко глупаво момченце, което да си играе на трона зад мене и да ме отвлича с детинските си въпроси. Предполагам, че според Марджери трябва да присъстваш и на заседанията ми на съвета също така?

– Да – призна той. – Тя казва, че трябва да се науча да бъда крал.

– Като станеш по-голям, можеш да присъстваш на толкова съвети, колкото пожелаеш – каза Церсей. – Но те уверявам, скоро ще ти омръзнат. Робърт обикновено заспиваше на заседанията. – „Когато изобщо присъстваше“. – Предпочиташе да гони дивеч и да пуска соколи, а досадните неща да оставя на стария лорд Арин. Помниш ли го?

– Той умря от болен корем.

– Така е, горкичкият. Но щом гориш от желание да учиш, може би ще научиш всички имена на кралете на Вестерос и на Ръцете, които са им служили. Утре сутринта можеш да ми ги изброиш.

– Да, мамо – отвърна послушно кралят.

– Ето, това вече е доброто ми момче.

Властта беше нейна. Церсей нямаше намерение да я отстъпи, докато Томен не навършеше пълнолетие. „Аз чаках, и той може да чака. Чаках половин живот“. Играла си беше ролята на усърдната дъщеря, на свенливата младоженка, на покорната съпруга. Търпяла беше пианските пристъпи на Робърт, ревността на Джайм, подигравките на Ренли, Варис с неговите подхилвания, Станис с непрестанното му скърцане със зъби. Примирявала се беше с Джон Арин, с Нед Старк и беше понасяла своя зъл, коварен и смъртно опасен брат джудже, и през всичкото това време си беше обещавала, че един ден ще дойде нейният ред. „Ако Марджери Тирел си мисли да ми отнеме часа под слънцето, ще трябва адски добре да си помисли“.

Все пак това начало развали настроението ѝ за закуската и то не се подобри скоро. Останалата част от сутринта прекара с лорд Джилс и счетоводните му книги – слушаше го да кашля за звезди, елени и дракони. След него я посети лорд Води, за да докладва, че първите три дромона са пред довършване, и да изпроси още злато, за да ги доизпитат с цялото полагащо им се великолепиe. Кралицата с удоволствие удовлетвори молбата му. Лунното момче подскачаше, докато обядваше с членове на търговските гилдии и слушаше оплакванията им от „врабците“, които обикаляха по улиците и спяха по площадите. „Май ще трябва да хвърля златните плащове да изгонят тези врабци от града“, мислеше Церсей, когато ѝ се натрапи Пицел.

В последно време Великият майстер се държеше много кисело на съветите. На последното заседание с горчивина се беше оплакал от хората, които Аурейн Водите беше избрал за капитани на новите ѝ дромони. Водите бе решил да даде корабите на по-млади мъже, докато Пицел държеше на опита и настояваше командването да се повери на капитани, оцелели от пожарите на Черна вода. „Изпитани мъже с доказана вяност“ ги беше нарекъл. Церсей ги наричаше старци и взе страната на лорд Води.

– Единственото, което са доказали тези ваши капитани, е, че могат да плуват – бе казала. – Никоя майка не бива да надживее децата си и никой капитан – кораба си. – Пицел бе приел упрека с голямо раздражение.

Днес не изглеждаше чак толкова кисел и дори успя да докара някакво подобие на усмивка.

– Добра вест, ваше величество – заяви той. – Виман Мандърли е

изпълнил заповедта ви и е обезглавил луковия крал на лорд Станис.

– Знаем ли го със сигурност?

– Главата и ръцете му са набучени над стените на Бял пристан. Лорд Виман се кълне в това, а хората на Фрей го потвърждават. Видели са главата, с лук в устата. И ръцете, едната се познава по отрязаните пръсти.

– Много добре – отвърна Церсей. – Пратете птица на Мандърли и го уведовете, че скоро синът ще му бъде върнат, след като доказва лоялността си.

Скоро в Бял пристан щеше да се възстанови кралският мир, а Рууз Болтън и копелето му обкръжаваха Рова Кайлин от юг и от север. Вземеха ли Рова, щяха да обединят силите си и да разчистят железните и от Тореново поле и Дълбоки лес. Това щеше да им спечели съюза на останалите знаменосци на Нед Старк, щом дойдеше време да тръгнат срещу лорд Станис.

Междувременно на юг Мейс Тирел беше вдигнал цял град от шатри извън Бурен край и разполагаше с две дузини мангонели срещу масивните стени на замъка, без никакъв видим резултат засега. „Воинът лорд Тирел – помисли кисело кралицата. – Гербът му трябва да е седящ на задника си дебелак“.

Същия следобед дойде намръщеният браавошки посланик за аудиенцията си. Церсей го беше отлагала две седмици и с радост щеше да го отложи още за година, но лорд Джилс твърдеше, че повече не може да се оправя с този човек... макар кралицата да се чудеше дали Джилс може да се оправя с *каквото и да било*, освен да кашля.

Нохо Димитис, така се наричаше браавосецът. „Дразнещо име за дразнещ човек“. Гласът му също беше дразнещ. Церсей помръдваше на стола си, докато слушаше брътвежите му и се чудеше колко още трябва да търпи надутите му хвалби. Зад нея се издигаше Железният трон, с шиповете и ръбовете му, мятаци криви сенки по пода. Само кралят или неговата Ръка можеха да седат на самия трон. Церсей седеше в подножието му на стол от позлатено дърво, отрупан с пурпурни възглавнички.

Браавосецът млъкна да си поеме дъх и тя се възползва от шанса си.

– Този въпрос е по-уместен за нашия лорд-ковчежник. Отговорът явно не задоволи благородния Нохо.

– Шест пъти говорих вече с лорд Джилс. Той ми кашля и ми се извинява, ваше величество, но златото така и не идва.

– Поговорете с него за седми път – учтиво го посъветва Церсей. – Числото седем е свято за нашите богове.

– Нейно величество благоволява да се пошегува, разбирам.

Когато се шегувам, се усмихвам. Случайно да ме виждате да се усмихвам? Да чувате смях? Уверявам ви, когато се шегувам, хората се смеят.

– Крал Робърт...

– ...е покойник – прекъсна го тя рязко. – Желязната банка ще получи своето злато, когато този бунт бъде потушен.

Той прояви нахалството да ѝ се намръщи.

– Ваше величество...

– Аудиенцията приключи. – Церсей беше изтърпяла достатъчно за един ден. – Сир Мерин, придружете благородния Нохо Димитис до изхода. Сир Озмунд, вие можете да ме придружите до покоите ми. – Гостите ѝ щяха да пристигнат скоро, а трябваше да се окъпе и да се преоблече. Вечерята също обещавахе да е досадно събитие. Тежко бреме беше да управляваш кралство, още повече – седем.

Сир Озмунд Черно котле тръгна до нея по стъпалата, висок и стрен в бялото на Кралската гвардия. Щом Церсей се увери, че са съвсем сами, пъкна ръка под мишницата му.

– Как е малкият ви брат?

Сир Озмунд изглеждаше притеснен.

– А... съвсем добре, само...

– Само? – Кралицата вложи сърдита нотка в тона си. – Трябва да призная, търпението ми вече е на изчерпване със скъпия ни Озни. Крайно време беше да обяди онази кобилка. Назначих го за заклет щит на Томен, за да може да прекарва всеки ден в компанията на Марджери. Трябваше вече да е откъснал розата ѝ. Да не би малката кралица да е спяла за чаровете му?

– С чаровете му всичко е наред. Все пак е Черно котле, нали? С извинение. – Сир Озмунд прокара пръсти през мазната си черна коса. – Проблемът е в нея.

– И защо така? – Кралицата започваше да храни съмнения около сир Озни. Може би някой друг мъж щеше да допадне повече на Марджери. „Аурейн Водите, със сребрилата му коса, или някой едър здравеняк като сир Талад“. – Да не би девицата да предпочита някой друг? Лицето на брат ти не ѝ ли харесва?

– А, харесва ѝ. Погалила му белезите преди два дни, както ми се похвали. „Коя жена ви ги е оставила?“, попитала. Озни не е казвал, че са от жена, но тя знаела. Може някой да ѝ е казал. Казва, че винаги го докосвала, докато си говорят. Ще оправи токата на плаща му, ще го

погали по черната коса, такива неща. Веднъж го помолила в оръжейната да ѝ покаже как се държи дълъг лък и той я хванал през кръста. Озни ѝ разправя мръсни шегички, а тя се смее и му казва още по-мръсни. Иска го тя, то е ясно, но...

– Но?

– Никога не са сами. Повечето време кралят е с тях, а когато не е, има някой друг. Две от дамите ѝ спят с нея в леглото, сменят се всяка нощ. Другите две ѝ носят закуската и ѝ помагат да се облече. Моли се със септата си, чете с братовчедка си Елинор, пее с братовчедка, си Ала, шие с братовчедка си Мега. Когато не е на лов със соколи с Джана Фо-соуей и Мери Крейн, си играе на „влез в замъка ми“ с онова момиченце на Бълвър. Никога не излиза да язди без опашка от четири-пет спътници и поне дузина стражи. А и около нея винаги се въртят мъже, дори в Девичи свод.

– Мъже. – Това беше нещо. Криеше възможности. – И кои мъже точно?

Сир Озмунд сви рамене.

– Певци. Луда е по певци, жонгльори и разни такива. Рицари, хлътнали по братовчедките ѝ. Сир Талад бил най-тежкият случай, според Озни. Тоя тъпанар, изглежда, не знае Елинор ли иска, или Ала, но знае, че я иска ужасно. Близнаците Редвин също се навъртат. Лигльото носи цветя и плодове, а Ужаса се е хванал да свири на лютня. Озни ако го слушаш, човек може да извади по-сладък звук с душене на котка. И оня от Летните острови също се мъкне.

– Джалабхар Ксхо? – Церсей изсумтя презрително. – За да ѝ проси злато и мечове, за да си върне отечеството, най-вероятно. – Под всичките си скъпоценни накити и перца Ксхо не беше нищо повече от просяк със знатно потекло. Робърт можеше веднъж завинаги да сложи край на натрапчивите му молби с едно твърдо „Не“, но мисълта за завладяването на Летните острови бе съблазнявала онзи пиян глупак, съпруга ѝ. Несъмнено си беше мечтал за пачаври с кафява кожа, голи под наметалата от птичи пера и с цицики, черни като въглен. Тъй че вместо с „Не“, Робърт винаги беше отвърщал на Ксхо с: „Догодина“, макар че кой знае защо „догодина“ така и не идваше.

– Не бих могъл да кажа дали проси, ваше величество – отвърна сир Озмунд. – Според Озни той ги учел на Летния език. Не Озни, а кралиц... кобилката и братовчедките ѝ.

– Кон, говорещ на Летния език, ще е голяма сензация – каза сухо кралицата. – Кажете на брат си да държи шпорите си добре наточени.

Скоро ще намеря някакъв начин да яхне кобилката си, може да разчита на това.

– Ще му кажа, ваше величество. Той гори от нетърпение за тази езда, уверявам ви. Сладко нещо е тази кобилка.

„Аз съм тази, за която гори от нетърпение, глупако – помисли кралицата. – Той иска от Марджери само владението между краката й“. Колкото и да й допадаше Озмунд, понякога й се струваше, че е задръстен като Робърт. „Дано мечът му да е по-бърз от ума му. Може скоро да дойде денят, в който Томен да се нуждае от него“.

Докато минаваха под сянката на срутената Кула на Ръката, ги застигнаха весели викове. В другия край на двора някакъв скуайър беше минал покрай стълба и бе завъртял подвижната мишена. Най-възбудени бяха виковете на Марджери Тирел и нейните кокошки. „Толкова рев за толкова малко. Човек може да помисли, че момчето е спечелило турнир“. А после с изумление видя, че това е Томен, облечен от глава до пети в позлатена броня.

Нямаше избор, освен да изпише на лицето си усмивка и да отиде да види сина си. Стигна до него, когато Рицарят на цветята му помагаше да слезе от седлото. Момчето беше останало без дъх от възбуда.

– Видяхте ли? – взе да ги пита един по един. – Направих го точно както каза сир Лорас. Видяхте ли, сир Озни?

– Да – отвърна Озни Черно котле. – Беше много красиво.

– Имате по-добра стойка от мен, ваше величество – подхвърли сир Дермът.

– Дори пиката счупих. Сир Лорас, чухте ли?

– Изтрещя като небесен гръм. – Роза от нефрит и злато стягаше белия плащ на сир Лорас на рамото, а вятърът изящно разрошваше дългите му кестеняви къдрици. – Атаката ви беше великолепна, но веднъж не е достатъчно. Утре трябва да го повторите. Трябва да яздите всеки ден, докато всеки удар стане верен и точен, а пиката да се превърне в част от самия вас, като ръката.

– Искам.

– Беше блестящ. – Марджери коленичи, целуна краля по бузата и го прегърна. – Внимавайте, братко – предупреди Лорас. – Още някоя година и мисля, че моят галантен съпруг ще ви сваля от коня. – Трите й братовчедки се съгласиха до една, а момиченцето на Бълвър заподскача и се развика:

– Томен ще е шампион, шампион, шампион!

– Когато стане мъж – каза Церсей.

Усмивките им повяхнаха като рози, целунати от слана. Старата септа с пъпчивото лице първа се свлече на коляно, последвана от останалите, без малката кралица и брат й.

Томен като че ли не забеляза как въздухът изведнъж се смрази.

– Мамо, ти видя ли ме? – избъбри щастливо. – Ударих щита, а торбата изобщо не ме удари!

– Гледах през двора. Много добре се справи, Томен. Друго не бих очаквала от теб. Рицарският двубой е в кръвта ти. Някой ден ще оглавяваш турнирните списъци, като баща ти.

– Никой няма да може да застане срещу него. – Марджери Тирел се усмихна на кралицата с престорена свенливост. – Но аз така и не бях чувала, че крал Робърт е бил толкова съвършен в двубоя. Моля, кажете ни кои турнири е спечелил? Кои велики рицари е свалил от седлото? Знам, че кралят ще иска да чуе за победите на баща си.

По шията на Церсей плъзна червенина. Момиченцето я беше хванало натясно. Всъщност Робърт беше безразличен към двубоите. По време на турнири много повече предпочиташе груповите мелета, в които можеше да пребие до кръв мъже със затыпената брадва или чука. Когато го каза, си беше мислила за Джайм. „Не ми е присъщо да се забравям така“.

– Робърт спечели турнира на Тризъбеца. Срази принц Регар и ме обяви за своя кралица на любовта и красотата. Изненадана съм, че моята снаха не знае тази история. – Не остави възможност на Марджери да отговори. – Сир Озмунд, бъдете така добър да помогнете на сина ми да съблече бронята. Сир Лорас, моля, повървете с мен. Бих искала да поговорим.

На Рицаря на цветята не му остана друго, освен да тръгне по петите й като кутре, каквото си беше. Церсей заговори едва след като се озоваха на витото стълбище:

– Чие беше това хрумване?

– На сестра ми – призна той. – Сир Талад, сир Дермът и сир Портифер язدهа и кралицата предложи Негово величество също да направи един кръг.

„Нарича я така, за да ме дразни“.

– А вашето участие?

– Аз помогнах на Негово величество да облече бронята и му показах как да държи пиката под мишницата – отвърна той.

– Конят беше прекалено голям за него. А ако беше паднал? Ако торбата с пясък го беше ударила по главата?

– Отоците и насинените устни са си част от рицарството.

– Започвам да разбирам защо брат ви е сакал. – С удоволствие забеляза, че това заличи усмивката от красивото му лице. – Вероятно моят брат не е успял да ви обясни добре какви са задълженията ви, сир. Вие сте тук, за да пазите моя син от враговете му. Обучението му в рицарство е в прерогативите на учителя по оръжия.

– Червената цитадела не е имала майстор по оръжия, откакто беше убит Арон Сантагар – отвърна сир Лорас с нотка на укор. – Негово величество е почти на девет и е жаден да се учи. На неговата възраст би трябвало да е скуайър. Някой трябва да го научи.

„Някой ще го научи, но няма да си ти“.

– А вие при кого бяхте скуайър, сир? – попита го мило. – При лорд Ренли, нали?

– Имах тази чест.

– Да, така си и мислех. – Церсей беше виждала колко здрави стават често „връзките“ между скуайъри и рицарите, на които служат. Рицарят на цветята не беше от породата мъже, на които е редно да подражава което и да било момче. – Проявила съм небрежност. При цяла държава за управляване, война за водене и баща за оплакване, кой знае как съм пренебрегнала съдбоносния проблем с назначаването на нов учител по оръжия. Веднага ще поправа грешката си.

Сир Лорас избута с ръка кафявата къдрица, паднала на челото му.

– Ваше величество няма да намери мъж и наполовина по-добър от мен с меча и пиката.

„Ах, колко сме скромни“.

– Томен е вашият крал, а не ваш скуайър. Задължението ви е да го пазите и да умрете за него, ако се наложи. Нищо повече.

Остави го при подвижния мост, изпънат над сухия ров с настръхналите долу железни шипове, и влезе в Стегата на Мегор. „Откъде да намеря учител по оръжия?“, мислеше, докато се изкачваше към покоите си. След като бе отказала на сир Лорас, не смееше да се обърне към никой друг рицар от Кралската гвардия. Щеше да е само сол в раната и със сигурност щеше да разгневи Планински рай. „Сир Талад? Сир Дермът? Все някой трябва да има“. Томен започваше да се привързва към новия си заклет щит, но Озни се оказваше далеч по-неспособен, отколкото се беше надявала, по проблема с „девицата“ Марджери, а за брат му Осфрид си беше наумила по-различна длъжност. Колко жалко, че Хрътката го беше хванал бясът. Томен винаги се беше плашил от грубия глас и изгореното лице на Сандор Клегейн, а суровото презрение на Клегейн

щеше да е великолепна противоотрова срещу престорената вежливост на Лорас Тирел.

„Арон Сантагар беше от Дорн – спомни си Церсей. – Мога да поискам от Дорн“. Столетия на кръв и войни разделяха Слънчево копие и Планински рай. „Да, един дорнец би могъл великолепно да отговори на нуждите ми. В Дорн би трябвало да се намерят добри мечове“.

Завари лорд Кибърн да чете, седнал до прозореца.

– Ако благоволи ваше величество, имам донесения.

– Нови заговори и предателства ли? – попита Церсей. – Имах дълъг и уморителен ден. Кажете ми накратко.

Той се усмихна съчувствено.

– Както желаете. Говори се, че архонтът на Тирош е предложил условия на Лис да сложат край на търговската си война. Имаше слухове, че Мир се кани да се включи във войната на тирошка страна, но без Златната дружина мирците не вярват, че ще...

– Не ме интересува какво вярват мирците. – Свободните градове от край време непрекъснато се биеха помежду си. Безкрайните им предателства и съюзи не означаваха за Вестерос почти нищо. – Имате ли по-важни новини?

– Робското въстание в Астапор е стигнало до Мийрийн, изглежда. Моряци от десетина кораби говорят за дракони...

– Харпии. В Мийрийн са харпии. – Помнеше го отнякъде. Мийрийн беше на края на света, далече на изток от Валирия. – Да си се оправят с робските въстания. Защо трябва да ме интересува? Във Вестерос не държим роби. Това ли е всичко, което имате за мен?

– Има новини от Дорн, които може да се окажат по-интересни за ваше величество. Принц Доран е затворил сир Демън Пясък, копеле, който някога беше скуайър при Червената пепелянка.

– Спомням си го. – Сир Демън беше един от дорнските рицари, придружили принц Оберин до Кралски чертог. – Какво е направил пък той?

– Настоял е да бъдат освободени дъщерите на принц Оберин.

– Което доказва, че е глупак.

– Освен това – продължи лорд Кибърн – дъщерята на Рицаря на Пъстри лес съвсем неочаквано е била сгодена за лорд Естермонт, както съобщават приятелите ни в Дорн. Същата нощ е била пратена в Зелен камък и казват, че двамата с Естермонт вече са венчани.

– Някое копеле в корема ѝ би обяснило това. – Церсей се заигра с кичур от косата си. – На колко е свенливата невеста?

– Двайсет и три, ваше величество. Докато лорд Естермонт...

– ...трябва да е на седемдесет. Това го знам. – Естермонт ѝ се падаха сребрени родственици чрез Робърт, чийто баща беше взел една от тях за жена в пристъп на похот или на лудост. Когато Церсей се омъжи за краля, лейди майката на Робърт отдавна беше умряла, макар че двамата ѝ братя бяха дошли на сватбата и се бяха задържали половин година. По-късно Робърт настоя да им върнат акта на уважение с гостуване в Естермонт, малък планински остров край нос Гняв. Влажните и окаяни две седмици, които Церсей изтърпя в Зелен камък, седалището на дома Естермонт, бяха най-дългите в младия ѝ живот. Джайм кръсти замъка „Зелено говно“ още щом го видя и скоро Церсей също взе да го нарича така. Иначе дните ѝ минаваха в гледане как царственият ѝ съпруг ловува със соколи, носи дивеч, пие с чичовците си и скъсва от бой разни братовчеди в учебния двор на Зелено говно.

Имало беше и една братовчедка също, трътлеста дребна вдовица с големи като дини гърди, чийто съпруг и баща бяха загинали при Бурен край по време на обсадата. „Баща ѝ беше добър с мен – каза ѝ Робърт. – Играехме си често като малки“. Много скоро започна отново да си играе с нея. Щом Церсей затвореше очи, кралят се измъкваше, за да теши самотното същество. Една нощ бе накарала Джайм да го проследи, за да потвърди подозренията ѝ. Когато се върна, брат ѝ я попита иска ли Робърт мъртъв. „Не – беше му отвърнала, – искам го рогат“. Доставяше ѝ удоволствие да си мисли, че същата нощ бе заченат Джофри.

– Елдон Естермонт е взел за своя жена петдесет години по-малка от него – отвърна тя на Кибърн. – Защо трябва да ме интересува това?

Той сви рамене.

– Не казвам, че трябва... но Демън Пясък и това момиче на Сантагар бяха близки с дъщерята на самия принц Доран, Ариан, или така поне ни уверяват приятелите в Дорн. Вероятно не означава нищо особено, но помислих, че ваше величество трябва да го знае.

– Вече го знам. – Губеше търпение. – Друго имате ли?

– Още нещо. Дреболия. – Усмихна ѝ се извинително и ѝ разказ за някакво куклено представление, станало напоследък популярно сред простолюдието; куклено представление, в което кралството на животните се управлявало от глутница горделиви лъвове. – В хода на тази предателска история куклените лъвове стават все по-алчни и нагли и започват да поглъщат собствените си поданици. Когато благородният елен възрази, лъвовете изяждат и него и реват, че е тяхно право, понеже са най-могъщите сред животните.

– И това ли е краят? – развеселена попита Церсей. Погледната под верния ъгъл, с поуката си баснята можеше да се окаже достойна за поздравление.

– Не, ваше величество. В края един дракон се измътва от яйце и изяждат всички лъвове.

Краят превръщаше кукленото представление от обикновена дързост в измяна.

– Безмозъчни глупци. Само кретени биха заложили главите си на един дървен дракон. – Церсей помисли за миг. – Пратете някои от слухарите си на тези представления и си запишете кой присъства. Ако има по-изтъкнати хора, бих искала да знам имената им.

– Какво ще се прави с тях, ако ми позволите дързостта?

– Всички по-състоятелни ще бъдат глобени. Половината им имущество би било достатъчно суров урок и ще попълни хазната ни, без да ги разори съвсем. Бедните, които не могат да платят, може да загубят око заради гледането. За кукловодите – брадвата.

– Четирима са. Може би ваше величество ще ми позволи да задържа двама за целите си. Една жена ще е особено...

– Дадох ви Сенел – прекъсна го рязко кралицата.

– Уви. Горкото момиче е твърде... изтощено.

Церсей не обичаше да мисли за това. Момичето беше дошло с нея, без да подозира, мислеше, че ще налива вино. Дори когато Кибърн стегна веригата на китката ѝ, като че ли не разбра. Още ѝ призляваше от спомена. „Килиите бяха жестоко студени. Дори факлите трепереха. И онова мръсно нещо, което пишеше в тъмното...“

– Да, можете да вземете жена. Две, ако желаете. Но първо ще получите имената.

– Както заповядате. – Кибърн се оттегли.

Слънцето вече залязваше. Доркас ѝ беше приготвила банята. Кралицата се отпусна с наслада в топлата вода и тъкмо обмисляше какво да каже на гостите си на вечерята, когато Джайм безцеремонно нахлу през вратата и се разпореди Джослин и Доркас да излязат. Съвсем не изглеждаше безукорно и лъхаше на конска пот. Водеше Томен.

– Мила сестро, кралят държи да поговори с вас.

Златните къдрици на Церсей плуваха над водата във ваната. Стаята бе замъглена от пара.

– Томен? – попита тя с опасно тих глас. – Сега пък какво има? Момчето познаваше този тон. Дръпна се плахо назад.

– Негово величество иска за утре белия си жребец – каза Джайм. –

За урока по дуел.

Тя се надигна във ваната.

– Никакъв урок няма да има.

– Ще има. – Томен наду устни. – Трябва да яздя *всеки* ден.

– И ще го правиш – заяви кралицата, – след като намеря подходящ учител за тренировките ти.

– Не *искам* подходящ учител. Искам сир Лорас.

– Много надценяваш този младеж. Знам, малката ти женичка е напълнила главата ти с глупави представи за силата му, но Озмунд Черно котле е три пъти повече рицар от Лорас.

Джайм се изсмя.

– Хайде сега пък и Озмунд Черно котле.

Идваше ѝ да го удуши. „Може би трябва да заповядам на сир Лорас да се остави сир Озмунд да го събори от коня“. Това сигурно щеше да разсее мъглата от очите на Томен. „Осолиш ли охлюва и посрамиш ли героя, и двамата се смаяват тутакси“.

– Ще поискам дорнски рицар, който да те обучава. Дорниците са най-добрите в турнирните двубои в цялото кралство.

– Не са – опъна се Томен. – Все едно, не искам никакъв глупав дорнски рицар, искам сир Лорас. *Аз* заповядам.

Джайм се засмя. „С нищо не помага. Да не си мисли, че е много забавно?“ Кралицата плесна ядосано по водата.

– Пейт ли да повикам да доведат? Не заповядваш *на мен*. *Аз* съм майка ти.

– Да, но аз съм кралят. Марджери казва, че всеки трябва да прави каквото каже кралят. Искам утре белия си кон оседлан, за да може сир Лорас да ме учи да се бия. И искам и котенце, и не искам да ям *цвекло*. – Томен скръсти ръце.

Джайм продължаваше да се смее. Кралицата го пренебрегна.

– Томен, ела тука. – Той се запъна и тя въздъхна. – Страх ли те е? Един крал не бива да показва страх. – Момчето се приближи до ваната, svelo очи. Тя се пресегна и го погали по златните къдрици. – Крал или не, ти си още малко момче. Докато навършиш пълнолетие, управлявам аз. Ще се научиш да се биеш, обещавам ти. Но не от Лорас. Рицарите на Кралската гвардия имат по-важни задължения от това да си играят с дете. Попитай лорд-командира. Не е ли така, сир?

– *Много* важни задължения. – Джайм се подсмихна. – Да яздят около градските стени например.

Томен изглеждаше готов да се разплаче.

– Може ли поне да имам котенце?

– Може би – отстъпи кралицата. – Стига да не чувам повече глупости за двубои. Ще ми обещаеш ли?

Той помръдна неловко.

– Да.

– Хубаво. Хайде, бягай. Гостите ми скоро ще дойдат.

Томен затича към вратата, но преди да излезе, се обърна и каза:

– Като стана пълноправен крал, ще обявя цвеклото *извън закона*. Брат ѝ затръшна вратата със сакатата си ръка и двамата с Церсей останаха сами.

– Ваше величество, чудех се... пияна ли сте, или просто сте глупава?

Тя плесна отново във ваната и водата опръска краката му.

– Дръж си езика или...

– ...или какво? Пак ли ще ме изпратиш да инспектирам градските стени? – Седна на пода и кръстоса крака. – Проклетите ти стени са в пълна изрядност. Пропълзъл съм всяка педя от тях и съм огледал всичките седем порти. Пантите на Желязната порта са ръждясали, а Кралската порта и Калната порта трябва да се подменят след блъскането на Станис с овните му. Стените са толкова здрави, колкото са били всякога... но ваше величество навярно е забравила, че нашите приятели от Планински рай са *отсам* стените.

– Нищо не забравям – отвърна му тя, с мисълта за една определена златна монета, с ръка на едната страна и отдавна забравен крал на другата. „Как е могъл един жалък нещастен тъмничар да се слобие с такава монета, скрита под нощното му гърне? Как може човек като Рюген да има монета от Планински рай?“

– За пръв път чувам за учител по оръжия. Ще трябва да търсиш дълго и упорито, докато намериш по-добър от Лорас Тирел. Сир Лорас е...

– Знам кой е и какъв е. Няма да позволя да се навърта покрай сина ми. Гледай да му припомниш добре задълженията. – Водата изстиваше.

– Той си знае задълженията и няма по-добър пико...

– *Ти* беше по-добър, преди да си загубиш ръката. Сир Баристан, докато беше млад. Артър Дейн беше по-добър, а принц Регар не отстъпваше дори на него. Не ми дрънкай повече колко страхотен е Цветето. Той е още момче. – Омръзнали ѝ бяха препирните с Джайм. Никой никога не спореше с баща ѝ. Когато Тивин Ланистър заговореше, хората се подчиняваха. Когато заговореше Церсей, се чувстваха в правото си да я

съветват, да ѝ противоречат, дори да ѝ *отказват*. „Всичко е само защото съм жена. Защото не мога да се бия с тях с меч. Робърт уважаваха повече от мен, а Робърт беше безмозъчен тъпак“. Нямаше да търпи това, особено от Джайм. „Трябва да се отърва от него, и то скоро“. Някога беше мечтала, че двамата ще могат да управляват Седемте кралства един до друг, но Джайм се бе превърнал повече в пречка, никаква помощ от него.

Церсей стана от ваната. Водата потече по краката ѝ и закапа от кожите ѝ.

– Когато поискам съвета ви, ще ви попитам за него. Оставете ме, сир. Трябва да се облека.

– Гостите ти на вечеря, знам. Що за заговор ще е този път? Толкова много станаха, че им загубих дирята. – Погледът му се спря на водата, сбрала се на капки по русите косми между краката ѝ.

„Все още ме иска“.

– Копнееш за това, което загуби ли, братче?

Джайм вдигна очи.

– И аз те обичам, сестричке. Но си глупачка. Една красива златна глупачка.

Думите жилеха. „С по-хубави думи ме наричаше в Зелен камък, в нощта, в която пося Джоф в мен“, помисли Церсей.

– Излез. – Обърна му гръб и се вслуша в стъпките му на излизане, докато напипваше бравата със сакатата си ръка.

Докато Джослин се грижеше всичко да е приготвено за вечерята, Доркас помогна на кралицата с обличането. Роклята беше на ивици лъскавозелен сатен, редуващи се с ивици плюшено черно кадифе и изкусна черна мирска дантела над корсажа. Мирската дантела беше скъпа, но за една кралица бе наложително по всяко време да изглежда възможно най-добре, а нещастните ѝ слугини бяха допуснали няколко от златотканите ѝ рокли да се свият, тъй че вече не ѝ ставаха. Трябваше да заповяда да ги набият с камшик за немарливостта им, но Таена я бе убедила да прояви милост.

– Простолюдието ще ви заобича повече, ако сте милостива – каза ѝ, тъй че Церсей нареди цената на роклите да се приспадне от заплатите на жените, като по-елегантно решение.

Доркас ѝ подаде сребърно огледало. „Много добре“, помисли кралицата и се усмихна на отражението си. Приятно беше да излезе от траура. Черното я правеше по-бледа. „Жалко, че няма да вечерям с лейди Мериуедър“. Денят бе дълъг, а остроумието на Таена винаги я

развеселяваше. Церсей не беше имала приятелка, с която да ѝ е толкова забавно, след Мелара Хедърспун, а Мелара се беше оказала алчна малка интригантка, с идеи, надскачащи положението ѝ. „Не бива да мисля лошо за нея. Тя е мъртва и удавена и ме научи никога на никого да не се доверявам, освен на Джайм“.

Гостите вече добре се бяха почерпили с хипокрас. „Лейди Фалайс не само прилича на риба, ами и пие като риба“, помисли си, като забеляза преполовената гарафа.

– Мила Фалайс – възкликна тя и я целуна по бузата. – И вие, храбри сир Балман. Толкова се натъжих, когато научих за вашата скъпа, скъпа майка. Как е нашата лейди Танда?

Лейди Фалайс изглеждаше готова да заплаче.

– Колко сте добра, че попитахте, ваше величество. Майка ми си е счупила бедрото от падането според майстер Френкен. Той направи каквото можа. Сега се молим, но...

„Колкото и да се молиш, ще умре, преди да се обърне луната“. Жени на годините на Танда Стоукуорт не преживяваха счупено бедро.

– Ще добавя и моите молитви към вашите. Лорд Кибърн ми съобщи, че Танда била хвърлена от коня си.

– Каишките на седлото ѝ се скъсали, докато яздела – отвърна сир Балман Бърч. – Конярчето е трябвало да види, че са се изтъркали. Наказано е.

– Сурово, надявам се. – Кралицата се настани и даде знак на гостите си да се разположат. – Още чаша хипокрас, Фалайс? Помня, че винаги ви е допадало.

– Радвам се, че си спомняте, ваше величество.

„Как мога да го забравя? – помисли Церсей. – Джайм каза, че е цяло чудо, че не се напика“.

– Как мина пътуването ви?

– Неприятно – оплака се Фалайс. – Почти целия ден валя. Мислехме да пренощуваме в Росби, но онзи млад повереник на лорд Джилсни отказа гостоприемство. – Дамата изсумтя. – Помнете ми думата, когато Джилс умре, онзи долен нещастник ще избяга със златото му. Може дори да се опита да претендира за земите и титлата му, макар че по право Росби се полага на нас, след като почине Джилс. Лейди майка му беше леля на втората му жена, трета братовчедка на самия Джилс.

„Агне ли беше гербът ви, милейди, или някаква алчно протягаща ръце маймуна?“

– Лорд Джилс се кани да умре, откакто го познавам, но все още си е

с нас и още дълго ще е с нас, искрено се надявам. – Усмихна им се мило. – Не се съмнявам, че ще надживее всички ни.

– Като нищо – съгласи се сир Балман. – Повереникът на Росби не беше единственият, който ни притесни, ваше величество. По пътя се натъкнахме и на едни грубияни. Мръсни дрипави същества с кожени щитове и брадви. Някои си бяха пришили звезди на елците, свещени звезди със седем върха, но въпреки това изглеждаха много зли.

– И бяха въшлясали, сигурна съм – добави Фалайс.

– Наричат се *вrabци* – каза Церсей. – Истинска напаст са. Нашият нов Върховен септон ще трябва да се справи с тях, след като бъде коронясай. Ако не, ще се заема с тях лично.

– Негова върховна святост избран ли е вече? – попита Фалайс.

– Не – трябваше да признае кралицата. – Септон Олидор беше на ръба да го избера, но някои от тези *вrabци* го проследили до един бардак и го измъкнали гол на улицата. Сега Люсиън изглежда възможният избор, макар че според приятелите ни на другия хълм все още не му достигали няколко гласа.

– Старицата дано ги напътства в светите им размишления със златния си светилник на мъдростта – каза най-благочестиво лейди Фалайс.

Сир Балман помръдна в стола си.

– Ваше величество, малко неприятен въпрос, но... за да не забере лошо чувство между нас, трябва да знаете, че нито добрата ми жена, нито майка й имат пръст в избора на името на онова копеле. Лолис е простодушно същество, а мъжът й се е отдал на черен хумор. Казах му да избере по-подходящо име за момчето. Той се изсмя.

Кралицата отпи от виното си и го изгледа мълчаливо. Сир Балман някога беше прочут дуелист и един от най-чаровните рицари в Седемте кралства. Все още можеше да се похвали с чаровен мустак; иначе възрастта не му се беше отразила добре. Вълнистата му някога руса коса бе оредяла, а коремът му неумолимо напираше през широкия жакет. „Като маша много има да се желае от него. Все пак би трябвало да свърши работа“.

– Тирион е било кралско име още преди да дойдат драконите. Дяволчето го опозори, но може би това дете ще върне честта на името. – „Ако копелето доживее толкова“. – Зная, че вината не е ваша. Лейди Танда ми е като сестрата, която така и няхах, а вие... – Гласът й се прекърши. – Простете. Живея в страх.

Фалайс отвори и затвори уста, с което й заприлича на особено глупава риба.

– В... в страх ли, ваше величество?

– Една нощ не съм спала спокойно, откакто умря Джофри. – Церсей напълни отново бокалите с хипокрас. – Мои приятели... Надявам се, че *наистина* сте ми приятели, нали? И на крал Томен?

– Той е най-сладкото момче на света – заяви сир Балман. – А девизът на дома Стоукуорт е „Горди с верността си“.

– Де да имаше повече като вас, сир. Ще ви споделя откровено, храня тежки подозрения към сир Брон от Черна вода.

Съпруг и съпруга се спогледаха.

– Той е нагъл, ваше величество – каза Фалайс. – Груб и с мръсен език.

– Да, не е истински рицар – съгласи се сир Балман.

– Не е. – Церсей му се усмихна мило. – Но вие знаете какво е истинско рицарство. Помня, че ви гледах на двубой в... кой турнир беше, на който се бихте толкова великолепно, сир?

Той се усмихна скромно.

– Онази история в Дъскъндейл преди шест години ли? Не, вие не бяхте там, иначе със сигурност щяхте да сте коронованата кралица на любовта и красотата. Да не е било на турнира в Ланиспорт, след Бунта на Грейджой? Доста рицари свалих в онзи...

– Точно той беше. – Тонът ѝ отново стана сериозен. – Дяволчето изчезна в нощта, в която умря баща ми, и остави след себе си двама честни тъмничари в локви кръв. Някои твърдят, че е избягал отвъд Тясното море, но се съмнявам. Джуджето е лукаво. Може би все още се спотайва наблизко и замисля нови убийства. Някой приятел може би го крие.

– Брон? – Сир Балман почеса буйния си мустак.

– Той дори беше протеже на Дяволчето. Странника само знае колко хора е пратил в ада по заповед на Тирион.

– Ваше величество, мисля, че щях да съм забелязал, ако някое джудже се спотайва в земите ни – каза сир Балман.

– Брат ми е дребен. Създаден е да се спотайва и да дебне. – Ръката на Церсей затрепери. – Едно детско име е дреболия... но ненаказаната арогантност ражда бунт. А този Брон събира наемници, както ми каза Кибърн.

– Взел е четирима рицари в дома си – потвърди Фалайс.

Сир Балман изсумтя.

– Милата ми жена ги ласкае, като ги нарича рицари. Надскачащи себе си жалки наемници, без ей толкова рицарска доблест между четиримата.

– Точно както се опасявах. Брон събира наемници за джуджето. Седемте дано да спасят малкия ми син. Дяволчето ще го убие, както уби брат му. – Захлипа. – Приятели мои, оставям честта си в ръцете ви... но какво е честта на една кралица пред майчините страхове?

– Кажете го, ваше величество – прикани я сир Балман. – Думите ви няма да излязат от тази стая.

Церсей се пресегна над масата и стисна ръката му.

– Аз... бих спала по-спокойно нощем, ако можех да чуя, че... че сир Брон е сполетян от... злополука... по време на лов може би.

Сир Балман помисли за миг.

– *Смъртоносна* злополука?

„Не, искам да си счупи кутрето на левия крак. – Трябваше да прехапе устна. – Враговете ми са навсякъде, а приятелите ми са глупаци“.

– Моля ви, сир – прошепна Церсей. – Не ме карайте да го казвам...

– Разбирам. – Сир Балман вдигна пръст пред устните си. И ряпа ще се да го схване по-бързо.

– Вие сте истински рицар, сир. Отговорът на молитвите на една изплашена майка. – Церсей го целуна. – Но го направете бързо, ако благоволите. Сега Брон има само няколко души около себе си, но ако не действате, скоро ще събере повече. – Целуна и Фалайс. – Няма да забравя това, приятели. Моите *истински* приятели от Стоукуорт. „Горди с верността си“. Имате думата ми, щом стане това, ще намерим по-добър съпруг за Лолис. – „Някой Черно котле може би“. – Ланистър плащат дълговете си.

Останалото беше хипокрас и кубчета цвекло в масло, печена шука и ребра от глиган. Глиганското бе започнало много да й допада след смъртта на Робърт. Дори нямаше нищо против компанията им, въпреки че Фалайс се кикотеше престорено, а Балман се дуеше гордо от първото до последното блюдо. Беше вече след полунощ, когато най-сетне можа да се отърве от тях. Сир Балман се оказа страхотен, като подхвърли за още една гарафа, а кралицата реши, че няма да е разумно да откаже. „Можех да наема някой Безлик да убие Брон за половината, което похарчих за хипокрас“, помисли ядосана, когато най-сетне се махнаха.

В този час синът ѝ отдавна трябваше да спи дълбоко, но Церсей се отби да го види, преди да си легне. Изненада се, като видя три малки котенца, сгушени до него в леглото.

– Откъде се появиха тези? – попита тя стоящия на пост пред кралската спалня сир Мерин Грант.

– Даде му ги малката кралица. Мислеше да му даде само едно, но

той не можа да реши кое му харесва най-много.

„По-добре, отколкото да ги реже от майка им с кама, предполагам“. Непохватните опити на Марджери да го съблазни бяха толкова явни, че чак смешни. „Томен е прекалено малък за целувки, затова му подарява котета“. Щеше да предпочете да не са черни обаче. Черните котки носеха лош късмет, както беше открило момиченцето на Регар в същия този замък. „Щеше да е моя дъщеря, ако Лудия крал не бе изиграл онази жестока шега на баща ми“. Само лудостта трябваше да е накарала Ерис да откаже дъщерята на лорд Тивин и вместо нея да вземе сина му, а сина си да ожени за онази хилава дорнска принцеса с черни очи и плоски гърди.

Споменът за това отхвърляне още я глождеше, дори след толкова години. Много нощи бе виждала в залата принц Регар да свири на арфа със сребърните струни с дългите си изящни пръсти. Съществувал ли беше изобщо някога на света толкова красив мъж като него? „Той обаче беше повече от човек. Кръвта му беше кръвта на стара Валирия, кръв на дракони и на богове“. Когато беше все още само малко момиченце, баща ѝ бе обещал, че ще се венчае за Регар. Не можеше да е била на повече от шест или седем.

– Пред никого не говори за това, детето ми – беше ѝ казал с тайнствената усмивка, която бе виждала само Церсей. – Не и преди Негово величество да се съгласи за годежа. Засега това трябва да си остане нашата тайна.

И си беше останала, макар веднъж да нарисува картинка със себе си, яхнала на дракон зад Регар, прегърнала го здраво през гърдите. Когато Джайм я откри, му каза, че са кралица Алисан и крал Джеерис.

Беше на десет, когато най-сетне видя своя принц на живо, на турнира, който лорд баща ѝ бе вдигнал в чест на гостуването на крал Ерис в запада. Под стените на Ланиспорт бяха построили платформи за зрители и възгласите на простолюдието отекваха над Скалата на Кастърли като небесен гръм. „Поздравиха лорд баща ми два пъти по-гръмко от самия крал – спомни си кралицата, – но два пъти по-тихо, отколкото принц Регар“.

На седемнайсет и отскоро помазан в рицарство, Регар Таргариен бе излязъл на арената в черна броня над златната ризница, а зад шлема му се вееха като пламъци дълги пурпурни и оранжеви копринени ленти. Двама от чичовците ѝ бяха паднали пред пиката му и още дузина от най-добрите турнирни шампиони на баща ѝ, цветът на Запада. Вечерта принцът свири и пя и я разплака. Когато му я представиха, Церсей едва

не се удави в дълбините на тъжните му виолетови очи. „Наранен е – спомни си, че бе помислила, – но аз ще изцера раната му, като се венчаем“. До Регар дори Джайм изглеждаше като неоперено хлапе. „Принцът ще е моят съпруг – беше помислила, замаяна от възбуда, – а когато умре старият крал, аз ще бъда кралицата“.

– Трябва да си изключително красива – каза ѝ лейди Джена, докато се суетеше с роклята ѝ, – защото на последния пир ще се обяви, че с принц Регар сте сгодени.

Толкова щастлива беше Церсей в този ден. Иначе изобщо нямаше да се осмели да навести шатрата на Маги Жабата. Беше го направила само за да покаже на Джейни и Мелара, че една лъвица не се страхува от нищо. „Щях да стана кралица. Защо трябва да се страхува една кралица от някаква грозна старица?“ До ден днешен настръхваше при спомена за онова предсказание. „Джейни толкова се ужаси, че избяга с писък от шатрата, но Мелара остана, тъй че останах и аз. Позволихме ѝ да вкуси кръвта ни и се изсмяхме на глупавите ѝ пророчества. В нито едно от тях нямаше и капка здрав разум“. Тя щеше да е съпругата на принц Регар, каквото и да казваше жената. *Баща ѝ* го беше обещал, а думата на Тивин Ланистър бе като злато.

Смехът ѝ замря в края на турнира. Никакъв последен пир нямаше, никакви тостове в чест на годежа ѝ с принц Регар. Само хладно мълчание и смразяващи погледи между краля и баща ѝ. По-късно, когато Ерис, синът му и всичките му галантни рицари потеглиха за Кралски чертог, момичето отиде при леля си, плувнало в сълзи и без да разбира нищо.

– Баща ти предложи съюза – каза ѝ лейди Джена, – но Ерис отказа и да чуе. „Ти си най-способният ми слуга, Тивин – каза кралят, – но човек не жени наследника си за дъщерята на своя слуга“. Изтрий тези сълзи, мъничкото ми. Виждала ли си някога лъв да плаче? Баща ти ще намери друг мъж за теб, по-добър от Регар.

Но леля ѝ беше излъгала, а баща ѝ я беше провалил, точно както Джайм я проваляше сега. „Татко не ми намери по-добър мъж. Даде ме на Робърт и проклятието на Маги разцъфна като отровно цвете“. Само да се беше омъжила за Регар, според замисъла на боговете, той изобщо нямаше да погледне онази млада вълчица. „Днес Регар щеше да е нашият крал, а аз щях да съм неговата кралица, майката на синовете му“.

Така и не беше простила на Робърт, че го уби.

Лъвовете никога не прощаваха. Както скоро щеше да разбере сир Брон от Черна вода.

БРИЕН

Хюл Хънт настоя да вземат главите.

– Тарли ще ги иска за стените.

– Нямаме катран – възрази Бриен. – Плътта ще гние. Остави ги. Не искаше да пътува през зеления сумрак на боровите гори с главите на тримата мъже, които беше убила.

Хънт все едно не я чу. Отсече главите на тримата мъртъвци, върза ги за косите и ги окачи на седлото си. Бриен нямаше друг избор, освен да се опитва да се преструва, че ги няма, но понякога, особено нощем, усещаше в гърба си мъртвите им очи, а веднъж ѝ се присъни, че ги чува да си шепнат.

Беше студено и мокро. Някои дни валеше, в други се канеше да завали. Така и не можеха да се стоплят. Дори когато си правеха бивак, бе трудно да намерят достатъчно сухи дърва за огъня.

Докато стигнат до портите на Девиче езеро, вече ги съпровождаше рояк бръмчащи мухи, врана бе изкълвала очите на Шагуел, а Пъг и Тимеон гъмжаха от личинки. Бриен и Подрик язدهа на стотина разтега напред, колкото може по-далече от миризмата на леш. Сир Хюл твърдеше, че вече бил загубил всякакъв усет за миризма.

– Изгори ги – казваше му Бриен всеки път, щом се спираха на бивак, но Хънт беше упорит не, ами оттагък. „Най-вероятно ще каже на лорд Рандил, че той ги е убил и тримата“.

За негова чест рицарят не направи нищо такова.

– Заекващият скуайър хвърли камък – обясни той, след като ги отведоха при Тарли в двора на замъка на Мутън. Главите бяха връчени на един сержант от стражата и му наредиха да ги почисти, да ги оваля в катран и да ги набучи над портата. – Мечопачаврата свърши останалото.

– И тримата? – попита невярващо лорд Рандил.

– Както се биеше, можеше и още трима да убие.

– И намери ли онова момиче Старк? – попита я строго Тарли.

– Не, милорд.

– Но затова пък уби няколко плъха. Е, хареса ли ти?

– Не, милорд.

– Жалко. Все едно, вече вкуси кръв. Доказа каквото там искаше да докажеш. Време е да свалиш тази ризница и отново да се облечеш прилично. В пристанището има кораби. Един ще спира в Тарт. Ще уредя да

те вземат.

– Благодаря, милорд, но не.

Лицето на лорд Тарли подсказва, че точно в този момент ужасно му се иска да набучи и нейната глава на шип и да я качи над портите на Девиче езеро с Тимеон, Пъг и Шагуел.

– Смяташ да продължиш с тази дивотия?

– Смятам да намеря лейди Санса.

– Ако позволите, милорд – намеси се сир Хюл, – видях я как се би с Глумците. По-силна е от повечето мъже и по-бърза...

– Мечът ѝ е бърз – сопна се Тарли. – Свойство на валирианската стомана. По-силна от повечето мъже, казваш? М да. Цяло страшилище е, не мога да го отрека.

„Такива като него никога няма да ме заобичат, каквото и да направя“, помисли Бриен.

– Милорд, Сандор Клегейн може би знае нещо за момичето. Ако успее да го намеря...

– Клегейн се оказа разбойник. Вече ходи с Берик Дондарион, както изглежда. Или пък не, слуховете са различни. Покажи ми къде се крие и с радост ще му разпоря корема, ще му извадя червата и ще ги изгоря. Вече сме обесили десетки разбойници, но главатарите ни се изплъзват. Клегейн, Дондарион, червеният жрец, а сега и тази жена, Каменно сърце... как смяташ да ги намериш, щом аз не мога?

– Милорд, аз... – Нямахше убедителен отговор. – Мога само да се опитам.

– Ами опитай. Имаш си го писмото, разрешението ми не ти трябва, но все едно, ще ти го дам. Ако извадиш късмет, единственото, което ще спечелиш, е синините на задника от седлото. Ако не, Клегейн може и да те остави жива, след като цялата му глутница те изнасили. Можеш да допълиш обратно до Тарт с копелето на някое псе в корема си.

Бриен пропусна това покрай ушите си.

– Ако благоволи милорд, колко души яздят с Хрътката?

– Шестима. Или шейсет, или шестстотин. Зависи кого ще попиташ.

– На Рандил Тарли явно му беше омръзнал този разговор. Понечи да си тръгне.

– Ако аз и скуайърът ми ви помолим за гостоприемство, докато...

– Моли се колкото щеш. Няма да те търпя под покрива си. Сир Хюл Хънт пристъпи напред.

– Простете, милорд, но този покрив все още е на лорд Мутън. Тарли го изгледа смразяващо.

– Мутън има куража на червей. Няма да ми говорите за Мутън. Колкото до вас, милейди, казват, че баща ви е добър човек. Ако е така, съжалявам го. Някои мъже са благословени със синове, други с дъщери. Никой не заслужава да бъде прокълнат с такова нещо като вас. Живейте или мрете, лейди Бриен, но не се връщайте в Девиче езеро, докато аз управлявам тук.

„Думите са вятър – каза си Бриен. – Не могат да те наранят. Ще те облеят и ще се отнесат“.

– Както заповядате, ми... – опита се да отвърне, но Тарли се отдалечи, преди да е успяла. Излезе от двора като в сън, без да знае накъде отива.

Сир Хюл я догони.

– Има ханове.

Тя поклати глава. Дума повече нямаше да размени с Хюл Хънт.

– Помните ли „Миризливата гъска“? Наметалото ѝ още миришеше на нея.

– Защо?

– Да се срещнем там утре по обед. Братовчед ми Алин беше един от хората, пратени да открият Хрътката. Ще говоря с него.

– Защо ще го правиш?

– Защо не? Ако успеете в това, в което се провали Алин, ще мога да го дразня години наред.

В Девиче езеро все още имаше ханове, тук сир Хюл не грешеше. Някои от тях обаче бяха изгорели след многото набези и още не бяха възстановени, а оцелелите бяха пълни до пръсване с мъже от войската на лорд Тарли. Двамата с Подрик ги обиколиха до един, но никъде нямаше свободни легла.

– Сир? Милейди? – каза Подрик, когато слънцето залезе. – Има и кораби. Корабите имат легла. Хамаци. Или нарове. Койки де.

Хората на лорд Рандил още обикаляха на гъсти рояци по кейовете, като мухите по главите на тримата Кървави глумци, но сержантът им позна от пръв поглед Бриен и я пусна да мине. Местните рибари привързваха лодките за нощта и гласовито хвалеха улова си, но я интересуваха по-големите съдове. В пристанището имаше няколко, макар че един, галеасът „Дъщерята на Титана“, прибираше въжетата, за да отплава с вечерния отлив. Двамата с Подрик обиколиха останалите кораби. Собственикът на „Момичето на гларуса“ я взе за пристанищна курва и им отвърна, че корабът му не е публичен дом, един стрелец с харпун от някакъв ибенски китоловец предложи да купи момчето ѝ, но

по другите извадиха повече късмет. Бриен купи на Подрик портокал от „Морски скитник“, търговска гемия, току-що дошла от Староград през Тирош, Пентос и Дъскъндейл.

– Градът на гларуса е следващият – каза ѝ капитанът. – Оттам покрай Пръстите до Систъртън и Бял пристан, ако бурите позволят. „Скитникът“ е чист, няма толкова плъхове като на други, а за ядене имаме дори пресни яйца и масло. Милейди да не търси превоз на север?

– Не. – „Още не“. Изкушаваше се, но...

Докато вървяха към следващия кей, Подрик почна:

– Сир? Милейди? Ами ако милейди се е прибрала у дома? Другата милейди, искам да кажа. Сир. Лейди Санса.

– Те изгориха дома ѝ.

– Все пак. Там са боговете ѝ. А боговете не могат да умрат. „Боговете не могат, но момичетата могат“.

– Тимеон беше жесток човек и убиец, но не смятам, че ни излъга за Хрътката. Не можем да тръгнем на север, преди да разберем със сигурност. Ще има други кораби.

В края на пристанището поне си намериха най-сетне подслон за нощта на борда на една разнебитена от бурята търговска галера с името „Господарката на Мир“. Беше пострадала лошо, след като бе загубила мачтата и половината си екипаж в бурята, но собственикът нямаше пари, за да я поправи, така че с радост взе петаците от Бриен и ги пусна да преспят с Подрик в една празна каюта.

Нощта мина неспокойно. Бриен се буди на три пъти. Веднъж – когато заваля дъждът, и веднъж от едно прашене, което я накара да си помисли в съня, че Дик Чевърстия се промъква, за да я убие. Втория път се събуди с нож в ръка, но разбра, че няма нищо. В мрака на тясната каюта ѝ трябваше малко време, докато си спомни, че Дик Чевърстия е мъртъв. Когато най-сетне отново се унесе, засънува мъжете, които беше убила. Подскачаха около нея, подиграваха ѝ се, посягаха да я опипят, а тя ги сечеше с мечи си. Сечеше ги на тънки кървави късове, но те продължаваха да се въртят около нея... Шагуел, Тимеон и Пъг, да, но и Рандил Тарли също, и Варго Хоут, и Червения Ронет Кониингтон. Ронет държеше роза. Когато ѝ я подаде, тя отсече ръката му.

Събуди се плувнала в пот и остатъка от нощта изкара свита под металото си и заслушана в ромона на дъжда по палубата над главата ѝ. От време на време до ушите ѝ стигаше далечен гръм и тя си помисляше за браавошкия кораб, отплавал с вечерния отлив.

На заранта отиде в „Миризливата гъска“, събуди размъкнатата ѝ

собственичка и ѝ плати за няколко мазни наденички, пържен хляб, чаша вино, стомна преварена вода и две чисти чаши. Жената гледаше с присвити очи как Бриен слага пак стомната на огъня.

– Ти си оная, дето тръгна с Дик Чевърстия. Помня. Измами ли те?

– Не.

– Изнасили те?

– Не.

– Открадна ти коня?

– Не. Убиха го разбойници.

– Разбойници? – Изглеждаше по-скоро обзета от любопитство, отколкото притеснена. – Винаги съм мислила, че Дик ще свърши на бесилото или ще го пратят на Вала.

Изядоха пържения хляб и половината наденички. Подрик Пейн ги преглътна с вода с няколко капки вино, а Бриен отпиваше от чашата си с разрежено вино и се чудеше защо е дошла тук. Хюл Хънт не беше истински рицар. Честното му лице беше шутовска маска. „Не ми трябва помощта му, не ми трябва закрилата му, не ми трябва изобщо – каза си. – Сигурно изобщо няма да дойде. Това, че ми каза да се срещнем тук, беше поредната подигравка“.

И тъкмо реши да си тръгне, когато сир Хюл пристигна.

– Милейди. Подрик. – Погледна чашите и чиниите с недоядените наденици, изстиващи в жълтеникавата мазнина. – Богове, надявам се, че не сте яли тук.

– Какво сме яли не е твоя грижа – отвърна Бриен. – Намери ли братовчед си? Какво ти каза?

– Сандор Клегейн са го видели за последно в Солниците, в деня на нападението. После е тръгнал на запад, покрай Тризъбеца.

Тя се намръщи.

– Тризъбеца е дълга река.

– Да, но не мисля, че нашето псе ще се е отдалечило много от устието ѝ. Вестерос, изглежда, е изгубил чара си за него. В Солниците е търсил кораб. – Сир Хюл извади от ботуша си навито на руло парче кожа, избута настрана надениците и го разви. Оказа се карта. – Хрътката е заклал трима от хората на брат си в стария хан на кръстопътя, оттук. Повел е нападението над Солниците, тук. – Почука с пръст Солниците. – Може би е в капан. Фрей са тук горе на Близнаците, Дари и Харънхъл са на юг, оттатък Тризъбеца, на запад се бият Блекууд и Бракън, а лорд Рандил е тук, в Девиче езеро. Планинският път към долината е затворен от снега, дори да можеше да мине покрай планинските кланове. Къде ще

отиде едно псе?

– Ако е с Дондарион...

– Не е. Алин е убеден в това. Хората на Дондарион също го търсят. Пуснали са приказка, че като го хванат, ще го обесят за онова, което е направил в Солниците. Самите те нямат пръст в това. Лорд Рандил го приписал на тях с надеждата да настрои простолюдието срещу Берик и неговото братство. Никога няма да може да хване Господаря на мълнията, докато простолюдието го защитава. Освен това имаме и другата банда, водена от онази жена, Каменно сърце... любовница на лорд Берик, според един от слуховете. Уж била обесена от Фрей, но Дондарион я целунал и я съживил, и вече не може да умре, като него.

Бриен огледа картата.

– Щом Клегейн са го видели последно в Солниците, там ще е мястото, където може да се хване дирята му.

– Там не е останал никой освен един стар рицар, скрил се в замъка си, според Алин.

– Все пак оттам ще се тръгне.

– Има един човек – каза сир Хюл. – Септон. Дойде през моята порта в деня преди да се появите вие. Мерибалд се казва. При реката е роден и отраснал и тук е служил през целия си живот. Утре тръгва да си направи обиколката. Винаги се отбива в Солниците. Трябва да тръгнем с него.

Бриен го изгледа намръщено.

– Да тръгнем?

– Тръгвам с вас.

– Не.

– Добре, по дяволите. Аз тръгвам със септон Мерибалд за Солниците. Вие с Подрик вървете където си щете.

– Лорд Рандил ли ти заповяда пак да ме проследиш?

– Той ми заповяда да стоя настрана от теб. Лорд Рандил е на мнение, че едно хубаво здраво изнасилване само ще ти е от полза.

– Тогава защо искаш да тръгнеш с мен?

– Или това, или трябва да се върна да пазя проклетата порта.

– Ако лордът ти заповяда...

– Вече не е мой лорд. Това я изненада.

– Напуснал си службата?

– Негово благородие ме уведоми, че повече не се нуждае от мечата ми, нито от наглостта ми. И двете водят до едно и също. Оттук нататък ще се радвам на приключенския живот на странстващия рицар...

макар че ако намерим Санса Старк, предполагам, че ще бъдем възнаградени добре.

„Злато и земи, това вижда в цялата работа“.

– Смятам да спася момичето, не да го продавам. Заклела съм се.

– Аз не помня да съм се клел.

– Точно затова няма да тръгнеш с мен. Тръгнаха на заранта, по изгрев слънце.

Беше странна процесия: сир Хюл на неговия дорест жребец и Бриен на високата сива кобила, Подрик Пейн, яхнал дръглива кранта, и крачещият до тях септон Мерибалд с дългата си тояга, повел малко магаре и голямо куче. Магарето носеше толкова тежък товар, че Бриен почти се боеше, че гърбът му ще се прекърши.

– Храна за бедните и гладните по Речните земи – каза им септон Мерибалд. – Зърно, ядки и сушени плодове, овесена каша, брашно, ечемичен хляб, три пити кашкавал от ханчето при Портата на шута, солена треска за мен, солено овче за кучето ми, казва се Куче... а, и сол. Лук, моркови, ряпа, две торби с боб, четири с ечемик и девет с портокали. Имам слабост към портокалите, признавам. Тия ги взех от един моряк и се боя, че ще са последните, които ще опитам до пролетта.

Мерибалд беше септон без септа, само едно стъпало над просещ брат в йерархията на Вратата. Като него имаше стотици – дрипльовци, чиято скромна задача бе да се тътрят от селце на селце, да водят святи служби, да венчават и да опрощават грехове. От тези, при които се отбиваше, се очакваше да го нахранят и подслонят, но повечето бяха бедни като него самия, тъй че Мерибалд не можеше да се задържа дълго на едно място, без да затрудни домакините си. Добри ханджии го пускаха понякога да преспи в кухните им или в конюшните, а имаше и септи и малки твърдини, и дори няколко замъка, където знаеше, че ще му предложат гостоприемство. Когато нямаше такива места подръка, спеше под дървета и в изоставени колиби.

– Много хубави колиби има в Речните земи – увери ги Мерибалд. – Старите са най-добри. Нищо по-добро няма от стара колиба. Спиш си като в хан, а и не те е страх от бълхи.

Септонът не можеше ни да чете, ни да пише, както си призна весело по пътя, но знаеше наизуст сто молитви и можеше да изреди дълги откъси от „Седемлъчата звезда“ по памет, а повече не му и трябваше в селата. Имаше набраздено, обрुлено от вятъра лице, къса гъста сива коса и бръчици в ъгълчетата на очите. Макар да беше едър цели шест стъпки на ръст, имаше навика да се изгърбва, докато вървеше, заради

което изглеждаше много по-нисък. Ръцете му бяха широки и груби, с червени кокалчета и с кал под ноктите, и имаше най-големите ходила, които Бриен бе виждала – черни и корави като рог.

– Обуща не съм носил от двайсет години – обясни той. – Първата година имах повече мехури, отколкото пръсти, а петите ми кървяха като клани прасета, щом стъпя на камък, но се молах и Обущарят небесен направи кожата ми на табан.

– Няма небесен обушар – възрази Подрик.

– Има, момко... макар че ти може би го наричаш с друго име. Ями кажи, кой от седемте богове обичаш най-много?

– Воина – отвърна Подрик без миг колебание. Бриен се окашля.

– Във Вечерен пад септонът на баща ми винаги казваше, че има само един бог.

– Един бог със седем облика. Така е, милейди, и много сте права, че го изтъквате, но мистерията със Седемте, Които са Един е твърде трудна, за да я схване простолюдието, пък и аз съм простичък човек, затуй говоря за седем бога. – Мерибалд се обърна към Подрик. – Едно момче не съм познавал, което да не обича Воина. Аз обаче съм стар и като съм стар, по обичам Ковача. Без неговия труд какво щеше да пази Воина? Всеки град си има ковач, и всеки замък. Те правят плуговете, дето ни трябват да сеем зърното, пироните, с които си строим корабите, железните подкови, дето пазят копитата на верните ни коне, бляскавите мечове на нашите господари. Никой не може да се съмнява в ползата от един ковач, та затуй сме нарекли единия от Седемте в негова чест, но също тъй лесно можехме да го наречем Земеделеца или Рибаря, Дърводелеца или Обушаря. Не е важно каква работа върши. Важното е, че работи. Бащата управлява, Воинът се бие, Ковачът се труди, и всички заедно вършат каквото е редно за човек. Както Ковачът е един облик на божественото, тъй и Обушарят е един облик на Ковача. Точно той ми чу молитвата и ми заздрави ходилата.

– Боговете са добри – каза сухо сир Хюл, – но защо си ги притеснил, като си могъл просто да си запазиш обущата?

– Да ходя бос ми беше наказанието. Дори и светите септони може да са грешници, а плътта ми някога беше слаба колкото щещ. Млад бях и с гореща кръв, а момичетата... един септон може да изглежда галантен като принц, ако е единственият мъж, мяркал се на повече отмиля от селцето ти. Като им кажа едно-друго от „Седемлъчата звезда“... Книга на Девата най-вършеше работа, порочен мъж бях, преди да си захвърля обущата. Срам ме хваща, като си помисля на колко девизи съм

откъснал цветето.

Бриен помръдна неловко в седлото – спомни си за лагера под стените на Харънхъл и за баса на сир Хюл и другите кой ще легне първи с нея.

– Ние търсим една девица – сподели Подрик Пейн. – Благородно момиче, тринайсетгодишно, с кестенява коса.

– Мислех, че търсите разбойници.

– Тях също – призна момчето.

– Повечето пътници правят всичко, за да избегнат такива хора – рече септон Мерибалд. – А пък вие ги търсите.

– Само един разбойник търсим – каза Бриен. – Хрътката.

– Сир Хюл ми каза. Седмината да ви спасят дано, чедо. Разправят, че оставял след себе си дияра от заклани бебета и насилени девици. Бяното псе от Солниците, така чух, че го наричали. Какво може да искат добри хора от такова същество?

– Девицата, за която спомена Подрик, може да е с него.

– Тъй ли? Тогава трябва да се молим за горкото момиче.

„И за мен – помисли Бриен. – Молитва и за мен трябва. Помоли Старицата да вдигне светилника и да ме отведе до лейди Санса, и Воина да даде сила на ръката ми, та да мога да я защитя“. Но не го каза на глас; не и след като Хюл Хънт щеше да я чуе и да ѝ се присмее за женската ѝ слабост.

С вървящия пешком септон Мерибалд и носещото му толкова тежък товар магаре, се движеха много бавно. Не хванаха по главния път на запад, пътя, по който Бриен беше минала със сир Джайм, за да заваят Девиче езеро опустошен и пълен с трупове. Вместо по него поеха на северозапад, покрай брега на Рачешкия залив, по някаква крива и толкова тясна пътека, че я нямаше и на двете скъпоценни карти на сир Хюл. От тази страна на Девиче езеро нямаше и помен от стръмните хълмове, черните тресавища и боровите гори на нос Краклоу. Земите, през които минаваха, бяха ниски и мокри, пустош от пясъчни дюни и солени блатясаля плитчини под огромния синьо-сивкав небесен свод. Пътят навремени се губеше в тръстики и изникваше отново на миля по-нататък. Бриен разбираше, че без Мерибалд със сигурност щяха да го изгубят. Често пъти теренът беше мек и на такива места септонът тръгваше напред и тупаше с тоягата си да се увери, че няма да поддаде. Дървета не се мяркаха на мили околоръст, само море, небе и пясък.

Едва ли съществуваше друга земя, по-различна от Тарт с тамошните планини и водопади, с високите ливади и сенчести долини, но и това

място си имаше своя красота. Прекосиха десетина лениви потока, оживели от жаби и шурци, гледаха птици рибари, полетели високо над залива, чуха зова на късокрили кюкавци някъде сред дюните. Веднъж даже лисица прекоси пътя им и кучето на Мерибалд залая свирепо.

А и хора имаше. Някои живееха сред тръстиките в къщи, построени от кал и слама, други се препитаваха с лов на риба в залива – плуваха с кожени лодчици и строяха домовете си на дървени колове. Повечето, изглежда, живееха сами, без други обиталища наоколо освен тяхното. Изглеждаха общо взето боязлив народ, но някъде към обед кучето отново залая и от тръстиките се появиха три жени и дадоха на Мерибалд плетена кошница, пълна с миди. Той на свой ред даде на всяка от тях портокал, макар мидите в този свят да бяха обичайни като калта, а портокалите да бяха редки и скъпи. Едната жена беше много стара, другата с натезал с дете корем, а третата беше момиче, свежо и хубаво като пролетно цвете. Щом Мерибалд ги отведе настрана да изслуша греховете им, сир Хюл се изкиска и каза:

– Боговете май вървят с нас... поне Девата, Майката и Старицата. – Подрик изглеждаше толкова слисан, че се наложи Бриен да го успокои:

– Не, това са просто три жени от блатата.

После, щом подновиха пътя си, тя се обърна към септона.

– Тези хора живеят на по-малко от един ден път от Девиче езеро, а боевете не са ги засегнали.

– Няма за какво да ги засегнат, милейди. Съкровищата им сараковини, камъни и кожени лодки, най-добрите им оръжия са ножовеот ръждиво желязо. Родили са се, живеят, обичат, умират. Знаят, челорд Мутън управлява земите им, но малцина изобщо са го виждали, аРечен пад и Кралски чертог за тях са само имена.

– Но боговете познават – каза Бриен. – Това е ваша работа, мисля. Откога обикаляте из Речните земи?

– Ще станат вече четирийсет години – отвърна септонът, а кучето му изляя силно. – От Девиче езеро до Девиче езеро, обиколката миотнема по половин година, а често и повече, но няма да твърдя, че познавам Тризъбеца. Зървал съм замъците на големите лордове самоотдалече, но познавам тържищата и твърдините, селцата, толкова малки, че си нямат и име, плетовите и хълмовете, ручейчетата, къдетожадният може да се напие, и пещерите, където може да се подслони. И пътищата на простите хорица, кривите кални пътеки, дето ги няма на картите от пергамент. – Изсмя се. – Би трябвало. Ходилата ми саизгазили всяка миля от тях, безброй пъти.

„Черните пътища ги използват разбойниците, а пещерите са идеалните места за скривалища на преследваните“. Жегналото я подозрение накара Бриен да се зачуди колко добре познава сир Хюл този човек.

– Достатъчно самотен трябва да е този живот, септон.

– Седмината винаги са с мене – отвърна Мерибалд. – А си имам и своя верен слуга, и Куче.

– Кучето ти има ли си име? – попита Подрик Пейн.

– Трябва да има – почеса се Мерибалд. – Само че не е мое. Кучето джафна и замаха с опашка. Беше огромно и космато, поне седемдесет кила, но дружелюбно.

– На кого е? – попита Подрик.

– Ами на себе си, на кого. И на Седмината. Колкото до името му, не ми го е казал. Викам му Куче.

Подрик явно не можеше да реши какво да мисли за куче, наречено Куче. Помисли малко и каза: – Аз като малък си имах едно куче. Наричах го Герой.

– Беше ли?

– Какво да е било?

– Герой.

– Не. Но беше добро куче. Умря.

– Куче ме пази по пътищата дори и в трудни времена като тези. Нито вълк, нито разбойник не смеят да ме закачат, когато Куче е до мен. – Септонът се намръщи. – Вълците са станали ужасни напоследък. Има места, където сам човек е добре да си намери дърво, на което да спи. През всичките ми години най-голямата глутница, която съм виждал, нямаше и дузина вълци, но сега голямата глутница, дето скита покрай Тризъбеца, наброява стотици.

– Ти срещал ли си ги? – попита сир Хюл.

– Размина ми се, Седмината да ме пазят дано, но съм ги чувал нощем, и то неведнъж. Толкова гласове... кръвта може да му се съссири в жилите на човек. Чак и Куче се разтрепери, а Куче е убило и аз не знам колко вълци. – Почеса кучето по главата. – Някои ще ви разправят, че са демони. Казват, че глутницата ги водело чудовищно женско вълчище, дебнеща сянка, мрачна, сива и огромна. Ще ви разправят, че са я виждали сама да събаря зубри, че нито капан, нито трап могат да я хванат, че ни от стомана се бои, ни от огън, убива всеки вълк, който се опита да й се качи, и яде само човешка плът.

Сир Хюл Хънт се изсмя.

– Е, сега вече ни смая, септон. Горкият Подрик, очите му станаха

като варени яйца.

– Не са – възмути се Подрик. Куче изджафка.

Вечерта вдигнаха бивак сред дюните. Бриен прати Подрик да обиколи по брега да намери плавей за огъня, но момчето се върна с празни ръце и окалян до коленете.

– Дошъл е отливът, сир. Милейди. Няма вода, само кални плитчини.

– Стой настрана от калта, чедо – поучи го септон Мерибалд. – Калта не обича странници. Влезеш ли не където трябва, ще се отвори и ще те глътне.

– Тя е само кал – опъна се Подрик.

– Докато не ти напълни устата и не ти запълзи в носа. Тогава е смърт. – Усмихна се, за да отнеме мраза от думите си. – Изчисти я тази кал и си вземи портокалче, момче.

Следващия ден беше почти същото. Закусиха с осолена треска и портокали и хванаха пътя, когато слънцето се издигна, с розово небе зад тях и виолетово небе – пред тях. Куче водеше, душеше тръстиките и спираше тук-там да опикае някоя; явно познаваше пътя не по-зле от Мерибалд. Утринният въздух тръпнеше от зова на птиците, водите на прилива прииждаха с шум.

Към пладне спряха в едно селце, първото, на което се натъкнаха, с осем къщи на кокили над малък поток. Мъжете бяха излезли за риба с кожените си лодки, но жените и децата заслизаха по въжените стълби и се сбраха около септон Мерибалд за молитва. След службата той им опрости греховете и им остави малко рѝпа, торба боб и два от драгоценните си портокали.

Вече по пътя септонът им каза:

– Добре ще е тази нощ да се пазим. Селяните казват, че из дюните се спотайвали трима прекършени, на запад от старата наблюдателница.

– Само трима? – Сир Хюл Хънт се засмя. – Трима са мед за меча на нашата дама. Едва ли ще безпокоят въоръжени пътници.

– Освен ако не умираш от глад – каза септонът. – Из тези блата има храна, но само за ония, които имат очи да я намерят, а тези хора тук са чужденци, оцелели от някоя битка. Ако рекат да ни доближат, сир, моля ви, оставете ги на мен.

– Какво ще правиш с тях?

– Ще ги нахраня. Ще ги помоля да си изповядат греховете, та да мога да им ги опростя. Ще ги покания да дойдат с нас до Тихия остров.

– Все едно да ги поканиш да ни прережат гърлата, докато спим –

отвърна Хюл Хънт. – Лорд Рандил знае по-добър начин за справяне с прекършени – стомана и въже.

– Сир? Милейди? – попита Подрик. – Прекършен разбойник ли значи?

– Повече или по-малко – отвърна Бриен.

Септон Мерибалд не се съгласи.

– По-скоро по-малко, отколкото повече. Има много видове разбойници, както има много видове птици. И кюкавецът, и буревестникът имат криле, но не са едни и същи. Певците обичат да пеят за добри хора, принудени да нарушат закона, за да се бият срещу някой зъл лорд, но повечето разбойници са по-скоро като вилнеещата Хрътка, отколкото като Господаря на мълнията. Прекършените повече заслужават жалостта ни, макар че може да са също толкова опасни. Почти всички са обикновени хорица, простолудие, което не се е отделяло на повече от миля от дома, в който се е родило, докато някой ден господарят им не ги е събрал, за да ги отведе на война. Оскъдно облечени и обути, тръгват под знамената му, често с не повече от сърп или наточена мотика за оръжие, или боздуган, като овържат с кожения ремък някой камък за дебелия кривак. Братя тръгват с братя, синове с бащи, приятели с приятели. Слушали са песни и приказки и тръгват с жадни сърца, с мечти за чудеса, които да видят, за богатства и слава, с които да се сдобият. Войната им изглежда чудесно приключение, най-великото нещо, което повечето от тях ще преживеят.

– А после виждат какво е битката.

– За някои само това е достатъчно, за да ги прекърши. Други продължават с години, докато не изгубят броя на всички битки, в които са се били, но дори човек, който е преживял сто боеве, може да се прекърши на сто и първия. Братя виждат как братята им умират, бащи губят синовете си, приятели виждат как приятелите им се мъчат да задържат червата си, след като ги е изкормила брадва. Виждат как господарят, който ги е повел, пада посечен и някакъв друг им реве, че вече са негови. Нанасят им рана и още преди тя да е зараснала, им нанасят друга. Яденето все не стига, обувката се разпадат от ходене, дрехите се късат и гният и половината се насират в гащите си от пиене на лоша вода.

– Ако искат нови ботуши или по-топло наметало, или да речем някой ръждясал шлем, трябва да го вземат от някой труп, а скоро почват да крадат и от живите, от простите хорица, в чиито земи воюват, мъже също такива, каквито са били и те. Колят овците им и им крадат пилците, а оттам има само една стъпка до отвличането и на дъщерите им. А

един ден се оглеждат и разбират, че всичките им приятели и близки са си отишли, че се бият сред чужди, под знамена, които едва познават. Не знаят къде са, нито как да се върнат у дома, а господарят, за когото се бият, не знае имената им, крещи им да се строят, да се бият и да не отстъпват. А рицарите им връхлитат, безлики мъже, облечени от глава до пети в стомана, и железният тътен на щурма им сякаш изпълва света... – Той въздъхна. – И човек се прекършва.

– И се обръща и бяга, или пълзи върху труповете на убитите, или се измъква мълчешком в черната нощ и намира някъде да се скрие – продължи след кратко мълчание. – Всякаква мисъл за родния дом вече си е отишла, и крале, господари и богове значат за него по-малко от някоя мръвка вмирисано месо, която ще го опази жив още за ден, или мях вкиснато вино, което може да удави страха му за няколко часа. Прекършеният живее от ден за ден, от ядене до ядене, повече звяр, отколкото човек. Лейди Бриен не греши. Във времена като тези пътникът трябва да се пази от прекършени хора и да се бои от тях...но би трябвало и да ги съжали също.

Мерибалд свърши и малката им група потъна в гробно мълчание. Бриен чуваше вятъра, шумолящ в крайречните върби, и смътния далечен зов на гмурец. Чуваше тихия задъхан хрип на Куче. Тишината се проточи дълго. Накрая тя промълви:

– На колко си бил, когато те отведоха на война?

– Ами че не на повече, отколкото е вашето момче – отвърна Мерибалд. – Вярно, много бях малък за такова нещо, но всичките ми братя отиваха и не исках да остана само аз. Вилам рече, че мога да съм му скуайър, нищо че Вил не беше никакъв рицар, само прислужник, с един кухненски нож за оръжие, отмъкна го от селския хан. Той умря на Каменните стъпала, без и един удар да нанесе. Него го взе треската, тя и за брат ми Робин се погрижи. Оуен умря от един боздуган, разцепи му главата, а приятеля му Джон Пъпката го обесиха за насилване.

– Войната на кралете на деветте петака ли? – попита Хюл Хънт.

– Така я нарекоха. Макар че нито крал видях, нито петак спечелих. Но си беше война. И още как.

САМУЕЛ

Сам стоеше пред прозореца, поклащаше се нервно на пръсти и пети и гледаше как последните лъчи на слънцето се скриват зад островърхите покриви. „Пак се е напил – мислеше сърдито. – Или е срещнал друго момиче“. Не знаеше да къдне ли, или да плаче. Дареон уж му беше брат. „Помоли го да поpee и никой не може по-добре от него. Помоли го за нещо друго и...“

Вечерната мъгла бе почнала да се вдига, дращеше със сивите си пръсти нагоре по стените на сградите край стария канал.

– Обеща, че ще се върне. И ти го чу.

Джили го погледна със зачервените си подпухнали очи. Косата ѝ бе провиснала над лицето, немита и чорлава. Приличаше на уплашено животно, надничашо иззад някой храст. Дни бяха минали, откак за последен път имаха огън, но дивачката все така обичаше да се свива край камината, сякаш студената пепел все още таеше топлина.

– Не му харесва тук с нас – отвърна тя шепнешком, за да не събуди бебето. – Тъжно е тук. Той обича където има вино и усмивки.

„Да – помисли Сам. – А вино има навсякъде, само не и тук“. Браавос беше пълен с ханове, пивници и бардаци. И щом Дареон предпочиташе огън и чаша греяно вино пред клисавия хляб и компанията на една плачеща жена, един дебел страхливец и един болен старец, кой можеше да го вини? „Аз мога да го виня. Той каза, че ще се върне, преди да се свечери; каза, че ще донесе вино и храна“.

Погледна отново през прозореца с отчаяната надежда да види, че певецът се връща забързан. Над града падаше мрак и запълваше кривите улички и канали. Свестните хора на Браавос вече затваряха прозорците и залостваха вратите. Нощта бе за градските катили и за куртизанките. „Новите приятели на Дареон“, помисли с горчивина Сам. Напоследък певецът говореше само за тях. Опитваше се да напише песен за една куртизанка – жена, наричана Лунна сянка, която го чула да пее до Лунно езеро и го възнаградила с целувка.

– Да ѝ беше поискал сребърник – каза му Сам. – Пари ни трябват, не целувки.

Но певецът само се усмихна.

– Някои целувки струват повече и от злато, Убиец.

Това също го ядосваше. Не беше работа на Дареон да съчинява

песни за куртизанки. Той уж трябваше да пее за Вала и за доблестта на Нощния страж. Джон се беше надявал, че песните му все ще убедят някой да облече черното. А той пееше за златни целувки, за сребристи коси и червени, червени устни. Никой не обличаше черното за червени, червени целувки.

Освен това пеенето му понякога будеше бебето. Тогава то започваше да реве, Дареон му викаше да млъкне, а Джили се разплакваше, при което певецът кипваше, изхвърчаваше навън и не се връщаше с дни.

– От цялото това реване ми се ще да я зашлепя – оплакваше се Дареон. – А нощем не мога да заспя от хлипането ѝ.

„И ти щеше да плачеш, ако имаше дете и го загубеше“, мислеше си неведнъж да му отвърне Сам. Не можеше да вини Джили за скръбта ѝ. Вместо нея винеше Джон Сняг и се чудеше кога ли сърцето на Джон е станало на камък. Веднъж зададе същия въпрос на майстер Емон, дока-то Джили беше долу на канала да донесе вода.

– Когато ти го издигна да стане лорд-командир – отвърна старецът.

Дори сега, докато гниеше тук, в тази студена стая под стрехите, част от него още не можеше да повярва, че Джон е направил каквото мислеше майстер Емон. „Трябва да е вярно обаче. Иначе защо Джили ще плаче толкова?“ Трябваше просто да я попита чие дете кърми, но не намираще толкова кураж. Страх го беше от отговора, който можеше да получи. „Аз съм страхливец, Джон“. Където и да идеше в този свят, страховете му вървяха с него.

Над покривите на Браавос отекна глух тътен, като далечен гръм. Титанът – прогласяше полунощния час над лагуната. Звукът бе достатъчно силен да събуди бебето, а ревът му събуди майстер Емон. Докато Джили отиваше да даде гърдата си на момчето, старецът отвори очи и се размърда вяло в тясното си легло.

– Ег? Тъмно е. Защо е толкова тъмно?

„Защото си спял“. Откакто пристигнаха в Браавос, умът на Емон се отнасяше все повече и повече. Някои дни като че ли не знаеше къде е. Някои дни губеше нишката, докато говореше нещо, и почваше да бърбори за баща си и брат си. „Той е на сто и две“, напомни си Сам, но също толкова стар беше и в Черен замък, а там умът му не се отнасяше.

– Аз съм – наложи се да му каже. – Самуел Тарли. Твоят стюард.

– Сам. – Майстер Емон облиза устни и примига. – Да. А това е Браавос. Прощавай, Сам. Сутрин ли е?

– Не. – Сам опипа челото на стареца. Кожата му беше влажна от пот, хладна и лепкава на допир, всеки дъх излизаше с тихо хриптене.

– Нощ е, майстер. Ти беше заспал.

– Много дълго съм спал. Тук е студено.

– Нямаме дърва – каза Сам. – Ханджията не дава, защото нямаме пари. – Този разговор се водеше вече за четвърти или пети път. „Трябваше да използвам парите ни за дърва – всеки път се укоряваше Сам. – Трябваше да му осигурия топло, къде ми беше умът?“

Вместо за дърва, Сам беше дал последния сребърник на един знахар от Дома на Червените ръце, висок бледолик мъж в халат, извезан на червени и бели спирали. Единственото, което можа да купи със среброто, се оказа половин шише сънно вино.

– Това ще му помогне да заспива по-леко – каза кротко браавосецът. Когато Сам го попита нищо друго ли не може да се направи, поклати глава. – И мазила имам, и отвари, и настойки, тинктури и лапи. Кръв мога да му пусна, клизма да му направя, пиявици да му наложа... но защо? Никакви пиявици не могат вече да го подмладят. Той е стар и смъртта е в дробовете му. Дай му това и го остави да заспи.

И така беше правил, цялата нощ и целия ден, но ето, че старецът се опитваше да се надигне в леглото.

– Трябва да слезем при корабите.

„Пак корабите“.

– Много си слаб за навън – наложи се да му каже пак. Студът беше пронизал дълбоко до костите майстер Емон по време на пътуването и бе заседнал в гърдите му. Докато стигнат в Браавос, беше отслабнал толкова, че се наложи да го отнесат на брега. Тогава все още имаха дебела кесия със сребърници, тъй че Дареон поиска най-голямото легло в хана. Това, което получиха, можеше да побере осем души, тъй че ханджията настоя да му платят за толкова.

– Утре може да слезем на кейовете – обеща Сам. – Може да разпиташ и да разбереш кой кораб първи тръгва за Староград. – Макар да бе есен, Браавос все още бе оживено пристанище. Само да укрепнеш Емон достатъчно, за да може да пътува, нямаше да е трудно да намерят подходящ кораб. По-трудно щеше да е плащането за превоза. Най-доброто, на което можеха да се надяват, щеше да е някой кораб от Седемте кралства. „Търговец на път за Староград, с някой близък в Нощния страж. Все още трябва да се намират хора, които почитат мъжете, пазещи Вала“.

– Староград – изхриптя майстер Емон. – Да. Сънувах го Староград, Сам. Пак бях млад и брат ми Ег беше с мен, с онзи грамаден рицар, комуто служеше. Пиехме в стария хан, където правят онази страшно силна

ябълкова. – Опита се отново да се надигне, но усилието се оказа непосилно. След миг се отпусна и повтори: – Корабите. Да, там ще намерим отговора. За драконите. Трябва да разбера.

„Не – помисли Сам. – Храна и топлина ти трябва на теб, пълен корем и горещ огън, прашящ в камината“.

– Гладен ли си, майстер? Останало ни е малко хляб и сирене.

– Не точно сега, Сам. По-късно, като се почувствам по-силен.

– Как ще се почувстваш по-силен, като не ядеш?

Никой от тях не беше ял много в морето, особено след Скагос. Есенните бури ги бяха гонили: понякога връхлитаха от юг, с гръмове, светкавици и черни дъждове, които валяха дни наред. Друг път идваха от север със свирепи, пронизващи ветрове. Веднъж стана толкова студено, че когато се събуди, Сам видя, че целият кораб е обвит с лед, лъскав и бял като седеф. Капитанът беше свалил мачтата и я беше вързал за палубата; останалият път трябваше да вземат с гребане. Никой не беше ял чак докато не видяха Титана.

Но щом слязоха на брега, Сам усети, че е зверски гладен. Същото беше с Дареон и Джили. Дори бебето започна да суче по-лакомо. Емон обаче...

– Хлябът е изсъхнал, но мога да помоля за малко мазнина от кухнята, да го размекнем – каза Сам на стареца. Ханджията беше корав човек, със студени очи и подозрителен към тези облечени в черно чужденци под покрива му, но готвачът се оказа по-добър.

– Не. Може би глътка вино?

Вино нямаха. Дареон бе обещал да купи с парите от пеенето си.

– Вино ще имаме по-късно – отвърна Сам. – Имаме вода, но не е от хубавата вода. – Хубавата вода идваше от арките на големия тухлен акведукт, който браавосците наричаха Сладководната река. Богатите си я бяха прокарали с тръби в домовете; бедните пълнеха кофите и ведрата си от градските чешми. Сам беше изпратил Джили да донесе, но бе забравил, че дивачето е прекарало целия си живот, без да се откъсва от Цитаделата на Красър, и че изобщо не е виждала тържище. Каменният лабиринт от острови и канали на Браавос, без дървета и трева и гъмжащ от непознати хора, които й говореха с непонятни за нея думи, толкова я беше уплашил, че беше изгубила картата, а скоро и себе си. Сам я намери да плаче в каменните крака на някакъв отдавна умрял морски господар. – Имаме само канална вода. Но готвачът я кипна. Има и сънно вино, ако искаш.

– Сънувах достатъчно засега. Каналната вода стига. Помогни ми,

ако обичаш.

Сам помогна на стареца да седне и поднесе чашата към сухите му напукани устни. Но половината вода пак се изля на гърдите на майстера.

– Стига – изкашля Емон след няколко глътки. – Ще ме удавиш така.
– Затрепери в ръцете на Сам. – Защо е толкова студено тук?

– Нямаме дърва.

Дареон беше платил двойно на ханджията за стая с камина, но никой от тях не съобрази, че тук дървата също ще са скъпи. В Браавос не растяха дървета, освен в дворовете и градините на могъщите. А браавосците никога нямаше да посегнат да секат боровете, с които бяха обрасли външните острови около голямата им лагуна и които действаха като ветровал срещу морските бури. Дърва за огрев се караха с баржи, от горните течения на реки и отвъд лагуната. Тук дори конската тор беше скъпа – вместо коне браавосците използваша лодки. Всичко това щеше да е без значение, ако бяха тръгнали за Староград веднага, както смятаха, но това се оказа невъзможно, след като майстор Емон бе толкова изтощен. Още едно пътуване в открито море щеше да го убие.

Ръката на Емон запълзя по завивките и се вкопчи в ръката на Сам.

– Трябва да слезем при кейовете, Сам.

– Като позакрепнеш. – Старецът нямаше да понесе солените пръски и мокрия вятър на брега, а целият Браавос беше бряг. На север се намираще Пурпурният пристан, където спираха търговските съдове, под куполите и кулите на Двореца на морския господар. На запад беше Пристанът на Рагман, пълен с кораби от Свободните градове, от Вестерос и Ибен, и от приказните далечни земи на изток. А навсякъде другаде бе осеяно с малки кейове, понтони и стари сиви скелета, където приставаша събирачи на раци и скариди, и рибари, обикаляли през деня калните плитчини и речните устия. – Голямо усилие ще е за теб.

– Тогава отиди ти – прикани го Емон. – И ми доведи някой, който е виждал драконите.

– Аз? – Сам се изуми. – Майстер, това е само приказка. Моряшка приказка. – Дареон и за това беше виновен. Връщаше се с всевъзможни чудати истории от пивниците и бардаците. За жалост беше обърнал доста чаши, когато бе чул историята за драконите, и не можеше да си спомни подробности. – Дареон може да си го е измислил изцяло. Певците правят така. Измислят си разни неща.

– Вярно – отвърна майстер Емон. – Но и най-измислената песен може да съдържа зрънце истина. Намери ми тази истина, Сам.

– Не знам кого да питам, нито как да попитам. Знам малко висок валириански, а като ми заговорят на браавошки, не мога да разбера и половината от това, което казват. Ти говориш повече езици от мен. Само да позакрепнеш малко и...

– Кога ще позакрепна, Сам? Каж ми.

– Скоро. Ако си почиваш и ядеш. Като стигнем в Староград...

– Няма да видя Староград отново. Вече го знам. – Пръстите на стареца се вкопчиха в ръката на Сам. – Скоро ще се събера с моите братя. Някои бяха обвързани с мен с клетви, други ми бяха братя по кръв, но всички бяха мои братя. А баща ми... той изобщо не мислеше, че тронът ще се предаде на него, но така стана. Казваше, че било наказанието му заради удара, който уби брат му. Моля се да е намерил мир в смъртта, какъвто така и не намери в живота. Септоните говорят за сладък отдих, в който оставяме бремето си и отпътуваме в една далечна, хубава земя, където можем да се смеем, да любим и да пируваме до края на дните... но ако отвъд онова, което наричаме смърт, няма никаква земя на светлина и мед, а само студ, мрак и болка?

„Страх го е“, осъзна Сам.

– Ти не умираш. Болен си, нищо повече. Ще ти мине.

– Този път не, Сам. Сънувах... в мрака на нощта човек задава всички въпроси, които не смее да изрече на дневния зрак. За мен, след всички тези години, остана само един въпрос. Защо боговете пожелаха да ми отнемат очите и силата, а ме осъдиха да се задържа тук толкова дълго, замръзнал и забравен? Каква полза може да имат от един стар, свършен човек? – Пръстите на Емон потрепераха, сухи вейки, увити в петниста кожа. – Помня, Сам. Още помня.

Пак започваше да говори несвързано.

– Какво помниш?

– Дракони – прошепна Емон. – Скръбта и славата на моя дом, това бяха те.

– Последният дракон е умрял, преди да си се родил. Как би могъл да ги помниш?

– Виждам ги в сънищата си, Сам. Виждам кървяща в небето червена звезда. Червеното още го помня. Виждам сенките им по снега, чувам драшенето на кожените им криле, усещам знойния им дъх. Братята ми също сънуваха дракони и сънищата им ги убиха до един. Сам, ние треперим на ръба на полузабравени пророчества, на чудеса и ужаси, които никой жив човек вече не би могъл да проумее или...

– Или?

– ...или не. – Емон се засмя тихо. – Или аз съм старец, изтерзан от треска и умиращ. – Притвори уморено очи и после пак ги отвори с усилие. – Не трябваше да напускам Вала. Лорд Сняг не можеше да го знае, но аз трябваше да го съобразя. Огънят поглъща, но студът съхранява. Валът... но вече е много късно да тичам обратно. Странника ме чака зад вратата ми и не мога да го отрека. Стюард, ти ми служи вярно. Направи за мен това последно храбро дело. Слез при корабите, Сам. Научи всичко, което можеш, за тези дракони.

Сам леко издърпа ръката си от пръстите на стареца.

– Добре. Ще ида. Щом искаш. Само да... – Не знаеше какво друго да каже. „Не мога да му откажа“. Можеше и Дареон да потърси освен това по кейовете и скелетата на Пристана на Рагман. „Първо ще намеря Дареон и двамата ще отидем при корабите. А като се върнем, ще донесем храна, вино и дърва. Ще имаме огън и топла храна“. – Той стана. – Добре. Да тръгвам тогава. Джили ще е тук. Джили, залости вратата, като изляза. – „Странника чака зад вратата“.

Джили кимна, сгушила бебето до гърдата си, с очи, пълни със сълзи. „Пак ще плаче“, разбра Сам. Не можеше да го понесе. Оръжейният му колан висеше на кука на стената до стария напукан рог, който му беше дал Джон. Дръпна го и го стегна на кръста си, после наметна тежкото вълнено наметало на закръглените си рамене, шумгна се през вратата и заслиза по дървеното стълбище, което запрашя под тежестта му. Ханът имаше две предни врати, едната с изход към улица, другата – към канал. Сам излезе през първата, за да избегне гостилницата, където ханджията щеше пак да го изгледа кисело, поглед, който пазеше за гости, прекалили с гостоприемството му.

Въздухът беше студен, ала нощта съвсем не бе толкова мъглива като повечето. Поне за това Сам беше благодарен. Мъглите понякога ставаха толкова гъсти, че човек не можеше и краката си да види. Веднъж само за една стъпка едва не цопна в един канал.

Като момче, Сам беше чел една история на Браавос и си мечтаеше да дойде някой ден тук. Искаше да види Титана, издигащ се могъщ и страховит от морето, да се плъзне по каналите в някоя тънка като змия гондола покрай всичките дворци и храмове и да погледа водния танц на прочутите браавошки главорези, със сабите им, бляскащи на звездната светлина. Ала сега, след като вече бе тук, искаше само час по-скоро да тръгне за Староград.

Тръгна надолу към Пристана на Рагман. Коланът му заплашваше да се смъкне до глезените, тъй че трябваше да го подръпва нагоре, докато

вървеше. Задържаше се повече в малките тъмни улички, където възможността да се натъкне на някого беше по-малка, но всяка пресякла пътя му котка караше сърцето му да затупти... а Браавос гъмжеше от котки. „Трябва да намеря Дареон. Той е мъж на Нощния страж, мой Заклет брат; двамата заедно ще измислим какво да правим“. Силите на майстер Емон се бяха изчерпали, а тук Джили щеше да е съвсем объркана дори да не я мъчеше скръбта, но Дареон... „Не бива да си мисля лошо за него. Може да е ранен, може би затова не се върна. Може да е умрял, да лежи в някоя задна уличка в локва кръв или да плува с лице надолу в някой канал“. Ношем браавошките катили крачеха важно из града в пъстрите си облекла и търсеха повод да покажат уменията си с прочутите си тънки саби. Някои бяха готови да се бият по всякакъв повод, други – без никакъв, а Дареон беше с остър език и буен, особено като се напиеше. „Само защото човек може да пее за битки още не значи, че може да се бие“.

Най-добрите пивници, гостилници и бардаци бяха близо до Пурпурния пристан или Лунното езеро, но Дареон предпочиташе Пристана на Рагман, където бе по-вероятно да срещнеш гости, говорещи на Общата реч. Сам започна търсенето си в хана „Зелената змиорка“, в „Черния гемиджия“ и „При Морого“, където Дареон вече беше свирил и пял. Не го намери. Пред „Жабешката къща“ на кея бяха вързани няколко гондולי, чакащи клиенти, и Сам се опита да попита весларите дали са виждали един певец, целия в черно, но никой от тях не разбираше висок валириански. „Или пък предпочитат да се правят, че не разбират“. Надникна в малката опушена винарна под втората арка на Моста на Набо – тя едва побираше десетина души. Дареон не беше сред тях. Пробва и в хана „Прокуденикът“, в Къщата на седемте лампи и в бардака с име „Котетата“, където го изгледаха странно, но помощ не получи.

На тръгване под червения фенер на „Котетата“ едва не се блъсна в двама млади мъже. Единият беше тъмнокос, другият рус. Тъмният каза нещо на браавошки.

– Извинявам се – отвърна Сам. – Не разбирам.

Отдръпна се боязливо от тях. В Седемте кралства благородниците се обличаха в кадифета, коприни и самур в стотици цветове, докато селяците и градското простолюдие носеха вълна и убито кафяви груби дрехи. В Браавос беше обратното. Градските катили се перчеха по улиците натруфени като пауни и опипваха предизвикателно сабите си, докато знатните и богатите обличаха въгленосиво и тъмнопурпурно, синьо, толкова тъмно, че почти черно, и черно като безлунна нощ.

– Мой приятел Теро казва, че ти толкова дебел, че му се повръща – заговори русият разбойник, чието палто бе наполовина зелено кадифе, а от другата страна – сребротъкано. – Мой приятел Теро казва, че от дрънчене на твой меч го боли глава. – Говореше Общата реч. Другият, чернокосият убиец в яркочервения брокат и жълт плащ, чието име трябваше да е Теро, подхвърли нещо на браавошки, а русокосият му приятел се засмя и рече: – Мой приятел казва, че ти се обличаш над свой ранг. Да не си някой велик лорд, че носиш черно?

Дося му се да побегне, но ако го направеше, най-много да се спъне в меча си. „Не си пипай меча“, каза си. Един пръст само на дръжката щеше да е достатъчно единият или другият разбойник да го приемат за предизвикателство. Помъчи се да измисли думи, които да ги успокоят.

– Не съм... – успя да смотолети.

– Не е лорд – намеси се детско гласче. – Той е в Нощния страж, тъпако. От Вестерос. – На светлото излезе едно момиченце, тикаше количка, пълна с водорасли – тънко, мършаво същество с големи ботуши и чорлава немита коса. – Долу на Щастлив пристан има още един, пее песни на Морящата жена – обясни тя на двамата катили. А на Сам каза: – Ако те попитат коя е най-красивата жена на света, кажи Славейчето, иначе ще те предизвикат. Искаш ли да си купиш миди? Всичките си стриди ги свърших.

– Нямам пари – отвърна Сам.

– Той няма пари – подигра се русокосият побойник. Тъмнокосият му приятел се ухили и рече нещо на браавошки. – Мой приятел Теро му студено. Бъди наш добър дебел приятел и му дай твое наметало.

– И това не прави – каза момичето, – иначе след това ще ти поискат и ботушите, и скоро ще си гол.

– Малките котки, дето вият много силно, ги давят в каналите – предупреди русокосият.

– е и ако имат нокти. – И изведнъж в лявата ръка на момичето се появи нож, с острие, тънко като нея самата. Теро каза нещо на русокосия си приятел и двамата се отдалечиха; кикотеха се.

– Благодаря ти – каза Сам на момичето. Ножът изчезна.

– Ако носиш меч нощем, означава, че може да те предизвикат. Държиш ли да се биеш с тях?

– Не. – Гласът му излезе тъничко и Сам се намръщи.

– Ти наистина ли си от Нощния страж? Не бях виждала до сега Черен брат като тебе. – Момичето махна към количката. – Можеш да вземеш последните миди, ако искаш. Тъмно е и вече никой няма да ми ги

купи. За Вала ли пътуваш?

– За Староград. – Сам взе една от сварените миди и я изгълта. – Спяхме да сменим корабите. – Мидата беше вкусна. Изяде още една.

– Катилите не закачат никого без меч. Дори такива тъпи камилски путки като Теро и Орбело.

– Коя си ти?

– Никоя. – Вонеше на риба. – Бях някоя, но вече не съм. Можеш да ме наричаш Кет, ако искаш. А ти кой си?

– Самуел, от дома Тарли. Говориш Общата реч.

– Баща ми беше гребец на „Нимерия“. Един катил го уби, защото каза, че майка ми е по-красива от Славейчето. Не от ония камилски путки, дето ги среща, истински катил. Някой ден ще му срежа гърлото. Капитанът каза, че на „Нимерия“ не й трябвали малки момиченца, и ме свали тук. Бруско ме взе и ми даде количка. – Вдигна очи към него. – На кой кораб ще плавате?

– Платихме превоз на „Лейди Ушанора“.

Момичето примижа и го изгледа подозрително.

– Той замина. Не знаеш ли? Замина преди много дни. „Знам“, можеше да отвърне Сам. Двамата с Дареон бяха стояли на кея и гледаха как се вдигат и спускат греблата на „Лейди Ушанора“, когато пое към Титана и в открито море.

– Е, и това свърши – беше подхвърлил певецът.

Ако Сам беше малко по-храбър, щеше да го бутне във водата. Стигнаше ли се до говорене с разсъблечени момичета, Дареон имаше меден език, но в капитанската кабина, който знае защо, на Сам се падна да се опита да убеди браавосеца да ги изчака.

– Три дни го чаках този ваш старец – отвърна капитанът. – Трюомете ни са пълни, а мъжете ми си наebaха жените за сбогом. С вас или без вас, „Лейди“ тръгва с отлива.

– Моля ви – изплака Сам. – Само още няколко дни, само за това ви моля. Да може майстер Емон да си върне силите.

– Той няма сили. – Предната нощ капитанът бе посетил хана, за да види лично майстер Емон. – Той е стар, болен и няма да допусна да ми умре на „Лейди“. Стойте с него или го оставете, за мен е все едно. Аз тръгвам. – Още по-лошо, беше отказал да им върне парите за превоз, които му бяха предплатили, среброто, което трябваше да ги отведе в Староград. – Купихте ми най-хубавата каюта. Тя е тук, чака ви. Като не искате да я заемете, вината не е моя. Защо да понасям загуби?

„Сега вече щяхме да сме в Дъскъндейл – помисли си тъжно Сам. –

Можеше дори да сме стигнали Пентос, ако ветровете бяха добри“.

Но всичко това нищо не означаваше за момичето с количката.

– Каза, че си видяла един певец...

– На Щастлив пристан. Ще се жени за Моряшката жена.

– Ще се жени?

– Тя ляга само с тези, които се женят за нея.

– Къде е Щастлив пристан?

– Срещу Кораба на шута. Мога да те заведа.

– Знам пътя. – Сам беше виждал Кораба на шута. „Дареон не може да се жени! Той каза клетвите!“ – Трябва да вървя.

Затича. Пътят по хлъзгавия калдъръм беше дълъг. Скоро се запъхтя, дългото му черно наметало плочеше зад него. Трябваше да държи колана си с едната ръка, докато тичаше. Малкото хора, които срещаше, го изглеждаха с любопитство, а една котка се изправи на задните си лапи и му изсъска. Докато стигне кораба, вече залиташе. Щастлив пристан беше отвъд уличката.

Още щом влезе, зачервен и останал без дъх, някаква едноока жена му се хвърли на врата.

– Недей – каза й Сам, – не съм тук за това. – Тя му отвърна на бравошки. – Не говоря езика ви – каза й Сам на валириански. Имаше запалени свещи, а в камината прашеше огън. Някой свиреше на цигулка, две момичета танцуваха около един червен жрец, хванати за ръце. Еднооката жена притисна гърдите си в него. – Не го прави това! Не съм тук за това!

– Сам! – отекна познатият глас на Дареон. – Юна, остави го, това е Сам Убиеца. Мой Заклет брат!

Еднооката жена се отлепи от него, макар да задържа едната си ръка на рамото му. Една от танцьорките подвикна:

– Може мен да убие, ако иска. – А другата каза:

– Мислиш ли, че ще ми даде да му опипам меча?

На стената зад тях бе изрисуван пурпурен галеас, с екипаж от жени с високи до бедрата ботуши и нищо друго по тях. В един ъгъл хъркаше тирошки моряк, огромната му рижа брада се полюшваше, на друга маса по-стара жена с огромни гърди редеше плочки с грамаден чернокож мъж от Летните острови, заметнат с плащ от черни и червени пера. В центъра на всичко това седеше Дареон, заровил нос в шията на жената в скута му. Беше облякла черното му наметало.

– Убиец – подвикна пиянски певецът, – ела да те запозная с милейди жена ми. – Косата му беше пясък и мед, усмивката топла. – Пях й

любовни песни. Жените се разтапят като масло, като им запея. Как можеш да устоиш на това лице? – Целуна я по носа. – Жено, дай една целувчица на Сам, той е мой брат. – Тя стана и Сам видя, че е гола под наметалото. – Да не ми опипваш жената, Сам – каза през смях Дареон. – Но ако искаш някоя от сестрите ѝ, чувствай се свободен. Мисля, че още имам пари.

„Пари, с които можеше да ни купиш храна – помисли Сам. – Пари, с които можеше да купиш дърва, за да се стопли майстер Емон“.

– Какво си направил? Не можеш да се жениш. Ти си изрекъл клетвите, също като мен. Главата ти може да вземат за това.

– Женени сме само за тая нощ, Убиец. Дори във Вестерос никоой не може да ти вземе главата за такова нещо. Не си ли ходил в Къртичино да копаяш за скрито имане?

– Не. – Сам се изчерви. – Никога не бих...

– А онази твоя пачавра, дивачката? Трябва да си я начукал два-три пъти. Всички онези нощи в горите, гушнати двамата под наметалото ти, само не ми казвай, че не си ѝ го набутал. – Махна с ръка към свободния стол. – Хайде сядай, Сам. Вземи си вино. Вземи си курва. И двете.

Сам не искаше вино.

– Обеща да се върнеш преди свечеряване. Да ни донесеш вино и храна.

– Ти така ли уби онзи Друг? Нахокал си го до смърт? – Дареон се изсмя. – Тя е жена ми, не ти. Ако няма да пиеш за сватбата ми, върви си.

– Ела с мен – каза му Сам. – Майстер Емон се събуди и иска да чуе за драконите. Говори за кървящи звезди и за сенки и сънища, и...ако успеем да научим нещо повече за тези дракони, това може да го успокои. Помогни ми.

– Утре. Не в брачната ми нощ. – Дареон стана, хвана невястата си за ръка и тръгна към стълбището, дърпаше я след себе си.

Сам се изпречи на пътя му.

– Ти обеща, Дареон. Ти се закле. Трябваше да си мой брат.

– Във Вестерос. Това случайно да ти прилича на Вестерос?

– Майстер Емон...

– ...умира. Онзи обирджия знахарят, на който даде всичкото ни сребро, го каза. – Дареон сви устни. – Вземай си момиче или се махай, Сам. Разваляш ми сватбата.

– Ще се махна. Но ти ще дойдеш с мен.

– Не. Приключих с тебе. Приключих с черното. – Дареон дръпна наметалото от голата си невеста и го хвърли в лицето на Сам. – Дръж.

Хвърли тази дрипа на стареца, може да го стоплиш малко. На мен няма да ми трябва. Скоро в кадифе ще се облека. Догодина ще нося кожи и ще ям...

Сам го удари.

Не го помисли дори. Ръката му сама замахна, свита в юмрук, и се стовари в устата на певица. Дареон изруга, голата му жена изпищя, а Сам се хвърли върху певица и го събори по гръб на ниската маса. Бяха почти на един ръст, но Сам беше два пъти по-тежък и толкова яд беше набрал, че дори не се уплаши. Удари с юмрук певица в лицето и корема, после го запердаши по раменете и гърдите с две ръце. Когато Дареон го спипа за китките, Сам го удари с глава и му разцепи устната. Някъде се смееше мъж, изруга жена. Всичко ставаше някак бавно, все едно че бяха две черни мухи, счепкани в кехлибар. После някой го дръпна от певица. Сам удари и него... и нещо твърдо се стовари върху главата му.

Когато се опомни, вече беше навън, летеше презглава през мъглата. Успя да зърне за много кратък миг черната вода под себе си. После каналът се надигна и го удари в лицето.

Потъна като камък, като канара, като планина. Водата нахлу в очите му и в носа, тъмна, студена и солена. Опита се да извика за помощ и нагълта още. Зарита, обърна се и от носа му забълбукаха мехурчета. „Плувай – каза си, – плувай!“ Солта опари очите му, щом ги отвори, и го заслепи. За миг главата му излезе над повърхността, той засмука въздух и отчаяно зашляпа с едната ръка, а другата задращи в стената на канала. Но камъните бяха хлъзгави и не можа да се задържи. Потъна отново.

Дрехите му натежаха. Мечът му с колана се изплъзна по краката и се оплете в глезените му. „Ще се удавя“, помисли в сляпа паника. Замята се отчаяно, мъчеше се да изплува пак на повърхността, но вместо това лицето му опря в дъното. „Давя се!“ Нещо се шмугна под отчаяно мятащата се във водата ръка, змиорка може би, хлъзна се между пръстите му. „Не може да се удавя, майстер Емон ще умре без мен, а Джили няма да си има никого. Трябва да изплувам, трябва...“

Силен плясък, и нещо се уви около него, под мишниците и около гърдите му. „Змиорката – беше първата му мисъл. – Змиорката ме е хванала и ме дърпа надолу“. Отвори уста да изкрещи, но нагълта още вода. „Удавих се, богове милостиви, удавих се!“

Когато отвори очи, лежеше на гръб и един грамаден черен мъж от Летните острови го бухаше по корема с юмруци, едри като свински бутове. „Спри, боли ме“, опита се да изкрещи Сам, но вместо думи

избълва вода и вдиша. Беше прогизнал и трепереше, лежеше на калдъръма сред локва канална вода. Мъжът от Летните острови отново го удари с юмруци в корема и от носа му изригна още вода.

– Престани – изохка Сам. – Не съм се удавил. Не съм се удавил.

– Не си. – Спасителят му се надвеси над него, огромен, черен и вир-вода. – Много пера дължиш на Ксондо. Вода развали хубав плащ на Ксондо.

Прав беше. Пернатият плащ бе провиснал от широките рамене на чернокожия, подгизнал и мокър.

– Не исках да...

– ...да плуваш? Ксондо видя. Много пляскане. Дебели хора трябва плува на гръб. – Сграбчи го за яката с огромния си черен юмрук и го вдигна. – Ксондо моряк на „Канелен вятър“. Много езици говори, малко. Вътре Ксондо се смее, като гледа ти удря певец. И Ксондо чува. – На лицето му се изписа широка усмивка. – Ксондо знае тези дракони.

ДЖАЙМ

– Надявах се, че тази нещастна брада ще ти омръзне. С толкова косми си заприличал на Робърт. – Сестра му беше сменила траура с нефритенозелена рокля с ръкави от сребърна мирска дантела. Смарагд с големина на гълбово яйце висеше на златна верижка на шията ѝ.

– Брадата на Робърт беше черна. Моят е злато.

– Злато? Или сребро? – Церсей отскубна един косъм под брадичката му и го вдигна пред очите му. Беше сив. – Цвят не е останал у тебе, братко. Превърнал си се в призрак на онова, което беше, бледно и сака-то същество. И толкова безкръвен, облечен все в бяло. – Пусна косъма. – Предпочитам те облечен в пурпур и злато.

„Аз те предпочитам окъпана в слънчева светлина, с водни капчици по голата ти кожа“. Искаше му се да я целуне, да я отнесе в спалнята ѝ, да я хвърли на леглото и... „...ебе се с Лансел и Озмунд Черното котле, и с Лунното момче, доколкото знам...“

– Ще склуча сделка с тебе. Освободи ме от тази задача и ти ще заповядваш какво да прави бръсначът ми.

Тя сви устни. Беше пила греяно вино и миришеше на мускатово орехче.

– Позволяваш си да се пазариш с мен? Трябва ли да ти напомням, че си се заклел да се подчиняваш?

– Заклел съм се да пазя краля. Мястото ми е до него.

– Мястото ти е където те прати той.

– Томен слага печата си на всяка хартия, която сложиш пред него. Това е твоя работа и е глупаво. Защо назначаваш Давен за свой Гарант на Запада, щом му нямаш вяра?

Церсей се настани в креслото под прозореца. Зад нея се виждаха черните руини на Кулата на Ръката.

– Защо е тази неохота, сир? Да не би да изгубихте куража си заедно с ръката?

– Дадох клетва на лейди Старк никога повече да не вдигам меч срещу Старки и Тъли.

– Пиянско обещание, дадено с меч, опрян в гърлото ти.

– Как мога да опазя Томен, ако не съм с него?

– Като надвиеш враговете му. Татко винаги казваше, че бързият удар с меч е по-добра защита от всеки щит. Вярно, за повечето мечове

е нужна ръка. Все пак и един сакат лъв може да вдъхне страх. Искам Речен пад. Искам Бриндън Тъли окован или мъртъв. И някой трябва да сложи в ред Харънхъл. Уилис Мандърли ни е нужен спешно, стига все още да е жив и в плен, но гарнизонът не е отговорил на нито един от гарваните ни.

– Онези в Харънхъл са хора на Грегър – напомни й Джайм. – Планината ги харесваше жестоки и тъпи. Най-вероятно са изляли гарваните ти с все писмата.

– Точно затова пращам теб. Може и тебе да изядат, храбри ми братко, но вярвам, че ще им докараш разстройство. – Церсей оглади полите си. – Искам сир Озмунд да командва Кралската гвардия в твоето отсъствие.

„...ебе се с Лансел и Озмунд Черното котле, и сигурно с Лунното момче, доколкото знам...“

– Това не го решаваш ти. Ако трябва да ходя, вместо мен тук ще командва сир Лорас.

– Това шега ли е? Знаеш какво изпитвам към сир Лорас.

– Ако не беше изпратила Бейлон Суан в Дорн...

– Нужен ми е там. Не може да се вярва на тези дорнци. Онази червена змия защитаваше Тирион, забрави ли? Няма да оставя дъщеря си на милостта им. И няма да допусна Лорас Тирел да командва Кралската гвардия.

– Сир Лорас е три пъти по-мъж от сир Озмунд.

– Представите ти за мъжество май са се попроменили, братко.

Джайм кипна.

– Вярно, Лорас не се хили похотливо, като ти види циците като сир Озмунд, но не мисля, че...

– Мисли за това. – Церсей го удари през лицето.

Джайм не посегна да спре удара.

– Виждам, че ми трябва по-дебела брада, да смекчи ласките на кралицата ми. – Искаше да разкъса роклята ѝ и да обърне шамарите в целувки. Правил го беше преди, когато все още имаше две здрави ръце.

Зелен лед бяха очите ѝ.

– Можете да напуснете, сир.

„...Лансел, Озмунд Черно котле и Лунното момче...“

– Глух ли сте, освен че сте сакат? Вратата можете да намерите зад гърба си, сир.

– Както заповядате. – Джайм се обърна и излезе.

Някъде боговете се смееха. Церсей никога не беше търпяла да ѝ

възразяват, *знаеше* го. Сигурно с по-меки думи щеше да я склони, но напоследък само като я видеше, се въсесяваше.

Отчасти бе готов с радост да остави зад себе си Кралски чертог. Никак не му допаднаше компанията от блюдолизци и глупаци, с която се бе обкръжила Церсей. „Най-малкия съвет“, така ги наричаха в Квартала на бълхите според Адам Марбранд. А Кибърн... може да беше спасил живота му, но все пак си беше от Кървавите глумци.

– Кибърн вони на тайни – беше предупредил Церсей. Това само я разсмя.

– Всички имаме тайни.

„...ебе се с Лансел и Озмунд Черното котле, и сигурно – с Лунното момче, доколкото знам...“

Пред конюшните на Червената цитадела го чакаха четиридесет рицари и още толкова скуайъри. Половината от тях бяха западняци, заклетни васали на дома Ланистър, другите – доскорошни врагове, превърнали се в съмнителни приятели. Сир Дермът от Дъждовния лес щеше да носи щандарта на Томен, Червения Ронет Конингтън – бялото знаме на Кралската гвардия. Един от Пеги, един от Пайпър и един от Пекълдън щяха да си споделят честта да бъдат скуайъри на лорд-командира.

– Дръж приятелите зад гърба си, а враговете пред очите си – беше го посъветвал веднъж Съмнър Крейкхол. А дали не беше баща му?

Конят му за езда беше дорест, бойният – грамаден сив жребец. Джайм отдавна беше престанал да дава имена на конете си; толкова много беше видял да загиват в битки, а като си им дал име, е по-тежко. Но когато момчето на Пайпър взе да ги нарича Чест и Слава, се засмя и разреши имената им да останат. Такъмите на Слава бяха в ланистърски пурпур; Чест бе накичен в бялото на Кралската гвардия. Джосмин Пекълдън държеше юздите на ездитния, докато сир Джайм го яхне. Скуайърът беше тънък като копие, с дълги ръце и крака и с мазна светлокафява коса. Страните му бяха покрити с жълтеникав мъх. Наметалото му беше в ланистърски пурпур, но на палтото му се виждаха четирите червени барбуна на дома му, на жълто поле.

– Милорд – попита момъкът, – ще желаете ли да носите новата си ръка?

– Сложи си я, Джайм – подкани го сир Кенос Кайски. – Ще махаш на престолюдието и ще им оставиш какво да разправят на децата си.

– Не мисля. – Нямахше да покаже на тълпата една златна лъжа. „Да видят отсеченото. Да видят сакатия“. – Но се чувствайте свободен да го компенсирате, сир Кенос. Махайте с две ръце и с краката, ако щете. –

Сбра юздите в лявата си ръка и подвижна, шом другите се подредиха зад него: – Пейн, ти ще яздиш до мен.

Сир Илин Пейн си проправи път и подкара до Джайм, като просяк на кралския бал. Ризницата му беше стара и ръждясала, нахлузена върху протрит и зацапан кожен елек. Никакви гербове и отличителни цветове не се виждаха нито по ездача, нито по коня му; щитът му беше толкова насечен и очукан, че беше трудно да се познае цветът на боята, покривала го някога. С мрачното си лице и дълбоко хлътналите си очи сир Илин можеше да мине за самата смърт... какъвто беше години наред.

„Но вече не“. Сир Илин бе половината от цената, за да преглътне заповедта на своя малолетен крал като добричък малък лорд-командир. Другата половина беше сир Адам Марбранд.

– Те ми трябва – заявил бе на сестра си. Церсей изобщо не се възпротиви.

„По-скоро беше доволна, че ще се отърве от тях“. Сир Адам беше приятел на Джайм от момчешките години, а безмълвният доскорошен палач бе на баща му, доколкото изобщо принадлежеше на някого. Пейн беше служил като капитан на Гвардията на Ръката, когато го чули да разправя на висок глас, че този, който управлява Седемте кралства, е лорд Тивин и че той казва на крал Ерис какво да прави. Заради това Ерис Таргариен му беше взел езика.

– Отвори портите – каза Джайм и Силния глиган изрева с гръмливия си глас:

– Отвори портите!

Когато Мейс Тирел беше заминал през Калната порта под звуците на барабани и цигулки, по улиците се бяха наредили хиляди граждани да го приветстват. Орляци хлапета се бяха включили в марша, крачеха до войниците на Тирел с високо вдигнати глави и тупаха в крак, а сестрите им хвърляха въздушни целувки от прозорците.

Не и днес. Само няколко курви им подвигнаха приканящо, докато минаваха, и един уличен продавач на месеници похвали гласовито стоката си. На Обушарския площад двама „врабци“ в протрити халати проповядваха пред сбралите се няколкостотин души простолудие и зовяха черната орис да сполети безбожниците и поклонниците на демони. Тълпата мълчаливо се раздели, та колоната да мине. Врабците ги гледаха с мътни погледи.

– Харесва им мирисът на рози, но лъвовете не обичат – подхвърли Джайм. – Няма да е зле сестра ми да си отбележи това. – Сир Илин естествено не отговори. „Идеалният спътник за дълга езда. Разговорът ми

с него ще е забавен“.

По-голямата част от войската му чакаше извън градските стени: сир Адам Марбранд с конниците си, сир Стефон Суифт и обозът, Святата стотня на стария сир Бонифер Добрия, конните стрелци на Сарсфилд, майстер Гълиан с четири кафеза, пълни с гарвани, двеста души тежка конница под командата на сир Флемент Бракс. Неголяма войска – помалко от хиляда души. Броят беше последното необходимо нещо в Речен пад. Армия на Ланистър вече бе обкръжила замъка, както и още по-голяма войска на Фрей; последната птица бе донесла съобщение, че обсадителите имат затруднения с изхранването. Бриндън Тъли беше опутошил земите наоколо, преди да се прибере зад стените си.

„Не че е било нужно кой знае колко усилие“. От онова, което Джайм бе видял в Речните земи, почти не беше останала незапалена нива, неплячкосано селище и необезчестена девица. „А сега милата ми сестра ме праща да довърша работата, започната от Амори Лорч и Грегър Клегейн“. Догорча му в устата при тази мисъл.

Толкова близо до Кралски чертог кралският път беше безопасен, колкото можеше да е безопасен един път в такива времена, но за всеки случай Джайм пусна напред леката конница на Марбранд да разузнае.

– Роб Старк ме изненада в Шепнещия лес – каза му. – Това няма да се повтори.

– Имате думата ми. – Марбранд изглеждаше видимо облекчен, че отново е на кон, облякъл пушливосивия плащ на своя дом вместо златистата вълна на Градската стража. – Ако се появи враг на няколко легки околоръст, ще научите своевременно.

Джайм изрично се беше разпоредил никой да не се отделя от колоната без негово разрешение. Знаеше, че иначе ще си има работа с отегчени лордчета, препускащи из околните поля да гонят стада и да тъпчат реколтата. Близо до града все още можеше да се видят стада крави и овце, ябълки по дърветата и плодове по храстите, ожънат и събран ечемик, овес и жито, натоварени фургоци и волски коли на пътя. По-далече в полето нещата нямаше да са толкова розови.

Подкарал бавно в челото на войската, с мълчаливия сир Илин до него, Джайм се чувстваше почти доволен. Слънцето грееше топло в гърба му и вятър рошеше косата му като женски пръсти. Когато Лю Пайпър Малкия дойде в галоп с шлем, пълен с боровинки, Джайм изяде шепа и му каза другото да го раздели с приятелите си скуайъри и сир Илин Пейн.

Пейн изглеждаше толкова доволен в мълчанието си, колкото в

ръждясалата си ризница и щавената кожа под нея. Тропотът на копитата на коня му и подрънкването на меч в ножницата, щом се наместеше в седлото, бяха единствените звуци, които издаваше. Макар белязаното му от шарка лице да беше мрачно, а очите – студени като лед по зимно езеро, Джайм чувстваше, че се радва, че е дошъл. „Дадох му да избере – напомни си той. – Можеше да откаже и да остане в Кралски чертог“.

Назначаването на сир Илин беше брачен дар от Робърт Баратеон за бащата на младоженката му, необременена с отговорности длъжност, която да компенсира Пейн заради езика, който бе загубил в служба на дома Ланистър. Като палач беше великолепен. Не беше провалил нито една екзекуция и много рядко се налагаше да прибегне до втори удар. А и в мълчанието му имаше нещо, което всяваше ужас. Едва ли някога бе съществувал Кралско правосъдие по-пригоден за службата си.

Когато Джайм реши да го вземе, го потърси в жилището му в края на Алеята на Предателя. Горният етаж на тремавата полукръгла кула бе разделен на килии за затворници, на които се полагаха известни удобства – пленени рицари и дребни лордове, чакащи да ги откупят или разменят. Входът към същинските тъмници бе на приземния етаж, зад врата от ковано желязо и втора от сиво дърво. На междинното ниво имаше стаи, заделени за Главния тъмничар, лорд-изповедника и Кралското правосъдие. Правосъдието беше палач, но по традиция също така отговаряше за тъмниците и обитателите им.

Колкото до тази задача, сир Илин Пейн беше изключително неподходящ. Тъй като не можеше нито да чете, нито да пише и да говори, сир Илин беше оставил поддържането на тъмниците на своите подчинени, доколкото имаше такива. Кралството не беше имало лорд-изповедник от времето на Втория Дерон, а последният Главен тъмничар беше търговец на платове, откупил поста от Кутрето при управлението на Робърт. Несъмнено си беше докарвал добър доход за няколко години, докато не направи грешката да се замеси в заговора на други богати глупаци да дадат Железния трон на Станис. Наричаха се Рогачите, та затова Джоф бе присъдил да заковат еленови рога на главите им, преди да ги хвърлят от градските стени. Ето защо бе останало за Ренифер Дълги води, главния подтъмничар с гърбицата, който с досадна бърливост се хвалеше, че имал у себе си „капка драконска кръв“, да отключи за Джайм вратите на тъмницата и да го отведе по тесните стъпала между стените там, където Илин Пейн живееше от петнайсет години.

Стаите воняха на гнила храна, а мръсните черги по пода гъмжаха от гадини. Щом влезе, Джайм едва не се спъна в един плъх. Големият меч

на Пейн лежеше върху масата до бруса и мазния парцал. Стоманата беше безукорна, острието блестеше синкаво на бледата светлина, но иначе по пода се въргаляха купища опикани и потни дрехи, а пръснатите туктам части от ризници и броня бяха почервенели от ръжда. „Нищо не го интересува освен убиването“, помисли си Джайм, щом сир Илин излезе от спалнята, от която лъхна вонята на препълнени нощни ведра.

– Негово величество ми заповяда да му върна Речните земи – каза Джайм. – Ще ми се да те взема с мен... стига да понесеш раздялата с всичко това.

Отвърна му с мълчние и дълъг немигащ поглед. Но тъкмо когато се обръщаше да си излезе, Пейн кимна. „И ето го сега с мен“. Джайм хвърли поглед към спътника си. „Навярно все още има надежда и за двама ни“.

Вечерта вдигнаха лагер под хълма със замъка на Хейфорд. Когато слънцето се скри, по двата бряга на близкия поток вече бяха изникнали стотина шатри. Джайм лично разпредели постове. Не очакваше неприятности толкова близо до столицата, но и чичо му Стафорд някога си бе помислил, че е в безопасност на Волски брод. По-добре си беше да не рискува излишно.

Когато от замъка дойде поканата да вечеря с каstelана на лейди Хейфорд, Джайм взе със себе си сир Илин, както и сир Адам Марбранд, сир Бонифер Хейсти, Червения Ронет Конингтон, Силния глиган и още дузина други рицари и млади лордове.

– Предполагам, че ще трябва да си сложа ръката – каза на Пек, преди да тръгнат нагоре.

Момчето я донесе моментално. Ръката бе изкована от злато, съвсем като жива, с нитове от седеф, с полузатворени пръсти и палец така, че да може да се плъзнат около столчето на бокала. „Не мога да се бия, но мога да пия“, помисли Джайм, докато младокът стягаше каишките, прикрепващи я към чукана на ръката му.

– От днес нататък хората ще ви наричат Златната ръка, милорд – беше го уверил оръжейникът първия път, когато я намести на китката му. „Грешеше. Ще си остана Кралеубиеца, докато умра“.

Златната ръка се превърна в повод за много изпълнени с възхищение коментари на вечерята, поне докато Джайм не изтърва бокала с виното. Тогава го хвана яд.

– Като толкова се възхищаваш на това проклето нещо, отсеци си дясната ръка и може да си сложиш и ти – каза на Флемент Бракс. Повеќе приказки за ръката му нямаше и той можеше да си пие вино на мира.

Господарката на замъка беше Ланистър по брак, пълничко момиченце, което бяха омъжили за братовчед му Тирек, преди да навърши една годинка. Лейди Ермесанда я изведоха чинно, за да я удостоят с похвалите си, натруфена в златотъканата рокличка, със зелената плетеница и светлозеленото на дома Хейфорд, извезани с мъниста от нефрит. Но много скоро момиченцето се разрева и набързо го разкараха в спалнята му при дойката.

– Никаква вест ли няма за нашия лорд Тирек? – попита кастеланът, когато сервираха пъстървата.

– Никаква. – Тирек Ланистър бе изчезнал по време на бунтовете в Кралски чертог, докато самият Джайм беше пленник в Речен пад. Момчето трябваше да е вече към четиринайсет, стига все още да беше живо.

– Лично водих търсенето по заповед на лорд Тивин – подхвърли Адам Марбранд, докато чистеше костите на рибата си. – Но не открих повече от Байуотър преди мен. Момчето са го видели за последно на кон, когато тълпата разкъса кордона на златните плащове. След това... конят му се намери, но не и ездачът. Най-вероятно са го свалили и са го убили. Но ако е така, къде е тялото му? Тълпата остави другите трупове на място, защо не и този?

– Жив ще струва повече – подхвърли Силния глиган. – Всеки Ланистър би донесъл тежък откуп.

– Несъмнено – съгласи се Марбранд, – но така и нямаше искане за откуп. Момчето просто изчезна.

– Момчето е мъртво. – Джайм вече бе изпил три чаши вино и златната му ръка като че ли ставаше по-тежка и тремава с всеки миг. „Една кука щеше да ми служи също толкова добре“. – Ако са разбрали кого са убили, несъмнено са го хвърлили в реката от страх пред гнева на баща ми. Опитвали са го в Кралски чертог. Лорд Тивин винаги си плащаше дълговете.

– Винаги – съгласи се Силния глиган и с това разговорът приключи.

Но после, когато остана сам в стаята в кулата, предложена му за нощта, Джайм се замисли. Тирек беше служил при крал Робърт като скуайър, заедно с Лансел. Знанието можеше да е по-ценно от злато, по-опасно от кинжал. В този момент се сети за Варис, с неговата усмивка и мирзмата на лавандула. Евнухът имаше агенти и доносници из целия град. За него щеше да е съвсем проста работа да уреди да отмъкнат Тирек по време на голямата бъркотия... стига да бе знаел предварително, че тълпата ще се разбунтува. „А Варис знаеше всичко, или така поне ни

беше накарал да вярваме. Но не предупреди Церсей за размириците. Нито слезе при корабите да се увери, че Мирцела е заминала“.

Отвори кепенците. Нощта ставаше студена, лунният рог бавно се носеше в небето. Ръката му блестеше на мътната му светлина. „Не става за душене на евнуси, но е достатъчно тежка да смачка мазната му усмивка“. Искаше му се да удари някого.

Отиде при сир Илин – той точеше големия си меч.

– Време е.

Палачът стана и го последва, напуканите му кожени ботуши заскърцаха по стръмните каменни стъпала. Слязоха в малкия двор пред оръжейната. Вътре Джайм намери два щита, два шлема и два турнирни меча. Единият предложи на Пейн, а другият взе в лявата си ръка, като пхна дясната през каишките на щита. Златните му пръсти бяха достатъчно извити, за да го задържат, но не можеха да захванат, тъй че щитът стоеше хлабаво.

– Някога бяхте рицар, сир. Аз също. Да видим какво сме сега. В отговор сир Илин вдигна меча си и Джайм веднага атакува.

Пейн беше ръждясал като ризницата си и не толкова силен като Бриен, но посрещаше всяко посичане с меча си или изпречваше щита. Затанцуваха под лунния рог и затъпените мечове запяха стоманената си песен. Немият рицар остави Джайм дълго да води танца, но накрая започна да отвърща с удар на всеки удар. Щом превключи в атака, поразил Джайм в бедрото, в рамото и в ръката под лакътя. На три пъти главата му изкъртя от ударите по шлема. Един замах отпра щита от дясната му ръка и едва не скъса каишките, придържащи златната му ръка към чука. Когато снишиха мечовете, Джайм беше целият насинен, но виното се беше изпарило и умът му се беше прояснил.

– Пак ще танцуваме – обеща на сир Илин. – Утре, и вдругиден. Всеки ден ще танцуваме, докато не стана толкова добър с лявата ръка, колкото бях с дясната.

Сир Илин отвори уста и изграчи. „Това е смях“, помисли Джайм. Нещо се сви в стомаха му.

На заранта никой не се осмели да спомене за отците му. Явно никой не беше чул музиката на мечовете им през нощта. Но когато отново се смъкнаха от конете за вечерния лагер, Лю Пайпър Малкия изрече въпроса, който рицарите и лордчетата не се осмелиха да изрекат. Джайм му се ухили:

– Пачаврите в дома Хейфорд са наистина похотливи. Любовни ухапвания са това, момче.

Вторият ярък и горещ ден бе последван от облачно време, после три дни вая. Вятър и дъжд – все едно. Колоната продължаваше напред, все на север по кралския път, и всяка нощ Джайм си намираще някое усамотено място да си спечели нови любовни ухапвания. Биха се в една конюшня пред погледа на еднооко муле и в мазето на хан, сред буретата вино и ейл. Биха се в почернялата коруба на изгоряла каменна плевня, на гористо островче в един плитък поток и на открито поле, докато дъждът тихо ромолеше по шлемовете и щитовете им.

Джайм си измисляше извинения за нощните си подвизи, но не беше толкова глупав да си въобразява, че му вярват. Адам Марбранд със сигурност се досещаше какво става, а някои от другите му капитани подозираха. Но никой не проговаряше за това пред него... а след като единственият свидетел нямаше език, нямаше защо да се бои, че някой ще разбере колко негоден е станал в боравенето с меча Кралеубиеца.

Скоро на всяка педя около тях започнаха да се виждат белезите от войната. Бурени, тръни и криви дръвчета бяха израснали до главите на конете сред полята, където трябваше да зрее есенно жито, кралският път опустя откъм хора и вълци властваха в унилия свят наоколо им от здрач до утро. Повечето зверове не смееха да ги доближат, но един от конните съгледвачи на Марбранд беше изтървал коня си и зверовете го бяха убили, като слязъл да се изпикае.

– Никой звяр не е толкова дързък – заяви вечно тъжният сир Бонифер Добрия. – Това са демони във вълчи кожи, пратени да ни накажат за греховете ни.

– Доста грешен трябва да е бил този кон – отвърна Джайм над останките на нещастното животно. Разпреди се останалото от трупа да го нарежат и осолят: месо можеше да им потрябва.

На едно място, наречено Свински рог, завариха стария рицар Роджър Шопара, упорито заседнал в яката си къща-крепост с шестима свои ратници, четирима стрелци с арбалети и дваветина селяци. Сир Роджър беше едър и космат, както предполагаше прозвището му, и сир Кенос допусна, че трябва да е някой забравен Крейкхол, тъй като гербът им беше глиган с кафяви черти. Силния глиган май му повярва, защото цял час разпитва сир Роджър за потеклото му.

Джайм повече се интересуваше какво има да разкаже Шопара за вълците.

– Имахме неприятности с една банда от онез вълци с бялата звезда – каза старият рицар. – Въртяха се тъдява и душеха, милорд, но ги прогонихме, трима погребяхме при рязата. Преди тях имаше глутница

проклетите лъвове, да ме прощавате. Тоя, дето ги водеше, имаше мантикора на щита.

– Сир Амори Лорч – подхвърли Джайм. – Милорд баща ми му заповяда да опустоши Речните земи за наказание.

– А, ние не се бъркахме в това – заяви твърдо сир Роджър Шопара. – Аз съм верен на дома Хейфорд и лейди Ермесанда сгъва коленцето си пред Кралски чертог – или ще го сгъне, като порасне и проходи. Казах му го това, но тоя Лорч все едно не ме чу. Изби половината ми овци и три добри дойни кози, и се опита да ме опече в кулата ми. Стените ми обаче са здрав камък, осем стъпки дебели, тъй че като му угасна огънят, му омръзна и се махна. Вълците дойдоха после, четирикраките. Изядоха овцете, които мантикората ми остави. Останаха ми няколко добри кожи, ама кожата корем не пълни. Какво да правим, милорд?

– Сейте – отвърна Джайм. – Сейте и се молете за още една жътва. – Не беше много обнадеждаващ отговор, но по-добър нямаше.

На другия ден колоната прехвърли потока, служещ за граница между васалните земи на Кралски чертог и владенията на Речен пад. Майстер Гълиан огледа една карта и заяви, че тези хълмове са на братята Воуд, двама оземлени рицари, заклети на Харънхъл... но техните твърдини бяха от пръст и дърво и от тях бяха останали само почернели греди.

Нито някой от двамата Воуд се появи, нито крепостните им, макар че в мазето на къщата на втория брат бяха намерили убежище няколко разбойници. Единият носеше дрипи от пурпурен плащ, но Джайм го обеси с останалите. Почувства се добре. Това беше правосъдие. „Нека да ти стане навик, Ланистър. Кой знае, един ден наистина може да те наричат Златната ръка. Златната ръка Справедливия“.

Колкото повече се приближаваха към Харънхъл, толкова по-сив ставаше светът. Яздеха под оловно небе и покрай води, лъснали блатя-сали и студени като кована стомана. Джайм неволно се зачуди дали Бриен е минала по този път преди него. „Ако е помислила, че Санса Старк е тръгнала за Речен пад...“ Ако бяха срещнали други пътници, щеше да ги спре и да ги попита дали не са видели случайно хубава девица с кестенява коса или голяма и грозна, с лице, от което мляко ще се пресече. Но никой нямаше по пътя освен вълци, а воят им не съдържаше отговори.

Оттатък оловните води на езерото най-сетне се появиха кулите на безумието на Черния Харън, пет криви, дращеци в небето пръста от злокобен черен камък. Кутрето бе обявен за владетел на Харънхъл, но явно не бързаше да заеме новото си седалище, тъй че на Джайм

Ланистър се падаше честта да „вкара в ред“ Харънхъл на път за Речен пад.

А че имаше нужда от вкарване в ред – в това не се съмняваше. Грегър Клегейн беше изтръгнал огромния мрачен замък от бандата на Кървавите глумци, преди Церсей да го върне в Кралски чертог. Хората на Планината несъмнено щяха да дрънчат вътре като грахови зърна в броня, ала не бяха най-подходящите за възстановяването на кралския мир по Тризъбеца. Единственият мир, който пасмината на сир Грегър бе дала на когото и да било, беше мирът в гроба.

Конните съгледвачи на сир Адам докладваха, че портите на Харънхъл са затворени и залостени. Джайм доведе хората си пред тях и заповяда на сир Кенос Кайски да надуе Рога на Херок, черен, извит и обкован със старо желязо.

Железните панти тежко изскърцаха и крилата на портата бавно се разтвориха. Стените на безумието на Черния Харън бяха толкова дебели, че Джайм мина под цяла дузина смъртоносни амбразури, преди да излезе на слънчева светлина сред двора, на който не толкова отдавна се бе сбогувал с Кървавите глумци. Здравеоутъпканата пръст бе обрасла с бурени, а над един конски труп бръмчеше рояк мухи.

Няколко мъже на сир Клегейн се появиха от кулите да го видят, докато слизаше от седлото: корави мъже, навъсени и стиснали усти. „Не може и да са други, щом са яздили с Планината“. Най-доброто, което можеше да се каже за хората на Клегейн, бе, че не бяха чак толкова зла и жестока паплач като Храбрата дружина.

– Да ме ебат в гъза! – изрева един, ветеран с прошарена коса и брада. – Това е проклетият Кралеубиец, момчета! С копие да ме ебнат в гъза дано!

– А ти кой ще да си? – попита го Джайм.

– Сир ми викаше Говняната уста, ако благоволи милорд. – Плю си на ръцете и си отри бузите с тях, сякаш това щеше да го направи малко по-представителен.

– Забележително. Ти ли командваш тука?

– Аз? Не, мамка му. Проклето копие да ми наврат в гъза дано! – Говняната уста имаше толкова трохи в брадата, че цял гарнизон можеше да се нахрани с тях. Джайм се засмя, а онзи го взе за поощрение. – Проклето копие да ми наврат в гъза! – повтори и също взе да се смее.

– Чу го човека – обърна се Джайм към Илин Пейн. – Намери едно хубаво дълго копие и му го натикай в задника.

Сир Илин нямаше копие, но Джон Бетли Безбрадия с радост му

подхвърли едно. Пиянският смях на Говняната уста секна изведнъж.

– Разкарай го т'ва проклето нещо от мене.

– Ти решаваш. Кой командва тука? Сир Грегър назначи ли кастелан?

– Поливър – обади се друг, – само че Хрътката го уби, милорд. Него и Веселяка, и онова момче Сарсфилд.

„Пак Хрътката“.

– Знаете, че е бил Сандор? Видяхте ли го?

– Ние не, милорд. Ханджията ни каза.

– Стана в хана на кръстопътя, милорд. – Заговорилият беше помлад, с песъчлива сплъстена коса. Носеше веригата с монети, дето беше някога на Варго Хоут: монети от далечни градове, сребърни и златни, медни и бронзови, четвъртити монети и кръгли, триъгълни и пръстенчета, и парчета кост. – Ханджията се закле, че едната страна на лицето му била цялата изгоряла. Курветините му разправяха същото. Сандор водел някакво момче, дрипаво селянче. Насекли на парчета Поли и Веселяка, а после хванали към Тризъбеца, тъй казаха.

– Пратихте ли хора след тях?

Говняната уста се намръщи, все едно че го болеше да мисли.

– Не, милорд. Да ни ебат в гъза всичките, не сме.

– Когато псето побеснее, човек му реже гърлото.

– Ми... – рече мъжът и си обърса устата, – Поли хич не ни харесваше, това говно, а Псето беше брат на сира, тъй че...

– Лоши сме, милорд – намеси се онзи с монетите, – но човек трябва да е луд да се изпречи на Хрътката.

Джайм го огледа от глава до пети. „По-смел е от останалите и не е толкова пиян като Говняната уста“.

– Страх ви е било от него.

– Не бих казал точно *страх*, милорд. Бих казал, че го оставихме за по-добри от нас. Някой като сира. Или вас.

„Като мен, докато имах две ръце“. Джайм не се заблуждаваше. Сега Сандор щеше да го довърши набързо.

– Име имаш ли си?

– Рафорд, ако благоволите. Повечето ми викат Раф.

– Раф, събери целия гарнизон в Залата на Стоте камини. Пленниците също – искам да ги видя. Онези курви от кръстопътя, и тях. А, и Хоут. С прискърбие чух, че е умрял. Бих искал да видя главата му.

Когато му я донесоха, видя, че устните му са отрязани, ушите и повечето от носа също. Враните се бяха нагостили с очите му. Въпреки

това по всичко личеше, че е Хоут. Джайм щеше да познае брадата му навсякъде – нелепото космато въже, дълго две стъпки и провиснало от острата брадичка. Иначе по черепа на кохориканеца бяха останали само няколко съсухрени ивици плът.

– Къде е останалото от него? – попита той.

Никои не искаше да му каже. Най-сетне Говняната уста наведе очи и измърмори:

– Изгни, сир. И се изяде.

– Един от пленниците все молеше за храна – призна Рафорд – и сир каза да му даваме печено козе. Само че кохориканецът нямаше много месо по себе си. Сир му взе първо дланите и стъпалата, после ръцете и краката.

– Дебелият педераст изяде повечето – подхвърли Говняната уста, – но, сир, рече да дадем и на другите да опитат. И на Хоут, на самия него. Кучият син цивреше, докато му тикахме месото в устата, и маста течеше по тая негова козя брада.

„Татко, и двете ти кучета са полудели“, помисли Джайм. Неволно в ума му се върна споменът за приказки, които беше слушал като дете в Скалата на Кастърли, за лудата лейди Лотстън, която се къпела в корита, пълни с кръв, и устройвала пирове с човешка плът между същите тези стени.

Възмездието някак бе загубило сладкия си вкус.

– Отнесете това и го хвърлете в езерото. – Джайм хвърли главата на Хоут на Пек и се обърна към гарнизона. – Докато лорд Петир пристигне тук, за да вземе владението си, сир Бонифер Хейсти ще държи Харънхъл от името на Короната. Тези от вас, които пожелаят, могат да останат с него – ако ви иска. Останалите ще тръгнат с мен за Речен пад.

Хората на Планината се спогледаха.

– Дължи ни се – осмели се един. – Сир ни обеща. Богати награди, така рече.

– Точно това му бяха думите – потвърди Говняната уста. – „Богати награди за тия, дето тръгнат с мене“. – Още десетина мъже замърмориха утвърдително.

Сир Бонифер вдигна стоманения си юмрук.

– Всеки, който остане с мен, ще получи един хайд земя за работа, втори хайд като си вземе жена, и трети, като му се роди първото дете.

– Земя ли, сир? – Говняната уста се изплю. – Пикал съм аз на това. Ако искахме да ровим в проклетата кал, можеше да си стоим в проклетите си домове, да прощавате, сир. *Богати награди*, каза сир. Злато

сиреч.

– Ако имате жалби, идете в Кралски чертог и ги поднесете на милата ми сестра. – Джайм се обърна към Рафорд. – Искам веднага да видя пленниците. Като започнем със сир Уилис Мандърли.

– Дебелия ли? – попита Рафорд.

– Искрено се надявам. И не ми разправяйте тъжни истории как е умрял, защото току-виж ви сполетяло същото.

За жалост всичките надежди, които бе подхранвал, че ще намери тук Шагуел, Пъг или Золо, се опровергаха. Явно хората на Храбрата дружина бяха изоставили Варго Хоут – до един. От хората на лейди Уент бяха останали само трима – готвачът, който беше отворил задната вратичка за сир Грегър, изгърбеният оръжейник Бен Черния палец и едно момиче, Пия, съвсем не толкова хубава, колкото я беше видял Джайм последния път. Някой ѝ беше счупил носа и ѝ беше избил половината зъби. Тя се свлече в нозете му, захлипа и истерично се вкопчи в крака му, докато Силния глиган не я вдигна.

– Никой повече няма да те нарани – увери я той, но от това хлиповете ѝ само станаха по-силни.

С другите пленници се бяха отнасяли по-добре. Сир Уилис Мандърли беше сред тях, с още няколко други знатни северняци, взети в плен от Яздещата планина в боевете по бродовете на Тризъбеца. Полезни заложници, всеки можеше да донесе добър откуп. Бяха дрипави, мръсни и чорлави, повечето с пресни отоци, счупени зъби и липсващи пръсти, но раните им бяха измити и превързани и никой не беше държан гладен. Джайм се зачуди дали се досещат с какво са ги хранили, но реши, че е по-добре да не пита.

У никого не бе останала воля и непокорство; особено у сир Уилис, тази каца лой с косматото лице, помръкнали очи и увиснало чене. Когато Джайм му каза, че ще го откарат с ескорт до Девиче езеро и оттам ще го качат на кораб за Бял пристан, сир Уилис се просна на пода и хлипа по-дълго и силно и от Пия. Четирима души едва го изправиха на крака. „Твърде много козе месо – помисли Джайм. – Богове, как го мразя той проклет замък!“ През тези триста години Харънхъл беше видял повече ужаси от Скалата на Кастърли за три хиляди.

Джайм се разпореди да запалят огньовете в Залата на Стоте камини и прати готвача в кухните да приготви гореща храна за хората му от колоната.

– Всичко друго, само не козешко.

Самият той вечеря в Залата на Ловеца със сир Бонифер Хейсти,

строг дългурест като щърк мъж, склонен да ръси речта си с призови към Седмината.

– От хората на сир Грегър не искам нито един – заяви той, докато режеше круша, сбръчкана като него самия, като внимаваше да не пръсне от сока по безупречния си пурпурен жакет с изvezаната бяла диагонална ивица на дома му. – Такива грешници няма да държа на служба при мен.

– Моят септон често казваше, че всички хора са грешници.

– Не че не е прав – съгласи се сир Бонифер, – но някои грехове са по-черни от други и по-вонящи в ноздрите на Седмината.

„А ти нямаш нос повече от малкия ми брат, иначе моите грехове щяха да те накарат да се задавиш с тази круша“.

– Добре. Ще те освободя от сганта на Грегър. – Винаги можеше да ги използва за бой. Ако не друго, можеше първи да ги прати на стълбите, ако се наложеше да шурмува стените на Речен пад.

– Вземете и курвата – подкани го сир Бонифер. – Знаете коя. Момичето от тъмниците.

– Пия. – Последния път, когато бе дошъл тук, Кибърн беше пратил момичето в леглото му: бе решил, че така ще му угоди. Но изведената от тъмниците Пия беше съвсем различно същество от онова сладко, простодушно и весело кикотещо се момиченце, което се бе пъхнало в постелята му преди. Беше допуснала грешката да проговори, когато сир Грегър искал тишина, тъй че Планината бе разбил зъбите ѝ със стоманения си юмрук и беше счупил и хубавото ѝ носле. Щеше да ѝ направи и по-лоши неща, безспорно, ако Церсей не го беше повикала в Кралски чертог да се изправи срещу копието на Червената пепелянка. Джайм нямаше да скърби за него. – Пия е родена в този замък – каза на сир Бонифер. – Това е единственият ѝ дом.

– Тя е извор на поквара – отвърна сир Бонифер. – Не искам да е при мъжете ми, да си развява... срамотиите.

– Предполагам, че времето ѝ за развяване на срамотии е свършило. Но щом смяташ, че ще пречи, ще я взема. – Можеше да я направи перачка. Скуайърите му нямаха нищо против да вдигат шатрата му, да се грижат за коня му и да почистват бронята му, но задачата да перат дрехите му смятаха за обидна за мъж. – Можеш ли да държиш Харънхъл само със Святата стотня? – попита Джайм. Всъщност трябваше да се наричат „Святата осемдесет-и-шесторка“, след като бяха изгубили четиринайсет души при Черна вода, но сир Бонифер несъмнено щеше да попълни редиците им веднага щом си намереше достатъчно благочестиви новобранци.

– Не очаквам трудности. Старицата ще ни осветява пътя, а Воинът ще влее сили в мишците ни.

„Или Странникът ще навести цялата ви свята пасмина“. Джайм не беше съвсем наясно кой можеше да е убедил сестра му да назначи точно сир Бонифер за кастелан на Харънхъл, но назначението намирисваше на Оргън Мериуедър. Смътно си спомняше, че Хейсти някога беше служил на дядото на Мериуедър. А червенокосият юстициар бе достатъчно простодушен глупак да реши, че някой с прозвище „Добрия“ е най-добрият лек за раните на Речните земи, оставени от Рууз Болтън, Варго Хот и Грегър Клегейн.

„Но може и да не греши“. Хейсти беше родом от Бурните земи, тъй че нямаше нито приятели, нито врагове по Тризъбеца; никакви кървави вражди, никакви дългове за плащане, никакви бивши съюзници, на които да се отплаща. Беше здравомислещ, справедлив и усърден, а неговите Свети осемдесет и шестима бяха едни от най-дисциплинираните войници в Седемте кралства и представляваха красива гледка на високите си сиви скопци. Кутрето веднъж се бе пошегувал, че сир Бонифер сигурно е скопил и ездачите, толкова безупречна бе репутацията им.

При все това Джайм хранеше съмнения към войници, прочути повече с красивите си коне, отколкото с убитите врагове. „Сигурно се молят добре, но могат ли да се бият?“ Доколкото знаеше, не се бяха опозорили при Черна вода, но не се бяха и отличили. Знаеше, че самият сир Бонифер е бил обещаващ рицар на младини, но нещо му се беше случило, поражение, опозоряване или близък досег със смъртта, след което бе решил, че турнирните двубои са празна суета, и завинаги бе оставил пиката.

„Харънхъл обаче трябва да бъде удържан, а Церсей избра да го държи точно Белор Задника“.

– Този замък има лоша слава – каза той. – И при това напълно заслужена. Разправят, че синовете на Харън все още блуждаят нощем из коридорите му, целите в пламъци. Който ги видел, също изгарял в пламъци.

– Не ме е страх от сенки, сир. В „Седемлъчката звезда“ пише, че духовете, призраците и вълпъщенците не могат да навредят на благочестив човек, стига да е брониран с вярата си.

– Тогава се бронирайте с вяра, непременно, но бронята също няма да навреди. Всеки, който е държал този замък, като че ли е свършвал зле. Планината, Козела, дори баща ми...

– Ако ми простите за думите, те не бяха набожни хора като нас.

Воинът ни брани, а и помощ винаги ще се намери наблизко, ако ни заплаши някой ужасен враг. Майстер Гълиан ще остане тук с гарваните си, лорд Лансел е наблизко в Дари с гарнизона си, а лорд Рандил държи Девиче езеро. Тримата заедно ще изловим и унищожим всички разбойници, които върлуват по тези земи. Стане ли и това, Седмината ще поведат добрите хора да се върнат в селата си, за да орат, сеят и строят отново.

„Поне онези, които Козела не е избил“. Джайм нагласи златните си пръсти около дръжката на бокала.

– Ако някой от Храбрата дружина на Хоут попадне в ръцете ви, съобщете ми веднага. – Странника можеше да се е оправил с Козела, преди Джайм да се докопа до него, но Дебелия Золо все още се спотайваше някъде навън с Шагуел, Рордж, Урsvик Верния и останалата им сган.

– За да можете да ги изтезавате и убиете ли?

– На мое място вие щяхте да им простите, така ли?

– Ако искрено се покаят за греховете си... да, бих ги прегърнал всички като братя и бих се молил с тях, преди да ги пратя на дръвника. Греховете може да се опростят. Престъпленията се наказват. – Хейсти скръсти ръце пред гърдите си и навя на Джайм неприятен спомен за баща му. – Ако се натъкнем на Сандор Клегейн, как желаете да постъпя с него?

„Моли се и бягай“, помисли Джайм.

– Пратете го при обичния му брат и благодарете на боговете, че са направили седем ада. Един нямаше да стигне да побере двамата Клегейн. – Изправи се трмаво. – Берик Дондарион е друга работа. Ако го плените, задръжте го, докато се върна. Ще искам да бъде откаран в Кралски чертог с въже на шията и ще накарам сир Илин да му отсече главата пред очите на половината кралство.

– А онзи мирски жрец, дето обикаля с него? Казват, че сеел навсякъде лъжливата си вяра.

– Убийте го, целунете го или се молете с него, както ви е угодно.

– Никакво желание нямам да го целувам, милорд.

– Не се съмнявам, че и той би казал същото за вас. – Усмивката на Джайм се изкриви в прозявка. – Моля за извинение. Налага се да ви оставя, ако нямате възражения.

– Никакви, милорд – отвърна Хейсти. Явно искаше да се помоли. Джайм искаше да се бие. Взимаше по две стъпала наведнъж и излезе навън, в студения освежаващ въздух. На светлината на факлите се млатеха с турнирни мечове Силния глиган и сир Флемент Бракс, а кръгът мъже ги окуражаваше с гръмки викове. „Ще надвие сир Лайл. Трябва да

намеря сир Илин“. Пръстите отново го бяха засърбели. Стъпките му го отведоха надалече от шум и светлина. Мина под покрития мост и през двора Топен камък, и чак тогава осъзна накъде се е запътил.

Щом наближи мечата яма, видя блясък на фенер – зимно бледата му светлина обливаше терасите от стръмни каменни седалки. „Явно някой е дошъл преди мен“. Ямата щеше да е великолепно място за танц – сир Илин навярно го беше предвидил.

Но рицарят, застанал над ямата, беше по-едър: плещест брадат мъж в червено-бяло връхно палто, украсено с грифони. „Конингтон. Какво търси тук?“ Долу в пясъка все още лежеше полузаровен мечият труп: бяха останали само кокали и раздрана козина. Жегна го жал към звяра. „Поне умря в битка“.

– Сир Ронет? Да не би да сте се изгубили? Замъкът е голям, знам. Червения Ронет вдигна фенера.

– Исках да видя къде мечокът е танцувал с девицата-не-толкова-сладка. – Брадата му блесна на светлината, като пламнала. Джайм подуши виното в дъха му. – Вярно ли е, че пачаврата се е била гола с него?

– Гола? Не. – Зачуди се как се е добавил този шрих към историята. – Глумците я облякоха в розова копринена рокля и тикнаха в ръката ѝ турнирен меч. Козела искаше смъртта ѝ да е *забавна*. Иначе...

– ...гледката на голата Бриен сигурно е щяла да накара мечока да побегне от ужас. – Конингтон се засмя.

Джайм не се засмя.

– Говорите, все едно познавате дамата.

– Бях сгоден за нея.

Това го изненада. Бриен изобщо не беше споменавала за годеж.

– Баща ѝ е намерил партия...

– Три пъти – уточни Конингтон. – Аз бях вторият. Идея на баща ми. Бях чувал, че мърлата е грозна, и му го казах, но той ми каза, че всички жени били еднакви, щом духнеш свещта.

– Баща ви. – Джайм погледна връхното палто на Червения Ронет, с двата грифона един срещу друг, на поле от червено и бяло. „Танцуващи грифони“. – На покойната ни Ръка... братът, нали?

– Братовчед. Лорд Джон нямаше братя.

– Да.

Всичко се намести в главата му. Джон Конингтон беше приятел на принц Регар. Когато Мериуедър се бе провалил така жалко в потушава-нето на Бунта на Робърт и не можаха да намерят принц Регар, Ерис бе прибягнал до втората най-добра възможност и издигна Конингтон за

Ръка. Но Лудия крал винаги сечеше Ръцете си. Лорд Джон го беше посякъл след Битката на Камбаните, като го лиши от титли, земи и богатство, и го прати отвъд морето да мре в изгнание, където той скоро се пропи до смърт. Братовчедът обаче – бащата на Червения Ронет – бе минал на страната на въстанието и след Тризъбеца бе възнаграден с Грифоновия курник. Получи обаче само замъка – Робърт задържа златото, а по-голямата част от земите на Кониингтон дари на по-ревностни свои привърженици.

Сир Ронет беше оземлен рицар, нищо повече. За такива като него Девата на Тарт наистина щеше да е сладък плод.

– Как стана така, че не се оженихте? – попита Джайм.

– Ами, отидох в Тарт и я видях. Бях с шест години по-голям, но тя беше по-висока. Беше свиня в коприна, макар че повечето свине имат по-големи бозки. Когато понечи да ми проговори, едва не се задави със собствения си език. Дадох ѝ една роза и ѝ казах, че това е всичко, което ще получи някога от мен. – Кониингтон надникна в ямата. – Мечката е била по-малко космата от онази грозотия, готов съм да...

Златната ръка на Джайм го удари през устата така силно, че той се затъркаля надолу по стъпалата. Фенерът му падна и се счупи, маслото се плисна и се подпали.

– Говорите за благородна дама, сир. Наречете я по име. Наречете я Бриен.

Кониингтон залази настрана от пламъците, на четири крака.

– Бриен. Ако съизволи милорд. – Изплю кървава хрчка в нозете на Джайм. – Бриен Красавицата.

ЦЕРСЕЙ

Изкачването до върха на Хълма на Висения беше бавно. Докато конете се тътреха нагоре, кралицата се беше отпуснала на дебелата пурпурна възглавница. Отвън ехтеше гласът на сир Озмунд Черно котле:

– Дайте път. Разчисти улицата. Път за Нейно величество кралицата.

– Марджери наистина поддържа много оживен двор – говореше лейди Мериуедър. – Имаме си жонглиори, шутове, поети...

– Певци?

– Певци колкото искате, ваше величество. Хамиш Арфиста свири за нея веднъж на две седмици, а и Аларик от Ейсен ни забавлява понякога вечер, но Синия бард е любимецът ѝ.

Церсей помнеше барда от сватбата на Томен. „Млад и красив. Би ли могло да има нещо тук?“

– Чувам, че имало и други мъже. Рицари и придворни. Обожатели. Кажете ми честно, милейди. Смятате ли, че Марджери все още е девица?

– Тя твърди, че е, ваше величество.

– Твърди. А според вас?

Черните очи на Таена блеснаха лукаво.

– Когато се венча за лорд Ренли в Планински рай, помагах в събличането му за брачното ложе. Негово благородие беше добре сложен и жизнен. Видях доказателството, когато го бутнахме в брачното ложе, където чакаше младоженката му, гола и сладко зачервена пол завивките. Сир Лорас сам я беше донесъл по стъпалата. Марджери може да твърди, че бракът не е бил консумиран, че лорд Ренли е изпил твърде много вино на брачното пиршество, но ви уверявам, парчето между краката му съвсем не беше уморено, когато го видях.

– Случайно да сте видели брачното ложе на сутринта? – попита Церсей. – Имаше ли кръв?

– Не показаха чаршаф, ваше величество.

„Жалко“. Все пак липсата на окървавен чаршаф сама по себе си не означаваше почти нищо. Чувала беше, че селските момичета кървят като прасета в първата си брачна нощ, но това не беше особено вярно за благородни девици като Марджери Тирел. Казваха, че господарска дъщеря по-скоро ще даде девствеността си на кон, отколкото на съпруг, а Марджери яздеше още откакто бе проходила.

– Разбирам, че малката кралица има много обожатели сред дворцовото рицарство. Близнаците Редвин, сир Талад... кой още?

Лейди Мериуедър сви рамене.

– Сир Ламберт, онзи глупак, който крие здраво око под превръзка-та. Баярд Норкрос. Кортеней Грийнхил. Братята Удрайт, Портифер понякога и често пъти Лукантайн. О, и Великият майстер Пицел е чест посетител.

– Пицел? Наистина ли? – Нима старият, едва кретащ червей беше отстъпил лъва заради розата? „Ако е така, ще съжалява“. – Кой още?

– Онзи от Летните острови с наметалото от пера. Как можах да го забравя, с кожата му, черна като мастило? Други идват да ухаждат братовчедките й. Елинор е обещана на момчето на Амброуз, но обича да флиртува, а Мега си сменя ухаждора на всеки две седмици. Веднъж целуна едно младо прислужниче в кухните. Чувах, че щели да я женят за брата на лейди Бълвър, но ако Мега можеше да избира сама, щеше по-скоро да избере Марк Мюлендор, убедена съм.

Церсей се засмя.

– Пеперудения рицар, който си загуби ръката на Черна вода? Че какво му е хубавото у половин мъж?

– Мега смята, че е сладък. Помолила е лейди Марджери да й помогне да му намерят маймуна.

– Маймуна? – Кралицата не знаеше какво да отвърне на това. „Врабци и маймуни. Ох, това кралство наистина се побърква“. – Нещо за нашия храбър сир Лорас? Той често ли посещава сестра си?

– Много по-често от всеки друг. – Таена се намръщи и между веждите й се появи тънка резка. – Всяка сутрин и всяка нощ я посещава, стига да няма дежурство. Брат й е предан, споделят си всичко с... О... – За миг жената от Мир изглеждаше едва ли не стъписана. После по лицето й пробяга усмивка. – Хрумна ми изключително *порочна* мисъл, ваше величество.

– По-добре я запазете за себе си. Хълмът гъмжи от врабци, а и двете знаем колко се отвращават врабците от порочните неща.

– Чувала съм, че се отвращават и от сапун и вода, ваше величество.

– Вероятно прекаляването с молитви лишава човек от усета му за миризма. Непременно ще попитам Негова върховна святост.

Завеските се полюшваха – вълни от пурпурна коприна.

– Ортън ми каза, че Върховният септон си нямал име – сподели лейди Таена. – Възможно ли е да е истина? В Мир всички си имаме имена.

– О, имал е някога. Като всички. – Кралицата махна небрежно с ръка. – Дори септони с благородна кръв оставят само личните си имена, щом положат клетвите. Когато някой от тях бъде издигнат във *Върховен септон*, изоставя и това име. Според вярата, той вече не се нуждае от човешко име, защото е станал аватар на боговете.

– Тогава как различавате един *Върховен септон* от друг?

– Трудно. Трябва да кажеш „онзи дебелият“ или „другият преди дебелия“, или „старият, който умря в съня си“. Винаги можеш да им измъкнеш рождените имена, но ако ги използваш, се обиждат. Напомня им, че са се родили обикновени хора, а това не им харесва.

– Милорд съпругът ми твърди, че този новият се родил с мръсотия под ноктите.

– Така подозирам. По правило *Преблагочестивите* издигат някой измежду тях, но е имало изключения. – Великият майстер *Пицел* веднъж я беше въвел в историята, с досадни подробности. – При управлението на крал *Белор Блажения* за *Върховен септон* е бил избран прост каменоделец. Обработвал камъка толкова красиво, че *Белор* решил, че е самият *Ковач*, прероден в смъртна плът. Мъжът не можел нито да чете, нито да пише и не помнел думите и на най-простите молитви. – Някои все още твърдяха, че *Ръката* на *Белор* наредил да го отровят, за да спести притесненията на кралството. – След като той умрял, издигнали осемгодишно момче, отново по настояване на крал *Белор*. Момчето правело чудеса, заявил *Негово величество*, макар че дори неговите изцераващи ръчички не спасили *Белор* в последния му пост.

Лейди Мериуедър се засмя.

– Осемгодишен? Навярно и моят син може да стане *Върховен септон*. Той е почти на седем.

– Моли ли се много? – попита кралицата.

– Предпочита да си играе с мечове.

– Истинско момче значи. Може ли да изреди по име всичките седем богове?

– Така мисля.

– Ще го имам предвид тогава. – *Церсей* не се съмняваше, че има доста момчета, които щяха да окажат по-висока чест на кристалната корона от нещастника, на чиято глава *Преблагочестивите* бяха избрали да я сложат. „Така става, щом позволиш на глупаци и страхливци да се управляват сами. Следващия път аз ще избира кой да им е началник“. А следващият път можеше и да дойде скоро, ако новият *Върховен септон* продължеше да я дразни. *Ръката* на *Белор* нямаше на какво да научи

Церсей за подобни неща.

– Разчистете пътя! – викаше отвън Озмунд Черно котле. – Път за Нейно величество!

Носилката започна да забавя, а това можеше да означава само, че се приближават към билото.

– Трябва да доведете сина си в двора – заговори Церсей на лейди Мериуедър. – Шест години не са малко. Томен има нужда от други момчета. Защо не вашият син?

Джофри изобщо не беше имал близък приятел на неговите години, доколкото помнеше. „Горкото момче винаги беше само. Аз си имах Джайм като дете... и Мелара, докато не падна в кладенеца“. Джоф, разбира се, бе заобичал Хрътката, но това не беше приятелство. Търсеше си бащата, когото така и не бе намерил у Робърт. „Един малък доведен брат би могъл да се окаже точно това, което е нужно за Томен, за да го изтръгна от Марджери и кокошките й“. С времето двамата можеха да станат толкова близки, колкото Робърт и неговия приятел от момчешките години Нед Старк. „Глукак, но верен глукак. Томен ще има нужда от верни приятели, за да му пазят гърба“.

– Ваше величество е много мила, но Ръсел никога не е виждал друг дом освен Дълга маса. Боя се, че ще се обърка в този голям град.

– В началото – съгласи се Церсей. – Но скоро ще го надмогне, като мен. Когато баща ми ме повика в двора, плаках, а Джайм се разгневи. А после леля ми ме накара да седна в Каменната градина и ми каза, че в Кралски чертог няма никой, от когото да се боя. „Ти си лъвица – каза – и всички по-малки зверове трябва да се боят от тебе“. Синът ви бързо ще си възвърне куража. Вие, разбира се, бихте предпочели да ви е подръка, да можете да го виждате, всеки ден. Той е единственото ви дете, нали?

– Засега. Милорд съпругът ми се е помолил на боговете да ни благословят с друг син, в случай че.

– Знам. – Помисли си за Джофри, как бе забил нокти в шията си. В последните си мигове я беше гледал с отчаян зов... един внезапен спомен накара сърцето й да замре: капка кръв, съскаща в пламъка на свещ, грачещ глас, говорещ за корони и плащаници, за смърт от ръцете на валонкар.

Отвън сир Озмунд викаше на някого и някой му отвърщаше с викове. Носилката се люшна и спря.

– Да не сте измрели бе? – изрева Черно котле. – Разчисти проклетия път!

Кралицата дръпна края на завеската и махна на сир Мерин Трант.

– Някакъв проблем ли има?

– Врабците, ваше величество. – Сир Мерин носеше бяла броня под плаща си. Шлема и щита си бе окачил на седлото. – Вдигнали са стан напред улицата. Трябва да ги накараме да се махнат.

– Направете го, но леко. Не държа на още един бунт. – Церсей пусна завеската. – Това е нелепо.

– Да, ваше величество – съгласи се лейди Мериуедър. – Върховният септон трябваше да дойде при вас. А тези нещастни врабци...

– Той ги храни, глези ги, *благославя* ги. Но краля няма да благослови. – Благославянето беше кух ритуал, знаеше го, но ритуалите и церемониите имаха сила в очите на невежите. Самият Егон Завоевателя бе датирал началото на кралството си от деня, в който неговият Върховен септон го бе помазал в Староград. – Този жалък жрец ще се подчини или ще разбере колко е слаб – и че все пак е човек.

– Според Ортън той си иска златото. Бави благословията си, докато Короната не възстанови изплащанията.

– Вратата ще си получи златото веднага щом наложим мир. – Септон Торберт и септон Рейнард бяха проявили пълно разбиране към финансовите й затруднения... за разлика от нещастния браавосец, който беше преследвал горкия лорд Джилс така безмилостно, че го смъкна на легло с хрочки кръв. „Трябва да получим тези кораби“. Не можеше да разчита на Арбор за флотата си – Редвин бяха прекалено близки с Тирел. Трябваше да си има своя сила в морето.

Дромоните, които строяха, щяха да й я осигурят. Флагманската й галера щеше да топи два пъти повече гребла от „Чука на крал Робърт“. Аурейн бе помолил за разрешението й да я нарече „Лорд Тивин“ и Церсей му го даде с най-голямо удоволствие. Друг кораб щеше да бъде наречен „Сладката Церсей“ и щеше да има на носа позлатена статуя в нейно подобие, облечена в ризница и с лъвски шлем, с копие в ръка. „Храбрият Джофри“, „Лейди Джоана“, и „Лъвицата“ щяха да я следват в морето редом с „Кралица Марджери“, „Златна роза“, „Лорд Ренли“, „Лейди Олена“ и „Принцеса Мирцела“. Кралицата бе допуснала грешката да каже на Томен, че той може да избере имената на последните пет. За един избра „Лунното момче“. Едва след като лорд Аурейн намекна, че мъжете може да не искат да служат на кораб, наречен на шут, момчето с неохота се съгласи вместо него да зачете сестра си.

– Ако този дрипав септон си мисли да ме накара да *купувам* благословията за Томен, скоро ще му дойде умът – закани се тя пред Таена.

Нямаше да сервилничи пред глутница жреци.

Носилката спря отново, толкова рязко, че Церсей подскочи.

– О, това вече е вбесяващо! – Погледна отново навън и видя, че са стигнали до върха на хълма. Отпред се извисяваше Великата септа на Белор с величествения ѝ купол и седемте блестящи кули, но между нея и мраморните стъпала се простираше навъсено море от хора, кафяви, дрипави и мръсни. „Врабци“, помисли тя и изсумтя: истинските врабци не миришеха толкова лошо.

Беше изумена. Кибърн ѝ беше представял донесения за броя им, но едно беше да го чуеш, а съвсем друго – да го видиш със собствените си очи. Стотици бяха вдигнали стан на площада, други стотици – в околните градини. Огньовете им изпълваха въздуха с пушек и миризми. Шатри от грубо зебло и жалки колиби от кал и дървени парчетии мърсяха древния бял мрамор. Приютили се бяха дори по стъпалата под високите порти на Великата септа.

Дойде сир Озмунд. До него яздеше сир Осфрид, на жребец, златен като плаща му. Осфрид беше средният Черно котле, по-кротък от братята си и по-склонен да се мръщи, отколкото да се усмихва. „И по-жесток също така, ако може да се вярва на приказките. Може би трябва да го пратя на Вала“.

Великият майстер Пицел бе поискал златните плащове да се командват от по-възрастен мъж, „по-изпитан във военните дела“, и неколцина от съветниците ѝ се бяха съгласили с него.

– Сир Осфрид е достатъчно опитен – беше им отвърнала, но и това не им затвори устите. „Джафкат по мен като малки досадни кученца“. Търпението ѝ с Пицел вече бе на изчерпване. Дори беше проявил нахалството да ѝ възрази, когато му нареди да поиска от Дорн учител по оръжия, на основанието, че това можело да обиди Тирел. – Защо го правя според тебе? – беше го попитала презрително.

– Моля за извинение, ваше величество – каза задъхано сир Озмунд. – Брат ми вика още златни плащове. Ще разчистим път, не бойте се.

– Нямам време. Ще продължа пеш.

– Моля ви, ваше величество. – Таена я хвана за ръката. – Те ме плашат. Стотици са и са толкова мръсни...

Церсей я целуна по бузата.

– Львът не се бои от врабците... но много мило от ваша страна, че се притеснявате. Зная, че ме обичате, милейди. Сир Озмунд, бъдете така добър да ми помогнете.

„Ако знаех, че ще трябва да вървя, щях да се облека подобавашо“.

Носеше бяла рокля с плохи от златоткан плат, тънка, но целомъдрено скромна. Не я беше обличала от няколко години и я стягаше неудобно в кръста.

– Сир Озмунд, сир Мерин, вие ще ме придружите. Сир Осфрид, погрижете се носилката ми да не пострада. – Някои от врабците гледаха толкова мрачно с празните си очи, сякаш искаха да изядат конете ѝ.

Докато крачеше бавно през дрипавото множество, покрай огнищата им, покрай фургоните и грубите им убежища, кралицата неволно си спомни за друга тълпа, която се беше събрала някога на същия този площад. В деня на венчавката ѝ с Робърт Баратеон хиляди хора се бяха стекли, за да ги поздравят. Жените се бяха нагиздили в най-хубавите си дрехи, а половината мъже носеха деца на раменете си. Когато се бе появила от вътрешността на септата, ръка за ръка с младия крал, тълпата надигна такъв рев, че можеше да се чуе чак в Ланиспорт.

– Много ви обичат, милейди – прошепнал бе Робърт в ухото ѝ. – Погледнете, всяко лице е усмихнато. – И за един кратък миг тя се почувства щастлива от брака си... докато не зърна Джайм. „Не – спомни си, че бе помислила, – не всяко лице, милорд“.

Сега не се усмихваше никой. Погледите на врабците бяха унили, мрачни, враждебни. Отваряха ѝ път с неохота. „Ако наистина бяха врабци, щяха да се разлетят от един вик. Сто златни плаща с тояги, мечове и боздугани могат много бързо да разпръснат тази сган“. Точно това щеше да направи лорд Тивин. „Щеше да ги прегазии с коня си, вместо да върви между тях“.

Като видя какво са направили с Белор Обичния, сърцето ѝ се изпълни със скръб. Огромната мраморна статуя, която от сто години се усмихваше ведро над площада, бе затънала до кръста в купчина от черепи и кости. По някои черепи още висяха парчета съсухрена плът. Врана бе кацнала на един и се наслаждаваше на грозния си пир. Бръмчаха роаяци мухи.

– Какво означава това? – обърна се строго кралицата към тълпата. – Да не сте решили да погребете Белор Блажения в грамада от леш?

Напред пристъпи еднокрак мъж, подпрян на крива тояга.

– Ваше величество, това са костите на святи мъже и жени, убити заради вярата си. Септони, септи, братя кафяви, сиви и зелени, бели, сиви и сини сестри. Някои бяха обесени, други – изкормени. Септи бяха опозорени, девиси и майки изнасилени от безбожни мъже и поклонници на демони. Дори сестри на мълчанието бяха осквернени. Майката Небесна плаче горе в безмерната си скръб. Донесли сме костите им тук от цялото

кралство, да свидетелстват за безутешната болка на Святата вяра.

Церсей усети тежестта на погледа му.

– Кралят ще научи за тези жестокости – отвърна тържествено. – Томен ще сподели вашия гняв. Това е дело на Станис и неговата червена вещица, и на дивите северняци, които почитат дървета и вълци. – Извиши глас: – Добри хора, вашите мъртви ще получат възмездие!

Чуха се рехави възгласи, но заглъхнаха бързо.

– Не искаме възмездие за нашите мъртви – каза еднокракият. – Искаме само закрила за живите. За септите и светите места.

– Железният трон трябва да защити Вярата – изръмжа един тромав навъсен тип с изрисувана на челото седемлъча звезда. – Крал, който не закрила народа си, не е никакъв крал. – Дрипльовците около него замърмориха одобрително. Един се одързости да хване сир Мерин за китката и рече:

– Време е всички помазани рицари да загърбят светските си господари и да защитят Святата вяра. Застанете с нас, сир, ако обичате Седмината.

– Пусни ме – изръмжа сир Мерин и издърпа ръката си.

– Чух ви – каза Церсей. – Моят син е млад, но обича Седмината.

Ще имате неговата закрила – и моята.

Мъжът със звездата на челото не се смири:

– Воинът ще ни защити нас, не това дебело момченце.

Мерин Трант посегна за меча си, но Церсей го спря, преди да го извади от ножницата. Имаше само двама рицари сред море от врабци. Видяше тояги и коси, криваци и боздугани, брадви също.

– Няма да допусна кръвопролитие на това свято място, сир. – „Защо всички мъже са такива деца? Ще го посече и останалите ще ни разкъсат на парчета“. – Всички сме чеда на Майката. Хайде, Негова върховна святост ни чака.

Но когато закрочи през гъстата гмеж към стъпалата на септата, отпред се появи банда въоръжени мъже и запречи входа. Бяха с плетени ризници и кожени елечи, някои държаха копия и мечове. Двама имаха наглостта да кръстосат копията си на пътя им.

– Така ли посрещате своята кралица? – попита ги строго тя. – Къде са Рейнард и Торберт? – За тези двамата беше съвсем неприсъщо да пропуснат възможността да ѝ се подмажат. Торберт винаги много позакзно падаше на колене да умие нозете ѝ.

– Не познавам мъжете, за които говорите – отвърна ѝ един с червена звезда на палтото, – но ако са от Вярата, Седмината несъмнено се

нуждаят от службата им.

– Септон Рейнард и септон Торберт са от *Преблагочестивите* и ще се разгневят много, като научат, че сте ме спрели. Нима ми отказвате правото да вляза в свещената септа на Белор?

– Ваше величество – отвърна й сивобрадият с изкривеното рамо. – Вие сте добре дошла тук, но мъжете с вас трябва да оставят оръжията си. Оръжията вътре са недопустими, по повелята на Върховния септон.

– Рицарите на Кралската гвардия не оставят мечовете си дори в присъствието на краля.

– В къщата на краля властва думата на краля – отвърна й старият рицар. – Но това е къщата на боговете.

На лицето й изби червенина. Само една дума на Мерин Трант и сивобрадият гърбушко щеше да срещне боговете си по-скоро, отколкото би му харесало. „Не тук обаче. Не сега“.

– Изчакайте ме – каза тя сдържано на Кралската гвардия и сама се заизкачва по стъпалата. Двамата копиеносци отместиха копията. Други двама натиснаха крилата и те се разтвориха с тежко скърцане.

В Залата на Светилниците Церсей завари двадесетина септони, паднали на колене, но не в молитва – търкаха пода със сапунена вода. Груботъканите им роби и сандали накараха Церсей да ги вземе за врабци, докато един не вдигна глава. Лицето му беше червено като цвекло, а по дланите му се бяха разкъсали мехури и кървяха.

– Ваше величество...

– Септон Рейнард? – Кралицата не можеше да повярва на очите си. – Какво правите тук, на колене?

– Търка пода. – Отговорилият беше с педя по-нисък от кралицата и тънък като клечка. – Работата е форма на молитва, преугодна за Ковача. – Изправи се, с четка в ръката. – Ваше величество. Очаквахме ви.

Брадата му беше сиво-кафява и късо подстригана, косата – вързана на стегнат възел зад тила. Макар робите му да бяха чисти, бяха изтъркани и на кръпки. Ръкавите си беше навил над лактите и бяха сухи, но платът под коленете беше подгизнал. Имаше остро лице с хлътнали, кафяви като кал очи. „Бос е!“ изуми се тя. Стъпалата му бяха грозни, корави и покрити с мазоли.

– Вие сте Негова върховна святост?

– Ние сме.

„Отче небесен, дай ми сила“. Кралицата разбра, че се очаква да коленичи, но подът беше мокър от сапунена пяна и мръсна вода и тя не го реше от желание да съсипе роклята си. Изгледа отгоре коленичилите

старци.

– Не виждам септон Торберт.

– Септон Торберт е заключен в килията за наказания, на хляб и вода. Грешно е човек да е толкова дебел, когато половината кралство гладува.

Кралицата бе изтърпяла предостатъчно за един ден. Реши да не крие гнева си.

– Така ли ме посрещате? С четка в ръката и мокър? Знаете ли коя съм?

– Ваша милост е кралицата регент на Седемте кралства – отвърна той, – но в „Седемлъчата звезда“ е писано, че както хората се кланят на своите господари и господарите се кланят на своите крале, тъй кралете и кралиците трябва да се кланят пред Седмината, Които са Един.

„Да му коленича ли ми казва?“ Значи не я познаваше.

– Трябваше да ме посрещнете на стъпалата в най-хубавите си роби, с кристалната корона на главата.

– Ние нямаме корона. Церсей се намръщи още повече.

– Милорд баща ми подари на предшественика ви рядко красива корона, от кристал и предено злато.

– И за този дар го почитаме в молитвите си – отвърна Върховният септон, – но бедните имат повече нужда от храна в stomасите си, отколкото ние от злато и кристали на главата ни. Короната беше продадена. Както и другите в съкровищницата ни и всичките ни пръстени, раса от златоткан и среброткан плат. Вълната пази също толкова топло на човек. Затова Седмината са ни дали овце.

„Той е съвсем луд“. Преблагочестивите сигурно също бяха полудели, за да издигнат това същество... полудели или ужасени от просящите пред вратите им. Слухарите на Кибърн твърдяха, че септон Люсиън бил на девет гласа от избора, когато вратите поддали и врабците нахълтали във Великата септа, понесли водача си на рамене и с брадви в ръце.

Изгледа го ледено.

– Можем ли да поговорим някъде насаме, ваша святост?

Върховният септон връчи четката си на един от Преблагочестивите.

– Ще ни последва ли ваша милост?

Преведе я през вътрешните врати в същинската септа. Стъпките им отекваха. В цветните лъчи, процеждащи се през витражите на големия купол, се рееха пращинки. Ухаеше на тамян, свещите грееха като звезди до седемте олтара. Хиляди примигваха за Майката и не по-малко за Девата, но свещите за Странника човек можеше да преброи на двете си

ръце и пак да му останат пръсти.

Врабците бяха нахлули и тук. Десетина прашни и дрипави странствващи рицари бяха коленичили пред Воина и се молеха за благословията му, струпали мечовете си в нозете му. При олтара на Майката един септон водеше молитвата на сто врабци – гласовете им отекваха глухо като вълни в бряг. Върховният септон отведе Церсей при вдигналата светилника си Старица. Коленичи пред олтара и тя нямаше избор, освен да го последва. За щастие този Върховен септон не се оказа толкова многословен като дебелия преди него. „За това поне май трябва да съм благодарна“.

Негова върховна святост не понечи да стане, след като молитвата свърши. Явно трябваше да разговарят на колене. „Дребнава хитрина“, помисли с насмешка Церсей.

– Ваша святост, тези врабци плашат целия град. Искам да се махнат.

– А къде да отидат?

„Седем ада има, един ще стигне“.

– Там, откъдето са дошли, предполагам.

– Те дойдоха отвсякъде. Както врабчето е най-скромното и просто от всички птици, тъй и те са най-скромните и прости от всички хора.

„Прости са, виж, за това поне сме съгласни“.

– Видели ли сте какво са направили със статуята на Белор Блажения? Мърсят площада с техните прасета, кози и нощна смрад.

– Нощната смрад може да се измие по-лесно от кръвта. Ако площадът е омърсен, омърсен е от изпълнената тук екзекуция.

„Смее да хвърля Нед Старк в лицето ми?“

– Всички съжаляваме за това. Джовфри беше млад и не толкова мъдър, колкото може би трябваше да е. Лорд Старк трябваше да бъде обезглавен другаде, от уважение към Белор Блажения... но той *наистина* беше предател, да не забравяме.

– Крал Белор е прощавал на заговорничилите срещу него. „Крал Белор е хвърлил в тъмница собствените си сестри, чиито единствен грях е било, че са красиви“. Първия път, когато чу тази история, Церсей отиде в стаята на Тирион и щипа малкото чудовище, докато то не се разрева. „Трябваше да му защипя носа и да натикам чорапа си в устата му“. Едва се съдържа да не се усмихне.

– Крал Томен ще прости и на врабците, след като се върнат по домовете си.

– Повечето са изгубили домовете си. Страдание цари навсякъде... и

скръб, и смърт. Преди да дойда в Кралски чертог, се грижех за много селца, десетки, твърде малки, за да си имат септон. Обикалях ги, благославях бракове, опрощавах грехове, кръщавах новородени. Тези селища вече ги няма. Бурени и тръни растат в някогашните плодни градини и кости са осеяли пътищата.

– Войната е ужасно нещо. Тези жестокости са дело на северняците и на лорд Станис и неговите поклонници на демони.

– Някои от моите врабци говорят за банди лъвове, съсипали живота им... и за Хрътката, който беше ваш заклет мъж. В Солниците посякъл един стар септон и обезчестил дванайсетгодишно момиченце, невинно дете, вчено на Вярата. Бил е в бронята си, когато я насиллил, и разкъсал с желязната си ризница нежната ѝ плът. Когато свършил, я дал на мъжете си, а те ѝ отрязали носа и зрънцата на гърдите.

– Негово величество не може да бъде отговорен за престъпленията на всеки човек, служил на дома Ланистър. Сандор Клегейн е изменник и изверг. Защо мислите, че го освободих от служба? Сега той се бие за разбойника Берик Дондарион, не за крал Томен.

– Вие го казвате. И все пак длъжни сме да попитаме: къде бяха кралските рицари, докато се вършеха всички тези неща? Джеерис Помирителя не се ли закле някога на самия Железен трон, че короната винаги ще брани и защитава Вярата?

Церсей представа нямаше в какво може да се е заклел някога Джеерис Помирителя.

– Да. И Върховният септон го благослови и помаза като рицар. Традицията повелява всеки нов Върховен септон да даде благословията си на краля... но ето, че вие отказвате да благословите крал Томен.

– Ваше величество греши. Не сме отказали.

– Не доходхте.

– Още не е узрял плодът.

„Ти жрец ли си, или овощар?“

– И какво бих могла да направя, за да... узрее повече? – „Само да посмее да ми спомене за злато, ще се справя и с този като с предишния, и наистина ще намеря някой благочестив осемгодишен да носи кристалната корона“.

– Сега кралството е пълно с крале. За да възвиси Вярата едного над всички други, трябва да сме сигурни. Преди триста години, когато Егон Дракона слязъл под същия този хълм, Върховният септон се затворил в Звездната септа в Староград и се молил седем дни и седем нощи, само на хляб и вода. Като излязъл, обявил, че Вярата не ще се опълчи на Егон

и сестрите му, защото Старицата вдигнала светилника си и му показала какво предстои. Ако Староград вдигнел оръжие срещу Дракона, Староград щял да изгори, а Висока кула, Цитаделата и Звездната септа – да рухнат. Лорд Хайтауър бил набожен човек. Като чул пророчеството, задръжал силите си и отворил градските порти за Егон. И Негова върховна святост помазал Завоевателя със седемте масла. И аз трябва да сторя като него. Трябва да се моля и да поста.

– Седем дни и седем нощи?

– Толкова, колкото е нужно.

Досърбя я да зашлеви строгото му благочестиво лице. „Мога да ти помогна да постиш. Мога да те заключа в някоя кула и да се погрижа никой да не ти носи храна, докато боговете не ти проговорят“.

– Тези лъжекрале почитат лъжебогове – напомни му тя. – Само крал Томен защитава Святата вяра.

– Но всички септи са опожарени и ограбени. Дори сестри на мълчанието са насилвани и воплите им стигат до небесата. Ваше величество видя ли черепите и костите на нашите свети мъченици?

– Видях ги – отвърна тя със стиснати устни. – Дайте благословията си на Томен и той ще сложи край на тези престъпления.

– А как ще го направи? Ще прати по един рицар по пътищата с всеки просещ брат? Ще ни даде хора да пазят септите ни от вълци и лъвовете?

„Ще се престоря, че не си споменал за лъвовете“.

– Кралството е във война. Негово величество се нуждае от всеки мъж. – Церсей не възнамеряваше да пилее силите на Томен в игри на бавачка на врабци или за да пазят сбръчканите путки на хиляда кисели септи. „Половината от тях сигурно се молят за едно хубаво изнасилване“.

– Вашите врабци имат криваци и бравди. Нека да се защитават сами.

– Законите на крал Мегор забраняват това, както би трябвало да знаете. По негов декрет Вярата остави мечовете си.

– Сега крал е Томен, не Мегор. – Какво я интересуваха декретите на Мегор Жестокия отпреди триста години? „Вместо да отнема мечовете на вярващите, трябвало е да ги използва за своите цели“. Посочи Воина, изправен над своя олтар от червен мрамор. – Какво държи той?

– Меч.

– Забравил ли е как се борави с него?

– Законите на Мегор...

– ...може да се отменят. – Задържа ръката си вдигната, изчакваше Върховният септон да клъвне стръвта.

Той не я разочарова.

– Прераждане на Войнстващата вяра... това би било отговорът на тристагодишна молитва, да. Воинът би вдигнал отново сияйния си меч и би прочистил това грешно кралство от всичкото му зло. Ако негово величество позволи да възстановя древните благословени ордени на Меча и Звездата, всеки набожен човек в Седемте кралства ще го признае за истинския и законен владетел.

Това беше сладост за ухото ѝ, но Церсей се постара да не издаде негърпението си.

– Ваша върховна святост спомена преди малко за опрощаване. В тези трудни времена крал Томен ще е изключително радостен да види как вие бихте опростили дълговете на Короната. Струва ми се, че дължим на Вярата към деветстотин хиляди дракона.

– Деветстотин хиляди шестстотин седемдесет и четири дракона. Злато, което може да нахрани гладните и да възстанови хиляда септи.

– Вие злато ли искате? – попита кралицата. – Или искате да се отменят прашасалите закони на Мегор?

Върховният септон помисли за миг.

– Както желаете. Този дълг ще бъде опростен и крал Томен ще получи благословия. Синовете на Воина ще ме придружат до него, сияйни в славата на Вярата, а моите врабци ще се разпръснат из страната да бранят нищите и слабите, преродени като древните Бедни братя.

Кралицата бавно стана и оглади полите си.

– Ще се разпореда да се напишат документите и да се скрепят с кралския печат. – Ако Томен изобщо обичаше някое от кралските си задължения, то беше да си играе с печата.

– Седмината да пазят Негово величество. Дано да царува дълго. – Върховният септон сбра длани пред лицето си и вдигна очи към небесата. – И нека треперят лихите!

„Чухте ли това, лорд Станис?“ Церсей не можа да сдържи усмивката си. Дори лорд баща ѝ нямаше да може да се справи толкова добре. С един удар беше отървала Кралски чертог от врабците, осигурила бе благословията за Томен и беше смалила дълга на Короната с почти милион дракона. Сърцето ѝ ликуваше, когато позволи на Върховния септон да я придружи обратно до Залата на светилниците.

Лейди Мериуедър сподели радостта на кралицата, макар изобщо да не беше чувала за Синовете на Воина и Бедните братя.

– Датират отпреди Егон Завоевателя – обясни ѝ Церсей. – Синовете на Воина са били рицарски орден, мъже, отказали се от земите и богатствата си и вrekli мечовете си на Негова върховна святост. Бедните братя... те са били по-низши, но далеч по-многобройни. Нещо като просещите братя, само че вместо просешки паници носели брадви. Знакът им бил седемлъчката звезда, червена на бяло поле, затова простолудието ги нарекло Звездите. Синовете на Воина носели пъстроцветни като дъгата плащове и броня с инкрустирано сребро върху плъстени ризи, а на ефесите на дългите си мечове носели кристали с форма на звезда. Те били Мечовете. Свети мъже, аскети, фанатици, чародеи, убийци на дракони, ловци на демони... какви ли не приказки има за тях. Но всички са еднородни, че са били неумолими в омразата си към всички врагове на Святата вяра.

Лейди Мериуедър разбра моментално.

– Врагове като лорд Станис и неговата червена магьосница?

– Ами да, точно така – отвърна Церсей и се закикоти като момиченце. – Дали да не си отворим бутилка хипокрас и да прием за рвението на Синовете на Воина?

– За рвението на Синовете на Воина и за гениалността на кралицата регент. За Церсей, Първата с това име!

Хипокрасът бе сладък като триумфа на Церсей, а носилката се понесе през града като ладия. Но в подножието на Високия хълм на Егон се натъкнаха на Марджери Тирел и братовчедките ѝ, връщаха се от езда. „Като куче ме дебне, където и да отида“, помисли с яд Церсей, щом очите ѝ се спряха на малката кралица.

Зад Марджери се виеше дълга опашка от придворни, стражи и слуги, много от тях натоварени с кошници свежи цветя. Всяка братовчедка водеше като на синджир по един покорен обожател: дългурестият скуайър Алин Амброуз яздеше с Елинон, за която беше сгоден, сир Талад – със свенливата Ала, едноръкият Марк – с пълничката засмяна Мега. Близнаците Редвин съпровождаха две от другите придворни дами на Марджери, Мередит Крейн и Джана Фосоуей. Всички жени носеха цветя в косите си. Джалабхар Ксхо също се беше лепнал за групата, както и сир Ламберт Търнбъри с кръпката на едното око и чаровният певец с прозвището Синия бард.

„И, разбира се, рицар от Кралската гвардия трябва да придружава малката кралица, и, разбира се, той е Рицарят на цветята“. Сир Лорас блестеше в бялата си, инкрустирана със злато броня. Макар да не смееше вече да учи Томен на оръжия, кралят все пак прекарваше твърде

много време в компанията му: всеки ден момчето имаше нещо ново за разказване – какво бил казал и какво бил направил сир Лорас.

Щом двете колони се срещнаха, Марджери ги поздрави и подкара до носилката. Страните ѝ бяха зачервени, кафявите ѝ къдрици падаха волно по раменете и се полюшваха с всеки полъх на вятъра.

– Брахме цветя в Кралския лес – каза им.

„Знам къде си била“, помисли кралицата. Осведомителите ѝ най-старателно я държаха в течение за всяко движение на Марджери. „Какво неуморно момиченце е малката ни кралица“. Рядко изтичаха повече от три дни, без да излезе на езда. Някои дни водеше свитата си по пътя Росби, да събират миди и да ги ядат край морето. Друг път я повеждаше през реката за следобед в лов със соколи. Малката кралица обичаше също така да излизат с лодки, да плават по Черна вода без определена цел. Почувстваше ли се набожна, напускаше замъка да се помоли в Септата на Белор. Посещаваше цяла дузина шивачки из града и градските златари я познаваха добре, дори я знаеха, че навестява понякога рибния пазар при Калната порта, за да разгледа пресния улов. Където ѝ да отидеше, тълпата ѝ се подмазваше, а лейди Марджери правеше всичко, за да разпалва предаността им. Непрекъснато раздаваше подаяния на просящите, изкупуваше горещите банички от количките на хлебари, спираше да поговори с прости търговци.

Ако зависеше от нея, щеше да води и Томен да прави същото. Непрекъснато го канеше да я придружи с кокошките ѝ в малките им приключения и момчето непрекъснато молеше майка си да го пусне. Кралицата бе дала няколко пъти съгласието си, само за да осигури възможност на сир Озни да прекара още няколко часа в компанията на Марджери. „То пък една полза от него!“

– Помниш ли деня, в който сестра ти отплава за Дорн? – питаше Церсей сина си. – Помниш ли виещата тълпа, докато се връщахме в замък? Камъните, проклетията?

Но кралят беше глух за здравия разум – заради малката си кралица.

– Ако общуваме с престололюдието, те ще ни обикнат повече.

– Тълпата толкова обичаше дебелия Върховен септон, че го разкъса жив, а той беше свят човек – напомняше му тя. Единственото, което постигаше, бяха средните му. „Точно както иска Марджери, готова съм да се обзаложа. Всеки ден и по всякакъв начин се мъчи да ми го отнеме“. Джофри щеше да види истината зад лукавата ѝ усмивка и щеше да я постави на място, но Томен беше наивен. „Тя знаеше, че Джоф е твърде силен за нея“, помисли Церсей и си спомни за златната монета,

намерена от Кибърн. „За да се надява домът Тирел да управлява, той трябваше да бъде премахнат“. Спомни си, че Марджери и отвратителната ѝ баба крояха да оженят Санса Старк за Уилас, сакатия брат на малката кралица. Лорд Тивин беше предугадал това и ги изпревари, като омъжи Санса за Тирион, но връзката бе налице. „Всички са заплетени в едно – изведнъж осъзна тя. – Тирелите са подкупили тъмничарите да пуснат Тирион на свобода и са го измъкнали да се събере със злата си младоженка. Сега и двамата са живи и здрави в Планински рай, скрити зад стена от рози“.

– Трябваше да дойдете с нас, ваше величество – бърбореше малката заговорничка, докато се изкачваха по склона на Високия хълм на Егон. – Толкова приятно щяхме да си прекараме заедно. Дърветата са се облекли в златно, червено и оранжево, а цветята са разцъфтели навсякъде. И жълди има много. Опекохме си на връщане.

– Нямам време да яздя из горите и да бера цветя – отвърна Церсей. – Кралство имам да управлявам.

– Само едно ли, ваше величество? Кой управлява другите шест? – Марджери се засмя, весело и сладко. – Ще ми простите за шегата, надявам се. Зная какво тежко бреме носите. Би трябвало да споделите товара си с мен. Сигурно има някои неща, в които мога да ви помогна. А и така ще секнат всички тези приказки, че двете с вас сме били съпернички за краля.

– Така ли говорят? – Церсей се усмихна. – Колко глупаво. Никога не съм гледала на теб като на съперничка, нито за миг.

– Безкрайно съм щастлива да го чуя. – Момиченцето, изглежда, не усети, че са го отрязали. – Трябва да дойдете с Томен следващия път. Ще е прелестно преживяване. Синия бард ни свири, а сир Талад ни показа бой с кривак, по обичая на простолудието. Горите са толкова красиви есен!

– Покойният ми съпруг също обичаше горите. – В ранните години на брака им Робърт непрекъснато я увещаваше да излиза с него на лов, но Церсей винаги отказваше. Ловните му разходки ѝ оставяха време за Джайм. „Златни дни и сребърни нощи“. Опасен танц бяха танцували, несъмнено. Очи и уши имаше навсякъде в Червената цитадела, а и човек не можеше да е сигурен кога ще се върне Робърт. Но този смъртен риск някак правеше времето им заедно още по-възбуждащо. – Все пак красотата понякога може да прикрива смъртна опасност – предупреди тя малката кралица. – Робърт загуби живота си в горите.

Марджери се усмихна на сир Лорас: мила сестринска усмивчица,

пълна с обич.

– Ваше величество е толкова мила, че се притеснява за мен, но моят брат ме пази добре.

„Върви на лов“, подканяла бе тя самата Робърт стотици пъти. „Моят брат ме пази добре“. Спомни си какво ѝ беше казала преди малко Таена и на устните ѝ разцъфтя смях.

– Ваше величество се смее толкова прелестно. – Лейди Марджери се усмихна озадачено. – Бихте ли споделили шегата с мен?

– Ще я научиш – отвърна кралицата. – Обещавам ти, ще я научиш.

ГРАБИТЕЛЯТ

Щом „Желязна победа“ се понесе напред и таранът ѝ се вряза в бурните зелени вълни, барабаните забиха в боен ритъм. По-малкият кораб пред нея обръщаше, греблата му запляскаха бясно. На знамената му се вееха рози: бяла роза на червен щит на носа и кърмата, златна на полето, зелено като трева – на мачтата. „Желязна победа“ се вряза в борда му така силно, че половината екипаж на палубата изгуби опора. Изпращаха и се пръснаха гребла, сладка музика за ушите на капитана.

Той скочи на палубата, златният му плащ се изду зад него. Белите рози се дръпнаха рязко назад, както винаги правеха мъжете пред Виктарион Грейджой в доспехи и оръжие, с лице, скрито под шлема на кракена. Стискаха мечове, копия и брадви, но деветима от всеки десет бяха без броня, а десетият носеше само плъстена риза с пришити метални плочки. „Не са железни мъже – помисли Виктарион. – Страх ги е от удавяне“.

– Дръжте го! – извика един. – Той е сам!

– Елате! – ревна той. – Елате ме убийте, ако можете!

От всички страни се стекоха воините на розата, със сива стомана в ръцете и ужас в очите. Страхът им бе така узрял, че Виктарион усещаше вкуса му. Завъртя се, отсече ръката на първия при лакътя, прониза втория в рамото. Третият заби острието на брадвата си в мекия бор на щита на Виктарион. Той го натресе в лицето на глупака, събори го и го посече, щом той се опита да се вдигне. Докато се мъчеше да изтръгне брадвата си от първия, копие го прониза между плешките. Усети го все едно, че някой го плесна по гърба. Виктарион се завъртя и стовари брадвата си в главата на копиеносеца, ръката му пое отката, щом стоманата се вряза с пукот през шлем, коса и череп. Мъжът се задържа за миг, докато железният капитан не изтръгна стоманата, после трупът залитна по палубата, по-скоро като пиан.

Железнородените вече го бяха последвали на палубата на разбития боен кораб. Чу воя на Вулф Едноухия, зърна Рагнор Пайк в ръждивата му ризница, видя Нют Бръснаря, докато мятеше брадвата – тя се завъртя във въздуха и удари едного в гърдите. Виктарион посече още един, и още един. Готвеше се да убие и трети, но Рагнор го прониза пръв.

– Добър удар – изрева му Виктарион.

Щом се обърна да подири следващата жертва на брадвата си, видя

другия капитан. Бялото му палто бе оплискано с кръв и мозък, но Виктарион различи герба на гърдите му – бялата роза на червения щит.

– Ти! – изрева железният капитан над грохота. – Ти с розата! Ти ли си лордът на Южен щит?

Онзи вдигна забралото над безбрадото си лице.

– Неговият син и наследник. Сир Толбърт Сери. А ти кой си, кракен?

– Твоята смърт. – Виктарион връхлетя върху него като бик. Сери скочи да го посрещне. Дългият меч беше от добра, в замък кована стомана и младият рицар го накара да запее. Първият му удар беше ниско и Виктарион го отклони с бравдата. Вторият удари железния капитан в шлема, преди да е успял да вдигне щита си. Виктарион отвърна със страничен удар на бравдата. Щитът на Сери я посрещна. Разлетяха се трески и розата се разцепи по дължина със сладък, рязък пукот. Мечът на младия рицар заудря в бедрото му – веднъж, два пъти, три пъти, запищя в стоманата. „Момчето е бързо“, осъзна железният капитан. Натресе щита си в лицето на Сери и го накара да залитне назад към планшира, вдигна бравдата и вложи цялата си тежест в удара, за да разсече момчето от врата до слабините, но Сери се извъртя вихрено и бравдата се стовари в перилото, разхвърчаха се трески и острието се заклеши. Палубата се разлюля под нозете на Виктарион, той залитна и падна на коляно.

Сир Толбърт хвърли разбития щит и посече отгоре с дългия меч. Щитът на Виктарион се беше отметнал встрани и той посрещна острието на Сери с железен юрук. Люспестата стомана изпращя, болката го жегна и той изпъшка, но го задържа.

– И аз съм бърз, момче! – Изтръгна меча от ръката на рицаря и го запокити в морето.

Сир Толбърт облеши очи.

– Мечът ми...

Виктарион спипа младока за гърлото с кървавия си юрук.

– Иди си го вземи! – Тласна го през борда и го запрати долу в кървавите води.

Това му даде време да изтръгне бравдата. Белите рози вече отстъпваха пред железния прилив. Някои се опитваха да избягат под палубата, други молеха за пощада. Топла кръв капеше по пръстите му под металната ръкавица, но това не беше нищо. Около мачтата, застанали рамо до рамо в плътен кръг, неколцина от вражеския екипаж продължаваха да се бият. „Тези поне са мъже. Готови са да умрат, но няма да се предадат“.

Виктарион бе готов да изпълни желанието на колкото може от тях. Удари с брадвата си по щита и атакува.

Удаденият бог не бе създал Виктарион Грейджой да се бие с думи на кралски събори, нито да се бори с лукави противници, спотайващи се сред безкрайни блата. За *това* бе посаден той на земята: да се възправи облечен от глава до пети в стомана, с кървава брадва в ръка, и да сее смърт с всеки удар.

Сечаха по него отпред и отзад, но мечовете им все едно бяха върбови вейки, толкова щети му нанасяха. Никое острие не можеше да пробие плочестата броня на Виктарион Грейджой, нито даваше време на враговете му да намерят слабите му места по ставите, където го пазеха само ризница и кожа. Трима да го атакуваха, или четирима, или петима – беше все едно. Посичаше ги един по един, като залагаше на стоманата си да го опази от другите. Щом паднеше поредният враг, обръщаше гнева си към следващия.

Последният мъж, който му се опълчи, трябваше да е ковач: имаше рамене като на бик, едното – много по-мускулесто от другото. Беше в гъвкава люспеста броня с шипове и с шапка от щавена кожа. Единственият му верен удар разби напълно щита на Виктарион, но ударът, който капитанът нанесе в отговор, разцепи главата му на две. „Да можех и с Вранско око да се справя така просто“. Когато изтръгна отново острието на брадвата си, черепът на ковача се пръсна. Кръв, мозък и счупена кост се разлетяха, а тялото залитна напред и рухна в краката му. „Твърде късно е да се молиш вече за пощада“, помисли Виктарион, докато се откубваше от прегръдката на мъртвия.

Палубата бе станала хлъзгава, мъртвите и издъхващите лежах на купища около него. Той захвърли щита и всмука жадно въздух.

– Капитане – чу до себе си гласа на Бръснаря. – Денят е наш.

Морето наоколо бе пълно с кораби. Някои горяха, други потъваха, някои бяха разбити на трески. Водата беше гъста като каша, пълна с трупове, скършени гребла и мъже, вкопчили се в отломките. В далечината няколко южняшки кораба бясно се носеха назад към Мандър. „Да си вървят – помисли Виктарион. – Нека отнесат вестта“. Подвиеше ли си веднъж мъж опашката и побегнеше ли от боя, преставаше да е мъж.

Очите го засърбяха от стеклата се в тях по време на боя пот. Двама от гребците му помогнаха да развърже шлема на кракена, за да може да го сваля. Виктарион отри челото си и изръмжа:

– Онзи рицар. С бялата роза. Някой от вас измъкна ли го?

Син на лорд щеше да донесе добър откуп – от баща му, ако лорд

Сери бе оцелял. Ако не – от владетеля му в Планински рай.

Но никой от мъжете му не бе видял какво е станало с рицаря, след като излетя през борда. Най-вероятно се беше удавил.

– Дано пирува, както се би, във водните палати на Удавения бог. Макар мъжете от Щитовите острови да се наричаха „моряци“, бродеха с опасение през моретата и влизаха с лека броня в бой от страх, че ще се удавят. Младият Сери не бе като тях. „Храбър мъж – помисли Виктарион. – Почти железнороден“.

Предаде пленения кораб на Рагнор Пайк, назначи дузина мъже за екипаж и се върна на своята „Желязна победа“.

– Приберете оръжието и бронята на пленниците и превържете раниците им – нареди на Нют Бръснаря. – Тежко ранените хвърлете в морето. Ако някои се помолят за милост, прережете им гърлата. – Към такива изпитваше само презрение – по-добре да се удавиш във вода, отколкото в кръв. – Искам броя на корабите, които спечелихме, и имената на всички рицари и млади лордове, които пленихме. Искам и знамената им.

Един ден щеше да ги окачи в замъка си, та като стане стар и грохнал, да може да си спомня всички врагове, които е избил, докато е бил млад и силен.

– Разбрано. – Нют се ухили широко. – Голяма победа.

„Да. Голяма победа за Вранско око и неговите вещери“. Другите капитани отново щяха да реват името на брат му, щом вестта стигнеше в Дъбов щит. Юрон ги бе изкусил с речовития си език и смеещото се око и ги бе обвързал към каузата си с плячка от далечни земи: злато и сребро, брони, извити мечове с позлатени ефеси, камии от валирианска стомана, тигрови и леопардови кожи, нефритени мантикори и древни валириански сфинксове, сандъци мускатов орех, карамфилово масло и шафран, слонски бивни и рогове от еднорози, зелени, оранжеви и жълти пера от Лятното море, топове тънка коприна и лъскав брокат... ала всичко досега бе от малко по-малко, сравнено с това. „Сега им даде завоевание и те са негови завинаги“, помисли капитанът. Догорча му на езика. „Моя е тази победа, не негова. Къде е той? Излежава се в замъка на Дъбов щит. Отне жена ми, отне трона ми, а сега отнема славата ми“.

Подчинението се удаваше с лекота на Виктарион Грейджой, роден беше с него. Отраснал до пълнолетие в сянката на братята си, беше следвал ревностно Бейлон във всяко негово начинание. По-късно, когато се родиха синовете на Бейлон, бе започнал да приема, че един ден ще коленичи и пред тях, щом един от двамата заеме мястото на баща си на Престола от Морски камък. Но Удавеният бог повика Бейлон и

синовете му във водните си палати, а Викторион не можеше да нарече Юрон „крал“, без да изпита вкуса на жлъч в гърлото си.

Вятърът го освежи и го обзе изгаряща жажда. След битка винаги искаше вино. Остави палубата на Нют и слезе долу. В тясната си кърмова каюта завари смуглата жена влажна и готова – навярно битката бе сгорещила и нейната кръв. Взе я два пъти, без отдых. Когато свършиха, гърдите, бедрата й коремът й бяха оплескани с кръв, но беше негова кръв, от раната в дланта му. Смуглата жена му я изми с врял оцет.

– Планът беше добър, признавам му го – каза Викторион, щом тя коленичи до него. – Мандър пак е отворен за нас като едно време.

Беше ленива река, широка, бавна и коварна, с многобройни дънери и пясъчни наноси. Повечето морски съдове не смееха да плават по-навътре от Планински рай, но дългите плоскодонни бойни кораби можеха да навлязат по течението чак до Горчив мост. В древни времена железнородените дръзко бяха плавали по речния път и бяха плякосвали по цялата Мандър и притоците й... докато кралете на Зелената ръка не въоръжили рибарските поселища на четирите островчета пред устието на Мандър и не ги нарекли нейни „щитове“.

Две хиляди години бяха изтекли, но в наблюдателните кули по скалистите им брегове сивобради мъже продължаваха да поддържат древното бдение. Зърнеха ли отдалече дългите кораби, старците запалваха огньовете на фаровете и сигналът отекваше от хълм на хълм и от остров на остров: *Опасност! Врагове! Пирати! Нападение!* Щом видеха запалените по високите места огньовете, рибарите и земеделците захвърляха мрежите и ралата си и хващаха мечове и брадви. Господарите им се спускаха от замъците си със своите рицари и ратници. Бойни рогове екнеха над водите от Зелен щит, Сив щит и Дъбов щит, и Южен щит, и съдовете им се плъзгаха от покритите си с мъх каменни убежища по бреговете, святакаха греблата им, щом се изсипеха през протоците, за да затворят Мандър, да гонят и избиват пиратите нагоре по реката.

Юрон беше изпратил Торволд Кафявия зъб и Червения гребец нагоре по Мандър с десетина бързи кораба, та лордовете на Щитовите острови да се пръснат в гонитба. Когато пристигна ядрото на флотата, в защита на самите острови бяха останали само шепа годни да се бият мъже. Железнородените бяха дошли с вечерния прилив, така че блясъкът на залязващото слънце да ги скрие от сивобрадците в наблюдателниците, докато не стане твърде късно. Вятърът духаше откъм гърба им през цялото време, още от Стари Уик. Из флотата се носеше мъла, че това е работа на магьосниците на Юрон, че Вранско око е умилостивил Бурния

бог с кръвно жертвоприношение. Как иначе щеше да дръзне да отплава толкова далече на запад, вместо да следва бреговата линия, както бе обичайно?

Железнородените изкараха дългите си кораби на чакълестите брегове и се разпръснаха в пурпурния предвечерен здрач с блеснала в ръцете стомана. Огньовете по високите места вече горяха, но малцина бяха останали, за да вдигнат оръжие. Преди изгрев слънце Сив щит, Зелен щит и Южен щит бяха паднали. Дъбов щит удържа половин ден повече. А когато мъжете на Четирите щита прекратиха гонитбата на Торволд и Червения гребец и обърнаха надолу, завариха в устието на Мандър чакания ги Железен флот.

– Всичко стана точно както Юрон каза, че ще стане – заговори Виктарион, докато смуглата жена превързваше ръката му с лен. – Магьосниците му са го нагласили. – Квелон Хъмбъл бе споделил шепнешком, че имал трима на борда на „Тишина“. Чудати мъже били и ужасни, но Вранско око ги превърнал в свои роби. – Но все още му трябва за битките – настоя Виктарион. – Това с магьосниците – добре, но войните се печелят с кръв и стомана. – От оцета раната го заболя още по-силно. Избута жената настрана, сви юмрук и изръмжа: – Донеси ми вино.

Пи в тъмното, потънал в тежък размисъл за брат си. „Ако не нанесе удара със собствената си ръка, пак ли ще съм братоубиец?“ От смъртен мъж Виктарион не се боеше, ала проклятието на Удавения бог го възпираше. „Ако друг го удари по моя заповед, моите ръце ли ще оцапа кръвта му?“ Ерон Мокра коса щеше да знае отговора, но жрецът бе останал някъде на Железните острови – все още хранеше надежда, че ще може да възбуди железнородените срещу новоизбрания им крал. „Нют Бръснаря може да обръсне човек с хвърлена брадва от двацет разтега. А никой от мелезите на Юрон не може да се опълчи на Вулф Едноухия или на Андрик Несмеещия се. Един от тях би могъл да го стори“. Ала знаеше, че какво може и какво ще направи човек са две различни неща.

– Богохулствата на Юрон ще навлекат гнева на Удавения бог над всички ни – пророкувал беше Ерон на Стари Уик. – Трябва да го спрем, братко. Все още сме кръвта на Бейлон, нали?

– Той също – отвърна Виктарион. – Не ми харесва повече, отколкото на теб, но Юрон е кралят. Твоят кралски събор го избра и ти постави короната от плавеи на главата му!

– Аз поставих короната на главата му – рече жрецът с мокрите водорасли в косата – и с радост бих я смъкнал, за да короновам теб. Само ти си достатъчно силен да го надвиеш.

– Издигна го Удавеният бог – отвърна Виктарион. – Нека Удавеният бог го свали.

Погледът на Ерон беше зъл – онзи поглед, за който мълвяха, че кладенци може да трови и жени бездетни да прави.

– Не богът проговори. Знаем, че Юрон държи магьосници и мръсни заклинатели на червения си кораб. Пратили са някаква магия сред нас, да не можем да чуем морето. Капитаните и кралете бяха пияни от всички тези приказки за дракони.

– Пияни и уплашени от онзи рог. Чу какъв звук издаде. Все едно. Юрон е нашият крал.

– Не и мой – заяви жрецът. – Удавеният бог помага на храбри мъже, не на онези, които се свиват под палубите, щом се вдигне бурята. Ако не махнеш Вранско око от Престола от Морски камък, ще трябва сам да се заема с това.

– Как? Нямах нито кораби, нито мечове.

– Имам гласа си – отвърна жрецът. – И богът е с мен. Моя е силата на морето, сила, на която Вранско око не може да се надява, че ще устои. Вълните може да се разбиват в скалната твърд, но не спират да приждат, вълна след вълна, докато накрая на мястото на планинския връх не останат само дребни камъчета. А скоро след това и камъчетата биват пометени по морското дъно за вечни времена.

– Камъчета? – Виктарион изсумтя. – Луд си, ако мислиш, че ще свалиш Вранско око с приказки за вълни и камъчета.

– Железнородените ще са вълните – каза Мокра коса. – Не великите воители и господари, а простият народ, онези, що орат земята и хвърлят мрежите в морето. Капитаните и кралете издигнаха Юрон, но простият народ ще го смъкне. Ще ида в Голям Уик, в Харлоу, в Оркмонт, в самия Пайк. Във всяко градче и село ще се чуе словото ми. Безбожник не ще седи на Престола от Морски камък! – Поклати рошавата си глава и потъна в тъмното. Когато изгръ слънцето, Ерон Грейджой беше изчезнал от Стари Уик. Дори удавеният му мъже ги нямаше. Казаха, че Вранско око само се изсмял, като му съобщили.

Но макар жрецът да си беше отишъл, мрачното му предупреждение бе останало. Виктарион неволно си спомни и думите на Белор Блектайд. „Бейлон беше луд, Ерон е още по-луд, а Юрон е най-лудият от всички“. Младият лорд се беше опитал да отплава за дома си след кралския събор, отказал бе да приеме Юрон за свой върховен повелител. Но Железният флот беше затворил залива, навикът да се подчинява бе дълбоко вкоренен у Виктарион Грейджой, а Юрон носеше короната от плавей.

„Нощен летец“ беше пленен и господарят на Черен прилив бе отведен при краля във вериги. Немите и мелезите на Юрон го бяха посекли на седем части, та да нахрани седемте богове на зелените земи, които почиташе.

Като награда за преданата служба новокоронованият крал бе дал на Виктарион смуглата жена, отвлечена от един търговец на роби на път за Лис.

– Не ти ща трохите – отвърна той на брат си с презрение, но когато Вранско око каза, че ще убият жената, ако не я вземе, прояви слабост. Езикът ѝ беше изтръгнат, но инак не беше пострадала и бе красива освен това, с кожа, кафява като лъскаво тиково дърво. Ала понякога, щом я погледнеше, неволно си спомняше първата жена, която брат му му беше дал, за да го направи мъж.

Дося му се отново да посегне на смуглата жена, ала усети, че е без сили.

– Донеси ми още един мях вино и се махни – изръмжа ѝ Виктарион. Като се върна с мях горчиво червено, капитанът го взе горе на палубата. Изпи половината мях, а другото изля в морето за всички загинали.

„Желязна победа“ се задържа няколко часа пред устието на Мандър. Щом по-голямата част от Железния флот опъна платна за Дъбов щит, Виктарион остави около себе си в ариергард „Скръб“, „Лорд Дагон“, „Железен вятър“ и „Девича гибел“. Извадиха от морето оцелелите, докато „Здрава ръка“ бавно потъваше, повлечена към дъното от отломките на кораба, който беше разбила. Когато се скри под водите, Виктарион вече бе получил броя, който поиска. Беше загубил шест кораба и бе пленил трийсет и осем.

– Бива – каза на Нют. – По греблата. Връщаме се в града на лорд Хюет.

Гребците извиха гърбове и подкараха към Дървен щит, а железният им капитан пак слезе под палубата.

– Бих могъл да го убия – каза на смуглата жена. – Но е голям грях да убиеш своя крал, а още по-ужасен – да убиеш брат си. – Виктарион се намръщи. – Аша трябваше да ми даде своя глас. – Как бе възможно изобщо да се надява да спечели капитаните и кралете с тия шишарки и репи? „Кръвта на Бейлон тече в нея, но все пак си е жена“. След кралския събор беше избягала. В нощта, когато короната от плавей бе поставена на главата на Юрон, тя и екипажът ѝ се бяха стопили. Частица от него изпитваше радост, че го бе направила. „Ако на момичето му е останал ум в главата, ще се омъжи за някой северняшки лорд и ще живее с

него в замъка му, далече от морето и от Юрон Вранското око“.

– Градът на лорд Хюет, капитане – извика наблюдателят. Виктарион стана. Виното бе притъпило пулсирането в главата му.

Навярно щеше да накара майстера на Хюет да му я прегледа, ако не го бяха убили. Когато се върна на палубата, вече бяха стигнали сушата. Замъкът на лорд Хюет над пристанището му напомни за Владетелски пристан, макар този град да беше два пъти по-голям. Двадесетина кораба пореха водите пред пристанището, златните кракени се гърчеха по платната им. Стотици други бяха изкарани на каменистите брегове и привързани по дървените кейове, изпънати покрай залива. До един каменен кей стояха три големи гемии и десетина по-малки, натоварени с плячка и провизии. Виктарион заповяда „Желязна победа“ да пусне котва.

– Пригответе ми лодка.

Градът изглеждаше странно притихнал. Повечето дюкяни и къщи бяха оплячкосани, за което свидетелстваха разбитите врати и кепенци, но само септата беше подпалена. Улиците бяха осеяни с трупове и над всеки се трудеха врани. Малцина оцелели се движеха унило по улиците, пъдеха черните птици и хвърляха мъртъвците в погребални каруци. Гледката изпълни Виктарион с погнуса. Никой истински син на морето нямаше да поиска да гние под земята. Как щеше да намери водните палати на Удавения бог, да пие и да пирува във вечността?

„Тишина“ беше сред корабите, които подминаха. Погледът му бе привлечен от желязната статуя на носа, безустата дева с развяната от вятъра коса и протегнатата ръка. Седефените ѝ очи сякаш го проследиха. „Имаше уста като всяка друга жена, докато Вранско око не я заши“.

Видя колона жени и деца, подкарани към палубата на една от големите гемии. Някои бяха с вързани отзад ръце, а всички носеха конопени въжета на вратовете.

– Кои са тези? – попита мъжете, притекли се да му помогнат с връзането на лодката.

– Вдовици и сираци. Ще ги продават като роби.

– Ще ги продават? – Нямаше роби на Железните острови, само раби – пленници. Рабът беше длъжен да служи, но не беше имущество. Децата му се раждаха свободни, стига да бъдат дадени на Удавения бог. И рабите не ги продаваха за злато. За раби човек плащаше желязната цена, или нямаше раби. – Трябва да бъдат раби или солени жени – възрази Виктарион.

– По кралска заповед – отвърна му мъжът.

– Силните винаги взимат от слабите – рече Нют Бръснаря. – Раби или роби, все едно. Мъжете им не можаха да ги защитят, тъй че са наши, да правим с тях каквото поискаме.

„Не е по Древния обичай“, можеше да отвърне, но не му остана време. Вестта за победата му го беше предварила и мъжете се трупаха на брега да го поздравят. Виктарион ги остави да се навикат, докато един не започна да хвали храбростта на Юрон.

– Храброст е да плаваш в открито море, тъй че да не стигне вестта за идването ти преди теб – но да обиколиш половината свят в лов на дракони е друга работа – изръмжа той. Не дочака отговор, провря се през гмежта и тръгна нагоре към цитаделата.

Замъкът на лорд Хюет беше малък, но здрав, с дебели стени и обковани с железни пулове дъбови врати, напомнящи за герба на неговия дом – дъбов щит с пулове на поле от яркосиньо и бяло. Но сега над зелените покриви на кулите се вееше кракенът на дома Грейджой, а портите бяха изгорели и съборени. По бойниците крачеха железнородени с копия и брадви – и неколцина от мелезите на Юрон.

В двора се натъкна на Горолд Гудбрадър и стария Дръм, говореха тихо с Родрик Харлоу. Нют Бръснаря се изсмя гръмко, като ги видя, и подвикна:

– Четецо! Защо си оклюмал така? Предчувствията ти не излязоха верни. Денят е наш и наша е наградата!

Лорд Родрик сви устни.

– Тези скали? И четирите не са колкото Харлоу. Спечелихме камънаци, дървета и дрънкулки – и враждата на дома Тирел.

– Розите ли? – Нют се изсмя. – Каква роза може да навреди на кракените от дълбините? Отнехме им щитовете и ги пръснахме на късове. Кой ще ги защити сега?

– Планински рай – отвърна Четеца. – Скоро цялата сила на Предела ще се вдигне срещу нас, Бръснарю, и тогава сигурно ще разбереш, че някои рози имат стоманени бодли.

Дръм кимна, с ръка на дръжката на своя Червен дъжд.

– Лорд Тарли носи меча Проклятие, кован от валирианска стомана, и винаги е с лорд Тирел.

Виктарион кипна.

– Нека дойде. Ще му взема меча, както твоят предтеча е взел Червен дъжд. Всички да дойдат, да доведат и Ланистърите. Лъвът може да е свиреп на сушата, но в морето властва кракенът. – Готов беше да даде половината си зъби за възможността да опита брадвата си срещу

Кралеубиеца или Рицаря на цветята. От такива битки разбираше. Кралеубиеца беше прокълнат в очите на богове и хора, но все пак беше прославен и почитан воин.

– Не бой се, лорд-капитане – отвърна Четеца. – Ще дойдат. Негово величество го желае. Иначе защо ще ни заповяда да оставим гарваните на Хюет да отлетят?

– Много четеш и малко се биеш – каза Нют. – Кръвта ти е станала на мляко. – Но Четеца се престори, че не го е чул.

Виктарион влезе в залата. Вътре се вихреше пир. Масите бяха пълни с железнородени, пиеха, викаха и се блъскаха, хвалеха се с мъжете, които са убили, с подвизите, които са извършили, и с наградите, които са спечелили. Мнозина се бяха накичили с плячка. Лукас Код Леворъкия и Квелон Хъмбъл бяха отпразни гоблени от стените и се бяха загърнали с тях като с плащове. Джърмънд Ботли носеше наниз от перли и гранат върху позлатената си ланистърска броня. Андрик Несмеещия се се клатушкаше с две жени под мишниците. Не се смееше, но имаше пръстени на всеки пръст. Вместо от копанки, издълбани от кората на сух хляб, капитаните ядяха от сребърни блюда.

Нют Бръснаря огледа сцената и лицето му потъмня от гняв.

– Вранско око ни праща срещу кораби, докато хората му взимат замъци и села и грабят плячка и жени. Какво е оставил за нас?

– За нас е славата.

– Слава – добре, но злато е още по-добре – каза Нют. Виктарион сви рамене.

– Вранско око казва, че ще вземем целия Вестерос. Арбор, Староград, Планински рай... там ще си намериш златото. Хайде стига приказки. Гладен съм.

По кръвно право Виктарион можеше да поиска място на подиума, но не държеше да пирува с Юрон и свитата му. Затова предпочете да се настани до Ралф Куция, капитана на „Лорд Квелон“.

– Голяма победа, лорд-капитане – рече Куция. – Победа, достойна за владетелска титла. Трябва да ти дадат остров.

„Лорд Виктарион. Защо не?“ Можеше да не е Престолът от Морски камък, но все щеше да е нещо.

Хото Харлоу срещу него осмука мозъка от кокала, захвърли го и се изгърби над масата.

– Рицарят ще вземе Сив щит. Братовчед ми. Чу ли?

– Не. – Виктарион погледна през залата към сир Харас Харлоу, който пиеше вино от златен бокал: висок мъж с изпито сурово лице. – Защо

Юрон му дава остров?

Хото вдигна празния си бокал и една преbledняла млада жена в си-ньо кадифе и позлатена дантела му го напълни.

– Рицарят сам взе Гримстон. Забил шандарта си под самия замък и предизвикал мъжете на Грим да му излязат. Един се отзовал, после друг, трети... избил ги всичките. Е, не съвсем, двама се предали. Когато паднал и седмият, септонът на лорд Грим решил, че боговете са проговорили, и предал замъка. – Хото се засмя. – Той ще е лордът на Сив щит, да му е честит. Без него сега аз съм наследникът на Четеца. – Тупна се със златната чаша в гърдите. – Хото Гърбавия, лорд на Харлоу.

– Седем, казваш. – Виктарион се зачуди как щеше да се справи Сумрак срещу брадвата му. Никога не се беше бил с мъж с валирианска стомана в ръцете, макар неведнъж да беше пердашил здраво Харас Харлоу, докато бяха млади. Като момче, Харлоу беше близък приятел с най-големия син на Бейлон, Родрик, загинал под стените на Морски страж.

Пирът беше добър. Виното бе от най-хубавите, а имаше и печен вол, сочен и кървав, и пълнени патици също, и купища пресни раци. Слугините бяха облечени във финотъкана вълна и меко кадифе, не пропусна да забележи лорд-капитанът. Взе ги за прислужнички в замъка, облечени в дрехите на лейди Хюет и дамите ѝ, докато Хото не му каза, че *са* лейди Хюет и дамите ѝ. Вранско око решил, че ще е забавно да ги накара да поднасят и наливат. Бяха осем на брой: самата лейди, все още чаровна жена, макар и понапълняла, и седем млади жени, на възраст от двайсет и пет до десет години, нейните дъщери и внучки.

Самият лорд Хюет седеше на обичайното си място на подиума, облечен в най-пищната си премяна, с хералдическите цветове. Ръцете и краката му бяха вързани за стола, а между зъбите му беше натикана голяма бяла ряпа, за да не може да говори... но можеше да вижда и да чува. Вранско око беше заел почетното място до дясната ръка на владетеля. Хубавичко закръглено седемнайсетгодишно момиче седеше в скута му, босоного и раздърпано, с ръце около врата му.

– Коя е тази? – попита Виктарион.

– Копелдачка на лорда – изсмя се Хото. – Преди Юрон да вземе замъка, я карали да поднася на масата на другите и да се храни със слугите.

Юрон опря синкавите си устни на гърлото ѝ, а момичето се изкикоти и му прошепна нещо в ухото. Той се усмихна и пак я целуна по гушката. Бялата ѝ кожа бе покрита с червени белези от устата му, като розов накит по шията и раменете ѝ. Още едно прошепване в ухото и този път

Вранско око се изсмя силно и тресна златния си бокал в масата за тишина.

– Мили дами – извика на знатните си прислужници, – Фалия е загрижена за хубавите ви рокли. Не иска да се оцапат с мас, вино и мръсни похотливи пръсти, защото ѝ обещах, че може да си избере дрехи от гардеробите ви след пира. Тъй че по-добре ги съблечете.

Вълна от гръмки мъжки смехове заля голямата зала, а лицето на лорд Хюет така почервения, че Виктарион помисли, че главата му ще се пръсне. На жените нищо не им оставаше, освен да се подчинят. Най-малката поплака малко, но майка ѝ я утеши и ѝ помогна да развърже връзките на гърба си. После продължиха да обслужват като преди, обикаляха от маса на маса с каните вино да пълнят всяка чаша, само че вече голи.

„Позори Хюет, както веднъж посрами мен“, помисли капитанът и си спомни как хлипаше жена му, докато я пребиваше. Хората на Четирите щита често се женеха помежду си, също като железнородените. Една от тези голи прислужници като нищо можеше да е жената на сир Толбърт Сери. Едно е да убиеш враг, а съвсем друго – да го опозориш. Виктарион стисна юмруци и усети кръвта по подгизналия, лен върху прободената си длан.

Юрон избута повлеканата от скута си и се качи на масата. Капитаните заблъскаха чаши и затропаха с крака по пода.

– Юрон! – завикаха. – Юрон! Юрон! Юрон! – Цял кралски събор наново.

– Заклех се да ви дам Вестерос – заговори Вранско око, щом врявата заглъхна – и ето ви първата хапка. Залък, нищо повече... но преди да падне нощта, ще пируваме! – Факлите по стените горяха ярко, като него самия със сини устни и синьо око. – Защото каквото докопа кракенът, не го изпуска. Тези острови някога бяха наши и са наши отново... но ни трябват силни мъже, които да ги държат. Тъй честа ни, сир Харас Харлоу, лорд на Сив щит. – Рицарят се изправи, с ръка на лунния камък на ефеса на Сумрак. – Стани, Андрик Несмеещия се, лорд на Южния щит. – Андрик избута жените от себе си и бавно се вдигна на крака, като скала, изведнъж изникнала от морето.

– Стани, Марон Волмарк, лорд на Зелен щит. – Безбрадият шестнайсетгодишен Волмарк се изправи колебливо, лорд на зайците по скоро.

– Стани и ти, Нют Бръснаря, лорд на Дъбов щит.

Очите на Нют се присвиха, сякаш очакваше, че ще се окаже жертва

на някоя жестока шега.

– Лорд?

Виктарион бе очаквал, че Вранско око ще раздаде титлите на свои хора, на Каменна ръка, на Червения гребец и на Лукас Код Левака. „Един крал трябва да е щедър“, опита се да се убеди, но друг глас в главата му изшепна: „Даровете на Юрон са отровни“. Превъртя го в ума си и всичко му стана ясно. „Рицарят беше избраният наследник на Четеца, а Андрик Несмеещия се бе силната дясна ръка на Дънстан Дръм. Волмарк е момче с жълто на устата, но носи кръвта на Черния Харън, от майка си. А Бръснаря...“

Виктарион го стисна под лакътя.

– Откажи!

Нют го изгледа, все едно че е полудял.

– Да му откажа? Земи и владетелски сан? Ти ли ще ме направиш лорд? – Дръпна се и стана, лицето му засия.

„А сега отнема и хората ми“, помисли Виктарион. Крал Юрон даде знак на лейди Хюет да напълни бокала му и го вдигна високо над главата си.

– Капитани и крале, вдигнете чаши за Владетелите на Четирите чита!

Виктарион пи с останалите. „Няма вино толкова сладко като вино, отнето от враг“. Някой му го беше казал веднъж. Баща му, или пък брат му Бейлон. „Един ден ще пия твоето вино, Вранско око, и ще ти взема всичко, което ти е било скъпо“. Но имаше ли нещо скъпо за Юрон?

– За утре се готвим отново да вдигнем платна – продължи кралят. – Напълнете бъчвите с изворна вода, вземете всеки чувал зърно и буре с говеждо, и толкова овце и кози, колкото можем да караме. Ранените, които са достатъчно здрави да могат да дърпат греблата, ще гребат. Другите ще останат тук, да помогнат на новите лордове да държат островите. Торволд и Червения гребец скоро ще се върнат с още провизии. Палубите ни ще вонят на прасета и пилци в пътя ни на изток, но ще се върнем с дракони.

– Кога? – Гласът беше на лорд Родрик. – Кога ще се върнем? Година? Три години? Пет? Вашите дракони са на цял свят отгук, а есента дойде. – Четеца крачеше бавно и редеше на висок глас всички опасности. – Галери пазят протоците Редвин. Дорнският бряг е сух и гол, четиристотин левги въртопи, скали и скрити плитчини, безнадеждно място за пристан където и да било. По-натат са Каменните стъпала, с техните бури и гнезда на лиски и мирски пирати. Ако хиляда кораба отплават,

триста може и да стигнат отвъд Тясното море... и после какво? Лис няма да ни посрещне с добре дошли, нито Волантис. Къде ще намерим прясна вода, храна? Първата буря ще ни пръсне из половината земя.

По сините устни на Юрон пробяга усмивка.

– Аз съм бурята, милорд. Първата буря и сетната. Водил съм „Тишина“ на по-дълги пътувания от това, и много по-опасни. Забравихте ли? Преплавал съм Димящото море и съм видял Валирия.

Всеки мъж тук знаеше, че Ориста още властва над Валирия. Самото море там вреше и димеше, а сушата гъмжеше от демони. Казваха, че всеки моряк, който дори само зърне огнените планини на Валирия, издигащи се над вълните, скоро ще умре от ужасна смърт, но Вранско око бе стигнал дотам и се беше върнал.

– Така ли? – попита тихо Четеца. Синкавата усмивка на Юрон се стопи.

– Четецо – отвърна във възцарилата се тишина, – дръж си по-добре носа заровен в книгите.

Виктарион долови напрежението в залата. Стана и гласът му прогърмя:

– Братко. Не отговори на въпросите на Харлоу.

Юрон сви рамене.

– Цената на робите се вдига. Ще продадем нашите роби в Лис и Волантис. Те, както и награбената тук плячка, ще ни дадат достатъчно злато да купим провизии.

– Търговци на роби ли сме вече? – попита Четеца. – И за какво? За дракони, които никой не е виждал? Нима ще гоним измислицата на някой пиян моряк до другия край на земята?

Думите му предизвикаха одобрително мърморене.

– Робският залив е много далече – провикна се Ралф Куция.

– И твърде близо до Валирия – ревна Квелон Хъмбъл. А Фрейлег Силния рече:

– Планински рай е близо. Викам там да търсим драконите.

Златните!

– Защо да плаваме по целия свят, като Мандър лежи пред нас? – извика от мястото си Алвин Шарп.

Ралф Стоунхауз Червения скочи на крака.

– Староград е по-богат, а Арбор – още повече. Флотът на Редвин е далече. Трябва само да протегнем ръка и да откъснем най-зрелия плод на Вестерос.

– Плод? – Кралското око изглеждаше по-скоро черно, нежели

синьо. – Само страхливец би откраднал плод, като може да вземе градината!

– Арбор искаме – провикна се Ралф Червения и други подеха вика му. Вранско око остави виковете да го залаят. После скочи от масата, награби размъкнатото си момиче под мишницата и го извлече със себе си от залата.

„Побягна като псе“. Властта на Юрон над Престола от Морски камък изведнъж му се стори съвсем не толкова здрава, колкото допреди няколко мига. „Няма да го последват до Робския залив. Може би все пак не са толкова продажни псета и глупци, колкото се боях“. Мисълта бе толкова радостна, че трябваше да пие за това. Пресуши чаша с Бръснаря да му покаже, че не го е яд за лордството му, макар и дошло от ръката на Юрон.

Слънцето беше залязло. Извън стените се спусна мрак, но факлите вътре горяха с ръждивооранжеви пламъци и димът им се сбираше на сив облак под дебелиите тавански греди. Пияни мъже заиграха танца на пръстите. По някое време Лукас Код Левака реши, че иска една от дъщерите на лорд Хюет, взе я върху една маса под писъците и хлиповете на сестрите и.

Виктарион усети, че някой го потупва по рамото. Един от синовете мелези на Юрон бе застанал зад него, десетгодишно момче с мазна коса и лице с цвета на кал.

– Мой баща иска говори с теб.

Виктарион се надигна и залитна. Беше едър и държелив на вино, ала все пак беше пил много. „Пребих я до смърт с моите ръце – помисли си, – но Вранско око я уби, когато си го натика в нея. Нямах избор“. Последва копелето извън залата и нагоре по витото каменно стълбище. Писъците от насилието и пиянският рев бавно заглъхваха, остана само тихото скърцане на ботуши по камък.

Вранско око беше взел спалнята на лорд Хюет с копелдашката му дъщеря. Момичето лежеше проснато голо на леглото и тихо похъркваше. Юрон стоеше до прозореца и пиеше от сребърна чаша. Беше заметнал самурения плащ, взет от Блектайд, нищо друго нямаше по себе си освен него и червената кожена кръпка на едното око.

– Като момче веднъж сънувах, че мога да летя – заяви той. – Щом се събудих, не можех... или поне така каза майстерът. Но ако е лъгал?

Виктарион вдиша мириса на море през отворения прозорец, макар вътре да вонеше на вино, на кръв и на секс. Студеният солен въздух прочисти главата му.

– Какво искаш да кажеш?

Юрон се обърна към него, подутите му синкави устни бяха кривнати в усмивка.

– Навярно можем да летим. Всички ние. Как бихме могли да разберем, ако не скочим от някоя висока кула? – Вятърът лъхна силно през отворения прозорец и развя самуреното му наметало. Имаше нещо скверно и смуцаващо в голотата му. – Никой не знае какво наистина може, ако не дръзне да скочи.

– Ето ти прозореца. Скачай. – Виктарион нямаше време за всичко това. Ранената ръка го болеше. – Какво искаш?

– Света. – Светлина от пламък блесна в окоето на Юрон. „Усмивхавщото се око“. – Ще пиеш ли чаша от виното на лорд Хюет? Няма вино толкова сладко като виното, взето от победен враг.

– Няма. – Виктарион извърна очи. – Покрий се.

Юрон седна и дръпна наметалото да прикрие слабините си.

– Забравил бях колко дребни и шумни са моите железнородени. Искам да им донеса дракони, а те реват за грозде.

– Гроздето е истинско. Човек може да се натъпче с грозде. Сокът му е сладък, дава вино. Драконите какво дават?

– Скръб. – Вранско око отпи от сребърната чаша. – Веднъж държаш драконово яйце в ей тази ръка, братко. Мирският магьосник се закле, че може да го измъти, ако му дам година и всичкото злато, което му е нужно. Когато ми омръзнаха извиненията му, го разпрах. Гледаше как се изхлузват червата му между пръстите и каза: „Но още нямаше година“. – Юрон се изсмя. – Крагорн умря, знаеш ли.

– Кой?

– Мъжът, който наду драконовия рог. Когато майстерът го отвори, дробовете му бяха изгорели и черни като сажди.

Виктарион потръпна.

– Покажи ми това драконово яйце.

– Хвърлих го в морето, бях се ядосал. – Юрон сви рамене. – Мисля си, че Четеца май е прав. Прекалено голям флот не би могъл да се задържи заедно на такова разстояние. Пътят ще е много дълъг и твърде опасен. Само най-добрите ни кораби и екипажи биха могли да се надяват, че ще доплават до Робския залив и ще се върнат. Железният флот.

„Железният флот е мой“, помисли Виктарион. Не каза нищо.

Вранско око напълни две чаши с някакво странно вино, което течеше гъсто като мед.

– Пий с мен, братко. Опитай това. – Подаде му едната чаша.

Капитанът я взе и я подуши подозрително. Отблизо изглеждаше по-скоро синьо, отколкото черно. Беше гъсто и мазно, с миризма на изгнила плът. Опита малка глътка и тутакси го изплю.

– Гадост. Да ме отровиш ли си решил?

– Да ти отворя очите съм решил. – Юрон отпи дълбоко от своята чаша и се усмихна. – „Вечерната сянка“, виното на магьосниците. Намерих едно буре, когато плених един галеас от Карт, с карамфилово масло, мускатов орех, четиридесет топа зелена коприна и четирима магове, които разправиха любопитна история. Един дръзна да ме заплаши, тъй че го убих и го дадох на другите да го изядат. Отначало отказваха да ядат от плътта на приятеля си, но като огладняха достатъчно, премислиха. Хората са месо.

„Бейлон беше луд, Ерон е още по-луд, а Юрон е най-лудият от всички“. Виктарион се обърна да си тръгне, но Вранско око каза:

– Един крал трябва да си има жена, да му даде наследници. Братко, имам нужда от теб. Ще идеш ли в Робския залив да ми докараш моята любима?

„И аз имах някога любима. – Ръцете на Виктарион се свиха в юмруци и капка кръв се плъзна и капна на пода. – Трябва да те пребия от бой, на кървави парчета да те разкъсам и да те дам за храна на раците, също като нея“.

– Ти имаш синове.

– Незаконни мелези, родени от курви и оплаквачки.

– От твоето тяло са.

– Като онова в нощното ми ведро. Никой не е толкова годин да седи на Престола от Морски камък, още по-малко на Железния трон. Не, за да направя наследник, достоен за него, ми трябва друга жена. Ожени ли се кракенът за дракона, братко, целият свят да се пази.

– Какъв дракон? – намръщи се Виктарион.

– Последната от родословната линия. Разправят, че била най-красивата жена на света. Косата ѝ била сребристозлатна, очите аметисти... но няма нужда да се осланяш на думата ми, братко. Сам иди в Робския залив, виж красотата ѝ и ми я доведи.

– Защо да го правя?

– От любов. От дълг. Защото кралят ти го заповядва. – Юрон се усмихна. – И заради Престола от Морски камък. Твой е, щом взема Железния трон. Ще ме наследиш, както аз наследих Бейлон... и твоите законни синове един ден ще го наследят.

„Моите синове“. Но за да има законен син, мъжът първо трябва да

има жена. Виктарион нямаше късмет с жените. „Даровете на Юрон са отровни – напомни си той, – ала все пак...“

– Изборът е твой, братко. Живей като раб или умри като крал. Смеш ли да летиш? Ако не скочиш, никога не ще разбереш.

Усмиващото се око на Юрон блесна с насмешка.

– Или искам твърде много от теб? Страшно си е да отплаваш чак отвъд Валирия.

– В ада мога да отведа Железния флот, ако трябва. – Виктарион отвори ръката си, дланта му беше червена от кръв. – Ще ида до Робския залив, да. Ще намеря тази жена дракон. И ще я доведа.

„Но не за теб. Ти отне жена ми и я опозори. Затова аз ще имам своята. Най-красивата жена на света. За мен“.

ДЖАЙМ

Полетата извън стените на Дари се разорваха отново. Плугове обръщаха изгорелите ниви и съгледвачите на сир Адам донесоха, че са видели жени в браздите да плевят бурена и волски впряг да разчиства нова земя за оран в крайнините на леса. Работниците по полето ги пазели десетина брадати мъже с брадви.

Когато Джайм и колоната му стигнаха до замъка, всички бяха избягали зад стените. Дари се оказа затворен за него също като Харънхъл. „Ледено посрещане от хора от моята кръв“.

– Извири с рога – заповяда той.

Сир Кенос Кайски смъкна от рамото си Рога на Хенрок и го наду. Докато чакаше от замъка да се отзоват, Джайм хвърли око на знамето, развяло се кафяво и пурпурно над барбикана на братовчедата му. Лансел явно беше събрал в диагонално раздвоения си герб лъва на Ланистър с орача на Дари. Видя в това ръката на чичо си, както и в брачния избор на Лансел. Домът Дари беше властвал над тези земи още откак андалите бяха покорили Първите хора. Сир Кеван несъмнено разбираше, че на сина му ще е по-леко да управлява, ако селяните виждат в него продължение на старата родословна линия, в смисъл че владее тези земи по брачно право, а не по кралски декрет. „Кеван трябваше да е Ръката на Томен. Харис Суифт е гаден блюдолизец и сестра ми е глупачка, ако си мисли друго“.

Портите на замъка бавно се отвориха.

– Братовчед ми няма да намери достатъчно място да настани хиляда души – обърна се Джайм към Силния глиган. – Ще вдигнем лагер под западната стена. Искам да се изкопае ров и да се набият колове. По тези места все още има банди разбойници.

– Трябва да са луди да нападнат сила като нашата.

– Луди или прегладнели. – Докато не научеше повече за тези разбойници и силата им, Джайм нямаше намерение да рискува. – Ров и колове – повтори той, преди да сръга с шпорите Чест към портата. Сир Дермът яздеше до него с щандарта с кралския елен и лъва, а сир Хюго Ванс с белия щандарт на Кралската гвардия. Джайм бе възложил на Ронет Червения задачата да отведе Уилис Мандърли в Девиче езеро, за да не му се налага да се грижи за него повече.

Пия яздеше със скуайърите на Джайм, на коня, който ѝ беше

намерил Пек.

– Този замък е като играчка – чу я да казва. „Не познаваше друг дом освен Харънхъл. Всеки замък в кралството ще й изглежда малък, освен Скалата“.

Джосмин Пекълтън й обясняваше същото.

– Не бива да съдиш по Харънхъл. Черния Харън го е строил прекалено голям.

Пия го слушаше сериозна като момиченце, поучавано от септата си. „Тя си е точно това, момиченце в женско тяло, наранено и уплашено“. Пек обаче се привързваше към нея. Джайм подозираше, че момчето още не е познало жена, а Пия си беше достатъчно хубава, стига да си държи устата затворена. „Нищо лошо няма, ако легне с нея. Стига тя да поиска“.

Един от мъжете на Планината бе посегнал да я изнасили в Харънхъл и изглеждале искрено объркан, когато Джайм заповяда на Илин Пейн да му отсече главата.

– Имах я и преди, сто пъти – повтаряше нещастникът, докато го смъкваша на колене. – Сто пъти, милорд. Всички й се изредихме. – Когато сир Илин показа главата му на Пия, тя се усмихна през избитите си зъби.

По време на боевете Дари беше сменял на няколко пъти страната и замъкът бе подпален веднъж и оплячкосан два пъти, но Лансел явно не пестеше време за възстановителните работи. Крилата на портата бяха нови, грубо одялани дървени талпи, подсилени с железни пъпки. На мястото на изгорялата конюшня вдигаха нова. Стъпалата към цитаделата бяха подменени, както и кепенците на много прозорци. Черното по каменните зидове показваше къде са близали пламъците, но времето и дъждовете щяха да го заличат.

По бойниците обикаляха стрелци с арбалети, някои в пурпурни плащове и шлемове с лъвската грива, други – в синьото и сивото на дома Фрей. Когато Джайм подкара в лек тръс през двора, под краката на Чест се разхвърчаха пилци, забляяха овци и го зяпнаха навъсени селяци. „Въоръжени селяци“, не пропусна да отбележи той. Някои държаха коси, други – криваци, трети – остро наточени мотики. Мяркаха се и брадви тук-там, а забеляза и неколцина брадати мъже с червени седемлъчи звезди, пришити на опърпаните мръсни ризи. „Още проклетни врабци. Откъде дойдоха всички те?“

От чичо му Кеван нямаше и помен. Нито от Лансел. Само един майстер се появи да го поздрави, сивото расо плющеше около

мършавите му крака.

– Лорд-командир, за Дари е висока чест тази... неочаквана визита. Трябва да ни простите, че не сме се подготвили. Бяхме разбрали, че сте тръгнали за Речен пад.

– Дари беше на пътя ми – излъга Джайм. „Речен пад ще почака“. А ако случайно обсадата се окаже приключила, преди да стигне до замъка, щеше да си спести необходимостта да вдигне оръжие срещу дома Тарли.

Слезе и подхвърли юздите на Чест на едно конярче.

– Ще намеря ли чичо си тук? – Нямаше нужда да уточнява името. Сир Кеван беше единственият му жив чичо, последният оцелял син на Титос Ланистър.

– Не, милорд. Сир Кеван ни остави след сватбата. – Майстерът подръпна металната верига на шията си, сякаш изведнъж му беше станала много тясна. – Знам, че лорд Лансел ще се радва да се види с вас... и всичките ви доблестни рицари. Макар че трябва с болка да ви призная, Дари не може да изхрани толкова.

– Носим си провизии. А вие сте?

– Майстер Отомор, ако благоволи милорд. Лейди Америкей искаше да ви посрещне лично, но се грижи за подготовката на пира във ваша чест. Надява се, че ще ни зачетете с присъствието си тази вечер, с вашите главни рицари и командири.

– Топла храна ще е добре дошла. Дните бяха студени и мокри. – Джайм огледа брадатите лица на врабците из двора. „Твърде много са. И твърде много Фрей също така“. – Къде ще намеря Хардстоун?

– Получихме съобщение за разбойници отвъд Тризъбеца. Сир Харвин взе със себе си петима рицари и двама стрелци и отиде да се разпраща с тях.

– А лорд Лансел?

– Усамотил се е в молитвите си. Заповядал ни е по никакъв повод да не го безпокоим, докато се моли.

„Двамата със сир Бонифер ще си допаднат“.

– Добре. – Щеше да има достатъчно време да поговори с братовчед си по-късно. – Покажете ми стаята и поръчайте да донесат вана.

– Ако не възразявате, настанили сме ви в Цитаделата на Орача. Ще ви заведем.

– Знам пътя. – Джайм познаваше замъка. Двамата с Церсей бяха гостували тук два пъти, веднъж на път за Зимен хребет с Робърт и отново – на връщане за Кралски чертог. Макар и малък като за замък, беше

все пак по-голям от хан, с добър ловен терен покрай реката. Робърт винаги с огромно удоволствие се възползваше от гостоприемството на поданиците си.

Цитаделата си беше точно както я помнеше.

– Стените още са голи – отбеляза Джайм, докато майстерът го водеше през галериите.

– Лорд Лансел се надява някой ден да ги покрие с гоблени – отвърна Отомор. – Сцени на благочестие и свята набожност.

„Благочестие и набожност“. Нищо не му оставаше, освен да се изсмее. Стените бяха пак така голи и при първото му гостуване. Тирион бе посочил квадратите по-тъмен камък, където бяха висели гоблени. Сир Реймън можеше да ги е свалил, но не можеше да свали следите, които бяха оставили. По-късно Дяволчето беше бутнал шепа сребърни елени на един от слугите на Дари за ключа на мазето, където бяха скрити липсващите гоблени. Показа ги на Джайм, ухилен на светлината на свещта: тъкани портрети на всички крале Таргариен, от първия Егон до втория Енис.

– Ако кажа на Робърт, току-виж направил *мен* лорд на Дари – каза с кикот джуджето.

Майстер Отомор го отведе на най-горния етаж на цитаделата.

– Вярвам, че тук ще ви е удобно, сир. Има и нужник, шом естество-то позове. Вътрешният ви прозорец е с изглед към гората на боговете. Спалнята е съседна на нейно благородие, с килиите на слугите помежду им.

– Това са покоите на самия лорд Дари.

– Да, милорд.

– Братовчед ми е много мил. Нямах намерение да лишавам Лансел от собствената му спалня.

– Лорд Лансел проспива в септата.

„Преспива с Майката и Девата, след като си има топла жена само през една врата?“ Джайм не знаеше да се засмее ли, да заплаче ли. „Може би се моли курът му да се втвърди“. В Кралски чертог се носеше клюка, че раните на Лансел са го направили неспособен като мъж. „Все пак би трябвало да има достатъчно разум поне да опитва“. Властта на братовчед му над новите земи нямаше да е сигурна, докато не направеше син на жена си. Джайм започна да съжالياва, че е дошъл. Благодарни на Отомор, напомни му за банята и поръча да му пратят Пек.

Спалнята на лорда беше променена след последното му гостуване, но не към по-добро. Вместо някогашния хубав мирски килим подът

беше застлан с груби сплъстени черги, а всички мебели бяха нови и грубо издялани. Ложето на сир Реймън Дари можеше да побере шест души и беше с кафяви кадифени завеси и стълбове от дъб, резбовани на лози и листа. Постелята на Лансел беше груб степен сламеник, постлан под прозореца, където първият слънчев лъч със сигурност щеше да го събуди. Старото легло навярно беше изгорено или потрошено, или откраднато, но все пак...

Щом донесоха коритото, Лю събу бутушите на Джайм и му помогна да свали златната си ръка. Пек и Гарет донесоха вода, а Пия му намери чисто облекло, в което да отиде на вечеря. Момичето го погледна свенливо, докато смъкваше жакета. Джайм изпита неудобство, щом очите му се спряха на извивката на бедрото и на гърдите ѝ под грубата кафява рокля. Неволно през ума му минаха нещата, които Пия му беше шепнала в Харънхъл, когато Кибърн я беше пратил да стопли ложето му. „Понякога, когато съм с някой мъж, затварям очи и си представям, че вие сте върху мен“, точно така бе казала.

Беше благодарен, когато водата в коритото стана достатъчно дълбока да скрие възбудата му. Щом се отпусна в нея, си спомни за друга една баня, която бе споделил с Бриен. Мъчеше го треска и беше премалял от загубата на кръв, а горещината толкова го замая, че неволно заговори неща, които бе по-добре да премълчи. Този път нямаше извинение. „Не забравяй клетвата си. Пия е по-годна за леглото на Тирион, отколкото за твоето“.

– Подай ми сапун и четка – каза на Пек. – Пия, можеш да си вървиш.

– Да, милорд. Благодаря, милорд. – Покри устата си с шепа, докато говореше, да скрие счупените си зъби.

– Искаш ли я? – попита той Пек, щом тя излезе. Скуайърът почервеня като цвекло.

– Ако и тя те иска, вземи я. Не се съмнявам, че ще те научи на някои неща, които ще са ти от полза в брачната нощ, а и едва ли ще ѝ оставиш копеле. – Пия беше отваряла краката си за половината войска на баща му, без нито веднъж да зачене; най-вероятно беше ялова. – Но ако легнеш с нея, бъди мил.

– Мил ли, милорд? Как... как да...

– Сладки думи. Нежни милувки. Не искаш да се жениш за нея, но докато спите, отнасяй се с нея като със своята младоженка.

Младокът кимна.

– Милорд, но... къде бих могъл да я взема? Никъде няма място за...

за...

– Да останете насаме? – Джайм се усмихна широко. – Вечерята ще е няколко часа. Този сламеник изглежда степан, но ще свърши работа.

Пек се ококори.

– Леглото на милорд?

– Ако Пия си знае работата, ти самият ще се чувстваш като лорд, щом свършите. – „А и някой все пак трябва да го използва тоя жалък сламеник“.

За нощния пир Джайм Ланистър облече жакет от червено кадифе на ивици от златоткан плат, със златна верижка, обсипана с черни диаманти. Върза си и златната ръка, излъскана до блясък. Мястото не беше подходящо за бялото. Дългът му го чакаше в Речен пад, по-тъмна нужда го беше довела тук.

Голямата зала на Дари можеше да се нарече „голяма“ само от учтивост. От стена до стена бяха разпънати груби подвижни маси на магарета, а таванските греди бяха почернели от пушек. Джайм го настаниха на подиума, вдясно от празния стол на Лансел.

– Братовчед ми няма ли да вечеря с нас? – попита той, щом седна.

– Милорд предпочита да пости – отвърна жената на Лансел, лейди Америкей. – Поболял се е от скръб по горкия Върховен септон. – Беше дългокрака, с пълни гърди, налято осемнайсетгодишно момиче; здрава брантия на вид, макар че дребното ѝ лице леко напомняше на Джайм за покойния му и непрежалим братовчед Клеос, който винаги му беше приличал някак на невестулка.

„Пости? Той е още по-голям глупак, отколкото очаквах“. Братовчед му трябваше да набляга да направи на вдовицата наследниче с лице на невестулка, вместо да пости до смърт. Интересно какво ли щеше да каже сир Кеван за новото увлечение на сина си? Дали това не бе причината чичо му така изведнъж да си тръгне?

Над купите с бобена супа с бекон лейди Америкей разказа на Джайм как първият ѝ съпруг бил убит от Сандор Клегейн, докато Фрей още се биеха с Роб Старк.

– Молях го да не тръгва, но Пейт беше, ох, *толкова* храбър, закле се, че щял лично да убие онова чудовище. Искаше да си спечели слава.

„Всички искаме“.

– Когато бях скуайър, си казвах, че един ден аз ще убия Смеещия се рицар.

– Смеещия се рицар? – учуди се тя. – Кой е той? „Планината от детството ми. Не толкова голям, но два пъти по-луд“.

– Един разбойник, умря отдавна. Ваше благородие няма защо да се притеснява.

Устната на Амерей потрепери. Сълзи рукнаха от кафявите ѝ очи.

– Трябва да простите на дъщеря ми – намеси се една възрастна дама. Лейди Амерей беше довела цяла тумба Фрей със себе си в Дари: сестра, чичо, разни братовчеди... и майка си, самата тя Дари по род. – Още скърби за баща си.

– Разбойниците го *убиха* – изхлипа лейди Амерей. – Татко отиде само да откупи Петир Пъпката. Занесе им златото, което поискаха, а те въпреки това го овесиха.

– *Обесиха*. Ами. Баща ти не беше гоблен да го овесят. – Лейди Мария отново се обърна към Джайм. – Вярвам, че го познавахте, сир.

– Бяхме заедно скуайъри някога, в Крейкхол. – Не можеше да твърди, че са били приятели. Когато Джайм беше пристигнал, Мерег Фрей безчинстваше в замъка, тормозеше всички по-малки момчета. „После се опита да набие и мен“. – Беше... много силен. – Нищо друго похвално не можа да му хрумне. Мерет беше бавен, тромав и тъп, но *силен*.

– Били сте се заедно срещу Братството на Кралския лес. – Лейди Амерей подсмъркна. – Татко често ми е разказвал истории.

„Татко се дуеше и лъжеше, искаш да кажеш“.

– Така е. – Главният принос на Фрей за битката бе да прихване мръсна пъпка от една лагерна курва и да се остави да го плени Белия фавн. Разбойническата кралица беше жигосала герба си на задника му, преди да го върне срещу откуп на Съмнър Крейкхол. Мерет не можеше да седне две седмици, макар Джайм да се съмняваше, че нажеженото желязо е било толкова гадно, колкото котлетата с лайна, които другите скуайърчета го накараха да изяде, щом се върна. „Момчетата са най-жестоките същества на земята“. Нагласи златната си ръка около чашата с вино и я вдигна. – Светла му памет на Мерет. – По-лесно беше да пие, отколкото да говори за него.

След тоста лейди Амерей престана да плаче и разговорът на масата се насочи към вълците, от четирикракия вид. Сир Дануел Фрей твърдеше, че били повече, отколкото помнел и дядо му.

– Изгубили са всякакъв страх от хора. Глутници нападناха обоза ни на път от Близнаците. Стрелците трябваше да надупчат десетина-петнайсет, преди другите да побягнат.

Сир Адам Марбранд призна, че и тяхната колона била срещнала подобни трудности на път от Кралски чертог.

Джайм се съсредоточи върху гошавката. Късаше зальци хляб с

лявата ръка и опипваше чашата вино с дясната. Гледаше как Адам Марбранд ухажва момичето до него, гледаше как Стефон Суифт разиграва битката за Кралски чертог с парченца хляб, орехи и моркови. Сир Кенос дръпна едно слугинче да седне в скута му и взе да го подканя да му погали рога, а сир Дермът забавляваше някакви скуайъри с приказки за рицарски подвизи из Дъждовния лес. По-надолу на масата Хюго Ванс беше затворил очи. „Разсъждава над загадките на живота – помисли Джайм. – Или просто е решил да дремне между двете блюда“. Обърна се отново към лейди Мария.

– Разбойниците, които са убили съпруга ви... бандата на Берик ли беше?

– И ние така помислихме отначало. – Косата на лейди Мария беше посребряла, но тя все още бе чаровна жена. – Убийците се пръснаха, след като оставиха Старите камъни. Лорд Випрен проследи една банда до Тържището, но там ги изгубил. Черния Уолдър поведе хрътки и ловци в Блатото на Хаг след другите. Селяните отричаха да са ги видели, но като ги подложиха на по-суров разпит, запяха друга песен. Говореха за едноок мъж и за друг, с жълт плащ... и за жена, загърната в наметало и с качулка.

– Жена? – Човек да помисли, че Белия фавн е научила Мерет да стои настрана от брантии разбойнички. – Имаше една жена в Братството на Кралския лес.

– Знам за нея. – „Как не, след като си остави дамгата върху мъжа ми“, намекваше тонът ѝ. – Казват, че Белия фавн била млада и красива. Тази забулена жена не е нито едното, нито другото. Селяните, които са я видели, са убедени, че лицето ѝ било раздрано и с белези, а очите ѝ били страшна гледка. Твърдят, че тя предвождала разбойниците.

– Предвождала ги? – Беше му трудно да го повярва. – Берик Дондарион и червеният жрец...

– ...не са ги видели. – Лейди Мария го каза съвсем убедено.

– Дондарион е мъртъв – избуботи Силния глиган. – Планината е забил нож в окото му, имаме хора, които са го видели.

– Това е едната приказка – намеси се Адам Марбранд. – Други казват, че лорд Берик не може да бъде убит.

– Според сир Харвин това са лъжи. – Лейди Америкер засука кичурче коса на пръста си. – Той ми е обещал главата на лорд Берик. Много е галантен. – Страните ѝ се изчервиха под сълзите.

Джайм си спомни за главата, която бе поднесъл на Пия. Само дето не чу кикота на малкия си брат. „Къде се дяна даването на цветя на

жените?“, щеше да попита Тирион. Щеше да добави и няколко по-цветисти думи по адрес на Плум, макар че *галантен* нямаше да е сред тях. Братята на Плум бяха едри месести типове с дебели вратове и червендалести лица; шумни и похотливи, бързи на смях и бързи на гняв, и бързо прощаваха. Харвин беше друга порода Плум – с корав поглед и мълчалив, непрощаващ... и смъртно опасен с чука в ръката. Добър мъж да командва гарнизон, но не и мъж за любов. „Макар че...“ Джайм се взря в лейди Америкей.

Слугите разнасяха рибното блюдо – речна щука, печена с дъхави билки и скълцани орехи. Дамата на Лансел я опита, одобри я и нареди първата порция да се поднесе на Джайм. Докато поставяха платото пред него, тя се наведе над стола на съпруга си и докосна златната му ръка.

– *Ви*е бихте могли да убиете лорд Берик, сир Джайм. Убили сте Смеещия се рицар. Моля ви, милорд, от все сърце ви моля, останете и ни помогнете да се справим с лорд Берик и Хрътката. – Бледите ѝ пръсти погалиха неговите златни.

„Да не би да си мисли, че го усещам?“

– Мечът на Утрото уби Смеещия се рицар, милейди. Сир Артур Дейн, по-добър рицар от мен. – Джайм издърпа златните си пръсти и отново се обърна към лейди Мария. – Докъде е проследил Черния Уолдър тази забулена жена и хората ѝ?

– Хрътките му отново са хванали миризмата им на север от блатото – отвърна старата дама. – Кълне се, че бил на не повече от половин ден зад тях, когато изчезнали в Шийката.

– Да изгният там – заяви бодро сир Кенос. – Ако боговете са добри, ще ги глътне плавунът или ще ги изядат лъвогущерите.

– Или ще ги приберат жабоядците – рече сир Дануел Фрей. – Не изключвам блатните хора да предлагат подслон на разбойниците.

– Де да бяха само те – въздъхна лейди Мария. – Някои от речните лордове също са като ръка в ръкавица с хората на Берик Дондарин.

– Простолодието също – изсумтя дъщеря ѝ. – Сир Харвин казва, че ги крият и ги хранят, а като ги попита накъде са заминали, лъжат. Да лъжат собствените си господари, моля ви се!

– Заповядайте да им отрежат езиците! – подкани ги Силния глиган.

– Големи отговори ще получите тогава, няма що – каза Джайм. – Ако искате помощта им, трябва да ги накарате да ви заобичат. Точно това направи Артур Дейн, когато тръгнахме срещу Братството на Кралския лес. Плащаше на селяците храната, която изяждахме, отнасяше тъжбите им на крал Ерис, разшири пасищата около селата им, дори им

спечели правото да сечат дърва всяка година и да свалят по някоя от кралските сърни през есента. Горските хора разчитаха на Тойн да ги защити, но сир Артур направи за тях повече, отколкото Братството можеше изобщо да се надява, и ги спечели на наша страна. След това останалото беше лесно.

– Лорд-командирът говори мъдро – съгласи се лейди Мария. – Никога няма да се отървем от тези разбойници, докато простолюдието не заобича лорд Лансел толкова, колкото някога обичаха баща ми и дядо ми.

Джайм погледна към празното място на братовчед си. „Само че Лансел никога няма да спечели любовта им с молитви“. Лейди Америкей нацупи устничици.

– Сир Джайм, моля ви, не ни изоставяйте. Милорд се нуждае от вас, както и аз. Времената са ужасни. В някои нощи не мога да спя от страх.

– Мястото ми е при краля, милейди.

– Аз ще дойда – предложи се Силния глиган. – Щом свършим с Речен пад, ще ме засърби за нов бой. Не че Берик Дондарион ще ми даде бой. Помня го от турнирите преди години. Хубав младок беше, с красив плащ. Обаче си беше слабак.

– Това е било, преди да умре – намеси се младият сир Арууд Фрей. – Селяците казват, че смъртта го е променила. Можеш да го убиеш, но няма да остане мъртъв. Как да се биеш с такъв като него? А и Хрътката. В Солниците е убил двацет души.

Силния глиган се изсмя.

– Двацет ханджии сигурно. Двацет слуги, напикали се в гашите си. Двацет просеци братя, въоръжени с паници. Не двацет рицари. Не мен.

– В Солниците имаше един рицар – настоя сир Арууд. – Скрил се зад стените си, докато Клегейн и побеснелите му псета вилнеели из градчето. Не сте видели нещата, които е направил, сир. Аз видях. Когато вестта дойде в Близнаците, тръгнах с Харис Хайг и брат му Донел, с петдесет мъже, стрелци и ратници. Мислехме, че е работа на лорд Берик, и се надявахме да уловим дирята му. В Солниците е останал само замъкът, а сир Куинси беше толкова изплашен, че не щеше да отвори портите си и ни крещеше от бойниците. Останалото са кости и пепел. Цялото градче. Хрътката изгорил всички сгради, изклал мъжете и си тръгнал със смях. Жените... няма да повярват какво беше направил с някои. Няма да говоря за това на маса. Призля ми, като го видях.

– Аз плаках, като го чух – каза лейди Америкей.

Джайм отпи от виното си.

– Откъде сте сигурен, че е бил Хрътката? – Както го описвах, приличаше повече на работа на Грегър, отколкото на Сандор. Да, Сандор беше корав и жесток, но истинското чудовище на дома Клегейн беше брат му.

– Видели са го – отвърна сир Арууд. – Шлемът му не може да се събърка лесно, нито да се забрави, а имаше и неколцина оцелели, които да разкажат. Едно насилено от него момиче, няколко момчета, които се скрили, жена, затисната под овъглена греда, рибарите, които гледали каспапницата от лодките си...

– Не го наричайте каспапница – промълви лейди Мария. – Така обиждате честните касапи. Солниците... Това е дело на пъклен звяр в човешка кожа.

„Време за зверове – помисли Джайм. – За лъвовете, вълци и побеснели псета, за гарвани и врани“.

– Зла работа. – Силният глиган си напълни отново чашата. – Лейди Мария, лейди Америкей, злочестината ви ме трогна. Имате думата ми: щом падне Речен пад, ще се върна да заловя Хрътката и да ви го убия. Псета мен не ме плашат.

„Точно това – би трябвало“. И двамата бяха едри и силни, но Сандор Клегейн беше по-бърз и се биеше с диващина, на която Лайл Крейкхол не можеше и да се надява, че ще устои.

Но лейди Америкей беше възхитена.

– Вие сте истински рицар, сир Лайл, така готов да помогнете на една отчаяна дама.

„Добре поне, че не се нарече «девица»!“ Джайм посегна за чашата си и я събори. Ленената покривка попи виното. Сътрапезниците му се престориха, че не забелязват. „Вежливостта на знатната трапеза“, каза си, но си беше чисто съжаление. Стана рязко.

– Милейди. Моля да ме извините. Лейди Америкей го погледна стъписана.

– Искате да ни напуснете? Сега ще дойде сърнешкото, и скопени петлета, пълнени с праз и гъби.

– Не се съмнявам, че са чудесни, но за съжаление не мога да изям и хапка повече. Трябва да видя братовчед си. – Джайм се поклонил и ги оставил с вечерята им.

В двора също ядяха. Вrabците се бяха събрали около десетина огъня да се сгреят и да погледат цвърчащите тлъсти наденици над пламъците. Бяха поне стотина. „Безполезни гърла“. Джайм се зачуди колко ли

наденици е заделил братовчед му и как смята да *изхрани* врабците, след като свършат. „Зимата ще ядат плъхове, освен ако не съберат жътва“. Толкова късно есента вероятността за още една реколта не беше добра.

Намери септата във вътрешния двор на замъка – седемстенна постройка без прозорци, наполовината дървена, с резбовани врати и покрив от каменни плочи. На стъпалата седяха трима врабци. Станаха, когато Джайм се приближи.

– Къде отивате, милорд? – попита единият, най-дребният от тримата, но с най-голямата брада.

– Вътре.

– Негово господарство е вътре, моли се.

– Негово господарство е мой братовчед.

– Ами тогаз, милорд – заговори друг врабец, едър и плешив, със седемлъча звезда, изрисувана над едното му око, – значи няма да искате да притеснявате братовчед си в молитвите му.

– Лорд Лансел моли Баштата Свише за напътствие – каза третият, беше безбрад. Джайм го беше взел за момче, но гласът издаде, че е жена, облечена в дрипи и с ръждясала плетена ризница. – Моли се за душата на Върховния септон и на всички други, които загинаха.

– И утре ще има мъртви – отвърна й Джайм. – Баштата Свише има повече време от мен. Знаете ли кой съм?

– Някой лорд – рече едрият, със звездното око.

– Някой сакат – рече дребният с голямата брада.

– Кралеубица – рече жената. – Но ние не сме крале, само Бедни братя, а вие не можете да влезете, освен ако негово господарство не каже, че можете. – Опипа дебелия кривак с шиповете в ръцете си, а дребният надигна брадва.

Вратите зад тях се отвориха.

– Пуснете братовчед ми да влезе с мир, приятели – рече тихо Лансел. – Очаквах го.

Врабците се отдръпнаха.

Лансел изглеждаше по-слаб, отколкото в Кралски чертог. Беше бос и облечен в дълга проста туника от небоядисана вълна, в която приличаше повече на просяк, отколкото на лорд. Темето му беше гладко обръснато, но брадата не бе пораснала много. Да я нарече човек прасковен мъх щеше да е обида за прасковата. Връзваше се странно с белите косми около ушите му.

– Братовчедо – заговори Джайм, щом останаха сами в септата, – да не си си изгубил проклетия ум?

– По-скоро бих казал, че съм намерил вратата си.

– Къде е баща ти?

– Замина. Скарахме се. – Лансел коленичи пред олтара на другия си Баща. – Ще се помолиш ли с мен, Джайм?

– Ако се помоля хубаво, Бащата ще ми даде ли нова ръка?

– Не. Но Воинът ще ти даде кураж, Ковачът ще ти влее сила, а Старицата ще ти даде мъдрост.

– Ръка ми трябва на мен. – Седемте богове се извисяваха над резбованите си олтари, тъмното дърво лъщеше на светлината на свещите, миришеше на тамян. – Тук ли спиш?

– Всяка нощ си правя постеля под различен олтар и Седмината ми пращат видения.

Белор Блажения някога също беше имал видения. „Особено когато е постил“.

– От колко време не си ял?

– Вратата ми дава всичката храна, от която се нуждая.

– Вратата е като каша. Мляко и мед е по-добре.

– Сънувах, че ще дойдеш. Сънувах, че знаеш какво съм сторил. Как съгреших. Ти ме уби заради това.

– По-скоро сам ще се убиеш с този пост. Белор Блажения не се ли е докарал до гроба с постенето си?

– „Седемлъчката звезда“ казва, че животът ни е като пламъче на свещ. Всеки блуждаещ полъх на вятъра може да го угаси. В този свят смъртта никога не е далече и седем ада чакат грешниците, неразказали се за греховете си. Моли се с мен, Джайм.

– Ако го направя, ще изядеш ли паница каша? – Братовчед му не отговори и Джайм въздъхна. – Би трябвало да спиш с жена си, а не с Девата. Трябва ти син с кръв на Дари, ако искаш да запазиш този замък.

– Купчина стари камъни. Никога не съм молил за него. Не съм го искал. Исках само... – Лансел сви рамене. – Седмината да ме спасят дано, колко исках да съм тебе.

Джайм се засмя насила.

– По-добре да си мене, отколкото Блажения Белор. Дари има нужда от лъв, братовчедо. Както и малката ти Фрей. Тя се подмокря между краката всеки път, щом се спомене за Хардстоун. Ако не е спала още с него, скоро ще го направи.

– Ако го обича, желая им радост един с друг.

– Един лъв не бива да носи рога. Ти я взе за жена.

– Изрекох някакви си думи и й дадох червеното наметало, но само

за да угодя на баща ми. Бракът изисква консумиране. Крал Белор е бил принуден да се венчае за сестра си Даена, но не са живели като мъж и жена и той я отхвърлил веднага щом взел короната.

– За кралството щеше да е по-добре, ако беше затворил очи и я беше наебал. Достатъчно история знам, за да го разбера. Все едно, ти едва ли ще минеш за Белор Блажения.

– Няма – призна Лансел. – Той е бил рядък дух, чист, храбър и невинен, недокоснат от злините на света. Аз съм грешник, много и много имам да изкупувам.

Джайм сложи ръка на рамото му.

– Какво знаеш ти за греха, брат'чед? Аз убих своя крал.

– Храбрият мъж убива с меч, страхливецът – с вино. И двамата сме кралеубийци, сир.

– Робърт не беше истински крал. Някои дори биха казали, че еленът е естествена плячка за лъва. – Джайм усети костите под кожата на братовчед си... и още нещо. Носеше козинява риза под туниката. – Какво друго си сторил, че да е нужно толкова изкупление? Каж ми.

Братовчед му наведе глава, по страните му потекоха сълзи. Тези сълзи бяха отговорът, който търсеше Джайм.

– Убил си краля... а после си нашибал кралицата.

– Изобщо не...

– ...не си лягал с милата ми сестричка? – „Каж ми го! Каж ми го!“

– Не излях семето си в... в нейната...

– ...путка? – предложи Джайм.

– ...утроба – довърши с неохота Лансел. – Не е измяна, ако не свършиш вътре. Предложих ѝ утеха, след като кралят умря. Ти беше пленник, баща ти беше на бойното поле, а брат ви... тя се боеше от него, и с пълно право. Заради него я излъстих.

– Нима? – „Лансел и сир Озмунд, и кой още? Частта за Лунното момче само подигравка ли беше?“ – Принуди ли я?

– Не! Аз я обичах. Искях да я защитя.

„Искал си да си мене“. Призрачните пръсти го засърбяха. В деня, в който сестра му бе дошла в Кулата на Белия меч да го помоли да отхвърли клетвите си, се беше изсмяла, след като ѝ отказа, и се похвали, че го е лъгала хиляда пъти. Джайм го беше приел за непохватен опит да го нарани, както я беше наранил той. „Може да е било единствената истина, която ми е казвала“.

– Не мисли лошо за кралицата – замоли го Лансел. – Всяка плът е слаба, Джайм. Нашият грях не причини никаква вреда. Никакво...

копеле.

– Мда. Копелетата рядко се пръкват върху корема. – Зачуди се какво ли щеше да каже братовчед му, ако признаеше собствените си грехове, трите измени, които Церсей бе нарекла Джофри, Томен и Мирцела.

– Бях се ядосал на Нейно величество след битката, но Върховният септон каза, че трябва да ѝ простя.

– Признал си греховете си на Негова върховна святост, нали?

– Той се моли за мен, когато бях ранен. Беше добър човек. „Сега е мъртъв“. Имаше ли представа братовчед му какъв плод бяха родили душите му?

– Лансел, ти си един проклет глупак.

– Не споря – отвърна Лансел. – Но глупостта я загърбих, сир. Помолих Бащата Свише да ми посочи пътя и той го стори. Отказвам се от тази владетелска титла и от тази жена. Хардстоун е добре дошъл и за двете, ако иска. Утре се връщам в Кралски чертог и вричам меча си на новия Върховен септон и на Седмината. Решен съм да положа клетвата и да се присъединя към Синовете на Война.

Хлапакът говореше безсмислици.

– Синовете на Война са извън закона от триста години.

– Новият Върховен септон ги е възродил. Разпратил е призив към доблестни рицари да обрекат живота и мечовете си в служба на Седмината. Бедните братя също ще бъдат възстановени.

– И как ще го позволи Железният трон? – Един от ранните крале Таргаринен беше водил безкрайни битки, за да премахне двата военни ордена, спомни си Джайм, макар да не помнеше кой точно. Мегор може би, или Джеерис. „Тирион щеше да го знае“.

– Негова върховна святост пише, че крал Томен е дал съгласието си. Ще ти покажа писмото, ако искаш.

– Дори това да е вярно... ти си лъв от Скалата, ти си *лорд*. Имаш замък, жена, земи, които да браниш, хора да закриляш. Ако боговете са добри, ще имаш синове от своята кръв, които да те наследят. Защо трябва да отхвърлиш всичко това заради... някаква клетва?

– Ти защо го направи? – попита тихо Лансел.

„За чест – можеше да отвърне Джайм. – За слава“. Но щеше да е лъжа. Честта и славата имаха своето място, но най-вече беше заради Церсей. От устните му се изтръгна смях.

– По Върховния септон ли си хукнал, или по милата ми сестра? Моли се за това, братовчед. Моли се *здраво*.

– Ще се молиш ли с мен, Джайм?

Огледа септата и боговете. Майката, изпълнена с милост. Бащата, строгия съдник. Воина, с ръката на меча. Странника в сенките, с получовешкото му лице, скрито под дълбоката качулка на мантията му. „Мислех, че аз съм Воинът, а Церсей е Девата, а през цялото време тя беше Странникът, скрила истинското си лице от погледа ми“.

– Моли се заради мен, ако искаш – отвърна на братовчед си. – Забравил съм всички думи.

Врабците още бяха на стъпалата.

– Благодаря ви – каза им Джайм. – Вече се чувствам наистина свят.

А после намери сир Илин и два меча.

Дворът на замъка беше пълен с очи и уши. За да се отърват от тях, подириха гората на боговете на Дари. Там врабци нямаше, само голи и унили дървета с дращеци небето черни клони. Килим от сухи листа прашеше под нозете им.

– Виждате ли онзи прозорец, сир? – Джайм посочи с върха на меча. – Там беше спалнята на Реймън Дари. Където спа крал Робърт, на връщането ни от Зимен хребет. Спомнете си, че дъщерята на Нед Старк избяга, след като вълкът ѝ наръфа Джоф. Сестра ми искаше момичето да изгуби ръка. Старото наказание за посегателство върху особа от кралска кръв. Робърт ѝ каза, че е жестока и луда. Караха се половина нощ... е, Церсей се караше, Робърт пиеше. След полунощ кралицата ме повика. Кралят хъркаше проснат на мирския килим. Попитах сестра ми дали иска да го отнесе в леглото. Каза ми, че нея трябва да отнесе на леглото, и си смъкна робата. Взех я върху ложето на Реймън Дари, след като прекрчих през Робърт. Ако кралят се беше събудил, щях да го убия на място. Нямаше да е първият крал, умрял от меча ми... но онази история я знаете, нали? – Замахна към един дебел клон и го отсече. – Докато я шибях, Церсей викаше: „Искам!“ Мислех, че е за мен, но тя искаше момичето на Старк, саката или мъртво. – „Нещата, които правя от любов“. – Беше чиста случайност, че един от хората на Старк намери момичето преди мен. Ако я бях спипал пръв...

Белезите от шарката по лицето на сир Илин бяха като черни дупки на светлината на факела. Тъмни като душата на Джайм. А от устата му излезе онзи грак.

„Смее ми се“, разбра Джайм Ланистър.

– И ти си шибал сестра ми, пъпчив кучи сине – изсъска той. – Добре, затвори си проклетата уста и ме убий, ако можеш!

БРИЕН

Септрията се издигаше на един остров на половин миля от брега, където широкото устие на Тризъбеца още повече се уширяваше, за да целуне Рачешкия залив. Дори от брега се виждаше, че е богат и тучен. Склонът му бе покрит с терасирани ниви, с рибарници долу и вятърна мелница на билото – крилата от дърво и платно бавно се въртяха. Овце пасяха по склона, щъркели газеха из плитчините около салджийския пристан.

– Солниците са оттатък – каза септон Мерибалд и посочи на север над залива. – Братята ще ни превозят със сала, но малко ме е страх от онова, което ще намерим там. Нека се порадваме на хубаво топло ядене, преди да го видим. Братята винаги заделят по някой кокал за Куче. – Куче изджафка и замаха опашка.

Морето се отдръпваше бързо. Водата, която отделяше острова от брега, се оттегляше и оставаше широко пространство лъскави кални плитчини, осеяни с локви, блеснали като златни монети под следобедното слънце.

– Защо го наричат Тихия остров? – попита Подрик.

– Обитателите му изтърпяват наказания, изкупуват греховете си чрез самовглъбяване, молитва и мълчание. Само на Стария брат и неговите проктори е позволено да говорят, прокторите – само веднъж на седем дни.

– Сестрите на мълчанието никога не говорят – каза Подрик. – Чувал съм, че нямали езици.

Септон Мерибалд се усмихна.

– Майките залъгваха дъщерите си с тази приказка още когато бях на твоите години. Нищо вярно нямаше в нея, както няма и сега. Клетвата за мълчание е акт на разкаяние, жертва, чрез която доказваме предаността си на Седмината. Да се обрече нам на мълчание ще е все едно безкрак човек да откаже да танцува. – Поведете магарето си надолу по склона и ги подкани с ръка да го последват. – Ако искате да спите под покрив тази нощ, трябва да слезете от конете и да минете с мен през калта. Пътя на вратата го наричаме. Само вярващите могат да прекосят безопасно. Грешниците ги поглъщат наносите или се удавят, като ги залее приливът. Никой от вас не е грешник, надявам се? Все пак на ваше място бих внимавал къде стъпвам. Вървете точно зад мен и ще стигнете

от другата страна.

Пътят на вярата се оказа доста кривуличещ, не пропусна да отбележи Бриен. Макар островът да се издигаше на североизток от мястото, където оставиха брега, септон Мерибалд не пое право натам. Тръгна на изток, към по-дълбоките води на залива, лъснали синьо-сребърни в далечината. Меката кафява кал жвакаше между пръстите му. От време на време спираше да опипа с тоягата пред себе си. Куче стъпваше по петите му, душеше всеки камък, раковина и купчина водорасли. Този път не хукна напред, нито се отдели настрана.

Бриен тръгна след тях: внимаваше да не се отклони от дирите, оставени от кучето, магарето и светия мъж. След нея беше Подрик, а най-последен сир Хюл. На сто разтега напред Мерибалд рязко обърна на юг и се озова почти с гръб към септрията. Продължи още стотина разтега в тази посока, като ги преведе между две плитки локви. Куче топна муцуна в едната и жално изджафка, щом един рак го зашипа с щипалото си. Последва кратка, но свирепа битка, преди кучето да затича отново по дирята, мокро и окаляно, и с рака между зъбите.

– Не искаме ли да отидем *там*? – провикна се зад тях сир Хюл, осчеше септрията. – Като че ли вървим накъде ли не, но не и към нея.

– Вяра – призова септон Мерибалд. – Вярвай, уповавай се и следвай, и ще намерим мира, който търсим.

Плитчините лъצяха мокри, изпъстрени със стотици цветове. Калта беше толкова тъмнокафява, че изглеждаше почти черна, но се мяркаха и ивици златист пясък, щръкнали сиви и червени камъни, оплетени кълба черни и зелени водорасли. Щъркели газеха из приливните локви и оставяха дирите си около тях, раци щъкаха по повърхността на плитките води. Миришеше на сол и гнило, а калта засмукваше ходилата им и ги пускаше с неохота, с млясък и влажна въздишка. Септон Мерибалд обръщаше и обръщаше, и пак въртеше насам-натам, а стъпките му се пълнеха с вода почти веднага след като продължеше. Когато теренът стана по-здрав и започна да се издига, бяха извървели поне миля и половина.

Щом се изкачиха през поломените скали, видяха трима мъже. Бяха облечени в сиво-кафявите раса на братя, с широки ръкави и остри качулки. Двама освен това бяха увили с вълнени кърпи долната част на лицата си, тъй че се виждаха само очите им. Заговори ги третият брат.

– Септон Мерибалд. Близо година ще стане. Добре дошъл. И спътниците ви също.

Куче замаха с опашка, а Мерибалд отръска калта от ходилата си.

– Дали ще може да измолим гостоприемството ви за една нощ?

– Разбира се. Тази вечер има рибна яхния. Ще ви трябва ли салът заранта?

– Стига да не е прекалено. – Мерибалд се обърна към спътниците си. – Брат Нарбърт е проктор на ордена, тъй че му е позволено да говори един ден на всеки седем. Братко, тези добри хора ми помогнаха по пътя. Сир Хюл Хънт е от Предела. Младото момче е Подрик Пейн, от западните земи. А това е лейди Бриен, известна като Девата на Тарт.

Брат Нарбърт се стъписа.

– Жена?

– Да, брате. – Бриен откопча иглата и тръсна косата си. – Няamate ли жени тук?

– Не и в момента – отвърна Нарбърт. – Жените, които ни навестяват, идват болни или ранени, или неспазни. Седмината са благословили Стария брат с целебни ръце. Върнал е здравето на много мъже, дето и майстери не са могли да изцерят, а и на много жени също.

– Не съм нито болна, нито ранена, нито неспазна.

– Лейди Бриен е девица воин – сподели септон Мерибалд. – Тръгнала е да убие Хрътката.

– Тъй ли? – Нарбърт я изгледа смаяно. – И кому ще е угодно?

– На него. – Бриен потупа дръжката на Клетвопазител. Прокторът я изгледа.

– Ти си... яка за жена, вярно, но... май ще трябва да ви заведе при Стария брат. Сигурно ви е видял, че газите през калта. Елате.

Поведе ги по чакълеста пътечка и през ябълкова градина до варосана конюшня със сламен покрив.

– Животните си можете да оставите тук. Брат Гилам ще ги нахрани и напои.

Три четвърти от конюшната беше празна. В единия край имаше няколко мулета, за които се грижеше дребен кривокрак брат, и Бриен реши, че тъкмо той е Гилам. В другия край, далече от останалите животни, грамаден черен кон изцвили, щом чу гласовете им, и зарита по вратата на яслата.

Сир Хюл го изгледа с възхищение, докато подаваше юздите на коня си на брат Гилам.

– Красиво животно. Брат Нарбърт въздъхна.

– Седмината ни пращат благословията си и Седмината ни дават изпитания. Плавей може да е красив, но съм сигурен, че майка му го е ожребила в ада. Когато се опитахме да го впрегнем в плуга, изрита брат Роуни и му счупи пищяла на две места. Надявахме се, че скопяването

ше укроти злия му нрав, но... брате Гилам, би ли им показал?

Брат Гилам смъкна качулката си. Отдолу имаше рошава руса коса, тонзура на темето и кървава превръзка на мястото на едното ухо. Подрик ахна.

– Конят ви е отхапал *ухото*?

Гилам кимна и отново покри главата си.

– Ще прощавате, брате, но и на мен да посегнете с ножиците, ще ви отхапя и другото ухо – каза сир Хюл.

Брат Нарбърт не прие добре шегата.

– Вие сте рицар, сир. Плавей е бreme. Ковача е дал конете на хората да им помагат в работата. – Обърна се и подкани: – Ако благоволите. Старият брат несъмнено ще ви чака.

Склонът се оказа по-стръмен, отколкото изглеждаше от плитчините долу. За да облекчат изкачването, братята бяха вдигнали дървено стълбище, което въртеше между постройките. След дългия ден в седлото Бриен се зарадва, че ще може да поразтъпче крака.

По пътя си нагоре подминаха десетина братя, закачулени мъже в сиво-кафяво, които ги изгледаха с любопитство, но без да кажат и дума за поздрав. Един водеше две дойни крави към нисък обор с покрив от зелен чим; друг биеше масло в дървена чутура. По-нагоре по склона видяха три момчета, подкарвали овце, а още по-нависоко минаха покрай малко гробище, в което някакъв брат, по-едър и от Бриен, копаяше гроб. По движенията му личеше, че е хром. Когато метна през гръб пълната лопата, в краката им се посипаха пръст и камъни.

– По-полека – стълча го брат Нарбърт. – Да не лапне септон Мерибалд някоя буца пръст. – Гробарят се обърна и наведе глава. Куче отиде да го подуши, а той пусна лопатата и го почеса зад ухото.

– Новак – обясни Нарбърт.

– За кого е гробът? – попита сир Хюл, щом продължиха нагоре по дървените стъпала.

– Брат Клемент, Баштата дано го съди справедливо.

– Стар ли беше? – попита Подрик Пейн.

– Ако четирийсет и осем ги смяташ за старост, да, макар че не годините му го убиха. Издъхна от раните, които получи при Солниците. Беше откарал медовина на пазара в деня, в който разбойниците нападنا градчето.

– Хрътката ли? – попита Бриен.

– Друг, също толкова жесток. Отрязал езика на горкия Елемент, след като не проговорил. Казал, че щом е дал клетва за мълчание, не му

трябва език. Старият брат знае повече. Най-лошите вести отвън ги пази за себе си, да не нарушава спокойствието на септрията. Много от братята ни са дошли тук, за да избягат от ужасите на света, не да се занимават с тях. Брат Клемент не беше единственият пострадал между нас. Някои рани не се виждат. – Брат Нарбърт посочи надясно. – Там е лятната ни градина. Гроздето ни е дребно и стипчиво, но дава пивко вино. Сами си варим и пивото, а медовината и сайдерът ни са прочути надалеч.

– Войната никога ли не стига дотук? – попита Бриен.

– Не и тази война, слава на Седмината. Молитвите ни пазят.

– И приливите ви – подхвърли Мерибалд.

Куче джафна в съгласие.

Челото на хълма беше увенчано с ниска каменна стена без хоросан, обкръжила купчина по-големи постройките: метосите с килиите на братята и общата трапезария, и дървена септа за молитва и съзерцание. Септата беше с прозорци от оловно стъкло, с широки врати, резбовани с ликовете на Майката и Баштата, и седемстенна кула с тераса на върха. Зад нея се виждаше зеленчукова градина, из която няколко по-стари братя плевяха бурени. Брат Нарбърт преведе гостите покрай един питомен лешник до дървена врата, вградена в хълбока на хълма.

– Пещера с врата? – учуди се сир Хюл. Септон Мерибалд се усмихна.

– Наричат я Дупката на отшелника. Първият свят мъж, който се добрал тук, е живял вътре и е вършил такива чудеса, че привлякъл и други. Казват, че било преди две хиляди години. Вратата е направена по-късно.

Дупката на отшелника – навярно влажно и тъмно място преди две хиляди години, с пръстен под и ромон на капеща вода – изобщо не приличаше на пещера: беше топла и уютна светая светих. Земята бе постлана с вълнени килими, стените – покрити с гоблени. Високите восъчни свещи хвърляха обилна светлина. Мебелите бяха странни, но скромни: дълга маса, пейка с висока облегалка, скрин, няколко високи сандъка, пълни с книги, столове. Всичко беше направено от плавей, парчета с чудновата форма, изкусно свързани и толкова излъскани, че блестяха под светлината на свещите като тъмно злато.

Старият брат изобщо не се оказа онова, което очакваше да види Бриен. Първо, много трудно можеше да се нарече „стар“: докато плевящите градината братя си имаха полагащите се на старци превити гърбове, този беше прав и висок и се движеше с живостта на мъж в разцвета на годините си. Нито имаше нежното миловидно лице, което тя

очакваше като за лечител. Главата му беше голяма и четвъртита, очите сурови, носът – покрит с жилки и червен. Имаше тонзура, но черепът му бе обрасъл с четина също като квадратната челюст.

„Прилича повече на мъж, създаден да кърши кости, отколкото да ги лекува“, помисли Девата на Тарт, докато Старият брат пристъпи да прегърне септон Мерибалд и да погали Куче.

– Винаги е радостен ден, когато нашите приятели Мерибалд и Куче ни почетат – заяви той, преди да се обърне към другите си гости. – А нови лица винаги са добре дошли. Толкова рядко виждаме нови лица.

Мерибалд изпълни обичайната церемония с вежливото представяне, след което се настани на пейката. За разлика от септон Нарбърт, Старият брат не изглеждаше толкова смаян от пола на Бриен, но усмивката му все пак пробяга и се затаи, когато септонът му каза защо са дошли двамата със сир Хюл.

– Разбирам – съдържано отвърна той и отклони темата с: – Сигурно сте прежаднели. Моля, пийнете от сладкия ни сайдер да отмиете от гърлата си прахта от пътя. – Наля им сам. Чашите също бяха изядялани от плавей, една с друга не си приличаха. Бриен ги похвали, а той рече: – Милейди е много мила. Само дяламе и лъскаме дървото. Тук сме благословени. Там, където реката се среща със залива, се борят течения и приливи и много странни и удивителни неща се изхвърлят към нас, а водата ги отмива по бреговете ни. Плавеят е най-малкото. Намирали сме сребърни чаши и железни котлета, чували с вълна и топове коприна, ръждясали шлемове и бляскави мечове... и рубини, мдамм.

Това заинтригува сир Хюл.

– Рубините на Регар?

– Може би. Знае ли човек? Битката беше на много левги оттук, но реката е неуморна и търпелива. Шест сме намерили. Всички чакаме за седмия.

– По-добре рубини, отколкото кокали. – Септон Мерибалд търкаше стъпалото си и калта се лющеше под пръста му. – Не всички дарове на реката са приятни. Добрите братя събират и мъртвото. Удавени крави, удавени сърни, умрели свине, подути колкото коне. И човешки трупове, мда.

– Твърде много трупове напоследък. – Старият брат въздъхна. – Гробарят ни не знае отдиш. Речни хора, западняци, северняци, всичко се изхвърля тук. Рицари, както и негодници. Заравяме ги един до друг, Старк и Ланистър, Блекууд и Бракън, Фрей и Дари. Това е дългът, който иска от нас реката в замяна на всичките си дарове, и ние правим каквото

ни е по силите. Но и жена ще намерим понякога... или още по-лошо – някое малко дете. Това са най-жестоките дарове. – Обърна се към септон Мерибалд. – Надявам се, че ще намериш време да ни опростиш греховете. Откакто разбойниците убиха септон Бенет, няма кой да ни изслуша изповедите.

– Ще намеря време – отвърна Мерибалд. – Дано само греховете ви да са по-хубави от последния път, когато наминах. – Куче изляя. – Видя ли? Даже Куче се отегчи.

Подрик Пейн въртеше очи озадачен.

– Нали никой не бива да говори? Да де, не никой. Братята. Другите братя, не вие.

– На всички ни е позволено да нарушим мълчанието, когато се изповядваме – отвърна Старият брат. – Трудно е да говориш за грях с жестове и кимане.

– Изгориха ли септата на Солниците? – попита Хюл Хънт.

– Всичко изгориха в Солниците, освен замъка. Само той беше направен от камък... ама все едно че от лой беше направен, толкова работа свърши на града. На мен се падна да се погрижа за някои от оцелелите. Рибарите ги докараха при мене през залива, след като пламъците изгаснаха и те решиха, че е безопасно да пристанат. Една бедна жена я бяха насилили дузина пъти, а гърдите й... милейди, вие сте облечена в мъжка ризница, тъй че няма да ви спестя тези ужаси... гърдите й бяха разкъсани, дъвкани и *изядени* като от някой... жесток звяр. Направих каквото можах за нея, макар да беше много малко. Докато умираше, най-тежките й проклетия бяха не за изнасилилите я мъже, нито за чудовището, изяло живата й плът, а за сир Куинси Кокс, който залостил портите си, щом разбойниците нахлули в градчето, и си седял на завет зад каменните стени, докато хората му пиштели и умирали.

– Сир Куинси е стар човек – каза кротко септон Мерибалд. – Синовете и зетьовете му са далече или са мъртви, внуците му са още момчета, а и има две дъщери. Какво е могъл да направи сам срещу толкова много?

„Могъл е да се опита – помисли Бриен. – Могъл е да умре. Стар или млад, истинският рицар се е заклел да брани по-слабите от него или да умре“.

– Верни и мъдри думи – каза Старият брат на септон Мерибалд. – Като се прехвърлите в Солниците, не се съмнявам, че сир Куинси ще те помоли за опрощение. Радвам се, че си тук, за да му го дадеш. Аз не можах. – Остави настрана чашата от плавей и стана. – Скоро ще удари

камбаната за вечерня. Приятели, ще дойдете ли с мен в септата да се помолим за душите на добрите хора от Солниците, преди да седнем да разчупим хляба и да споделим месото и медовината?

– С радост – отвърна Мерибалд.

Куче изджафка.

Вечерята в септрията беше най-странното ядене, което Бриен бе опитвала, макар че ни най-малко не можеше да се нарече неприятно. Храната беше скромна, но много добра: имаше самуни дъхав, още топъл от фурните хляб, буци прясно бито масло, мед от кошерите на септрията и гъста яхния от раци, миди и поне три различни вида риба. Септон Мерибалд и сир Хюл отпиха от медовината, направена от братята, и заявиха, че е чудесна, а тя и Подрик се задоволиха с още сладък сайдер. Обстановката съвсем не беше мрачна. Мерибалд изрече молитва, преди да се поднесе храната, а докато братята се хранеха на дългите маси върху дървени магарета, един им свиреше на арфа – тихи, сладки за ухото звуци. Когато Старият брат извини музиканта, за да може да хапне, брат Нарбърт и още един проктор почетоха поред от „Седемлъчата звезда“.

Щом четенето свърши, новациите, на които бе възложено да обслужват, прибраха остатъците от храната. Повечето бяха момчета почти на годините на Подрик или по-млади, но имаше възрастни мъже, сред които и едрият гробар, когото бяха видели на хълма – вървеше с непохватната залитаща походка на хром човек. Когато трапезарията се опразни, Старият брат помоли Норбърт да отведе Подрик и сир Хюл до постелите им.

– Нямате нищо против да споделите обща килия, надявам се? Не е голяма, но вярвам, че ще ви е удобно.

– Искам да остана със сир – каза Подрик. – Ъъ... с милейди.

– Какво може да правите с лейди Бриен другаде си е между вас и Седмината – рече брат Нарбърт, – но на Тихия остров мъже и жени не спят под един покрив, освен ако не са женени.

– Имаме няколко скромни колиби, заделени за жените, които ни гостуват, все едно дали са благородни дами, или прости селски момичета – каза Старият брат. – Не се използват често, но ги пазим чисти и сухи. Лейди Бриен, ще ми позволите ли да ви придружа до там?

– Да, благодаря ви. Подрик, иди със сир Хюл. Тук сме гости на светите братя. Под техния покрив – техните правила.

Женските колиби бяха в източната страна на острова, с изглед към широки кални плитчини и далечните води на Рачешкия залив. Тук беше по-студено, отколкото на подветрената страна, и по-диво. Хълмът беше

по-стръмен и пътеката лъкатушеше между бурени и трънливи храсти, обрулени от вятъра скали и извити бодливи дървета, вкопчили се в каменистия склон. Старият брат беше взел фенер да осветява пътя им. На един от завоите спря.

– В ясна нощ човек може да види оттук огньовете на Солниците. Ей там, отвъд залива. – Посочи й.

– Нищо няма – отвърна Бриен.

– Останал е само замъкът. Дори и рибарите се махнаха, малцината щастливци, излезли с мрежите, когато дойдоха разбойниците. Гледаха горящите си домове и слушаха писъците и виковете, разнасящи се над залива, без да могат да пристанат – от страх. Когато най-сетне се върнаха на брега, беше само за да погребат приятели и близки. Какво е останало сега за тях в Солниците освен кости и горчиви спомени? Преселиха се в Девиче езеро и други градове. – Махна с фенера и продължиха. – Солниците никога не са били важно пристанище, но все пак от време на време се отбиваха кораби. Точно това искаха разбойниците, някоя галера или гемия, да ги пренесе през Тясното море. След като не дойде нищо, си изляха гнева и отчаянието върху хората в градчето. Чудя се, милейди... какво се надявате да намерите там?

– Едно момиче – отвърна му тя. – Знатна девица, на тринайсет, с красиво лице и кестенява коса.

– Санса Старк. – Изрече името тихо. – Вярвате, че това бедно дете е с Хрътката?

– Дорнецът каза, че е била на път за Речен пад. Тимеон. Беше наемник, от Храбрата дружина, убиец, изнасилвач и лъжец, но не мисля, че ме излъга за това. Каза, че Хрътката я откраднал и я отвел.

– Разбирам. – Пътеката зави и видяха колибите. Старият брат ги беше нарекъл скромни. Такива си бяха. Приличаха на кошери от камък, ниски и кръгли, без прозорци. – Тази – посочи той най-близката, единствената с дим, издигащ се от отвора в средата на покрива й. Бриен трябваше да се наведе при влизането, за да не си удари главата в гредата. Вътре завари пръстен под, сламеник, кожи и одеяла, ведро с вода, стомна сайдер, хляб и сирене, малък огън и две ниски столчета. Старият брат седна на едното и остави фенера на пода. – Може ли да поостана? Чувствам, че трябва да поговорим.

– Ако желаете. – Бриен разкопча колана с меча, метна го на другото столче и седна кръстато на сламеника.

– Вашият дорнец не е излъгал – подхвана Старият брат, – но се боя, че не сте го разбрали. Преследвате друг вълк, милейди. Едард Старк

имаше две дъщери. Сандор Клегейн избяга с другата, по-малката.

– *Аря Старк?* – Бриен зяпна слисана. – Знаете за това? Сестрата на лейди Санса е жива?

– Тогава беше – рече Старият брат. – Сега... не знам. Може да е била с децата, убити в Солниците.

Думите я срязаха като нож в корема. „Не. Не, това би било прекалено жестоко“.

– *Може да е била... значи не сте сигурен?*

– Сигурен съм, че детето беше със Сандор Клегейн в хана до кръстопътя, който държеше старата Маша Хедъл, преди лъвовете да я обесят. Сигурен съм, че двамата бяха на път за Солниците. По-натам... не знам. Не знам къде е, нито дали е жива дори. Но едно знам. Мъжът, когото гоните, е мъртъв.

Беше поредната изненада.

– Как е умрял?

– От меч. Както живя...

– Знаете това със сигурност?

– Сам го погребях. Мога да ви покажа къде е гробът му, ако желаете. Покрих го с камъни, да не изровят лешоядите плътта му, и поставих шлема му върху гроба да означа мястото на сетния му отдиш. Беше голяма грешка. Някой друг минал оттам, намерил знака ми и си го взел. Мъжът, който насилваше и убиваше в Солниците, не беше Сандор Клегейн, макар може би да е също толкова опасен. Речните земи са пълни с такива негодници. Няма да ги нарека вълци. Вълците са по-благородни... псета по-скоро според мен.

– Малко знам за този Сандор Клегейн – продължи той. – Беше заклет щит на принц Джоффри години наред и дори тук чувахме това-онова за деянията му, зли или добри. И половината от онова, което чувахме, да е било вярно, той беше вгорчена, изтерзана душа, грешник, който се подиграваше и с богове, и с хора. Служеше, но не намираше гордост в службата си. Биеше се, но победата не му носеше радост. Пиеше, за да удави болката си в море от вино. Не обичаше, нито беше обичан от някого. Това, което го тласкаше, беше омраза. Макар да бе извършил много грехове, опрощение така и не подири. Докато другите хора мечтаят за любов, за богатство или слава, този мъж, Сандор Клегейн, мечтаеше да убие родния си брат, грях толкова ужасен, че потръпвам само като го спомена. Ала това бе хлябът, който го хранеше, това подхранваше пламъка в душата му. Колкото и позорно да е, надеждата да види кръвта на брат си върху острието на своя меч бе единственото, заради което

живееше това тъжно и гневно същество... но и това му беше отнето, когато принц Оберин Дорнски прониза сир Грегър с отровно копие.

– Говорите все едно, че ви е жал за него – промълви Бриен.

– Жал ми беше. И вие щяхте да го съжалите, ако бяхте видели края му. Намерих го при Тризъбеца, привлечен от предсмъртните му викове. Той ме помоли за дара на сетната милост, но съм се заклел повече да не убивам. Вместо това умих пламналото му чело с речна вода и му дадох да пийне вино и отваря за раната му, но усилията ми бяха нищожни и много закъснели. Хрътката умря там, в ръцете ми. Може би сте видели един едър черен жребец в конюшната ни. Беше неговият боен кон, Странник. Богохулно име. Предпочитаме да го наричаме Плавей, след като бе намерен край реката. Боя се, че притежава нрава на бившия си господар.

„Конят“. Беше видяла жребеца, чула беше как ритя, но не беше разбрала. Бойните коне бяха обучени да ритат и хапят. Във война да служат като оръжие, също като мъжете, които ги яздят. „Като Хрътката“.

– Значи е вярно – промълви тя. – Сандор Клегейн е мъртъв.

– Почива в мир. – Старият брат замълча. – Ти си млада, детето ми. Аз съм навъртял четиридесет и четири... което прави два пъти твоите години, мисля. Ще те изненада ли ако научиш, че и аз някога бях рицар?

– Не. Приличате повече на рицар, отколкото на свят мъж. – Изписано беше в гърдите и раменете му, а и в здравата четвъртита челюст. – Защо сте се отказали от рицарството?

– Не съм го избирал. Баща ми беше рицар, както и неговият преди. Както и братята ми, всички до един. Обучавах ме за бой от деня, в който решиха, че съм достатъчно голям, за да държа дървен меч. Видях се като един от тях и не се опозорих. Имах и жени, виж, там се опозорих, защото някои взимах силом. Имаше едно момиче, за което исках да се ожена, по-малката дъщеря на дребен лорд, но бях третият син на баща си и няхах нито земя, нито богатство, което да ѝ предлага... само меч, кон и щит. Общо взето – бях тъжен човек. Когато не се биех, пиех. Животът ми беше изписан в червено, в кръв и вино.

– Кога се променихте? – попита Бриен.

– Когато умрях в битката на Тризъбеца. Сражавах се за принц Регар, макар той така и да не знаеше името ми. Не мога да ти кажа защо, освен че лордът, на когото служех, служеше на лорд, който служеше на лорд, който бе решил да подкрепи дракона вместо елена. Ако беше избрал обратното, щях да съм от другата страна на реката. Битката беше кървава работа. Певците искат да повярваме, че само Регар и Робърт са

се били сред потока заради една жена, към чиято любов се домогвали и двамата, но те уверявам, и други мъже се биеха, и аз бях един от тях. Получих стрела в бедрото, и още една в ходилото, и коня под мен го убиха, но продължих да се бия. Още си спомням как отчаяно исках да си намеря друг кон, защото няха пари да си купя, а без кон нямаше вече да съм рицар. Честно казано, само за това мислех. Така и не видях удара, който ме повали. Чух зад гърба си копита и помислих: „Кон!“, но преди да успее да се обърне, нещо се стовари върху главата ми и ме отпрати в реката, където по право трябваше да се удавя... Ала вместо това се събудих тук, на Тихия остров. Старият брат ми каза, че ме изхвърлил приливът, гол както ме е майка родила. Мисля си, че някой ме е намерил в плитчините, смъкнал ми е бронята, ботушите и бричовите и ме е избутал в по-дълбоката вода. Реката е свършила останалото. Всички се раждаме голи, тъй че предполагам е било съвсем в реда на нещата да дойда във втория си живот по същия начин. Десет години изкарах в мълчание.

– Разбирам. – Бриен не разбираше защо ѝ разказва всичко това, нито знаеше какво друго да каже.

– Наистина ли? – Опрял ръце на коленете си, той се наведе към нея. – Ако е тъй, откажи се от това твоє търсене. Хрътката е мъртъв, а и все едно, той изобщо не е бил с твоята Санса Старк. Колкото до този звяр, който носи шлема му, ще го намерят и ще го обесят. Войните свършват, а тези разбойници не могат да оцелеят в мир. Рандил Тарли ги излавя от Девичето езеро и Уолдър Фрей от Близнаците, а и този нов млад лорд в Дари, благочестив мъж, който със сигурност ще въдвори ред в земите си. Върни се у дома си, дете. Ти все пак имаш дом, нещо, което мнозина не могат да кажат в тези мрачни времена. Имаш благороден баща, който със сигурност те обича. Помисли за скръбта му в случай, че не се върнеш. Навярно ще му донесат меч и щита ти, след като паднеш. Навярно дори ще ги окачи в залата си и ще ги гледа с гордост... но ако би го попитала, зная, ще ти каже, че би предпочел жива дъщеря вместо разбит меч.

– Дъщеря. – Очите на Бриен се напълниха със сълзи. – Той заслужава това. Дъщеря, която да може да му пее, да краси замъка му и да му носи внуци. И син заслужава, силен и галантен син, да носи чест на името му. Но Галадон се удави, когато бях на четири, а той на осем, а Алисан и Ариан умряха още в бебешката люлка. Аз съм единственото дете, което боговете му опазиха. Грозотилото, негодно нито за син, нито за дъщеря. – И тогава всичко се изля от душата на Бриен, като черна кръв

от рана: предателствата и годежите, Ронет Червения и неговата роза, лорд Ренли и танцът му с нея, облогът за девичеството ѝ, горчивите сълзи, които проля, когато *нейният* крал се ожени за Марджери Тирел, рицарският бой при Горчивия мост, многоцветният плащ, с който толкова се беше гордяла, сянката в кралския павилион, издъхващият в ръцете ѝ Ренли, Речен пад и лейди Кейтлин, пътуването по Тризъбеца, двубоят с Джайм сред горите, Кървавите глумци, Джайм с неговия вик: „Сапфири!“, Джайм в къпалнята в Харънхъл и парата, вдигаща се от тялото му, вкусът на кръвта на Варго Хоут, когато отхапа ухото му, мечата яма, скачащият върху пясъка Джайм, дългата езда до Кралски чертог, Санса Старк, клетвата, която даде на Джайм, клетвата ѝ пред лейди Кейтлин, Клетвопазителя, Дъскъндейл, Девиче езеро, Дик Чевръстия и Краклоу, и Шепотите, мъжете, които беше убила...

– *Трябва* да я намеря – завърши тя. – И други я търсят, всички искат да я пленят и да я продадат на кралицата. Трябва да я намеря първа. Обещах на Джайм. *Клетвопазител*, така нарече той меча. Трябва да се опитам да я спася... или да умра.

ЦЕРСЕЙ

– Хиляда кораба!? – Кафявата коса на момичето беше разрошена и невчесана, а светлината на факлите придаваше руменина на бузите ѝ, все едно че бе дошла от мъжка прегръдка. – Ваше величество, на това трябва да се отговори *сурово*. – Последната ѝ дума прокълтя от гредите и отекна в заглъхналата Тронна зала.

Седналата на високия стол под Железния трон Церсей стисна зъби. „Трябва. Тя смее да ми каже *трябва*“. Досърбя я да зашлеви през лицето момичето на Тирел. „Трябва да е на колене и да ме моли за помощ, а тя си позволява да казва на законната си кралица какво *трябва* да направи“.

– Хиляда кораба ли? – изхъхри сир Харис Суифт. – Разбира се, че не е вярно. Никой лорд не командва хиляда кораба.

– Някой уплашен глупак ги е преброил двойно – съгласи се Ортън Мериуедър. – Или пък знаменосците на Тирел ни лъжат, раздуват бройката, за да не помислим, че бездействат.

Факлите на задната стена мятаха дългата бодлива сянка на Железния трон до средата на залата. Другият ѝ край се губеше в мрак и Церсей почти усещаше как сенките се съгъстват около нея самата. „Враговете ми са навсякъде, а приятелите ми са безполезни“. Трябваше само да огледа съветниците си, за да се увери в това: само лорд Кибърн и Аурейн Водите изглеждаха будни. Другите бяха вдигнати от леглата от пратениците на Марджери с тропане по вратите им и стояха разчорлени и объркани. Нощта бе тъмна и тиха. Замъкът и градът спяха. Борос Блънт и Мерин Грант като че ли също спяха, макар и прави. Дори Озмунд Черно котле се прозяваше. „Не и Лорас обаче. Не и Рицарят на цветята“. Стоеше зад малката си сестричка като бледа сянка, с дългия меч на кръста.

– Дори да са половината, това все пак прави петстотин кораба, милорд – изтъкна Води на Ортън Мериуедър. – Само Арбор разполага с достатъчно сила по море, за да се противопостави на толкова голяма флота.

– А вашите нови дромони? – попита сир Харис. – Дългите кораби на железнородените не могат да устоят пред нашите дромони, нали? „Чукът на крал Робърт“ е най-могъщият боен кораб в цял Вестерос.

– Беше – отвърна Води. – „Сладката Церсей“ няма да му отстъпва

по мощ, щом бъде завършен, а „Лорд Тивин“ ще е два пъти по-голям и от двата. Но засега са готови едва половината и никой не е напълно комплектован. А дори когато бъдат готови и екипирани, численото превъзходство ще е много срещу нас. Обикновените дълги кораби са малки в сравнение с нашите галери, вярно, но железнородените разполагат и с по-големи съдове. „Великият кракен“ на лорд Бейлон и бойните кораби на Железния флот са направени за боеве, не за пиратски набези. По скорост и сила са равни на нашите по-малки бойни галери и повечето са с по-добри екипажи и капитани. Железните прекарват целия си живот в морето.

„Робърт трябваше да прочисти Железните острови, след като Бейлон Грейджой се вдигна срещу него – помисли Церсей. – Съкруши флотата им, опожари градовете им и срути замъците им, но след като ги повали на колене, ги остави да се вдигнат отново. Трябваше да направи още един остров от черепите им“. Това щеше да направи баша й, но Робърт така и нямаше куража, нужен на един крал, ако се надява да поддържа мира в кралството си.

– Железните не са дръзвали да нападнат Предела, откакто Дагон Грейджой седеше на Престола от Морски камък – заяви тя. – Защо ще го правят сега? Какво им е вдъхнало кураж?

– Новият им крал. – Кибърн стоеше с ръце, скрити в ръкавите. – Братът на лорд Бейлон. Наричат го Вранско око.

– Враните пируват с плът на мъртви и умиращи – заговори Великият майстер Пицел. – Не налитат на прави и здрави животни. Лорд Юрон ще се натъпче със злато и плячка, да, но щом тръгнем срещу него, ще се върне веднага на Пайк, както бягаше лорд Дагон навремето.

– Грешите – каза Марджери Тирел. – Грабителите не идват с такава сила. *Хиляда кораба!* Лорд Хюет и лорд Честър са убити, както и синът и наследникът на лорд Сери. Сери е избягал за Планински рай с няколко кораба, които са му останали, а лорд Грим е пленник в собствения си замък. Според Уилас Железният крал е издигнал на тяхно място четирима свои лордове.

„Уилас – помисли Церсей. – Сакатият. Той е виновен за това. Онзи тъпак Мейс Тирел остави защитата на Предела в ръцете на един нещастен слабак“.

– Пътят от Железните острови до Щитовете е дълъг – изтъкна тя. – Как е възможно хиляда кораба да стигнат чак до там, без да ги видят?

– Уилас е убеден, че не е било каботажно плаване – каза Марджери. – Пътували са далече от брега, излезли са чак в Морето на залеза и

после са завили от запад.

„По-скоро сакатият не е поставил хора на наблюдателните кули и сега се страхува, че ще разберем. Малката кралица търси извинения за брат си“. Устата на Церсей беше пресъхнала. „Имам нужда от чаша арборско златно“. Ако на железните им хрумнеше след това да завземат и Арбор, цялото кралство скоро щеше да ожаднее.

– Станис може да е замесен в това. Бейлон Грейджой предложи съюз на милорд баща ми. Навярно неговият син е предложил на Станис.

Пицел се намръщи.

– Какво би спечелил лорд Станис от...

– Още една опора. И плячка също. На Станис му трябва злато, за да плати на наемниците си. С набезите си в Запада се надява да ни отвлече от Драконов камък и Бурен край.

Владетелят на Весело време кимна.

– Отклоняващ удар. Станис е по-хитър, отколкото си мислехме. Ваше величество много умно прозряхте замисъла му.

– Лорд Станис се стреми да спечели северняците за каузата си – възрази Пицел. – Ако се сприятели с железнородените, не може да се надява...

– Северняците няма да го приемат – заяви Церсей, учудена как един толкова учен мъж може да е толкова глупав. – Лорд Мандърли отсече главата на луковия рицар, това го знаем от Фрей, а половин дузина други северни лордове са минали на страната на лорд Болтън. *Врагът на моя враг е мой приятел*. Към кого може да се обърне Станис освен към железните и диваците, враговете на Севера? Но ако си мисли, че ще влезе в този капан, значи е по-голям глупак и от тебе. – Обърна се отново към малката кралица. – Щитовите острови принадлежат на Предела. Грим, Сери и останалите са васали на Планински рай. Планински рай трябва да отвърне на това.

– Планински рай ще отвърне – увери ги Марджери. – Уилас е известил Лейтън Хайтауър в Староград, за да се погрижи за отбраната си. Гарлан събира хората си да си върне островите. Но за жалост най-добрата част от силата ни е с милорд баща ми. Трябва да го известим при Бурен край. Веднага.

– И да вдигне обсадата? – Церсей нямаше да търпи наглостта на Марджери. „На мене ще казва *веднага*. Да не би да ме взима за прислужницата си?“ – Не се съмнявам, че лорд Станис би останал доволен от това. Вие слушате ли, милейди? Ако успее да отвлече погледа ни от Драконов камък и Бурен край към тези камънаци...

– Камънаци? – ахна Марджери. – Ваше величество казахте камънаци?

Рицарят на цветята сложи ръка на рамото на сестра си.

– Ако ваше величество благоволи, от тези камънаци железните заплашват Староград и Арбор. От укрепленията на Щитовете нападателите могат да продължат нагоре по Мандър до самото ядро на Предела, както са го правили в старо време. С достатъчно хора могат дори да заплашат Планински рай.

– Нима? – възкликна кралицата, самата невинност. – Ами шом е така, нека храбрите ви братя да ги изкоренят от камънаците, и то бързо.

– Как би предложила Нейно величество да стане това без достатъчно кораби? – попита сир Лорас. – Уилас и Гарлан могат да вдигнат десет хиляди мъже за две седмици и два пъти повече за един лунен кръг, но не могат да вървят по вода, ваше величество.

– Планински рай е разположен над Мандър – напомни му Церсей. – Вие с васалите си владеете хиляда левги крайбрежие. Никакви рибари ли няма по бреговете ви? Нямате ли ладии за забавление, салове, речни галери?

– Много и много – призна сир Лорас.

– Значи ще са повече от достатъчно да пренесат войска през тясна ивица вода.

– А когато бойните кораби на железнородените се нахвърлят срещу нашата опърпана флота, докато прекосява „тясната ивица вода“, какво би ни препоръчала тогава ваше величество?

„Да се удавите“, помисли Церсей.

– Планински рай има и злато. Имате разрешението ми да наемете кораби за превоз отвъд Тясното море.

– Пиратите на Мир и Лис? – каза с презрение Лорас. – Боклукът на Свободните градове?

„Нагъл е също като сестра си“.

– Колкото и да ми е тъжно, на всички ни се налага да се занимаваме с боклук от време на време – отвърна с отровна вежливост. – Може би имате по-добра идея?

– Само Арбор разполага с достатъчно галери да върне устието на Мандър от железните и да защити братята ми от дългите им кораби по време на прехвърлянето. Моля, ваше величество, пратете вест до Драконов камък и заповядайте на лорд Редвин да вдигне платната веднага.

„Поне намери благоприличие да се помоли“. Пакстър Редвин разполагаше с двеста бойни кораба и два пъти повече търговски караки,

гемии за вино, търговски галери и китоловни съдове. Редвин обаче беше вдигнал стана си под стените на Драконов камък и по-голямата част от флотата му бе заета с прехвърляне на войници през залива Черна вода за шурма на островната крепост. Останалата пореше водите на залива Короботрошача на юг, където само присъствието им пречеше на Бурен край да се снабдява по море.

Аурейн Водите настръхна от предложението на сир Лорас.

– Ако лорд Редвин изпрати корабите си, как ще снабдяваме хората си при Драконов камък? Без галерите на Арбор как ще поддържаме обсадата на Бурен край?

– Обсадата може да бъде подновена по-късно, след като... Церсей го прекъсна:

– Бурен край е сто пъти по-ценен от Щитовете, а Драконов камък... докато Драконов камък остава в ръцете на Станис Баратеон, той е като нож в гърлото на сина ми. Ще освободим лорд Редвин и флотата му, когато замъкът падне. – Кралицата стана. – Аудиенцията приключи. Майстер Пицел, две думи, моля.

Старецът се сепна, все едно че гласът ѝ го събуди от някакъв сън за младостта, но преди да успее да отвърне, Лорас Тирел пристъпи напред толкова бързо, че кралицата се уплаши. Тъкмо да извика на сир Озмунд да я защити, когато Рицарят на цветята се смъкна на коляно.

– Ваше величество, позволете ми да превзема Драконов камък. Сестра му покри устата си с шепи.

– Лорас, не!

Сир Лорас пренебрегна молбата ѝ.

– Ще мине половин година или повече, докато Драконов камък се предаде от глад, както го е замислил лорд Пакстър. Дайте ми командването, ваше величество. Замъкът ще бъде ваш до две седмици, дори да се наложи да го съборя с голи ръце.

Никой не беше поднасял на Церсей такъв хубав подарък, откакто Санса Старк бе изприпкала при нея, за да разкрие плановете на лорд Едард. Искрено удоволствие ѝ достави, като видя как преbledня Марджери.

– Вашата храброст ми отне дъха, сир Лорас. Лорд Води, годен ли е някой от новите ни дромони да се спусне в морето?

– „Сладката Церсей“ е готов, ваше величество. Бърз кораб и толкова силен, колкото кралицата, чието име носи.

– Великолепно. Нека „Сладката Церсей“ веднага да отведе Рицаря на цветята до Драконов камък. Сир Лорас, командването е ваше.

Закълнете ми се, че няма да се върнете, докато Драконов камък не бъде върнат на Томен.

– Заклевам се, ваше величество. – Той стана.

Церсей го целуна по двете бузи. Целуна и сестра му и ѝ прошепна:

– Имате храбър брат.

Марджери или не намери за нужно да ѝ отвърне, или страхът я беше лишил от дар слово.

Все още оставаха няколко часа до разсъмване. Церсей излезе през кралската врата зад Железния трон. Сир Озмунд тръгна напред с горящия факел, а Кибърн закричи до нея. Пицел се задъха в усилието си да не изостане.

– Ваше величество... младежите са прекалено дръзки, мислят само за славата на битката и никога за опасностите ѝ. Сир Лорас... планът му е смъртно опасен. Да щурмува стените на Драконов камък...

– ...е *много* храбро.

– ...храбро, да, но...

– Не храня никакво съмнение, че нашият Рицар на цветята ще е първият мъж, който ще се качи на бойниците. – „И сигурно първият, който ще падне“. Онзи кучи син с нашареното от лещенка лице, когото Станис бе поставил да държи замъка, не беше някое неоперено турнирно рицарче, а обръгнал в битки убиец. Ако боговете бяха добри, щеше да даде на сир Лорас славния край, за който той явно копнееше. „Стига момчето да не се удави по пътя“. Предната нощ се бе разразила поредната свирепа буря. Дъждът се беше изливал на черни пелени часове наред. „Няма ли да е тъжно това? – разсъди кралицата. – Удавянето е толкова прозаично. Сир Лорас жадува за слава тъй, както истинските мъже жадуват за жени; най-малкото, което боговете могат да направят, е да му дадат смърт, достойна за песен“.

Но каквото и да сполетеше момчето на Драконов камък, кралицата щеше да спечели. Ако Лорас вземеше замъка, Станис щеше да понесе тежък удар и флотата на Редвин можеше да отплава, за да посрещне железните. Провалеше ли се, Церсей щеше да се погрижи той да поеме лъвския пай от вината. Нищо не опетнява един герой повече от поражението. „А ако се върне върху щита си, покрит с кръв и слава, сир Озни ще е тук да утеши скърбящата му сестричка“.

Не можеше да съдржа повече смеха си – той избухна от устните ѝ и отекна по коридора.

– Ваше величество? – Великият майстер Пицел примига и ченето му увисна. – Защо... защо се смеете?

– Ами иначе трябва да плача – отвърна тя. – Сърцето ми се пръска от обич към нашия сир Лорас и неговата доблест.

Остави Великия майстер в подножието на витото стълбище. „Тоя отдавна е надживял всякаква полза, която можеше да има от него“. Единственото, което като че ли правеше напоследък Пицел, бе да я тормози с предупреждения и възражения. Беше възразил дори на споразумението, което постигна с Върховния септон, зяпна я с мътните си зачервени очи, когато му заповяда да подготви нужните документи, и заломоти за старата мъртва история, докато Церсей не го прекъсна твърдо:

– Времето на крал Мегор е свършило, както и на декретите му. Сега е времето на крал Томен и моето. – „Щеше да е по-добре да го оставя да издъхне в черните килии“.

– Ако сир Лорас падне, ваше величество ще трябва да намери друг достоен за Кралската гвардия – каза лорд Кибърн, докато минаваха над рова с коловете, обкръжаващ Стегата на Мегор.

– Някой великолепен – съгласи се тя. – Някой толкова млад и бърз, че Томен да забрави за сир Лорас. Малко галантност няма да е излишна, но главата му не бива да е пълна с глупави идеи. Познавате ли такъв мъж?

– Уви, не – отвърна Кибърн. – Имах предвид защитник от друга порода. Онова, което му липсва като галантност, ще ви го даде десетократно в преданост. Ще защитава сина ви, ще убива враговете ви и ще пази тайните ви и никой жив мъж няма да може да му се противопостави.

– Така казвате. Думите са вятър. Щом узрее часът, можете да сътворите този ваш образец и ще видим дали е всичко онова, което обещахте.

– Ще пеят песни за него, кълна ви се. – Очите на лорд Кибърн се присвиха в лукава насмешка. – Може ли да попитам за бронята?

– Предадох поръчката ви. Оръжейникът си помисли, че съм луда. Уверявахте ме, че никой жив мъж не е толкова силен, за да се бие под тежестта на такава броня. – Церсей изгледа предупредително майстера без верига. – Само да ме подведете, ще умрете в писъци. Съзнавате това, нали?

– Винаги, ваше величество.

– Добре. Не говорете повече за това.

– Кралицата е мъдра. Тези стени имат уши.

– Точно така. – Нощем Церсей чуваше понякога звуци дори в личните си покои. „Мишки в стените – успокояваше се. – Нищо повече“.

До леглото ѝ гореше свещ, но огънят в камината бе угаснал и

нямаше друга светлина. Стаята беше изстинала. Церсей се съблече и се пхна под одеялата. В другия край на леглото Таена се размърда и измърмори тихо:

– Ваше величество... Кой час е?

– Часът на бухала – отвърна Церсей.

Макар често да спеше сама, никога не ѝ беше харесвало. Най-старите ѝ спомени бяха как се гушкат в едно легло с Джайм, когато все още бяха толкова малки, че никой не можеше да ги различи един от друг. По-късно, след като ги разделиха, си имаше низ от спални слугинчета и приятелки, повечето момичета на нейната възраст, дъщерите на домашните рицари и знаменосци на баща ѝ. Никоя не ѝ беше харесала и малко се задържаха за по-дълго. „Малки подлизурки. Блудкави ревливи същества, които все разправяха разни приказки и гледаха да се промушат между мен и Джайм“. Все пак дълбоко в черните недра на Скалата имаше нощи, в които топлината им до нея беше добре дошла. Празното легло е студено легло.

Тук – повече отвсякъде. В тази стая витаеше мраз, а и нещастният ѝ царствен съпруг бе издъхнал под този балдахин. „Робърт Баратеон, Първият с това име, дано никога да няма втори. Мрачно, вечно пияно и грубо същество. В ада да плаче дано“. Таена топлеше леглото не по-зле от Робърт и никога не се опитваше да разтвори краката на Церсей. Напоследък споделяше ложето на кралицата по-често, отколкото това на лорд Мериуедър. Ортън като че ли нямаше нищо против... а и да имаше, беше достатъчно благоразумен да не го казва.

– Разтревожих се, когато се събудих и видях, че ви няма – промърмори лейди Мериуедър, подпря гръб на възглавниците и вдигна омачканите завивки около кръста си. – Нещо не е наред ли?

– Напротив – отвърна Церсей. – Всичко е наред. Утре сир Лорас ще отплава за Драконов камък, за да спечели замък, да освободи флота на Редвин и да докаже мъжеството си на всички нас. – Разказа на мирската жена всичко, което се беше случило под неспокойната сянка на Железния трон. – Без своя доблестен брат малката ни кралица все едно, че е гола. Има си своята охрана, несъмнено, но аз разкарвам капитана им тук-там из замък. Бъбрив старец с катерица на палтото. Катериците бягат от лъвовете. Няма да намери кураж да се опълчи на Железния трон.

– Марджери има и други мечове около себе си – предупреди лейди Мериуедър. – Създаде си е приятели из двора, а освен това с братовчедките си всички си имат обожатели.

– Няколкото ухажори не ме притесняват – каза Церсей. – Армията

обаче е при Бурен край...

– Какво смятате да направите, ваше величество?

– Защо питаш? – Въпросът прозвуча прекалено директно за вкуса на Церсей. – Надявам се, че не мислиш да споделяш небрежните ми разсъждения с горката ни малка кралица?

– Никога. Не съм онова момиче Сенел.

Церсей не обичаше да мисли за Сенел. „Отплати се за добротата ми с измяна“. Санса Старк беше сторила същото. Както и Мелара Хедърспун, и дебелият Джейн Фарман, когато трите бяха момичета. „Изобщо нямаше да вляза в онази шатра, ако не бяха те. Изобщо нямаше да позволя на Маги Жабата да вкуси бъдещето ми в капка кръв“.

– Много ще се натъжа, ако предадеш доверието ми, Таена. Няма да имам друг избор, освен да те дам на лорд Кибърн, но знам, че ще плача.

– Никога няма да ви дам повод за плач, ваше величество. Ако го сторя, само кажете и сама ще се предам на Кибърн. Искам само да съм близо до вас. Да ви служа, както пожелаете.

– И каква награда очакваш за тази служба?

– Нищо. Ще съм щастлива, ако мога да ви задоволя. – Таена се превъртя на хълбок, маслинената ѝ кожа лъсна на светлината на свещта. Гърдите ѝ бяха по-едри от тези на кралицата и увенчани с големи зърна, тъмни като рог. „По-млада е от мен. Гърдите ѝ не са започнали да увисват“. Церсей се зачуди какво ли ще е, ако целуне друга жена. Не лекичко по бузата, обичайната вежливост сред благородните дами, а истинска целувка, в устата. Устните на Таена бяха много пълни. Зачуди се какво ли ще е да засмуче гърдите ѝ, да накара жената от Мир да легне на гръб, да разтвори краката ѝ и да я използва, както би я използвал мъж, както Робърт използваше *нея*, когато го хванеше пиянството, а тя не можеше да го облекчи с ръка или с уста.

Тези нощи бяха най-тежките – когато лежеше безпомощна под него, докато той си взима удоволствието, вмирян на вино и грухтящ като глиган. Обикновено се смъкваше от нея и заспиваше веднага щом свърши, и захъркваше, преди семето му да е засъхнало по бедрата ѝ. Винаги след това я болеше, беше ожулена между краката и гърдите ѝ боляха от мачкането. Единствения път, когато я накара да се подмокри, бе в брачната им нощ.

В началото на брака им Робърт си беше съвсем привлекателен мъж, висок, силен и здрав, но космите му бяха гъсти и твърди и я драскаха. „От Тризбеца се върна друг мъж“, мислеше си понякога кралицата, докато я ореше. През първите няколко години, когато ѝ се качеше, тя

затваряше очи и си представяше, че е Регар. Не можеше да си представи, че е Джайм – беше твърде различен, непознат. Дори *миризмата* му не беше както трябва.

За Робърт тези нощи все едно изобщо не се бяха случвали. На заранта не помнеше нищо или поне се опитваше да я убеди в това. Веднъж, в първата година на брака им, Церсей на другия ден изрази недоволството си.

– Нарани ме – оплака се тя.

Той благоволи да се засрами.

– Не бях аз, милейди – отвърна й намусено като момче, хванато да краде ябълкови сладки от кухнята. – Виното беше. Прекалявам с виното. – И за да отмие признанието, посегна за рога си с ейл. Докато го вдигаше към устата си, тя го удари в лицето със своя рог толкова силно, че му счупи един зъб. След години го чу на един пир да разправя на слугинчето как си бил счупил зъба в рицарско меле. „Какво пък, бракът ни си беше меле, тъй че не излъга“.

Всичко друго обаче бяха лъжи. *Помнеше* какво й е правил през нощта, убедена беше в това. Виждаше го в очите му. Само се преструваше, че забравя – така беше по-лесно, отколкото да приеме срама си. Дълбоко в себе си Робърт Баратеон беше страхливец. С времето набезите му ставаха все по-редки. През първата година я взимаше най-малко веднъж на две седмици; в края се случваше по-рядко от веднъж на година. Но така и не прекрати напълно. Рано или късно винаги идваше нощ, в която се напиваше много и искаше да консумира правата си. Онова, което го засрамваше на дневна светлина, му доставяше удоволствие в тъмното.

– Кралице? – промълви Таена Мериуедър. – Имате странен поглед. Да не би да ви е зле?

– Просто си... спомнях. – Гърлото й бе пресъхнало. – Ти си добра приятелка, Таена. Не съм имала истинска приятелка от...

Нещо изтропа на вратата.

„Пак ли? – Настойчивостта на звука я накара да потръпне. – Да не би други хиляда кораба да са нападнали и нас?“ Загърна се в нощния халат и отиде да види кой е.

– Моля за извинение, ваше величество – каза гвардеецът, – но лейди Стоукуорт е долу, моли за аудиенция.

– В този час? – сопна се Церсей. – Фалайс да не би да си е изгубила ума? Кажете й, че съм си легнала. Кажете й, че хората на Щитовете са избити. Кажете й, че съм стояла будна половината нощ. Ще я видя утре.

Гвардеецът се поколеба.

– Ваше величество, тя е... не е никак добре, ако ме разбирате. Церсей се намръщи. Беше решила, че Фалайс е дошла да ѝ съобщи, че Брон е мъртъв.

– Добре. Ще трябва да се облека. Въведете я и ѝ кажете да ме изчака. – Когато лейди Мериуедър понечи да стане и да дойде с нея, кралицата я спря: – Не, остани. Една от нас поне трябва да си почине. Няма да се бавя.

Лицето на лейди Стоукуорт беше подпухнало, очите ѝ бяха зачервени от плач. Долната ѝ устна беше разкъсана, дрехите – мокри и раздърпани.

– Богове! – възкликна Церсей. – Какво е станало?

Фалайс сякаш не чу въпроса.

– Той го *уби*! – Гласът ѝ затрепери. – Майко милостива, той... той... – Захлипа и цялото ѝ тяло се разтърси.

Церсей наля вино и ѝ подаде чашата.

– Пийни. Виното ще те успокои. Така. Хайде още малко. Сега спри да ревеш и ми кажи защо си тук.

Отиде цялата гарафа вино, докато кралицата най-сетне успя да изтъргне цялата тъжна история от устата на лейди Фалайс. След като я чу, не знаеше да се смее ли, или да плаче.

– Двубой – повтори тя. „Никой ли няма в Седемте кралства, на когото да може да разчита човек? Аз ли съм единствената във Вестерос с капка ум в главата?“ – Казват ми, че сир Балман е предизвикал Брон в *двубой*?

– Той каза, че ще е п-п-просто. Пиката е р-рицарско оръжие, каза, а Б-брон не е истински рицар. Балман каза, че ще го свали от коня и ще го довърши, докато лежи д-долу з-зашеметен.

Брон не беше истински рицар, вярно. Брон беше кален в битките убиец. „Твоят кретен съпруг сам си е подписал смъртната присъда“.

– Страхотен план. Позволено ли ми е да попитам какво се *обърка*?

– Б-брон заби пиката си в гърдите на горкия к-к-он на Балман. Балман, той... счупи си краката, когато конят падна. Пищеше толкова жално...

„Наемниците не знаят жалост“, можеше да ѝ каже Цердей.

– Помолих ви да уредите ловна злополука. Някоя отклонила се стрела, падане от кон, побеснял глиган... толкова много начини има човек да загине в горите. Нито един от тях не включва *тики*.

Фалайс все едно не я чу.

– Когато се опитам да изтичам при Балман, той... той... ме удари в лицето. Накара милорд д-да п-признае. Балман викаше за майстер Френкен да се погрижи за него, но наемникът, той... той... той...

– Да признае? – Това изобщо не се хареса на Церсей. – Вярвам, че нашият храбър сир Балман си е държал езика зад зъбите.

– Брон заби кама в *окото* му и ми каза да се махам от Стоукуорт, преди да е залязло слънцето, защото и с мен щял да направи същото. Каза, че щял да ме пусне на г-г-гарнизона, ако някой поиска да ме има. Когато заповядах да го задържат, един от рицарите му имаше наглостта да каже, че трябвало да направя както каза лорд Стоукуорт. Той го нарече *лорд Стоукуорт!* – Лейди Фалайс се вкопчи в ръката на кралицата. – Ваше величество трябва да ми даде рицари. Сто рицари! И стрелци с арбалети, да си върна замъка. Стоукуорт е мой! Те няма да ми позволят дори да си събера дрехите! Брон каза, че вече са дрехи на жена му, всичките ми к-коприни и кадифета.

„Парцалите ти са най-малката ми грижа“. Кралицата издърпа пръстите си от лепкавата ѝ хватка.

– Помолих ви да духнете една свещ, за да ми помогнете да опазя краля. Вместо това вие изляхте гърне с адски огън върху нея. Вашият безмозъчен Балман намеси ли името ми в това? Кажете ми, че не е.

Фалайс облиза устни.

– Той... болеше го, краката му бяха счупени. Брон каза, че ще прояви милост, но... Какво ще стане сега с бедната ми м-м-айка?

„Ще умре, предполагам“.

– Ти какво мислиш? – Лейди Танда все едно си беше умряла вече. Брон никак не ѝ приличаше на човека, който ще се престаравя в грижите си за една стара жена със счупено бедро.

– Трябва да ми помогнете. Къде да отида сега? Какво ще правя? „Би могла да се ожениш за Лунното момче – едва не отвърна Церсей. – Той не е чак толкова голям глупак като покойния ти съпруг“. Не можеше да рискува с война на самия праг на Кралски чертог, не и сега.

– Сестрите на мълчанието винаги с радост приемат вдовици. Животът им е мирен, живот на молитва и самовглъбение, и на добри дела. Носят утеха на живите и мир на мъртвите. – „И не говорят“. Не можеше да държи жена, която ще тръгне из Седемте кралства да разправя опасни приказки.

Фалайс се оказа глуха за здравия разум.

– Всичко, което направихме, беше в служба на ваше величество. „Горди с верността си“. Вие казахте...

– Помня. – Церсей се усмихна насила. – Ще останете с нас, милейди, докато намерим начин да ви върнем замъка. Позволете ми да ви сипя още чаша вино. Ще ви помогне да заспите. Уморена сте и сърцето ви боли, вижда се. Горката ми, мила Фалайс. Хайде изпий го, ето така.

Докато гостенката ѝ се наливаше, Церсей отиде до вратата и повика слугините. Каза на Доркас да ѝ намери лорд Кибърн и да го доведе веднага при нея. Джослин Суифт изпрати в кухняте.

– Донеси хляб и сирене, месеник и ябълки. И вино. Жадни сме. Кибърн дойде преди храната. Лейди Фалайс междуременно бе изпила още три чаши и вече почваше да клюма, макар да се събуждаше от време на време, колкото да изхлипа. Кралицата отведе Кибърн настрана и му каза за глупостта на сир Балман.

– Не мога да позволя Фалайс да разнася приказки из града. Скръбта ѝ ще свидетелства в нейна полза. Още ли ви трябва жени за вашата... работа?

– О, да, ваше величество. Кукловодките доста се изтощиха.

– Тогава я вземи и прави с нея каквото намериш за добре. Но щом слезе в черните килии... трябва ли да казвам повече?

– Не, ваше величество. Разбирам.

– Добре. – Кралицата отново надяна усмивката на лицето си. – Мила Фалайс, майстер Кибърн е тук. Той ще ти помогне да си починеш.

– Ох – въздъхна уморено Фалайс. – Ох, добре.

Щом вратата се затвори, Церсей си наля и изръмжа:

– Обкръжена съм от врагове и кретени.

Не можеше да се довери дори на собствената си кръв, не и на Джайм, някогашната ѝ друга половина. „Трябваше да бъде моят меч и щит, силната ми десница. Защо толкова държи да ме тормози?“

Брон, разбира се, не беше нищо повече от дребна неприятност. Никога не беше вярвала искрено, че е приютил Дяволчето. Извратеното ѝ братче бе твърде умно, за да позволи на Лолис да нарече жалкото си копеле на него, след като така със сигурност щеше да привлече гнева на кралицата към нея. Лейди Мериуедър беше изтъкнала това и беше права. Подигравката почти със сигурност бе дело на наемника. Можеше да си го представи как гледа сбръчканото си червено доведениче да смуче подутата бозка на Лолис с чаша вино в ръка и с нагла усмивка. „Хили се колкото щеш, сир Брон, скоро ще запишиш. Радвай се на малоумната си лейди и на откраднатия си замък, докато можеш. Дойде ли времето, ще те размажа като муха“. Може би трябваше да прати Лорас Тирел да свърши размазването, стига Рицарят на цветята да се върнеше някак

жив от Драконов камък. „Би било апетитно. Ако боговете са добри, двамата може да се убият един друг, като сир Арик и сир Ерик“. Колкото до Стоукуорт... не, писнало й беше да мисли за Стоукуорт.

Върна се в спалнята си със замаяна глава. Спеше й се. „Твърде много вино и твърде малко сън“. Не всяка нощ се беше будила два пъти с толкова отчайващи вести. „Поне мога да се будя. Робърт щеше да е твърде пиян, за да стане, за управляване да не говорим. Щеше да остави на Джон Арин да се оправя с всичко това“. Радваше я мисълта, че от нея става по-добър владетел от Робърт.

Небето вече започваше да изсветлява. Церсей седна на леглото до лейди Мериуедър, заслушана в тихия й дъх и загледана в повдигащите й се и спадащи гърди. „Дали сънува за Мир? Или за онзи неин любовник с белега, опасния тъмнокож мъж, комуто не можеш да откажеш?“. Повече от сигурна беше, че не сънува лорд Ортън.

Обгърна с шепа гърдата й. Леко отначало, само докосване, усети топлината под дланта си, кожата, гладка като сатен. Стисна нежно, палецът й леко пробяга по голямото тъмно зърно, напред и назад, и напред и назад. Усети, че се втвърдява. Таена отвори очи.

– Приятно ли ти е?

– Да – промълви лейди Мериуедър.

– А така? – Церсей щипна зърното, дръпна силно. Жената от Мир изохка.

– Боли!

– От виното е. Изпих една гарафа на вечеря и още една с вдовицата Стоукуорт. Трябваше да пия с нея, за да я успокоя. – Стисна и другото зърно на Таена и го дръпна. Тя изохка. – Аз съм кралицата. Смятам да консумирам правата си.

– Правете каквото пожелаете. – Косата на Таена бе черна като на Робърт, космите между краката й също, и когато Церсей я погали там, откри, че са мокри и лепкави, докато на Робърт бяха твърди и сухи. – Моля – простена жената от Мир, – не спирайте. Правете с мен каквото пожелаете. Ваша съм.

Но не беше добре. Не можеше да го усети, онова, което Робърт бе усещал в нощите, когато я взимаше. Нямахше наслада в това, не и за нея. Беше за Таена, да. Зърната й бяха два черни диаманта, бедрата й – хлъзгави, влажни и горещи. „Робърт щеше да те люби цял час“. Кралицата хлъзна един пръст в това мирско бласто, после още един, задвижи ги навътре и навън. „Но изригнаше ли в теб, щеше да му е трудно да си спомни името ти“.

Искаше да види дали ще е толкова лесно с жена, както беше винаги с Робърт. „Десет хиляди твои деца загинаха в шепата ми, ваша милост – помисли, докато плъзгаше трети пръст в Таена. – Докато хъркаше, облизвах синовете ти от лицето и пръстите си един по един, всичките онези бледи лепкави принцове. Искахте правата си, милорд, но аз изяждах наследниците ви“. Таена потръпна. Простена някакви думи на чужда реч, после отново потръпна, изви се в дъга и изкрещя. „Като прободена“. За миг Церсей си представи, че пръстите ѝ са глигански бивни, че разкъсват жената от Мир от слабините до гърлото.

И пак не беше добре.

Никога не беше добре с друг, освен с Джайм.

Когато издърпа ръката си, Таена я хвана и зацелува пръстите ѝ.

– Сладка моя кралице, как да ви доставя наслада? – Плъзна ръка по бедрата на Церсей и я погали. – Кажете ми какво искате от мен, любов моя.

– Остави ме.

Церсей ѝ обърна гръб и дръпна завивките да се покрие, разтреперана. Съмваше се. Скоро щеше да дойде утрото и всичко това – да се забрави.

Изобщо не се беше случило.

ДЖАЙМ

Дрезгав тръбен ек проряза стихналия синкав вечерен сумрак. Джосмин Пекълдън мигом скочи на крака и грабна оръжейния колан на господаря си.

„Добър инстинкт има момчето“.

– Разбойниците не известяват идването си с тръби – каза му Джайм. – Мечът няма да ми трябва. Това трябва да е братовчед ми, Гарантът на Запада.

Когато излезе от шатрата, ездачите вече слизаха от конете – шепа рицари и четиридесетина конни стрелци и ратници.

– Джайм – ревна косматият Давен Ланистър; беше с позлатена ризница и наметало от лисича кожа. – Толкова измършавял и целият в бяло! И брадат!

– Това ли? Жалка четина пред тази твоя грива, братовчед. – Рошавата брада и рунтавите мустаци на сир Давен се сливаха с бакенбарди, гъсти като жив плет, а те – с буйната жълта растителност по главата, сплъстена от шлема, който тъкмо сваляше. ПOMEЖДУ всичко това се показваше месест нос и две живи очи с цвета на лешник. – Да не би някой разбойник да ти е откраднал бръснача?

– Заклех се да не дам да ми резнат косата, докато не отмъстя за баща си. – Давен Ланистър говореше някак овчедушно за мъж с толкова лъвски вид. – Само че Младия вълк пръв се добра до Карстарк. Лиши ме от възмездието. – Подаде шлема си на един скуайър и прокара пръсти през сплъстената от шлема коса. – Малко повече коса не е зле. Нощите захладняват и малко шума пази топло на лицето. Да, и леля Джена нали все казваше, че брадичката ми била като тухла. – Стисна Джайм за раменете. – Уплаших се за теб след Шепнеция лес. Чух, че вълчището на Старките ти е разпрало гърлото.

– Ля ли горчиви сълзи за мен, братовчед?

– Половината Ланиспорт скърбя. Женската половина. – Очите на сир Давен се спряха на чукана на Джайм. – Значи е вярно. Кучите синове са ти взели десницата.

– Имам си нова. От злато. Голяма работа е да си еднорък. Пия по-малко от страх да не разлея и рядко се чеша по задника в изискано общество.

– Е, да. Ще взема и аз да си я махна моята. – Братовчед му се засмя.

– Кейтлин Старк ли ти я взе?

– Варго Хоут. – „Откъде ли се пръкват тези приказки?“

– Кохориканеца? – Сир Давен се изплю. – Това за него и цялата му Храбра дружина. Казах на баща ти да ида да пооскубя фуража, но ми отказа. Някои работи били за лъвовете, а събирането на фураж било за кози и кучета.

Думи на самия Тивин, не се съмняваше Джайм; само дето не чу гласа на баща си.

– Да влезем, братовчед. Трябва да поговорим.

Гарет беше запалил мангалите и нажежените въглени изпълваха шатрата с ръждивочервена топлина. Сир Давен смъкна наметалото и го подхвърли на Малкия Лю.

– На Пайпър ли си момче? – изръмжа гостът. – Дребосък ми изглеждаш.

– Люис Пайпър съм, ваше благородие.

– Веднъж скъсах от бой брат ти в едно меле. Тоя завързак се обиди, като го попитах голата женска на щита му да не е сестра му.

– Тя е гербът на дома ни. Нямаме сестра, милорд.

– Колко жалко. Хубави цици има щитът ви. Що за мъж се крие зад гола жена, впрочем? Докато бухах щита на брат ти, се чувствах неудобно като кавалер.

– Хайде стига – засмя се Джайм. – Остави го на мира. – Пия им загряваше вино с подправки, бъркаше котлето с лъжица. – Трябва да знам какво мога да очаквам в Речен пад.

Братовчед му сви рамене.

– Обсадата се протака. Черната риба си клечи в замъка, ние клечим отвън. Адски досадно, ако искаш истината. – Сир Давен се настани в едно от походните столчета. – Тъли трябваше някой излаз да направи, да ни напомни, че сме във война. Да беше така любезен и няколко Фрей да поизколи. Риман например, като за начало. Този почти не изтрезнява. А, и Едвин. Не е толкова задръстен като баща си, но ще се пръсне от омраза като цирей, пълен с гной. А и нашият сир Емон... не, *лорд* Емон, Седмината да ни спасят дано, не бива да забравяме новата му титла... нашият лорд на Речен пад нищо не прави, освен да ми обяснява как да ръководя обсадата. Иска да си вземе замъка, без да го *повредим*, нали вече е владетелското му седалище.

– Това вино стопли ли се вече? – попита Джайм Пия.

– Да, милорд. – Момичето покри устата си с ръка, щом заговори. Пек им поднесе виното на златен поднос. Сир Давен смъкна ръкавиците

си и си взе чаша.

– Благодаря, момче. А ти кой си?

– Джосмин Пекълдън, ваше благородие.

– Пек беше герой на Черна вода – каза Джайм. – Уби двама рицари и плени други двама.

– Явно си по-опасен, отколкото изглеждаш, младеж. Това брада ли е, или си забравил да си измиеш лицето? Жената на Станис Баратеон има по-дебел мустак от твоя. На колко си години?

– Петнайсет, сир.

Сир Давен изсумтя.

– Знаеш ли кое им е най-хубавото на героите, Джайм? Всички умират млади и оставят повече жени за нас, другите. – Подхвърли празната чаша на скуайъра. – Напълни ми я пак догоре и ще те нарека и аз герой. Ожаднял съм.

Джайм вдигна своята с лявата ръка и отпи глътка. Топлината се плъзна в гърдите му.

– Спомена за Фрей, дето искаш да умрат. Риман, Едвин, Емон...

– И Уолдър Реките – отвърна Давен. – Кучият му син. Мрази това, че е копеле, и мрази всички, които не са. Сир Первин изглежда свестен обаче, него може и да пощадим. Жените също. Чувам, че ще ме женят за някоя от тях. Баща ти можеше поне да се посъветва с мен за този брак, между другото. Моят баща нещо се договаряше с Пакстър Редвин преди Волски брод, знаеш ли? Редвин има дъщеря с хубава зестра...

– Дезмера ли? – Джайм се изсмя. – Да не би да ти харесват лунички?

– Е, ако трябва да избирам между Фрей и лунички... половината котило на лорд Фрей приличат на белки.

– Само половината? Радвай се. Видях жената на Лансел в Дари.

– Ами Портата, богове мили! Не можах да повярвам, че я е взел тази. Какво му е на момчето?

– Станал е набожен. Но изборът не е негов. Майката на лейди Америкей е от Дари. Чичо ни е решил, че ще помогне на Лансел да спечели народа на Дари.

– Как, като ги ебе ли? Знаеш ли защо наричат Ами Портата? Вдига си портикула за всеки рицар, който припари наблизко. Лансел да си намери някой оръжейник да му направи рогат шлем.

– Няма да се наложи. Братовчед ни заминава в Кралски чертог да положи клетва като меч на Върховния септон.

Сир Давен едва ли можеше да изглежда по-изумен дори Джайм да

му беше казал, че Лансел е решил да стане шутовска маймуна.

– Не е истина! Майтапиш се с мен. Портата сигурно е по-ужасна, отколкото съм чувал – да го докара момчето до *това*.

Когато Джайм се сбогуваше с лейди Америкей, тя плачеше тихичко за разтрогнатия си брак и в същото време се оставяше на Лайл Крейкхол да я утешава. Сълзите ѝ не го притесниха толкова, колкото твърдите погледи на близките ѝ из двора.

– Надявам се, че не се каниш и ти да полагаш клетвите, братовчед. Фрей са много докачливи с брачните договори. На твое място не бих държал да ги разочаровам отново.

Сир Давен изсумтя.

– Ще се ожена и ще си спя с белката, не бой се. Знам какво стана с Роб Старк. Но по това, което ми разправя Едвин, няма да е зле да си избира някоя, която не е разцъфтяла още, иначе сигурно Уолдър Черния ще ме е изпреварил. Обзалагам се, че е качвал Ами Портата, поне три пъти. Може би това обяснява набожността на Лансел и настроението на баща му.

– Видял си се със сир Кеван?

– Да бе. Мина оттука на път за Запада. Помолих го да ни помогне да вземем замъка, но Кеван не искаше и да чуе. Беше намръщен и мълчеше. Много учтив, но леден. Заклех му се, че изобщо не съм искал да ме правят Гарант на Запада, че тази чест се полага на него, а той заяви, че изобщо не се сърди на мен, но от тона му как да разбереш? Стоя три дни и не знам дали ми каза и три думи. Да беше останал, щях да се възползвам от съвета му. Приятелите ни Фрей нямаше да посмеят да торможат сир Кеван, както изтормозиха мен.

– Разкажи ми.

– Кое по-напред? Докато аз правех овни и обсадни кули, Риман Фрей вдигаше бесилка. Всеки ден призори извежда Едмур Тъли, слага клупа на шията му и заплашва да го обеси, ако замъкът не се предаде. Черната риба му обръща внимание колкото на шутовска игра, тъй че вечер лорд Едмур си го прибират. Жена му е с дете, знаеш ли?

Не знаеше.

– Едмур е спал с нея след Червената сватба?

– Спал е с нея *по време* на Червената сватба. Рослин е малка сладурана, изобщо не прилича на белка. И си го обича Едмур, колкото и да е странно. Первин ми разправя, че се молела за дъщеря.

Джайм помисли за миг.

– Родил ли му се син, на лорд Уолдър Едмур няма да му трябва

повече.

– Точно така го виждам и аз. Добрият ни чичо Ем... мм, *лорд* Емон де... той значи иска Едмур да го обесят веднага. Присъствието на един Тъли като владетел на Речен пад го тормози почти колкото възможността да се роди още един. Всеки ден ме моли да *накарам* сир Риман да обеси Тъли, все едно как. Междувременно лорд Гавен Уестърлинг ме дърпа за другия ръкав. Черната риба държи лейди жена му в замъка, с трите му сополиви дечица. Негово благородие се бои, че Тъли ще ги убият, ако Фрей обесят Едмур. Една от тях е малката краличка на Младия вълк.

Джайм май беше срещал Джейни Уестърлинг, макар че не помнеше как изглежда. „Трябва наистина да е хубава, за да е струвала цяло кралство“.

– Сир Бриндън няма да посегне на деца. Черната риба не е чак толкова черна – увери той братовчед си. Вече започваше да схваща защо Речен пад още не е паднал. – Кажете ми за разположението на силите ви.

– Замъка сме го обкръжили добре. Сир Риман и Фрей са на север от Повален камък. На юг от Червена вилка е лорд Емон със сир Форли Престър и останалото от старата ти войска, и речните лордове, които минаха на наша страна след Червената сватба. Навъсена пасмина, да ти кажа. За нищо не ги бива, освен да си седят в шатрите и да се мръсвят. Моят лагер е между реките, срещу рова и главната порта на Речен пад. Вдигнахме бараж през Червена вилка, под замъка. Манфрид Тиса и Рейнард Тигъра държат отбраната му, тъй че никой да не може да се измъкне с лодка. Дал съм им и мрежи, да ловят риба, с нея се храним.

– Можем ли да принудим замъка да се предаде от глад? Сир Давен поклати глава.

– Черната риба е изгонил всички безполезни гърла и е опоскал околностите. Има запаси да изхрани хора и коне поне за две години.

– А ние как сме с провизиите?

– Докато в реките има риба, няма да измрем от глад, макар че не знам как ще храним конете. Фрей мъкнат храна и фураж от Близнаците, но сир Риман твърди, че нямал достатъчно да дава и на нас, тъй че се налага сами да търсим фураж. Половината хора, които пращам за храна, не се връщат. Някои дезертират. Други ги намираме да зреят по дърветата, с въжета на шиите.

– И ние се натъкнахме на няколко онзи ден. – Намериха ги съгледвачите на Адам Марбранд, увиснали с почернели лица от клоните на една киселица. Телата бяха съблечени до голо и между зъбите на всеки

беше тикната киселица. Рани нямаше никой – явно се бяха предали. Силния глиган беше кипнал от яд и се закле люто да отмъсти на всеки, който дръзва да убива воини като прасета сукалчета.

– Може да са били разбойници – отвърна сир Давен, щом Джайм му го разказа. – Или не. Още се навъртат банди северняци наоколо. А и тези лордове на Тризъбеца може да са сгънали коляно, но според мен сърцата им още са... вълчи.

Джайм хвърли поглед към двамата си скуайъри, които се мотаеха край мангала и се преструваха, че не слушат. Луис Пайпър и Гарет Пийдж бяха синове на речни лордове. Бяха започнали да му допадат и щеше да му е противно, ако се наложеше да ги даде на сир Илин.

– Въжетата намекуват за Дондарион според мен.

– Твоят Господар на мълнията не е единственият, който може да връзва клуп. Не ме карай да почвам за лорд Берик. Той е ту тук, ту там, навсякъде, но щом пратиш хора след него, се стапя като лятна роса. Речните лордове му помагат, изобщо не се съмнявам в това. Проклет лорд, вярвай ми. Един ден чуеш, че е умрял, на другия ти разправят, че не може да бъде убит. – Сир Давен остави чашата си. – Съгледвачите ми съобщават за огньовете нощем по високите места. Смятат, че са сигнални огньовете... все едно сме опасани с кръг от наблюдатели. А и в селата се виждат огньовете. Някакъв нов бог...

„Стар е“.

– Торос е с Дондарион, дебелият мирски жрец, дето пиеше с Робърт. – Златната му ръка лежеше на масата. Джайм я докосна, загледан в блясъка ѝ на светлината на въглените. – Ще се справим с Дондарион, ако се наложи, но първо е Черната риба. Би трябвало да разбира, че каузата му е безнадеждна. Опита ли се да преговаряш с него?

– Сир Риман се опита. Отиде до портите на замъка полупиян и се разфуча, взе да сипе закани. Черната риба се появи на бойниците, колкото да каже, че няма да хаби чисти думи по мръсни хора. И заби една стрела в задника на коня му. Животното се вдигна на задните си крака, Фрей падна в калта, а аз само дето не се попиках от смях. Ако аз бях в замъка, щях да пратя стрелата в лъжливото гърло на Риман.

– Ще си сложа нагърленик, като преговарям с тях – отвърна Джайм с крива усмивка. – Смятам да му предложа щедри условия. – Ако успееш да приключи с тази обсада без кръвопролитие, нямаше да се каже, че е вдигнал оръжие срещу дома Тъли.

– Можеш да опиташ, братовчед. Но се съмнявам, че думите ще ни донесат победа. Трябва да шурмуваме.

До неотдавна Джайм безспорно щеше да настоява за същото. Знаеше, че не може да стои тук две години и да чака Черната риба да се предаде от глад.

– Каквото и да направим, трябва да е бързо. Мястото ми е в Кралски чертог, при краля.

– Знам. Не се съмнявам, че сестра ти има нужда от тебе. Тя защо отпрати Кеван? Мислех, че ще го направи Ръка.

– Той не прие. – „Не беше сляп като мен“.

– Кеван трябваше да е Гарантът на Запада. Или ти. Не че не съм благодарен за честта, нали, но чичо ни е два пъти по-голям от мен и има опит в командването. Надявам се да разбира, че не съм молил за това.

– Разбира.

– Церсей как е? Красива, както винаги?

– Лъчезарна. – „Сприхава“. – Златна. – „Фалшива като шутовско злато“. Предната нощ бе сънувал, че я заварва да се чука с Лунното момче. Беше убил шута и беше пръснал зъбите на сестра си със златната си ръка, точно както Грегър Клегейн бе направил с горката Пия. В сънищата си Джайм винаги имаше две ръце: едната бе от злато, но си действаше също като другата. – Колкото по-скоро приключим с Речен пад, толкова по-скоро ще мога да се върна до Церсей. – А какво щеше да прави след това – представа си нямаше.

Поговори още час с братовчед си, преди Гарантът на Запада да реши да си тръгне. След като си отиде, Джайм нахлузи златната си ръка, заметна се с кафявия плащ и излезе да обиколи между палатките.

В интерес на истината, харесваше му този живот. Сред войниците се чувстваше по-уютно, отколкото в кралския двор. А и хората му като че ли също се чувстваха уютно с него. Край един огън трима стрелци му предложиха парче от заека, който бяха хванали. При друг един млад рицар го попита за съвет коя е най-добрата защита срещу бойния чук. Край реката погледа как две перачки се бутеха в плитчините, яхнали раменете на двама войници. Момичетата бяха полупияни и полуголи, смееха се и се дърпаха за навитите наметала, окуражавани от десетина зяпачи. Джайм заложи медна звезда за русата, яхнала Раф Сладура, и загуби, след като двамата цопнаха в тръстиките.

Отвъд реката виеха вълци, а вятърът задуха силно през върбалаците и клоните се заизвиваха и зашепнаха. Завари сир Илин Пейн седнал пред палатката си, точеше с бруса големия си меч. „Хайде“ – каза му Джайм и немият рицар стана и се усмихна. „Забавлява го това. Доставка му удоволствие да ме унижава всяка нощ. Сигурно щеше да му е още по-

приятно да ме убие“. Харесваше му да си вярва, че възвръща формата си, но подобрението вървеше бавно и не без цена. Под стоманата, вълната и кожата Джайм Ланистър беше целият в драскотини и синини.

Щом подкараха конете си извън лагера, един от постовеите ги спря. Джайм го потупа по рамото със златната си ръка.

– Стой буден. Наоколо дебнат вълци.

Върнаха се назад по Червената вилка до развалините на изгорялото село, които бяха подминали следобеда, и заиграха среднощния си танц между почернели камъни и стари студени въглени. За малко Джайм надделя. Може би *наистина* старото му майсторство се връщаше, позволи си да си помисли за миг. Може би тази нощ бе ред на Пеин да си легне накървавен и със синини.

А сир Илин все едно чу мислите му. Парира лениво поредния удар на Джайм и подхвана контраатака, с която го изтласка към реката и бутушът му се подхлъзна в калта. Озова се на колене, мечът на Пеин бе опрян в гърлото му, а неговият бе изхвърчал някъде в тръстиките. Под лунната светлина белезите по лицето на Пеин бяха големи като кратери. Той издаде отново грачещия звук, който можеше да мине за смях, и прокара меч нагоре по гърлото на Джайм, докато върхът не спря между устните му. Едва тогава отстъпи и прибра стоманата в ножницата.

„По-добре щях да се справя, ако бях предизвикал Раф Сладура с курва на гърба ми“, помисли Джайм, докато забърсваше калта от златната си ръка. Искаше му се да го откъсне това проклето нещо и да го хвърли в реката. За нищо не ставаше, а и лявата му ръка не беше много по-добра. Сир Илин се беше върнал при конете. Джайм се изправи на крака. „Добре поне, че те са ми два“.

Последният ден от пътуването им беше студен и ветровит. Вятърът шумеше сред клоните на голата кафява гора и огъваше ниско тръстиките по Червената вилка. Макар и загърнат в зимната вълна на Кралската гвардия, Джайм усещаше зъбите му. Зърнаха Речен пад чак късно следобеда – извисяваше се на тесния нос, където се събираха Повален камък и Червената вилка. Замъкът на Тъли приличаше на огромен каменен кораб с нос, обърнат по течението на реката. Стените му от пясъчник бяха плувнали в червено-златиста светлина и му се стори по-голям и здрав, отколкото го помнеше. „Костелив орех, няма да се строши лесно“, помисли си мрачно Джайм. Не се ли вслушаше Черната риба, нямаше да му остане избор, освен да наруши клетвата си пред Кейтлин Старк. Клетвата му пред краля беше с предимство.

Баражът през реката и трите големи лагера на обсаждащата армия

се оказаха точно както ги бе описал братовчед му. Лагерът на сир Риман Фрей беше на север от Повален камък, най-големият и най-безредният. Над шатрите се издигаше голяма сива бесилка, висока като требушет. На нея стоеше самотна фигура, с вѝже на шията. „Едмур Тъли – помисли Джайм и го жегна жал. – Да го карат да стои там ден след ден, с клуп на врата... по-добре да му отсекаат главата и да се свърши“.

Под бесилката се виждаше безредно гъмжило от шатри и лагерни огньове. Лордчетата на Фрей и техните рицари бяха вдигнали павилионите си удобно нагоре по течението, далече от клозетните изкопи; надолу бяха пръстени колиби, фургони и волски коли.

– Сир Риман не иска момчетата му да се отегчат, дава им курви, бой с петли и лов на глигани – заговори сир Давен. – Дори им е довел проклет *певец*. Леля ни доведе Уат Бялата усмивка, представи си, тъй че и Риман трябваше да има певец. Не можем ли просто да завирим реката и да издавим цялата им пасмина, братовчед?

Джайм виждаше стрелците между зъберите на стените на замъка. Над тях се вееха знамената на дома Тъли, непокорната сребърна пѝстърва на червено-синьо поле. Но знамето на най-високата кула беше друго: дълъг бял щандарт, извезан с вълчището на Старк.

– Първия път, когато видях Речен пад, бях скуайър, зелен като лятна трева. Старият Съмнър Крейкхол ме прати да отнесе писмо, кълнеше се, че не можело да се повери на гарван. Лорд Хостър ме задържа две седмици, докато обмисляше отговора си, и ме слагаше на всяко ядене да сядам до дъщеря му Лиза.

– Нищо чудно, че облече бялото. На твое място и аз щях да го направя.

– О, Лиза изобщо не беше толкова страшна тогава. – Честно казано, беше хубаво момиче: нежна, с трапчинки и дълга кестенява коса. „Но много плаха. С вързан език и с онзи досаден кикот... нямаше го плама на Церсей“. По-голямата ѝ сестра изглеждаше по-интересна, макар че Кейтлин я бяха обещали на някакво северняшко момче, наследника на Зимен хребет... но на онази възраст никое момиче не можеше да заинтригува Джайм толкова, колкото прочутият брат на Хостър, прославил се с битката с Кралете на Деветте петака при Стъпалата. На масата изоставяше горката Лиза и молеше настойчиво Бриндън Тъли да му разправя за Мелис Чудовищния и за Абаносовия принц. „Сир Бриндън тогава беше по-млад, отколкото съм аз сега, а аз бях по-млад от Пек“.

Най-близкият брод през Червена вилка се падаше над замъка. За да стигнат лагера на сир Давен, трябваше да минат през стана на Емон

Фрей, покрай павилионите на речните лордове, сгънали коляно и върнали се в кралския мир. Джайм забеляза знамената на Личестър и Ванс, на Руут и Гудбрук, жълдите на дома Малък брод и танцуващата девица на лорд Пайпър, но го притесниха знамената, които не видя. Сребърният орел на Малистър не се виждаше никакъв; нито червеният кон на Бракън, върбата на Ригърс или виещите се змии на Пийдж. Макар всички да бяха подновили васалството си пред Железния трон, никой от тях не бе дошъл за обсадата. Джайм знаеше, че Бракън се бият в Черния лес, което оправдаваше отсъствието им, но другите...

„Новите ни приятели не са никакви приятели. Верността им не стига по-дълбоко от кожата им“. Речен пад трябваше да се вземе скоро. Колкото повече се протакеше обсадата, повече непокорници щеше да настръчи, като Титос Черния лес.

На брода сир Кенос Кайски наду Рога на Херок. „Това би трябвало да изкара Черната риба на бойниците“. Сир Хюго и сир Дермот поведоха през реката пред Джайм, конете зашляпаха в калната ръждивокафява вода, зад тях се развя белият щандарт на Кралската гвардия и еленът и лъвът на крал Томен. Колоната пое плътно зад тях.

Лагерът на Ланистър къртеше от дървени чукове: строяха поредната обсадна кула. Други две стояха готови, наполовина покрити със сурова конска кожа. Между тях се беше изпънал грамаден овен на колела: дървен ствол с втвърден с огън връх, увиснал на вериги под дървен покрив. „Братовчед ми явно не е седял със скръстени ръце“.

– Къде да вдигнем шатрата ви, милорд? – попита Пек.

– Ей там, на онова възвишение. – Посочи със златната си ръка, макар и да не беше много пригодна за целта. – Обозът там, коневръзките – там. Ще използваме нужниците, които братовчед ми е бил така добър да ни изкопае. Сир Адам, огледайте постовете ни и си отваряйте очите за всяка слабост. – Джайм не очакваше атака, но и случилото се в Шепнешия лес не беше очаквал.

– Да свикам ли белките за военен съвет? – попита Давен.

– Не преди да говоря с Черната риба. – Джайм махна с ръка на Джон Бетли Безбрадия. – Развей мирно знаме и отнеси съобщение в замъка. Уведоми сир Бриндън Тъли, че желая да поговоря с него, утре призори. Ще ида до края на рова и ще се срещна с него на подвижния му мост.

Пек го погледна с тревога.

– Милорд, но стрелците може да...

– Няма. – Джайм слезе от коня. – Вдигнете ми шатрата и развейте

знамената ми. – „И да видим кой ще дойде тичешком и колко бързо“.

Не чака дълго. Пия се засуети с мангала. Пек отиде да ѝ помогне. Напоследък Джайм често заспиваше с пъшкането им, докато се чукаха в един ъгъл на шатрата. Докато Гарет развързваше каишките на набедрениците му, платнището рязко се отвори.

– А, ето те и тебе най-сетне! – прогърмя гласът на леля му. Запълва-ше целия вход, а мъжът ѝ Фрей надничаше зад нея. – Крайно време беше. Няма ли да гушнеш старата си дебела лелка? – Разпери широко ръце и нищо не му остана, освен да я прегърне.

Джена Ланистър на младини си беше пицна жена, корсажът ѝ веч-но заплашваше да се пръсне. А сега беше четвъртита. Лицето ѝ бе широко и гладко, шията – дебел розов стълб, гърдите – исполински. Имаше плът колкото за двама като съпруга ѝ. Джайм я прегърна прилежно и из-чака да го ошипе по ухото. Щипеше го по ухото, откакто се помнеше, но този път се въздържа. Само млясна две мокри целувки по бузите му.

– Съжалявам за загубата ти.

– Поръчах да ми направят нова ръка, от злато. – Показа ѝ я.

– Много хубаво. И златен баща ли ще ти направят? – Гласът ѝ стана рязък. – Под загуба имах предвид Тивин.

– Мъж като Тивин Ланистър се ражда веднъж на хиляда години – заяви съпругът ѝ. Мъжът на лейди Джена беше изнервен човек с неспо-койни треперещи ръце. Сигурно имаше шейсетина кила... мокър и с ризница. Беше като тръстика, облечена във вълна, почти без брадичка – недостатък, от който издадената ябълка на гърлото му изглеждаше още по-нелепа. Половината му коса беше окапала, преди да навърти трийсет. Сега беше на шейсет и му бяха останали само няколко повехнали кичура.

– Странни приказки стигат до ушите ни – заговори лейди Джена, след като Джайм освободи Пия и скуайърите си. – Една жена не знае на какво да вярва. Може ли да е истина, че Тирион е убил Тивин? Или е клевета, пусната от сестра ти?

– Самата истина. – Тежестта на златната му ръка почваше да го дразни. Засуети се с каишките около китката си.

– Син да вдигне ръка на баща си. Чудовищно – заговори сир Емон. – Днешните времена са тъмни за Вестерос. Боя се за всички ни, след ка-то си отиде лорд Тивин.

– Ти се боеше за всички ни и докато беше жив. – Джена намести ог-ромния си задник на походното столче и то изпращя тревожно.

– Кажи ни за нашия син, племеннико. Как умря Клеос? Той

развърза и последната каишка и остави ръката на масата.

– Нападнаха ни разбойници. Сир Клеос ги разпръсна, но му струваше живота. – Лъжата излезе лесно от устата му. Видя, че ги задоволи.

– Момчето имаше кураж, винаги съм го казвал. Беше си му в кръвта. – На устните на сир Емон изби розова слюнка – от горчицеца, който обичаше да дъвче.

– Костите му трябва да се пренесат под Скалата, в Залата на героите – заяви лейди Джена. – Къде е погребан?

„Никъде. Кървавите глумци съблякоха трупа му и оставиха плътта му за пир на враните“.

– До един поток – излъга Джайм. – Като свърши тази война, ще намеря мястото и ще го върна у дома. – Кости като кости: в последно време едва ли нещо друго можеше да се намери по-лесно.

– Тази война... – Сир Емон се окашля и ябълката на гърлото му заподскача. – Сигурно си видял обсадните машини. Овни, trebuшети, кули. Не става така, Джайм. Давен иска да ми срине стените, да ми разбие портите. Говори за горящ катран, да подпали замъка. *Моя* замък. – Бръкна в единия си ръкав, извади свитък и го тикна в лицето на Джайм. – Имам декрета. Подписан от краля, от Томен, виж, с кралския печат, елена и лъва. Аз съм законният владетел на Речен пад и няма да позволя да го превърнат в димяща руина.

– О, я махни тая глупост – сопна се жена му. – Докато Черната риба седи в Речен пад, можеш да си избършеш задника с тази хартия, толкова работа ни върши. – Макар да беше Фрей от петдесет години, лейди Джена до голяма степен си оставаше Ланистър. „Доста голяма степен“. – Джайм ще ти даде замъка.

– Спор няма – отвърна лорд Емон. – Сир Джайм, вярата на лорд баща ви в мен беше съвсем оправдана, ще се уверите. Смятам да бъда твърд, но честен с новите си васали. Блекууд и Бракън, Джейсън Малистър, Ванс и Пайпър ще се уверят, че имат справедлив владетел в лицето на Емон Фрей. Баща ми също, да. Той е господарят на Бродовете, но аз съм господарят на Речен пад. Дългът на сина е да се подчинява на баща си, вярно, но един знаменосец трябва да се подчинява на владетеля си.

„Богове мили!“

– Вие не сте над него, сир. Прочетете си свитъка. Дава ви се Речен пад със земите и приходите му, нищо повече. Петир Белиш е Върховният владетел на Тризъбеца. Речен пад ще е подчинен на властта на Харънхъл.

Това никак не се хареса на лорд Емон.

– Харънхъл е развалина, обладана от духове и прокълнатата – възрази той. – А Белиш... жалък лихвар, не е истински лорд, родословието му...

– Ако това уреждане не ви харесва, идете в Кралски чертог и се разберете с милата ми сестра. – Церсей щеше да схруска Емон Фрей и да си изчисти зъбите с костите му, не се съмняваше. „Стига да не е прекалено заета да се чука с Озмунд Черно котле“.

– Няма нужда да безпокоим нейно величество с тази глупост – изсумтя лейди Джена. – Ем, защо не излезеш да подишаш малко въздух?

– Да подишам?

– Или да се изпикаеш едно хубаво, ако предпочиташ. Двамата с племенника ми трябва да обсъдим някои *семеини* работи.

Лорд Емон се изчерви.

– Добре, навън е топло. Ще изчакам отвън, милейди. Сир. – Негово благородие си нави пергамента, поклони се вдървено на Джайм и се изниза от шатрата.

Трудно беше човек да не изпита презрение към Емон Фрей. Беше пристигнал на четиринадесетата си година в замъка на Кастърли, за да се ожени за седемгодишна лъвица. Тирион често подхвърляше, че лорд Тивин му е дал нервен стомах за сватбен дар. „Джена също имаше пръст в това“. Джайм помнеше не един пир, в който Емон чоплеше намусено храната си, докато жена му си правеше непристойни шеги с всеки рицар, който седеше до нея, и разговорът им се накъсваше от буен смях. „Даде на Фрей четири сина, разбира се. Тя поне казва, че са негови“. Никой в Скалата на Кастърли нямаше кураж да намекне, че не е така. Най-малко сир Емон.

Щом Емон излезе, лейди жена му завъртя очи.

– Мъжът ми господар! Какво си *мислеше* баща ти – да го прави лорд на Речен пад?

– Предполагам, че е мислел за синовете ви.

– И аз мисля за тях. От Ем ще излезе жалък лорд. Тай може да е по-добре, ако има ум в главата да се учи от майка си, не от баща си. – Завъртя очи из шатрата. – Намира ли ти се вино?

Джайм намери бутилка и й наля, с лявата ръка.

– Защо сте тук, милейди? Трябваше да си останете в Скалата на Кастърли, докато свърши боят.

– Ем само като чу, че е лорд, трябваше веднага да дойде да си вземе замъка. – Лейди Джена отпи и изтри уста с ръкава си. – Баща ти трябваше да ни даде Дари. Клеос се ожени за една от дъщерите на орача, ако помниш. Скъръбщата му вдовица е гневна, че синовете й няма да

получат земите на лорд баща ѝ. Ами Портата е Дари само по майчина линия. Снаха ми Джейн ѝ е леля, сестра на лейди Мария.

– По-малката сестра – напомни ѝ Джайм. – А Тай ще получи Речен пад, по-голяма награда от Дари.

– Отровна награда. Домът Дари е свършил по мъжка линия, Домът Тъли не е. Онзи тъпак сир Риман слага клуп на шията на Едмур, но няма да го обеси. А на Рослин Фрей пъстърва ѝ расте в корема. Внуците ми няма да са в безопасност в Речен пад, докато има и един жив наследник на Тъли.

Джайм знаеше, че е права.

– Но ако Рослин роди момиче...

– ...може да се ожени за Тай, стига старият лорд Уолдър да се съгласи. Да, мислила съм за това. Но едно момче е също толкова възможно и малката му пишка може да обърка нещата. А ако сир Бриндън преживее обсадата, може да е склонен да си иска Речен пад... или в името на младия Робърт Арин.

Джайм помнеше малкия Робърт от Кралски чертог – на четири години още сучеше от гърдата на майка си.

– Арин няма да доживее да остави потомство. А и защо на владетеля на Орлово гнездо ще му трябва Речен пад?

– Защо на човек с гърне злато му трябва още едно? Хората са алчни. Тивин трябваше да даде Речен пад на Кеван, а Дари – на Ем. Щях да му го кажа, ако си беше направил труда да ме попита, но кога баща ти се е съветвал с някой друг, освен с Кеван? – Въздъхна дълбоко. – Не виня Кеван за това, че иска по-безопасно място за сина си, забележи. Познавам го достатъчно добре.

– Какво иска Кеван и какво иска Лансел, изглежда, са различни неща. – Разказа ѝ за решението на Лансел да се откаже от жена, земи и титла, за да се бие за Святата вяра. – Ако още искате Дари, напишете на Церсей и си изложете каузата.

Лейди Джена махна пренебрежително с чашата в ръка.

– Не, този кон избяга от двора. Ем си е набил в острата глава, че ще управлява Речните земи. А Лансел... мисля, че това трябваше да го видим отдалече. Живот в бран на Върховния септон не е много по-различен от живот, отдаден на краля, в края на краищата. Боя се, че Кеван ще е бесен. Толкова бесен, колкото беше Тивин, когато на теб ти се завъртя в главата да облечеш бялото. Кеван поне си има Мартин за наследник. Може да го ожени за Ами Портата на мястото на Лансел. Седемте да ни спасят дано. – Леля му отрони въздишка. – Като стана дума за Седемте,

защо Церсей разрешава Вярата отново да се въоръжи?

Джайм сви рамене.

– Сигурен съм, че си има причини.

– Причини? – Лейди Джена изруга грубо. – Дано само да са *основателни* причините й. Мечовете и Звездите притесняваха дори Таргариените. Завоевателя дори е стъпвал на пръсти с Вярата, за да не му се опълчат. А когато Егон умрял и лордовете се вдигнали срещу синовете му, двата ордена са били в ядрото на бунта. Повечето набожни лордове ги подкрепили, а и мнозина от простолудието. Крал Мегор накрая се принудил да плаща за тях. Плащал по златен дракон за главата на всеки непокорен Син на Воина и по сребърен елен за череп на Беден брат, доколкото помня историята. Хиляди били избити, но още толкова върлували из кралството, докато Железният трон не убил Мегор и крал Джее-рис не се съгласил да даде опрощение на всички, които оставят мечовете си.

– Забравил съм го повечето – призна Джайм.

– И ти, както и сестра ти. – Отпи отново от виното си. – Вярно ли е, че Тивин се е усмихвал на погребалния лафет?

– Гниеше на лафета. От това устата му се изкриви.

– Само това? – Обяснението му като че ли я натъжи. – Казват, че Тивин никога не се усмихвал, но се усмихваше, когато се ожени за майка ви и когато Ерис го направи своя Ръка. Когато Тарбек Хол се нахвърли на лейди Елин, коварната кучка, Тиг твърдеше, че и тогава се усмихвал. И се усмихваше на раждането ви, Джайм, с очите си го видях. Ти и Церсей, розовички и прекрасни, еднакви като две зърна грах в котлето... е, освен между краката. А какви *дробове* имавте!

– Чуйте рева ни. – Джайм се ухили. – Още малко и ще ми кажеш колко обичал да се смее.

– Не. Тивин мразеше смеха. Твърде много хора беше чувал да се смеят на дядо ви. – Джена се намръщи. – Уверявам те, този шутовски фарс, наречен „обсада“, никак нямаше да го развесели. Как смяташ да го приключиш, след като вече си тук?

– Договаряне с Черната риба.

– Няма да стане.

– Мисля да му предложи добри условия.

– За условията трябва доверие. Фрей избиха гости под покрива си, а ти... не искам да те обидя, скъпи, но *все пак* уби един крал, когото се беше заклел да браниш.

– И ще убия и Черната риба, ако не се подчини. – Тонът му

прозвуча по-грубо, отколкото искаше, но не беше в настроение да търпи да му хвърлят в лицето Ерис Таргариен.

– Как, с езика си ли? Може да съм стара и дебела, но нямам извара между ушите, Джайм. Нито Черната риба. Празните закани няма да го сплашат.

– Ти какво би ме посъветвала?

Леля му сви рамене.

– Ем иска да отсекаат главата на Едмур. Виж, за това може и да е прав. Сир Риман стана за посмешище с тая негова игра на бесенка. Трябва да покажеш на сир Бриндън, че заплахите ти имат зъби.

– Убийството на Едмур може да втвърди решимостта му.

– На Бриндън Черната риба никога не му е липсвала решимост. Хостър Тъли щеше да ти го каже. – Лейди Джена допи виното си. – Не съм толкова нахална да ти казвам как да водиш война. Зная си мястото... за разлика от сестра ти. Вярно ли е, че Церсей е изгорила Червената цитадела?

– Само Кулата на Ръката.

Джена завъртя очи.

– Щеше да е по-добре да я остави на мира и да изгори *своята* Ръка. Харис Суифт?! Ако някой изобщо си заслужава герба, това е сир Харис. И Джилс Росби, Седемте да ни спасят дано, мислех, че е умрял преди години. Мериуедър... баща ти наричаше дядо му Смахуркото, да ти кажа. Твърдеше, че единственото, за което Мериуедър го бивало, било да се кикоти на кралските остроумия. Церсей е взела в съвета си и някакво копеле, и едно котле в Кралската гвардия. Оставила е Вярата да се въоръжава и браавошите да си търсят заемите из цял Вестерос. Всичко това нямаше да се случи, ако имаше малко здрав разум да направи чичо ти Кралска ръка.

– Сир Кеван отказа поста.

– И той каза така. Не каза защо. Много неща не каза. *Не иска* да ги каже. – Лейди Джена направи кисела гримаса. – Кеван *винаги* е правил каквото го помолят. Не му е присъщо да обръща гръб на дълга. Надушвам, че тук нещо не е наред.

– Каза, че бил уморен. – „Той знае – беше казала Церсей, докато стояха над трупа на баща си. – Знае за нас“.

– Уморен? – Леля му кривна устни. – Е, сигурно е прав. Тежко беше за Кеван, цял живот да живее в сянката на Тивин. Тежко беше за всичките ми братя. Сянката, която хвърляше Тивин, беше дълга и черна и всеки от тях трябваше с борба да си намери малко слънце. Тигет се

опитваше да се докаже сам, но така и не можеше да се мери с баща ти и с годините това все повече го ядосваше. Герион пускаше шеги. По-добре да се присмееш на играта, отколкото да играеш и да загубиш. Но Кеван много рано видя как стоят нещата и си намери мястото до баща ти.

– А ти? – попита Джайм.

– Играта не беше за момичета. Аз бях скъпата принцеса на баща ми... и на Тивин също, докато не го разочаровах. Брат ми така и не се научи да харесва вкуса на разочарованието. – Надигна се тронаво. – Е, казах това, за което дойдох, няма да ти губя повече времето. Направи каквото щеше да направи Тивин.

– Ти обичаше ли го? – неволно изтърси Джайм. Леля му го изгледа странно.

– Бях на седем, когато Уолдър Фрей убеди милорд баща ми да даде ръката ми на Ем. На *втория* му син, не беше дори наследникът му. Баща ми беше трети син самият той, а по-малките деца жадуват да получат одобрението на по-големите. Фрей беше доловил слабостта му и баща ми се съгласи, за да му угоди. Годешът ми беше обявен на един пир, в присъствието на половината Запад. Елин Тарбек се смя и Червения лъв излезе разгневен от залата. Останалите си седнаха на езиците. Само Тивин посмя да заговори срещу годеща. Десетгодишно момче. Татко пребледня като кобилско мляко, а Уолдър Фрей *се тресе*. – Тя се усмихна. – Как бих могла да не го обичам след всичко това? Не искам да кажа, че съм одобрявала всичко, което правеше, или че много ми харесваше компанията на мъжа, в който се превърна... но всяко момиченце има нужда от по-голям брат, който да го закриля. Тивин беше голям още като малък. – Въздъхна. – Сега кой ще ни закриля?

Джайм я целуна по бузата.

– Той остави син.

– Остави, да. Всъщност от това най ме е страх.

Странна забележка.

– Защо трябва да те е страх?

– Джайм – отвърна тя и го дръпна за ухото, – миличкият ми, знам те от бебенце на гърдата на Джоана. Усмихваш се като Герион и се биеш като Тиг, а и малко от Кеван има у тебе, иначе нямаше да носиш този плащ... но *Тирион* е синът на Тивин, не ти. Казах го веднъж в лицето на баща ти и той не пожела да ми проговори половин година. Мъжете сте такива ужасни глупци. Дори тези, които се раждат веднъж на хиляда години.

КОТКА ОТ КАНАЛИТЕ

Събуди се, преди да е изгряло слънцето, в стаичката под стрехите, която делеше с дъщерите на Бруско.

Винаги се будеше първа. Топло и уютно беше под завивките с Талея и Брея. Чуваше лекия им дъх. Размърда се, седна и заопипва с ходилата си за чехлите. Брея измърмори сънено и се обърна. Кет настърхна от студа на сивите каменни стени и бързо се облече в тъмното. Докато си навличаша туниката, Талея отвори очи и я помоли:

– Кет, миличка, подай ми дрехите. – Беше мършаво момиче, само кожа и кости, и все се оплакваше, че ѝ е студено.

Кет ѝ подаде дрехите и Талея се напъхна в тях под топлите одеяла. После двете издърпаха по-голямата ѝ сестра от леглото – тя, още сънена, сипеше люти закани.

Докато слязат по дървената стълба от стаичката под стряхата, Бруско и синовете му вече бяха в лодката в малкия канал зад къщата. Бруско, както всяка сутрин, излая на момичетата да се разбързат. Синовете му помогнаха на Талея и Брея да се качат в лодката. Задачата на Кет бе да ги отвърже от кола, да хвърли въжето на Брея и да избута лодката навътре с обувия си в ботуш крак. Синовете на Бруско се наведоха над веслата. Кет затича и прескочи разширяващата се ивица между кея и палубата.

След това нямаше нищо за правене, освен да се прозява, докато Бруско и синовете му ги тласкаха напред в предутринния сумрак през объркващата плетеница от малки канали. Денят като че ли щеше да е рядко хубав, свеж, чист и ясен. Браавос познаваше само три вида време: мъглата беше лошо, дъждът – още по-лошо, а най-лош беше студеният дъжд. Ала понякога идваше утро, в което зората изгряваше розова и синя, а въздухът бе остър и солен. Тези дни Кет най-много обичаше.

Щом стигнаха широкия и прав воден път на Дългия канал, завиха на юг към рибния пазар. Кет седеше скръстила крака, мъчеше се да надвие прозявката и се мъчеше да си спомни подробности от съня си. „Пак сънувах, че съм вълк“. Най-добре си спомняше миризмите: дървета и пръст, братята ѝ от глутницата, миризмите на кон и на сърна, и на човек, всяка различна от другите, и острата, лютивата миризма на страх, винаги една и съща. В някои нощи вълчите сънища бяха толкова живи, че можеше да чуе воя на братята си дори след като се събудеше, а веднъж

Брея я увери, че ръмжала насън и се мятала под завивките. Помисли, че е някаква глупава лъжа, но Талея го потвърди.

„Не бива да сънувам вълчи сънища – каза си. – Сега съм котка, не съм вълк. Аз съм Кет от каналите“. Вълчите сънища бяха на Аря от дома Старк. Ала колкото и да се мъчеше, не можеше да се отърве от Аря. Все едно дали спеше под храма, или в стаичката под стряхата с дъщерите на Бруско, вълчите сънища продължаваха да я обладават нощем... а понякога и други сънища.

Вълчите сънища бяха хубавите. Във вълчите сънища тя беше бърза и силна, гонеше пляквата си и глутницата тичаше по петите ѝ. Другия сън мразеше, онзи, в който имаше два крака вместо четири. В него винаги търсеше майка си, препъваше се и залиташе сред пуста земя от кал, кръв и огън. Винаги валеше дъжд в онзи сън и тя чуваше писъците на майка си, но едно чудовище с кучешка глава не я пускаше да я спаси. В онзи сън тя винаги плачеше, като уплашено малко момиченце. „Котките никога не плачат – казваше си. – Вълците също. Това е просто един глупав сън“.

Лодката на Бруско се понесе под зелените медни куполи на Двореца на Истината и високите четвъртити кули на Престейните и Антарионите, преди да мине под огромните сиви арки на сладководната река към квартала, известен като Тинестото градче, където сградите бяха помалки и не толкова величествени. По-късно през деня каналът щеше да е задръстен от гондоли и баржи, но в предутринния мрак водният път беше почти само за тях. Бруско обичаше да стига до рибния пазар точно когато Титанът заревеше, за да възвести появата на слънцето. Звукът прокънтяваше над лагуната, приглушен от разстоянието, но достатъчно силен, за да разбуди спящия град.

Бруско връзваше лодката до рибния пазар, който вече гъмжеше от продавачки на херинга и на треска, събирачи на стриди и миди, домакини, готвачи, слугини и моряци от търговските галери, всички се пазаряха шумно и оглеждаха сутрешния улов. Бруско минаваше от лодка на лодка, оглеждаше миди и раци и от време на време почукваше с пръчката си сандък или шайга.

– Тази – казваше. – Да. – Чук-чук. – И този тук. – Чук-чук. – Не, този не. Тук. – Чук.

Не беше много по приказките. Талея казваше, че баща им бил стиснат с думите толкова, колкото и с парите. Стриди, миди, раци, рапани, едри скариди понякога... Бруско ги изкупуваше според това какво изглеждаше най-добро всеки ден. На тях се падаше да отнесат

сандъците и щайгите, които почукваше, на лодката. Бруско го болеше гръбът и не можеше да вдига нищо по-тежко от половница кафяв ейл.

Кет бе цялата вмирисана на сол и риба, но толкова беше свикнала с тази миризма, че вече дори не я усещаше. Нямаше нищо против работата. Когато мускулите ѝ я заболяваха от вдигането или гръбът ѝ се схванеше от тежината на някой сандък, си казваше, че става по-силна.

Щом натовареха всичко, тръгнаха назад по Дългия канал. Брея и Талея сядаха отпред и си шепнеха. Кет знаеше, че си говорят, за момчето на Брея, онова, дето тя караше да се качва на покрива, за да се срещнат, след като баща ѝ заспеше.

– Научавай по три нови неща, преди да идваш при нас – беше запоядал на Кет милият човек, преди да я прати в града. Тя винаги научаваше. Понякога не беше повече от три нови думи на браавошката реч. Понякога се връщаше с моряшки приказки за странни и удивителни неща, случили се по широкия свят отвъд островите на Браавос, за войни и за дъждове от жаби, и за излюпени дракони. Понякога научаваше три нови шегички или три нови гатанки, или хитрини от този или онзи занаят. А понякога научаваше тайни.

Браавос беше град, създаден за тайни, град на мъгли, на маски и на неща, казвани шепнешком. Самото му съществуване бе останало в тайна цяло столетие, както бе научило момичето; местоположението му бе останало скрито за тройно повече време.

– Деветте Свободни града са дъщерите на някогашна Валирия – беше я учил милият човек, – но Браавос е незаконното дете, избягало от дома. Ние сме народ от мелези, синове на роби, на курви и на крадци. Предците ни са дошли от половин стотина земи, за да намерят убежище тук, да се спасят от господарите на дракони, които ги поробили. И десетки богове са дошли с тях, но има един бог, който е общ за всички.

– Онзи с Многото лица.

– И с много имена – каза милият човек. – В Кохор той е Черният козел, в Юай Тай е Лъвът на нощта, във Вестерос е Странникът. Всички хора трябва да му се поклонят накрая, все едно дали почитат Седмината или Господаря на Светлината, или Майката Луна, или Удавения бог, или Великия пастир. Цялото човечество е негово... иначе някъде по света щеше да има народ, който живее вечно. Знаеш ли за народ, който живее вечно?

– Не – отвърна тя. – Всички хора трябва да умрат.

Винаги заварваше милия човек да я чака, щом се върнеше крадешком при храма на хълмчето в нощта, когато луната станеше черна.

– Знаеш ли нещо, което не знаеше, когато ни остави? – винаги я питаше той.

– Знам какво слага Беко Слепия в лютивия сос за стридите – отвършаше тя. – Знам, че глумците в „Синия фенер“ ще играят „Господаря с ужасното лице“, а глумците от „Кораба“ смятат да им отвърнат със „Седем пияни гребци“. Знам, че продавачът на книги Лото Лорнел спи в къщата на търговския капитан Моредо Престейн всеки път, когато доблестният капитан е на път, и се маха, щом „Виксен“ се върне.

– Добре е, че знаеш тези неща. А коя си ти?

– Никоя.

– Лъжеш. Ти си Кет от каналите, знам го много добре. Иди и спи, дете. Утре ще трябва да служиш.

– Всички хора трябва да служат.

И го правеше, три дни на всеки тридесет. Докато луната беше черна, тя беше никоя, слуга на Бога с Много лица, в роба от черно и бяло. Пристъпваше до милия човек в ухания мрак и носеше железния си фенер. Умиваше мъртвите, прибираше дрехите им и броеше монетите им. В някои дни все още помагаше на готвачката Умма, режеше големите бели гъби и вадеше костта на рибите. Ала само докато луната беше черна. През останалото време беше сираче с охлузени ботуши, прекалено големи за ходилата ѝ, и с опърпано кафяво наметало, викаше: „Миди, раци, стриди“ и тикаше количката си из Пристана на Рагман.

Тази нощ луната щеше да е черна – предната бе само едно тънко резенче.

– Знаеш ли нещо, което не знаеше, когато ни остави? – щеше да я попита милият човек, щом я видеше.

„Знам, че дъщерята на Бруско Брея се среща с едно момче на покрива, щом баща ѝ заспи – помисли си. – Брея се оставя да я опипва, казва Талея, макар да е само плъх от покривите, а нали уж всички плъхове от покривите са крадци“. Но това беше само едното нещо. На Кет ѝ трябваша още две. Не се притесняваше. Долу при корабите винаги имаха да се научат нови неща.

Щом се прибраха, Кет помогна на синовете на Бруско да разговарят лодката. Бруско и дъщерите му разделиха купеното на три колички и подредиха раците, мидите и стридите на пластове върху пресни водорасли.

– Върнете се, като продадете всичко – каза Бруско на момичетата, както правеше всяка сутрин, и те тръгнаха да си хвалят стоката. Брея щеше да откара количката си на Пурпурния пристан, да продава на

бравошките моряци, хвърлили котва там. Талея щеше да опита по уличките покрай Лунното езеро или да продава между храмовете на Острова на боговете. Кет се запъти към Пристана на Рагман, както правеше девет дни от всеки десет.

Само на бравоши бе позволено да използват Пурпурния пристан, от Удавения град и Двореца на Морския господар; корабите на градовете посестрими и от останалата част на широкия свят трябваше да използват Пристана на Рагман – по-бедно, грубо и мръсно пристанище от Пурпурния. Беше и по-шумно, моряците и търговците се тълпяха по кейовете и уличките му, омесени със слуги и крадци. Кет го обичаше повече от всяко друго място в Браавос. Харесваше й шумът и странните миризми, и да вижда какви кораби са дошли с вечерния прилив и кои са си заминали. И моряците й харесваха: буйните тироши с кънтящите гласове и боядисаните мустаци; светлокосите лисенци, които все се опитваха да смъкнат цената; ниските трътлести космати моряци от Пристана на Ибен, с ругатните, които ръмжаха с ниските си дрезгави гласове. Любимците й бяха от Летните острови, с гладките тъмни кожи, като тиково дърво. Носеха плащове от пера, с червено, зелено и жълто, а високите мачти и белите платна на лебедовите им кораби бяха великолепни.

И вестероши имаше понякога, гребци и моряци от гемии от Староград, търговски галери от Дъскъндейл. Кралски чертог и Града на гларуса, гемии с едри туловища, натоварени с вино от Арбор. Кет знаеше бравошките думи за миди, раци и стриди, но по Пристана на Рагман хвалеше на висок глас стоката си и на търговската реч, грубовата гмеж от думи и фрази от десетки различни езици, придружени със знаци и жестове, повечето обидни. Тях Кет най-много обичаше. Всеки, който й досадеше, щеше да види кукиш или пък да чуе, че го описват като магарешки хуй или като камилска путка.

– Може да не съм виждала камила – казваше им, – но познавам камилска путка само като ми замирише.

Понякога, много рядко, това можеше да ядоса някого, но стигнеше ли се до това, тя си имаше тънкия нож. Пазеше си го много остър, а и знаеше как да борави с него. Рого Червения й беше показал един следобед на Щастливия пристан, докато чакаше Лана да се освободи. Научи я как да го крие в ръкава си и да го хлъзга бързо навън, щом й потрябва, и как да среже кесия толкова гладко и бързо, че монетите да се изсипят, преди собственикът им да усети липсата. Беше добре да се знае, в това и милият човек се съгласи – особено нощем, когато се развихреха уличните разбойници и плъховете от покривите.

Кет и приятели си беше намерила по кейовете: хамали и глумци, вџари и кърпачи на платна, кръчмари, продавачи на ейл, хлебари и просяци, и курви. Купуваха си от нея миди и стриди, разправяха ѝ верни неща за Браавос и лъжи за своя живот и се смееха как говори, щом се опиташе да им заговори на браавошки. Никога не си позволяваше това да я притесни. Само им показваше кукиш и им казваше на всички, че са камилски путки, а те почваха да реват от смях. Гилоро Дотари я научи на петдесет песни, а брат му Гилемо ѝ показа най-добрите места за лов на змиорки. Глумците от „Кораба“ и показаха стойката на героя и я научиха на речи от „Песента за Ройн“, „Двете жени на Завоевателя“ и „Похотливата дама на търговеца“. Куил, дребният мъж с тъжните очи, който измисляше всички мръсни фарсове за „Кораба“, предложи да я научи как да целува като жена, но Таганаро го фрасна с една треска в лицето и сложи край на това. Косомо Факира я научи на хитрини с ловка ръка. Той можеше да гълта мишки и да ги вади от ушите ѝ.

– Магия е – казваше ѝ.

– Не е – отвръщаше Кет. – Мишката беше в ръкава ти през цялото време. Видях я как мърдаше.

„Миди, раци, стриди“ – бяха вълшебните думи на Кет и като всички вълшебни думи, можеха да я отведат почти навсякъде. Качвала се беше на кораби от Лис и Староград, и от Пристана на Ибен, и беше продавала стриди на самата палуба. В някои дни подкарваше количката си покрай кулите на могъщите да предложи сварени миди на стражите при портите им. Веднъж се качи да си продава улова на стъпалата на Двореца на Истината, а когато друг продавач се опита да я прогони, му обърна количката и стридите му се разпиляха по калдъръма. Митничари си купуваха от нея и веслари от Удавения град, чиито хлътнали куполи и кули надничаха над зелените води на лагуната. Веднъж, когато Брея се задържа в леглото заради лунната си кръв, Кет подкара количката си из Пурпурния пристан да продава раци и стриди на гребците от баржата за удоволствие на Морския господар, покрити от носа до кърмата с усмихнати лица. В други дни тръгваше покрай сладководната река до Лунното езеро. Продаваше на надуты улични разбойници, натруфени в пъстроцветен сатен, и на тъмничари и юстициари в наметала в убитокафяво и сиво. Но винаги се връщаше в Пристана на Рагман.

– Миди, раци, стриди – викаше момичето и буташе количката си покрай кейовете. – Рапани, омари, скариди. – По петите ѝ, привлечена от гласа ѝ, се помъкваше мръсна оранжева котка. По-нататък се появяваше втора – тъжно проскубано сиво същество с увиснала опашка.

Котките обичаха миризмата на Кет. В някои дни след нея се проточваше цяла дузина, до залез-слънце. От време на време момичето им хвърляше по някоя стрида и гледаше да види коя ще я отмъкне и ще се изниже. Най-големите котараци рядко печелеха, беше забелязала; най-често наградата се падаше на някое по-дребно, по-бързо животно, слабо, зло и гладно. „Като мен“, казваше си. Любимецът ѝ беше един стар проскубан котарак със сдъвкано ухо, който ѝ напомняше за друга една котка, която беше гонила около Червената цитадела. „Не, онова беше друго момиче, не съм аз“.

Два от корабите, които вчера бяха тук, ги нямаше, забеляза Кет. За това пък на кейовете имаше нови пет: малка търговска гемия, наречена „Наглата маймунка“, огромен китоловен кораб от Ибен, който вонеше на катран, кръв и китова мас, два разнебитени съда от Пентос и една дълга зелена галера от Стар Волантис. Кет спираше под всеки мостик и викаше високо: „Миди, раци, стриди“, веднъж на търговския говор и още веднъж – на Общата реч на Вестерос. Един на китоловеца я изруга толкова гръмко, че подплаши котките, а един от пентошките гребци я попита колко иска за мидата между краката си, но при другите кораби извади повече късмет. Моряк от зелената галера изгълта шепа стриди и ѝ разказа как капитана им го убили лисенски пирати, като се опитали да вземат кораба им на абордаж при Каменните стъпала.

– Саан беше, кучият му син, със „Сина на старицата“ и големия му „Валириан“. Размина ни се, ама за малко.

„Наглата маймунка“ се оказа от Града на гларуса, с екипаж от Вестерос, и се зарадва, че ще могат да си поговорят с някого на Общата реч. Един попита как момиче от Кралски чертог се е докарало да продава миди по пристаните на Браавос, тъй че ѝ се наложи да си разкаже версията.

– Тук ще сме четири дни и четири дълги нощи – рече друг. – Къде може да си намери малко забавление човек?

– Глумците в „Кораба“ дават „Седем пияни гребци“ – каза им Кет, – а в „Мръсното мазе“ при портите на Удавения град има боеве на змиорки. Или пък ако искате, можете да идете до Лунното езеро, там катилите се дуелират нощем.

– Това добре – отвърна друг моряк, – но нашият Уат всъщност иска жена.

– Най-добрите курви са на Щастливия пристан, където е вързан Корабът на глумците. – Показа им посоката. Някои пристанищни курви бяха зли, а дошлите за първи път по море така и не знаеха кои са, та да се

пязат. Най-лоша беше С'врони. Всички разправяха, че била ограбила и убила много мъже – после бутала трупове им в каналите, за храна на змиорките. Пияната Дъщеря беше мила, докато е трезвена, но не и след като удари повече вино. А Краставата Джейни всъщност беше мъж. – Питайте за Мери. Истинското ѝ име е Мералин, но всички ѝ викат Мери. – Мери купуваше дузина стриди всеки път, щом Кет минеше край бардака, и си ги делеше с другите момичета. Всички казваха, че има добро сърце. „И най-големите цици в цял Браавос“, обичаше да се хвали самата Мери.

Момчетата ѝ също бяха мили: Бетани Свенливката и Моряшката жена, еднооката Юна, дето можеше да ти предскаже бъдещето по капка кръв, сладката мъничка Лана, че даже и Асадора, жената от Ибен с мустациите. Можеше и да не са красиви, но бяха добри с нея.

– Всички хамали ходят в Щастлив пристан – увери Кет мъжете от „Наглата маймунка“. – „Момчетата разтоварват корабите, а моите момичета разтоварват младоците, дето плават на тях“, така казва Мери.

– А чаровните мадами, за които пеят певците? – попита най-младата маймунка, червенокосо момче с лунички, едва ли беше на повече от шестнайсет. – Наистина ли са толкова хубави? Къде мога да си намеря някоя от тях?

Другите моряци го изгледаха и се разсмяха.

– Седем ада, хлапе – каза един. – Капитанът сигурно ще може да си вземе куртизанка, но само ако продаде скапания си кораб. Таквиз пички са за лордове, не за простаци кат' нас.

Куртизанките на Браавос бяха прочути по целия свят. Певци ги възпяваха, златари и бижутери ги обсипваха с дарове, занаятчии им се молеха за високата чест да им подарят изделията си, търговци плащаха щедро, за да бъде някоя с тях на балове, на пиршества и представления на глумци, а градските катили се избиваха в тяхно име. Докато буташе количката си покрай каналите, Кет понякога зърваше някоя от тях, понесла се по водата на баржата си на път за среща с любовник. Всяка куртизанка си имаше лична баржа и слуги, които да я закарат на среща. Поетесата винаги беше с книга в ръка, Лунна сянка се обличаше само в бяло и сребърно, а Мерлинг Кралицата никога не можеше да я види човек без нейните русалки, четири млади девизи, едва-що разцъфтели: държаха шлейфа на роклята ѝ и оправяха прическата ѝ. Всяка куртизанка беше от хубава по-хубава. Дори Забулената дама беше красива, макар че само онзи, когото приемеше за любовник, можеше да ѝ види лицето.

– Веднъж продадох сърцевидни миди на една куртизанка – похвали

се Кет на моряците. – Повика ме, докато излизаше от баржата. – Бруско изрично ѝ беше обяснил никога да не заговаря куртизанка, освен ако тя първа не я заговори, но жената ѝ се беше усмихнала ѝ и плати в сребро, десет пъти над цената на мидите.

– А тя коя беше? Кралицата на мидите, а?

– Черната перла – отвърна Кет. Мери твърдеше, че Черната перла била най-прочутата куртизанка от всички.

– Драконово потекло има тая – каза ѝ. – Първата Черна перла била пиратска кралица. Един вестерошки принц я взел за любовница и ѝ направил дъщеря, която пораснала и станала куртизанка. Нейната дъщеря я наследила в занаята, и *нейната* след нея, докато стигнеш до тази. Какво ти каза тя, Кет?

– Каза: „Ще взема три сърцевидни миди“ и „Имаш ли някакъв пикантен сос, мъничко?“

– А ти какво ѝ рече?

– Рекох ѝ: „Не, милейди“ и „Не ме наричай мъничко. Казвам се Кет“. Трябва да взимам сос. Беко предлага сос и продава три пъти повече стриди от Бруско.

Каза за Черната перла и на милия човек.

– Истинското ѝ име е Белегере Одерис – каза му. Беше едно от трите нови неща, които бе научила.

– Така е – отвърна тихо жрецът. – Майка ѝ беше Белонара, но първата Черна перла също е била Белегере.

Кет обаче знаеше, че на мъжете от „Наглата маймунка“ хич няма да им пука какво е било името на майката на куртизанката. Тъй че ги попита за вести от Седемте кралства и за войната.

– Война ли? – изсмя се един. – Каква война? Никаква война няма.

– В Гларуса няма – рече друг. – Нито в Долината. Малкото лордче ни опази от нея, както и майка му преди.

„Както и майка му преди“. Владетелката на Долината беше сестра на майка ѝ.

– Лейди Лиза да не е...

– ...умряла? – довърши вместо нея луничавото момче, чиято глава беше пълна с куртизанки. – Да. Уби я личният ѝ певец.

– О!

„Въобще не ме интересува. Кет от каналите никога не е имала леля. Никога“. Подкара количката и колелото заподскача по калдъръма.

– Стриди, раци и миди – викаше. – Стриди, раци и миди. Повечето раци продаде на хамалите, които разтоварваха голямата гемия с вино от

Арбор, а другите на мъжете, дето поправяха мирската търговска галера, разбита от бурите.

По-надолу по кейовете се натъкна на Таганаро, опрял гръб на един пилон до Касо, Краля на тюлените. Той си купи няколко миди, а Касо изджавка и се остави да му стисне плавника.

– Идваш да работиш при мен, Кет – подкани я Таганаро, докато изсмукваше мидите от черупките. Търсеше си нов ортак, откакто Пияната дъщеря намушка с ножа си ръката на Малкия Нарбо. – Давам ти повече от Бруско, а и няма да миришеш като риба.

– Касо ми харесва миризмата – отвърна тя. Кралят на тюлените джафна, като в съгласие. – Ръката на Нарбо не е ли по-добре?

– Три пръста не се свиват – оплака се Таганаро, докато нагъваше мидите. – Каква полза от джебчия, като не може да си свива пръстите? Нарбо беше добър с джобовете. Не толкова с курвите.

– Мери казва същото. – Кет се натъжи. Малкия Нарбо ѝ харесваше, нищо, че беше крадец. – Какво ще прави?

– Щял да хване греблото, вика. Смята, че два пръста ще стигат за това, а Морският господар винаги търси гребци. Викам му: „Нарбо, недей. Онова море е по-студено от девица и по-жестоко от курва. По-добре си отрежи ръката и проси“. Касо знае, че съм прав. Нали, Касо?

Тюленът изджафка и Кет се усмихна. Хвърли му една мида, преди да си тръгне.

Денят беше почти на свършване. Кет стигна до Щастливия пристан, от другата страна на уличката, където бе закотвен Корабът. Някои от глумците седяха горе на мостика, подаваха си мях вино от ръка на ръка, но като видяха количката на Кет, слязоха да си вземат стриди. Тя ги попита как им е тръгнало със „Седемте пияни гребци“. Джос Намръщения поклати глава.

– Куенс най-последно хвана Алакво да спи със Слои. Сбиха се с глумски мечове и двамата ни оставиха. Тая нощ май ще сме само петима пияни гребци.

– Бройката с гребците ще гледаме да я покрием с пиянството – заявя Мирмело. – Аз поне вече ставам за тая работа.

– Малкия Нарбо иска да стане гребец – каза им Кет. – Ако го вземете, ставате шестима.

– Ти по-добре иди при Мери – отвърна ѝ Джос. – Знаеш колко се кисва, като остане без стридите си.

Но когато се шумгна в бардака, Кет завари Мери да седи в гостната, стиснала очи и заслушана в свирнята на Дареон с лютнята. Ина също

беше там, заплиташе хубавата златна коса на Лана. „Пак глупава любовна песен“. Лана винаги молеше певица да ѝ свири глупава любовна песен. Беше най-младата от курвите, само на четиринайсет. Мери искаше за нея тройно повече, отколкото за другите момичета.

Ядоса се, като видя Дареон. Въртеше нагло очи към Лана, докато пръстите му шареха по струните на лютнята. Курвите го наричаха Черния певец, но в него вече едва ли имаше нещо черно. С парите, които му носеше пеенето, враната се беше превърнала в паун. Днес се беше натруфил в плюшено пурпурно наметало, обшито с катерича кожа, риза на бели и люлякови ивици и пъстри бричове като на градски катил, но и копринено наметало си имаше, и друго, от тъмночервено кадифе, обшито със златоткан плат. Единственото черно по него бяха ботушите. Кет го беше чувала да казва на Лана, че всичко друго черно го хвърлил в един канал. „Писна ми от черното“, беше казал.

„Той е мъж на Нощния страж“, помисли тя, докато Дареон пееше за някаква глупава дама, която се хвърлила от една глупава кула, защото умрял глупавият ѝ принц. „Дамата е трябвало да убие онези, които са го убили. А певецът трябва да е на Вала“. Когато Дареон се появи в Щастлив пристан, Аря за малко не го помоли да я отведе със себе си на Източен страж, но го чу да казва на Бетани, че никога няма да се върне.

– Корави легла, солена треска и безкрайни стражи, това е Валът – беше казал. – Пък и в Източен страж няма такива красавици като тебе. Как изобщо мога да те оставя? – Същото го беше казал и на Лана, чула беше Кет, и на една от другите курви при „Котетата“, че даже и на Славейчето в нощта, когато свири в Къщата на седемте лампи.

„Жалко, че не бях тук в нощта, когато дебелият го е ударил“. Курвите на Мери още се смееха за това. Ина разправяше, че дебелият момче се изчервявало всеки път, щом го докоснела, но когато почнала белята, се наложило Мери да заповяда да го измъкнат навън и да го хвърлят в канала.

Кет тъкмо мислеше за дебелият момче и как го беше спасила от Торо и Орбело, когато до нея се появи Моряшката жена.

– Хубава песен пее – тихо промълви тя на Общата реч на Вестерос. – Боговете го обичат, за да му дадат такъв глас, а и толкова красиво лице.

„Красив е на лице и е мръсен на сърце“, помисли Аря, ала не го каза. Дареон веднъж се беше оженил за Моряшката жена – тя лягаше само с мъже, които се оженият за нея. В Щастлив пристан понякога имаше три-четири сватби за една нощ. Често ритуалите ги извършваше

ухиленият и вечно пиян червен жрец Езелино. Иначе го правеше Юстас, някогашен септон от Септата-отвъд-морето. А ако нито жрецът, нито септонът не се окажеха подръка, една от курвите изтичваше до Кораба и довеждаше някой глумец. Мери все твърдеше, че глумците били по-добри жреци от истинските, особено Мирмело.

Сватбите бяха шумни и весели, с много пиене. Всеки път, щом Кет се случеше да мине оттук с количката, Моряшката жена настояваше новият ѝ жених да си купи стриди, че да се втвърди за консумирането на брака. И се смееше, но според Кет и нещо тъжно имаше у нея.

Другите курви казваха, че Моряшката жена посетила Острова на боговете по времето, когато цветът ѝ разцъфтял, и познавала всички богове, които живеят там, даже и тези, които Браавос е забравил. Казваха, че отишла да се помоли за първия си съпруг, истинския си съпруг, който се изгубил в морето, когато била момиче, не по-голямо от Лана.

– Мисли си, че ако намери подходящия бог, може би той ще ѝ прати ветровете и те като духнат, ще ѝ върнат любимия – каза еднооката Ина, която я познаваше от най-дълго. – Но аз се моля това никога да не стане. Любимият ѝ е мъртъв, в кръвта ѝ го вкусвам. Ако изобщо ѝ го върнат, ще е труп.

Песента на Дареон най-сетне свършваше. Щом последните ноти заглъхнаха, Лана въздъхна, а певецът остави лютнята си настрана и я придърпа в скута си. Тъкмо почваше да я гъделичка, когато Кет подвикна:

– Има стриди, ако иска някой. А Мери се ококори и викна:

– Давай ги тука, момиче. Ина, я донеси хляб и оцет.

Когато Кет си тръгна от Щастливия пристан с пълна кесийка с монети и празна количка със засъхнала сол и водорасли на дъното, издуто червено слънце бе надвиснало в небето над редицата мачти. Дареон също си тръгна. Обещал тази вечер да пее в хана „Зелената змиорка“, каза ѝ, щом закрачиха заедно.

– Всеки път, когато свиря в „Змиорката“, си тръгвам със сребърник – похвали ѝ се. – Понякога идват и капитани и корабовладелци. – Минаха по едно мостче и продължиха по кривата улица. Сенките се удължаваха. – Скоро и в „Пурпурния“ ще свиря, а после и в Двореца на Морския господар – продължи Дареон. Празната количка на Аря трополеше по калдъръма, свиреше и тя нейната си музика. – До вчера ядях херинга с курветата, но само година още и ще седя с куртизанки и ще ми поднасят императорски омар.

– Какво стана с брат ти? – попита Кет. – Дебелия. Намерил ли си

кораб за Староград? Каза, че трябвало да отплава с „Лейди Ушанора“.

– Всички трябваше да заминем. Казах на Сам да оставим стареца, но тоя дебел глупак не искаше и да чуе. – Последният слънчев лъч грейна в косата му. – Е, вече е късно.

– Точно така – каза Аря, щом влязоха в притъмнялата задна уличка.

Когато се прибра в къщата на Бруско, над малкия канал се сбираше гъста вечерна мъгла. Кет отиде при Бруско в кантората и тупна кесийката на масата пред него. После тупна и ботушите.

Бруско потупа кесийката.

– Добре. А това какво е?

– Ботуши.

– Хубави ботуши рядко се намират – каза Бруско, – но тези са много малки за краката ми. – Вдигна единия и го огледа примижал.

– Тази нощ луната ще е черна – напомни му тя.

– Ами отивай да се молиш. – Бруско избута ботушите настрана и изсипа монетите да ги преброи. – Валар дохерис.

„Валар моргулис“, помисли Аря.

Мъгла я обгърна отвсякъде, щом закрачи по улиците на Браавос. Малко трепереше, когато бутна вратата от язово дърво и влезе в Къщата на Черното и Бялото. Тази вечер горяха само няколко свещи, мигаха като паднали звезди. Всички богове бяха като странници в тъмното.

Слезе в подземията, развърза наметалото на Кет, смъкна кафявата, цялата в рибешки люспи риза на Кет, изрита в ъгъла оклепаните със сол обуца на Кет, свлече долните дрехи на Кет и се окъпа в лимонена вода да отмие самата миризма на Котката от каналите. Когато стана от коритото, в сапунена пяна, изтъркана до розово и с полепнала по бузите кафява коса, Кет вече я нямаше. Облече чисти роби, обу меки платнени чехли и застъпва тихичко към кухнята да помоли Умма за малко храна. Жреците и послушниците вече се бяха нахранили, но готвачката ѝ беше запазила парче хубава пържена треска и малко настъргана жълта ряпа. Тя ги изгълта, изми си чинията, а после отиде да помогне на бездомничето с правенето на отварите.

Работата ѝ беше най-вече да носи това-онова, да се катери по стълбите и да търси билките и листата, които трябваха на бездомничето.

– Сладкият сън е най-нежната от отровите – каза ѝ бездомничето, докато стриваше една от тях с чукалото в хаванчето. – Няколко зрънца забавят разтуптяно сърце и карат човек да се чувства спокоен и силен. Една щипка ще ти даде дълбок нощен сън без кошмари. Три щипки ще направят този сън да не свърши. Вкусът е много сладък, затова най-

добре се използва в сладкиши и вино, подсладено с мед. Виж, сладостта може да се помирише. – Даде ѝ да смръкне, а после я прати по стълбите да намери една червена стъкленица. – Тази отрова е по-жестока, но без вкус и мирис, затова се скрива по-лесно. Сълзите на Лис я наричат. Разтворена във вино или вода разяжда червата и корема на човек и убива като болест. Помириши. – Аря подуши и не усети нищо. Бездомничето остави Сълзите настрана и отвори каменен съд с дебели стени. – Тази паста е подправена с кръв на базилик. Придава апетитен мирис на печеното месо, но изядеш ли го, причинява ужасна лудост, на хора и на животни. Мишка лъв ще нападне, щом вкуси кръв на базилик.

Аря прехапа устна.

– На кучета ще подейства ли?

– На всяко животно с топла кръв. – Бездомничето я зашлеви. Тя вдигна ръка към страната си, по-скоро изненадана, отколкото защото я заболя.

– Защо ме удари?

– Аря от дома Старк е тази, дето си хапе устната, когато мисли. Ти Аря от дома Старк ли си?

– Аз съм никоя. – Беше се ядосала. – А *ти* коя си?

Не очакваше бездомничето да отвърне, ала тя го направи.

– Родих се единственото дете на един древен дом, наследничка на благородния ми баща. Майка ми умряла, нямам спомен за нея. Когато станах на шест, татко се ожени пак. Новата му жена се държеше добре с мен, докато не роди своя дъщеря. Тогава ѝ се прииска да умра, за да може нейната кръв да наследи богатството на баща ми. Трябваше да потърси благоволенията на Многоликия бог, но не можеше да понесе жертвата, която щеше да ѝ поиска. Затова реши да ме отрови сама. Отровата ме направи такава, каквата ме виждаш сега, но не умрях. Когато лечителите от Къщата на Червените ръце казаха на баща ми какво е направила, той дойде тук и направи жертва, предложи цялото си богатство и мен. Онзи с Много лица чу молитвата. Доведоха ме да служа в храма, а жената на баща ми получи дара Му.

Аря я изгледа напрегнато.

– Това истина ли е?

– Има истина в него.

– Но и лъжи също?

– Има неистина и има преувеличение.

Беше наблюдавала внимателно лицето на бездомничето, докато ѝ разказваше историята си, но то не издаде нищо.

– Многоликият бог е взел две трети от богатството на баща ти, не всичкото.

– Точно така. Това беше преувеличението ми.

Аря се ухили, усети, че се хили, и се щипна по бузата. „Управлявай лицето си – каза си. – Усмивката е мой слуга, ще идва, когато аз заповядам“.

– Коя част беше лъжата?

– Никоя. Излъгах за лъжата.

– Нима? Или лъжеш сега?

Но преди бездомничето да успее да отвърне, милият човек пристъпи усмихнат в стаята.

– Върнала си се при нас.

– Луната е черна.

– Да. Кои нови три неща научи, дете не знаеше, когато ни напусна последния път?

„Знам трийсет нови неща“, едва не отвърна тя.

– Три пръста на Малкия Нарбо не се свиват. Решил е да става гребец.

– Добре е да се знае това. Какво друго?

Тя превъртя в главата си последния ден.

– Куенс и Алакво са се били и не могат да играят, но мисля, че пак ще почнат.

– Мислиш ли, или *знаеш*?

– Само мисля – длъжна бе да признае, макар да беше сигурна. Глумците трябваше да ядат като всички, а Куенс и Алакво не бяха достатъчно добри за „Синия фенер“.

– Точно така – рече милият човек. – А третото нещо?

Този път не се поколеба.

– Дареон е мъртъв. Черният певец, дете спеше в „Щастлив пристан“. Всъщност е дезертъор от Нощния страж. Някой му е срязал гърлото и го е бутнал в канала, но са запазили ботушите му.

– Добри ботуши трудно се намират.

– Точно така. – Помъчи се да запази лицето си гладко.

– Кой може да е направил това, чудя се?

– Аря от дома Старк. – Гледаше очите му, устата, мускулите на челюстта.

– Онова момиче ли? Мислех, че е напуснало Браавос. Ти коя си?

– Никоя.

– Лъжеш. – Той се обърна към бездомничето. – Гърлото ми е

пресъхнало. Бъди така добра и донеси чаша вино за мен, и топло мляко за нашата приятелка Аря, която се върна при нас така неочаквано.

Аря много се беше чудила какво ще ѝ отвърне милият човек, щом му каже за Дареон. Може би щеше да се ядоса, или пък щеше да се зарадва, че е дала на певеца дара на Многоокикия бог. Този разговор го беше превъртjала в ума си поне сто пъти, като глумец на представление. Но така и не бе помислила за *топло мляко*.

Щом млякото дойде, Аря го изпи. Беше малко загоряло и нагарчаше:

– Сега иди си легни, дете – каза милият човек. – Утре трябва да служиш.

Тази нощ тя отново сънува, че е вълк, но беше различно от другите сънища. В този сън си нямаше глутница. Бродеше сама, скачаше от покрив на покрив, стъпваше безшумно покрай брега на някакъв канал и се прокрадваше като сянка в мъглата.

Когато на заранта се събуди, беше спяла.

САМУЕЛ

„Канеленият вятър“ беше кораб-лебед от град Високи дървета на Летните острови, където мъжете бяха черни, жените – разпътни и боговете бяха странни. На борда нямаше септон, който да поведе заупокойните молитви, тъй че задачата се падна на Самуел Тарли, някъде край обжарения от слънцето южен бряг на Дорн.

Сам облече черното, за да изрече думите, макар следобедът да беше топъл, душен и почти безветрен.

– Той беше добър човек – започна... но още щом произнесе думите, разбра, че са грешни. – Не. Той беше велик човек. Майстер на Цитаделата, с верига и заклет, Заклет брат на Нощния страж, винаги верен. Когато се родил, го нарекли на един герой, загинал много млад, но макар да живя дълго-дълго, собственият му живот бе не по-малко героичен. Нямаше по-мъдър, по-добър и по-мил човек от него. На Вала десетки лорд-командири са идвали и са си отивали през годините на службата му, но той винаги си оставаше там, за да им дава съвета си. Съветвал е и крале. Самият той е могъл да стане крал, но когато му предложили короната, казал, че трябва да я дадат на по-младия му брат. Колцина биха направили това? – Сам усети сълзите, бликнали в очите му, и разбра, че няма да може да продължи. – Той беше от кръвта на дракона, ала огънят му вече изтля. Беше Емон Таргариен. И стражът му вече свърши.

– И стражът му вече свърши – промълви Джили след него, полюшваше бебето в ръцете си. Коджа Мо повтори думите на Общата реч на Вестерос, а после и на Лятната реч за Ксондо, за баща ѝ и за останалите от събралия се на палубата екипаж. Сам наведе глава и заплака, хлиповете му бяха така силни и разкъсващи, че цялото му тяло затрепери. Джили пристъпи до него и го остави да поплаче на рамото ѝ. В нейните очи също блестяха сълзи.

Въздухът беше влажен, горещ и мъртво спокоен, „Канеленият вятър“ се носеше на дрейф сред тъмносино море, далече от всякаква суша.

– Черен Сам каза добри думи – промълви Ксондо. – Сега прием за негов живот.

Извика нещо на Лятната реч, изтъркаляха на задната палуба буре с ром и го отпушиха, та да могат всички да изпият по чаша в памет на стария сляп дракон. Екипажът го беше познавал съвсем за малко, но

обитателите на Летните острови тачеха старите си и зачитаха мъртвите си.

Сам никога не беше пил ром. Течността беше странна и замайваше: сладка отначало, но оставяше огнен привкус, който пареше на езика му. А беше уморен, толкова уморен. Всеки мускул го болеше, дори и по места, където Сам не беше мислил изобщо, че може да има мускули. Коленете му се бяха сковали, дланите му бяха покрити с нови мехури и парчета незараснала кожа от спуканите стари. Но ромът и тъгата като че ли отмиха болезните му.

– Да можем само да го откараме до Староград – каза той на Джилли, докато седяха на високия мостик и пиеха ром. – Лечителите на Цитаделата са най-добрите в Седемте кралства. Бях си въобразил, че... налягах се...

На Браавос по едно време изглеждаше възможно Емон да се възстанови. Разказът на Ксондо за драконите почти беше върнал стареца към живот. Дори си изяде яденото до последната хапка.

– Никой от нас така и не гледаше за момиче – каза. – Та нали принц беше обещан, не принцеса. Регар, мислех си... димът беше от пожара, който погълна Летния дворец в деня на раждането му, солта – сълзите, пролени за мъртвите. Като млад той споделяше вярата ми, но после се убеди, че пророчеството ще изпълни синът му, защото в нощта, в която бе заченат Егон, над Кралски чертог се видя комета, а Регар беше сигурен, че „кървавата звезда“ трябва да е комета. Какви глупци бяхме – да се мислим за толкова мъдри! Грешката се промъкна от превода. Драконите не са нито мъжки, нито женски. Барт прозря тази истина, че са ту едното, ту другото, променливи като пламъка. Езикът ни беше подвел всички от хиляда години. *Денерис* е избраницата, родена сред сол и дим. Драконите го доказват. – Само това, че говореше за нея, сякаш му вливаше сила. – Трябва да ида при нея. *Трябва!* С десет години поне да бях по-млад...

Старецът дотолкова се беше изпълнил с решимост, че дори се качи без помощ на кораба, след като Сам уреди превоза им. Вече беше дал на Ксондо меч си с ножницата, да вземзди едрия моряк заради плаща от пера, който си развали, когато го спаси от удавяне. Единствените ценни вещи, които им оставаха, бяха книгите, които беше взел от подземията на Черен замък. Сам унило се раздели и с тях.

– Бяха за Цитаделата – отвърна, когато Ксондо го попита какво не е наред. Щом морякът преведе думите, капитанът се засмя.

– Кухуру Мо казва сивите мъже пак ще си имат тези книги –

обясни му Ксондо. – Само че ще ги купят от Кухуру Мо. Майстерите дават добро сребро за книги, които нямат, а понякога и червено и жълто злато.

Капитанът поиска и веригата на Емон, но Сам отказа. Обясни, че е голям срам за всеки майстер да го лишат от веригата му. Тази част Ксондо трябваше да я преведе три пъти, докато Кухуру Мо приеме. Когато най-сетне се спазариха, Сам беше останал само с ботушите си, черното и долните дрехи – и счупения рог, който, Джон Сняг бе намерил в Юмука на Първите. „Нямах избор – каза си. – Не можехме да останем в Браавос, а освен с кражба и просия нямаше как да си платим превоза“. Щеше да сметне тази цена за трижди по-евтина, стига само да можеха да заведат жив майстер Емон в Староград.

Пътят им на юг обаче беше бурен и всяка буря отнемаше от силата и духа на стареца. При Пентос помоли да го изведат на палубата, за да може Сам с думи да му обрисова града, но оттогава повече не стана от капитанското легло. Скоро след това умът му отново взе да блуждае. Когато „Канеленият вятър“ подмина Кървящата кула и влезе в пристанището на Тирош, Емон вече не говореше как ще се опита да намери кораб, който да го отведе на изток. Приказката му се върна към Староград и архимайстерите на Цитаделата.

– Трябва да им го кажеш, Сам. На архимайстерите. Трябва да ги накараш да разберат. Мъжете, които бяха в Цитаделата, докато аз бях там, са мъртви от петдесет години. Другите изобщо не ме знаят. Писмата ми... в Староград трябва да са ги чели като блънвания на изкуфял старец. Ти трябва да ги убедиш в това, в което аз не можах. Кажи им, Сам... кажи им как е на Вала... духовете и белите бродници, студът...

– Ще им кажа – обеща Сам. – Ще добавя и своя глас към твоя, майстер. Двамата ще им кажем, двамата с теб, заедно.

– Не – отвърна старецът. – Трябва да си ти. Ти им кажи. Пророчеството... сънят на брат ми... лейди Мелисандра погрешно е разчела знаците. Станис... Да, Станис има малко от кръвта на дракона. Братята му също. Раел, момиченцето на Ег, покрай нея я имат... майката на баща им... тя ме наричаше „Чичо майстер“ като момиченце. Спомних си го и затова си позволих... може би съм го искал... всички се самозаблуждаваме, когато искаме да вярваме. Мелисандра най-вече, мисля. Мечът е грешен, тя трябва да научи това... светлина без топлина... празен блясък... мечът е *грешен*, а лъжливата светлина може само да ни отведе по дълбоко в мрака, Сам. *Денерис* е надеждата ни. Кажи го това на всички в Цитаделата. Накарай ги да чуют. Трябва да й пратят майстер. Денерис

трябва да бъде съветвана, учена, *пазена*. Задържах се всички тези години, чаках, наблюдавах, а ето, че сега, когато изгрява денят, вече съм твърде стар. Аз умирам, Сам. – От слепите му бели очи потекоха сълзи. – Смъртта не би трябвало да плаши стар човек като мен, но ме плаши. Не е ли глупаво? Там, където съм, винаги е тъмно, защо тогава трябва да се боя от мрака? Но ето, не преставам да се чудя какво ще последва, щом сетната топлина остави тялото ми. Дали ще пирувам вечно в Златния палат на Башата, както казват септоните? Ще си говоря ли отново с Ег, ще заваря ли Дерон цял и непокътнат, и щастлив, ще чуя ли сестрите си как пеят на своите деца? Ами ако излязат прави коневладелците? Дали ще яздя вечно през нощното небе на огнен жребец? Или отново ще трябва да се върна в тази долина на скръб? Кой може да каже наистина? Кой е бил отвъд стената на смъртта, та да види? Само духовете, а ние знаем как изглеждат те. Ние знаем.

Нищо и нищичко не можеше да отвърне Сам на това, но даде на стареца малкото утеха, на която бе способен. А после дойде Джили и му изпя песен, безсмислена песничка някаква, беше я научила от друга жена на Крастър, но накара стареца да се усмихне и му помогна да заспи.

Това беше един от последните му добри дни. Оттогава старецът прекарваше повече време в сън, отколкото буден, свит на кълбо под купчината кожи в капитанската каюта. Понякога мърмореше в съня си. Като се събудеше, викаше да му пратят Сам, защото трябвало да му каже нещо, но докато Сам отидеше, най-често беше забравил какво е искал да му каже. А дори когато помнеше, приказките му бяха объркани. Говореше за сънища, без да назове сънувалия, или за стъклена свещ, която не може да се запали, и за яйца, които няма да се измътят. Казваше, че сфинксът е гатанката, не задаващият гатанката, каквото и да означаваше това. Молеше Сам да му почете от книгата на септон Барт, чиито писания бяха изгорели още при управлението на Белор Блажения. Веднъж се събуди с плач.

– Драконът трябва да има три глави – проплака, – а аз съм твърде стар, за да съм едната. Трябва да съм с нея, да ѝ показвам пътя, но тялото ми измени.

Докато „Канеленият вятър“ се провираше през Каменни стъпала, майстер Емон често забравяше името на Сам. Понякога го взимаше за някой от мъртвите си братя.

– Много изнемощял беше за толкова дълго пътуване – каза Сам на Джили горе на мостика, след като отпи отново от рома. – Джон трябваше да го разбере. Емон беше на сто и две години, изобщо не трябваше

да го праща по море. Ако си беше останал в Черен замък, сигурно щеше да поживее още десетина години.

– Или тя можеше да го изгори. Червената жена. – Дори тук, на хиляда левги от Вала, Джили отбягваше да изрича името на лейди Мелисандра. – Искаше кралска кръв за огньовете си. Вал го знаеше. Лорд Сняг също. Затова ме накараха да отнеса бебето на Дала и да оставя моето на негово място. Майстер Емон заспа и не се събуди, но ако беше останал, тя щеше да го изгори.

„Той пак ще изгори – помисли отчаяно Сам, – само че сега трябва да го направя аз“. Таргариените винаги даваха мъртвите си на пламъците. Кухуру Мо не можеше да разреши погребална клада на борда на „Канеленият вятър“, тъй че тялото на Емон бе пхнато в буре с ром от боровинки да се съхрани, докато корабът стигне в Староград.

– Нощта преди да умре ме попита може ли да подържи бебето – продължи Джили. – Беше ме страх, че може да го изпусне, но го държа здраво. Люшкаташе го и му изтананика песен, а момченцето на Дала поsegна и го докосна по лицето. Както му дръпна устната, помислих, че може да го заболи, но старецът само се засмя. – Погали Сам по ръката. – Можем да наречем малкия Майстер, ако ти харесва. Като порасне достатъчно, не сега. Можем.

– „Майстер“ не е име. Можеш обаче да го наречеш Емон. Джили помисли.

– Дала го роди по време на битка, докато мечовете пееха около нея. Да. Това трябва да е името му. Емон Родения в битка. Емон Стоманена песен.

„Име, което и милорд баща ми може да хареса. Име на воин“. Та нали момчето беше син на Манс Райдър и внук на Крастър. Нямаше в себе си страхливата кръв на Сам.

– Да. Наречи го така.

– Като стане на две – каза тя. – Не преди това.

– Къде е момчето? – сети се да попита Сам. С рома и покрай скръбта едва сега забеляза, че бебето не е с Джили.

– При Коджа. Помолих я да го подържи малко.

– О.

Коджа Мо беше дъщерята на капитана, по-висока от Сам и тънка като копие, с черна гладка кожа като излъскан гагат. Командваше червените стрелци на кораба и опъваше двойно извит лък от златно сърце, с който можеше да изпрати стрела на четиристотин разтега. Когато пиратите ги бяха нападнали в Каменни стъпала, стрелите на Коджа убиха

цяла дузина, докато всички стрели на Сам изпопадаха във водата. Единственото, което Коджа Мо обичаше повече от лъка си, бе да друса момченцето на Дала на коляното си и да му пее на Ляtnата реч. Принцът на диваците беше станал любимец на всички жени в екипажа, а Джили както че ли бе готова да им го довери повече, отколкото на който и да било мъж.

– Много мило от нейна страна – отрони Сам.

– И аз отначало се плаших от нея – отвърна Джили. – Беше толкова черна, а зъбите ѝ толкова големи и бели, че се боях да не е някакъв звяр или чудовище, но не е. Добра е. Харесва ми.

– Знам.

През повечето ѝ живот единственият мъж, когото бе познавала, беше ужасяващият Крастър. Останалото от света ѝ беше женско. „Мъжете я плашат, но жените – не“. Това можеше да го разбере. В Черен хълм той също бе предпочитал компанията на момичета. Сестрите му бяха добри с него и макар другите момичета понякога да му се подиграваха, жестоките думи се преглъщаха по-лесно от пердаха, който получаваше от другите момчета в замъка. Дори сега, на кораба, Сам се чувстваше по-удобно с Коджа Мо, отколкото с баща ѝ, макар че това можеше да е защото тя говореше Общата реч, а той – не.

– И теб те харесвам, Сам – прошепна Джили. – И това питие ми харесва. Вкусът му е като огън.

„Да. Питие за дракони“. Чашите им бяха празни, затова той отиде до бурето и ги напълни. Слънцето бе слязло ниско на запад, издуто три пъти повече от обичайната си големина. Ръждивата му светлина правеше лицето на Джили зачервено и пламнало. Пиха по чаша за Коджа Мо, още по една за момчето на Дала и друга за момчето на Джили на Вала. После не им остана нищо, освен да пийнат по две за Емон от дома Таргаринен.

– Дано Башата го съди справедливо. – Сам подсмръкна.

Когато свършиха и с майстер Емон, слънцето вече почти беше залязло. Само една дълга тънка червена резка още светеше на хоризонта, като рана от сеч през небето. Джили каза, че от пиенето корабът ѝ се върти, тъй че Сам ѝ помогна да слезе по стълбата до женския отсек при корабния нос.

Точно до вратата на каютата беше окачен фенер и той си чукна главата на влизане.

– Оу – каза Сам, а Джили:

– Удари ли се? Я да видя.

Наведе се...

...и го целуна по устата.

Без да го иска, Сам отвърна на целувката ѝ. „Казах думите“, помисли си той, но ръцете ѝ ровеха в черните му дрехи, дърпаха връзките на бричовите му. Той се откъсна от целувката, колкото да каже: „Не можем“, но Джили отвърна: „Можем“ и покри отново устата му със своята. „Канеленият вятър“ се въртеше около тях и той усети вкуса на рома на езика на Джили, а после гърдите ѝ бяха голи и Сам ги докосваше. „Казах думите“, отново си помисли, но едното ѝ зърно се провря между устните му. Беше розово и твърдо, а когато го смукна, млякото ѝ напълни устата му, смеси се с вкуса на рома и той никога в живота си не беше вкусвал нещо толкова чудесно, сладко и хубаво. „Ако направя това, няма да съм с нищо по-добър от Дареон“, помисли Сам, но беше твърде хубаво, за да спре. И членът му изведнъж се показва навън, щръкна от бричовите му като дебела червена мачта. Толкова глупаво изглеждаше да стои така, че можеше да се размее, но Джили го бутна върху нара си, надигна полите си около бедрата и с тих стон се сниши върху него. А това беше още по-хубаво и от зърната ѝ. „Колко е мокра – помисли задъхан, – изобщо не знаех, че жените са толкова мокри там отдолу“.

– Вече съм твоя жена – прошепна тя, докато се хлъзгаше нагоре и надолу върху него. А Сам изпъшка и помисли: „Не, не, не можеш да си моя жена, аз казах думите, казах думите“. Но единственото, което успя да каже, беше:

– Да.

После тя заспа в прегръдката му, отпуснала лице върху гърдите му. Сам също имаше нужда от сън, но беше толкова пиян с ром, с майчино мляко и с Джили. Знаеше, че трябва да изпълзи и да се прибере в мъжката каюта, но толкова му беше хубаво с нея, сгушена до него, че не можеше да мръдне.

Влязоха други, мъже и жени, и той ги чуваше как се целуват, смеят се и се любят. „Народът на Летните острови. Така оплакват мъртвите си. Отвърщат на смъртта с живот“. Беше го прочел някъде, много отдавна. Зачуди се дали Джили го знае, дали Коджа Мо не ѝ е казала какво да направи.

Вдиша мириса на косата ѝ и се взря в люшкащия се над главата му фенер. „Дори Старицата вече не може да ме спаси от това“. Най-доброто, което можеше да направи, бе да се измъкне и да скочи в морето. „Ако се удавя, никой няма да научи, че съм се посрамил и съм нарушил клетвите си, а Джили ще си намери по-добър мъж. Някой, който няма да

е дебел страхливец като мен“.

На заранта се събуди в хамака си в мъжката кабина от рева на Ксондо.

– Вятър се вдига – ревеше морякът. – Събуди и работи, Черен Сам. Вятър се вдига.

Това, което не му достигаше в речника, Ксондо го запълваше с гръмкия си глас. Сам се изгъркули от хамака си и тутакси съжали. Главата му щеше да се пръсне, един мехур на ръката му се беше пукнал през нощта – и му се повръщаше.

Ксондо обаче не знаеше милост, тъй че на Сам не му оставаше нищо, освен да си навлече с усилие черното. Намери дрехите си на палубата под хамака, струпани на влажна купчина. Подуши ги да види колко са мръсни и вдиша миризмата на сол, на море и катран, на мокро платно и плесен, на плод, риба и ром от боровинки, на странни подправки и екзотични дървета, и замайващия главата букет от собствената му засъхнала пот. Но и миризмата на Джили беше там, чистият мирис на косата ѝ и сладкият мирис на млякото ѝ, и това го накара с радост да ги облече. Виж, много беше готов да даде за топли и сухи чорапи. Някакви гъбички бяха започнали да растат между пръстите на краката му.

Сандъкът с книги не се беше оказал достатъчен да плати превоза на четиримата от Браавос до Староград. На „Канеленият вятър“ обаче не достигаше работна ръка, тъй че Кухуру Мо се бе съгласил да ги вземе, стига да си платят с работа. Когато Сам възрази, че майстер Емон е прекалено слаб, момченцето е бебе, а Джили се ужасява от морето, Ксондо само се разсмя:

– Черен Сам е голям дебел мъж. Черен Сам ще работи за четирима.

Честно казано, Сам беше толкова смотан в ръцете, че се съмняваше дали ще може да свърши работа и за един, но се постара. Търкаше палуби и ги лъскаше до блясък с камък, дърпаше котвени вериги, навиваше въже и ловеше плъхове, кърпеше скъсани платна, запушваше пробойни с горещ катран, от който му оставаха мехури, чистеше риба и кълчаше зеленчуци за готвача. Джили също се опитваше. С такелажа беше подобра от него, макар че от време на време гледката на толкова много вода все още я караше да стиска очи.

„Джиле – помисли Сам, – какво да правя с Джиле?“

Денят бе дълъг, горещ и лепкав, а пулсиращата му глава го направи още по-дълъг. Сам се залиса с въжета, платна и други работи, които му възлагаше Ксондо, и се стараяше да не поглежда към бурето с ром, в което бяха натикали тялото на стария майстер Емон... или към Джиле.

Точно сега не можеше да погледне в очите дивашкото момиче, не й след онова, което бяха направили предната нощ. Щом тя се качеше на палубата, той слизаше долу. Щом тя тръгнаше към носа, той се дърпаше към кърмата. Щом му се усмихнеше, той извърщаше глава и се чувстваше окаяно. „Трябваше да скоча в морето, докато спеше – мислеше си. – Винаги съм бил страхливец, но не бях и клетвопрестъпник досега“.

Ако майстер Емон не беше умрял, Сам можеше да го попита какво да прави. Ако Джон Сняг беше на борда или дори Пип или Грен, можеше да се обърне към тях. Но сега имаше само Ксондо. „Ксондо няма да разбере какво му казвам. А и да разбере, ще ми каже пак да наеба момичето“. „Ебане“ беше първата дума на Общата реч, която Ксондо бе научил, и много я харесваше.

Имаше късмет, че „Канеленият вятър“ бе толкова голям. На борда на „Черна птица“ Джили щеше да го спипа по всяко време. Кораби-лебеди, така наричаха в Седемте кралства големите съдове на Летните острови, заради издутите им бели платна и заради статуите на носовете им, които често изобразяваха птици. Колкото и големи да бяха, язدهа по вълните с грация, с каквато никой друг кораб не можеше да се сравни. При хубав вятър „Канеленият вятър“ можеше да надпревари всяка галера, макар да беше безпомощен при безветрие. Но пък предлагаше много места, където да се скрие един страхливец.

Към края на вахтата Ксондо го хвана за яката.

– Черен Сам идва с Ксондо – изръмжа му, повлече го след себе си по палубата и го тупна в краката на Коджа Мо.

Далече, ниско на север, се виждаше тънка мъгла. Коджа посочи натам.

– Това е брегът на Дорн. Пясък, камъни и скорпиони, без хубаво място за котва на стотици левги. Можеш да доплуваш дотам, ако искаш, и да продължиш пеш до Староград. Ще трябва да прекосиш пустинята, да изкачиш няколко планини и да преплуваш Торентайн. Или да идеш при Джили.

– Ти не разбираш. Снощи ние...

– ...почетохте своя мъртъв и боговете, които са ви създали двамата. Ксондо направи същото. Аз гледах детето, иначе аз щях да съм с него. Всички вас вестерошите ви е срам от любовта. Няма срамно в правенето на любов. Ако вашите септони казват, че има, вашите седем богове трябва да са демони. На островите не сме толкова глупави. Нашите богове са ни дали крака, с които да бягаме, носове, с които да миришем, ръце, с които да пипаме и усещаме. Кой безумен бог ще даде на човек

очи и ще му каже да ги държи завинаги затворени и никога да не види цялата красота на света? Само някой бог чудовище, демон на мрака. – Коджа пхна ръката си между краката на Сам. – Боговете и това са ти дали не случайно, за... как беше думата ви на вестерошки?

– Ебане – предложи услужливо Ксондо.

– Да, за ебане. За даване на удоволствие и за правене на деца. Нищо срамно няма в това.

Сам се отдръпна от нея.

– Аз дадох клетва. *Няма да взема жена и да създам деца.* Казах думите.

– Тя знае какви думи си казал. В някои отношения е дете, но не е сяпа. Знае, че носиш черното и защо отиваш в Староград. Знае, че не може да те задържи. Иска те само за още мъничко, и толкова. Загубила е баща си и съпруга си, майка си и сестрите си, дома си, целия си свят. Единственото, което има, си ти и бебето. Тъй че иди при нея или плувай.

Сам погледна отчаяно към далечната мъгла. Знаеше, че никога няма да може да доплува до брега. Отиде при Джили.

– Онова, което направихме... ако можех да те взема за жена, щях да предпочета тебе пред всяка принцеса или знатна девица, но не мога. Все още съм врана. Казах думите, Джили. Отидох с Джон в леса и казах думите пред дървото на сърцето.

– Дърветата ни гледат отгоре – прошепна Джили и изтри сълзите от лицето му. – В горите те виждат всичко... но тук няма дървета. Само вода, Сам. Само вода.

ЦЕРСЕЙ

Денят бе студен, сив и мокър. Цялата сутрин валя, а дори когато спря следобеда, облаците не се разсеяха. Слънце така и не видяха. Такова окаяно време се оказа достатъчно, за да обезкуражи дори малката кралица. Вместо да излезе за езда с нейните кокошки и антуража им от гвардейци и обожатели, прекара целия ден в Девичия свод с квачките ѝ, да слушат пеенето на Синия бард.

Денят не мина по-добре за самата Церсей, поне до вечерта. Когато сивото небе взе да почернява, ѝ съобщиха, че „Сладката Церсей“ се е завърнала от морето с вечерния прилив и че Аурейн Водите е отвън и моли за аудиенция.

Кралицата се разпореди да го пуснат веднага. Още щом влезе, разбра, че ѝ носи добри вести.

– Ваше величество – заяви той с широка усмивка, – Драконов камък е ваш.

– Великолепно! – Хвана го за ръцете и го целуна по бузите. – Зная, че Томен също ще е доволен. Това означава, че ще можем да освободим флотата на лорд Редвин и да изтласкаме железните от Щитовете.

С всеки нов гарван новините от Предела като че ли ставаха все по-мрачни. Железнородените явно не се бяха задоволили с новоспечелените си камънаци. Върхлитаха със сила нагоре по Мандър и бяха стигнали дори дотам да нападнат Арбор и по-малките обкръжаващи го островчета. Редвин бяха задържали в родните си води само десетина бойни кораба и всички те бяха надвити, пленени или потопени. А вече имаше и съобщения, че онзи безумец, който се наричаше Юрон Вранско око, изпраща дълги кораби дори нагоре по Шепнешия звук към Староград.

– Лорд Пакстър събираше провизии за пътуването си към дома, когато „Сладката Церсей“ отплава – докладва лорд Води. – Допускам, че ядрото на флотата му вече е в открито море.

– Дано да имат попътен вятър и по-добро време от днешното. – Кралицата отведе Води до скамейката при прозореца и го прикани да седне до нея. – На сир Лорас ли трябва да благодарим за този триумф?

Усмивката му се стопи.

– Някои ще кажат точно това, ваше величество.

– Някои? – Погледна го озадачено. – Не и вие?

– Не съм виждал по-храбър рицар от него – отвърна Води, – но той

превърна в касапница това, което можеше да е безкръвна победа. Загинаха хиляда мъже, или почти толкова. Повечето наши. И не обикновени мъже, ваше величество, а рицари и млади лордове, от най-добрите и най-храбрите.

– А самият сир Лорас?

– Той ще е хиляда и първият, уви. След битката го внесоха в замъка, но раните му са тежки. Загубил е толкова кръв, че майстерите няма да могат да го спасят.

– Ох, колко тъжно. Томен ще е с разбито сърце. Толкова се възхищаваше на нашия галантен Рицар на цветята.

– Простолюдието също – отвърна адмиралът й. – Девизици из цялото кралство ще ронят сълзи над виното си, когато Лорас умре.

Кралицата знаеше, че е прав. Когато сир Лорас потегли, през Калната порта се бяха изсипали три хиляди души градска тълпа, и три четвърти от тях бяха жени. Гледката я беше изпълнила само с презрение. Искаше й се да им изкрещи, че са овце, да им каже, че единственото, което изобщо могат да се надяват да получат от Лорас Тирел, е усмивка и цвете. Ала вместо това го беше обявила за най-храбрия рицар в Седемте кралства и се усмихна, когато Томен му поднесе обсипан със скъпоценни камъни меч, за да го носи в боя. Кралят дори го беше прегърнал, жест, който не влизаше в плановете на Церсей, но вече беше все едно. Можеше да си позволи да е щедра. Лорас Тирел умираше.

– Разкажи ми – заповяда Церсей. – Искам да знам всичко, от началото до края.

Когато разказът му свърши, в стаята вече притъмняваше. Кралицата запали свещи и прати Доркас до кухните да им донесе хляб, сирене и варено телешко с хрян. Докато вечеряха, прикани Аурейн отново да й разкаже, за да запомни точно всички подробности.

– Все пак не искам нашата скъпа Марджери да чуе тази вест от чужд човек. Ще й го разкажа лично.

– Ваше величество е толкова добра – отвърна с усмивка Води.

„Лукава усмивка“, помисли кралицата. Аурейн не приличаше чак толкова на принц Регар, колкото си бе помислила в началото. „Има същата коса, но така е и с половината курви в Лис, ако приказките са верни. Регар беше мъж. Това е само едно лукаво момче, нищо повече. Все пак – полезен донякъде“.

Марджери беше в Девичия свод, пийваше вино и се мъчеше да разгадае с трите си братовчедки някаква нова игра от Волантис. Макар и в такъв късен час, стражите пуснаха Церсей веднага.

– Дъще – започна тя, – най-добре е да чуете новината от мен. Ау-рейн се върна от Драконов камък. Вашият брат е герой.

– Винаги съм знаела това.

Марджери не изглеждаше изненадана. „А и защо да е изненадана? Тя го очакваше, от мига, в който Лорас помоли за командването“. Но малко преди да свърши разказът на Церсей, по страните на малката кралица блеснаха сълзи.

– Редвин е накарал миньори да подроят тунел под стените на замъка, но това се оказало прекалено бавно за Рицаря на цветята. Несъмнено е мислил за хората на лорд баща ви, страдащи на Щитовете. Лорд Води твърди, че е заповядал щурм няма и половин ден, след като е поел командването, след като кастеланът на лорд Станис отказал предложението му да разрешат проблема с обсадата в двубой. Лорас проникнал първи, когато овенът разбил портата на замъка. Препуснал право в драконовата паст, казват, целият в бяло, размахвал боздугана над главата си и избивал наляво и надясно.

Мега Тирел вече също хлипаше открито.

– Как е загинал? – попита тя. – Кой го е убил?

– Никой не е имал тази чест – отвърна Церсей. – Сир Лорас бил улучен с желязна стрела в бедрото, друга го пронизала в рамото, но продължил да се бие доблестно, макар кръвта му да изтичала. По-късно понесъл удар от боздуган, който му счупил няколко ребра. След това... но не, най-лошото бих искала да ви спестя.

– Кажете ми го – заяви Марджери. – Заповядвам.

„Заповядваш?“ Церсей за миг спря, но реши, че е по-добре да го подмине.

– Защитниците отстъпили към една вътрешна цитадела, след като предната стена била завзета. Лорас и там повел атаката. Залели са го с врящо масло.

Лейди Ала пребледня като креда и избяга от стаята.

– Майстерите правят всичко, което могат, уверява ме лорд Води, но се боя, че брат ви е изгорял ужасно. – Церсей взе Марджери в прегръдката си, за да я утеши. – Той спаси кралството. – Целуна малката кралица по бузата и усети вкуса на солта от сълзите ѝ. – Джайм ще впише всички негови подвизи в Бялата книга, а певците ще го възпяват хиляда години.

Марджери се изтръгна от прегръдката ѝ толкова яростно, че Церсей едва не падна.

– Умиращ не значи мъртъв.

– Да, но майстерите казват, че...

– Умиращ не значи мъртъв!

– Исках само да ви спестя...

– Зная какво искате. Напуснете.

„Вече знаеш как се чувствах в нощта, когато моят Джофри умря“.

Поклони се, с маска на хладна учтивост.

– Мила дъще. Толкова ми е мъчно за вас. Ще ви оставя сама със скръбта ви.

Тази нощ лейди Меруедър не се появи и Церсей дълго се въртя неспокойно в леглото. „Ако лорд Тивин можеше да ме види сега, щеше да разбере, че си има наследник, при това наследник, достоен за Скалата“, мислеше си, докато лежеше будна, а Джослин Суифт тихо хъркаше в другата възглавница. Марджери скоро щеше да пролее горчивите сълзи, които трябваше да изплаче по Джофри. Мейс Тирел сигурно също щеше да плаче, но не му беше дала повод да скъса с нея. Какво бе направила в края на краищата, освен да удостои Лорас с доверието си? Беше помолил за командването със сгънато коляно, пред очите на половината двор.

„Като умре, ще трябва да му вдигна статуя някъде и да му устроя погребение, каквото Краски чертог никога не е виждал“. Това щеше да се хареса на простолюдието. Както и на Томен. „Мейс дори може да ми благодари, горкият. Колкото до лейди майка му, ако боговете са добри, тази вест ще я убие“.

Изгревът бе най-красивият, който беше виждала от години. Скоро след това дойде Таена и сподели, че е прекарала нощта в утешаване на Марджери и дамите ѝ, пиели вино, плакали и си разказвали истории за Лорас.

– Марджери все още е убедена, че той няма да умре – донесе тя, докато кралицата се обличаше за аудиенции. – Смята да изпрати своя майстер да се грижи за него. Братовчедките се молят за милостта на Майката.

– Ние също ще се молим. Утре ела с мен до Септата на Белор, ще запалим сто свещи за нашия доблестен Рицар на цветята. – Обърна се към прислужницата си. – Доркас, донеси ми короната. Новата, ако обичаш. – Беше по-лека от старата, бяло предено злато със смарагди, които искряха, щом завъртеше глава.

– Тази сутрин са дошли четирима за Дяволчето – съобщил сир Озмунд, след като Джослин го пусна да влезе.

– Четирима? – Кралицата се изненада приятно. В последно време

към Червената цитадела се стичаше непрекъснат поток от осведомители, всички твърдяха, че знаят нещо за Тирион, но четирима за един ден беше необичайно.

– Да – потвърди Озмунд. – Един ви е донесъл глава.

– Него ще видя първи. Доведи го в малката зала.

„Този път дано да няма грешка. Дано най-сетне получа възмездие-то, за да може Джоф да почива в мир“. Септоните твърдяха, че числото седем е свято за боговете. Ако това беше вярно, то тази седма глава щеше да донесе балсама, от който се нуждаеше душата ѝ.

Мъжът се оказа от Тирош: нисък, набит и с угодническа усмивка, която ѝ напомни за Варис, и с раздвоена брада, боядисана в зелено и розово. Церсей не го хареса още от пръв поглед, но бе готова да преглътне недостатъците му, стига онова в сандъчето, който носеше, наистина да беше главата на Тирион. Беше от кедрово дърво, инкрустирано със слонова кост в шарки на лози и цветя, с панти и закопчалки от бяло злато. Великолепно изделие, но кралицата се интересуваше единствено от съдържанието му. „Поне е достатъчно голямо. Тирион имаше гротескно голяма глава за толкова дребен и недорасъл“.

– Ваше величество – промърмори тирошецът с нисък поклон, – виждам, че сте точно толкова великолепна, колкото разправят. Дори отвъд Тясното море сме слушали за сияйната ви красота и за скръбта, която разкъсва доброто ви сърце. Никой не би могъл да ви върне вашия храбър млад син, но се надявам, че поне ще мога да предложа балсам за болката ви. – Отпусна ръка върху сандъчето. – Нося ви справедливост. Нося ви главата на вашия *валонкар*.

Ледени тръпки я полазиха, щом чу старата валирианска дума, но също така тя ѝ вдъхна и глътка надежда.

– Дяволчето не е вече мой брат, дори да е бил някога – заяви тя. – Нито ще произнеса името му. Беше гордо име някога, преди той да го обезчести.

– В Тирош го наричаме Червени ръце заради кръвта, която тече от пръстите му. Кралска кръв и бащина. Някои говорят, че той и майка си е убил, разкъсал утробата ѝ с жестоките си нокти, за да излезе.

„Каква глупост“, помисли Церсей.

– Истина е – каза на глас. – Ако главата на Дяволчето наистина е в този сандък, ще ви издигна в лорд и ще ви дам богати земи и крепости. – Титлите бяха по-евтини от пръст, а Речните земи бяха пълни с порутени замъци, стоящи запуснати сред изоставени поля и изгорени села. – Дворът ме чака. Отворете кутията и да видим.

Тирошецът я отвори с пищен жест и отстъпи усмихнат назад. Отвътре я зяпна главата на джудже, положена върху меко синьо кадифе. Церсей я гледа дълго.

– Това не е моят брат. – В устата ѝ загорча. „Предполагам, че беше прекалено да се надявам, особено след Лорас. Боговете никога не са чак толкова добри“. – Този мъж е с кафяви очи. Тирион имаше едно черно и едно зелено око.

– Тези очи просто... Ваше величество, очите на брат ви бяха... изгнани малко. Позволих си волността да ги заменя със стъкло... но с погрешния цвят, както казвате.

Това само я ядоса още повече.

– Главата може да има стъклени очи, но аз – не. На Драконов камък има водоливници, които приличат повече на Дяволчето от това същество. Той е плешив и два пъти по-възрастен от брат ми. Какво е станало със зъбите му?

Мъжът се сви пред яростта в гласа ѝ.

– Имаше чудесни златни зъби, ваше величество, но ние... съжалявам...

– О, още не съжаляваш. Но ще съжалиш. – „Би трябвало да заповядам да го удушат. Да зяпне за дъх, докато лицето му не почернее, като на милия ми син“. Думите бяха на устните ѝ.

– Невинна грешка. Джуджетата толкова си приличат и... Ваше величество ще забележи, той няма нос...

– Няма нос, защото сте му го *отрязали*.

– Не! – Потта, избила на челото му, издаде лъжата.

– Да. – В тона на Церсей се прокрадна отровна сладост. – За това поне ви е стигнал умът. Последният глупак се опита да ме убеди, че странстващ маг направил носа му да порасте отново. Все пак струва ми се, че дължите нос на това джудже. Домът Ланистър плаща дълговете си, вие също ще си платите вашия. Сир Мерин, отведете този мошеник при Кибърн.

Сир Мерин Трант хвана тирошеца под мишница и го повлече навън. Щом излязоха, Церсей се обърна към Озмунд Черно котле.

– Сир Озмунд, махнете това нещо от очите ми и ми доведете другите трима, които твърдят, че знаят за Дяволчето.

– Да, ваше величество.

Колкото и да беше тъжно, тримата уж осведомители не се оказаха по-полезни от тирошеца. Един каза, че Дяволчето се криел в курвенски бардак в Староград и задоволявал мъже с устата си. Ставаше за

шутовска игра, но Церсей не го повярва нито за миг. Вторият твърдеше, че видял джуджето на представление на глумци в Браавос. Третият уверяваше, че Тирион станал отшелник, живеел на някакъв обладан от духове хълм. Кралицата отвърна на всеки от тях с едно и също.

– Ако бъдете така добри да заведете някой от моите храбри рицари при това джудже, ще бъдете щедро възнаградени – обеща им. – Стига *наистина* да е джуджето. Ако не... е, моите рицари не търпят измамници, нито глупци, които ги пращат да гонят сенки. Човек може да си загуби езика. – Веднага след това и тримата изведнъж загубиха вяра и признаха, че може да са видели друго джудже.

Досега Церсей изобщо не беше подозирала, че съществуват толкова много джуджета.

– Де не би целият свят да се е залял с тези извратени малки чудовища? – проплака, докато пъдеха третия осведомител. – Колко от тях може да има?

– По-малко, отколкото бяха – отвърна лейди Мериуедър. – Ще бъда ли удостоена с честта да придружа ваше величество до Тронната зала?

– Стига да можеш да понесеш досадата – отвърна Церсей. – Робърт беше глупак за много неща, но в едно беше прав. Уморителна работа е да управляваш кралство.

– Това, че виждам Нейно величество уморена от грижи, ме натъжава. Аз казвам да избягаме, да се позабавляваме и да оставим на Кралската ръка да изслуша тези досадни петиции. Бихме могли да се предрешим като слугинчета и да прекараме един ден сред простолоудието, да чуем какво говорят след падането на Драконов камък. Зная странноприемницата, в която свири Синият бард, когато не пее на малката кралица, и едно кътче в града, където магьосник превръща желязо в злато, вода във вино и момичета в момчета. Може би ще пожелае да направи заклинанията си и над нас двете. Няма ли да е забавно на Нейно величество да бъде мъж за една нощ?

„Ако бях мъж, щях да съм Джайм – помисли кралицата. – Ако бях мъж, щях да управлявам това кралство от свое име, не вместо Томен“.

– Само ако ти останеш жена. – Знаеше, че точно това иска да чуе Таена. – Много лукаво същество си, че ме изкушаваш така, но що за кралица щях да съм, ако оставех кралството си в треперещите ръце на Харис Суифт?

Таена нацупи устни.

– Ваше величество е твърде усърдна.

– Да – призна Церсей. – И до края на този ден сигурно ще съжаля. –

Пъхна ръка под мишницата на лейди Мериуедър. – Хайде.

Джалабахар Ксхо бе първият с петиция за този ден, както се полагаше на ранга му на принц в изгнание. Колкото и пищен да изглеждаше в пъстрия си плащ от пера, беше дошъл само за да проси. Церсей го остави да изложи молбата си за мъже и оръжие, с които да си върне долината Червено цвете, след което отвърна:

– Негово величество води своята война, принц Джалабахар. Точно сега не разполага с мъже, които да задели за вашата. Следващата година може би. – Това Робърт му го казваше винаги. Следващата година щеше да му каже *никога*, но не и днес. Драконов камък беше неин.

Лорд Халайн от Гилдията на алхимиците се представи, за да помоли да се разреши на пиромантите му да измътят всяко драконово яйце, което може да се намери на Драконов камък, след като островът вече отново е в кралски ръце.

– Ако бяха останали такива яйца, Станис щеше да ги продаде, за да си плати бунта – отвърна му кралицата. Въздържа се да каже, че планът е безумен. Откакто бе умрял последният дракон на Таргариен, всички подобни опити свършваха със смърт, провал или опозоряване.

После дойдоха търговци да помолят Тронът да се застъпи за тях пред Желязната банка на Браавос. Браавошите явно настояваха да получат големите си дългове и отказваха всякакви нови заеми. „Трябва ни наша банка“, реши Церсей. „Златната банка на Ланиспорт“. Може би след като тронът на Томен бъдеше укрепен, щеше да го направи. Засега можеше само да отвърне на търговците да си платят дължимото на браавошките лихвари.

Делегацията от Вярата се оглавяваше от стария ѝ приятел септон Рейнард. През града го бяха придружили шестима от Синовете на Воина – с него правеха седем, свято и благоприятно число. Новият Върховен септон – или „Върховен врабец“, както го нарече Лунното момче – правеше всичко на седмици. Рицарите носеха оръжейни колани с ивици в седемте цвята на Вярата. Кристали красяха ефесите на мечовете им и гребените на шлемовете. За защита носеха кайтшилди – дълги триъгълни и заоблени отгоре щитове, чийто стил беше забравен от Завоеванието насам, с герб, невиждан в Седемте кралства от столетия: меч със седемте цвята на дъгата на черно поле. Близко стотина рицари вече бяха вrekli живота и меча си на Синовете на Воина, твърдеше Кибърн, и с всеки изминал ден ставаха повече. „Впиянчени с вяра, цялата им пасмина. Кой можеше да допусне, че ще се намерят толкова много като тях в кралството?“

Повечето бяха мъже от домашната гвардия на лордове или странствващи рицари, но шепа от тях бяха със знатно потекло: по-млади синове, дребни лордове, старци, пожелали да изкупят греховете си. А сред тях – и Лансел. Церсей бе помислила, че Кибърн се шегува, когато ѝ съобщи, че побърканият ѝ братовчед е зарязал замък, земи и жена и е дошъл в града, за да се включи в Знатния и могъщ орден на Синовете на Воина, но ето, че и той беше сред тия благочестиви глупци.

Това никак не се хареса на Церсей. Още по-малко – войнствеността и неблагодарността на Върховния врабец.

– Къде е Върховният септон? – попита тя строго. – Бях поканила него.

Септон Рейнард отвърна с извинителен тон:

– Негова върховна святост ме прати на свое място и ми нареди да предам на ваше величество, че Седмината са го призовали да срази порока.

– Как? Като проповядва целомъдрие по Улицата на коприната? Да не си въобразява, че като се помоли над курви, ще ги превърне отново в девици?

– Нашите тела са сътворени от Бащата и Майката, за да можем да съчетаваме мъжкото с женското и да имаме законородени деца – отвърна Рейнард. – Срамно и грешно е жени да продават свещените си части за пари.

Благочестивата мисъл щеше да прозвучи по-убедително, ако не беше публично известно, че септон Рейнард си има специални приятелки във всеки бардак по Улицата на коприната. Несъмнено бе решил, че да повтаря цвърченето на Върховния врабец е за предпочитане пред търкането на подове.

– Не си позволявайте да ме поучавате – отвърна му тя. – Съдържателите на градските бардаци започват да се оплакват, и с пълно право.

– Ако говорят грешници, защо трябва праведните да слушат?

– Тези грешници захранват кралската хазна – отвърна рязко кралицата – и техните петаци помагат да плащам на моите златни плащове и да строя галери, с които да пазя бреговете ни. А и търговията трябва да се вземе предвид. Ако в Кралски чертог нямаше курвенски бардаци, корабите щяха да ходят до Дъскъндейл или Града на гларуса. Негова върховна святост ми обеща мир по улиците ми. Курварството помага за опазването на този мир. Мъжете от простолюдieto, лишени от курви, са склонни към насилие. Оттук насетне нека Негова върховна святост да си води молитвите в септата, където им е мястото.

Кралицата бе очаквала, че ще изслуша и лорд Джилс, но вместо него се появи Великият майстер Пицел, с посивяло и угрижено лице, и ѝ съобщи, че Росби е твърде немощен, за да остави леглото.

– Тъжно ми е да го кажа, но се боя, че лорд Джилс скоро ще трябва да се събере с благородните си предци. Дано Бащата да го съди справедливо.

„Ако Росби умре, Мейс Тирел и малката кралица отново ще се опитат да ми наложат Гарс Грамадния“.

– Лорд Джилс има тази кашлица от години и тя така и не го уби досега. Кашляше си през половината управление на Робърт и през цялото на Джофри. Ако умира сега, може да е само защото някой иска да умре.

Великият майстер Пицел примига невярващо.

– Ваше величество? К-кой би искал лорд Джилс да умре?

– Наследникът му вероятно. – „Или малката кралица“. – Жена, която е презрял някога. – „Марджери и Мейс, и Кралицата на тръните, защо не? Джилс стои на пътя им“. – Някой стар враг. Или нов. Вие.

Старецът пребледня.

– Ваше величество се шегува. Аз... аз давах очистително на негово благородие, пусках му кръв, слагах му лапи и му давах запарки... инхалациите му носят малко облекчение, а отварата от сладък сън помага срещу тежките пристъпи на кашлицата, но се боя, че вече изхвърля парчета от белия си дроб с кръвта.

– Както и да е. Ще се върнете при лорд Джилс и ще го уведомите, че няма разрешението ми да умре.

– Както благоволи ваше величество. – Пицел се поклони сковано.

Имаше още, и още, и още, всеки молител бе по-досаден от предишния. А вечерта, когато и последният най-сетне си отиде, докато вечеряше със сина си, Церсей каза:

– Томен, когато си казваш молитвите преди лягане, кажи на Майката и на Бащата, че си благодарен, че още си дете. Да си крал е тежка работа. Уверявам те, няма да ти хареса. Кълват те като ято освирепели врани. Всяка иска да откъсне парче от плътта ти.

– Да, мамо – тъжно отвърна Томен. Малката кралица му бе казала за сир Лорас. Сир Озмунд беше уведомил Церсей, че момчето е плакало. „Още е малък. Докато порасте до годините на Джоф, ще е забравил как изглеждаше Лорас“. – Но не бих имал нищо против да ме кълват – продължи синът ѝ. – Трябва всеки ден да съм на аудиенциите, да слушам. Марджери казва...

– ...твърде много – сопна се Церсей. – За половин грош бих

откъснала с радост езика ѝ.

– Не! – изведнъж извика Томен и кръглото му лице почервения. – Остави езика ѝ на мира. Не я докосвай. Аз съм кралят, не ти.

Тя го зяпна невярващо.

– Какво каза?

– Аз съм кралят. Аз ще казвам на кого да се отреже езикът, не ти. Няма да ти позволя да нараниш Марджери. Няма! Забранявам.

Церсей го хвана за ухото и го повлече – той скимтеше – към вратата, където намери стоящия на пост сир Борос Блънт.

– Сир Борос, негово величество се е самозабравил. Придружете го учтиво до спалнята му и доведете Пейт. Искам този път Томен лично да набие момчето с камшика. Ще го бие, докато задникът му не закърви. Ако негово величество откаже или възрази дори с една дума, повикайте Кибърн и му кажете да отреже езика на Пейт, та негово величество да научи цената на безочливостта.

– Както заповядате – изпухтя сир Борос и притеснено погледна малкия крал. – Ваше величество, моля, елате с мен.

Щом нощта се спусна над Червената цитадела, Джослин напали огъня в камината на кралицата, а Доркас запали свещите покрай спалното ложе. Церсей отвори прозореца за глътка чист въздух и видя, че дъждовните облаци са се върнали и са затулили звездите.

– Каква тъмна нощ, ваше величество – промърмори зад нея Доркас.

„Да. Но не толкова тъмна като в Девичи свод. Или на Драконов камък, където Лорас Тирел лежи изгорен и кървящ, или долу в черните килии под замъка“. Кралицата не разбра защо ѝ хрумна това. Беше решила да не мисли повече за Фалайс. „Двубой. Фалайс е трябвало да помисли, преди да се омъжи за такъв глупак“. Новината от Стоукуорт беше, че лейди Танда е умряла от треска. Лолис Малоумната беше обявена за лейди Стоукуорт, със сир Брон за неин лорд. „Танда е мъртва, а Джилс умира. Добре е, че си имаме Лунното момче, иначе дворът съвсем щеше да опустее откъм глупаци“. Кралицата отпусна глава на възглавницата и се усмихна. „Когато я целунах по бузата, вкусих солта на сълзите ѝ“.

Сънува стар сън, за три момичета в кафяви наметала, старица с провиснала гуша и шатра, която миришеше на смърт.

Шатрата на вещицата беше тъмна, с висок островърх покрив. Тя не искаше да влезе, както не беше искала и тогава, на десет, но другите момичета я гледаха, тъй че не можеше да се върне. Бяха три в съня ѝ, както бяха на живо. Дебелата Джейни Фарман най-отзад, както винаги. Цяло

чудо беше, че е дошла чак дотук. Мелара Хедърспун беше по-храбра, по-голяма и хубава, макар и с лунички. Загърнати в груботъканите наметала и с качулки на главите, трите се бяха измъкнали от леглата и прекосиха турнирния терен, за да потърсят магьосницата. Мелара бе подслушала слугинчетата да си шепнат, че можела да прокълне човек или да го накара да се влюби, да призове демони и да предскаже бъдеще.

В живота момичетата бяха останали без дъх и замаяни, шепнеха си по пътя колкото уплашени, толкова и възбудени. В съня беше друго. В съня павилионите бяха загърнати в сенки, а рицарите и слугите, които подминаваха, бяха като от мъгла. Момичетата дълго се лутаха, докато намерят шатрата на вещицата. Когато най-сетне успяха, всички факли бяха догорели и гаснеха. Церсей ги гледаше как са се свили една до друга и си шепнат. „Върнете се – помъчи се да им каже в съня. – Махнете се оттам. Там няма нищо за вас“. Но колкото и да отваряше устата си, думите не излизаха.

Дъщерята на лорд Тивин първа пристъпи през процепа, Мелара бе по петите ѝ. Джейни Фарман влезе последна и се опитваше да се крие зад тях, както правеше винаги.

Вътрешността на шатрата бе изпълнена с миризми. Канела и мускатов орех. Пипер, червен, бял и черен. Бадемово мляко и лук. Чесън и киселец, и скъп шафран, и други, още по-редки подправки. Единствената светлина идваше от железен мангал с форма на глава на базилик – смътна зелена светлина, от която стените на шатрата изглеждаха студени, мъртви и гнили. Дали и в живота беше така? Церсей като че ли не помнеше.

В съня ѝ магьосницата спеше, както беше спала в живота. „Оставете я – искаше ѝ се да им извика. – Малки глупачки такива, никога не будете спяща магьосница“. Но лишена от език, можеше само да гледа как момичето свали наметалото си, изрита леглото на вещицата и каза:

– Събуди се, искаме да ни кажеш бъдещето.

Когато Маги Жабата отвори очи, Джейни Фарман писна уплашено, излетя от шатрата и хукна презглава в тъмната нощ. Пълничката, глупава и страхлива Джейни с месестото лице, която се плашеше от всяка сянка. „Но беше най-мъдрата“. Джейни си живееше и до днес на Белия остров. Беше се омъжила за един от знаменосците на лорд брат си и му народи цяла дузина деца.

Очите на старицата бяха жълти, с нещо гадно, полепнало около тях. В Ланиспорт разправяха, че била млада и красива, когато съпругът ѝ я

докарал от Изтока с товар подправки, но възрастта и злото бяха оставили следи по нея. Беше ниска, трътлеста и с брадавици, пъпчива, със зеленикава челюст. Зъбите ѝ бяха окапали, а бозките ѝ висяха до коленете. Човек можеше да подуши миризмата на старост, ако се доближеше много до нея, а дъхът ѝ беше странен, силен и гнусен.

– Марш оттук – изхриптя тя на момичетата, щом ги видя.

– Дойдохме да ни предскажеш – каза ѝ Церсей.

– Марш – изграчи им отново старицата.

– Чухме, че можеш да виждаш в бъдното – каза Мелара. – Искаме само да знаем за какви мъже ще се омъжим.

– Марш – за трети път изграчи Маги.

„Чуйте я – щеше да им извика кралицата, стига да имаше език. – Все още имате време да избягате. Бягайте, глупави малки тъпачки!“ Момичето със златните коси скръсти ръце.

– Дай ни предсказание или ще кажа на лорд баща ми да заповяда да те пребият с камшик за наглостта ти.

– Молим те – примоли ѝ се Мелара. – Само ни кажи бъдещето и ще си идем.

– Някои, дето са тук, нямат бъдеще – измърмори с ужасно дълбокия си глас Маги. Придърпа робата около раменете си и прикани с пръст момичетата. – Елате, щом не искате да се махате. Глупачки. Елате, да. Трябва да вкуся кръвта ви.

Мелара пребледня, но не и Церсей. Една лъвица не се плаши от жаба, колкото и стара и грозна да е. Трябваше да си иде. Трябваше да я послуша, да побегне. Но вместо това взе камата, която Маги ѝ подаде, и прокара закривения резец по върха на палеца си. А после го направи и на Мелара.

В сумрачно зелената шатра кръвта изглеждаше по-скоро черна, отколкото червена. Беззъбата уста на Маги потрепери, като я видя.

– Тук – изшепна тя, – тук ми я дай. – Когато Церсей ѝ поднесе ръката си, тя засмука кръвта с венци, меки като на новородено бебе. Кралицата още помнеше колко странно студена и лепкава бе устата ѝ.

– Три въпроса можеш да зададеш – каза старицата, щом си получи глътката. – Отговорите ми няма да ти харесат. Питай и да те няма.

„Иди си – помисли в съня си кралицата. – Задръж си езика зад зъбите и бягай“. Ала момичето не намери благоразумие да се уплаши.

– Кога ще се омъжа за принца? – попита то.

– Никога. Ще се венчаеш за краля.

Под златните къдрици лицето на момичето се набръчка озадачено.

Години след това бе приемала тези думи в смисъл, че ще се венчае с Регар едва след смъртта на Ерис.

– Но *ще* бъда кралица, нали? – попита по-младата в съня.

– Да. – Злоба блесна в жълтите очи на Маги. – Кралица ще си... докато не дойде друга, по-млада и по-красива, да те свали и да ти отнеме всичко, що ти е скъпо.

По детското лице пробяга гняв.

– Само да се опита, ще накарам брат ми да я убие. – Дори тогава не спря, каквато си беше упорита. Имаше право на още един въпрос, още едно наздъртане в живота, който ѝ предстоеше.

– Двамата с краля ще имаме ли деца? – попита тя.

– О, да. Шестнайсет за него и три за теб.

Това ѝ прозвуча безсмислено. Палецът ѝ пулсираше там, където го беше порязала, кръвта ѝ капеше по килима. „Как е възможно това?“, искаше да попита, но беше свършила с въпросите си.

Старицата обаче не беше свършила с нея.

– Злато ще са короните им и от злато – плащаниците им – каза ѝ. – А щом сълзите ти те пресушат, *валонкарът* ще стисне бялата ти шия в шепите си и ще ти отскубне живота.

– Какво е *валонкар*? Някакво чудовище ли? – Златокосото момиче не хареса това предсказание. – Ти си лъжкия и пъпчива жаба, и дърта миризлива дивачка, и не вярвам и на една дума от това, което ми каза. Хайде да си ходим, Мелара. Не си струва да я слушаме.

– И аз имам три въпроса – настоя приятелката ѝ. А когато Церсей я дръпна за рамото, се изтръгна и се обърна към вещицата. – Ще се омъжа ли за Джайм?

„Глупаво момиче – помисли кралицата, ядосана и досега. – Джайм дори не знае, че си жива“. В онези години брат ѝ живееше само за мечове, кучета и коне, и за нея, близначката си.

– Нито за Джайм, нито за никой – отвърна Маги. – Червеи ще ти вземат девичото. Смъртта ти е тук, тази нощ, малкото ми. Надушваш ли ѝ дъха? Много е близо.

– Единственият дъх, който надушваме, е твоят – ѝ каза Церсей.

До лакътя ѝ на масата имаше гърне с някаква гъста отвара. Грабна го и го хвърли в очите на старата. В живота вещицата им изпищя на някакъв чудат чужд език и ги прокле, когато побягнаха от шатрата. Но в съня лицето ѝ се разпадна, стопи се на ивици сива мъгла и останаха само две присвити жълти очи, очите на смъртта.

„*Валонкарът* ще стисне бялата ти шия в шепите си и ще ти

отскубне живота“, чу кралицата, но гласът не беше на старата жена. Ръцете изникнаха от мъглата на съня и се увиха около шията ѝ: дебели длани, и силни. Над тях изплува лицето му, хилеше се над нея с кривогледите разноцветни очи. „Не“, опита се да изкрещи кралицата, но пръстите на джуджето се впиха дълбоко в шията ѝ, задавиха всякакъв вик. Риташе и пицеше, ала напразно. Скоро взе да издава същия звук като сина си, онова ужасно и тънко всмукване, белязало последния земен дъх на Джоф.

Събуди се задъхана в тъмното, одеялото бе увито около врата ѝ. Церсей го дръпна толкова яростно, че то се разпра, вдигна се рязко и задиша дълбоко. „Сън – каза си. – Само един стар сън и усукана завивка“.

Таена и тази нощ бе останала с малката кралица, тъй че до нея спеше Доркас. Кралицата грубо я разгърси за рамото.

– Събуди се и намери Пицел. Предполагам, че ще е с лорд Джилс. Доведи ми го веднага.

Още полусъннена, Доркас се измъкна от ложето, заситни из тъмната стая за дрехите си и босите ѝ пети зашумоляха по килимите.

Век по-късно Великият майстер най-сетне се дотътри и застана пред нея със сведена глава, мигаше с натезали клепачи и се мъчеше да надвие прозявката. Изглеждаше все едно, че тежката майстерска верига на сбръчкания му врат ще го смъкне на пода. Пицел беше стар, откакто Церсей го помнеше, но навремето у него имаше и величие: пишно облечен, достолепен, изключително вежлив. Огромната бяла брада му беше придавала осанка на мъдрец. Тирион обаче бе обръснал брадата му, а порасналото отново изглеждаше жалко – няколко проскубани туфи тънки бели косми, които едва скриваха отпуснатата розова плът на гушата под брадичката. „Никакъв мъж не е, жалка развалина. Черните килии му отнеха всичката сила, която имаше. И бръсначът на Дяволчето“.

– На колко си години? – изведнъж попита Церсей.

– На осемдесет и четири, ако съзволи ваше величество.

– С някой по-млад шях да съзволя повече.

Езикът му пробяга по устните.

– Бях само на четиридесет и две, когато ме призова Конклавът. Каेत бе на осемдесет, когато го избраха, а Елендор на близо деветдесет. Бремето на поста ги съкруши и двамата умряха година след като ги издигнаха. После дойде Мерион, едва на шейсет и шест, но той умря от простуда на път за Кралски чертог. След това крал Егон помоли Цитаделата да пратят някой по-млад. Той беше първият крал, комуто служих.

„А Томен ще е последният“.

– Трябва ми отвара. Нещо, което да ми помогне да спя.

– Чаша вино преди лягане често...

– *Пия* вино, безмозъчен идиот такъв. Искам нещо по-силно. Нещо, което да ми попречи да сънувам.

– Вие... Ваше величество не иска да сънува?

– Какво казах току-що? И ушите ли са ти отслабнали като кура? Можеш ли да ми направиш такава отвара, или трябва да заповядам на лорд Кибърн да поправи поредния ти провал?

– Не. Не е нужно да въвлечате този... да въвлечате Кибърн. Сън без сънища. Ще получите отварата.

– Добре. Можеш да си вървиш. – Но щом се обърна към вратата, тя го повика отново. – Още нещо. Какво учи Цитаделата за пророчествата? Може ли бъдното, да се предрече?

Старецът се поколеба. Едната сбръчкана ръка заопипва слепешката по гърдите му, сякаш за да подръпне липсващата брада.

– Може ли бъдното да се предрече? – повтори замислено. – Навярно. В старите книги съществуват определени заклинания... но ваше величество би могла да попита „Трябва ли бъдещето да се предрича?“ А на това съм длъжен да отговоря: Не. Някои врати е по-добре да си останат затворени.

– Гледай да затвориш моята на излизане. – Трябваше да се досети, че ще ѝ даде отговор, безполезен като него самия.

На заранта закуси с Томен. Момчето изглеждаше доста примирено – явно камшиците, изядени от Пейт, си бяха свършили работата. Ядоха пържени яйца, пържени хлебчета, бекон и кървавочервени портокали, дошли наскоро с кораб от Дорн. Синът ѝ беше с котенцата си. Докато ги гледаше как се боричкат в краката му, Церсей се почувства малко по-добре. „Косъм няма да падне от главата на Томен, докато съм жива“. Готова беше да избие половината лордове във Веетерос и цялото простолюдие, ако се наложеше, само да го опази.

– Иди с Джослин – каза на момчето, щом се нахраниха. После повика Кибърн.

– Лейди Фалайс още ли е жива?

– Жива е, да. Може би не съвсем... във форма.

– Разбирам. – Церсей помисли за миг. – Този Брон... не мога да твърдя, че ми допада особено мисълта, че имаме враг толкова близо. Силата му произтича изцяло от Лолис. Ако можехме да извадим по-голямата ѝ сестра...

– Уви. Опасявам се, че лейди Фалайс вече не е в състояние да

управлява Стоукуорт. Дори да се храни сама. Научих доста от нея, ще споделя с радост, но уроците не бяха съвсем без цена. Надявам се, че не съм надвишил указанията на ваше величество.

– Не си. – Каквото и да беше възнамерявала, беше късно. Нямахте смисъл да се задълбочава в такива неща. „По-добре да умре – каза си. – Бездруго няма да иска да живее без съпруга си. Колкото и да беше тъп, тази глупачка явно го обичаше“. – Има още нещо. Сънувах ужасен сън.

– Всички страдаме от това от време на време.

– Този сън засягаше една вещица, която посетих като дете.

– Горска вещица ли? Повечето от тях са безвредни същества. Разбират по малко от билки и акушерство, но иначе...

– Тя беше нещо повече от това. Половината Ланиспорт ходеше при нея за отвари и за магии. Беше майка на дребен лорд, заможен търговец, издигнат от дядо ми. Бащата на този лорд я намерил, докато търгувал в Изтока. Според някои тя го замаяла с магия, макар че по-вероятно единствената магия, която ѝ е трябвала, е била между бедрата ѝ. Разправяха, че не винаги е била грозна. Името ѝ не помня. Нещо дълго, източно и другоземно. Простолюдието я наричаше Маги.

– *Майги?*

– Така ли го произнасяш? Изсмуква капка кръв от пръста ти и ти предрича бъдното.

– Кръвната магия е от най-черните. Според някои освен това е и най-силната.

Церсей не искаше да чуе това.

– Та тази майги направи някои прорицания. Отначало им се изсмях, но... тя предсказа смъртта на една от приятелките ми. Когато направи прорицанието си, момичето беше на единайсет, здраво като младо конче и в пълна безопасност в Скалата. Но скоро след това падна в един кладенец и се удави.

Мелара я беше помолила никога да не говорят за нещата, които бяха чули онази нощ в шатрата на майги. „Ако никога не говорим за това, скоро ще го забравим и тогава ще бъде само един лош сън – каза Мелара. – Лошите сънища никога не се сбъдват“. Двете бяха толкова млади, че това бе прозвучало почти като мъдрост.

– Още ли скърбите за тази приятелка от детинството? – попита Кибърн. – Това ли ви тревожи, ваше величество?

– За Мелара? Не. Трудно си спомням дори как изглеждаше. Само че... майги знаеше колко деца ще имам и знаеше за копелетата на Робърт. Знаеше години преди да беше направил и първото. Увери ме, че

ще бъде кралица, но каза, че щяла да дойде друга кралица... – „По-млада и по-красива, каза“. – ...друга кралица, която щяла да ми отнеме всичко скъпо.

– И искате да предотвратите прорицанието? „Повече от всичко друго“, помисли Церсей.

– Може ли да бъде предотвратено?

– О, да. Изобщо не се съмнявайте.

– Как?

– Мисля, че ваше величество знае как.

Знаеше. „Знаех го през цялото време. Още в шатрата. *Само да се опита, ще накарам брат ми да я убие.*“

Но едно беше да знаеш какво да направиш. Съвсем друго – да знаеш *как* да го направиш. Не можеше да разчита повече на Джайм. Внезапна болест щеше да е най-добре, но боговете рядко биваха толкова услужливи. „Тогава как? Нож, възглавница, чаша отрова за сърце?“ Всички те създаваха проблеми. Ако старец умреше в съня си, никой нямаше да се замисли, но шестнайсетгодишно момиче, намерено мъртво в леглото си, щеше да събуди неудобни въпроси. Освен това Марджери никога не спеше сама. И макар сир Лорас да издъхваше, около нея винаги имаше мечове, ден и нощ.

„Мечовете обаче са с два ръба. Самите мъже, които я пазят, може да се използват, за да бъде премахната“. Доказателството трябваше да е толкова смазващо, че дори собственият баща на Марджери да няма избор, освен да се примири с екзекуцията ѝ. А това нямаше да е лесно. „Любовниците ѝ едва ли ще признаят, щом знаят, че освен нейната ще струва и тяхната глава. Освен ако...“

На другия ден кралицата намери Озмунд Черно котле на учебния двор, тренираше с един от близнаците Редвин. Кой точно от двамата – не можеше да каже; никога не беше успявала да ги различи един от друг. Погледа малко играта им с мечовете, след което повика сир Озмунд настрана.

– Повърви малко с мен. И ми кажи истината. Но този път не искам никакви празни хвалби, никакви приказки как един от Черно котле бил три пъти по-добър от всеки друг рицар. Много може да зависи от отговора ти. Брат ти Озни. Колко добър е с меча?

– Добър е. Виждали сте го. Не е силен колкото мен или Осфрид, но е бърз с фаталния удар.

– Ако се стигне до това, би ли могъл да надвие сир Борос Блънт?

– Борос Корема? – Сир Озмунд се изсмя. – На колко е той, на

четирийсет? Петдесет? Полупиян повечето време, дебел и когато е трезвен. И да е имал вкус към битката, загубил го е. Да, ваше величество, ако сир Борос плаче да бъде убит, Озни може много лесно да го направи. Защо? Да не е извършил някакво предателство Борос?

– Не – отвърна тя. „Но Озни – да“.

БРИЕН

На първия труп се натъкнаха на една миля от кръстопътя.

Полюшваше се от клона на мъртво дърво, по чийто ствол още личаха белези от мълнията, която го беше убила. Враните се бяха потрудили по лицето му, а вълци се бяха гощавали с долната част на краката му, провиснали ниско над земята. Само кокали и дрипи бяха останали под коленете му... и хубаво съдъкана обувка, покрита с кал и плесен.

– Какво има в устата? – попита Подрик.

Бриен трябваше да се стегне, за да погледне нагоре. Лицето му беше сиво и зелено, и грозно, устата зееше лъскава. Някой беше натикал между зъбите му бял ръбест камък. Камък или...

– Сол – каза септон Мерибалд.

На петдесет разтега по-нататък видяха второто тяло. Лешоядите го бяха смъкнали долу и това, което бе останало от него, беше разпръснато под разръфания въжен клуп, вързан около дебелия клон на бряста. Бриен щеше да го подмине, без да го забележи, но Куче го беше надушило и заскача през храстите да го помирише отблизо.

– Я да видим какво имаме тук, Куче? – Сир Хюл слезе от коня, тръгна след кучето и се върна с един шлем. Черепът на мъртвеца все още беше в него, с червеи и бръмбари. – Добра стомана – обяви той, – и не е много очукана, макар че лъвът си е изгубил главата. Под, искаш ли шлем?

– Не този. В него има червеи.

– Червеите се измиват, момче. Гнуслив си като момиче. Бриен го изгледа навъсено.

– Много е голям за него.

– Ще порасте в него.

– Не искам – отвърна Подрик. Сир Хюл сви рамене и хвърли счупения шлем в храсталациите. Куче изджафка и отиде да вдигне крак на дървото.

След това почти не минаваха и стотина разтега, без да видят труп. Висяха под ясени и под елши, под букове и под брези, под рошави стари върби и под кичести лески. Всеки беше с примка на шията и се полюшваше на конопено въже, и устата на всеки беше затъкната с буца сол. Някои бяха в наметала, сиви, сини или пурпурни, но толкова избелели от дъжда и слънцето, че цветовете трудно можеха да се различат. Други

имаха пришити на гърдите гербове. Бриен зърна брадви, стрели, няколко съомги, бор и дъбов лист, пчели, петли, глава на глиган и половин дузина тризъбци. „Прекършени мъже. Утайка от десетина войски, останки от господарския пир“.

Някои от мъртъвците бяха плешиви, а други – брадати, някои млади, други – стари, ниски и високи, дебели и мършави. Подути в смъртта, с накълвани и изгнили лица, всички изглеждаха еднакви. „На дървото за бесене всички са равни“. Бриен го беше прочела в някаква книга, макар да не можеше да си спомни в коя.

Хюл Хънт най-сетне облече в думи това, което всички бяха разбрали.

– Това са мъжете, опустошили Солниците.

– Бащата дано ги осъди сурово – отрони Мерибалд: старият септон на градчето му беше приятел.

Но Бриен се интересуваше не толкова кои са обесените, а кой ги е обесил. Казваха, че примката била предпочитаното средство за екзекуция за Берик Дондарин и бандата му разбойници. В такъв случай тъй нареченият Господар на мълнията като нищо можеше да е наблизо.

Куче изляз и септон Мерибалд се огледа намръщено.

– Дали да не подкараме по-бързо? Слънцето скоро ще се скрие, а трупове са лоша компания нощем. Живи, тези мъже са били зли и опасни. Съмнявам се, че смъртта ги е направила по-добри.

– Тук няма да се съглася – отвърна сир Хюл. – Това са точно от типове, които смъртта ги прави най-добри. – Все пак заби пети в хълбоците на коня си и продължиха малко по-бързо.

По-нататък дърветата се поразредиха, но не и трупове. Гората отстъпи място на кални поля, дървесните клони – на бесилки. Облаци врани се вдигаха с грак, щом ездачите се приближаваха и се слягаха отново, щом ги подминеха. „Зли хора са били“, напомняше си Бриен, ала все пак гледката я натъжаваше. Взираше се насила във всеки мъж и се мъчеше да различи познати лица. Стори й се, че позна няколко от Харънхъл, но бяха в такова окаяно състояние, че не можеше да е сигурна. Никой не беше с шлем с кучешка глава, но то и малцина изобщо бяха с шлемове. На повечето им бяха смъкнали бронята и ботушите, преди да им окачат въжето.

Когато Подрик попита за името на хана, в който се надявах да пренощуват, септон Мерибалд жадно се вкопчи във въпроса, навярно за да поразсее умовете им от зловещите крайпътни стражи.

– Стария хан го наричат някои. Там е имало хан преди стотици

години, макар че *този* хан е бил вдигнат при царуването на първия Джеерис, краля, построил кралския път. Разправят, че Джеерис и неговата кралица преспивали в хана при пътуванията си. Известно време го знаели като „Двете корони“, в тяхна чест, докато един ханджия не вдигнал камбанария, та от това станал на „Звънарника“. По-късно минал в ръцете на един сакат рицар, на име Дългия Джон Хедъл, който се захванал с железарство, щом остарял толкова, че да не може вече да се бие. Той изковал за двора нов знак, триглав дракон от черно желязо, и го увесил на дървен пилон. Звярът бил толкова голям, че трябвало да го направи на дванайсет парчета, вързани с въже и с тел. Като духнел вятър тракал и дрънчал, та затова ханът се прочул надлъж и шир като „Дрънчащият дракон“.

– Знакът с дракона още ли е там? – попита Подрик.

– Не е – отвърна септон Мерибалд. – Когато синът на ковача оstarял, един от копелетата на четвъртия Егон вдигнал бунт срещу законородения си брат и си избрал за герб черен дракон. По онова време тези земи били на лорд Дари, а Негово благородие бил до смърт верен на краля. Черният железен дракон го разгневил, тъй че отсякъл пилона и хвърлил железните парчета в реката. След години водата довякла една от драконовите глави на Тихия остров, била станала червена от ръждата. Ханджията така и не вдигнал нов знак, тъй че хората забравили за дракона и почнали да го наричат Речния хан. По онова време Тризъбеца течал под задната му врата и половината стаи били вдигнати над водата. Разправят, че гостите можели да мятат въдица от прозорците и да ловят пъстърва. Имало салджийски пристан, тъй че пътниците можели да се прехвърлят до градчето на лорд Хароуей и Бели стени.

– Ние оставихме Тризъбеца на юг оттук и яздим все на северозапад... не към реката, а все по-далече от нея.

– Да, милейди – отвърна септонът. – Реката се е преместила. Преди седемдесет години май. Или осемдесет? По времето, когато го държал дядото на Маша Хедъл. Тя ми разказа цялата тая история. Добра жена беше. Маша. Обичаше горчивец и меденки. Когато нямаше стая за мен, ме пускаше да преспя край камината и никога не ме отпращаше без коMAT хляб, буца сирене и баяти меденки.

– Тя не е ли вече ханджийка? – попита Подрик.

– Не. Обесиха я лъвовете. Чух, че след като си отишли, един от пленниците и се опитал пак да отвори хана, но нали воините направиха пътищата много опасни за простолюдието, нямало много клиентела. Довел и курви, но и това не могло да го спаси. А и някакъв лорд го убил

май, както чух.

Сир Хюл каза кисело:

– Не бях и сънувал, че поддържането на хан може да е толкова гибелно.

– Гибелно е да си от простолудието, докато големите господари си играят играта на тронове – каза септон Мерибалд. – Нали, Куче?

– Джаф! – съгласи се Куче.

– Е, а ханът има ли си някакво име сега? – попита Подрик.

– Простолудието го нарича Хана на кръстопътя. Старият брат ми каза, че две от племенничките на Маша Хедъл пак го били отворили. – Вдигна тоягата си. – Ако боговете са добри, онзи пушек там, дето се вдига зад обесените, ще да е от комините му.

– Може да го нарекат Хана на бесилките – каза сир Хюл.

Каквото и име да носеше, ханът беше голям, издигаше се на три етажа над разкаляните пътища, със стени, кулички и комини от бял камък, който проблясваше призрачно на фона на сивото небе. Южното му крило бе построено върху грамадни дървени пилони над напуканата унила земя, обрасла с бурени и суха кафява трева. Към северната стена бяха пристроени конюшня със сламен покрив и камбанария. Всички постройки бяха заобиколени с ниска стена от порутени обрасли с мъх камъни.

„Поне не е изгорен“. В Солниците, когато слязоха от сала, завариха само смърт и разруха. Оцелелите бяха избягали, а мъртвите погребани, ала трупът на самия град си беше останал, посивял от пепел и непогребан. Въздухът все още миришеше на пушек, а кръсците на разлетелите се над главите им чайки беше почти човешки, като траурна песен над мъртви деца. Замъкът изглеждаше скръбен и запуснат. Сив като пепелищата на околния град, той включваше четвъртита цитадела, оброчена с крепостна стена, построен така, че да е с изглед към пристанището. Беше здраво залостен и нищо не се движеше по бойниците, освен разветилите знамена. Четвърт час трябваше Куче да лае, а септон Мерибалд да тропаше с тоягата си по предната порта, преди най-сетне над тях да се появи някаква жена и да ги попита навъсено по каква работа идат.

Беше завалял дъжд.

– Свят септон съм аз, добра лейди – извика й Мерибалд, – а това с мене са мирни пътници. Търсим подслон от дъжда и място край огъня ви за нощта.

Жената не се трогна от молбите.

– Най-близкият хан е на кръстопътя – отвърна им. – Не щем

странници тук. Да ви няма. – И се скри, и нито молитвите на Мерибалд, нито лаят на Куче, нито ругатните на сир Хюл можаха да я накарат да се върне. Накрая се принуди да изкарат нощта в горите, под навес от плетени клони.

В хана обаче имаше живот. Още преди да стигнат до портата, Бриен го чу: удари с чук, глухи, но отчетливи и ритмични, със стоманен кънтеж.

– Ковачница – каза сир Хюл. – Или си имат ковач, или призракът на стария ханджия кове нов железен дракон. – Смуши коня. – Дано и готвач призрак да имат. Едно хрупкаво печено пиле ще сложи нещата на място.

Дворът на хана се оказа море от разровена кафява кал, която заквака под копитата на конете. Тук стоманеният кънтеж беше по-силен и Бриен зърна блясъка на ковашкия огън откъм другия край на конюшната, зад волска кола със счупено колело. Видя и коне в конюшната, и малко момченце, което се люлееше на ръждясалите вериги на порутената бесилка, издигната сред двора. На чардака на хана стояха четири момчета и ги гледаха. Най-малкото беше не повече от двегодишно и голо. Най-голямото, някъде на девет-десет, го беше прегърнало грижовно.

– Момичета, тичайте да доведете мама – подвикна им сир Хюл. Момчето скочи от веригата и хукна към конюшните. Четирите момчета се помаяха. След малко едно отвърна:

– Нямаме майки.

– Аз имах, но я убиха – добави друго.

Най-голямото от четирите пристъпи напред, като издърпа малкото зад полите си, и попита навъсено:

– Кои сте вие?

– Мирни пътници, търсим подслон. Моето име е Бриен, а това е септон Мерибалд, знаят го всички из Речните земи. Момчето е мой скупайър, Подрик Пейн, а рицарят – сир Хюл Хънт.

Ударите с чука внезапно секнаха. Момчето ги изгледа отгоре, настръхнало, както може да настръхне само десетгодишно дете.

– Аз съм Върба. Сигурно ще искате легла.

– Легла и ейл, и топло ядене да ни напълни стомасите – рече сир Хюл Хънт, щом слезе от седлото. – Ти ли си ханджийката?

Тя поклати глава.

– Сестра ми Джейни. Няма я. За ядене имаме само конско. Ако сте дошли за курви, няма. Сестра ми ги изгони. Но легла имаме. Някои са пухени, но повечето са със слама.

– И всички са с бълхи, не се съмнявам – рече сир Хюл.

– Имате ли пари да си платите? Сребро?

Сер Хюл се засмя.

– Сребро ли? За едно спане и за конски бут? Да ни ограбиш ли си решило, дете?

– Искаме сребро. Иначе може да спите в горите с мъртвите. – Върба погледна към магарето с вързопите и буретата на гърба. – Това храна ли е? Откъде я взехте?

– От Девиче езеро – отвърна Мерибалд.

Куче джафна.

– Така ли си разпитвате всички гости? – попита сир Хюл.

– Нямаме много гости. Не и като преди войната. Най-често са врабци или по-лоши.

– По-лоши?

– Крадци – отвърна момчешки глас откъм конюшнията. – Обирници.

Бриен се обърна. И видя призрак.

„Ренли!“ Чук да я беше ударил в сърцето, нямаше да я заболи толкова.

– Милорд? – ахна тя.

– Лорд ли? – Момчето избута с ръка кичура черна коса, паднал над очите му. – Аз съм само ковач.

„Не е Ренли – осъзна Бриен. – Ренли е мъртъв. Ренли умря в ръцете ми, мъж на двайсет и една. Това е най-обикновено момче“. Момче, което приличаше на Ренли, първия път, когато дойде в Тарт. „Не, по-малък е. Челюстта му е по-четвъртита, веждите – по-рошави“. Ренли беше слаб и жилиав, докато момчето имаше тежките рамене и мускулестата десница, присъщи за ковачите. Носеше дълга кожена престилка, но гърдите му отдолу бяха голи. Страните и брадичката му бяха покрити с тъмен къдрав мъх, а косата му беше гъста и рошава. Косата на крал Ренли беше също толкова въгленочерна, но той винаги я миеше и решеше. Понякога я подрязваше късо, а друг път я оставяше да порасте до раменете или я връзваше със златна лентичка, но никога не беше разрошена или сплъстена от пот. А очите, макар да бяха също толкова тъмносини, при лорд Ренли грееха топло и добродушно, изпълнени със смях, докато очите на това момче бяха пълни с гняв и подозрение.

Септон Мерибалд също го забеляза.

– Нищо лошо не ви мислим, момче. Докато Маша Хедъл държеше този хан, винаги намираще по някоя меденка за мен. Понякога дори ми даваше легло, стига ханът да не беше пълен.

– Тя е мъртва – отвърна момчето. – Лъвовете я обесиха.

– Бесенето май е любимото занимание по тези краища – рече сир Хюл Хънт. – Де да имах и аз малко земя тук. Щях да си насадя коноп, да продавам въжета и да трупам богатство.

– Всички тези деца – обърна се Бриен към момичето, нарекло се Върба. – Те твои... сестри ли са? И братя? Близки, братовчеди?

– Не. – Върба я гледаше втренчено по начин, който ѝ беше добре познат. – Те са просто... не знам... врабците ги водят тук понякога. Други сами намират пътя. Ти като си жена, защо си се облякла като мъж?

Септон Мерибалд отвърна вместо нея:

– Лейди Бриен е девица воин, тръгнала на геройства. Но точно сега ѝ трябва сухо легло и топло огнище. Като на всички нас. Старите ми кокали казват, че скоро ще завали. Имате ли стаи за нас?

– Не – каза момчето ковач.

– Да – каза момичето Върба.

Изгледаха се сърдито. После Върба тупна с краче.

– Те имат *храна*, Джендри. Мъничките са гладни.

Изсвири с уста и като по магия се появиха още деца: дрипави хлапета с неоостригани перчеми изпълзяха изпод чардака, момичета изникнаха по прозорците над двора. Някои стискаха арбалети, опънати и заредени.

– Могат да го нарекат Хана на арбалета – подхвърли сир Хюл.

„Сирашкият хан ще е по-наместо“, помисли Бриен.

– Уат, ти им помогни с конете – разпореди се Върба. – Уил, остави го този камък, не са дошли да ни закачат. Танси, Пейт, тичайте да донесете дърва за огъня. Джон Петака, ти помогни на септона с багажа. Аз ще ги заведа до стаите.

Накрая взеха три стаи една до друга, с пухени постели, нощни гърнета и прозорец. В стаята на Бриен имаше и камина. За малко дърва плати още няколко петака отгоре.

– Във вашата стая ли ще спя, или със сир Хюл? – попита Подрик, докато тя отваряше кепенците.

– Тук не е Тихият остров. Можеш да останеш с мен. – На заранта смяташе да продължат сами. Септон Мерибалд отиваше за Нъгън, Речен завой и градчето на лорд Хароуей, но Бриен не виждаше смисъл да продължава с него. Имаше си Куче за компания, а Старият брат я беше уверил, че няма да намери Санса Старк по Тризъбеца. – Мисля да стана преди изгрев слънце, докато сир Хюл още спи. – Бриен не му беше

простила за Планински рай... а и както той самият бе заявил, не беше положил клетва за Санса.

– Накъде ще тръгнем, сир? Ъъ... милейди?

Бриен нямаше готов отговор на този въпрос. Бяха стигнали на кръс-топътя съвсем буквално: мястото, където кралският път, крайречният път и планинският път се сливаха. Планинският път щеше да ги отведе на изток през планините до Долината на Арин, където беше властвала до смъртта си лелята на лейди Санса. На запад водеше речният път, по руслото на Червената вилка до Речен пад и брата на дядото на Санса, който бе под обсада, но все още жив. Или можеха да препуснат по кралския път на север, покрай Близнаците и през Шийката с нейните блата и тресавища. Ако успееше да мине през Рова Кайлин и който там го държеше, кралският път щеше да ги отведе до Зимен хребет.

„Или пък мога да хвана по кралския на юг – помисли Бриен. – Мога да се домъкна до Кралски чертог, да изповядам провала си на сир Джайм, да му върна меча и да намеря кораб, който да ме върне в Тарт, както ме прикани Старият брат“. Тази мисъл бе горчива, но част от нея бе закопняла за Вечерен замък и за баща ѝ, а друга се чудеше дали Джайм ще я утеши, ако се разридае на рамото му. Мъжете точно това искаха, нали? Меки, безпомощни жени, които трябва да закрилят?

– Сир? Милейди? Попитах накъде ще тръгнем?

– Долу в гостната, на вечеря.

Гостната гъмжеше от деца. Бриен се опита да ги преброи, но те не стояха нито за миг на едно място, тъй че някои преброи по два и по три пъти, други не успя и накрая се предаде. Бяха събрали масите на три дълги реда и по-големите момчета мъкнеха пейки от дъното. „По-големите“ тук означаваше десет-дванайсетгодишни. Джендри беше най-близо до онова, което можеше да се нарече „пораснал мъж“, но заповедите ги крещеше Върба, сякаш бе кралица в замъка си, а другите деца – най-обикновени слуги.

„Ако беше от знатно потекло, командването щеше да ѝ е вродено, а подчинението – на тях“. Бриен се зачуди дали Върба не е нещо повече от това, което изглежда. Детете бе много младо и много невзрачно на вид, за да е Санса Старк, но изглеждаше на годините на по-малката ѝ сестра, а дори лейди Кейтлин бе казала, че Аря нямала красотата на сестра си. „Кафява коса, кафяви очи, мършава... дали е възможно?“ Помнеше, че косата на Аря Старк е била кафява, но за цвета на очите ѝ не беше сигурна. „Кафяво и кафяво, така ли беше? Възможно ли е все пак да не е загинала в Солниците?“

Последната дневна светлина гаснеше. Върба се разпореди да запалят четири мазни лоени свещи и каза на момчетата да поддържат огъня буен и горещ. Момчетата помогнаха на Подрик Пейн да разтовари магарето и донесоха осолената треска, овнешко, зеленчуци, орехи и пити сирене, а септон Мерибалд се запъти към кухнята да нагледа варенето на кашата.

– Уви, портокалите ми свършиха, а се съмнявам, че ще видя още до пролетта – каза на едно момченце. – Ял ли си някога портокал, младок? Да го стиснеш и да му изсмучеш сладкия сок? – Момчето поклати глава и септонът разроши косата му. – Ще ти донеса един тогаз напролет, ако си добро момче и ми помогнеш да разбъркаме кашата.

Сир Хюл си смъкна ботушите да си стопли краката на огъня. Щом Бrien седна до него, ѝ кимна към другия край на гостната.

– Има петна от кръв, там, където души Куче. Изтъркали са я, но е попила дълбоко в дъските и няма махане.

– Това е ханът, в който Сандор Клегейн уби трима от хората на брат си – напомни му тя.

– Така е – съгласи се Хюл, – но кой може да каже дали са първите умрели тук... или ще са последните?

– Да не те е страх от няколко деца?

– Четири щяха да са няколко. Десет щяха да са гъмжило. Това тука е какофония. Децата трябва да се държат увити в пелени и окачени на стената, докато на момчетата не им порастат циците, а на момчетата – мустаците.

– Жал ми е за тях. Всички са загубили майките и бащите си. Някои са видели как ги убиват.

Хънт завъртя очи с досада.

– Забравих, че говоря с жена. Сърцето ти е кашаво като кашата на септона. Възможно ли е? Някъде дълбоко в нашата мечопачавра се крие майчица, изтерзана от копнеж да роди. Това, което ти се иска, всъщност е едно сладко розово бебче да ти смуче цицата. – Сир Хюл се ухили. – Чувал съм обаче, че мъж трябва за това. Съпруг, за предпочитане. Защо да не съм аз?

– Ако все още се надяваш да спечелиш облога...

– Теб искам да спечеля, единственото живо дете на лорд Селвин.

Познавал съм мъже, които са се женили за малоумници и за бебета сукалчета за цена десет пъти по-малка от Тарт. Не съм Ренли Баратеон, признавам, но имам предимството, че още съм между живите. Някои сигурно ще кажат, че това ми е единственото предимство. Един брак би

свършил добра работа и на двама ни. Земи за мен и замък, пълен с ей тия за теб. – Махна към децата. – Способен съм, уверявам те. Поне едно копеле съм направил, доколкото знам. Не бой се, няма да ти я натреса. Последния път, когато я видях, майка й ме заля с котел вряла супа.

По врата й полази червенина.

– Баща ми е само на петдесет и четири. Не е толкова стар, че да не може пак да се ожени и новата му жена да му даде син.

– Риск е... ако баща ти се ожени пак, ако жена му се окаже плодovита, ако детето е момче. Правил съм и по-лоши облози.

– И си ги губил. Играйте си играта с някоя друга, сир.

– Казано от девица, която никога с никого не е играла играта. Веднъж само да го направиш, другояче ще го видиш. В тъмното ще си красива като всяка друга жена. Устните ти са направени за целуване.

– Устни. Всички устни са еднакви.

– И всички устни са за целуване – съгласи се Хънт. – Остави тази нощ вратата на стаята си незалостена и ще ти докажа, че е вярно.

– Ако посмееш, ще си евнух на излизане. – Бриен стана и се отместа от него.

Септон Мерибалд попита дали може всички заедно да кажат благодарствена молитва, без да поглежда към момиченцето, което пълзеше голо по масата.

– Да – отвърна Върба и дръпна пълзунчето, преди да се е добрало до кашата. Тъй че всички наведоха глави и благодариха на Бащата и Майката за щедрите им дарове... всички освен чернокосия момък от ковачницата, който скръсти ръце на гърдите си и седеше навъсен, докато другите се молеха. Щом молитвата свърши, септон Мерибалд погледна над масата и рече: – А у тебе няма ли обич към боговете, синко?

– Не и към вашите богове. – Джендри стана рязко. – Работа ме чака. – И си излезе, без да е хапнал и зальк.

– Някой друг бог ли обича? – попита Хюл Хънт.

– Господаря на Светлината – изчурулика едно мършаво момче, няма и на шест.

Върба го удари с лъжицата си.

– Бен Голямата уста. *Ядене* има тука. Трябва да ядеш, не да досаждаш на господата и дамата с приказки.

Децата се нахвърлиха върху вечерята като вълци върху ранена сърна, грабежа от треската, късаха комати ръжен хляб и оклепаха с каша навсякъде. Дори грамадната пита кашкавал не оцеля задълго. Бриен се задоволи с малко риба, хляб и моркови, а септон Мерибалд даваше по

два залька на Куче на всеки един свой. Отвън заваля. Вътре огнят прашеше и гостната се изпълни с лакомо дъвчене и чукането на лъжицата на Върба по детски глави.

– Някой ден от това момиченце ще излезе ужасна жена, мъжът ѝ ще бере ядове – отбеляза сир Хюл. – Горкият чирак най-вероятно.

– Някой трябва да му занесе храна, преди да е свършило всичко.

– Ти си този някой.

Тя уви в кърпа комат хляб, сухи ябълки и две парчета пържена треска. Когато Подрик стана да я последва, му каза да си седне и да се наяде.

– Няма да се бавя.

Дъждът се лееше като из ведро. Бриен покри храната с гънка от металото си. Конете зацвилиха, щом мина край конюшнията. „И те са гладни“.

Джендри беше в конюшнията, гологръд под кожената престилка. Биеше с чука по един меч, все едно че му е враг, потната коса бе паднала на челото му. Тя го погледа за миг. „Има очите и косата на Ренли, но не и фигурата. Лорд Ренли беше по-скоро гъвкав, отколкото як... не като брат си Робърт, чиято сила бе прословута“.

Чак когато спря да отрие чело, Джендри видя, че стои край него.

– Какво искаш?

– Донесох ти вечеря. – Махна кърпата да види.

– Ако исках ядене, щях да ям.

– Един ковач трябва да яде, за да си пази силата.

– Да не си ми майка?

– Не съм. – Остави храната до него. – Коя беше майка ти?

– Теб какво те интересува?

– Родил си се в Кралски чертог. – Личеше си по говора му.

– Като много други. – Вдигна меча и го пхна в коритото с дъждовна вода да се закали. Нажежената стомана изсъска сърдито.

– На колко години си? – попита Бриен. – Майка ти още ли е жива? А баща ти, той кой беше?

– Много питаш. – Джендри остави меча. – Майка ми умря, а баща си така и не го знам.

– Ти си копеле.

Прие го като обида.

– *Рицар* съм. Този меч ще си е мой, щом го довърша.

„Какво ще търси рицар в ковачница?“

– Имаш черна коса и сини очи и си роден в сянката на Червената

цитадела. Никой ли не е подхвърлял за лицето ти?

– Какво му е на лицето ми? Не е грозно като твоето.

– В Кралски чертог трябва да си виждал крал Робърт.

Той сви рамене.

– Понякога, отдалече. Веднъж – в Септата на Белор. Златните плащове ни избутаха, за да може да мине. А веднъж си играех близо до Калната порта, когато се върна от лов. Беше толкова пиан, че едва не ме стъпка. Голям дебел шопар беше, но по-добър крал от синчетата си.

„Те не са негови синове. Станис каза истината в онзи ден, когато се срещна с Ренли. Джофри и Томен изобщо не са синове на Робърт. Но това момче...“

– Чуй ме – почна Бриен. И тогава чу лая на Куче, силен и яростен. – Някой идва.

– Приятели – отвърна безгрижно Джендри.

– Какви приятели? – Бриен пристъпи до вратата и надникна през дъжда.

Той сви рамене.

– Ще ги видиш много скоро.

„Може да не искам да ги видя“, помисли Бриен, щом първите ездачи зашляпаха из локвите по двора. През ромона на дъжда и лая на Куче чу подрънкване на мечове и ризници изпод дрипавите им наметала. Преброи ги, докато идеха. „Двама, четири, шест, седем“. Някои бяха ранени, ако се съдеше по това как седяха в седлата. Последният беше грамаден и страховит, голям колкото двама души. Конят му беше грохнал и оцапан с кръв, олюляваше се под тежестта му. Всички ездачи бяха с качулки срещу проливния дъжд – без него. Лицето му беше широко и без косми, с кръгли бузи, покрити с гнойни струпеи.

Бриен изсъска и извади Клетвопазител. „Много са – помисли със страх, – много са“.

– Джендри... ще ти трябва меч и броня. Това не са ти приятели. Не са ничии приятели.

– За какво говориш? – Момчето се приближи до нея, с чука в ръка.

Докато ездачите се смъкваха от конете, от юг изтрещя мълния. За кратък миг вечерната тъмница стана на ден. Блесна сребристосиня брадва, светлината лъсна по ризници и брони, а под тъмната качулка на водача им Бриен зърна желязна муцуна и два реда стоманени зъби.

Джендри също я видя.

– Той е!

– Не е. Само шлемът му.

Бриен се постара да скрие страха в гласа си, но устата ѝ бе суха като прах. Съвсем ясно беше кой е понесъл шлема на Хрътката. „Децата!“

Вратата на хана се отвори с трясък и Върба пристъпи навън в дъжда с арбалет в ръце. Закрещя нещо на ездачите, но грохотът на мълнията удави думите ѝ. Щом заглъхна, Бриен чу отговора на мъжа в шлема на Хрътката:

– Само да си пуснала стрела по мен, ще ти го навра тоя арбалет в пуктата и ще те начукам с него. После ще ти извадя шибаните очи и ще те накарам да ги изядеш. – Гневът в гласа му накара Върба да отстъпи назад разтреперана.

„Седем“, помисли отново Бриен, отчаяна. Знаеше, че няма шанс срещу седем. „Никакъв шанс. И никакъв избор“.

Пристъпи навън под дъжда, с Клетвопазител в ръка.

– Остави я! Ако искаш да изнасилиш някоя, опитай с мен. Разбойниците се обърнаха към нея като един. Един каза нещо на реч, непозната за Бриен. Грамадният с широкото бяло лице изсъска злобно. Мъжът с шлема на Хрътката се засмя.

– Още по-грозна си, отколкото те помнех. По-скоро коня ти бих наебал.

– Конете ни трябва на нас – обади се един от ранените. – Свежи конете и малко храна. Гонят ни разбойници. Дайте ни конете си и се махаме. Няма да ви закачим.

– Майната му на това. – Разбойникът в шлема на Хрътката издърпа бойната брадва от седлото. – Искам да ѝ отсека шибаните крака. Ще я сложа после да стои на чуканите и да гледа, докато шибам оная с арбалета.

– С какво? – заяде го Бриен. – Шагуел каза, че са ти отрязали мъжеството заедно с носа.

Искаше да го предизвика и успя. Той зарева ругатни и се хвърли към нея, краката му замяха пръски черна вода. Другите се задържаха назад да погледат веселбата, точно както се беше молила. Бриен остана на място като скала и зачака. Дворът беше тъмен и калта бе хлъзгава. „По-добре да го оставя той да ме нападне. Ако боговете са добри, ще се подхлъзне и ще падне“.

Боговете не бяха толкова добри, но мечът ѝ беше. „Пет стъпки, четири стъпки, сега“ преброи Бриен и Клетвопазител изсвистя нагоре да срещне устрема му. Стомана изтреща в стомана, острието се врязва през дрипите и разпра плетената ризница, докато брадвата му връхлиташе върху нея. Бриен се извъртя и отново го посече в гърдите.

Плувал в кръв, той зарева от ярост:

– Курво! Грозотийо! Кучко! На псето си ще те дам да те шиба, проклета кучко!

Брадвата му се въртеше в убийствени дъги, жестока черна сянка, която лъсваше сребърна с всеки блясък на мълниците. Бриен нямаше щит, с който да отбие ударите. Можеше само да отстъпва назад и встрани, да пробягва насам-натам, щом брадвата му полетеше към нея. Веднъж калта поддаде под петата ѝ и тя едва не падна, но успя някак да се задържи, макар брадвата да облиза лявото ѝ рамо и болката за миг да я заслепи.

– Спила я кучката! – извика един, а друг:

– Да я видим как ще се отърве от следващия удар.

Отърва се, благодарна, че само гледат. По-добре, отколкото ако се намесеха. Не можеше да се бие със седмина, не и сама, макар и един-двама да бяха ранени. Стариият сир Гудвин отдавна беше в гроба, но тя го чу как шепне в ухото ѝ. „Мъжете винаги ще те подценяват – говореше ѝ, – а гордостта им ще ги кара да искат да те премахнат бързо, иначе ще се каже, че жена ги е затруднила. Остави ги да си изчерпят силата в гневни атаки, докато ти пазиш своята. Чакай и гледай, момиче, чакай и гледай“. И сега тя чакаше, гледаше, отдръпваше се встрани и назад, и пак встрани, сечеше ту към лицето, ту в краката му, към едната или другата ръка. Ударите му ставаха все по-бавни, брадвата натезаваше в ръката му. Бриен го обърна така, че дъждът да бие в очите му, и направи две бързи стъпки назад. Той размахна отново брадвата над главата си с ругатня и се втурна към нея, едното му стъпало се хлъзна в калта...

...и тя скочи да срещне устрема му, с двете длани на дръжката на меча. Стремглавият му шумур го докара право на острието, Клетвопазител се вряза през плат, през ризница и кожа, и още плат, дълбоко в корема и навън през гърба, като изстърга в гръбнака му. Брадвата падна от хлабавите му пръсти, сблъскаха се, лицето на Бриен се натресе в шлема с кучешката глава. Усети хладния мокър метал на бузата си. Дъжд се стичаше на реки по стоманата, а щом мълниците блесна отново, видя болка, страх и неверие иззад очните прорези.

– Сапфири! – прошепна му и завъртя силно меча, а той потръпна. Тежестта му се смъкна върху ѝ и след миг прегръщаше труп под черния дъжд. Отстъпи назад, остави го да падне...

...и Захапката връхлетя срещу нея с врясък.

Срути се върху ѝ като лавина от мокра вълна и млечнобяла плът, събори я и я затисна на земята. Паднаха в локва и плисналата вода влезе

в носа и очите ѝ. Всичкия въздух ѝ беше изтръгнал, а главата ѝ изпраща в някакъв камък.

– Не – успя само да извика, преди тежестта му да я затисне дълбоко в калта. Едната му ръка беше във въздуха и дърпаше главата ѝ. Другата търсеше гърлото ѝ. Клетвопазител го нямаше, отскубнал се бе от ръцете ѝ. Имаше само две голи ръце, с които да го отбие, но когато заби юмрук в лицето му, беше все едно, че бие в топка мокро бяло тесто. Той изсъска отгоре ѝ.

Удари го още веднъж, и още, и още, заби с ръба на дланта по окото му, но той все едно не усещаше ударите ѝ. Впи нокти в китките му, но от това хватката му само стана още по-здрава, макар от раните да потече кръв. Смазваше я, задушаваше я. Забута раменете му да го отблъсне, но беше тежък като кон, не можеше да го помръдне. Понечи да го удари с коляно в слабините, но коляното ѝ потъгна в мекия му корем. Захапката изпръхтя и изскубна кичур от косата ѝ.

„Камата ми!“ Бриен отчаяно се вкопчи в тази мисъл. Ръката ѝ залази надолу между двамата, пръстите зашариха под меката вмирисана плът и най-сетне докопаха дръжката. Захапката вкопчи двете си шепи около шията ѝ и заблъска главата ѝ в земята. Мълнията блесна отново, този път в черепа ѝ, ала пръстите ѝ никак се стегнаха, издърпаха камата от канията. С него отгоре не можеше да я вдигне за забиване, затова я натисна здраво под корема му. Нещо топло и влажно потече между пръстите ѝ. Захапката изсъска отново, по-силно отпреди, и пусна гърлото ѝ, колкото да я удари в лицето. Изпукаха кости и болката за миг я ослепи. Когато посегна да го посече отново, той изтръгна камата от пръстите ѝ, натресе коляно в ръката ѝ под лакътя и я прекърши. После сграбчи отново главата ѝ и продължи да се мъчи да я откъсне от раменете.

Бриен успя да чуе лая на Куче и мъжки викове и между грохота на мълниите чу трясък на стомана в стомана. „Сир Хюл – помисли. – Сир Хюл се е включил в боя“. Но всичко това бе сякаш никак далечно и маловажно. Светът ѝ не бе по-голям от двете ръце на гърлото ѝ и лицето над нея. Дъждът се стичаше от качулката му. Дъхът му вонеше на гнило сирене.

Дробовете ѝ изгаряха за въздух, а бурята бе зад очите ѝ, заслепяваше я. Вътре в нея пращяха кости. Устата на Захапката зейна, невъзможно широка. Тя видя зъбите му, жълти, криви и остри. Когато се затвори ха върху мекото месо на бузата ѝ, едва го усети. Тъмен въртоп я повличаше надолу. „Все още не мога да умра – каза си, – все още трябва да направя нещо“.

Устата на Захапката се дръпна, пълна с кръв и месо. Той изплю, ухили се и се впи отново в плътта ѝ. Този път сдъвка и го преглътна. „Той ме яде“, осъзна тя, но вече нямаше сила да се бори с него. Беше все едно, че се рее над себе си и гледа ужаса, сякаш се случва с друга жена, на някое глупаво момиче, въобразило си, че е рицар. „Скоро ще издъхна – каза си. – Тогава ще е все едно дали ме яде“. Захапката вдигна глава и устата му зейна отново, нададе вой и ѝ показа езика си. Беше с остър връх, капеше кръв, и беше дълъг, по-дълъг, отколкото трябваше да е един език. Плъзгаше го навън и вътре, навън и вътре, червен, мокър и лъскав, гнусна гледка и скверна. „Езикът му е цяла стъпка дълъг – помисли Бриен малко преди мракът да я погълне. – Я, че той почти прилича на меч“.

ДЖАЙМ

Токата, стегнала плаща на сир Бриндън Тъли, беше черна риба, кована от гагат и злато. Ризницата му бе тъмносива. Върху нея носеше набедреници, нагърленик, ръкавици, нараменници и наколенници все от черна стомана, ала съвсем не толкова тъмни, колкото навъсеното му лице. Чакаше Джайм Ланистър в края на подвижния мост, яхнал заметнат с чул в червено и синьо кестеняв жребец.

„Не ме обича“. Лицето на Тъли бе като гранит, набраздено дълбоко и обрулено от ветровете под четинестата сива коса, но Джайм все още виждаше в него великия рицар, който някога беше омаял един скуайър с приказки за Рицарите на Деветте петака. Копитата на Чест зачаткаха по дъските на моста. Джайм дълго беше премислял дали да облече златната си броня или бялата за тази среща. Накрая избра кожен елек и пурпурен плащ.

Спря на разтег от сир Бриндън и сведе глава пред стария мъж.

– Кралеубиецо – рече Тъли.

Това, че първата дума, изтръгна се от устата му, бе тази, говореше много, но Джайм бе решен да съдържа гнева си.

– Черна риба – отзова се той. – Благодаря, че дойде.

– Вярвам, че си се върнал, за да изпълниш клетвите, които изрече пред племенницата ми – заговори сир Бриндън. – Доколкото помня, обеща на Кейтлин дъщерите й в замаяна на свободата си. – Стегна уста. – Но не виждам момичетата. Къде са?

„Трябва ли да ме принуждава да го казвам?“

– Не са в ръцете ми.

– Жалко. Желаяш ли да подновиш пленничеството си? Старата ти килия още е на разположение. Постлали сме нови черги на пода.

„И хубаво ново ведро, в което да сера, не се съмнявам“.

– Предвидливо от ваша страна, сир, но се боя, че се налага да откажа. Предпочитам удобствата на павилиона си.

– Докато Кейтлин се радва на удобствата си в гроба.

„Нямам ръка в убийството на лейди Кейтлин – можеше да отвърне, – а дъщерите й бяха изчезнали, преди да стигна Кралски чертог“.

На езика му беше да каже за Бриен и за меча, който й беше дал, но Черната риба го гледаше с погледа на Едард Старк, когато го завари на Железния трон с кръвта на Лудия крал по меча му.

– Дойдох, за да говорим за живите, не за мъртвите. За онези, които няма нужда да умират, но ще умрат...

– ...освен ако не ти предам Речен пад. Затова ли заплашвате да обесите Едмур? – Очите на Тъли под рунтавите вежди бяха като камък. – Племенникът ми е белязан за смърт, каквото и да направя. Тъй че го обесете и да се свърши. Допускам, че на Едмур също толкова му е омръзнало да стои на онази бесилка, колкото на мен да го гледам там.

„Риман Фрей е проклет глупак“. Ясно беше, че шутовският му фарс с Едмур и бесилката само бе направил Черната риба по-неотстъпчив.

– Ти държиш лейди Сибел Уестърлинг и три от децата ѝ. Ще върна племенника ти в замяна на тях.

– Както върна на Кейтлин дъщерите ѝ ли? Джайм не си позволи да се поддаде на провокацията.

– Стара жена и три деца срещу твоя сеньор. Сделката е по-добра, отколкото може да си се надявал.

Сир Бриндън отвърна с корава усмивка.

– Не ти липсва наглост, Кралеубиецо. За жалост да се пазариш с клетвопрестъпници е все едно да строиш върху свлачище. Кет трябваше да помисли добре, преди да се довери на такива като теб.

„На Тирион се довери тя – за малко щеше да каже Джайм. – Дяволчето измами и нея“.

– Обещанията, които дадох на лейди Кейтлин, бяха изтръгнати от мен с острието на меча.

– А клетвата, която даде на Ерис?

Усети как призрачните му пръсти потръпнаха.

– Ерис не е част от това. Ще замениш ли Уестърлингите за Едмур?

– Не. Моят крал довери кралицата си да я паза и се заклек да я опазя. Няма да ти я предам за фрейски клуп.

– Момичето беше оправдано. Няма да пострада. Имаш думата ми за това.

– Думата ти за *чест!* – Сир Бриндън повдигна вежда. – Знаел ли си изобщо някога какво е чест?

„Кон“.

– Ще дам клетвата, която поискаш.

– Спести ми го, Кралеубиецо.

– Няма. Свий знамената си и отвори портите и ще пощадя живота на хората ти. Които пожелаят да останат в Речен пад в служба на лорд Емон, могат да го сторят. Останалите ще са свободни да идат където пожелаят, но ще поискам да предадат оръжията и бронята си.

– И докъде ли ще стигнат обезоръжени, преди да им връхлетят „разбойниците“? Не смееш да им позволиш да се присъединят към лорд Берик, знаем го и двамата. А с мен какво? Ще ме преведеш през Кралски чртог, за да умра като Едард Старк?

– Ще ти позволя да облечеш черното. Копелето на Нед Старк е лорд-командирът на Нощния страж.

Черната риба присви очи.

– И това ли го уреди баща ти? Кейтлин изобщо не вярваше на момчето, доколкото помня, не повече, отколкото вярваше на Теон Грейджой. Изглежда, беше права и за двамата. Не, сир, не мисля. Ще умра с меч в ръка, почервенял от лъвска кръв.

– Кръвта на Тъли е също толкова червена – напомни му Джайм. – Ако не предадеш замъка, трябва да го шурмувам. Ще умрат стотици.

– Стотици мои. Хиляди твои.

– Гарнизонът ви ще загине до последния мъж.

– Знам я тази песен. На мелодията на „Дъждовете на Кастамийр“ ли я пееш? Мъжете ми по-скоро ще умрат на крака в бой, отколкото на колене под брадвата на палача.

„Не върви добре“.

– Това упорство до нищо добро не води, сир. Войната свърши и вашият Млад вълк умря.

– Убит в нарушение на всички святи закони на гостоприемството.

– Дело на Фрей, не мое.

– Наречи го както искаш. Вони на Тивин Ланистър. Джайм не можеше да го отрече.

– Баща ми също е мъртъв.

– Башата дано го съди справедливо.

„Да. Страхотна перспектива“.

– Аз щях да убия Роб Старк в Шепнещия лес, ако можех да се добера до него. Изпречиха ми се някои глупци. Важно ли е как загина момчето? Все едно е умрял, а с него – и кралството му.

– Явно си не само сакат, но и сляп. Вдигни си очите и ще видиш, че вълчището още се вее над стените ни.

– Видях го. Самотно изглежда. Харънхъл падна. И Морски страж и Девиче езеро. Бракън преклониха глави, а Титос Блекууд го приковаха на Гарвановото дърво. Пайпър, Ванс, Мутън, всичките ви знаменосци се покориха. Остава само Речен пад. Двадесет пъти ви надвишаваме по брой.

– Двадесет пъти повече хора значи двадесет пъти повече храна.

Колко добре сте снабдени, милорд?

– Достатъчно добре, за да седим тук до края на дните, ако потрябва, докато не измрете от глад зад стените си. – Изрече лъжата толкова дръзко, колкото можеше, с надеждата, че лицето му няма да го издаде.

Черната риба не се подлъга.

– До края на вашите дни може би. Нашето продоволствие е изобилно, макар да се боя, че не сме оставили много по нивите за гости.

– Можем да си докараме по реката от Близнаците – отвърна Джайм, – или през хълмовете, ако се стигне до това.

– Щом казвате, сир. Не бих оспорвал думата на доблестен рицар като вас.

Джайм настръхна от презрението в тона му.

– Има по-бърз начин да решим спора. Двубой. Моят поборник срещу вашия.

– Чудех се кога ли ще стигнете до това. – Сир Бриндън се изсмя.

– Кой ще е? Силния глиган? Адам Марбранд? Черния Уолдър Фрей? – Надвеси се над коня. – А защо не вие и аз, сир?

„Това, виж, би било сладка битка – помисли Джайм. – Чудесна храна за певците“.

– Когато ме освободи, лейди Кейтлин ме накара да се закълна да не вдигам оръжие срещу Старки или Тъли.

– Страшно удобна клетва, сир. Лицето му потъмня.

– Страхливец ли ме наричат?

– Не. Наричам ви сакат. – Черната риба кимна към златната ръка на Джайм. – И двамата знаем, че не можете да се биете с това.

– Имах две ръце. – „Би ли захвърлил живота си заради гордост?“, изшепна глас в ума му. – Някои биха казали, че сакат срещу старец са равни. Освободете ме от клетвата пред лейди Кейтлин и ще се срещна с вас меч срещу меч. Ако спечеля, Речен пад е наш. Убийте ли ме, ще вдигнем обсадата.

Сир Бриндън отново се изсмя.

– Колкото и да ми се иска да ти отнема златния меч и да изтръгна черното ти сърце, обещанията ти нищо не струват. Нищо не бих спечелил от смъртта ти, освен удоволствието да те убия, и няма да рискувам живота си за това... колкото и малък да е рискът.

Беше добре, че Джайм не носеше меча си – иначе щеше да го извади и ако сир Бриндън не го убиеше, то стрелците на стените със сигурност щяха да го сторят.

– Има ли условия, които би приел? – попита той Черната риба.

– От тебе ли? – Сир Бриндън сви рамене. – Не.

– Защо изобщо дойде тогава да преговаряш с мен?

– Обсадата е нещо ужасно досадно. Исках да видя тоя твой чукалник и да чуя какви извинения ще си направиш труда да ми предложиш за последните си грехове. Оказаха се по-жалки, отколкото очаквах. Винаги си ме разочаровал, Кралеубиецо. – Черната риба обърна коня си и подкара към Речен пад. Портикулът се спусна рязко след него и железните му шипове дълбоко се врязаха в калната земя.

Джайм завъртя главата на Чест за дългата езда назад към обсадните линии на Ланиспорт. Усещаше стотици погледи върху себе си: на мъжете на Тъли по бойниците, на Фреите от татък реката. „Ако не са слепи, всички ще разберат, че е захвърлил предложението в лицето ми“. Налагаше се да щурмува замъка. „Добре, какво толкова, още една нарушена клетва от Кралеубиеца. Само още едно говно във ведрото“. Джайм беше решен да е първият мъж на бойниците. „И с тази ми златна ръка най-вероятно първият, който ще падне“.

Малкия Лю задържа юздата му, а Пек му подаде ръка, за да се смъкне от седлото. „Нима ме мислят за толкова сакат, че да не мога да слеза сам?“

– Как се справихте, милорд? – попита го братовчед му сир Давен.

– Никой не заби стрела в задника на коня ми. Иначе не мога да се похваля с нещо повече от сир Риман. – Направи гримаса. – Сега вече няма начин да не направим Червена вилка още по-червена. – „Себе си обвинявай за това, Черна рибо. Не ми остави избор“. – Свикай военен съвет. Сир Адам, Силния глиган, Форли Престър, нашите речни лордове там... и приятелите ни Фрей. Сир Риман, лорд Емон, когото благоволят да доведат.

Събраха се бързо. Лорд Пайпър и двамата лордове Ванс дойдоха да говорят от името на покаялите се лордове на Тризъбеца, чиято вярогност тепърва щеше да се изпита. Западът бе представен от сир Давен, Силния глиган, Адам Марбранд и Форли Престър. Към тях се присъедини и лорд Емон Фрей с лейди съпругата си. Лейди Джена се настани на походния стол с поглед, готов да убие всеки мъж, дръзнал да оспори присъствието ѝ. Не го оспори никой. Фреите пратиха сир Уолдър Реки с прозвището Уолдър Копелето и първородния син на сир Риман, пребледнял и слаб мъж с остър нос и сплъстена черна коса. Под синия плащ от агнешка вълна Едвин носеше елек от сива телешка кожа, извезан изкусно със злато.

– Говорят от името на дома Фрей – заяви той. – Тази сутрин баща ми

е неразположен.

Сир Давен изсумтя.

– Пиян ли е, или само махмурлия от снощи? Едвин имаше тънка и зла усмивка на скъперник.

– Лорд Джайм, длъжен ли съм да търпя подобна невежливост?

– Вярно ли е? – попита Джайм. – Баща ви наистина ли е пиян?

Фрей стисна устни и завъртя око към сир Илин Пейн, който стоеше до входа на палатката в ръждивата си ризница и с меча, шръкнал над рамото му.

– Той... баща ми има болен стомах, милорд. Червеното вино му помага за храносмилането.

– Трябва да е смилал цял проклет мамут – подхвърли сир Давен. Силния глиган се изсмя, а лейди Джена се закикоти.

– Стига – спря ги Джайм. – Замък имаме да превземаме. – Когато баща му оглавяваше бойния си съвет, оставяше пълководците си да се изкажат първи. Беше решил да направи същото. – Как да действаме?

– Да обесим Едмур Тъли за начало – призова лорд Емон Фрей. – Това ще покаже на сир Бриндън, че не се шегуваме. Ако пратим главата на сир Едмур на чичо му, това може да го подтикне да се предаде.

– Бриндън Черната риба не се подтиква толкова лесно. – Карил Ванс, владетелят на замъка Подслон за пътника, изглеждаше унил. Половината му шия бе покрита с рожден белег, червен като петно от вино. – Собственият му брат не можа да го подтикне към брачно ложе.

Сир Давен поклати рошавата си глава.

– Трябва да шурмуваме стените, казвам ви го през цялото време. Обсадни кули, стълби, овен да разбие портата, това ни трябва тука.

– Аз ще поведем шурма – заяви Силния глиган. – Да накараме Рибата да опита стомана и огън, това викам аз.

– Стените са *мои* – опъна се лорд Емон, – и портата, която искате да разбийете, е моя. – Извади за кой ли път свитъка от ръкава си. – Лично крал Томен ми го даде...

– Всички сме ти виждали документа, чичо – сръза го Едвин Фрей. – Защо не идеш да го размахаш на Черната риба веднъж?

– Щурмуването на стените ще е кръвопролитие – рече Адам Марбранд. – Предлагам да изчакаме безлунна нощ и да пратим десетина избрани мъже през реката в лодка, с приглушени весла. Могат да изкатерят стените с въжета и куки и да отворят портата отвътре. Аз ще ги водя, ако съветът реши.

– Глупост – заяви копелето Уолдър Реки. – Сир Бриндън няма да го

подведеш с такива хитрини.

– Пречката е Черната риба – съгласи се Едвин Фрей. – Шлемът му е с черна пъстърва на гребена и лесно се отличава отдалече. Предлагам да доближим обсадните кули, да ги напълним със стрелци и да атакуваме стените. Това ще доведе сир Бриндън на бойниците, с все шлема му. Стрелците да си намажат стрелите с говна и да вземат шлема му за мишена. Щом сир Бриндън умре, Речен пад е наш.

– Мой! – извърча лорд Емон. – Речен пад е мой! Рожденият белег на лорд Карил потъмня.

– Говната ли ще са твоят принос, Едвин? Смъртна отрова, не се съмнявам.

– Черната риба заслужава по-благородна смърт и аз съм този, който ще му я даде. – Силния глиган удари с юмрук по масата. – Ще го предизвикам на двубой. Боздуган, брадва или меч, все едно. Старецът ще ми е мръвката.

– Че защо да ви приема предизвикателството, сир? – попита сир Форли Престър. – Какво може да спечели от такъв дуел? Ще вдигнем ли обсадата в случай, че спечели? Не го вярвам. Нито ще го повярва той. Двубой няма да донесе нищо.

– Бриндън Тъли го знам откакто бяхме скуайъри двамата, на служба при лорд Дари – заговори Норбърт Ванс, слепият владетел на Атранта. – Ако се съгласят господата, да ида да поговоря с него и да се опитам да го накарам да разбере колко безнадеждно му е положението.

– Разбира го той много добре – каза лорд Пайпър. Беше нисък, дебел и кривокрак, с буйна рижа коса, бащата на един от скуайърите на Джайм – приликата с момчето беше неоспорима. – Той съвсем не е *глунав*, Норбърт. Има очи... и достатъчно разум, за да се предаде на такива като тези. – Махна грубо към Едвин Фрей и Уолдър Реки.

Едвин настръхна.

– Ако милорд Пайпър намеква, че...

– Не *намеквам*, Фрей. Казвам каквото мисля открито, като честен човек. Но *вие* какво разбирате от честност? Подли и лъжливи невестулки, това е цялата ви сган. По-скоро бих изпил половница с пикня, отколкото да приема думата на който и да било Фрей. – Надвеси се над масата. – Къде е Марк, на това ми отговори? Какво направихте със сина ми? Беше *гост* на проклетата ви сватба.

– И ще си остане наш почетен гост – заяви Едвин. – Докато не докажете лоялността си към Негово величество крал Томен.

– Петима рицари и двайсет и пет ратници отидоха с Марк в

Близнаците – отвърна Пайпър. – И те ли са ваши гости, Фрей?

– Някои от рицарите може би. Другите получиха каквото заслужават. Няма да е зле да си държите зад зъбите изменническия език, Пайпър, ако държите наследникът ви да се върне цял.

„Съветите на баща ми никога не тръгваха така“, помисли Джайм. Пайпър скочи и изръмжа:

– Това го кажи с меч в ръка, Фрей! Или знаеш да се биеш само с говна?

Острото лице на Фрей пребледня. Уолдър Реки до него се изправи.

– Едвин не борави с меча... но аз да, Пайпър. Ако имате повече забележки, елате да ми ги кажете отвън.

– Това е военен съвет, а не война – напомни им Джайм. – Седнете и двамата. – Не помръднаха. – Веднага!

Уолдър Реки си седна. Лорд Пайпър не се усмири толкова лесно. Измърмори ругатня и излезе от палатката.

– Да пратя ли хора да го довлекат обратно, милорд? – попита сир Давен.

– Сир Илин пратете – прикани Едвин Фрей. – Трябва ни само главата му.

Карил Ванс се обърна към Джайм.

– Лорд Пайпър го каза от скръб. Марк е първородният му син. Онези рицари, които го съпроводи до Близнаците, бяха племенници и братовчеди, до един.

– Предатели и бунтовници искаш да кажеш – изръмжа Едвин Фрей.

Джайм го погледна хладно.

– Близнаците също бяха взели страната на Младия вълк. А след това го предадохте. Това ви прави два пъти по-големи изменници от Пайпър. – Видя с удоволствие как Едвин се вкисна и усмивката му умря. „Достатъчно съвет изтърпах за един ден“. – Приключихме. Заемете се с подготовката си, господа. Ще атакуваме призори.

Благородниците заизлизаха от палатката. Вятърът бе задухал от север и до носа на Джайм стигна вонята от лагера на Фрей отвъд Повален камък. На другия бряг, на високата сива платформа на бесилката стоеше самотен Едмур Тъли, с клупа на шията.

Леля му си тръгна последна – всъщност предпоследна, с мъжа си по петите.

– Лорд племеннико – заинати се Емон, – тази атака на владението ми... не трябва да го правите. – Запрегльща и ябълката на гърлото му заподскача. – Не трябва! Аз... забранявам. – Пак беше дъвкал горчивец

– на устните му изби розова слюнка. – Замъкът е мой, имам си документ. Подпечатан от краля, от малкия Томен. Аз съм законният владетел на Речен пад и...

– Не си, докато е жив Едмур Тъли – сръза го лейди Джена. – Той е с меко сърце и глава, знам, но докато е жив, е опасен. Какво смяташ да направиш за това, Джайм?

„Черната риба е опасният, не Едмур“.

– Едмур го оставете на мен. Сир Лайл, сир Илин. Придружете ме, ако обичате. Време е да я посетя тази бесилка.

Повален камък беше по-дълбока и по-бърза река от Червената вилка, а най-близкият брод бе на няколко левги нагоре по течението. Салът тъкмо беше тръгнал през водата с Уолдър Реки и Едвин Фрей, когато Джайм с двамата мъже стигна до кея. Докато чакаха да се върне, Джайм им каза какво иска. Сир Илин се изплю във водата.

Щом тримата слязоха от сала на северния бряг, една войнишка курва предложи на Силния глиган да го задоволи с уста.

– Духай на приятеля ми тука – отвърна сир Лайл и я бутна към сир Илин. Жената се изсмя и понечи да целуне Пейн по устните, но като видя очите му, се сви и побягна.

Пътеките между войнишките огньове бяха разкаляни, рядка кафява кал, омесена с конска тор и разровена от копита и ботуши. Накъдето и да погледнеш, Джайм виждаше близначните кули на дома Фрей по щитове и знамена, сини на сиво поле, наред с гербовете на по-малките домове, заклет на Брода: чаплата на Еленфорд, вилата на Хайг, трите клонки имел на лорд Чарлтън. Пристигането на Кралеубиеца не остана незабелязано. Старица, разпродаваща прасенца сукалчета от един кош, го зяпна, един рицар с полупознато лице се смъкна на коляно, а двама ратници – пикаеха в изкопа – се обърнаха и се опръскаха един-друг. „Сир Джайм“, подвикна някой след него, но той продължи, без да се обръща. Зърваше около себе си лица на мъже, които се беше опитвал да убие в Шепнещия лес, където Фрей се сражаваха под знамената с вълчището на Роб Старк. Златната му ръка висеше тежко на хълбока.

Правоъгълният павилион на Риман Фрей беше най-големият в лагера. Сивите му стени от зебло бяха съшити от квадрати, наподобяващи каменен зид, а двата му върха напомняха за Близначите. Далеч не толкова „неразположен“, сир Риман явно се беше отдал на забавление. Иззад платнените стени се носеше пиянски женски смях, примесен със звуците на лютня и глас на певец. „С вас ще се разправам по-късно, сир“, помисли Джайм. Уолдър Реки стоеше пред своята палатка и

говореше с двама ратници. Щитът му носеше герба на дома Фрей, с обърнати цветове и червена ивица косо през двете кули. Копелето видя Джайм и се намръщи. „Най-хладното подозрение, което съм виждал. Този е по-опасен от всеки от законните си братя“.

Бесилката беше вдигната на десет стъпки над земята. В подножието ѝ стояха двама копиеносци.

– Не можете да се качите без позволение на сир Риман – каза единият на Джайм.

– Според това – мога. – Джайм потупа с пръст дръжката на меча. – Въпросът е през трупа ти ли трябва да мина?

Копиеносците се отдръпнаха.

Владетелят на Речен пад стоеше на бесилката, вторачен в дупката в пода. Босите му крака бяха черни, покрити с напукана кал. Беше само по прогизнала копринена риза на червените и сини ивици на Тъли... и примката на шията. Щом чу стъпките на Джайм, вдигна глава и облиза пресъхналите си, напукани устни.

– Кралеубиецо? – Очите му се разшириха, щом видя сир Илин. – По-добре меч, отколкото въже. Направи го, Пейн.

– Сир Илин – каза Джайм. – Чухте лорд Тъли. Направете го. Мълчаливият рицар стисна големия меч с двете си ръце. Дълъг беше и тежък, и остър, колкото можеше да е проста стомана. Напуканите устни на Едмур замърдаха беззвучно. Щом сир Илин вдигна меча нагоре и назад, той затвори очи. Замахна и мечът изсвистя...

– Не! Спрете! Не! – Едвин Фрей се качи задъхан при тях. – Баща ми идва. Бърза, колкото може. Джайм, ти трябва да...

– *Милорд* ще ми отива по-добре, Фрей – прекъсна го Джайм. – И няма да е зле да избягвате всяко *трябва* в думите си, насочени към мен.

Сир Риман се изкачи с тежки стъпки на платформата, придружен от пачавра с чорлава сламена коса, пияна колкото него. Роклята я покриваше отпред, но някой бе развързал връзките ѝ до пъпа и гърдите ѝ се бяха изсипали навън. Бяха едри и тежки, с големи кафяви зърна. На главата ѝ стоеше кривната коронка от кован бронз, с всечени руни и увенчана с остриета на малки черни мечове. Видя Джайм и се изсмя.

– Седем ада, а този пък кой е?

– Лорд-командирът на Кралската гвардия – отвърна с хладна учтивост Джайм. – Бих могъл да попитам същото за вас, милейди?

– Лейди? Не съм лейди. Аз съм кралицата.

– Сестра ми ще се изненада, като го чуе.

– Короната ме самият лорд Риман. – Поклати пищните си бедра. –

Аз съм кралицата на курвите.

„Не. И тази титла я държи сладката ми сестричка“, помисли Джайм.

Сир Риман намери кураж да проговори.

– Затваряй си устата, парцал. Лорд Джайм не иска да слуша курвенски глупости. – Този Фрей беше набит, с широко лице, малки очи и тлъсти гуши. Дъхът му вонеше на вино и лук.

– Кралици ли правим, сир Риман? – попита хладно Джайм. – Тъпо. Тъпо колкото тази работа с лорд Едмур.

– Дадох предупреждение на Черната риба. Казах му, че Едмур ще умре, ако не предаде замъка. Наредих да се вдигне тази бесилка, за да им покажем, че заплахите на сир Риман Фрей не са празна приказка. При Морския страж синът ми Уолдър направи същото с Патрик Малистър и лорд Джейсън се покори, но... Черната риба е студен човек. Отка за ни, тъй че...

– ...тъй че обесихте лорд Едмур? Мъжът пред него почервения.

– Милорд дядо ми... ако го обесим, няма да имаме *заложник*, сир. Преценихте ли това?

– Само глупак отправя закани, които не е готов да изпълни. Ако аз ви заплаша да ви ударя в случай, че не си затворите устата, а вие дръзнете да проговорите, какво ще направя според вас?

– Сир, вие не разби...

Джайм го удари. С опакото на златната ръка. Силата на удара отпрати сир Риман в обятията на курвата му.

– Дебела глава имате, сир Риман, и дебел врат също. Сир Илин, колко удара ще идат да го посетете този врат?

Сир Илин вдигна един пръст пред носа си.

Джайм се изсмя.

– Празна хвалба. Според мен ще са три.

Риман Фрей падна на колене.

– Не съм направил нищо...

– ...освен пиянство и курварство. Знам.

– Аз съм наследникът на Брода. Не можете да...

– Предупредих те за говоренето.

Риман пребледня. „Пияница, глупак и страхливец. Лорд Уолдър дано да го надживее този, иначе с Фрей е свършено“. – Освободен сте, сир.

– Освободен?

– Чухте ме. Махайте се.

– Но... къде да отида?

– В ада или у дома си, както предпочитате. Само гледайте да не сте в лагера утре по изгрев слънце. Можете да си вземете кралицата на курвите, но не й короната й. – Джайм се обърна към сина на сир Риман. – Едвин, предавам ти командването на баща ти. Постарай се да не си толкова глупав като него.

– Едва ли ще представлява голяма трудност, милорд.

– И известете лорд Уолдър. Короната иска всички негови пленници. – Джайм махна със златната си ръка. – Сир Лайл, вдигнете го.

Едмур Тъли беше рухнал по очи на платформата, когато мечът на сир Илин разсече въжето на две. На врата му още висеше стъпка плетен коноп. Силния глиган сграбчи края му, дръпна го на крака и се изсмя:

– Риба на кашка. Това не бях го виждал досега.

Двамата Фрей се отдръпнаха пред тях. Под бесилката се беше струпала тъпна и Джайм забеляза мъж с лютня в ръка.

– Ти. Певецът. Ела с мен.

Никой не каза и дума на връщане към сала. Певецът на сир Риман ситнеше по петите им. Но щом се оттласнаха от брега и поеха към южната страна на Повален камък, Едмур Тъли сграбчи Джайм за ръката.

– Защо?

„Ланистър плаща дълговете си – помисли Джайм. – А ти си единствената останала ми монета“.

– Приеми го като сватбен дар. Едмур го зяпна с тревога.

– С... сватбен дар?

– Казаха ми, че жена ти е хубава. Би трябвало да е, за да легнеш с нея, докато убиваха сестра ти и твоя крал.

– Изобщо не знаех. – Едмур облиза напуканите си устни. – Пред спалнята свиреха цигулари...

– А лейди Рослин те разсейваше.

– Тя... те я накараха да го направи, лорд Уолдър и другите. Рослин изобщо не искаше... плачеше, но мислех, че е заради...

– Гледката на клюмналото ти мъжество? Да, това би разплакало всяка жена, сигурен съм.

– Тя носи детето ми.

„Не – помисли Джайм. – Твоята смърт расте в корема й“. Като се върна в павилиона си, освободи Силния глиган и сир Илин, но не и певеца.

– Скоро може би ще ми потрябва песен – каза му. – Лю, затопли вода за госта ми. Намери му чисти дрехи, Пия. Без никакви лъвове по тях, моля. Пек – вино за лорд Тъли. Гладен ли си, Едмур?

– Какво имаш предвид?

– Чичо ти е старец. Доблестен е, да. Но най-добрите години от живота му са изтекли. Няма си млада жена да скърби за него, нито дечица, които да брани. Единственото, за което може да се надява Черната риба, е хубава смърт... но тебе те чакат години живот, Едмур. И ти си законният владетел на дома Тъли, не той. Твоят чичо служи на *твоето* благоволение. Съдбата на Речен пад е в *твоите* ръце.

Едмур го зяпна.

– Съдбата на Речен пад...

– Предаваш замъка и никоий няма да умре. Хората ви могат да си отидат в мир или да останат да служат на лорд Емон. На сир Бриндън ще се позволи да облече черното с толкова от гарнизона, колкото поискат да се присъединят към него. Ти също, в случай че Валът те привлича. Можеш да заминеш в Скалата на Кастърли като мой пленник и да се радваш на всички удобства и почит, каквито се полагат на заложник с твоя ранг. Ще пратя жена ти с теб, ако искаш. Ако детето ѝ е момче, ще служи на дома Ланистър като паж и скуайър, а щом спечели рицарството си, ще го дарим с някакви земи. Ако Рослин ти даде дъщеря, ще се погрижа да е с добра зестра, щом порасте достатъчно за женене. Ти самият може да бъдеш опростен, щом свърши войната. Нужно е само да предадеш замъка.

Едмур вдигна ръце от коритото и погледа стичащата се между пръстите му вода.

– А ако не се предам?

„Трябва ли да ме принуждаваш да го казвам?“ Пия стоеше на входа на шатрата с наръч дрехи. Скуайърите му също слушаха, както и певецът. „Нека чуят – помисли Джайм. – Цял свят да чуе. Все едно“. Усмихна се насила.

– Видя войските ни, Едмур. Видя стълбите, кулите, trebuшетите, овните. Ако дам командата, братовчед ми ще прехвърли рова и ще разбие портата ви. Ще загинат стотици, повечето ваши. Бившите ти знаменосци ще са първата вълна на шурма, тъй че ще започнеш деня с избиване на бащите и братята на мъжете, които загинаха за вас при Близнаците. Втората вълна ще са хората на Фрей, от тях имам в изобилие. Моите от запад ще ги последват, когато стрелците ви свършат стрелите си, а рицарите ви толкова се уморят, че едва ще могат да вдигат мечовете си. Щом падне замъкът, всички вътре ще бъдат подложени на меча. Стадата ви ще бъдат изклани, гората на боговете ще бъде изсечена, цитаделите и кулите ви ще изгорят. Ще срутят стените и ще отклоня Повален

камък върху развалините. Когато свърша, никой няма да знае, че тук преди се е издигал замък. – Джайм се изправи. – Жена ти може да роди дотогава. Предполагам, че ще искаш детето. Ще ти го пратя, щом се роди. С катапулт.

Тишина последва думите му. Едмур седеше в коритото. Пия бе притиснала дрехите до гърдите си. Певецът затегна една струна на лютнята си. Малкия Лю дълбаеше комат сух хляб за копанка и се преструваше, че не е чул. „С катапулт“, помисли Джайм. Ако леля му беше тук, пак ли щеше да каже, че Тирион е синът на Тивин?

Едмур Тъли най-сетне успя да проговори.

– Мога да изляза от това корито и да те убия, Кралеубиецо.

– Може да опиташ. – Джайм изчака. След като Едмур не понечи да стане, добави: – Ще те оставим да се нахраниш. Певецът, посвири на госта ни, докато яде. Вярвам, че знаеш песента.

– Оная за дъжда ли? Да, милорд. Знам я. Едмур като че ли го виждаше за първи път.

– Не. Не той. Махнете го от мен.

– Какво пък, само една песен – отвърна Джайм. – Не може да има чак *толкова* лош глас.

ЦЕРСЕЙ

Великият майстер Пицел беше стар, откакто го помнеше, но за последните три нощи сякаш се беше състарил с още сто години. Цяла вечност му отне, докато сгъне пред нея пукащото си коляно, а щом го направи, не можа да се вдигне отново, докато сир Озмунд не го прихвана да го изправи на крака.

Церсей го изгледа с неприязън.

– Лорд Кибърн ме уведоми, че лорд Джилс е изкашлял последната си кашлица.

– Да, ваше величество. Направих всичко, за да облекча кончината му.

– Така ли? – Кралицата се обърна към лейди Мериуедър. – Казах, че искам Росби жив, нали?

– Да, ваше величество.

– Сир Озмунд, вашият спомен за този разговор какъв е?

– Заповядахте на Великия майстер Пицел да го спаси, ваше величество. Всички чухме.

Устата на Пицел се отвори и затвори.

– Ваше величество не може да не знае, че направих всичко, което беше възможно за горкия човек.

– Както го направихте и с Джофри? И с баща му, моя възлюблен съпруг? Робърт беше един от най-силните мъже на Седемте кралства, а го изгубихме от някакъв глиган. О, да не забравяме и Джон Арин. Не се съмнявам, че и Нед Старк щяхте да убие, ако ви бях накарала да го опазите жив за по-дълго. Кажете ми, майстер, това ли научихте в Цитаделата – да кършите ръце и да се оправдавате?

Старецът потръпна от гласа ѝ.

– Никой нямаше да може да направи повече, ваше величество. Аз... винаги съм служил вярно.

– Когато посъветвахте крал Ерис да отвори портите си с идването на войската на баща ми, това ли беше представата ви за вярна служба?

– Онова... не прецених...

– Добър съвет ли беше това?

– Ваше величество със сигурност трябва да знае...

– Това, което знам, е, че когато синът ми беше отровен, вие се оказахте по-безполезен и от Лунното момче. Това, което знам, е, че

Короната отчаяно се нуждае от злато, а нашият лорд-ковчежник е мъртъв.

Старият глупак се вкопчи в това.

– Аз... ще съставя списък на хора, подходящи да заемат мястото на лорд Джилс в съвета.

– Списък. – Нахалството му я развесели. – Мога да си представя що за списък ще ми предложите. Сивобрадци и алчни глупаци и Гарт Грамадния. – Сви устни. – Твърде много се задържате в компанията на лейди Марджери напоследък.

– Да. Да, аз... кралица Марджери беше изпаднала в ужас заради сир Лорас. Осигурявам на Нейно величество отвари за сън и... други лекове.

– Не се съмнявам. Кажете ми, малката ни кралица ли ти нареди да убиеш лорд Джилс?

– Д-да го убия? – Очите на Великия майстер Пицел заприличаха на сварени яйца. – Ваше величество не може да го вярва... беше кашлицата му, в името на всички богове, аз... Нейно величество не би могла... тя не таеше никаква зла воля към лорд Джилс... защо кралица Марджери ще иска да...

– ...да умре ли? Ами че за да насади още една роза в съвета на Томен. Сляп ли сте, или сте купен? Росби стоеше на пътя ѝ и тя го слага в гроба му, с ваше съучастие.

– Ваше величество, кълна ви се, лорд Джилс почина от кашлицата си. – Устата му затрепера. – Винаги съм бил верен на короната, на кралството... на дома Ланистър.

„В този ред?“ Страхът на Пицел беше видим. „Напълно е узрял. Време е да изцедим плода и да вкусим сока“.

– Ако си верен както твърдиш, защо ме лъжеш? – заговори му тя като на последен селяк. – Не си прави труда да го отричаш. Започна да се умилкваш на девицата Марджери, *преди* сир Лорас да замине за Драконов камък, тъй че ми спести приказките как си искал само да утетиш снаха ни в скръбта ѝ. Какво те води толкова често в Девичия свод? Едва ли блудкавите приказки на Марджери, нали? Да не би да ухажваш онази нейна пъпчива септа? Или се занасяш с малката лейди Бълвър? Или шпионираш за нея, донасяш ѝ за мен, за да ѝ послужи в заговорите?

– Аз... се подчинявам. Майстерът дава клетва да служи...

– Великият майстер дава клетва да служи на *кралството*.

– Ваше величество, тя е... тя е кралицата...

– Аз съм кралицата.

– Искам да кажа... тя е жената на краля и...

– Знам коя е. Това, което искам да разбера, е защо се нуждае от теб. Да не би снаха ни да е неразположена?

– Неразположена? – Старецът подръпна онова, което наричаше брада, снопчето тънки бели косми от отпуснатите розови гуши под брадичката си. – Н-не е неразположена, ваше величество. Клетвите ми забраняват да разкривам...

– Клетвите ти няма да помогнат много в черните килии – предупреди го Церсей. – Ще чуя истината или ще нахлузиш веригите.

Пицел се смъкна на колене.

– Моля ви... бях верен на лорд баща ви и ваш приятел по въпроса с лорд Арин. Няма да мога да преживея тъмниците, повече не...

– Защо те вика Марджери?

– Тя иска... тя...

– Кажи го!!!

Той прошепна угоднически:

– Лунен чай. Лунен чай за...

– Знам за какво е лунният чай. – „Най-сетне“. – Добре. Стегни ги тези меки колене и се опитай да си спомниш какво е да си мъж. – Пицел се опита да стане, но му отне толкова време, че ѝ се наложи да каже на Озмунд Черно котле отново да го дръпне. – Колкото до лорд Джилс, не се съмнявам, че Бащата Свише ще го осъди справедливо. Остави ли деца?

– Не от неговата плът, но има храненик...

– Той не е от кръвта му. – Церсей махна пренебрежително. – Джилс знаеше колко ужасно се нуждаем от злато. Не се съмнявам, че ти е казал желанието си да остави всички свои земи и богатства на Томен. – Златото на Росби щеше да ѝ помогне да понапълни хазната, а земите и замъкът на Росби можеше да се дадат на някой от нейните, като награда за върна служба. „Лорд Води може би“. Аурейн бе започнал да намеква, че му трябва владение; лордската му титла беше празна чест без замък и земи. Церсей знаеше, че е хвърлил око на Драконов камък, обаче там се целеше твърде високо. Росби щеше да подхожда повече на потеклото и положението му.

– Лорд Джилс обичаше Негово величество с цялото си сърце – заговори Пицел, – но... повереникът му...

– ...несъмнено ще разбере, щом чуе от устата ви за предсмъртната воля на лорд Джилс. Вървете и го свършете.

– С ваше позволение... – Великият майстер Пицел само дето не

изхвърча от робата си в бързината да напусне.

Лейди Мериуедър затвори вратата след него и се обърна към кралицата.

– Лунен чай. Колко глупаво от нейна страна. Защо ще го прави, да поема такъв риск?

– Малката кралица има апетити, каквито Томен все още е малък да задоволи. – Това винаги беше опасността, когато пораснала жена се омъжи за дете. „Още повече вдовица. Може да твърди, че Ренли не я е пипнал, но няма да го повярвам“. Жените пиеха лунен чай само по една причина; девиците изобщо нямаха нужда от него. – Изменили са на моя син. Марджери има любовник. Това е углавна измяна, наказуема със смърт. – Дано само оная сбръчкана вещица, майката на Мейс Тирел, да доживееше достатъчно, за да види процеса. С настояванията си Томен и Марджери да се оженят лейди Олена бе дала драгоценната си роза на меча на палача. – Джайм отведе сир Илин Пейн. Предполагам, че ще трябва да намеря нов Кралско правосъдие, който да й клъцне главата.

– Аз ще го направя – предложи небрежно ухилен Озмунд Черно котле. – Марджери има хубава шийка. Един добър остър меч ще я клъцне лесно.

– Би могло – каза Таена. – Само че Тирел имат армия при Бурен край и друга при Девиче езеро. Те също разполагат с остри мечове.

„Затънала съм в рози“. Тъжна работа. Мейс Тирел все още й трябва, ако не дъщеря му. „Поне докато Станис не бъде съкрушен. Тогава никой от тях няма да ми трябва“. Но как можеше да се отърве от дъщерята, без да загуби бащата?

– Измяната си е измяна – рече тя, – но трябва да имаме доказателство, нещо по-съществено от лунен чай. Ако се *докаже*, че е невярна, дори собственият ѝ лорд баща ще трябва да я осъди, иначе позорът ѝ ще стане негов.

Черно котле задъвка края на мустака си.

– Ще трябва да ги хванем в момента на деянието.

– Как? Очите на Кибърн я следят ден и нощ. Слугите ѝ взимат пари от мен, но ни носят само дреболии. Още никой не го е виждал този любовник. Ушите пред вратата ѝ чуват пеене, смях, клюки, нищо от полза.

– Марджери е твърде хитра, за да се хване толкова лесно – каза лейди Мериуедър. – Жените ѝ са като стени на замък. Спят с нея, обличат я, молят се с нея, четат с нея, шият с нея. Когато не ходи на лов със соколи или езда, играе на „влез-ми-в-замъка“ с малката Алисан Бълвър. Когато наоколо ѝ се навъртат мъже, тя е със септата си или с братовчедките си.

– *Все някога* трябва да се отървава от кокошките си – настоя кралицата. Изведнъж нещо ѝ хрумна. – Освен ако дамите ѝ също не участват... не всички сигурно, но някои.

– Братовчедките ли? – Дори Таена се усъмни. – И трите са по-малки от малката кралица и по-невинни.

– Разпътници, облечени в девиче бяло. Това само прави греховете им още по-възмутителни. Имената им ще живеят в позор. – Изведнъж кралицата почти го вкуси. – Таена, лорд съпругът ти е мой юстициар. Двамата трябва да вечеряте с мен още днес. – Искаше да се свърши бързо, преди в мъничката глава на Марджерия да се пръкне мисълта да се върне в Планински рай или да отплава за Драконов камък, за да е с ранения си брат на прага на смъртта му. – Ще наредя на готвачите да опекат глиган. И разбира се, трябва някаква музика, да помогне на храносмилането.

Таена схвана много бързо.

– Музика. Точно така.

– Иди да кажеш на лорд съпруга си и уреди за певица – подкани я Церсей. – Сир Озмунд, вие можете да останете. Имаме да обсъдим много неща. Ще ми трябва и Кибърн.

За жалост се оказа, че в кухните нямат подръка глиган, а нямаше време да се прашат ловци. Вместо него готвачите заклаха една от свинете на замъка и им поднесоха бут с карамфил, полят с мед и сухи черешки. След това имаше печени ябълки и пикантно бяло сирене. Лейди Таена се наслади на всяка хапка. Не и Ортън Мериуедър, който от супата до сиренето си остана намръщен и пребледнял. Пиеше тежко и се озърташе към певица.

– Колко жалко за лорд Джилс – най-сетне каза Церсей. – Смея да твърдя обаче, че на никого от нас няма да му липсва кашлянето му.

– Да, не мисля, че ще ни липсва.

– Ще ни е нужен нов лорд-ковчезник. Ако в Долината не бяха толкова размирни, щях да върна Петир Белиш, но... наумила съм си да опитам на поста сир Харис. Може да се справи не по-зле от Джилс, а и най-малкото няма да кашля.

– Сир Харис е Кралската ръка – напомни Таена. „Сир Харис е заложник и хилав при това“.

– Време е Томен да разполага с по-силна Ръка. Ортън вдигна очи от чашата.

– Силна. Разбира се. – Поколеба се. – Кой?

– Вие, милорд. В кръвта ви е. Дядо ви е поел мястото на баща ми

като Ръка на Ерис. – Подмяната на Тивин Ланистър с Оуен Мериуедър се бе оказала все едно да подмениш жребец с магаре, разбира се, но Оуен беше свършил старец, когато Ерис го бе издигнал, мил, макар и безполезен. Внукът му беше по-млад и... „Добре де, има си силна жена“. Жалко, че Таена не можеше да служи за Ръка. Беше три пъти по-мъж от мъжа си, а и много по-забавна. Но беше и жена от Мир, тъй че Ортън трябваше да свърши работа. – Не се съмнявам, че сте по-пригоден от сир Харис. – „Съдържанието на нощното ми гърне е по-пригодно от сир Харис“. – Ще се съгласите ли да служите?

– Аз... да, разбира се. Ваше величество ми оказва голяма чест. „По-голяма, отколкото заслужаваш“.

– Служихте ми добре като юстициар, милорд. И ще продължите да го правите в тези... времена на изпитания. – Като видя, че Мериуедър е схванал мисълта ѝ, се обърна с усмивка към певеца. – И ти също трябва да бъдеш възнаграден за всички сладки песни, които ни изсвири, докато се хранехме. Боговете са ти дали голяма дарба.

Певецът се поклони.

– Ваше величество е много мила.

– Не мила – поправи го Церсей. – Само искрена. Таена ми каза, че се наричаш Синия бард.

– Да, ваше величество.

Ботушите на певеца бяха от мека телешка кожа, бричовете – от тънка синя вълна. Ризата отгоре бе светлосиня коприна, обшита с ивици лъскав син сатен. Беше стигнал дори дотам, че да си боядиса и косата синя по тирошкия обичай. Дълга и къдрава, тя падаше по раменете му и ухаеше, все едно че я е мил в розова вода. „От сини рози несъмнено. Зъбите му поне са бели“. Бяха хубави зъби, здрави и нито един крив.

– Друго име имаш ли си?

На бузите му изби лека руменина.

– Като момче ме наричаха Уат. Добро име за орач, но неподходящо за певец.

Очите на Синия бард бяха като на Робърт. Мразеше го дори само за това.

– Лесно е да се разбере защо си фаворит на лейди Марджери.

– Нейно величество е много мила. Казва, че ѝ доставям удоволствие.

– О, убедена съм. Може ли да видя лютнята ти?

– Както пожелае ваше величество. – Под учтивия жест се долови лека тревога, но все пак той ѝ подаде лютнята. Никой не отказва на

молба на кралицата.

Церсей дръпна една струна и се усмихна на звука.

– Сладък и тъжен като любов. Кажете ми, Уат... първия път, когато взе Марджери в леглото, преди да се омъжи за сина ми ли беше, или след това?

В първия миг той като че ли не разбра. Когато го проумя, ококори очи.

– Ваше величество е подведена. Заклевам ви се, никога...

– Лъжец! – Церсей натресе лютнята в лицето на певица с такава сила, че лакираното дърво се пръсна на трески. – Лорд Ортън, повикайте стражата ми и да отведат това нищожество в тъмниците.

Лицето на Ортън Мериуедър бе мокро от страх.

– Това... о, каква низост... дръзнал е да съблазни *кралицата*?

– Боя се, че е било обратното, но все едно е изменник. Нека да поее на лорд Кибърн.

Синия бард пребледня.

– Не. – Кръв покапа от едната му устна, лютнята я бе разкъсала.

– Никога не съм... – Мериуедър го сграбчи за рамото и той изкрещя:

– Майчице, смили се над мен, не!

– Не съм ти майка – каза Церсей.

Но и в черните килии изтръгнаха от него само отричания, молитви и молби за милост. Скоро кръвта се лееше по брадичката му от всичките изтръгнати зъби, а тъмносините му бричове три пъти се подмокриха, но беше упорит в лъжите си.

– Възможно ли е да сме хванали погрешния певец? – попита Церсей.

– Всичко е възможно, ваше величество. Не бойте се. Ще си признае, преди да свърши нощта. – В тъмниците Кибърн носеше кожена ковшка престилка. На Синия бард рече: – Съжалявам, ако стражите са били груби с теб. Ужасно им липсва вежливост. – Тонът му беше мил, съчувствен. – Искаме само да кажеш истината.

– Казах ви истината – изхлипа певецът. Железни пранги го държаха прикован за студената каменна стена.

– Ние знаем по-добре. – Кибърн държеше бръснач, острието му проблясваше на светлината на факлата. Срязва дрехите на Синия бард и го остави гол, само с високите му сини ботуши. На Церсей й стана забавно, като видя, че космите между краката му са кафяви.

– Кажете ни как задоволяваше малката кралица – заповяда тя.

– Никога не съм... само пеех, пеех и свирех. Дамите й ще ви кажат. Те винаги бяха с нас. Братовчедките й.

– Колко от тях си познал плътски?

– Николко. Аз съм обикновен певец. Моля ви...

– Ваше величество, може би този нещастен човек само е свирил за Марджери, докато тя се е забавлявала с други любовници – рече Кибърн.

– Не. Моля ви! Тя никога не... Аз пеех, само пеех...

Лорд Кибърн прокара длан по гърдите му.

– Взимаше ли ти цицките в устата си по време на любовната игра? – Хвана едната между палеца и показалеца си и изви. – На някои мъже им харесва. Зърната им са чувствителни като на жена. – Бръсначът блесна, певецът изпищя. Мокро червено око на гърдите му заплака кръв. На Церсей й призля. Дощя й се да затвори очи, да се обърне, да го спре. Но беше кралицата, а това бе измяна. „Лорд Тивин нямаше да се обърне“. Накрая Синият бард им разказа целия си живот, още от раждането си. Баща му бил бъчвар и Уат бил обучен в занаята, но като дете открил, че има повече дарба да прави лютни, отколкото бъчви. На дванайсет избягал с трупа музиканти, които чул да свирят на един панаир. Обходил половината Предел, преди да дойде в Кралски чертог, с надежда да намери благоволение в двора.

– Благоволение? – Кибърн се изкиска. – Така ли му викат вече жените? Боя се, че си намерил твърде много, приятелю... и си объркал кралицата. Истинската стои пред теб.

„Да!“ Церсей обвиняваше Марджери Тирел за това. Ако не беше тя, Уат можеше да си живее дълъг и плодороден живот, да си пее песничките и да спи с малки свинарки и дъщери на орачи. „Нейните коварства ми го наложиха. Просмукана е с измяна“.

До заранта високите сини ботуши на певеца бяха пълни с кръв и той им беше разказал как Марджери често се галела, докато гледала как братовчедките й го задоволяват с уста. В други дни й пеел, докато засищала похотта си с други любовници.

– Кои бяха те? – настоя кралицата, а нещастникът Уат изреди сир Талад Високия, Ламберт Търнбъри, Джалабхар Ксхо, близнаците Редвин, Озни Черно Котле, Хю Клифтън и Рицаря на цветята.

Това не й хареса. Не смееше да посрами името на героя от Драконов камък. А и никой, който познаваше сир Лорас, нямаше да го повярва. Редвините също не можеше да са замесени в това. Без Арбор и флотата му кралството изобщо не можеше да се надява, че ще се отърве от

този Юрон Вранско око и проклетите му железни.

– Само ни изреждаш имената на мъже, които си виждал край покоите й. Искаме *истината*.

– Истината. – Уат я погледна с едното синьо око, което му беше оставил Кибърн. От дупките на мястото на предните му зъби бликаше кръв. – Може да съм... запомнил погрешно.

– Хорас и Хобър не участваха в това, нали?

– Да – призна той. – Те не.

– Колкото до сир Лорас, убедена съм, че Марджери се е стараела да скрие от брат си какво върши.

– Да. Сега си спомних. Веднъж трябваше да се скрия под леглото й, когато сир Лорас дойде да я види. „Не трябва да разбере“, така каза.

– Предпочитам тази песен пред другата. – Да се оставят големите лордове извън това беше най-добре. Виж, другите... Сир Талад беше безимотен рицар, Джалабхар Ксхо – изгнанник и просяк, Клифтън – просто един от гвардейците на малката кралица. „А Озни е ягодката, която прави сладкиша“. – Зная, че се чувстваш по-добре, след като ни каза истината. Ще гледаш да си го спомниш, когато Марджери бъде изправена на съд. Ако започнеш отново да лъжеш...

– Няма. Ще кажа истината. А после...

– ...ще ти се позволи да облечеш черното. Имаш думата ми за това. – Церсей се обърна към Кибърн. – Погрижете се раните му да се почистят и превържат и му дайте от млякото на мака за болката.

– Ваше величество е много милостива. – Кибърн пусна бръснача във ведро с оцет. – Марджери може да се чуди къде е отишъл певецът й.

– Певците идват и си отиват, скандално са прочути с това. Изкачването по тъмното стълбище от черните килии я остави без дъх. „Трябва да си почина“. Изтръгването на истината бе уморителна работа и тя се боеше от това, което щеше да последва. „Трябва да съм силна. Това, което трябва да направя, го правя заради Томен и кралството“. Жалко, че Маги Жабата беше умряла. „Пикая на пророчеството ти, старице. Малката кралица може да е по-млада от мен, но никога не е била по-красива, а скоро ще е мъртва“.

Лейди Мериуедър я чакаше в спалнята й. Беше късна нощ, всъщност скоро щеше да се съмне. Джослин и Доркас бяха заспали, но не и Таена.

– Ужасно ли беше? – попита тя.

– Представа нямаш. Трябва да спя, но се боя от лоши сънища.

Таена я погали по косата.

– Всичко е заради Томен.

– Да. Знам. – Церсей сви рамене. – Гърлото ми е пресъхнало. Бъди мила и ми налей вино.

– О, за мен това е огромно удоволствие.

„Лъжкия“. Знаеше какво удоволствие желае Таена. Тъй да бъде. Щом бе толкова замаяна по нея, това само щеше да гарантира верността на двамата със съпруга ѝ. В свят, толкова пълен с измяна, това си струваше няколко целувки. „А и не е по-зле от повечето мъже. Поне няма опасност да ми направи дете“.

Виното помогна, но недостатъчно.

– Чувствам се... мръсна – оплака се кралицата.

– Една баня ще те оправи, мила. – Лейди Мериуедър събуди Джослин и Доркас, прати ги за гореща вода и щом напълниха коритото, помогна на кралицата да се съблече, като развърза с ловки пръсти връзките и смъкна роклята от раменете ѝ. После смъкна и своята и я пусна да се свлече на пода.

Двете се изтегнаха заедно във водата, Церсей в прегръдката на Таена.

– На Томен трябва да му се спести най-лошото – заговори тя на мирската жена. – Марджери продължава всеки ден да го води в септата, за да молят боговете да изцерят брат ѝ. – Сир Лорас все още досадно се беше вкопчил в живота. – Той и към братовчедките ѝ се е привързал. Ще му е тежко да ги загуби всички.

– Може да не са виновни и трите – подхвърли лейди Мериуедър. – Какво пък, една от тях може да не е участвала. Ако се е засрамила и ѝ се е догадило от нещата, които е видяла...

– ...може да бъде убедена да свидетелства срещу другите. Да, много добре, но коя точно е невинната?

– Ала.

– Свенливата?

– Така изглежда, но у нея има повече *лукавство*, отколкото *свят*. Това го остави на мен, мила.

– С радост. – Само признанието на Синия бард изобщо нямаше да стигне. Певците лъжеха, за да се препитават, в края на краищата. Виж, Ала Тирел щеше да е от помощ, стига Таена да успееше да ѝ я осигури. – Сир Озни също ще признае. Другите трябва да бъдат накарани да разберат, че само с признанието си могат да си спечелят кралската милост и Вала. – За Джалабхар Ксхо истината щеше да се окаже привлекателна. За останалите не беше толкова сигурна, но Кибърн бе убедителен...

Когато излязоха от коритото, вече се зазоряваше. Кожата на кралицата беше бяла и набръчкана от дългото киснене.

– Остани с мен – каза тя на Таена. – Не искам да спя сама. Дори се помоли, преди да се пхне под завивките – помоли Майката за сладки сънища.

Оказа се напразно. Боговете се оказаха глухи, както винаги. Церсей сънува, че отново е долу в черните килии, само че този път на мястото на певица окованата на стената беше тя. Беше гола и кръв капеше от гърдите ѝ, където Тирион бе откъснал зърната ѝ със зъбите си. „Моля те – умоляваше го, – моля те, не децата ми“. Тирион само ѝ се ухили. Той също беше гол, обрасъл с груби косми, от което приличаше повече на маймуна, отколкото на човек. „Ще ги видиш короновани – каза ѝ – и ще ги видиш как умират“. После взе в устата си кървящата ѝ гърда и започна да смуче, а болката я прониза като нажежен нож.

Събуди се разтреперана в прегръдката на Таена.

– Лош сън. Крещях ли? Съжалявам.

– Сънищата се разпадат на прах на дневната светлина. Пак ли беше джуджето? Защо толкова те плаши този глупав дребосък?

– Той ще ме убие. Беше ми предречено, когато бях на десет. Исках да узная за кого ще се омъжа, но тя каза...

– Тя ли?

– Майги. – Думите се заизливаха от устата ѝ. Още чуваше настояването на Мелара Хедърспун, че ако не проговорят пред никого за предсказаното, то няма да се сбъдне. „Само че в кладенеца не беше толкова мълчалива. Викаше и пишеше“. – Тирион е *валонкар*. Тази дума използват ли я в Мир? На висш валириански е и означава „малък брат“.

Таена я погали по ръката.

– Била е някоя злобна жена, стара, болна и грозна. Ти си била млада и красива, изпълнена с живот и с гордост. Каза, че е живяла в Ланиспорт, тъй че трябва да е знаела за джуджето и как е убил лейди майка ви. Не е посямляла да те удари заради това, което си била, затова е решила да те нарани със змийския си език.

„Възможно ли е?“ Искаше ѝ се да го повярва.

– Но Мелара умря точно както тя предсказа. Не се омъжих за принц Регар. А Джофри... джуджето уби сина ми пред очите ми.

– Един син – отвърна лейди Мериуедър. – Но имаш друг, сладък и силен, и той няма да пострада.

– Никога, докато съм жива. – Това, че го каза, ѝ помогна да го повярва.

„Сънищата се разпадат на прах на дневната светлина“. Утринното слънце грееше през мъглива облачна пелена. Церсей се измъкна от завивките.

– Тази сутрин ще закуся с краля. Искам да видя сина си. – „Всичко, което правя, го правя за него“.

Томен ѝ помогна да се съвземе. Не помнеше някога да ѝ е бил толкова скъп като тази сутрин, докато бърбореше за котенцата си и топеше в меда зальци топъл хляб.

– Сир Нокътчо хвана мишка – каза ѝ. – Но лейди Мустачки му я открадна.

„Аз никога не съм била толкова сладка и невинна – помисли Церсей. – Как изобщо може да се надява да управлява в това жестоко кралство?“ Майката у нея искаше само да го защити. Кралицата у нея знаеше, че трябва да стане по-твърд, иначе Железният трон ще го изяде.

– Сир Нокътчо трябва да се научи да защитава правата си. В този свят слабите винаги са жертви на силните.

Кралят го премисли, докато облизваше меда от пръстите си.

– Като се върне сир Лорас, ще се науча да се бия с пика, с меч и боздуган, също като него.

– Ще се научиш да се биеш – увери го Церсей, – но не от сир Лорас. Той няма да се върне, Томен.

– Марджерика каза, че ще се върне. Ние се молим за него. Молим Майката за милост и Война да му даде сила. Елинор казва, че това е най-трудната битка за сир Лорас.

Тя приглади косата му – меките златни къдрици, които толкова напомняха за Джайм.

– С жена си и братовчедките ѝ ли ще прекараш следобеда?

– Днес не. Тя трябва да пости и да се очисти, така каза.

„Пост и очищение... о, за Деня на Девицата!“ Години бяха изтекли, откакто Церсей бе задължена да съблюдава точно този свят ден. „Трижди вдовица, но още иска да ни накара да повярваме, че е девица“. Скромна и в бяло, малката кралица щеше да отведе кокошките си в Септата на Белор, за да запалят високите бели свещи в нозете на Девата и да навесят гирлянди от пергамент на свещената ѝ шия. „Някои от кокошките ѝ поне“. В Деня на Девата вдовици, майки и курви не ги пускаха в септите, както и мъжете, за да не осквернят свещените химни на невинността. Само девствени момичета можеха да...

– Майко? Нещо лошо ли казах?

Церсей целуна сина си по челото.

– Каза нещо много умно, миличкото ми. Хайде, тичай да си поиграеш с котенцата си.

После повика сир Озни Черно котле. Той дойде запотен и наперен от учебния двор, а когато коленичи, я съблече с очи, както винаги.

– Станете, сир, и седнете до мен. Веднъж ми направихте доблестна услуга, но сега имам по-твърда задача за вас.

– Мда, и аз имам нещо твърдо за вас.

– Това ще трябва да почака. – Погали го леко с връхчетата на пръстите си по белезите.

– Помниш ли курвата, която ти ги остави? Ще ти я дам, щом се върнеш от Вала. Би ли ти харесало?

– Теб искам.

Това бе правилният отговор.

– Първо трябва да изповядаш измяната си. Греховете на мъжа могат да отровят душата му, ако се оставят да заберат. Знам, че ти е тежко да живееш с онова, което си сторил. Крайно време е да се отървеш от срама си.

– Срам ли? – изуми се той. – Казах на Озмунд, Марджери само дразни. Никога не ми позволява да направя повече от...

– Кавалерско е, че я защитаваш – прекъсна го Церсей, – но си прекалено добър рицар, за да продължиш да живееш с престъплението си. Не, трябва сам да идеш във Великата септа на Белор още тази нощ и да говориш с Върховния септон. Когато греховете на човек са толкова черни, само Негова върховна святост може да го освободи от мъките на ада. Кажу ми как си спал с Марджери и братовчедките ѝ.

Озни примига.

– Какво, и братовчедките ли?

– Мега и Елинор – реши тя. – Ала – не. – Тази малка подробност щеше да направи цялата история по-достоверна. – Ала е седяла и е плакала, и е молела другите да спрат прегрешението си.

– Само Мега и Елинор? Или и Марджери?

– Марджери определено. Тя е зад всичко това.

Каза му всичко, което бе намислила. Озни слушаше и на лицето му бавно се изписа разбиране. Когато свърши, ѝ каза:

– След като ѝ отрежеш главата, искам да си взема онази целувка, която така и не ми даде.

– Можеш да си вземеш всичките целувки, които поискаш.

– И после на Вала?

– Само за малко. Томен е милостив крал. Озни се почеса по белега

на бузата.

– Обикновено, когато лъжа за някоя жена, аз съм този, който твърди, че не съм ги ебал, а те настояват, че съм. Обаче... никога досега не съм лъгал Върховен септон. Мисля, че човек отива в някой ад за това. Някой от по-лошите.

Кралицата се изуми. Последното, което очакваше от Черно котле, беше набожност.

– Отказваш да ми се подчиниш?

– Не. – Озни докосна златната ѝ коса. – Работата е, че в най-хубавите лъжи има нещо вярно... да им придаде малко вкус, нали. А ти искаш да ида да кажа как съм ебал кралица...

За малко да го зашлеви през лицето. Почти. Но беше стигнала много далече и залогът беше висок. „Всичко, което правя, го правя за Томен“. Обърна глава, взе ръката на сир Озни в своите и целуна пръстите му. Бяха груби и корави, мазолести от меча. „Робърт имаше такива ръце“.

Церсей го прегърна.

– Не искам да се каже, че съм те превърнала в лъжец – прошепна дрезгаво на ухото му. – Дай ми час и ще се срещнем в спалнята ми.

– Достатъчно дълго чакахме. – Той заби пръсти в корсажа на роклята ѝ, дръпна и коприната се разпра с толкова силно прашене, че Церсей се побоя, че половината Червена цитадела е чула. – Смъквай другото, преди да съм съдрал и него – каза ѝ. – Короната можеш да си оставиш. Харесвам те с корона.

ПРИНЦЕСАТА В КУЛАТА

Затворничеството ѝ беше леко.

Ариан се утешаваше с това. Защо баща ѝ ще си прави толкова труд да ѝ осигури удобства в плена ѝ, ако я беше белязал за изменническа смърт? „Невъзможно е да е решил да ме убие – повтаряше си за стотен път. – Няма толкова жестокост у него. Аз съм неговата кръв и семе, наследницата му, единствената му дъщеря“. Наложеше ли се, щеше да се хвърли под колелетата на стола му, да си признае грешката и да го моли за милост. И щеше да плаче. Видеше ли сълзите по лицето ѝ, щеше да ѝ прости.

Не беше толкова сигурна дали сама щеше да си прости.

– Арео – умолявала го беше по време на дългата езда от Зелена кръв до Слънчево копие. – Изобщо не исках момичето да пострада. Трябва да ми повярваш.

Хота не отвръщаше, само сумтеше. Ариан усещаше гнева му. Тъм-на звезда му се беше измъкнал, най-опасният от малката ѝ група заговорници. Беше надпреварил всичките си преследвачи и бе изчезнал дълбоко в пустинята, с кръв по острието на меча си.

– Вие ме познавате, капитане – не спираше Ариан, докато левгите се нижеха. – Познавате ме още от малка. Винаги сте ме бранил, както бранехте лейди майка ми, когато дойдохте с нея от Велики Норвос, за да сте нейният щит в чужда земя. Имам нужда от вас. Трябва ми помощта ви. Изобщо не мислех...

– Какво сте мислели не е важно, малка принцесо – отвърна Арео Хота. – Само какво направихте. – Лицето му беше каменно. – Съжалявам. Принцът заповядва, за се подчинявам.

Ариан очакваше, че ще я заведат пред престола на баща ѝ под купола от оловно стъкло в Кулата на слънцето. Но Хота я отведе в Кулата на копието и я предаде на Рикасо и сир Манфри Мартел, каstelана.

– Принцесо – каза Рикасо, – ще простите на слепия старец, че не може да се качи с вас. Тези крака са негодни за толкова много стъпала. Приготвена ви е стая. Сир Манфри ще ви придружи дотам, за да изчака-те благоволенieto на принца.

– Неблаговоленieto на принца искаш да кажеш. Приятелите ми също ли ще бъдат затворени там? – Ариан бе отделена от Гарин, Дрей и другите, а Хота бе отказал да ѝ съобщи какво ще направят с тях. „Това

принцът го решава“ – само това можа да каже капитанът по въпроса. Сир Манфри се оказа малко по-разговорлив.

– Отведени са в Дъсчения град и ще ги закарат с кораб на Гастон Грей, докато принц Доран реши съдбата им.

Гастон Грей беше порутен стар замък, кацнал върху скала в Морето на Дорн, мрачен и страховит затвор, където пращаха най-злите престъпници, за да гният и мрат.

– Баща ми *да ги убие* ли е решил? – Ариан не можеше да повярва. – Всичко, което направиха те, бе от обич към мен. Ако на баща ми му трябва кръв, трябва да е моята.

– Както кажете, принцесо.

– Искам да говоря с него.

– И той така мисли.

Сир Манфри я хвана за ръка и я поведе по стъпалата, нагоре и нагоре, и нагоре, докато не им свърши дъхът. Кулата на копиеото се издигаше на сто и петдесет стъпки, а килиите й бяха близо до върха. Ариан погледаше към тях, докато ги подминаваха, и се чудеше дали някоя от Пясъчните змии не е заключена точно тук.

Когато затвориха и залостиха нейната врата, огледа новия си дом. Килията й беше голяма и проветрива, не липсваха и удобства. По пода имаше мирски килими, имаше червено вино и книги. В единия ъгъл бе поставена изящна масичка с табло за кивас, с фигури, изваяни от слонова кост и оникс, макар да нямаше с кого да играе, дори да беше склонна. Имаше пухена постеля и нужник с мраморна седалка, с кош, пълен с дъхави билки, да убиват миризмата. Толкова отвисоко гледките бяха великолепни. Един прозорец гледаше на изток, тъй че можеше да види изгрева на слънцето. Другият й позволяваше да гледа към Кулата на слънцето, Криволичещите стени и Тройната порта зад тях.

Огледът й отне по-малко време, отколкото за връзване на сандали, но поне й помогна да задържи сълзите си. Наведе се над легена и уми ръцете и лицето си, но колкото и да търкаше, не можеше да очисти скръбта. „Арис – помисли си, – моят бял рицар“. Сълзи изпълниха очите й и тя изведнъж се разплака, цялото й тяло се разтърси от хлипове. Спомни си как тежката брадва на Хота посече през плътта и костите му, как главата му отхвърча във въздуха. „Защо го направи? Защо захвърли живота си? Не ти казах да го правиш, не го исках, исках само... исках... исках...“

Плака, докато заспа... Дори в сънищата си не намери мир. Сънува, че Арис Оукхарт я гали, усмихва й се, казва й колко я обича... но през

цялото време беше набучен със стрели и раните му сълзяха, правеха бялото червено. Част от нея съзнаваше, че това е кошмар, още докато го сънуваше. „На заранта всичко ще изчезне“, казваше си принцесата, но когато дойде заранта, пак си беше в килията, сир Арис пак си беше мъртъв, а Мирцела... „Изобщо не исках това. Не исках момичето да пострада. Исках само тя да бъде кралица. Ако не ме бяха предали...“

„Някой е казал“ – беше рекъл Хота.

Споменът за това още я гневеше. Ариан се вкопчи в него, подхранваше пламъка в сърцето си. Гневът бе по-добър от сълзите, по-добър от вината. Някой бе казал – някой, комуто се беше доверила. Арис Оукхарт беше загинал заради това, убит беше колкото от брадвата на капитана, толкова и от шепота на предателя. Кръвта, потекла по лицето на Мирцела, това също бе дело на изменника. Някой бе казал, някой, когото бе обичала. Тази рана бе най-жестоката от всички.

Намери до постелята си сандък от кедър със свои дрехи, тъй че смъкна оцапаното от пътя облекло, в което беше спала, и си облече най-предизвикателната рокля, тънки коприни, които покриваха всичко, без нищо да скриват. Принц Доран можеше да се държи с нея като с дете, но тя нямаше да се облече като дете. Знаеше, че такова облекло ще смути баща ѝ, когато дойдеше да я укори за бягството с Мирцела. Разчитаеше на това. „Ако трябва да пълзя и да плача, нека и той да се почувства неловко“.

Очакваше го през деня, но когато вратата най-сетне се отвори, се оказаха само слугите с обяда ѝ.

– Кога ще видя баща си? – попита ги, но те не отговориха.

Ярешкото беше опечено с лимон и мед. С него имаше лозови сармички, пълнени със стафида, лук, гъби и люти драконови чушлета. – Не съм гладна – каза Ариан. – Приятелите ѝ щяха да ядат корабни сухари и солено говеждо на път за Гастон Грей. – Отнесете го това и ми доведете принц Доран. – Но те оставиха храната, а баща ѝ не дойде. След малко гладът надви решимостта ѝ, тъй че тя седна и яде.

Щом храната свърши, нямаше повече какво да прави. Покрачи из кулата – веднъж, два пъти, три, три пъти по три. Седна до масичката с киваса и разсеяно премести един слон. Сви се на пейката до прозореца и се опита да почете, но думите се замъглиха и тя усети, че плаче отново. „Арис, милият ми, моят бял рицар, защо го направи? Трябваше да се предадеш. Опитах се да ти го кажа, но думите заседнаха в гърлото ми. Моят галантен глупчо, изобщо не исках да загинеш, нито Мирцела... о, богове милостиви, това малко момиченце...“

Накрая се пхна отново в постелята си. Светът бе помръкнал и нищо не ѝ оставаше, освен да спи. „Някой е казал – помисли. – Някой е казал“. Гарин, Дрей и Силва Пъстрата ѝ бяха приятели от детинство, скъпи колкото братовчедка ѝ Тиен. Не можеше да повярва, че ще донасят за нея... но така оставаше само Тъмна звезда, а ако той беше предателят, защо бе обърнал меча си към горката Мирцела? „Искаше да я убие вместо да я короняса, каза го в Шандистоун. Каза, че така ще получи войната, която желая“. Но изглеждаше нелогично Дейн да е предателят. Ако сир Джеролд беше червеят в ябълката, защо ще се нахвърли с меча си върху Мирцела?

„Някой е казал“. Можеше ли да е бил сир Арис? Дали гузната съвест на белия рицар не бе надвила страстта му? Дали не беше обичал Мирцела повече от нея и не бе предал новата си принцеса, за да изкупи измяната си към старата? Дали не беше толкова посрамен от деянието си, че бе предпочел да се лиши от живота си при Зелена кръв, вместо да живее с безчестието си?

„Някой е казал“. Когато баща ѝ дойде да я види, щеше да разбере кой. Но принц Доран не дойде на следващия ден. Нито на последващия. Принцесата бе оставена сама, да крачи и да плаче, и да лекува раните си. През часовете с дневна светлина се опитваше понякога да почете, но книгите, които ѝ бяха дали, бяха ужасно скучни: тежки и досадни древни истории и географии, анотирани карти, сух като прах трактат за законите на Дорн, „Седемлъчката звезда“ и „Жития на Върховните септони“, грамаден том за драконите, който незнаяно защо ги правеше по-безинтересни и от тритони. Ариан бе готова да даде много и много за някое копие на „Десет хиляди кораба“ или „Любовниците на кралица Нимерия“, каквото и да е, стига да запълни мислите ѝ и да ѝ позволи да избяга от кулата за час-два, но такива забавни неща ѝ бяха отказани.

От мястото си до прозореца виждаше огромния купол от злато и цветно стъкло под себе си, там в достолепната си зала седеше баща ѝ. „Скоро ще ме повика“, казваше си.

Не допускаха никакви посетители при нея освен слугите: Борс с четинестата брада, високия Тимот, безукорен и пропит с достойнство, сестрите Мора и Мелей, хубавата малка Цедра, старата Беландра, някогашната лична слугиня на майка ѝ. Носеха ѝ храна, сменяха чаршафите ѝ и опразваха нощното ведро под нужника ѝ, но никой не ѝ проговаряше. Поискаше ли още вино, Тимот ѝ донасяше. Поискаше ли някоя любима храна, фурми или маслини, или чушки, пълнени със сирене, трябваше само да каже на Беландра. Мора и Мелей отнасяха мръсните ѝ дрехи и

ги носеха чисти и огладени. На всеки втори ден донасяха корито, а свенливата малка Цедра насапунисваше гърба ѝ и ѝ помагаше да срещне кощата си.

Но никой от тях нямаше дума за нея, нито дръзваха да ѝ кажат какво става по света извън килията ѝ от пясъчник.

– Тъмна звезда пленен ли е? – попита тя един ден Борс. – Още ли го издирват? – Той само ѝ обърна гръб и излезе. – Оглушал ли си? – сонпа му се Ариан. – Върни се и ми отговори. Заповядвам. – Единственият му отговор бе звукът на затварящата се врата.

– Тимот – опита тя на другия ден, – какво стана с принцеса Мирцела? Изобщо не исках да пострада. – За последен път беше видяла принцесата на път обратно за Слънчево копие. Твърде изнемощяла, за да седи на кон, Мирцела беше пътувала на носилка, главата ѝ бе увита с копринени превръзки, където Тъмна звезда я беше ударил, а зелените ѝ очи бяха лъснали от треска. – Кажи ми, че не е умряла, моля те. Какво ще навреди, ако знам това? Кажи ми как е тя? – Тимот не каза.

– Беландра – заяви Ариан след няколко дни, – ако си обичала някога лейди майка ми, съжали горката ѝ дъщеря и ми кажи кога смята баща ми да дойде да ме види. Моля те. Моля те. – Но Беландра също сякаш си беше загубила езика.

„Това ли е представата на баща ми за изтезание? Не железата или дибата, а просто мълчание?“ Толкова подхождаше на Доран Мартел, че се засмя. „Смята се за хитър, а просто е слаб“. Реши да се наслади на тишината, да използва времето, за да се изцери и да се укрепи за онова, което трябваше да последва.

Знаеше, че няма смисъл непрекъснато да размишлява за сир Арис. Вместо това си наложи да мисли за Пясъчните змии и особено за Тиен. Ариан обичаше всичките си незаконородени братовчедки, от спривавата и буйна Обара до малката Лореца, най-младата, само на шест години. Но Тиен винаги беше обичала най-много – милата ѝ сестра, която така и не беше имала. С братята си принцесата така и не беше станала близка. Куентин бе заминал за Ирънууд, а Тристейн беше много малък. Не, винаги бяха тя и Тиен, с Гарин, Дрей и Силва Пъстрата. Ним понякога се включваше в забавленията им, а Сарела вечно се пъхаше там, където не ѝ е мястото, но общо взето бяха компания от петима. Пляскаха в езерцата и фонтаните на Водните градини и язدهа на бой, кацнали на голите си гърбове. Двете с Тиен се бяха научили да четат заедно, научиха се да танцуват заедно. Когато бяха на десет, Ариан открадна вино и двете заедно се напиха. Деляха си храна, легла и накити. И първия мъж щяха да

си споделят, но Дрей беше твърде възбуден и бликна на пръстите на Тиен в мига, в който му го извади от бричовете. „Ръцете й са опасни“. Споменът я накара да се усмихне. Колкото повече мислеше за братовчедките си, толкова повече й липсваха. „Доколкото знам, може сега да са точно под мен“. Тази нощ Ариан се опита да почука по пода с петата на сандала си. След като никой не отвърна, се надвеси през прозореца и погледна надолу. Успя да зърне други прозорци, по-малки от нейния, някои не повече от амбразура. Извика:

– Тиен! Тиен, къде си? Обара, Ним? Чувате ли ме? Елария? Която и да е? Тиен?

Прекара половината нощ на прозореца, вика, докато не пресипна, но никой не й извика в отговор. Това я изплаши неопишуемо. Ако Пясъчните змии бяха затворени в Кулата на копие, със сигурност щяха да чуят виковете й. Защо не й отговаряха? „Ако баща ми им е посегнал, никога няма да му го простя“, каза си.

След две седмици търпението й вече бе изтъняло до скъсване.

– Ще говоря веднага с баща си – заяви тя на Борс с най-властния си тон. – Ще ме заведеш при него. – Не я заведе при него.

– Готова съм да видя принца – каза на Тимот, но той й обърна гръб, все едно че не я чу.

На другата сутрин Ариан чакаше до вратата и когато тя се отвори, изхвърча навън покрай Беландра, като отпрати блюдото с подлутените яйца да се пръсне в стената, но стражите я хванаха, преди да измине и три разтега. Тях също ги познаваше, но останаха глухи за заканите й. Довлякоха я обратно в килията, въпреки че риташе и се дърпаше.

Ариан реши, че трябва да действа с повече хитрина. Голямата й надежда беше Цедра – момичето беше младо, наивно и лековерно. Принцесата помнеше, че Гарин веднъж се похвали, че е лягал с нея. Следващия път, докато се къпеше и Цедра сапунисваше раменете й, й заговори за какво ли не.

– Зная, че са ти заповядали да не ми говориш – каза й, – но никой не ми е казал аз да не ти говоря. – Заговори за дневната жега, какво са й донесли снощи за вечеря и колко бавна и скована става напоследък горката Беландра. Принц Оберин беше въоръжил всяка от *своите* дъщери, за да не са никога беззащитни, но Ариан Мартел не разполагаше с друго оръжие освен с хитрината си. Затова се усмихваше и я омайваше, и нищо не искаше в замяна от Цедра, нито дума, нито кимване.

На другия ден на вечеря отново забъбри на момичето, докато я обслужваше. Този път бегло спомена за Гарин. Цедра я погледна свенливо

и дори разля виното, докато наливаше. „Така е било значи, нали?“, помисли Ариан.

На следващата баня заговори за затворените си приятели, особено за Гарин.

– За него най-много се боя – сподели тя. – Сираците са със свободен дух, обичат да скитат на воля. Гарин има нужда от слънчева светлина и свеж въздух. Ако го заключат в някоя влажна каменна килия, как ще оцелее? И година няма да издържи в Гастон Грей. – Цедра не отвърна, когато Ариан излезе от водата, но стискаше гъбата толкова силно, че сапунът капеше по мирския килим.

Все пак минаха още четири дни и две къпания, докато спечели момичето.

– Моля ви – най-сетне прошепна Цедра, след като Ариан с най-страшни подробности описа как Гарин се хвърля от прозореца на килията си, за да вкуси за сетен път свободата, преди да умре. – Трябва да му помогнете. Моля ви, не позволявайте да умре.

– Нищичко не мога да направя, докато съм заключена тук – прошепна ѝ тя в отговор. – Баща ми не иска да ме види. *Ти* си единствената, която може да спаси Гарин. Обичаш ли го?

– Да – прошепна Цедра. – Но как мога да му помогна?

– Можеш да пратиш тайно едно мое писмо – каза принцесата. – Ще го направиш ли? Ще поемеш ли риска... заради Гарин?

Очите на Цедра се разшириха. Тя кимна.

„Имам си гарван“, помисли тържествуващо Ариан, „Но до кого да я пратя?“ Единственият от заговорниците ѝ, избягал от мрежата на баща ѝ, беше Тъмната звезда. Но сир Джеролд като нищо можеше вече да е пленен, ако не, то със сигурност беше избягал от Дорн. Следващата ѝ мисъл бе за майката ня Гарин и сираците на Зелената кръв. „Не, те не. Трябва да е някой наистина силен, някой незамесен в нашия заговор, но който би могъл да има причина да ни съчувства“. Помисли дали да се обърне към майка си, но лейди Меларио беше далече в Норвос. Освен това принц Доран от много години не слушаше лейди съпругата си. „Тя също не. Трябва ми лорд, някой достатъчно влиятелен, за да принуди баща ми да ме освободи“.

Най-властният от дорнските лордове беше Андърс Ирънууд, Царствената кръв, владетелят на Ирънууд и Пазител на Каменния път, но Ариан не беше толкова глупава да търси помощ от човека, който бе осиновил брат ѝ Куентин. „Не“. Братът на Дрей сир Деziel Далт веднъж се беше домогвал за ръката ѝ, но беше твърде предан, за да тръгне срещу

своя принц. Освен това, макар Рицарят на Лимоновия лес да можеше да застраши някой дребен лорд, не разполагаше с достатъчно сила да скло-ни принца на Дорн. „Не“. Същото беше в сила и за бащата на Силва Пъстрата. „Не“. Накрая реши, че може истински да се осланя само на двама: Хармън Ълър, лорда на Хелхолт, и Франклин Фаулър, лорда на Небесен простор и Пазител на Принцовия проход.

„Половината Ълър са наполовина луди – гласеше поговорката, – а другата половина са още по-зле“. Елария Пясък беше незаконна дъщеря на лорд Хармън. С малките ѝ беше затворена заедно с останалите Пясъчни змии. Това трябваше да предизвика гнева на лорд Хармън, а Ълърите бяха опасни, щом се разгневят. „Твърде опасни може би“. Принцесата не искаше да изложи на опасност живота на още хора.

Лорд Фаулър навярно бе по-безопасен избор. Наричаха го Стария ястреб. Така и не се беше помирил с Андърс Ирънууд; между двата дома имаше пролята лоша кръв, още отпреди хиляда години, още когато Фаулър бяха избрали Мартел пред Ирънууд, по време на Войната на Нимерия. Фаулърите бяха приятели и на лейди Ним, но колко щеше да натежи това пред Стария ястреб?

Дни наред Ариан се колеба, докато съчини тайното си писмо.

„Дайте сто сребърни елена на човека, който ви донесе това“, започна тя. Това трябваше да гарантира, че писмото ѝ ще се предаде. Описа къде е и го помоли да я избави. „Който ме освободи от тази килия, няма да бъде забравен, когато се омъжа“. Това би трябвало да доведе героите на бегом. Освен ако принц Доран не я беше осъдил на смърт, тя си оставаше законна наследница на Слънчево копие; мъжът, който се оженеше за нея, един ден щеше да управлява Дорн редом до нея. Ариан можеше само да се моли избавителят ѝ да се окаже по-млад от сивобрадците, за които баща ѝ бе предлагал да я жени през годините.

– Искам съпруг със зъби – беше му казала, когато отхвърли последния.

Не пося да помоли за пергамент от страх да не събуди подозрения у пленителите си, затова написа писмото отдолу на страница, откъсната от „Седемлъчата звезда“, и го пхна в ръката на Цедра на следващия ден за баня.

– Има едно място до Тройната порта, където тръгват продоволствените кербани, преди да прекосят големия пясък – каза ѝ Ариан. – Намери някой пътник за Принцов проход и му обещавай сто сребърни елена, ако го връчи на лорд Фаулър.

– Добре. – Цедра скри писмото в корсажа си. – Ще намеря някого

преди изгрев слънце, принцесо.

Но на заранта момичето не се върна. Нито на другия ден. Когато дойде ред за банята на Ариан, коритото ѝ го напълниха Мора и Мелей и останаха да измият гърба ѝ и да вчешат косата ѝ.

– Цедра да не се е разболяла? – попита ги принцесата, но никоя не отговори. „Хванали са я“. Не можеше да помисли нищо друго.

През нощта почти не спа от страх какво ли предстои.

Когато на другата заран Тимот ѝ донесе закуската, Ариан помоли да се види с Рикасо вместо с баща си. Явно не можеше да принуди принц Доран да се срещне с нея, но един сенешал едва ли щеше да пренебрегне призив от законната наследница на Слънчево копие.

Пренебрегна го.

– Предаде ли на Рикасо каквото ти казах? – попита тя следващия път, когато видя Тимот. – Каза ли му, че имам нужда от него? – Когато отказа да ѝ отговори, Ариан сграбчи гарафата с червено вино и я изля на главата му. Слугата си излезе мокър и с лице, сгърчено в маска на наранено достойнство. „Баща ми е решил да ме остави да изгния тук – реши принцесата. – Или крои планове да ме омъжи за някой от неговите отвратителни стари глупаци и смята да ме държи заключена до брачната ми нощ“.

Ариан Мартел беше отраснала с очакването, че един ден ще бъде омъжена за някой от големите лордове по избор на баща ѝ. Затова бяха принцесите, беше си мислила... макар че, честно казано, чичо ѝ Оберин имаше различен възглед по въпроса.

– Ако искате да се жените, женете си – казваше Червената пепелянка на дъщерите си. – Ако не, взимайте си удоволствието, където го намерите. Без друго е толкова малко на този свят. Но избирайте добре. Ако ви оседлае някой тъпак или грубиян, не търсете мен да ви отървам от него. Дал съм ви инструментите да го направите сами.

Свободата, която бе позволил принц Оберин на незаконните си дъщери, така и не бе споделена от законната наследничка на принц Доран. Ариан трябваше да се омъжи; беше приела това. Дрей я беше пожелал, знаеше го; също и брат му Деziel, Рицарят на Лимоновия лес. Демън Пясък бе стигнал дотам да поиска ръката ѝ. Демън обаче беше незаконороден, а принц Доран не мислеше да я жени за дорнец.

Ариан и това беше приела. Една година братът на крал Робърт им бе дошъл на гости и тя направи всичко, за да го съблазни, но беше още непохватно момиче и лорд Ренли като че ли по-скоро го досмеша, отколкото се възпламени от ухажванията ѝ. По-късно, когато Хостър Тъли

я покани да отиде в Речен пад и да се запознае с наследника му, тя запали свещи на Девата от благодарност, но принц Доран отклони поканата. Принцесата бе готова дори да обсъди Уилас Тирел, колкото и да беше сакал, но баща ѝ отказа да я прати в Речен пад да се срещне с него. Опитта се да иде въпреки него, с помощта на Тирел... но принц Оберин ги хвана във Вайт и ги върна. Същата година принц Доран се опита да я сгоди за Бен Бийсбъри, дребно лордче на осемдесет години и сляп, колкото и беззъб.

Бийсбъри умря след две години. Това ѝ даде някаква утеха – не можеше да я принудят да се омъжи за него, след като е мъртъв. А лордът на Брода отново се беше оженил, тъй че и от негова страна беше в безопасност. „Елдън Естермонт обаче още е жив и неженен. Лорд Росби и лорд Грандисон също“. Грандисон го наричаха Сивата брада, но още когато я запознаха с него, брадата му беше станала снежнобяла. На пира в негова чест беше заспал между рибеното блюдо и месото. Дрей бе подхвърлил, че е съвсем подобавашо, тъй като гербът му е спящ лъв. Гарин я предизвика да види дали ще може да върже брадата му на възел, без да го събуди, но Ариан се въздържа. Грандисон изглеждаше приятен човек, не толкова кисел като Естермонт и по-здрав от Росби. Но нямаше да се омъжи за него. „Дори Хота да застане зад мен с брадвата“.

Никой не дойде да се жени за нея на другия ден, нито на по-другия. Нито Цедра се върна. Ариан се опита да спечели Мора и Мелей по същия начин, но нищо не се получи. Ако можеше да остане насаме с една от двете, сигурно щеше да има някаква надежда, но заедно двете сестри бяха като стена. Принцесата вече бе готова да я горят с нажежено желязо или да изкара една вечер на дибата, Самотата щеше да я подлуди. „Заслужила съм брадвата на палача за това, което сторих, но той и това няма да ми даде. По-скоро ще ме остави да изгния затворена и ще забрави, че изобщо съм живяла“. Зачуди се дали майстер Калеот в този момент не пише прокламация, провъзгласяваща брат ѝ Куентин за наследник на Дорн.

Дните идваха и си отиваха един след друг, толкова много, че Ариан изгуби представа от колко време е затворена. Все повече време прекарваше в леглото, докато не стигна до състояние, при което ставаше само за да използва нужника. Храните, които носеха слугите, изстиваха недокоснати. Ариан спеше и се будеше, и заспиваше отново, и все пак се чувстваше твърде уморена, за да стане. Молеше се на Майката за милост и на Воина за кураж, и заспиваше отново. Нови ястия заместваха старите, но и тях не ядеше. Веднъж, когато се почувства особено силна,

отнесе храната до прозореца и я хвърли на двора, за да не я изкушава. Усилието я изтощи, тъй че след това се добра до леглото и спа половин ден.

После един ден я събуди груба ръка – разтърси я за рамото.

– Малка принцесо – заговори й глас, който познаваше от детинство.

– Станете и се облечете. Принцът ви повика.

Над нея стоеше Арео Хота, старият й приятел и защитник. И й *говореше*. Ариан се усмихна сънено. Хубаво беше да вижда това обрулено, нашарено с белези лице и да чува дълбокия дрезгав глас.

– Какво направихте с Цедра?

– Принцът я прати във Водните градини – отвърна Хота. – Той ще ви каже. Първо трябва да се измиете и нахраните.

Сигурно бе заприличала на просякиня. Ариан се измъкна от постелята си, слаба като котенце.

– Накарай Мора и Мелей да приготвят баня – каза му – и кажи на Тимот да донесе храна. Нищо тежко. Малко студена супа, хляб и плодове.

– Слушам – отвърна Хота. Никога не бе чувала по-приятен глас.

Капитанът изчака отвън, докато принцесата се окъпа, среса косата си и похапна от сиренето и плодовете, които й бяха донесли. Отпи и малко вино да успокои стомаха й. „Уплашена съм – осъзна, – за първи път в живота ми, страх ме е от баща ми“. Това я разсмя, докато виното не пръсна от носа й. Като дойде време да се облече, избра скромна лена-на рокля с цвета на слонова кост, с лозници и тъмночервени гроздове, извезани по ръкавите и корсажа. Накити не си сложи. „Трябва да съм целомъдрена, покорна и смирена. Трябва да се хвърля в краката му и да помоля за прошка, иначе може би никога вече няма да чуя човешки глас“.

Когато се приготви, вече се свечеряваше. Ариан бе помислила, че Хота ще я придружи до Кулата на слънцето, за да чуе присъдата на баща си. Но той я отведе в дневната на принца. Доран Мартел седеше зад масата за кивас, подутите му крака бяха положени на ниско столче с възглавници. Играеше си със слонова фигурка от оникс – въртеше я в червените си подпухнали пръсти. Изглеждаше по-зле отвсякога. Лицето му беше бледо и подпухнало, ставите – толкова възпалени, че я заболяваше само като ги погледнеше. Като го видя така, сърцето й се сви от обич и жал към него... но някак не можа да се насили да коленичи и да помоли за прошка. Вместо това промълви:

– Татко.

Той вдигна глава да я погледне, тъмните му очи бяха замъглени от болка. „Подаграта ли е? – зачуди се Ариан. – Или аз?“

– Странен и хитър народ са тези волантинци – измърмори той и остави фигурката. – Веднъж видях Волантис, на път за Норвос, където се запознах с Меларио. Камбаните звъняха и мечките танцуваха по стъпалата. Арео сигурно помни този ден.

– Помня – отвърна с дълбокия си глас Арео Хота. – Мечките танцуваха и камбаните звъняха, а принцът бе облечен в червено, в злато и оранж. Милейди ме попита какво е онова, дето блести така ярко.

Принц Доран се усмихна уморено.

– Оставете ни, капитане.

Хота удари по пода с дръжката на дългата брадва, обърна се и излезе.

– Казах им да поставят маса за кивас в покоите ти – рече баща ѝ, щом двамата останаха сами.

– С кого се очакваше да играя?

„Защо ми говори за игра? Нима подаграта му е отнела ума?“

– Със себе си. Понякога е най-добре да изучиш една игра, преди да се опиташ да я играеш. Колко добре познаваш играта, Ариан?

– Достатъчно добре, за да я играя.

– Но не и да печелиш. Брат ми обичаше боя заради самия бой, но аз играя само такива игри, които мога да спечеля. Кивас не е за мен. – Взря се продължително в лицето ѝ, преди да добави: – Защо? Това ми кажи, Ариан. Кажи ми защо.

– Заради честта на нашия дом. – Гласът на баща ѝ я ядоса. Звучеше толкова тъжно, така уморено, *немошно*. „Ти си принц! – искаше ѝ се да му изкрещи. – Трябва да си гневен!“ – Твоята кротост позори цял Дорн, татко. Брат ти отиде в Кралски чертог вместо теб и *те го убиха!*

– Мислиш ли, че не знам това? Оберин е с мен всеки път щом затворя очи.

– И ти казва да ги отвориш, несъмнено. – Тя седна от другата страна на киваса срещу баща си.

– Не съм ти дал разрешение да сядаш.

– Тогава повикай Хота и ме набий за нахалството ми. Ти си принцът на Дорн. Можеш да го направиш. – Докосна с пръст една от фигурите на киваса, тежкия кон. – Хванахте ли сир Джеролд?

Той поклати глава.

– Де да бяхме. Беше глупаво, че го замеси в това. Тъмна звезда е най-опасният мъж в Дорн. Двамата с него ни нанесохте голяма вреда, на

всички.

Ариан едва се осмели да попита:

– Мирцела. Тя...

– ...дали е мъртва? Не, макар че Тъмна звезда направи каквото можеше. Всички са гледали твоя бял рицар, тъй че никой не е сигурен какво точно е станало, но изглежда, че конят ѝ се е дръпнал от неговия в последния миг, иначе е щял да ѝ отсече главата. Но само е разпрал едната ѝ буза до костта и е отрязал дясното ѝ ухо. Майстер Калеот успя да спаси живота ѝ, но никакъв мехлем или отвара няма да може да възстанови лицето ѝ. Тя беше моя *повереница*, Ариан. Сгодена за твоя брат и под моя закрила. Ти ни обезчести всички.

– Изобщо не исках да пострада – настоя Ариан. – Ако Хота не се беше намесил...

– ...щеше да короноваш Мирцела за кралица, да вдигне бунт срещу брат си. Вместо едно ухо щеше да загуби живота си.

– Само ако бяхме загубили.

– *Ако?* Думата е *кога*. Дорн е най-слабо заселеното от Седемте кралства. Младият дракон е благоволил да изкара нашите войски по-големи, докато си е писал онази негова книга, за да изглежда завоеванието му още по-бляскаво, благоволил е да ни покаже как поливаме семето, което е посадил, и да накара враговете ни да си мислят, че сме по-силни, отколкото сме, но една принцеса трябва да знае истината. Храбростта е нищожен заместител на броя. Дорн не може да се надява да спечели война срещу Железния трон, не и сам. Но ти може би ни донесе точно това. Горда ли си? – Принцът не ѝ остави време да отвърне. – Какво да правя сега с теб, Ариан?

„Прости ми“, искаше ѝ се да отвърне, но думите му я раниха много дълбоко.

– Ами направи каквото си правил винаги. Нищо.

– Караш човек да му е трудно да преглътне гнева си.

– А ти престани да преглъщаш, за да не се задавиш. – Принцът не отвърна. – Кажете как научи за плановете ми.

– Аз съм принцът на Дорн. Много хора търсят благоволенията ми.

„Някой е казал“.

– Знаел си и въпреки това си ни позволил да избягаме с Мирцела. Защо?

– Това беше грешката ми и се оказа тежка. Ти си моя дъщеря, Ариан. Момиченцето, което тичаше при мен, щом си ожули коляното. Трудно ми беше да повярвам, че ще заговорничиш срещу мен. Трябваше да

наука истината.

– Вече я научи. Искам да знам кой е уведомил за мен.

– И аз щях да го искам на твоето място.

– Ще ми кажеш ли?

– Не ми хрумва причина, заради която да го правя.

– Смяташ, че не мога сама да открия истината?

– Заповядай, можеш да опиташ. Дотогава ще трябва да не им се доверяваш на всички... а малко недоверие е нещо добро за една принцеса.

– Принц Доран въздъхна. – Разочаровах ме, Ариан.

– Казал гарванът на враната. Ти ме разочаровах от години, татко. – Не беше мислила да е толкова груба с него, но думите се изсипаха сами. „Ето, вече го казах“.

– Знам. Твърде търпелив съм, слаб и предпазлив, твърде снизходителен към враговете ни. Точно сега обаче ми се струва, че малко от тази снизходителност ти е нужна. Би трябвало да ме молиш за прошка, вместо да се стремиш да ме предизвикваш повече.

– Моля за снизходителност само към приятелите ми.

– Колко благородно от твоя страна.

– Това, което направиха, го направиха от обич към мен. Не заслужават да умрат в Гастон Грей.

– В случая съм съгласен с теб. Освен Тъмната звезда твоите съзаклятници не бяха нещо повече от глупави деца. Все пак това не беше безвредна игра на кивас. Ти и приятелите ти си играхте на измяна. Можех да им взема главите.

– Можеше, но не си го направил. Дейн, Далт, Сантагар... не, ти не би посмял да превърнеш такива домове във врагове.

– Смя повече, отколкото можеш да си въобразиш... но нека това да го оставим засега. Сир Андрей бе изпратен в Норвос да служи три години на лейди майка ти. Гарин ще прекара следващите си две години в Тирош. От събратята му сираци получих пари и заложици. Лейди Силва не получи наказание от мен, но е на възраст за женене. Баща ѝ я изпрати с кораб в Зелен камък, за да се венчае за лорд Естермонт. Колкото до Арис Оукхарт, той сам избра съдбата си и я посрещна храбро. Рицар на Кралската гвардия... какво му *направи* все пак?

– Чуках се с него, татко. Ти ми заповяда да забавлявам знатните ни гости, доколкото помня.

Той се изчерви.

– Само това ли беше необходимо?

– Казах му, че щом Мирцела стане кралица, ще ни даде позволение

да се оженим. Искаше ме за своя жена.

– Сигурен съм, че си направила всичко, за да го спреш да посрами клетвите си.

Този път тя се изчерви. Съблазняването на сир Арис ѝ беше отнело половин година. Макар да твърдеше, че е познавал други жени, преди да облече бялото, изобщо нямаше да го разбере от поведението му. Ласките му бяха непохватни, целувките – нервни, а първия път, когато легнаха, изхвърли семето си върху бедрото ѝ и тя трябваше да го поведе в себе си с ръка. Нещо по-лошо, умираше от срам. Ако беше взимала по златен дракон всеки път, когато ѝ прошепваше „не бива да го правим“, щеше да е по-богата от всеки Ланистър. „Дали нападна Арео Хота с надеждата, че ще ме спаси? – зачуди се Ариан. – Или го направи, за да се отърве от мен, да измие безчестието с кръвта на живота си?“

– Той ме обичаше – чу собствения си глас. – Умря заради мене.

– Ако е така, сигурно е само един от многото. Ти и братовчедките ти искате война. Може би желанието ви ще се сбъдне. В момента към Слънчево копие се тътри друг рицар на Кралската гвардия. Сир Бейлон Суан ми носи главата на Планината. Знаменосците ми го задържат, за да ми спечелят време. Уил го забавиха с лов със соколи цели осем дни на Костения път, а лорд Ирѐнууд го угощаваше две седмици, когато слезе от планините. В момента е в Тор, където лейди Джордейн е уредила игри в негова чест. Стигне ли Призрачен хълм, ще намери там лейди Толанд, решена да надмине себе си. Рано или късно обаче сир Бейлон ще пристигне в Слънчево копие, а щом дойде, ще очаква да види принцеса Мирцела... и сир Арис, своя Заклет брат. Какво ще му кажем, Ариан? Да му кажа, че Оукхарт е загинал при ловна злополука или е паднал по хлъзгави стъпала? Или може би че е отишъл да поплува във Водните градини, подхлъзнал се е върху мрамора, ударил си е главата и се е удавил?

– Не – отвърна Ариан. – Кажи, че е загинал, бранейки своята малка принцеса. Кажи на сир Бейлон, че Тъмната звезда се е опитал да я убие и сир Арис е застанал между двамата и е спасил живота ѝ. – Така трябваше да загинат белите рицари на Кралската гвардия, отдавайки живота си за онези, които са се заклели да бранят. – Сир Бейлон може да прояви подозрителност като теб, когато Ланистърите убиха сестра ти и децата ѝ, но няма да има доказателство...

– ...докато не поговори с Мирцела. Или това храбро дете също трябва да претърпи злополука? Ако е така, ще означава война. Никаква лъжа няма да спаси Дорн от гнева на кралицата, ако дъщеря ѝ е

загинала, докато е била под моя закрила.

„Трябвам му – осъзна Ариан. – Затова ме повика“.

– Мога да подуча Мирцела какво да каже, но защо да го правя?

Лицето на баща ѝ се сгърчи от гняв.

– Предупреждавам те, Ариан, търпението ми се изчерпа.

– С мен? – „Напълно в стила му“. – Спрямо лорд Тивин и Ланистърите винаги си проявявал сдържаността на Белор Блажения, но за собствената си кръв – никога.

– Бъркаш търпението със сдържаността. Работил съм за падането на Тивин Ланистър от деня, в който ми казаха за Елия и децата ѝ. Надеждата ми бе да го лиша от всичко, което му е най-скъпо, преди да го убия, но явно неговият син джудже ме лиши от това удоволствие. Намирам известна малка утеха в това, че е умрял с жестока смърт от ръцете на чудовището, което сам е създал. Но все едно. Лорд Тивин вие някъде долу в ада... където още хиляди скоро ще завият с него, ако твоята глупост доведе до война. – Баща ѝ направи гримаса, сякаш самата дума беше болезнена за него. – Това ли искаш?

Принцесата отказа да се остави да я сплашат.

– Искам братовчедките ми да бъдат освободени. Искам възмездие за чичо си. Искам своите права.

– Твоите *права*?

– Дорн.

– Дорн ще го имаш, след като умра. Толкова ли си нетърпелива да се отървеш от мен?

– Би трябвало да ти отвърна със същия въпрос, татко. Години наред вече се опитваш да се отървеш от мен.

– Не е вярно.

– Нима? Да попитаме ли брат ми?

– Тристейн?

– Куентин.

– Какво по-точно?

– Къде е той?

– С войската на лорд Ирънууд в Костения път.

– Лъжеш добре, татко, ще ти го призная. Дори не примигна. Куентин е заминал за Лис.

– Откъде си останала с това впечатление?

– Един приятел ми каза. – И тя можеше да си има тайни.

– Приятелят ти е излъгал. Имаш думата ми, брат ти не е заминал за Лис. Заклевам се в слънцето и копието и в Седмината.

Ариан не можеше да я излъжат така лесно.

– Значи е Мир? Или Тирош? Знам, че е някъде отвъд Тясното море, събира наемници, за да ми отнеме рожденото право.

Лицето на баща ѝ помръкна.

– Недоверието не ти прави чест, Ариан. Куентин трябваше да е този, който да заговорничи срещу мен. Изпратих го далече още като дете, твърде малък, за да разбира нуждите на Дорн. Андърс Ирънууд беше за него повече баща, отколкото бях аз, но брат ти все пак си остана предан и послушен.

– Защо не? Ти винаги си бил по-предразположен към него. Прилича на теб, мисли като теб и си решен да му дадеш Дорн, не си прави труда да го отричаш. Прочетох писмото ти. – Думите още горяха като пламък в паметта ѝ. – „Един ден ще седиш на моето място и ще управляваш цял Дорн“, това му написа. Каж ми, татко, кога реши да ме лишиш от наследството? В деня, в който се роди Куентин, или в деня, в който се роди *аз*? Какво направих, за да ме намразиш толкова? – Ядоса се, усетила бликналите в очите ѝ сълзи.

– Никога не съм те мразил. – Гласът на принц Доран бе изтънял и изпълнен със скръб. – Ариан, не разбираш.

– Отричаш ли, че си писал тези думи?

– Не. Беше когато Куентин замина в Ирънууд. Наистина смятах той да ме наследи, да. За тебе имах други планове.

– О, да. И то какви планове. Джилс Росби. Слепят Бен Бийсбъри. Грандисон Сивата брада. Те бяха *плановете* ти.

Не му остави възможност да отвърне.

– Зная, че дългът ми е да осигурия наследник за Дорн, *никога* не съм забравяла това. Щях да се венчая, но партиите, които ми водеше, бяха чисто оскърбление. С всеки един ти плюеше на мен. Ако изобщо бе изпитвал някаква обич към мен, защо ще ме предлагаш на *Уолдър Фрей*?

– Защото знаех, че ще го отхвърлиш. Трябваше да ме видят, че се *опитвам* да ти намеря съпруг, след като достигна определена възраст, иначе щеше да породи подозрения, но не смеех да ти доведе никой, когато би могла да приемеш. Ти беше обещана, Ариан.

„Обещана?“ Ариан го зяпна невярващо.

– Какво ми казваш? Поредната лъжа ли е това? Никога не си казвал...

– Договорът беше сключен тайно. Смятах да ти го кажа, когато пораснеш достатъчно... като навършиш пълнолетие, но...

– Аз съм на двадесет и три, от седем години пораснала жена.

– Знам. Ако те държах толкова дълго в неведение, то беше за да те опаза. Ариан, твоят характер... за теб една тайна беше само хубава приказка, която да изшепнеш на Гарин или Тиен нощем в леглото. Гарин клюкарства, както са способни само сираците, а Тиен нищо не крие от Обара и лейди Ним. А ако те научеха... Обара е твърде пристрастена към виното, а Ним е твърде близка с близнаците Фаулър. А на кого можеха да го доверят близнаците Фаулър? Не можех да поема риска!

Беше смутена, объркана. „Обещана. Била съм обещана“.

– Кой е той? За кого съм била сгодена през всички тези години?

– Все едно. Мъртъв е. Това я обърка още повече.

– Старците са толкова крехки. Счупен таз ли беше? Простуда? Подагра?

– Беше гърне разтопено злато. Принцовете грижливо съставяме плановете си, а боговете ги разбиват с безгрижно нехайство. – Принц Доран махна уморено с подутата си зачервена длан. – Дорн ще бъде твой. Имаш думата ми за това, стига думата ми все още да означава нещо за теб. Твоят брат Куентин трябва да извърви тежък път.

– Какъв път? – Ариан го изгледа недоверчиво. – Какво криеш? Седмината да ме пощадят дано, но до гуша ми е дошло от тайни. Кажи ми останалото, татко... или обяви Куентин за свой наследник, повикай Хота с брадвата му и нека да умра до братовчедките си.

– Наистина ли вярваш, че бих посегнал на децата на брат си? – Баща ѝ направи гримаса. – Обара, Ним и Тиен не са лишени от нищо, освен от свободата си, а Елария и дъщерите ѝ живеят щастливо, пазени във Водните градини. Дорая брули портокали от дръвчетата с малкия си боздуган, а Елия и Обела са станали ужаса на езерцата. – Принцът въздъхна. – Не беше толкова отдавна, когато и ти играеше в тези езерца. Често яздеше на раменете на едно по-голямо момиче... високо момиче с пухкава жълтеникава коса...

– Джейни Фаулър или сестра ѝ Дженелин. – Ариан не си беше спомняла за това от години. – О, и Фрин, баща ѝ беше ковач. Косата ѝ беше кафява. Но любимецът ми беше Гарин. Когато яхнеш Гарин, никоой не можеше да ни надвие, дори Ним и онова зеленокосо тирошко момиче.

– Онова зеленокосо момиче беше дъщерята на Архонта. Теб трябваше да пратя на нейно място в Тирош. Трябваше да служиш на Архонта като виночерпка и тайно да се срещаш с годеника си, но майка ти ме заплаши да посегне на живота си, ако ѝ отвлека още едно дете, и аз... не можех да ѝ го причиня.

„Историята му става все по-странна“.

– Там ли е отишъл Куентин? В Тирош, за да ухажва зеленокосата дъщеря на Архонта?

Баща ѝ вдигна една фигурка от киваса.

– Трябва да разбере как си научила, че Куентин е в странство. Брат ти замина с Клемент Ирънууд, майстер Кедри и трима от най-добрите млади рицари на лорд Лимонов лес на дълго и опасно пътуване, с несигурно посрещане в края. Трябва да ни донесе копнежа на сърцата ни.

Тя присви очи.

– И какъв е копнежът на сърцата ни?

– Възмездие. – Гласът му бе тих, сякаш се боеше, че някой може да го чуе. – Справедливост. – Принц Доран притисна ониксовия дракон в дланта ѝ с подутите си от подаграта пръсти и прошепна: – Огън и кръв.

БРИЕН

„Лош сън е това“, помисли. Но ако сънуваше, защо болеше толкова?

Дъждът беше спрял, но целият свят беше мокър. Наметалото ѝ тежеше като ризницата. Въжетата, овързали китките ѝ, бяха подгизнали, но това само ги правеше още по-стегнати. Колкото и да въртеше ръце, не можеше да ги измъкне. Не разбираше нито кой я е вързал, нито защо. Опитваше се да попита сенките, ала те не отвърщаха. Навярно не я чуваха. Навярно не бяха истински. Кожата ѝ пареше под пластове мокра вълна и ръждясалата ризница. Чудеше се дали всичко това не е трескав сън.

Беше на кон – лежеше по корем през задницата му като чувал с овес. Китките и глезените ѝ бяха вързани ведно. Въздухът беше влажен, земята долу – загърната в мъгла. Главата ѝ се поклащаше с всяка стъпка. Чуваше нечий гласове, но можеше да вижда само земята под конските копита. Имаше счупени кости. Лицето ѝ бе подпухнало, едната буза – лепкава от кръв, а всяко подрусване я жегваше болезнено в ръката. Чуваше как Подрик ѝ подвиква сякаш някъде отдалече:

– Сир? – повтаряше. – Сир? Милейди? Сир? Милейди? Гласът му беше приглушен и едва доловим.

После се възцари тишина.

Сънуваше, че е в Харънхъл, пак долу в мечата яма. Този път срещу нея стоеше Захапката, грамаден, плешив и бял като личинка, с гноясали рани по бузите. Дойде гол, галеше члена си, скърцаше с острите си зъби. Бриен побягна.

– Мечът ми – извика. – Клетвопазител. Моля ви. – Зрителите не ѝ отвърнаха. Ренли беше там, с Дик Чевърстия и Кейтлин Старк. Шагуел, Пъг и Тимеон бяха дошли, и труповете от дърветата с техните хлътнали страни, подути езици и празни очни кухини. Бриен изхлипа от ужас, като ги видя, а Захапката я сграбчи за ръката, дръпна я към себе си и отпра месо от лицето ѝ. – Джайм – чу тя писъка си. – Джайм!

Но и в дълбините на съня болката не преставаше. Лицето ѝ пулсираше. Рамото ѝ кървеше. Болеше я при всеки дъх. Болката като мълния изпраща нагоре по ръката ѝ. Извика за майстер.

– Нямаме майстер – отвърна момичешки глас. – Само аз съм. „Търся момиче – спомни си Бриен. – Знатна девица на тринайсет, със сини

очи и кестенява коса“.

– Милейди? – промълви тя. – Лейди Санса?

Отвърна ѝ мъжки смях.

– Мисли, че си Санса Старк.

– Няма да стигне далече. Ще умре.

– Един лъв по-малко. Няма да се разплача.

Бриен чу напева на нечия молитва. Помисли за септон Мерибалд, но всички думи бяха грешни. „Нощта е тъмна и пълна с ужаси, сънищата та също“.

Яздеха през сумрачен лес, влажен, тъмен и тих, с гъсти борове. Земята под копитата на коня беше мека, а следите, които оставяше – пълни с кръв. До нея яздеха лорд Ренли, Дик Краб и Варго Хоут. Кръв шуртеше от гърлото на Ренли. От разпраното ухо на Козела се цедеше гной.

– Къде отиваме? – попита Бриен. – Къде ме водите?

Никой не пожела да ѝ отвърне. „Как да ми отговорят? Всички те са мъртви“. Значеше ли това, че и тя е мъртва?

Лорд Ренли беше пред нея, милият ѝ усмихнат крал. Водеше коня ѝ през дърветата. Бриен извика да му каже колко много го обича, но щом той се обърна и я погледна навъсено, видя, че изобщо не е Ренли. Ренли никога не се въсеше. „Винаги имаше усмивка за мен“... освен...

– Студено е – отрони кралят озадачено и някаква сянка изпълзя без човек, който да я хвърли, а кръвта на милия ѝ крал швирна през зелената стомана на нагърленика му и намокри дланите ѝ. Беше топъл човек, но кръвта му бе студена като лед. „Това не е истинско – каза си тя. – Това е само поредният сън и скоро ще се събудя“.

Конят изведнъж спря. Сграбчиха я нечии груби ръце. Видя лъчи на червена следобедна светлина, плъзнали през клоните на някаква леска. Един кон ровеше с муцуна в сухите листа за лешници, а наоколо обикаляха мъже и говореха тихо. Десет, дванайсет, може би повече. Бриен не позна лицата им. Лежеше на земята, с гръб към ствола на едно дърво.

– Изпийте това, милейди – каза момичешкият глас. Пред устните на Бриен се появи чаша. Люто и горчиво. Бриен го изплю.

– Вода... Моля те. Вода.

– Водата няма да помогне за болката. Това ще я спре. Малко. – Момичето отново опря чашата до устните ѝ.

Заболя я дори от пиенето. Виното потече по брадичката ѝ и закапа по гърдите ѝ. Когато чашата се опразни, момичето я напълни отново. Бриен загълта и се задави.

– Стига.

– Още. Едната ви ръка е счупена, сигурно имате и пукнати ребра. Две или три.

– Захапката – отвърна Бриен и си спомни тежестта му и как коляното му се беше стоварило в гърдите ѝ.

– Да. Същинско чудовище.

Всичко се върна в ума ѝ. Мълниите горе и калта долу, тихият тропот на дъжда, отскачащ от шлема на Хрътката, ужасната сила на ръцете на Захапката. Изведнъж се ужаси от това, че е вързана. Опита се да се изтръгне от въжетата, но те само се впиха още по-силно. Много здраво бяха стегнати китките ѝ. По конопа имаше засъхнала кръв.

– Мъртъв ли е? – Бриен потръпна. – Захапката. Мъртъв ли е?! – Спомни си как зъбите му откъснаха плът от лицето ѝ. При мисълта, че може още да е жив, да диша някъде, ѝ се дощя да изпищи.

– Мъртъв е. Джендри го промуши с копие във врата. Пийте, милейди, или ще ви го излея в гърлото.

Изпи го.

– Търся едно момиче – прошепна между глътките. За малко не каза „сестра ми“. – Знатна девица на тринайсет. Има сини очи и кестенява коса.

– Не съм аз.

„Не си“. Бриен го виждаше. Момичето беше тънко като вейка. Беше вързала на плитка кафявата си коса, а очите ѝ бяха много стари за годините ѝ. „Кафява коса, кафяви очи, простовато лице. Върба, само че с шест години по-голяма“.

– Ти си сестрата. Ханджийката.

– Може и да съм. – Момичето примижа. – И какво ако съм?

– Имаш ли си име? – попита Бриен. Стомахът ѝ изкъркори. Уплаши се да не повърне.

– Вътък. Също като „Върба“. Джейни Вътъка.

– Джейни. Развържи ми ръцете. Моля те. Имай жал. Въжетата жулят китките ми. Тече ми кръв.

– Не може. Трябва да останете вързана, докато не...

– ...докато не застанете пред милейди. – Ренли стоеше зад момичето, избута кичура черна коса от очите си. „Не Ренли. Джендри“. – Милейди иска да отговаряте за престъпленията си.

– Милейди? – Главата ѝ се замая от виното. Трудно ѝ беше да мисли. – Каменно сърце. Това ли имаш предвид? – Лорд Рандил бе споменал за нея в Девичето езеро. – Лейди Каменно сърце.

– Някои я наричат така. Други – други неща. Мълчаливата сестра.

Безмилостната майчица. Палачката.

„Палачката“. Бrien затвори очи и видя трупове, полюшващи се под голите кафяви клони, видя почернелите им подпухнали лица. Обзе я ужас.

– Подрик. Моят скуайър. Къде е Подрик? И другите... Сир Хюл, септон Мерибалд. Куче. Какво направихте с Куче?

Джендри и момичето се спогледаха. Бrien се помъчи да се надигне, но светът се завъртя.

– Кучето вие го убихте, милейди – чу гласа на Джендри, преди мрактът да я погълне отново.

И тя се върна при Шепотите сред руините, с Кларън Краб срещу нея. Беше огромен и страховит, яхнал зубър, по-рунтав и от него. Звярът ровеше гневно с копита, дращеше дълбоки бразди в пръстта. Зъбите на Краб бляскаха изтънени като ками. Бrien посегна за меча си... и разбра, че ножницата е празна.

– Не! – извика, а сир Кларън връхлетя. Не беше честно. Не можеше да се бие без вълшебния меч. Сир Джайм й го беше дал. Доплака й се при мисълта, че го предава, както беше предала лорд Ренли. – Мечът ми. Моля ви, трябва да намеря меча си.

– Пачаврата си иска меча – заяви нечий глас.

– Аз пък искам Церсей Ланистър да ми смуче кура. И какво?

– Джайм го нарече Клетвопазител. Моля ви! – Но гласовете не слушаха, а Кларънс Краб връхлетя и отсече главата й. Бrien полетя надолу в още по-дълбокия мрак.

Сънува, че лежи в лодка и главата й е отпусната в нечий скут. Около тях имаше сенки, закачулени фигури на мъже с ризници и кожени елечи, гребяха с увитите в платно весла през загърнатата в мъгли река. Беше плувнала в пот и гореше, а в същото време трепереше от студ. Мъглата беше пълна с лица. *Красавицата*, шепнеха върбите по брега, но тръстиките отвръщаха *грозна, грозна*. Бrien затрепери.

– Млъкнете. Някой да ги накара да млъкнат.

Когато се събуди, Джейни държеше до устните й чаша гореща супа. „Лучена супа“, помисли Бrien. Отпи колкото можа, парче морков заседна в гърлото й и я задави. Закашля от болка.

– Полека – каза момичето.

– Джендри – изхриптя тя. – Трябва да говоря с Джендри.

– Той се върна при реката, милейди. Върна се в ковачницата си, при Върба и при мъничките, да ги пази.

„Никой не може да ги опази“. Закашля отново.

– О, остави я да се задави. Ще ни спести едно въже.

Един от загърнатите в сянка мъже избута момичето настрана. Беше с ръждясала ризница и стегнат с колан с железни шипове, на които бяха окачени меч и кама. Тежко жълто наметало висеше от раменете му, подгизнало и мръсно. От раменете му се издигаше стоманена кучешка глава с оголени зъби.

– Не! – простена Бриен. – Не, ти си мъртъв, аз те убих. Хрътката се изсмя.

– Обърнала си го наопаки. Аз ще убия тебе. Бих го направил веднага, но милейди иска да те види обесена.

„Обесена“. Тя потръпна от страх. Погледна момичето, Джейни. „Твърде малка е за толкова твърдост“.

– Хляб и сол – изохка Бриен. – Ханът... септон Мерибалд нахрани децата... делихме хляб с твоята сестра...

– Правото не госта не значи толкова много като преди – отвърна момичето. – Не и след като милейди се върна от сватбата. Някои от ония, дето висят край реката, също мислеха, че са гости.

– Ние мислехме друго – рече Хрътката. – Те поискаха легла. Дадохме им дървета.

– Дърветата ни са повече обаче – подхвърли друга сянка, едноок мъж с ръждив шлем. – Дърветата ни винаги са повече.

Когато дойде време отново да я качат на коня, нахлузиха на главата ѝ кожена качулка. Нямахше дупки за очите. Кожата приглушаваше всички звуци. Вкусът на лук се задържа на езика ѝ, пареше като мисълта за провала ѝ. „Смятат да ме обесят“. Помисли за Джайм, за Санса, за баща си на Тарт и изпита благодарност за качулката. Скриваше сълзите, бликнали от очите ѝ. Чуваше от време на време говора на разбойниците, но не можеше да различи думите им. После се отдаде на умората си и на бавното, неуморно движение на коня.

Този път сънува, че си е у дома, във Вечерен замък. Гледаше през високите сводести прозорци на залата на своя лорд баща бавно гаснещото слънце. „Там бях в безопасност. Бях в безопасност“.

Беше облечена в тежък бродат, рокля на синьо и червено, извезана със златни слънца и сребърни полумесеци. На друго някое момиче роклята щеше да стои хубаво, но не и на нея. Беше на дванайсет, грозна и недолялана, чакаше да се срещне с младия рицар, за когото баща ѝ бе уредил да се венчае, момче с шест години по-голямо от нея, един ден със сигурност щеше да стане прочут рицар. Идването му я ужасяваше. Много малки бяха гърдите ѝ, а ръцете и ходилата – много големи.

Косата ѝ беше груба и рошава, а в гънката до носа ѝ се издуваше пъпка.

– Той ще ти поднесе роза – уверил я беше баща ѝ, но за какво ѝ беше роза, роза не можеше да я спаси. Меч искаше. „Клетвопазител. Трябва да намеря момичето. Трябва да намеря честта му“.

Най-сетне вратите се разтвориха и годеникът ѝ закричи през залата на баща ѝ. Тя понечи да го поздрави, както и бяха казали, но от устата ѝ се изля само кръв. Беше отхапала езика си, докато чакаше.

– Бриен Красавицата – каза той с подигравка. – Виждал съм свине по-красиви от тебе.

Розата хвърли в лицето ѝ. Докато се отдалечаваше, грифоните по плаща му заиграха, замъглиха се и се превърнаха в лъвове. „Джайм! – искаше ѝ се да изкрещи. – Джайм, върни се при мен!“ Но езикът ѝ лежеше на пода до розата, удавен в кръв.

Бриен се събуди внезапно, със стон.

Не знаеше къде се намира. Въздухът беше студен и душен, мирисеше на пръст, на червеи и плесен. Лежеше в постеля под купчина овчи кожи, над главата ѝ бяха надвиснали камъни, коренища се подаваха от стените. Единствената светлина идваше от свещ, димяща сред локвичка разтопен восък.

Бриен избута кожите настрана. Видя, че някой е съблякъл бронята и дрехите ѝ. Беше облечена в кафява вълнена риза, тънка, но изпрана. Ръката ѝ под лакътя беше счупена, но превързана с лен. Едната страна на лицето ѝ беше влажна и схваната. Докосна я и усети, че някакъв влажен мехлем покрива бузата, челюстта и ухото ѝ. „Захапката...“

Изправи се. Краката ѝ бяха омекнали като вода, а главата – олекнала като въздух.

– Има ли някой тук?

В една от сенчестите ниши зад свещта нещо се размърда: стар, сивокос и облечен в дрипи мъж. Одеядлата, които го покриваха, се смъкнаха на пода. Той седна и разтърка очи.

– Лейди Бриен? Стреснахте ме. Сънувах. „Не – помисли тя. – Аз сънувах“.

– Що за място е това? Тъмница ли е?

– Пещера. Като плъхове трябва да тичаме в дупките си, когато почнат да душат псетата, а с всеки ден псетата стават повече. – Беше облечен в дрипави останки от стар халат, розов и бял. Косата му беше дълга и рошава, отпуснатите му бузи и брадичката бяха обрасли с груба четина. – Гладна ли сте? Можете ли да задържите чаша мляко в стомаха? Малко хляб и мед може би?

– Искам си дрехите. Меча си. – Чувстваше се гола без ризницата си и искаше Клетвопазител на бедрото си. – Изхода. Покажи ми изхода.

Подът на пещерата беше от пръст и камък, груб под ходилата ѝ. Главата ѝ все още беше олекнала, все едно че се рееше във въздуха. Примигващата светлина мятеше странни сенки. „Духове на убитите. Танцуват около мен и се крият, щом погледна към тях“. Накъдето и да се обърнеше, виждаше дупки, кухни и отвори, но нямаше как да разбере кои проходи водят навън, кои ще я отведат още по-надълбоко и кои не стигат доникъде. Всичко беше черно като катран.

– Може ли да опипам челото ви, милейди? – Дланта на тъмничаря ѝ беше раздрана от белези и мазолеста, но странно нежна. – Треската ви е спряла. Това е добре. До вчера плътта ви пареше като огън. Джейни се боеше, че можем да ви загубим.

– Джейни? Високото момиче ли?

– Същото. Макар че не е толкова висока като вас, милейди. Дългата Джейни, така я наричат. Тя стегна ръката ви и я превърза, по-добре от който и да е майстер. Направи каквото можа и за лицето ви, изми раните с врял ейл да спре умъртвяването. Все пак... човешкото ухапване е мръсна работа. Оттам беше и треската, сигурен съм. – Сивият мъж докосна с ръка превързаното ѝ лице. – Трябваше да изрежем малко от плътта. Боя се, че лицето ви няма да е хубаво.

„Никога не е било хубаво“.

– Белези ли?

– Милейди, онази твар отхапа половината ви буза.

Бриен неволно потръпна. „Всеки рицар носи белези от битки – предупредил я беше сир Гудуин, когато го помоли да я научи да борави с меча. – Това ли искаш, момиче?“ Но старият ѝ учител по оръжие беше говорил за рани от меч; не беше могъл изобщо да предвиди острите зъби на Захапката.

– Защо е трябвало да ми намествате кокалите и да измивате раните ми, щом сте решили да ме обесите?

– Защо ли? – Извърна очи към свещта, сякаш не можеше да понесе да я гледа повече. – Казват ми, че много храбро сте се сражавали в хана. Лем изобщо не трябваше да напуска кръстопътя. Казано му беше да стои там скрит, да връхлети внезапно щом види да се вие дим от комина... но до ушите му стигнала веста, че Лудото псе от Солниците е тръгнало на север покрай Зелена вилка, и захапал стръвта. Толкова дълго я дебнехме тази стан... все пак трябваше да помисли. Все едно, чак след половин ден разбрал, че глумците са скрили дирите си през един поток

и заобиколили зад него, а после изгубил още време, докато кръжал около една колона рицари на Фрей. Ако не бяхте вие, докато Лем и хората му се върнат, в хана щяха да са останали само трупове. *Затова* Джейни превърза раните ви. Каквото и друго да сте извършили, тези рани ги спечелихте с чест, за най-достойната кауза.

„Каквото и друго да сте извършили“.

– Какво мислите, че съм извършила? И кои сте вие?

– Кралски хора бяхме в началото – каза ѝ мъжът. – Но кралските хора трябва да си имат крал, а ние си нямаме. И братя бяхме, но братството ни вече е разтурено. Не знам кои сме, да ви кажа честно, нито накъде отиваме. Знаем само, че пътят е тъмен. Пламъците не са ми показали какво има в края му.

„Знаем края му. Видях труповете по дърветата“.

– Пламъци – повтори Бриен. Изведнъж разбра. – Ти си мирският жрец. Червеният чародей.

Той погледна дрипавия си халат и се усмихна тъжно.

– Розовият лъжежрец по-скоро. Аз съм Торос, някога от Мир, да... лош жрец и още по-лош чародей.

– Спътник си на Дондарион. Господаря на мълнията.

– Мълнията идва и си отива, и после не я виждаш вече. И с хората е така. Пламъкът на лорд Берик угасна от този свят. По-мрачна сянка ни води вместо него сега.

– Хрътката ли?

Жрецът сви устни.

– Хрътката е мъртъв и заровен.

– Аз го видях. Сред горите.

– Трескав сън, милейди.

– Той каза, че ще ме обеси.

– Дори сънищата могат да лъжат. Милейди, откога не сте яла? Сигурно сте прегладняла?

Усети, че е прав. Коремът ѝ беше празен.

– Храна... малко храна ще ми е добре дошла, благодаря ви.

– Значи храна. Седнете. После ще поговорим, първо храната. Почакайте тука.

Торос запали лоена свещ и се скри в черната дупка под една скална издатина, а Бриен остана сама в малката пещера. „За колко дълго обаче?“

Обиколи кухнята да подири оръжие. Каквото и да е – тояга, кри-вак, кама. Намери само камъни. Един прилегна добре в юмука ѝ... но

си спомни за Шепотите и какво се случи, когато Шагуел се опита да надвие ножа с камък. Чу стъпките на връщания се жрец, пусна камъка на пода и седна отново.

Торос ѝ донесе хляб, сирене и купа яхния.

– Съжалявам. Последното мляко се е пресякло, а медът е свършил. Храната става все по-оскъдна. Все пак това ще ви позасити.

Яхнията беше студена и мазна, хлябът корав, сиренето – още по-кораво. Бриен в живота си не бе яла толкова вкусно.

– Спътниците ми тук ли са? – попита го, щом изгълта и последната лъжица яхния.

– Септона го освободиха да си върви по пътя. Никому не е сторил зло. Другите са тук и чакат присъда.

– Присъда ли? – Тя се намръщи. – Подрик Пейн е още момче.

– Казва, че е скуайър.

– Знаете как се хвалят момчетата.

– Скуайър на Дяволчето. Бил се е в битки. Дори е убивал, ако го слуша човек.

– Момче е – повтори тя. – Имайте жал.

– Милейди, не се съмнявам, че добротата, милостта и опрощението все още може да се намерят някъде из тези Седем кралства, но не ги търсете тук. Това е пещера, а не храм. Когато хората трябва да живеят като плъхове в тъмното под земята, скоро им свършва жалостта, като млякото и меда.

– А справедливост? Тя не може ли да се намери в пещери?

– Справедливост. – Торос се усмихна вяло. – Помня я аз справедливостта. Имаше приятен вкус. Берик ни водеше само заради справедливостта, или поне така си казвахме. Бяхме кралски хора, рицари и герои... но някои рицари са тъмни и вдъхват ужас, милейди. Войната ни превръща всички в чудовища.

– Казвате ми, че сте чудовища?

– Казвам, че сме хора. Вие не сте единствената с рани, лейди Бриен. Някои от братята ми бяха добри мъже, когато започна това. Други бяха... по-малко добри, да го кажем? Макар че според някои не е важно как започва един мъж, а как свършва. Предполагам, че и с жените е същото. – Жрецът се изправи. – Боя се, че времето ни заедно свърши. Чувам, че братята ми идват. Нашата лейди ги е пратила за вас.

Бриен чу стъпките им и видя мигащата светлина от факел на входа.

– Казахте ми, че отишла при Тържището.

– Беше. Върна се, докато спяхте. Тя самата никога не спи. „Няма да

се уплаша“, каза си Бриен, но беше много късно за това. Ето защо си обеща: „Няма да позволя да видят страха ми“. Бяха четирима, корави мъже с изпити лица, облечени в ризници, брони и кожа. Единия го позна: едноокия мъж от сънищата ѝ.

Най-едрият от четиримата носеше оцапано опърпано жълто наметало.

– Хареса ли ти храната? – попита я. – Дано. Защото е последната храна, която сигурно ще ядеш. – Беше с кафява коса, брадат, мургав и със счупен нос, зараснал накриво. „Познавам този човек“, помисли Бриен.

– Ти си Хрътката.

Той се ухили. Зъбите му бяха ужасни – криви, кафяви и прогнили.

– Сигурно. Като видях как милейди взе, че уби последната. – Завъртя глава и се изплю.

Спомни си блясъка на мълнията, калта под краката си.

– Аз убих Рордж. Той е взел шлема на Клегейн от гроба, а ти си го откраднал от неговия труп.

– Не чух да възразява.

Торос изсъска стъписано.

– Вярно ли е това? Шлемът на мъртвец? Толкова ниско ли сме паднали?

Едрият мъж го изгледа навъсено.

– Стоманата е добра.

– Нищо добро няма в този шлем, нито в мъжете, които го носиха – каза червеният жрец, – Сандор Клегейн беше изтерзана душа, а Рордж беше звяр в човешка кожа.

– Не съм ни единият, ни другият.

– Тогава защо показваш лицето им на света? Див, озъбен, извратен... това ли искаш да бъдеш, Лем?

– Този шлем ще плаши враговете ми.

– Този шлем плаши мен.

– Затвори си очите тогава. – Мъжът в жълтото наметало махна рязко. – Отведете курвата.

Бриен не оказа съпротива. Бяха четирима, а тя бе изтощена и ранена, гола под вълнената риза. Трябваше да наведе глава, за да не се удари в тавана, щом я подкараха през кривия коридор. Проходът се издигна рязко и на две места зави, преди да свърши в по-голяма кухня, пълна с разбойници.

В средата на пода бе изкопано огнище и въздухът бе изпълнен със

синкав дим. Мъжете се бяха струпали край пламъците и се грееха. Други стояха край стените или седяха на сламени постели. Имаше и жени, и дори няколко деца, които надничаха плахо иззад полите на майките си. Там беше и Дългата Джейни Вътъка.

В една ниша беше вдигната груба маса на дървени магарета. Зад нея седеше жена, цялата в сиво, загърната в наметало и със спусната качулка. В ръцете ѝ имаше корона, бронзово кръгче, обкръжено с железни мечове. Тя я оглеждаше, пръстите ѝ галеха връхчетата, сякаш за да изпитат остротата им. Очите ѝ проблясваха изпод ръба на качулката.

Сивото беше цветът на мъчаливите сестри, слугините на Странника. Ледени тръпки пробягаха по гърба на Бриен. „Каменното сърце“.

– Милейди – заяви едрият мъж. – Ето я.

– Да – добави едноокият. – Курвата на Кралеубиеца. Тя трепна.

– Защо ме наричате така?

– Ако взимах по сребърен елен всеки път, когато споменавах името му, щях да съм богат като приятелите ти Ланистри.

– Това беше само... вие не разбирате...

– Не разбираме значи? – Едрият се изсмя. – Ние ли не разбираме? Около теб вони на лъв.

– Не е така.

Друг от разбойниците пристъпи към нея, по-млад, в мръсен кожух от овча кожа. Държеше Клетвопазител.

– Това го доказва.

В гласа му се долавяше скрежът на северняшкия говор. Той измъкна меча от ножницата и го положи на масата пред лейди Каменно сърце. На светлината от огнището червените и черни пластове по острието сякаш заиграха, но очите на жената в сиво се бяха спрели само на ефеса: златна лъвска глава с рубинени очи, които блестяха като две червени звезди.

– Това – също. – Торос Мирски извади от ръкава си свитък и го постави до меча. – Носи печата на момчето крал и казва, че приносителят е по негова работа.

Лейди Каменно сърце отмести меча да прочете писмото.

– Мечът ми беше даден за добро дело – каза Бриен. – Сир Джайм даде клетва пред Кейтлин Старк...

– Преди приятелите му да ѝ срежат гърлото ще да е било – прекъсна я едрият мъж с жълтото наметало. – Всички знаем за Кралеубиеца и неговите клетви.

„Няма полза – осъзна Бриен. – Никакви мои думи няма да ги

склонят⁶⁶. Въпреки това продължи:

– Той обеща на лейди Кейтлин дъщерите й, но когато стигнахме в Кралски чертог, тях ги нямаше. Джайм ме прати да издира лейди Санса...

– И ако беше намерила момичето, какво трябваше да направиш с него? – попита младият северняк.

– Да я защитя. Да я отведа някъде на безопасно.

Едрият мъж се изсмя.

– Къде това? В тъмниците на Церсей?

– Не.

– Отричай колкото си щеш. Този меч казва, че си лъжкиня. Да не би да се очаква да повярваме, че Ланистърите дават злато и рубини на врагове? Че Кралевубиеца е поискал да скриеш момичето от *неговата близначка*? И че това писъмце с печата на кралчето е само в случай, че ти се наложи да си избършеш задника? А и компанията с тебе... – Едрият мъж се обърна, махна с ръка, тълпата разбойници се разстъпи и изведоха напред още двама пленници. – Момчето е било скуайър на самото Дяволче, милейди – каза той на лейди Каменно сърце. – Другият е един от проклетите рицари на проклетия Рандил Тарли.

Хюл Хънт беше пребит така жестоко, че лицето му се беше подуло почти до неузнаваемост. Залитна, щом го избутаха напред, и за малко щеше да падне. Подрик го хвана под мишницата и го задържа.

– Сир – отчаяно промълви момчето, като видя Бриен. – Милейди искам да кажа. Съжалявам.

– Няма за какво да съжаляваш. – Бриен се обърна към лейди Каменно сърце. – Каквато и измяна да смятате, че съм извършила, милейди, Подрик и сир Хюл не участват в това.

– Те са лъвове – каза едноокият. – Това стига. Викам да ги обесим. Тарли избеси десетки от нашите, време е и ние да обесим негови.

Сир Хюл й се усмихна вяло.

– Милейди, трябваше да се омъжите за мен, когато ви предложих. Боя се, че сте обречена да умрете девица, а аз – бедняк.

– Пуснете ги – примоли се Бриен.

Жената в сиво не отвърна. Огледа меча, свитъка и короната от бронз и желязо. Накрая бръкна под челюстта си и се стисна за гърлото, сякаш искаше да се удуши. Но вместо това заговори... Гласът й излизаше накъсано, измъчен. Звукът сякаш идваше от гърлото й – отчасти грак, отчасти хрип и къркорене. „Езикът на прокълнатите“, помисли Бриен.

– Не разбирам. Какво казва?

– Попита за името на този твой меч – каза младият северняк с овчия кожух.

– Клетвопазител – отвърна Бриен.

Жената в сиво *изсъска* през пръстите си. Очите ѝ бяха като две червени ями, грейнали в сенките. Заговори отново:

– Не, казва. Наречи го Клетворушител, казва. Направен е за измяна и убийство. Тя го нарича Лъжеприятел. Като тебе.

– Кого съм излъгала?

– Нея – отвърна севернякът. – Може ли милейди да е забравила, че си се заклела да ѝ служиш?

Имаше само една жена, на която Девата на Тарт се бе заклела да служи.

– Не може да бъде! Тя е мъртва!

– Смърт и правото на госта – промълви Дългата Джейни Вътка. – Не означават толкова като някога, и двете.

Лейди Каменно сърце смъкна качулката и разви големия сив шал от лицето си. Косата ѝ беше суха и чуплива, бяла като кост. Челото ѝ беше на зелени и сиви петна, нашарено с кафявите цветове на развалата. Плътта по лицето ѝ беше раздрана на ивици от очите до челюстта. Някои късове бяха поленнали със засъхнала кръв, но други зееха отворени и откриваха черепа отдолу.

„Лицето ѝ – помисли Бриен. – Лицето ѝ беше толкова волево и красиво, кожата толкова гладка и мека“.

– Лейди Кейтлин? – Сълзи бликнаха в очите ѝ. – Казаха... казаха ми, че сте мъртва.

– Мъртва е – заговори Торос Мирски. – Фрей срязаха гърлото ѝ от ухо до ухо. Когато я намерихме до реката, беше мъртва от три дни. Харвин ме помоли да ѝ дам целувката на живота, но беше много късно. Не исках да го сторя, затова лорд Берик я целуна по устните и пламъкът на живота се вля от него в нея. И... тя възкръсна. Богът на Светлината да ни опази дано. Тя *възкръсна*.

„Още ли сънувам? – зачуди се Бриен. – Поредният кошмар ли е това, донесен от зъбите на Захапката?“

– Не съм ѝ изменила. Кажете ѝ го. Заклевам се в Седмината. Заклевам се в моя *меч*.

Съществото, в което се бе превърнала някогашната Кейтлин Старк, се стисна отново за гърлото, пръстите ѝ се впиха в грозната дълга рана на шията ѝ и изтръгнаха още звуци.

– Думите са вятър, казва – промълви севернякът. – Казва, че трябва да докажеш верността си.

– Как?

– Със своя меч. Клетвопазител, така го нарече, нали? Тогава опази клетвата си към нея, казва милейди.

– Какво иска да направя?

– Иска синът ѝ да е жив или мъжете, които го убиха, да са мъртви – рече едрият. – Иска да нахраниш враните, както те направиха на Червената сватба. Фрей и Болтън, да. Тях ще ги дадем на нея, колкото поиска. От теб иска само Джайм Ланистър.

„Джайм“. Името се изви в корема ѝ като нож.

– Лейди Кейтлин, аз... не разбирате. Джайм... той ме спаси да не ме насилият Кървавите глумци, когато ни плениха, а после се върна за мен, скочи в мечата яма с голи ръце... кълна ви се, той не е вече човекът, който беше. Той ме прати за Санса, да я опазя, не може да е замесен в Червената сватба.

Пръстите на лейди Кейтлин се впиха още по-дълбоко в гърлото ѝ и думите заизлизаха, сподавени и накъсани, поток, мразовит като лед. Севернякът заговори:

– Казва, че трябва да избереш. Да вземеш меча и да убиеш Кралеубица, или да бъдеш обесена като предателка. Мечът или клупът, казва. Избирай, казва. Избирай!

Бриен си спомни съня, как чакаше в бащината си зала момчето, за което щеше да се омъжи. В съня си си беше отхапала езика. „Устата ми беше пълна с кръв“. Вдиша хрипливо и отвърна:

– Няма да направя този избор.

Последва дълга тишина. После лейди Каменно сърце проговори отново. Този път Бриен разбра думите ѝ. Бяха само две.

– Обесете ги – изграчи тя.

– Както заповяда милейди – отвърна едрият.

Вързаха отново китките на Бриен и я изведоха от пещерата, по крива каменна пътека и на повърхността. Видя с изненада, че отвън е утро, между дърветата се сипеха снопове бледа утринна светлина. „Толкова много дървета за избор. Няма нужда да ни водят далече“.

Не ги и отведоха. Под една крива върба разбойниците хлъзнаха клуп на шията ѝ, дръпнаха здраво и метнаха другия край на въжето през дебелия клон. За Хюл Хънт и за Подрик Пейн бяха брястове. Сир Хюл завика, че той ще убие Джайм Ланистър, но Хрътката го удари през лицето и го накара да млъкне. Отново беше нахлузил шлема си.

– Ако имате да изповядате на боговете си грехове, сега е времето да ги кажете.

– Подрик с нищо не ви е навредил. Баща ми ще го откупи. Тарт го наричат Острова на сапфирите. Пратете Подрик с костите ми във Вечерен пад и ще получите сапфири, сребро, каквото поискате.

– Искам да ми върнат жена ми и дъщеря ми – отвърна Хрътката. – Може ли баща ти да ми ги даде? Ако не, да се ебе в гъза. Момчето ще изгние до тебе. Вълци ще гложат кокалите ви.

– Смяташ ли все пак да я бесиш, Лем? – попита едноокият. – Или си решил да я умориш до смърт с приказки тая кучка?

Хрътката взе края на въжето от мъжа, който го държеше.

– Да я видим може ли да танцува – рече и дръпна рязко. Бриен усети как конопът се стегна, заби се в кожата ѝ, дръпна брадичката ѝ нагоре. Сир Хюл ги кълнеше красноречиво, но не и момчето. Подрик така и не вдигна очи дори когато ходилата му подскочиха нагоре от земята. „Ако това е поредният сън, време е да се събудя. Ако е истина, време е да умра“. Виждаше само Подрик, клупа на тънката му шия, мятащите се отдолу стъпала. Отвори уста. Подриташе, давеше се, *умираше*. Бриен всмука въздух отчаяно, въжето започна да я души. Нищо не можеше толкова да боли. Изкрещя една дума.

ЦЕРСЕЙ

Септа Моел беше белокоса стара брантия с лице, остро като брадва, и устни, свити във вечно неодобрение. „Тая още си пази девичеството, готова съм да се обзаложа – помисли Церсей, – макар че вече е станало кораво като гьон“. Придружаваха я шестима от рицарите на Върховния врабец, с меч на преродения им орден, блеснал с цветовете на дъгата на дългите им щитове.

– Септа. – Церсей седеше под Железния трон, облечена в зелена коприна със златна дантела. – Предайте на Негова върховна святост, че сме му много ядосани. Позволява си твърде много. – Смарагдите бляскаха по пръстите ѝ и в златната ѝ коса. Целият двор и град я гледаха и тя бе решила да им покаже дъщерята на лорд Тивин. Докато целият този шутовски фарс свършеше, щяха да разберат, че имат само една истинска кралица. „Но нека първо изтанцуваме танца и да не сбъркаме нито стъпка“. – Лейди Марджери е вярна и нежна съпруга на моя син, негова спътница и утешителка. Негова върховна святост няма никаква причина да посяга на особата ѝ или да я затваря с младите ѝ братовчедки, които са скъпи на всички ни. Настоявам да ги освободи.

Строгото лице на септа Моел не трепна.

– Ще предам думите на ваше величество на Негова върховна святост, но със скръб трябва да ви заявя, че младата кралица и нейните дами не могат да бъдат освободени, докато и ако тяхната невинност не бъде доказана.

– Невинност?! Ами, само погледнете сладките им млади личица и ще разберете, че са невинни.

– Сладкото лице често крие сърце на грешница.

Лорд Мериуедър заговори от масата на съвета:

– В какво прегрешение са обвинени тези млади девиси и от кого?

Септата заяви:

– Мега Тирел и Елинор Тирел са обвинени в разврат, непристойни връзки и заговор за върховна измяна. Ала Тирел е обвинена като свидетелка на техния позор и затова, че е помагала да го скрият. Във всичко това е обвинена и кралица Марджери, както и в прелюбодеяние и върховна измяна.

Церсей сложи ръка на гърдите си.

– Кой разпространява подобни клевети за моята снаха? Нито дума

не вярвам на това. Скъпият ми син обича лейди Марджери с цялото си сърце, не е възможно да е била толкова жестока, че да го лъже.

– Обвинителят е рицар от вашата домашна гвардия. Сир Озни Черно котле е изповядал плътското си сношение с кралицата на самия Върховен септон, пред олтара на Башата.

На масата на съвета Харис Суифт ахна, а Великият майстер Пицел извърна глава. Въздухът забръмча, сякаш в тронната зала се бяха разлетели хиляда оси. Някои от дамите в галериите започнаха да се измъкват от залата, последвани от дребни лордове и рицари. Златните плащове ги пуснаха, но кралицата бе наредила на сир Осфрид да отбележи всички избягали. „Розата на Тирел май вече не мирише толкова сладко, виж ти“.

– Сир Озни е млад и похотлив, признавам – каза кралицата, – но все пак е верен рицар. Ако той казва, че е участвал в това... не, не може да бъде. Марджери е девица!

– Не е. Лично я прегледах по нареждане на Негова върховна святост. Девичеството ѝ е накърнено. Септа Аглантайн и септа Мелисент ще го потвърдят, както и септата на самата кралица Марджери, Нистерика, която е затворена в наказателна килия за съучастие в позора на кралицата. Лейди Мега и лейди Елинор бяха прегледани също. Оказа се, че и двете са с откъснат цвят.

Осите станаха толкова шумни, че кралицата едва можеше да мисли. „Надявам се поне, че ездата е била приятна за краличката и братовчедките ѝ“.

Лорд Мериуедър удари с юмрук по масата.

– Лейди Марджери положи тържествена клетва, потвърждаваща девствеността ѝ, пред Нейно величество кралицата и пред покойния ѝ баща. Мнозина тук са свидетели. Лорд Тирел също потвърди невинността ѝ, както и лейди Олена, за която всички знаем, че е безукорна. Нима искате да ни накарате да повярваме, че всички тези благородни хора са ни *лъгали*!

– Може би също са били подведени, милорд – отвърна септа Моел. – Нищо не мога да кажа по този въпрос. Мога само да се закълна в истинността на това, което открих лично, когато прегледах кралицата.

Картинката как тази кисела дърта вещица пъха сбръчканите си пръсти в розовата цепка на Марджери бе толкова комична, че Церсей едва не се разсмя.

– Настояваме Негова върховна святост да позволи нашите майстери лично да прегледат моята снаха, за да проверят дали в тези клевети има

някаква троха истина. Велик майстер Пицел, вие ще придружите септа Моел до септата на Обичния Белор ще се върнете при нас с истината за девствеността на Марджери.

Лицето на Пицел бе придобило цвета на пресечено мляко. „На съветите нещастният стар глупак не може да се изприказва, но сега, когато ми трябва няколко думи от него, загуби дар слово“, помисли кралица-та, преди старецът най-сетне да изломоти:

– Не е нужно да се преглеждат... интимните ѝ части. – Гласът му трепереше. – Скръбно ми е да го кажа, но... кралица Марджери не е девствена. Искала ми е да ѝ правя лунен чай, неведнъж.

Ревът, който последва, бе всичко, на което Церсей Ланистър можеше да се надява.

Дори ударите на кралския херолд с жезъла по пода не можаха да приглушат шума. Кралицата го остави да продължи още няколко мига, вкусваше с наслада позора на малката краличка. Щом реши, че е достатъчно, стана и заповяда на златните плащове да разчистят залата. „Марджери Тирел приключи“, помисли с възбуда. Белите ѝ рицари я обкръжиха, щом тръгна към кралската врата зад Железния трон: Борос Блънт, Мерин Трант и Озмунд Черно котле, последните от Кралската гвардия, все още в града.

Лунното момче стоеше до вратата, стиснало в ръка кречеталото си, объркано, с ококорени очи. „Може да е глупак, но носи честно глупостта. Маги Жабата също трябваше да носи шутовския плащ, толкова знаеше за бъдното“. Церсей се помоли в ада дано да пищи старата лъжкия. С по-младата кралица, чието идване бе предрекла, беше свършено, а щом това пророчество можеше да се провали, значи можеше и останалото. „Никакви златни плащаници, никакъв валонкар, най-сетне се освободих от грещата ти злост“.

Останките от малкия ѝ съвет я последваха. Харис Суифт изглеждаше зашеметен. Едва се дотътри до вратата и щеше да падне, ако Аурейн Води не го прихвана под мишницата. Дори Ортън Мериуедър изглеждаше притеснен.

– Простолодието обича малката кралица – рече той. – Това няма да го приемат добре. Боя се от това, което може да последва, ваше величество.

– Лорд Мериуедър е прав – каза Аурейн Води. – С ваше благоволение, ваше величество, ще пусна на вода новите ни дромони. Гледката по Черна вода със знамето на крал Томен, веещо се по мачтите, ще напомни на града кой управлява тук, а и ще ги опази, ако тълпите отново

решат да се вдигнат на бунт.

Другото го премълча: излезеха ли на Черна вода, неговите дромони можеха да спрат Мейс Тирел да прехвърли войската си през реката, както Тирион беше спрял Станис. Планински рай не разполагаше с морска сила от тази страна на Вестерос. Разчитаха на флотата на Редвин, която се връщаше от Арбор.

– Разумна мярка – заяви кралицата. – Докато тази буря отшуми, искам корабите ви с екипажи на вода.

Сир Харис Суифт беше толкова преbledнял и потен, че бе готов да припадне.

– Щом вестта стигне до лорд Тирел, гневът му няма да знае граници. Ще има кръв по улиците...

„Рицарят на жълтото пиле – разсъди Церсей. – Би трябвало да си вземете червей за герб, сир. Едно пиле е твърде храбро за вас. Щом Мейс Тирел не се осмели да шурмува дори Бурен край, как си представяте, че ще дръзне да шурмува боговете?“ И щом той спря да дърдори, му каза:

– Не трябва да се стига до кръв и съм решена да не го допусна. Ще отида лично в септата на Белор да поговоря с кралица Марджери и Върховния септон. Зная, че Томен обича и двамата и би искал да ги помиря.

– Мир? – Сир Харис отри потта от челото си с кадифения си ръкав. – Стига мирът да е възможен... би било много храбро от ваша страна.

– Някакъв съд все пак ще трябва да има – каза кралицата. – За да отхвърли тези долни клевети и лъжи и да покаже на света, че нашата сладка Марджери е невинна, както бихме искали всички.

– Да – рече лорд Мериуедър. – Но Върховният септон може да поиска да изпита лично кралицата, както Вратата някога е подлагала на изпитание предците ни.

„Надявам се“, помисли кралицата. Такъв съд едва ли щеше да погледне благосклонно на измамни кралици, които си разчекват краката за певци и сквернят свещените ритуали на Девата, за да скрият срама си.

– Важното е да открием истината, сигурна съм, че всички сме съгласни за това – отвърна тя. – А сега, ваши благородия, трябва да ме извините. Трябва да отида да видя краля. Не бива да остава сам в такива времена.

Томен ловеше котенцата. Доркас му беше направила мишле от ивици кожа и го беше вързала на дълга връв в края на стара рибарска пръчка. Котетата обожаваша да го гонят, а момчето обожаваше да го върти по пода, докато те подскочат около него. Като че ли се изненада, когато

Церсей го прегърна и го целуна по челото.

– Какво е станало, мамо? Защо плачеш?

„Защото си спасен. Защото нищо лошо няма да те сполети“.

– Грешиш. Един лъв никога не плаче. – По-късно щеше да му каже за Марджери и братовчедките ѝ. – Трябва да подпишеш няколко заповеди.

Заради краля, кралицата бе пропуснала имената в заповедите за арест. Томен ги подписа празни и с радост топна печата в стопения восък, както правеше винаги. След това тя го отпрати с Джослин Суифт.

Сир Осфрид Черно котле пристигна още докато мастилото засъхваше. Церсей сама беше изписала имената: сир Талад Високия, Джалабхар Ксхо, Хамиш Арфиста, Хю Клифтън, Марк Мюлендор, Баярд Норкрос, Ламберт Търнбъри, Хорас Редвин, Хобър Редвин и някой си наглец на име Уат, самоназовал се Синия бард.

– Толкова много. – Сир Осфрид разлисти кралските заповеди предпазливо, все едно че думите бяха хлебарки, плъзнали по хартията. Никой от Черните котлета не можеше да чете.

– Десет. Разполагаш с шест хиляди златни плаща. Достатъчно са за десетима, мисля. Някои по-умни може и да са избягали, ако слуховете са стигнали до ушите им. Ако е така – все едно, бягството им само ще ги изобличи още повече. Сир Талад е малко по-упорит и може да се опита да ви се опълчи, постарайте се да не умре, преди да признае, а другите гледайте да не пострадат. Някои може и да са невинни. – Важно беше да се установи, че близнаците Редвин са лъжливо обвинени. Това щеше да докаже справедливостта на присъдата над останалите.

– Всички ще ги заловим до изгрев слънце, ваше величество. – Сир Осфрид се поколеба. – Пред вратите на септата на Белор се трупа тълпа.

– Каква тълпа? – Всичко непредвидено я караше да настръхне. Помнеше какво бе казал лорд Води за бунтовете. „Не бях помислила как може да реагира простолодието на това. Марджери е малката им любимка“. – Колко са?

– Стотина някъде. Викат Върховния септон да освободи малката кралица. Можем да ги разгоним, ако желаете.

– Не. Да викат, докато прегракнат, това няма да умилостиви Врабеца. Той слуша само боговете. – Имаше някаква ирония в това, че разгневената тълпа се е струпала на прага на Негова върховна святост, след като същата тази тълпа го бе издигнала до кристалната корона. „Която той продаде“. – Вратата вече си има своите рицари. Те да защитят септата. А, и затворете градските порти. Никой да не влиза нито да напуска

Кралски чертог без мое разрешение, докато всичко това не приключи.

– Както заповядайте, ваше величество. – Сир Осфрид се поклони и си тръгна да подири някой, който да му прочете заповедите.

До залез-слънце всички обвинени изменници бяха под арест. Хамиш Арфиста беше рухнал, когато дошли за него, а сир Талад Високия бе ранил три златни плаща, преди останалите да го надвият. Церсей заповяда на близнаците Редвин да бъдат заделени удобни килии в кулата. Останалите ги затвориха в тъмниците.

– Хамиш едва диша – уведоми я Осфрид, когато дойде да ѝ докладва. – Иска майстер.

– Кажете му, че ще получи, щом си признае. – Замълча и помисли за миг. – Той е твърде стар, за да е бил сред любовниците, но несъмнено са го карали да им свири и да пее на Марджери, докато се е забавлявала с другите. Ще ни трябват подробности.

– Ще му помогна да си ги спомни, ваше величество.

На другия ден лейди Мериуедър помогна на Церсей да се облече за посещенията им при малката кралица.

– Нищо пищно и цветно – каза ѝ. – Нещо съвсем строго и скромно като за пред Върховния септон. Той сигурно ще ме накара да се моля с него.

Накрая избра мека вълнена рокля, покриваща я от шията до глезените, само с малки лознички, извезани със златна нишка по ръкавите и корсажа, да смекчат строгите линии. Още по-добре, убито кафявият цвят щеше да прикрие прахта в случай, че ѝ се наложеше да коленичи.

– Докато утешавам снаха си, ти ще поговориш с трите братовчедки – каза на Таена. – Ако можеш, спечели Ала, но внимавай какво ще кажеш. Боговете може да не са единствените, които ще слушат.

Джайм винаги казваше, че най-тежкото и в живота, и в битките те първа предстои. Щом пристъпи отвън, Церсей видя, че небето е сиво и мрачно. Не можеше да рискува да я хване пороен дъжд и да пристигне в септата на Белор подгизнала. Това означаваше носилка. За ескорт си взе десетима от домашната гвардия на Ланистър и Борос Блънт.

– На тъпата на Марджери сигурно няма да ѝ стигне умът да различи едно Черно котле от друго – каза на сир Озмунд, – а не мога да допусна да тръгнеш да ги сечеш с меч. По-добре да те задържим засега настрана.

Докато извиваха през Кралски чертог, Таена изведнъж се притесни.

– Този съд – тихо промълви тя. – Ако Марджери настои вината или невинността ѝ да се реши с двубой?

По устните на Церсей пробяга усмивка.

– Като кралица, честта ѝ трябва да бъде защитена от рицар на Кралската гвардия. Всяко дете във Вестерос знае как принц Емон Драконовия рицар е защитил сестра си кралица Нерис срещу обвиненията на сир Моргил. Но след като сир Лорас е толкова тежко ранен, боя се, че ролята на принц Емон ще трябва да се падне на някой от Заклетите му братя. – Сви рамене. – Кой обаче? Сир Арис и сир Бейлон са далече в Дорн, Джайм е при Речен пад, а сир Озмунд е братът на обвинителя ѝ, при което остава само... ох, милата...

– Борос Блънт и Мерин Трант. – Лейди Таена се изсмя.

– Да, а сир Мерин напоследък се чувства зле. Напомни ми да му го кажа, като се върнем в замъка.

– Да, мила. – Таена взе ръката ѝ и я целуна. – Моля се никога да не те оскърбя. Ужасна си, когато се разгневиш.

– Всяка майка би направила същото, за да защити децата си – отвърна Церсей. – Кога смяташ да доведеш момчето си в двора? Ръсел се казваше, нали? Може да се обучава с Томен.

– Би било възхитително за момчето, знам... но точно сега нещата са толкова несигурни, реших, че ще е най-добре да изчакам, докато опасността отmine.

– Много скоро ще отmine – увери я Церсей. – Прати вест в Дълга маса и кажи на Ръсел да си приготви най-хубавия жакет и дървения меч. Един нов млад приятел е точно това, което ще помогне на Томен да забрави загубата си, след като хубавата главица на Марджери се търкулне.

Слязоха от носилката под статуята на Белор Блажения. Кралицата остана доволна, като видя, че кокалите и мръсотията са разчистени. Сир Осфрид ѝ беше казал истината: тълпата не беше нито толкова многобройна, нито толкова несдържана като врабците. Стояха на групички и гледаха навъсено към вратите на Великата септа, пред които стояха новаци септони с криваци в ръце. „Без стомана“, отбеляза си Церсей. Беше или много мъдро, или много глупаво, не можа да реши кое от двете.

Никой не се опита да я спре. Щом влязоха през вратите, в Залата на светилниците ги посрещнаха трима рицари, всички облечени в пъстроцветните плащове на Синовеите на Война.

– Тук съм, за да видя снаха си – заяви им Церсей.

– Негова върховна святост ви очаква. Аз съм сир Теодан Верния, бившият Теодан Кладенците. Последвайте ме, ваше величество.

Върховният врабец беше на колене, както винаги. Този път се молеше пред олтара на Баштата. Не прекъсна молитвата си, когато кралицата

се приближи, а я накара да изчака, докато свърши. Едва тогава стана и се поклони.

– Ваше величество. Скръбен е този ден.

– Много. Ще позволите ли да поговорим с Марджери и нейните братовчедки? – Реши да се държи кротко и с покорство: с този човек това щеше да подейства най-добре.

– Както желаете. След това елате при мен, чедо. Трябва да се помолим заедно.

Малката кралица беше затворена на върха на една от тънките кули на Великата септа. Килията ѝ беше осем стъпки на дължина и шест на ширина, без никакви мебели освен сламеника и пейката за молитви, капа с вода, копие на „Седемлъчата звезда“ и свещ, на която да чете. Единственият прозорец беше тесен като амбразура.

Марджери беше боса и мръсна. Бе облечена в груба риза. Къдравата ѝ коса беше разчорлена.

– Взеха ми *дрехите* – каза малката кралица, щом останаха сами. – Носех рокля с бяла дантела, с речни перли по корсажа, но септите ме *сграбчиха* и ме съблякоха до голо. И братовчедките ми. Мега бутна една септа в свещите и робата ѝ се подпали. Но се боя за Ала. Тя пребледня като платно, толкова се уплаши, че не можа дори да се разплаче.

– Горкото дете. – Вериги нямаше, тъй че Церсей седна до нея на сламеника. – Лейди Таена отиде да поговори с нея, да ѝ покаже, че не е забравена.

– Той няма дори да ми разреши да ги видя! – кипна Марджери. – Държи ни отделени една от друга. Допреди вас не ми разрешаваха никакви гости освен септи. Една идва на всеки час и ме пита дали желая да си призная прелюбодеянията. Дори да спя не ме оставят. Будят ме и искат признания. Снощи признах на септа Унела, че искам да ѝ извадя очите.

„Много лошо, че не си го направила – помисли Церсей. – Ослепяването на една нещастна септа щеше да убеди Върховния врабец във вината ти“.

– Братовчедките ти ги разпитват по същия начин.

– Проклети да са! Проклети да са в седемте ада! Ала е нежно и плахо дете, как може да се държат така с нея? А Мега... знам, че се смее като пристанищна курва, но все пак си е малко момиче. Обичам ги всички, и те ме обичат. Ако този врабец си въобразява, че ще ги принуди да излъжат за мен...

– Боя се, че те също са обвинени. И трите.

– Братовчедките ми?! – Марджери преbledня. – Ала и Мега са деца. Ваше величество, това е... това е отвратително. Ще ни изведете ли отгук?

– Де да можех. – Гласът ѝ се изпълни със скръб. – Новите рицари на Негова върховна святост ви пазят. За да ви освободя, ще трябва да пратя Златните плащове и да оскверним с убийства това свято място. – Церсей хвана ръката на Марджери. – Все пак не бездействаме. Събрала съм всички, които сир Озни е изредил като твои любовници. Сигурна съм, че ще свидетелстват пред Негова върховна святост за невинността ти и ще се закълнат пред съда.

– Съд? – Страхът в гласа на момичето беше съвсем неподправен. – Трябва ли да има съд?

– Как иначе ще докажеш невинността си? – Церсей стисна утешително ръката ѝ. – Твое право е да избереш формата на съда, разбира се. Ти си кралицата. Рицарите на Кралската гвардия са се заклели да те защитават.

Марджери веднага разбра.

– Двубой? Но Лорас е ранен, иначе той...

– Той има шестима братя.

Марджери я зяпна, после дръпна ръката си.

– Това шега ли е? Борос е страхливец, Мерин е стар и бавен, вашият брат е сакат, другите двама са в Дорн, а Озмунд е проклето *Черно котле*. Лорас има *двама* братя, не шестима. Ако ще има двубой, искам моят защитник да е Гарлан.

– Сир Гарлан не е от Кралската гвардия – отвърна Церсей. – Когато на изпитание е подложена честта на кралицата, законът и обичаят повеляват нейният защитник да е от седмината заклетни на краля. Боя се, че Върховният септон ще настоява. – „Ще се погрижа за това“.

Кафявите очи на Марджери се присвиха подозрително.

– Блънт или Трант. Ще трябва да е един от двамата. Това ви харесва, нали? Озни Черно котле ще ги накълца на парчета и двамата.

„Седем ада!“ Церсей си надяна обидена маска.

– Грешиш, дъще. Искам само...

– ...своя син, само за теб. Той никога няма да има жена, която да не мразиш. И *не съм* твоя дъщеря, слава на боговете. Махай се!

– Държиш се глупаво. Дойдох да ти помогна.

– Да ми помогнеш да вляза в гроба. Казах да се махаш. Или ще ме принудиш да повикам тъмничарите да те извлекат, жестока, коварна, зла кучко?

Церсей сбра полите си с достойнство.

– Виждам, че си много уплашена, и ще ти простя тези думи. – Тук, както и в кралския двор, човек никога не знаеше кой може да подслушва. – Аз също щях да съм изплашена на твоето място. Великият майстер Пицел призна, че ти е давал лунен чай, а твоят Син бард... ако бях на твоето място, щях да се моля на Старицата за мъдрост и на Майката за милостта ѝ. Боя се, че много скоро ще имаш ужасна нужда и от двете.

Четири сбръчкани септи придружиха кралицата надолу по стъпалата на кулата и още по-надолу в недрата на Хълма на Висения. Стъпалата свършиха много под земята. Запалени факли осветяваха дългия коридор.

Върховният септон я чакаше в малка седемстенна стая. Беше гола и оскъдно обзаведена, с голи каменни стени, маса, три стола и молитвена пейка. В стените бяха изваяни ликовете на Седмината. Церсей помисли, че ваянията са груби и грозни, но някаква сила се излъчваше от тях, особено от очите – кълба от оникс, малахит и жълт лунен камък, които някак им придаваха живот.

– Говорихте е кралицата – отрони Върховният септон. Тя едва сдържа подтика си да отвърне: „Кралицата съм аз.“

– Да.

– Всички хора грешат, особено кралете и кралиците. Аз съмият също съм грешил и ми бе простено. Но без изповед не може да има прошка. Кралицата не иска да признае.

– Може би е невинна.

– Не е. Свети септи я прегледаха и свидетелстват, че девствеността ѝ е нарушена. Пила е лунен чай, за да убие плода на прелюбодоянието в утробата си. Един помазан рицар се закле над меча си, че е имал плътско сношение с нея и с две от трите ѝ братовчедки. Други също са лягали с нея според него – изрежда много имена на мъже, знатни, както и от престололюдието.

– Моите златни плащове ги затвориха всички в тъмниците – увери го Церсей. – Засега е разпитан само един, певецът Синият бард. Това, което призна, е обезпокоително. Въпреки това се моля когато снаха ми бъде изправена на съд, да се докаже невинността ѝ. – Поколеба се. – Томен толкова обича малката си кралица, ваша святост... боя се, че ще му е трудно да я съди справедливо. Може би Вярата трябва да проведе съда?

Върховният врабец сбра длани като в молитва.

– И аз стигнах до същата мисъл, ваше величество. Точно както

Мегор Жестокия отне мечовете на Вярата, Джеерис Обединителя ни лиши от везните на правосъдието. Кой наистина би бил по-пригоден да съди кралица, ако не Седмината Свише и заклетите в боговете снише? На това дело ще заседава таен съвет от седмина съдии. Три ще са от женски пол. Девица, майка и старица. Кой би бил по-пригоден да съди женската греховност?

– Така би било най-добре. Наистина, Марджери има правото да настопи вината или невинността ѝ да се докаже в двубой. В такъв случай нейният защитник трябва да е някой от Седмината на Томен.

– Рицарите на Кралската гвардия са служили като законни защитници на крал и кралица още от времето на Егон Завоевателя, В това Короната и Вярата са единодушни.

Церсей покри лицето си с ръце, уж в скръб. Когато отново вдигна глава, в едното ѝ око блестеше сълза.

– Тъжни дни, наистина. Но съм доволна, че намираме такова съгласие. Ако Томен беше тук, зная, че щеше да ви благодари. Заедно, двамата с вас, трябва да намерим истината.

– Ще я намерим.

– Трябва да се връщам в замъка. С ваше позволение ще отведа със себе си сир Озни Черно котле. Малкият съвет ще иска да го разпита, да чуят лично обвиненията му.

– Не – каза Върховният септон.

Беше само една дума, една къса думичка, но Церсей я усети като ледена вода, плисната в лицето ѝ. Примига и увереността ѝ се разколеба, съвсем малко.

– Сир Озни няма да избяга, уверявам ви.

– И от тук няма да избяга. Елате да ви покажа.

Церсей усети очите на Седмината взрени в нея – очи от нефрит, от малахит и оникс, – и изведнъж по тялото ѝ пробяга тръпка на страх, студена като лед. „Аз съм кралицата. Дъщерята на лорд Тивин“. Последва го с неохота.

Сир Озни не се оказа далече. Килията беше тъмна и затворена с желязна врата. Върховният септон извади ключ да я отвори и свали от стената една факла.

– След вас, ваше величество.

Озни Черно котле висеше гол от тавана, полюшваше се на две тежки желязни вериги. Беше бит с камшик. Гърбът и раменете му бяха целите в кръв, краката и задникът му също.

Кралицата ахна.

– Какво сте направили;!
– Потърсихме истината, най-усърдно.
– Той ви каза истината. Дойде при вас по своя воля и изповяда греховете си.

– Да. Направи го. Чували сме много мъже да се изповядват, ваше величество. Но рядко съм чувал мъж да е толкова доволен от вината си.

– Били сте го!

– Не може да има наказание без болка. Никоий не трябва да пести бича, както казах на сир Озни. Самият аз рядко се чувствам толкова близо до бога, както докато се самобичувам заради собствената ми греховност, макар и най-черните ми грехове да не са толкова черни като неговите.

– Н-но... вие проповядвате милостта на Майката...

– Сир Озни ще вкуси това сладко мляко в отвъдния живот. В „Седмълчатата звезда“ е писано, че всички грехове трябва да се прощават, но престъпленията все пак трябва да се наказват. Озни Черно котле е виновен в измяна и убийство, а наказанието за измяна е смърт.

„Той е най-обикновен жрец, не може да направи това“.

– Не е в правата на Вярата да осъжда човек на смърт, каквото и да е престъплението му.

– Каквото и да е престъплението му. – Върховният септон повтори думите бавно, сякаш ги претегляше. – Странно, ваше величество, колкото по-усърдно прилагаме бича, толкова повече като че ли се променяха престъпленията на сир Озни. Сега иска да ни накара да повярваме, че изобщо не е докосвал Марджери Тирел. Не е ли така, сир Озни?

Озни Черно котле отвори очи и видя застаналата пред него кралица. Езикът му пробяга по подутите устни и той промълви:

– Валът. Ти ми обеща Вала.

– Той е луд – каза Церсей. – Вие сте го довели до лудост.

– Сир Озни – заговори с твърд, ясен глас Върховният септон, – имали ли сте плътско сношение с кралицата?

– Да. – Озни се изви в прангите и веригите тихо подръннаха. – С ей тая тука. Тя е кралицата, дето ебах, същата, дето ме прати да убия стария Върховен септон. Нямахме никакви стражи. Просто влязох, докато спеше, и го затиснах с възглавницата.

Церсей се обърна вихрено и побягна.

Върховният септон се опита да я спре, но беше само един врабец, а тя беше лъвица от Скалата. Избута го, излетя през вратата и я затръшна. „Черно котле, трябва ми другите, ще пратя Осфрид със златните

плащове и Озмунд с Кралската гвардия, Озни всичко ще отрече, щом го измъкнат, и ще се отърва от този Върховен септон точно както се отървах от предишния“. Четирите стари септи преградиха пътя ѝ и се вкопчиха в нея с костеливите си ръце. Тя събори едната на пода, удари друга през лицето и се добра до стъпалата. Някъде по средата се сети за Таена Мериуедър. Залитна задъхана. „Седмината дано ме пощадят. Таена знае всичко. Ако хванат и нея и я набият...“

Избяга чак до септата, но не повече. Там я чакаха жени, още септи и сестри на мълчанието, по-млади от старите вещици долу.

– Аз съм *кралицата!* – извика им. – Главите ви ще взема за това, ще ви взема главите на всичките. Пуснете ме да мина! – Но те затичаха към нея. Церсей избяга до олтара на Майката, но я хванаха там, десетки, и я повлякоха нагоре по стъпалата на кулата. В килията три мълчаливи сестри я задържаха на пода, а септа Сколера я съблече. Смъкна ѝ и долните дрехи. Друга септа ѝ хвърли груботъкана риза. – Не можете да правите това – не спираше да им крещи кралицата. – Аз съм Ланистър, пуснете ме, брат ми ще ви избие, Джайм ще ви изкорми от гърлото до пътката, *пуснете ме. Аз съм кралицата!*

– Кралицата трябва да се моли – каза септа Сколера, преди да я оставят гола в студената мрачна килия.

Не беше хрисимата Марджери да навлече тъпата им риза и да се примири с този плен. „Ще ги науча какво значи да вкараш лъв в клетка“, помисли си. Разкъса ризата на сто къса, грабна каната с вода и я натресе в стената, после направи същото с нощното гърне. След като не влезе никой, заблъска с юмурици по вратата. Ескортът ѝ беше долу на площада: десет гвардейци на Ланистър и сир Борос Блънт. „Само да чуят и ще дойдат да ме освободят, и ще замъкнем Върховния врабец в Червената цитадела във вериги“.

Пищеше, риташе и виеше, докато не прегракна. Никой не ѝ отвърна. Никой не дойде да я спаси. В килията стана още по-тъмно. И по-студено. Церсей започна да трепери. „Как могат да ме оставят така, без огън дори? Аз съм кралицата им“. Съжали, че бе разкъсала ризата, която ѝ бяха дали. На сламеника в ъгъла имаше одеяло, изтъркано и тънко, от кафява вълна. Беше грубо и дращеше, но нямаше нищо друго. Церсей се сви под него, за да спре да трепери, и скоро потъна в изтощителен сън.

Събуди я нечия тежка ръка – разтърсваше рамото ѝ. В килията беше черно като катран. Някаква грамадна грозна жена бе коленичила над нея, държеше свещ в другата си ръка.

– Коя си ти? – попита кралицата. – Да ме освободиш ли си дошла?

– Аз съм септа Унела. Дойдох да чуя изповедта ти за убийствата и прелюбодеянията, които си извършила.

Церсей избута ръката ѝ.

– Главата ще ти взема. Да не си дръзнала да ме докоснеш. Махни се. Жената стана.

– Ваше величество. Ще се върна след час. Може би тогава ще сте готова за изповед.

Час, и час, и час, и час. Най-дългата нощ в живота на Церсей Ланистър освен нощта на сватбата на Джофри. Гърлото ѝ беше толкова раздрано от викане, че едва можеше да преглътне. В килията стана смразяващо студено. Беше счупила нощното гърне, тъй че трябваше да клекне в ъгъла и да гледа как вадичката пълзи по пода. Всеки път щом затвореше очи, Унела отново надвисваше над нея и я питаше дали иска да признае греховете си.

Денят не донесе облекчение. Когато слънцето изгря, септа Моел ѝ донесе купа с някаква водниста сива овесена каша. Церсей я запокити в главата ѝ. Виж, когато ѝ донесоха нова кана с вода, беше толкова прежадняла, че нямаше избор, освен да пие. Когато ѝ донесоха друга риза, сива, тънка и воняща на плесен, я навлече върху голото си тяло. А вечерта, когато Моел отново се появи, изяде хляба и рибата и поиска вино. Вино не се появи, само септа Унела, на ежечасната си визита да попита дали кралицата е готова за изповед.

„Какво може да се е случило?“ зачуди се Церсей, щом тънката резка небе зад прозореца отново започна да потъмнява. „Защо никой не идва да ме измъкне оттук?“ Не можеше да повярва, че Черните котлета ще изоставят брат си. Какво правеше съветът? „Страхливци и предатели. Щом изляза оттук, всичките ще ги обезглавя и ще намеря по-добри“.

На три пъти чу далечни викове, понесли се над площада, но тълпата викаше името на Марджери, не нейното.

На разсъмване – тъкмо облизваше последните капки от кашата по дъното на купата – вратата на килията неочаквано се отвори и влезе лорд Кибърн. Церсей едва се съдържа да не се хвърли в прегръдката му.

– Кибърн – прошепна. – О, богове, толкова се радвам, че дойде. Изведи ме оттук.

– Не мога. Ще бъдете съдена пред свещен съд от седмина за убийство, измена и прелюбодеяние.

Церсей беше толкова изтощена, че в първия момент не го разбра.

– Томен. Кажете ми за моя син. Още ли е крал?

– Да, ваше величество. Добре е и е в пълна безопасност зад стените

на Стегата на Мегор, под защитата на Кралската гвардия. Но е самотен. Уплашен. Пита за вас и за малката си кралица. Засега никой не му е казал за вашите... вашите...

– ...затруднения? А Марджери?

– Тя също ще бъде съдена, от същия съд, който ще води вашето дело. Предадох Синия бард на Върховния септон, както заповяда ваше величество. Сега той е тук, някъде под нас. Слухарите ми казват, че го бият с камшик, но засега продължава да пее същата сладка песен, която го научихме.

„Същата сладка песен“. Умът ѝ беше толкова замъглен, че искаше да заспи. „Уат, той се казва Уат“. Ако боговете бяха добри, Уат можеше да издъхне под бича и на Марджери нямаше да ѝ остане никой, който да опровергае свидетелството му.

– Къде са рицарите ми? Сир Осфрид... Върховният септон е решен да убие брат му Озни, златните плащове трябва да...

– Осфрид Черно котле вече не командва Градската стража. Кралят го отстрани от служба и постави на негово място капитана на Драконовата порта, някой си Хъмфри Води.

Церсей беше толкова уморена, че всичко това ѝ звучеше безсмислено.

– Защо ще го прави Томен?

– Момчето не е виновно. Щом съветът му поднесе декрет, то го подписва и удря печата.

– *Моят* съвет... кой? Кой го прави това? Не си ти, нали?

– Уви, аз бях отстранен от съвета, макар че засега ми позволяват да продължа работата си със слухарите на евнуха. Кралството се управлява от сир Харис Суифт и Великия майстер Пицел. Изпратили са гарван до Скалата на Кастърли, канят чичо ви да се върне в двора и да поеме регентството. Ако е решил да приеме, ще е по-добре да побърза. Мейс Тирел е изоставил обсадата на Бурен край и е тръгнал към града с войската си, а Рандил Тарли, както съобщават, също е на път от Девиче езеро.

– Лорд Мериуедър съгласил ли се е с това?

– Мериуедър се е оттеглил от поста си и е избягал в Дългата маса с жена си, която първа донесе вестта за... обвиненията... срещу ваше величество.

– Пуснали са Таена. – Беше най-хубавото нещо, което чу, откакто Върховният септон ѝ каза „не“. Таена не можеше да я е уличила. – А лорд Води? Неговите кораби... ако свали екипажите на брега, би трябвало да има достатъчно хора за...

– Щом вестта за сегашните неприятности на ваше величество стигна до реката, лорд Води вдигна платна и отведе флотата в морето. Сир Харис се опасява, че е решил да се присъедини към лорд Станис. Пицел е убеден, че е отплавал към Стъпалата, за да се заеме с пиратство.

– Всичките ми хубави дромони. – Церсей почти се изсмя. – Милорд баща ми често казваше, че копелетата са измамници по рождение. Защо не го послушах. – Потръпна. – С мен е свършено, Кибърн.

– Не. – Той хвана ръката ѝ. – Има надежда. Ваше величество има правото да докаже невинността си с двубой. Кралице, вашият защитник стои в готовност. Няма мъж във всичките Седем кралства, който може да се надява, че ще му устои. Само да ми заповядате...

Този път вече се разсмя. Беше смешно, ужасно смешно, *отвратително* смешно.

– Боговете си правят шеги с всичките ни надежди и планове. Имам си поборник, когото никой мъж не може да надвие, но ми е забранено да го използвам. Аз съм *кралицата*, Кибърн. Моята чест може да бъде защитена само от Заклет брат на Кралската гвардия.

– Разбирам. – Усмивката на Кибърн угасна. – Ваше величество, объркан съм. Не знам какво да ви посъветвам...

Въпреки цялото си изтощение и страх кралицата разбираше, че не може да повери съдбата си на съд от врабци. Нито можеше да разчита на помощта на сир Кеван след думите, които си бяха разменили при последната си среща. „Ще трябва да е съд чрез двубой“.

– Кибърн, заради любовта, която храниш към мен, моля те, изпрати писмо от мое име. Гарван, ако можеш. Ако не, ездач. Трябва да го изпратиш до Речен пад, на брат ми. Кажете му какво се е случило и напиши... напиши...

– Да, ваше величество?

Тя облиза устни, трепереше.

– Напиши: Ела веднага. Помогни ми. Спаси ме. Имам нужда от теб, тъй както имах нужда преди. Обичам те. Обичам те. Обичам те. *Ела веднага!*

– Както заповядате. „Обичам те“ три пъти?

– Три. Той ще дойде. Ще дойде. Трябва да дойде. Джайм е единствената ми надежда.

– Кралице – промълви Кибърн, – да не би да сте... забравили? Сир Джайм няма десница за меча. Ако той ви защитава и загуби...

„Ще напуснем този свят заедно, както някога дойдохме в него“.

– Няма да загуби. Не и Джайм. Не и когато залогът е моят живот.

Новият лорд на Речен пад беше толкова гневен, че чак се тресеше.

ДЖАЙМ

– Измамени сме. Този ни излъга! – От устните му се разхвърча розова слюнка, щом изпъна пръст към Едмур Тъли. – Главата ще му взема! Аз управлявам Речен пад според декрета на самия крал и...

– Емон – каза жена му, – Лорд командващият знае за кралския декрет. Сир Едмур знае за кралския декрет. Дори конярчетата знаят за кралския декрет.

– Аз съм лордът и ще му взема главата!

– За какво престъпление? – Колкото и слаб да беше, Едмур все пак изглеждаше по-достоеен за лорд от Емон Фрей. Беше облечен в подплатен жакет от червена вълна, с извезана на гърдите скачаща пъстърва. Ботушите му бяха черни, бричовите сини. Кестенявата му коса беше измита и подстригана, рижата брада – спретнато подрязана. – Направих всичко, което поискахте от мен.

– О? – Джайм Ланистър не беше спал, откакто Речен пад отвори портите си, и главата му пулсираше. – Не помня да съм искал от вас да пуснете сир Бриндън да избяга.

– Поискахте да предам замъка, не чичо ми. Аз ли съм виновен, че хората ви са го пуснали да се промъкне през обсадните ви линии?

На Джайм не му беше до шеги.

– Къде е той? – Не скри раздражението си. Мъжете му три пъти бяха претърсили Речен пад, но Бриндън Тъли го нямаше никакъв.

– Изобщо не ми каза къде смята да замине.

– Изобщо не сте го попитали. Как е излязъл?

– Рибите плуват. Дори черните. – Едмур се усмихна.

На Джайм ужасно му се искаше да го удари през устата със златната си ръка. Няколко счупени зъба щяха да сложат край на усмивките му. За човек, на когото предстоеше да изкара остатък от живота си като затворник, Едмур беше прекалено самодоволен.

– Под Скалата на Кастърли имаме тъмници, в които не можеш да се обърнеш, нито да седнеш или да се пресегнеш до ходилата си, когато плъховете започнат да ти гризат пръстите. Няма ли да благоволите да премислите отговора си?

Усмивката на лорд Едмур повехна.

– Дадохте ми дума, че ще се отнасяте с мен достойно, както се полага на ранга ми.

– Точно така – отвърна Джайм. – Но и по-благородни рицари от вас са умирали с хленч в онези тъмници, а и много знатни лордове. Дори един-двама крале, доколкото помня от историята. Жена ви може да получи някоя до вашата, ако желаете. Не бих искал да ви разделяме.

– Наистина преплува – навъсено каза Едмур. Имаше същите сини очи като сестра си Кейтлин и Джайм видя в тях същата омраза, каквато бе видял веднъж в нейните. – Вдигнахме портикула за Водната порта. Не целия, само три стъпки някъде. Достатъчно, за да остане празнина под водата, макар портата да изглеждаше затворена. Чичо ми е добър плувец. След като се стъмни, се гмурна под шиповете.

„И се е измъкнал“. Безлунна нощ, уморени постове, черна риба в черна река, плуваща тихо по течението. Дори някой да бе чул плясък, сигурно бе решил, че е риба. Едмур беше изчакал почти целия ден, преди да смъкне вълчището на Старките в знак, че се предава. В бъркотията около предаването на замъка Джайм бе уведомен, че Черната риба не е между пленниците, чак на другата сутрин.

Отиде до прозореца и се загледа над реката. Беше ясен есенен ден, слънцето блестеше над водата. „Черната риба може вече да е на десети-на левги надолу по течението“.

– Трябва да го намерите – настоя Емон Фрей.

– Ще го намерим. – Джайм го каза с увереност, каквато не изпитваше. Сир Адам Марбранд водеше търсенето по южния бряг на реката, сир Дермот от Дъждовен лес – по северния. Беше помислил дали да не включи и речните лордове, но Ванс, Пайпър и цялата им пасмина по-скоро щяха да помогнат на Черната риба да избяга, отколкото да му сложат прангите. Общо взето не беше обнадежден. – Може да ни се измъкне временно, но рано или късно все ще се покаже.

– Ами ако се опита да си върне замъка?

– Имате гарнизон от двеста души. – Гарнизонът наистина беше доста голям, но лорд Емон беше в неблагоприятно положение. Поне нямаше да се затрудни с изхранването им: Черната риба беше оставил Речен пад добре снабден, точно както бе заявил. – След като сир Бриндън си е направил труда да ни напусне, съмнявам се, че ще се промъква обратно. – „Освен ако не доведе банда разбойници“. Не се съмняваше, че Черната риба е решен да продължи да се бие.

– Това е твое владение – каза лейди Джена на съпруга си. – Твоя работа е да го държиш. Ако не можеш, запали го и бягай в Скалата.

Лорд Емон потърка уста. Ръката му стана червена и лепкава от горчивеца.

– Точно така. Речен пад е мой и никой не може да ми го отнеме. – Изгледа за стотен път подозрително Едмур Тъли, после лейди Джена го изведе.

– Има ли още нещо, което смятате да ми кажете? – попита Джайм, щом двамата с Едмур останаха сами.

– Това е стаята на баща ми – отвърна Тъли. – Той управляваше Речните земи оттук, мъдро и добре. Обичаше да седи до прозореца. Щом вдигнеш глава от работата си, можеше да гледа реката. Когато очите му се уморяха, караше Кет да му чете. Двамата с Кутрето веднъж построихме замък от дървени кубчета ей там, до вратата. Никога няма да разбереш колко ми прилява, като те виждам в тази стая, Кралеубиецо. Никога няма да разбереш колко те презирам.

За това грешеше.

– Бил съм презиран от по-добри мъже от тебе, Едмур. – Джайм повика стражата. – Отведете негово благородие в кулата и се погрижете за храната му.

Лордът на Речен пад излезе мълчаливо. На другия ден щеше да тръгне на запад. Сир Форли Престър щеше да командва ескорта му: сто мъже, включително двайсет рицари. „По-добре да ги удвоя. Лорд Берик може да се опита да освободи Едмур, преди да стигнат Златния зъб“. Джайм не искаше за трети път да пленява Тъли.

Върна се на стола на Хостър Тъли, издърпа картата на Тризъбеца и я оглади със златната си длан. „Къде бих отишъл, ако бях Черната риба?“

– Ваше благородие? – Стражът застана на отворената врата. – Лейди Уестърлинг и дъщеря ѝ са отвън, както заповядахте.

Джайм избута картата настрана.

– Доведете ги.

„Добре, че поне момичето не изчезна“. Джейни Уестърлинг беше кралицата на Роб Старк, момичето, което му струваше всичко. С вълк в корема си можеше да се окаже по-опасна и от Черната риба.

Не изглеждаше опасна. Беше тънко и жилаво момиче, на не повече от петнайсет-шестнайсет години, по-скоро непохватно, отколкото изящно. Имаше тесни бедра, гърди не по-големи от ябълки, лешникови къдрици и меки кафяви очи на кошута. „Достатъчно хубава като за дете, но не и момиче, заради което да изгубиш кралство“, реши Джайм. Лицето ѝ беше пълничко, а на челото имаше драскотина, полускрита под кичур кафява коса.

– Какво е станало? – попита той.

Момичето извърна глава.

– Нищо й няма – увери го майка й, жена със строго лице и рокля от зелено кадифе. На дългата й шия висеше наниз от златни раковини. – Не искаше да ми даде коронката, която й даде бунтовникът, а когато посегнах да я взема, това упорито дете се сбори с мен.

– Беше си моя – изхлипа Джейни. – Нямаше право. Роб я направи за мен. Аз го обичах!

Майка й понечи да я зашлеви, но Джейм пристъпи между двете и я спря.

– Седнете, и двете. – Момичето се сви в стола си като уплашено животинче, но майка й седна сковано, с вдигната глава. – Ще желаете ли вино?

Момичето не отвърна.

– Не, благодаря – каза майка й.

– Както желаете. – Джейм се обърна към дъщерята. – Съжалявам за загубата ви. Момчето имаше кураж, признавам му го. Трябва обаче да ви задам един въпрос. Носите ли дете от него, милейди?

Джейни скочи от стола и побягна към вратата, но стражът я хвана за ръката.

– Не носи – отвърна лейди Сибел, докато дъщеря й се мъчеше да се отскубне. – Погрижих се за това, както ми заповяда лорд баща ви.

Джейм кимна. Тивин Ланистър не беше човек, който ще пренебрегне такива подробности.

– Пуснете момичето. Засега приключих с нея. – И докато Джейни излизаше разхлипана, се обърна към майка й. – Домът Уестърлинг има прошката си, а брат ви Ролф е лорд на Кастамийр. Какво друго очаквате от нас?

– Лорд баща ви обеща достойни бракове за Джейни и по-малката й сестра. Лордове или наследници, закле ми се, не по-малки синове, нито домашни рицари.

„Лордове или наследници. Естествено“. Уестърлинг бяха стар и горд дом, но самата лейди Сибел беше по род от Спайсър, с потекло на надскочили положението си търговци. Баба й беше някаква полупобъркана вещица от Изтока, доколкото помнеше. А Уестърлинг бяха обеднели. По-млади синове бе най-доброто, на което можеха да се надяват дъщерите на Сибел Спайсър при обичайния ход на нещата, но едно хубаво гърне с ланистърско злато щеше да направи дори вдовица на мъртъв бунтовник привлекателна за доста лордове.

– Ще получите браковете си – каза Джейм, – но Джейни трябва да

изчака още две години, преди отново да се омъжи. – Ако момичето вземеше скоро друг съпруг и заченеше от него, щяха да плъзнат слухове, че бащата е Младият вълк.

– Имам и двама сина също така – припомни му лейди Уестърлинг. – Ролам е с мен, но Рейнард беше рицар и отиде с бунтовниците на Близнаците. Ако знаех какво има да става там, изобщо нямаше да му го позволя. – В гласа ѝ се долови упрек. – Рейнард изобщо не знаеше за... споразумението с лорд баща ви. Може да е пленник в Близнаците.

„Или може да е мъртъв“. Уолдър Фрей също едва ли знаеше за споразумението.

– Ще проуча. Ако сир Рейналд все още е пленник, може да ви го откупим.

– Спомена се също така и за негов брак. Жена от Скалата на Касърли. Лорд баща ви каза, че ще го уреди.

„Дори от гроба ръката на лорд Тивин ни движи всички“.

– Знам. Джой е незаконната дъщеря на покойния ми чичо Герион. Може да се уреди годеж, стига това да е желанието ви, но бракът трябва да изчака. Джой е само на девет.

– *Незаконна* дъщеря? – Лейди Сибел все едно беше захапала лимон. – Искате един Уестърлинг да се ожени за *копелдачка*?

– Точно толкова, колкото искам Джой да се ожени за сина на изменница. Тя заслужава по-добро. – Джайм с радост щеше да удуши жената пред себе си с наниза от раковини. Джой беше сладко дете, макар и самотно; баща ѝ беше любимият чичо на Джайм. – Дъщеря ви струва десет пъти повече от вас, милейди. Утре ще заминете е Едмур и сир Форли. Дотогава гледайте да не ми се мяркате пред очите. – Викна на стражата и лейди Сибел излезе, стиснала устни. Джайм се зачуди колко ли знае лорд Гавен за кроежите на жена си, „Колко ли знаем изобщо мъжете?“

Едмур и Уестърлинг тръгнаха на път с четиристотин мъже – Джайм още веднъж удвои ескорта в последния момент. Поязди няколко мили с тях, за да поговори със сир Форли Престър. Макар сир Форли да носеше бича глава на връхното си палто и рога на шлема си, у него нямаше нищо биче. Беше нисък, слаб, съсипан от живота мъж. С острия нос, плешивото теме и прошарената си кафява брада приличаше повече на ханджия, отколкото на рицар.

– Не знам къде е Черната риба – напомни му Джайм. – Но ако може да измъкне Едмур, ще го направи.

– Няма да го позволя, милорд. – Като повечето ханджии, сир Форли

не беше глупак. – Съгледвачи и лека конница ще оглеждат пътя ни, но-щем ще укрепваме лагера. Подбрал съм десет души да стоят с Тъли ден и нощ, най-добрите ми стрелци. Ако се отдалечи и на стъпка от пътя, ще го направят на таралеж.

– Добре. – Джайм държеше Тили да стигне до Скалата на Кастърли жив и невредим, но по-добре мъртъв, отколкото избягал. – Не е зле да държиш по няколко стрелци и около дъщерята на лорд Уестърлинг.

Сир Форли се стъписа.

– Момичето на Гавен? Тя е...

– Тя е вдовицата на Младия вълк. И два пъти по-опасна от Едмур, ако ни я измъкнат.

– Както кажете, милорд. Ще я пазим.

Наложи се да мине покрай Уестърлинг, когато подкара в тръс покрай колоната назад към Речен пад. Лорд Гавен му кимна навъсено, но лейди Сибел погледна през него с очи като ледени късове. Джейни изобщо не го видя: яздеше с наведени очи, свита под наметалото си. Финото ѝ облекло под тежките му гънки беше разкъсано. „Сама си е разкъсала дрехите в знак на траур – помисли Джайм. – Това едва ли е зарадвало майка ѝ.“ Зачуди се дали Церсей ще разкъса роклята си, ако някой ден чуе, че е мъртъв.

Не тръгна направо към замъка, а прекоси отново Повален камък, за да повика Едвин Фрей и да обсъди размяната на пленниците на дядо му. Фрей бяха започнали да се пръскат часове след предаването на Речен пад – знаменосците и волниците на лорд Уолдър вдигаха шатрите си и тръгваха по домовете си. Останалите Фрей също си тръгваха, но Едвин и незаконният му чичо още бяха тук.

Бяха се навели над една карта и спореха разгорещено, но спряха, щом Джайм влезе.

– Лорд-командире – каза с хладна учтивост Реки, а Едвин изломоти:

– Кръвта на баща ми е на ръцете ви, сир.

Джайм се стъписа.

– Как така?

– Вие го отпратихте към дома, нали? „Все някой трябваше да го направи“.

– Нещо лошо ли е сполетяло сир Риман?

– Обесен е. С всичките си хора – каза Уолдър Реки. – Разбойниците са ги хванали на две левги източно от Тържището.

– Дондарион?

– Той или Торос, или онази – лейди Каменно сърце.

Джайм се намръщи. Риман Фрей беше глупак, страхливец и пияница и на никого нямаше да липсва особено, най-малкото на родствениците си. Доколкото сухите очи на Едвин говореха нещо, дори синовете му нямаше да скърбят дълго. „Все пак... тези разбойници стават дръзки, след като са посмели да обесят наследника на лорд Уолдър на по-малко от ден езда от Близнаците“.

– Колко души водеше със себе си сир Риман?

– Трина рицари и дузина ратници – каза Реки. – Все едно са знаели, че се връща към Близнаците с малък ескорт.

Устата на Едвин се изкриви.

– Обзалагам се, че брат ми е замесен в това. Той допусна разбойниците да избягат, след като убиха Мерет и Петир. След като баща ни е мъртъв, между Черния Уолдър и Близнаците оставам само аз.

– Нямах доказателство за това – каза Уолдър Реки.

– Не ми трябва доказателство. Познавам брат си.

– Брат ти е в Морски страж – настоя Реки. – Как може да е знаел, че сир Риман се връща в Близнаците?

– Някой му е казал – отвърна с горчивина Едвин. – Имал е шпиони в лагера, можеш да си сигурен.

„А ти имаш свои в Морски страж“. Джайм знаеше, че враждата между Едвин и Уолдър Черния е дълбока, но пет пари не даваше кой от тях ще наследи прадядо им като лорд на Брода.

– Ако ме извините, че прекъсвам скръбта ви – каза той сухо, – имаме да обсъждаме други въпроси. Щом се върнете в Близнаците, моля, уведомете лорд Уолдър, че крал Томен иска от него всички пленници, които сте взели на Червената сватба.

Сир Уолдър се намръщи.

– Тези пленници имат висока цена, сир.

– Негово величество нямаше да ги иска, ако цената им беше ниска.

Фрей и Реки се спогледаха и Едвин каза:

– Милорд дядо ми ще очаква овъзмездяване за тези пленници. „Ще го получи, когато ми порасне нова ръка“, помисли Джайм.

– Всички имаме очаквания. Кажете ми, сир Рейналд Уестърлинг между пленниците ли е?

– Рицарят на морските раковини? – Едвин се изсмя. – Него ще го намерите да храни рибите на дъното на Зелена вилка.

– Беше в двора, когато хората ни дойдоха да убият вълчището – обясни Уолдър Реки. – Уейлън му поиска меча и той го даде кротко, но

когато стрелците удариха с арбалетите по вълка, грабна брадвата на Уейлън и скъса мрежата, която бяха хвърлили върху звяра. Улучиха го със стрела в рамото и с още една в корема, но успя да стигне до дървения мост и да се хвърли в реката.

– Остави диря от кръв по стъпалата – каза Едвин.

– Намерихте ли трупа му?

– Хиляда трупа намерихме. Като изкарат няколко дни в реката, всички си приличат.

– Чувал съм същото и за обесените – подхвърли Джайм, преди да излезе.

На другата сутрин от лагера на Фрей не беше останало почти нищо освен мухи, конска тор и бесилката на сир Риман – издигаше се самотна до Повален камък. Братовчед му Давен поиска да разбере какво ще се прави с нея, както и с обсадните машини, които бе построил, овни, кули и trebuшети. Предложи да довлекат всичко до Гарваново дърво и да го използват там. Джайм му каза да запали всичко, като почне с бесилката.

– С лорд Титос смятам да се справя лично. Няма да ми трябва обсадна кула.

Давен се ухили.

– Двубой ли, братовчед? Не изглежда честно, Титос е побелял старец.

„Поболял старец с две ръце“.

Вечерта със сир Илин се биха три часа. Този път беше добре. Ако беше наистина, Пейн щеше да го убие само два пъти. Пет-шест беше по-обичайното, а понякога ставаше и по-лошо.

– Ако продължа така още година, ще съм добър като Пек – заяви Джайм, а сир Илин отвърна с грак да покаже, че му е смешно. – Хайде да пийнем от хубавото червено вино на Хостър Тъли.

Виното се бе превърнало в част от нощния им ритуал. Сир Илин беше идеалната компания за пиене. Не прекъсваше, не възразяваше, не се оплакваше, не молеше за услуги и не разказваше дълги безсмислени истории. Само пиеше и слушаше.

– Би трябвало да отрежа езиците на всичките си приятели – каза Джайм, докато пълнеше чашите, – а и на роднините ми също. Безмълвна Церсей ще е още по-сладка. Макар че ще ми липсва езикът ѝ, когато се целуваме. – Отпи. Виното бе тъмночервено, сладко и тежко. Стопляше го. – Не помня кога започнахме да се целуваме. Отначало беше невинно. После вече не. – Остави чашата. – Тирион веднъж ми каза, че повечето курви не искат да се целуват. Ще те наебат до скъсване, така каза, но

няма да те целунат. Как мислиш, сестра ми целува ли Черно котле?

Сир Илин не отговори.

– Не смятам, че е редно да убия свой Заклет брат. Трябва просто да го скопя и да го пратя на Вала. Това са направили с Лукамор Похотливия. Сир Озмунд, разбира се, няма да приеме леко скопяването. А и братята му трябва да се вземат предвид. Братята може да са опасни. След като Егон Недостойния осъдил на смърт сир Терънс Тойн затова, че спал с метресата му, братята на Тойн направили всичко, за да го убият. „Всичкото“ им не било кой знае колко добро, благодарение на Драконовия рицар, но не е минало без опит. Пише го в Бялата книга. Всичко е написано там – освен какво да права с Церсей.

Сир Илин прокара пръст по гърлото си.

– Не. Томен изгуби брат си и мъжа, когото смяташе за свой баща. Ако убия и майка му, ще ме намрази... а и сладката му съпруга ще намери начин да обърне омразата в изгода на Планински рай.

Сир Илин се усмихна по начин, който не допадна на Джайм. „Грозна усмивка. Грозна душа“.

– Много говориш.

На другия ден сир Дермот от Дъждовен лес се върна в замъка с празни ръце. Когато Джайм го попита какво е намерил, отвърна:

– Вълци. Стотици. – Беше загубил двама часови заради тях. Вълците дошли в тъмното и ги разкъсали. – Въоръжени мъже в броня, но зверовете нямат страх от тях. Преди да издъхне, Джейт каза, че глутницата я водела вълчица с чудовишна големина. Вълчище, ако му чуете приказките. Вълците и между коневръзите нахълтаха. Убиха любимия ми жребец проклетите гадове.

– Кръг огньовете около лагера е можел да ги задържи – каза Джайм и се зачуди. Възможно ли беше вълчището на сир Дермот да е същият звяр, който бе нападнал Джофри при кръстопътя?

Вълци или не, сир Дермот взе свежи коне и още хора и на другата заран тръгна отново да търси Бриндън Тъли. Същия следобед лордовете на Тризъбеца дойдоха при Джайм да го помолят за разрешение да се върнат по земите си. Даде им го. Лорд Пайпър поиска да научи за сина си Марк.

– Всички пленници ще бъдат върнати срещу откуп – обеща Джайм. Речните лордове си тръгнаха, но лорд Карил Ванс се задържа.

– Лорд Джайм, трябва да идете до Гарваново дърво. Докато Джонос е при портите му, Титос изобщо няма да се предаде, но знам, че пред вас ще склони глава.

Джайм му благодари за съвета.

Силния глиган искаше да се върне в Дари, както бе обещал, и да се бие с разбойниците.

– Обходихме половината проклето кралство, и за какво? За да може Едмур Тъли да се напикае в бричовете си? Няма да има песен за това. Искам да се *бия*. Искам Хрътката, Джайм. Него или Пограничния лорд.

– Главата на Хрътката е твоя, ако можеш да я вземеш – каза му Джайм, – но Берик Дондарион трябва да бъде заловен жив и да бъде отведен в Кралски чертог. Хиляда души трябва да го видят как умира, иначе няма да остане умрял. – Силния глиган изръмжа, но се съгласи. На другия ден си тръгна със своя скуайър и ратниците си, и с Джон Бетли Безбрадия, който беше решил, че гонитбата на разбойници е за предпочитане пред това да се върне при нежната си съпруга. Разправяха, че била по-брадата от него.

Джайм все още имаше да се оправя с цял гарнизон. До един се бяха заклели, че нищо не знаят за плановете на сир Бриндън, нито къде може да е отишъл.

– Лъжат – настоя Емон Фрей, но Джайм не мислеше така.

– Ако не споделяте плановете си с никого, никой няма да ви измени – изтъкна той. Лейди Джена подхвърли няколко души да бъдат подложени на разпит. Той отказа. – Дадох думата си на Едмур, че ако се предаде, гарнизонът му може да си замине невредим.

– Много благородно от твоя страна – каза леля му, – но тук е нужна сила, не кавалерство.

„Питай Едмур за благородството ми – помисли Джайм. – Попитай го за катапулта“. Кой знае защо, не смяташе, че майстерите ще го сбъркат с принц Емон Драконовия рицар, когато прочетяха историите му. Все пак се чувстваше странно доволен. Войната почти беше спечелена. Драконов камък беше паднал, не се съмняваше, че и Бурен край скоро ще го последва, а Станис да си стои на Вала. Северняците нямаше да го заобичат повече от бурните лордове. Ако не го унищожеше Рууз Болтън, щеше да го направи зимата.

А той беше свършил работата си тук в Речен пад, без на практика да вдигне оръжие срещу Старките или Тъли. Само да намереше и Черната риба, щеше да може да се върне в Кралски чертог, където му беше мястото. „Мястото ми е с моя крал. С моя син“. Томен щеше ли да иска да научи това? Истината можеше да струва трона на момчето. „Какво би предпочел, трон или баща, момчето ми?“ Момчето, разбира се, можеше дори да не му повярва. Церсей щеше да каже, че е лъжа. „Сладката ми

сестричка, измамницата“. Трябваше да измисли някакъв начин да го изтръгне от прегръдките ѝ, преди да се е превърнал в поредния Джофри. А междувременно трябваше да му намери и нов съвет. „Ако може Церсей да бъде отстранена, сир Кеван току-виж се съгласи да е Ръка на Томен“. Ако не – какво пък, в Седемте кралства не липсваха способни мъже. Форли Престър можеше да се окаже добър избор или Роланд Крейкхол. Ако се окажеше, че се налага да не е западняк, за да са доволни Тирел, винаги можеше да се разчита на Метис Роуан... или дори на Петир Белиш. Кутрето беше колкото симпатичен, толкова и умен, но с твърде ниско потекло, за да застраши някой от големите лордове. „Съвършената Ръка“.

Гарнизонът на Тъли си тръгна на другата сутрин, без броня и оръжие. На всеки бе разрешено да вземе храна за три дни и дрехите на гърба си, след като положи тържествена клетва, че никога няма да вдигне оръжие срещу лорд Емон или дома Ланистър.

– Ако имаш късмет, по един на десет може и да спази клетвата – каза лейди Джена.

– Добре. Предпочитам да се разправам с девет души вместо с десет. Десетият може да е този, който да ме убие.

– Другите девет могат да те убият също толкова бързо.

– По-добре, отколкото да умра в леглото. – „Или в нужника“. Двама души решиха да не тръгват с другите. Сир Дезмънд Грел, старият учител по оръжие на лорд Хостър, предпочете да облече черното. Същото избра и сир Робин Ригър, капитанът на гвардията на Речен пад.

– Този замък беше домът ми четиридесет години – заяви Грел. – Казвате, че съм свободен да си ида, но къде? Много съм стар и дебел, за да стане от мен странстващ рицар. Но мъжете винаги са добре дошли на Вала.

– Както желаете – отвърна Джайм, макар да беше досадно. Разреши да си запазят оръжието и бронята и назначи дузина от хората на Грегър Клегейн да ескортират двамата до Девиче езеро. Командата повери на Рафорд, онзи, когото наричаха Сладура.

– Погрижете се пленниците да стигнат невредими в Девиче езеро – каза му Джайм, – или онова, което сир Грегър направи с Козела, ще се окаже весела шегичка в сравнение с това, което аз ще направя с вас.

Минаха още няколко дни. Лорд Емон събра на двора всички в Речен пад, хората на лорд Едмур, както и своите, и им говори близо три часа какво очаквал от тях, след като вече той е техният лорд и господар. От време на време размахваше свитъка си, а конярчетата и слугинчетата

слушаха умърлушени и смълчани под лекия дъжд.

Певецът също слушаше, онзи, когото Джайм беше взел от сир Риман Фрей – стоеше на сушина на прага на една отворена врата.

– Негово благородие е трябвало да се роди певец – каза той. – Тази реч е по-дълга от маршова балада, а май не спря дори да си поеме дъх.

Джайм се засмя.

– На лорд Емон дъх не му трябва, докато може да дъвче. Ще направиш ли песен от това?

– Смешна. Ще я нарека „Да говориш с риба“.

– Само не я пей пред лея ми. – Джайм не му беше обръщал много внимание досега. Беше дребен човек, облечен в опърпани зелени бричове и изтъркана туника в по-светъл оттенък на зеленото, с кафяви кожени кръпки. Носът му беше дълъг и остър, усмивката – широка. Кафявата му коса падаше до яката, сплъстена и немита. „На петдесет някъде трябва да е. Странстващ арфист, похабен от живота“. – Не беше ли човек на сир Риман, когато те намерих?

– Само за две седмици.

– Очаквах, че си заминал с Фрей.

– Този нали е Фрей – отвърна певецът и кимна към лорд Емон. – А пък този замък изглежда хубаво топло местенце да изкара човек зимата. Уат Бялата усмивка замина със сир Форли и рекох да видя дали не мога да си спечеля мястото му. Уат има висок и сладък глас, за какъвто повечето от нас не можем и да се надяваме. Но аз знам два пъти повече мръсни песни от него. Да ме прощава милорд.

– Би трябвало да се уредиш чудесно с лея ми – каза Джайм. – Щом се надяваш да презимуваш тук, гледай да спечелиш благоволенieto на лейди Джена. Тя е важната.

– Не сте ли вие?

– Моето място е с краля. Няма да се задържа дълго тук.

– Съжалявам, че го чувам, милорд. Знам по-добри песни от „Дъждовете на Кастамийр“. Мога да ви изсвирия... о, какво ли не.

– Някой друг път. Как ти е името?

– Том от Седем потока, с ваше позволение. – Певецът почтително свали меката си шапка. – Но повечето ми викат Том Седмака.

– Сладко да пееш, Седмак.

Същата нощ Джайм сънува, че пак е във Великата септа на Белор и пак стои на бдение над трупа на баща си. Септата беше тиха и тъмна. Някаква жена се появи от сенките и бавно тръгна към саркофага.

– Сестро?

Но не беше Церсей. Беше цялата в сиво, сестра на мълчанието. Качулка и було скриваха лицето ѝ, но той виждаше свещите, греещи в кланденците на очите ѝ.

– Сестро – промълви Джайм, – какво ще искаш от мен? – Последната му дума отекна из септата, *меннинниннинниннинниннин*.

– Не съм твоята сестра, Джайм. – Тя вдигна бялата си мека длан и избута качулката назад. – Забравил ли си ме?

„Мога ли да забравя човек, когото изобщо не съм познавал?“ Думите заседнаха в гърлото му. *Познаваше я*, но беше толкова отдавна...

– И своя лорд баща ли ще забравиш? Чудя се дали изобщо си го познавал истински. – Очите ѝ бяха зелени, косата – предено злато. Не можеше да определи възрастта ѝ. *Петнайсет*, помисли си. *Или петдесет*. Тя се изкачи по стъпалата и застана над саркофага. – Той не понасяше да му се смеят. Това мразеше най-много.

– Коя си ти? – Трябваше да го чуе от нея.

– Въпросът е *ти* кой си?

– Това е сън.

– Нима? – Тя се усмихна тъжно. – Преброй си ръцете, дете. „Една“. Една ръка, стиснала здраво дръжката на меч. Само една.

– В сънищата си винаги имам две ръце. – Вдигна дясната и зяпна изумен грозния чукан.

– Всички бленуваме неща, които не можем да имаме, Тивин бленуваше синът му да бъде велик рицар, дъщеря му – кралица. Мечтаеше да са толкова силни, храбри и красиви, че никой никога да не може да им се смее.

– Аз съм рицар – отвърна той. – А Церсей е кралица.

По бузата ѝ потече сълза. Жената вдигна отново качулката и му обърна гръб. Джайм извика след нея, но тя вече се отдалечаваше, полата ѝ шепнеше люлчини песни по пода. „Не ме оставяй“, искаше му се да извика, но тя, разбира се, отдавна ги бе оставила.

Събуди се в тъмното разтреперан. Стаята беше студена като лед. Джайм избута завивките със сакатата си ръка. Огънят в камината беше изгаснал, прозорецът бе отворен от вятъра. Той тръгна в мрака да го затвори и босото му ходило стъпи на нещо мокро. Джайм настръхна стъписан. Първата му мисъл беше за кръв, но кръвта нямаше да е толкова студена.

Беше сняг, навял през прозореца.

„Сняг в Речните земи“. Щом тук валеше, като нищо щеше да вали в Ланиспорт и в Кралски чертог. „Зимата настъпва на юг, а половината ни

зърнохранилища са празни“. Всякаква реколта по нивите беше обречена. Нямаше да има повече сеитба, нямаше надежда за още една жътва. Неволно се зачуди с какво ли ще изхрани баща му кралството, но си спомни, че Тивин Ланистър е мъртъв.

На сутринта снегът беше дълбок до глезените и още по-дълбок в гората на боговете – под дърветата бяха завени преспи. Скуайърите, конярчетата и знатните пажове отново се бяха превърнали в деца в студеното бяло вълшебство и водеха войната си със снежни топки по пътеки и бойници. Джайм чуваше смеховете им. Някога, не толкова отдавна, и той щеше да прави снежни топки с тях, да измеря клатушкащия се из двора Тирион или да пусне някоя в яката на Церсей. „Само че за снежни топки трябват две ръце“.

Някой почука на вратата.

– Виж кой е, Пек.

Беше старият майстер на Речен пад, стискаше писмо в сбръчканата си ръка. Лицето му беше бяло като току-що навалелия сняг.

– Знам – каза Джайм. – Дошъл е бял гарван от Цитаделата. Зимата е дошла.

– Не, милорд. От Кралски чертог. Позволих си волността... не знаех... – Подаде му писмото.

Джайм го прочете на пейката до прозореца, окъпан в светлината на студеното бяло утро. Думите на Кибърн бяха стегнати и кратки. На Церсей – пламенни и страстни. „Ела веднага – пишеше. – Помогни ми. Спаси ме. Имам нужда от теб, тъй както имах нужда преди. Обичам те. Обичам те. Обичам те. Ела веднага!“

Виман беше застинал до вратата и чакаше, а Джайм усети, че и Пек го гледа напрегнато.

– Желает ли милорд да отговори? – попита майстерът след дълго мълчание.

Една снежинка кацна на писмото. Стопи се и мастилото се замъгли. Джайм нави отново свитъка, толкова здраво, колкото позволяваше една ръка, и го подаде на Пек.

– Не. Това го хвърли в огъня.

САМУЕЛ

Най-опасната част от пътуването беше последната. Протоците Редвин гъмжаха от кораби, както ги бяха предупредили в Тирош. След като главната сила на флота на Арбор бе от другата страна на Вестерос, железните бяха опустошили Риамспорт и бяха завзели Лозоград и пристан Морска звезда, за да ги използват като бази за плячкосване на морските товари за Староград.

На три пътя видяха техни кораби. Два обаче бяха далече назад и „Канеленият вятър“ им избяга. Третият се появи към залез-слънце и отрязва пътя им откъм Шепнещ звук. Щом видяха как греблата разпенват до бяло бронзовите води, Коджа Мо прати на кулите стрелците с лъковете им от златно сърце, които можеха да пратят стрела по-далече и поточно дори от дорнския тис. Изчака корабът да се доближи на двеста разтега, преди да даде команда да стрелят. Сам също стреля и този път му се стори, че стрелата му стигна до кораба. Един залп стигаше. Дългият кораб възви на юг да търси по-кротка плячка.

Когато навлязоха а Шепнещ звук, се спускаше тъмносин здрач. Джили стоеше на носа с бебето и зяпаше замъка на скалите.

– Три кули – кала й Сам, – седалището на дома Костейн. – Всечен на фона на вечерните звезди, с факлите, мигащи в прозорците, замъкът бе величествена гледка, но той се натъжи, като го видя. Пътуването им беше почти към края си.

– Колко е висок... – промълви Джили.

– Чакай да видиш Високата кула.

Бебето на Дала започна да плаче и Джили му даде да суче. Усмихна се и го погали по меката кафява коса. „Започнала е да го обича също колкото своето, което остави“, осъзна Сам. Дано боговете да бъдеха добри и към двете деца.

Железните бяха проникнали дори в заслонените води на Шепнещ звук. На заранта, когато „Канеленият вятър“ продължи към Староград, видяха трупове, понесени по морето. По някои тела бяха накацали врали, вдигаха се във въздуха и грачеха сърдити, че корабът безпокои гротескно подутите им салове. По бреговете се появиха изгорени поля и опожарени села, плитчините и пясъчните ивици бяха осеяни с корабни останки. Търговски гемии и рибарски лодки бяха най-често, но видяха и изоставени дълги кораби, и останки от два големи дромона. Единият

беше изгорял до ватерлинията, а другият имаше голяма зейнала дупка в борда – от вражески таран.

– Битка е имало тука – каза Ксондо. – Неотдавна.

– Кой ще е толкова луд да напада толкова близо до Староград? Ксондо посочи един полузатънал в плитчините дълъг кораб. На кърмата висяха останки от знаме, почерняло и опърпано. Сам никога не беше виждал герба на него: червено око с черна зеница под черна желязна корона, поддържана от две врани.

– Чие знаме е това? Ксондо сви рамене.

Следващият ден беше студен и мъглив. Докато „Канеленият вятър“ плъзеше покрай поредното плячкосано рибарско селце, от мъглата се плъзна бойна галера и бавно загреба към тях. „Ловкиня“ бе името, което носеше, зад статуя на стройна девица, облечена в листа и размахала копие. Миг след това от двете ѝ страни се появиха две по-малки галери, като двойка хрътки, газещи по петите на господарката си. За облекчение на Сам вееха знамето на крал Томен с елена и лъва над стъпаловидната бяла кула на Староград с короната ѝ от пламък.

Капитанът на „Ловкинята“ беше висок мъж в пушливо на цвят наметало, общито с ивица червени сатенени пламъци. Докара галерата до тях, вдигна гребла и извика, че се качва на борда. Докато стрелците му с арбалети и лъкометците на Коджа Мо се гледаха напрегнато, той се прехвърли с половин дузина рицари, кимна на Кухуру Мо и поиска да види трюмовете му.

– Моните извинения – каза, след като огледът свърши. – Съжалявам, че честни хора трябва да търпят подобни грубости, но по-добре това, отколкото железните в Староград. Само преди две седмици тия проклети кучи синове плениха в протоците търговски кораб на Тирош. Избили екипажа, облекли дрехите им и си боядисали мустаците и брадите с боите им. Смятали, като влязат през стените, да подпалят пристанището и да отворят някоя порта, докато ние се борим с огъня. Можеше и да стане, но се натъкнаха на „Господарката на кулата“, а старшият им гребец е жена от Тирош. Като видяла всички тия зелени и червени бради, поздравил я на речта на Тирош, но те не знаели как да отвърнат.

Сам го запна стъписано.

– Не може да са мислили да нападнат *Староград!*

Капитанът на „Ловкинята“ го изгледа странно.

– Това не са обикновени пирати. Железните винаги нападат там, където могат. Удрят внезапно от морето, отвличат злато и жени и се махат, но рядко са били повече от един-два бойни кораба и никога повече

от половин дузина. Сега ни нападат стотици техни кораби, тръгват от Щитовите острови и някои скали около Арбор. Взели са Рачешкия залив, Свинския остров и Русалкин палат, а и други свърталища имат – на Конска подкова и Копелешката люлка. Без флотата на лорд Редвин не ни стигат кораби да се счепкаме с тях.

– Но какво прави лорд Хайтауър? – изломоти Сам. – Баща ми винаги казваше, че е богат колкото Ланистърите и може да поведе три пъти повече мечове от всеки знаменосец на Планински рай.

– И повече, ако омете калдъръмите – отвърна капитанът, – но мечовете не стават за нищо пред железните, освен ако мъжете, които ги държат, не знаят да вървят по водата.

– Но Високата кула трябва да направи *нещо*!

– Как не. Лорд Лейтън се е затворил на върха на кулата си с Лудата дева и рови из книгите със заклинания. Може пък да вдигне някоя армия от дълбините, кой знае. Белор строи галери, Гунтор командва залива, Гарт обучава новобранци, а Хъмфри замина за Лис да купи наемници. Ако можем да измъкнем прилична флота от оная курва сестра му, може да почнем да плащаме на железните с тяхната монета. Дотогава най-доброто, което можем да направим, е да пазим залива и да чакаме кучката кралица в Кралски чертог да остави лорд Пакстър да се развихри.

Горчивината в думите на капитана стъписа Сам толкова, колкото и казаното. „Ако Кралски чертог загуби Староград и Арбор, цялото кралство ще се разпадне“, помисли, докато гледаше отдалечаващата се „Ловкиня“ и сестрите ѝ.

Това го накара да се зачуди дали и Рогов хълм не е в опасност. Земите на Тарли се простираха навътре в сушата сред гъсто залесени хълмове, на сто левги североизточно от Староград, далече от брега. Би трябвало да са извън обхвата на железните, при все че лорд баща му се сражаваше някъде из Речните земи и замъкът бе оставен с лека отбрана. Младия вълк несъмнено си бе помислил, че същото е вярно и за Зимен хребет – до нощта, в която Теон Обърниплаща не бе прехвърлил стените му. Сам не можеше да понесе мисълта, че може да е довел Джили и бебето ѝ чак тук само за да ги вкара във вихъра на войната.

Бореше се с тези съмнения през остатъка от пътуването и се чудеше какво да направи. Сигурно можеше да задържи Джили със себе си в Староград. Градските стени бяха много по-здрави от стените на бащиния му замък и имаше хиляди мъже, които да ги бранят, срещу шепата, които лорд Рандил трябваше да е оставил в Рогов хълм, когато бе тръгнал за Планински рай да се отзове на призива на своя сюзерен. Но ако

го направеше, трябваше да я крие някак си. Цитаделата нямаше да позволи новациите ѝ да държат жени или любовници, поне открито. „Освен това, ако остана с Джили много дълго, как изобщо ще намеря сила да я напусна?“ Трябваше да я напусне или да дезертира. „Аз казах думите – напомни си Сам. – Ако дезертирам, ще си изгубя главата, а как ще помогне това на Джили?“

Помисли дали да не помоли Коджа Мо и баща ѝ да отведат дивашкото момиче с тях на Летните острови. Но и това криеше опасности. Щом „Канеленият вятър“ напуснеше Староград, трябваше отново да прекоси протоците Редвин и този път можеше да не извади толкова късмет. Ако вятърът спреше и пленяха кораба? Ако приказките, които бе слушал, бяха верни, Джили щяха да я вземат като рабиня или солена жена, а бебето сигурно щяха да го хвърлят в морето като досадна дреболия.

„Трябва да е Рогов хълм – реши Сам накрая. – Щом стигнем в Староград, ще наема фургон и сам ще я заведа“. Така щеше да види замъка и гарнизона му и ако нещо от видяното го притеснеше, щеше просто да обърне и да върне Джили в Староград.

Стигнаха в Староград в студена влажна утрин: мъглата бе толкова гъста, че фарът на Високата кула беше единственото, което се виждаше. През залива се изпъваше бараж – двайсетина изгнили кораба, вързани един за друг. Зад него стояха в редица бойни кораби, три големи дромона и извисяващият се флагмански кораб на лорд Хайтауър „Честта на Староград“. „Канеленият вятър“ отново бе подложен на оглед. Този път на борда се качи Гунтор, синът на лорд Лейтън, в сребрист плащ и емайлирана в сиво броня. Сир Гунтор беше учил няколко години в Цитаделата и знаеше Лятната реч, тъй че двамата с Кухуру Мо се отделиха в капитанската каюта да поговорят насаме.

През това време Сам обясни плановете си на Джили.

– Първо Цитаделата, да представя писмата на Джон и да им кажа за смъртта на майстер Емон. Очаквам архимаистерите да пратят кола за тялото му. После ще намеря коне и фургон да те заведа при майка ми в Рогов хълм. Ще се върна колкото може по-скоро, но няма да е преди утре.

– Утре – повтори тя и го целуна за късмет.

Накрая сир Гунтор излезе на палубата и даде знак да отворят веригата, та „Канеленият вятър“ да влезе в пристанището. Сам стоеше до Коджа Мо и трима от стрелците ѝ при подвижното мостче, докато връзваха кораба за кея. Летноостровитяните бяха с пъстрите си плащове от

пера, които носеха само на брега. Чувстваше се дрипав до тях в торбестите си черни бричове, овехтялото наметало и оцапаните със сол ботуши.

– Колко време ще останете в пристанището?

– Два дни, десет, кой може да каже? Колкото трябва да опразним трюмовете и да ги напълним отново. – Коджа се ухили. – Баща ми също трябва да посети сивите майстери. Има да им продава книги.

– Джили може ли да остане на борда, докато се върна?

– Джили може да остане колкото пожелае. – Мушна го с пръст в коrema. – Не яде толкова много като някои.

– Не съм толкова дебел като преди – защити се Сам. Пътуването на юг се бе погрижило за това. Всичките тези вахти и нищо за ядене освен плодове и риба. Летноостровитяните обожаваха плодове и риба.

Тръгна след стрелците, но щом слязоха на брега, се разделиха. Надяваше се, че още помни пътя до Цитаделата. Староград бе истински лабиринт, а нямаше време за губене.

Денят беше влажен, тъй че калдъръмът бе мокър и хлъзгав, уличките – загърнати в мъгла и загадка. Сам ги избягваше, доколкото можеше, и се придържаше към крайречния път, извиращ се покрай Медовината към центъра на града. Приятно беше отново да усеща под краката си твърда земя, вместо клатещата се палуба, но в същото време, докато вървеше, се чувстваше неловко. Усещаше чужди очи да го гледат, надничаха от тераси и прозорци, следяха го от притъмнели входи. На „Канеленият вятър“ познаваше всяко лице. Тук, накъдето и да се обърнеше, виждаше само непознати. Още по-лоша бе мисълта, че може да го види някой, който го познава. Лорд Рандил Тарли беше познат в Староград, но не го обичаха. Сам не знаеше кое щеше да е по-зле: да го разпознае някой от враговете на баща му или някой от приятелите му. Придърпа наметалото си и ускори крачка.

Край портите на Цитаделата клечаха два зелени сфинкса с лъвски тела, орлови криле и змийски опашки. Единият имаше мъжко лице, другият – женско. Малко зад тях се издигаше Домът на писаря, където жителите на Староград идваха да потърсят послушници да им напишат прошенията или да прочетат писмата им. В откритите щандове седяха неколцина отегчени писари и чакаха клиенти. По други щандове се купуваха и продаваха книги. Сам спря при един, който предлагаше карти, и огледа една скица на Цитаделата, за да намери най-краткия път до Двора на Сенешала.

Пътеката се раздвояваше при статуята на крал Дерон Първи, яхнал

високия си каменен кон и вдигнал меча си към Дорн. Една чайка беше кацнала на главата на Младия дракон, а други две на меча му. Сам хвана лявото разклонение, което продължаваше покрай реката. При Плачещия кей погледа как двама послушници помогнаха на един старец да се качи в лодката за късия път до Кървавия остров. Млада майка се качи след него, с бебе не по-голямо от това на Джили. Бебето реवेशе. Под кейовете някакви готварчета газеха из плитчините и ловяха жаби. Поток розовобузи новаци се изля покрай него, забързани към септрията. „Трябваше да дойда тук, когато бях на техните години – помисли Сам. – Ако бях избягал с лъжливо име, можех да изчезна сред другите новаци. Баща ми можеше да се престори, че Дикон е единственият му син. Едва ли щеше да си направи труда да ме търси, освен ако не бях яхнал някое муле. Тогава щеше да ме издири, но само заради мулето“.

Пред Сенешалския двор ректорите затваряха един новак в складовете.

– Краде ядене от кухните – обясни един на послушниците, които чакаха да замерят хванатия с гнили зеленчуци. Всички изгледаха с любовитство Сам, когато ги подмина – черното наметало се бе издуло след него като платно.

Влезе в зала с каменен под и високи сводести прозорци. В другия край на висок подиум седеше мъж с остро лице и дращеше в дебел тефтер. Макар да беше облечен в майстерски халат, нямаше верига на врата. Сам се окашля.

– Добро утро.

Мъжът вдигна глава и като че ли не одобри това, което видя.

– Миришеш ми на новак.

– Надявам се скоро да стана. – Сам извади писмата, които му бе дал Джон Сняг. – Тръгнах от Вала с майстер Емон, но той умря по време на пътуването. Ако може да говоря със сенешала...

– Името ти?

– Самуел. Самуел Тарли.

Мъжът вписа името му в тефтера и махна с перото към пейката до стената.

– Седни. Ще те повикат, когато решат. Сам седна на пейката.

Други идваха и си отиваха. Някои носеха писма и напускаха. Някои говореха с мъжа на подиума и той ги отправяше през вратата зад себе си и нагоре по витото стълбище. Други сядаха на пейката при Сам и чакаха да ги повикат. Неколцина от повиканите бяха дошли след него. След като това стана за четвърти или пети път, той стана, отиде до мъжа

и попита:

– Колко още ще чакам?

– Сенешалът е важна особа.

– Дошъл съм чак от Вала.

– Значи няма да ти е трудно да стигнеш малко по-далече. – Махна с перото. – На онази пейка ей там, под прозореца.

Сам се върна на пейката. Изтече още час. Други влизаха, говореха с мъжа, изчакаха няколко мига и ги пускаха нататък. През цялото време той дори не поглеждаше към Сам. Мъглата отвън взе да се вдига, бледа слънчева светлина прониза прозорците. Сам усети, че се е заяпал в пращинките, затанцували в слънчевите лъчи. От устата му се изтръгна прозявка, после – още една. Опипа един спукан мехур на ръката си, после клюмна и затвори очи.

Сигурно бе задрямал. Стресна се, когато мъжът на подиума извика нечие име, скочи припряно на крака и си седна отново, като разбра, че не е неговото.

– Трябва да пхнеш някой петак на Лоркас, иначе ще седиш тука три дена – каза нечий глас до него. – Какво те води от Нощния страж в Цитаделата?

Заговорилият го беше слаб добродушен младеж, облечен в бричове от сърнешка кожа и стегнат зелен бригандин с железни пъпки. Кожата му беше с цвета на светлокафяв ейл, имаше гъсти черни къдрици и големи черни очи.

– Лорд-командирът възстановява изоставените укрепления – обясни Сам. – Трябват ни повече майстери за гарваните... петак ли каза?

– Петак ще свърши работа. За сребърен елен Лорас ще те отнесе при сенешала на гръб. Петдесет години е бил послушник. Мрази новациите, особено новаци със знатно потекло.

– Как може да разбере човек, че съм със знатно потекло?

– Също както може да разбере, че аз съм дорнец. – Каза го с усмивка.

Сам затършува за петак.

– Ти новак ли си?

– Послушник. Казвам се Алерас, но някои ме наричат Сфинкса. Името стресна Сам и той изломоти:

– Сфинксът е гатанката, не задаващият гатанката. Знаеш ли какво значи това?

– Не. Гатанка ли е?

– Де да знаех. Аз съм Самуел Тарли. Сам.

– Добра среща. И каква работа има Самуел Тарли с архимайстер Теобалд?

– Той ли е сенешалът? – попита объркано Сам. – Майстер Емон каза, че сенешалът бил Норен.

– Всяка година е нов. Архимайстерите се сменят на поста – повечето го смятат за неблагоприятна задача, само ги отвлича от истинската им работа. Тази година черното камъче се падна на архимайстер Уолгрейв, но умът на Уолгрейв се отвява, тъй че Теобалд излезе и каза, че ще отсужи срока му. Сприхав човек е, но добър. Майстер Емон ли каза?

– Да.

– Емон Таргаруен?

– Някога. Наричахме го просто майстер Емон. Умря по време на пътуването ни на юг. Как така знаеш за него?

– А как не? Той беше не само най-старият жив майстер. Беше най-старият човек във Вестерос, преживял повече история, отколкото архимайстер Перестан някога ще научи. Можеше да разкаже много и премного за управлението на баща си и на чичо си. На колко години беше, знаеш ли?

– На сто и две.

– Какво е правил в морето на неговата възраст?

Сам предъвка за миг въпроса, чудеше се какво е редно да каже. „Сфинксът е гатанката, не задаващият гатанката“. Възможно ли беше майстер Емон да е имал предвид *този* Сфинкс? Едва ли.

– Лорд-командир Сняг го изпрати, за да спаси живота му – почна той колебливо. Разказа набързо за крал Станис и Мелисандра Ашайска, като смяташе да спре дотук, но едно нещо водеше към друго, тъй че ще не ще заговори за Манс Рейдър и неговите диваци, за кралска кръв и дракони и преди да се усети какво става, всичко останало се изля: духовете в Юмука на Първите хора, Другият на неговия мъртъв кон, убийството на Стария мечок в Цитаделата на Крастър, Джили и бягството им, Бяло дърво, Студени ръце и гарваните, Джон и как бе станал лорд-командир, „Черната птица“, Дареон, Браавос, драконите, които Ксондо видял в Карт, „Канеленият вятър“ и всичко, което майстер Емон бе прошепнал накрая. Скри само тайните, които се бе заклел да пази, за Бран Старк и спътниците му и за бебетата, които Джон Сняг бе подменил. – Денерис е единствената надежда – заключи. – Емон каза, че Цитаделата трябва да й прати майстер веднага, да я върне във Вестерос, преди да е станало много късно.

Алерас слушаше напрегнато. Примигваше от време на време, но

нито веднъж не се изсмя, нито го прекъсна. Когато Сам свърши, го пипна по челото с тънката си кафява ръка и рече:

– Спести си петака, Сам. Теобалд няма да повярва и на половината на това, но някои биха могли. Ще дойдеш ли с мен?

– Къде?

– Да говорим с един архимајстер.

„Трябва да им го кажеш, Сам – беше казал майстер Емон. – Трябва да го кажеш на архимајстерите“.

– Добре. – Можеше да се върне и утре при сенешала, с петак в шепата. – Далече ли е?

– Не. На Острова на гарваните.

Не им трябваше лодка, за да стигнат до Острова на гарваните: стар дървен мост го свързваше с източния бряг.

– Гарванарникът е най-старата постройка в Цитаделата – каза Алерас, щом прехвърлиха мудните води на Медовината. – Казват, че в Героичния век уж бил укрепление на пиратски главатар, който ограбвал кораби, плаващи по реката.

Мъх и диви лози покриваха стените, гарвани крачеха по бойниците вместо стрелци. Подвижният мост не беше вдиган сигурно от столетия.

Зад стените на замъка беше студено и сумрачно. Древно язово дърво изпълваше двора. Изваяното на ствола му лице беше обрасло със същия тъмночервен мъх, който висеше натежал от белите му клонаци. Половината клони като че ли бяха голи, но тук-там още шумяха червени листа и там гарваните най-обичаха да кацат. Дървото беше пълно с тях, имаше и още в сводестите прозорци горе, около целия двор. Земята беше изпъстрена от курешките им. Докато пресичаха двора, един плесна с криле над главите им и всички се разгракаха.

– Покоите на архимајстер Уолгрейв са в западната кула, под белия гарванарник – каза Алерас. – Белите гарвани и черните се карат като дорнци и Пограничници, тъй че ги държат отделно.

– Архимајстер Уолгрейв ще разбере ли какво му разказвам? – зачуди се Сам. – Ти каза, че умът му блуждаел.

– Има си хубави дни и лоши – отвърна Алерас, – но ти няма да се видиш с Уолгрейв. – Отвори вратата към северната кула и започна да се изкачва. Сам се затътри след него. Отгоре се носеше пърхане и грак, и сърдит кръсък на гарвани, недоволни, че ги тревожат.

Най-горе на стълбището, пред врата от дъб, седеше блед русокос младеж, някъде на годините на Сам, зяпаше втрънено в пламъка на свещ с дясното си око. Лявото му беше скрито под кичур светлоруса

коса.

– Какво гледаш? – попита го Алерас. – Съдбата си? Смъртта си?

Русият младок извърна око от свещта и примига.

– Голи жени. Тоя пък кой е?

– Самуел. Нов новак, дошъл е да види Мага.

– Цитаделата не е каквото беше – оплака се русият. – В днешно време взимат какви ли не. Тъмни псета и дорнци, прасчовци, сакати, кретени, сега и облечен в черно кит. А аз тука си мислех, че левиатаните били сиви. – Пелерината му бе скъпа, на зелени и златни ивици. Беше много красив, макар очите му да бяха лукави, а устата – зла.

Сам го позна.

– Лео Тирел. – Щом каза името, се почувства като седемгодишно момченце, готово да намокри гащите. – Аз съм Сам, от Рогов хълм. Синът на лорд Рандил Тарли.

– Сериозно? – Лео го изгледа отново. – Май си ти. Баща ти каза, че си мъртъв. Или просто така му се е искало? – Ухили му се. – Още ли си страхливец?

– Не – излъга Сам. Джон го беше превърнал в заповед. – Ходих отвъд Вала и се бих. Наричат ме Сам Убиеца. – Не разбра защо го каза. Думите сами се изплъзнаха от устата му.

Лео се изсмя, но преди да успее да каже нещо, вратата зад него се отвори.

– Влизай тука, Убиец – изръмжа мъжът на прага. – И ти, Сфинкс. Веднага.

– Сам – каза Алерас. – Това е архимајстер Марвин.

Марвин носеше верига с много знаци на бичия си врат. Като оставим това, приличаше повече на пристанищен побойник, отколкото на мајстер. Главата му беше много голяма за тялото му, а издадените напред рамене и четвъртитата челюст му придаваха вид на човек, който се кани да откъсне нечия глава. Макар и нисък и тромав, беше с широки гърди и рамене, със закръглено бирено шкембе, изпънало връзките на кожата елек, който носеше вместо халат. От ушите и ноздрите му стърчаха настръхнали бели косми. Челото му беше ниско, носът му беше чупен неведнъж, горчивец беше оцапал зъбите му с ръждивочервено. И имаше най-огромните ръце, които Сам беше виждал.

Когато Сам се поколеба, едната от тези ръце го сграбчи под рамото и рязко го дръпна през вратата.

Стаята беше голяма и кръгла. Книги и свитъци бяха разхвърляни навсякъде, пръснати по масите и струпани на пода на купища от по

четири стъпки. Избелели гоблени и дрипави карти покриваха каменните стени. В огнището под медно котле прашеше огън. Каквото и да имаше в котлето, миришеше на изгоряло. Ако не се брояха пламъците, единствената светлина идваше от висока черна свещ в средата на стаята.

Свещта грееше неприятно ярко. Нещо странно имаше в нея. Пламъкът не примигваше, не трепна дори когато архимајстер Марвин затръшна вратата толкова силно, че листовете на близката маса се разхвърчаха. Светлината също така правеше нещо странно и с цветовете. Бялото беше бяло като току-що навалял сняг, жълтото блестеше като злато, червеното беше на пламък, но сенките бяха толкова тъмни, че приличаха на дупки в света. Сам неволно зяпна. Самата свещ бе три стъпки висока и тънка като меч, назъбена и усукана, и лъщеше черна.

– Това да не е?...

– ...обсидиан – отвърна другият мъж в стаята, блед, дебел, с меко като тесто лице младеж със закръглени рамене, меки длани, близко разположени очи и петна от храна по робата.

– Наречи го драконово стъкло. – Архимајстерът погледна към свещта. – Гори, но не изгаря.

– Какво подхранва пламъка? – попита Сам.

– Какво храни драконовия пламък? – Марвин се настани на едно от трикраките столчета. – Цялата валирианска магия е вкоренена в кръв и огън. Магъосниците на Фрийхолд са можели да виждат през планини, морета и пустини с такава стъклена свещ. Можели са да влизат в сънищата на човек и да му прашат видения, и да си говорят през половината свят, седнали пред свещите си. Мислиш ли, че това може да е полезно, Убиец?

– Няма да ни трябват повече гарвани.

– Само след битки. – Архимајстерът изскубна стиска горчивец от вързопа до себе си, лапна я и задъвка. – Кажи ми всичко, което разказа на нашия дорнски сфинкс. – Знам го всичкото, че и отгатак, но някоя подробност може да ми е убягнала.

На човек, като него не можеше да се откаже. Сам се поколеба за миг, след което разказа историята си отново. Марвин, Алерас и другият новак слушаха внимателно.

– Мајстер Емон вярваше, че Денерис Таргариен е събднало се пророчество... тя, не Станис, нито принц Регар или бебето принц, чиято глава са разбили в стената.

– Роденото в сол и дим, под кървяща звезда. Знам го пророчеството. – Марвин завъртя глава и изплю на пода тлъста червена хрчка. – Не

че бих му се доверил. Джорган от Стари Гхис пише, че едно пророчество е като измамна жена. Взима ти члена в устата си и ти стенеш от удоволствие и си мислиш колко сладко, ах, колко чудесно, колко е хубаво... а после зъбите ѝ щракват и стоновете ти се обръщат на писъци. Това е естеството на пророчеството, казва Джорган. Пророчеството ще ти отхапе патката по всяко време. – Задъвка, после продължи: – Все пак...

Алерас пристъпи до Сам.

– Емон щеше да отиде при нея, ако имаше сила. Искаше да ѝ пратим майстер, да я съветва, да я опази и да я доведе у дома.

– Тъй ли? – Архимайстер Марвин сви рамене. – Може би е добре, че е умрял, преди да стигне до Староград. Иначе на сивите овци щеше да им се наложи да го убият, а това щеше да накара скъпите ни старчоци да кършат отчаяно сбръчканите си ръце.

– Да го убият ли? – промълви Сам стъписано. – Защо?

– Ако ти кажа, ще трябва и тебе да убият. – Марвин се усмихна грозно, сокът на горчивеца бе като кръв по зъбите му. – Защо според тебе са избили всичките дракони? Храбрите драконоубийци, въоръжени с мечове! – Изплю се отново. – В света, който строи Цитаделата, няма място за магия, нито за пророчества или стъклени свещи, още по-малко за дракони. Запитай се защо на Емон Таргариен е било позволено да похаби живота си на Вала, след като по право е трябвало да го издигнат в архимайстер. Заради *кръвта* му, затова. Не е можело да му се вярва. Също като на мен.

– Какво ще направите? – попита Алерас Сфинкса.

– Ще отида в Робския залив вместо Емон. Лебедовият кораб, с който е дошъл Убиеца, би трябвало да ми свърши работа. Сивите овци ще пратят свой човек на някоя галера, не се съмнявам. С попътни ветрове би трябвало да ги изпреваря. – Марвин отново изглежда Сам и се намръщи. – Ти... ти трябва да останеш и да си изковеш верига. На твоето място бих побързал. Ще дойде време, когато ще си нужен на Вала. – Обърна се към новака с тестеното лице. – Намери суха килия на Убиеца. Ще спи тука и ще ти помага с гарваните.

– Н-н-но... – заекна Сам, – другите архимайстери... сенешалът... какво да им кажа?

– Кажи им колко са мъдри и добри. Кажи им, че Емон ти е заповядал да се оставиш в ръцете им. Кажи им, че винаги си мечтаел някой ден да ти позволят да носиш верига и да служиш на доброто, която служба е най-високата чест, а подчинението – най-висша добродетел. Но нищо не казвай за пророчество или дракони, освен ако не си падаш много по

отрова в овесената каша. – Марвин смъкна едно оцапано кожено наметало от куката до вратата. – Сфинкс, тоя да го държиш под око.

– Добре – отвърна Алерас, но архимайстерът вече беше излязъл. Чува как ботушите му затропаха по стъпалата.

– Къде тръгна? – попита слисано Сам.

– На кейовете. Магът не е от тези, които си губят времето. – Алерас се усмихна. – Трябва да ти призная нещо. Срещата ни не беше случайна. Магът ме прати да те измъкна, преди да си говорил с Теобалд. Знаеше, че идваш.

– Как?

Алерас кимна към стъклената свещ.

Сам зяпна за миг странния бял пламък, примига и извърна очи. Зад прозореца се смрачаваше.

– Има една празна килия под моята в западната кула, стълбището води право до покоите на Уолгрейв – каза младокът с тестеното лице.

– Ако не ти пречи гарванският грак, има хубава гледка към Медовината. Става ли?

– Предполагам. – Все трябваше да спи някъде.

– Ще ти донеса вълнени завивки. Каменните стени са студени нощем, дори тук.

– Благодаря. – Имаше нещо у този блед мекушав младеж, което не му харесваше, но не искаше да изглежда невежлив, тъй че добави:

– Всъщност името ми не е Убиец. Аз съм Сам. Самуел Тарли.

– Аз съм Пейт – отвърна младежът. – Като прасчото от приказките.

МЕЖДУВРЕМЕННО НА ВАЛА...

– Ей, чакай малко! – ще каже някой от вас. – Чакай, чакай! Къде са Дани и драконите? Къде е Тирион? Джон Сняг почти не го видяхме. Това не може да е всичко...

Е, не е. Има още. Още една книга, дебела колкото тази.

Не съм забравил да пиша за другите герои. Ни най-малко. Писах много за тях. Страници и страници, и страници. Глави и още глави. Все още пишех, когато ме осени, че книгата е станала прекалено голяма, за да се издаде в един том... а все още не се бях доближил до края. За да разкажа цялата история, която исках да разкажа, трябваше да срежа книгата на две.

Най-простият начин да го направя бе да взема каквото имам, да го клъцна някъде през средата и да приключа със „Следва продължение“. Колкото повече мислех за това обаче, толкова повече чувствах, че на читателите по-добре ще послужи книга, в която е разказана цялата история за половината герои, отколкото половината история за всички герои. И избрах точно това решение.

Тирион, Джон, Дани, Станис и Мелисандра, Давос Държеливия и всички останали герои, които вие обичате или обичате да мразите, ще дойдат догодина (наистина се надявам) в „Танц с дракони“, която ще се съсредоточи върху събитията по Вала и отвъд морето, както настоящата книга е съсредоточена върху Кралски чертог.

Джордж Р. Р. Мартин

Юни 2005 г.

ПРИЛОЖЕНИЕ

КРАЛЕТЕ И ТЕХНИТЕ ДВОРОВЕ

КРАЛИЦАТА РЕГЕНТ

Церсей Ланистър, Първата с това име, вдовица на {крал Робърт I Баратеон}, вдовстваща кралица, Протектор на Владенията и кралица регент,

- децата на кралица Церсей:
- {крал Джофри Баратеон}, дванадесетгодишно момче, отровен по време на сватбеното му празненство;
- сестра му, принцеса Мирцела, деветгодишно момиче, повереница на принц Доран Мартел в Слънчево копие,
- крал Томен I, осемгодишно момче,
- неговите котенца, сир Нокътчо, лейди Мустачки, Ботушчето,
- братя на кралица Церсей:
- сир Джайм Ланистър, неин близък, наричан Кралеубиеца,
- Тирион Ланистър, наричан Дяволчето, джудже, обвинен и осъден за кралеубийство и отцеубийство,
- Подрик Пейн, скуайър на Тирион, десетгодишно момче,
- чичовци, леля и братовчеди на кралица Церсей:
- сир Кеван Ланистър, неин чичо,
- сир Лансел, син на сир Кеван, неин братовчед, бивш скуайър на крал Робърт и любовник на Церсей, издигнат наскоро за лорд на Дари,
- {Вилем}, син на сир Кеван, убит при Речен пад,
- Мартин, близък на Вилем, скуайър,
- Джаней, дъщеря на сир Кеван, тригодишно момиче,
- Дженна Ланистър, леля на Церсей, омъжена за сир Емон Фрей,
- {сир Клеос Фрей}, син на Дженна, убит от разбойници,
- сир Тивин Фрей, син на Клеос, наричан Тив, скуайър,
- Вилем Фрей, син на Клеос, скуайър,
- сир Лайънъл Фрей, вторият син на лейди Дженна,
- {Тион Фрей}, син на Дженна, убит при Речен пад,
- Уолдър Фрей, наричан Уолдър Червения, най-младият син на лейди Дженна, паж при Скалата на Кастърли,

– Тирек Ланистър, братовчед на Церсей, син на покойния брат на баща й Тигет,

– лейди Ермесанда Хейфорд, непълнолетната жена на Тирек,

– Джой Хълма, незаконна дъщеря на изгубения чичо на кралица Церсей Герион, единадесетгодишно момиче,

– Серена Ланистър, братовчедка на Церсей, дъщеря на покойния й вуйчо Стафорд, брат на майка й,

– Мириел Ланистър, братовчедка на Церсей и сестра на Серена, дъщеря на вуйчо й Стафорд,

– сир Дейвън Ланистър, неин братовчед, син на Стафорд,

– сир Дамион Ланистър, по-далечен братовчед, женен за Шиела Крейкхол,

– сир Люсион Ланистър, техен син,

– Лана, тяхна дъщеря, омъжена за лорд Антарио Джаст,

– лейди Маргот, още по-далечна братовчедка, омъжена за лорд Тигус Пийки,

– Малкият съвет на крал Томен:

– {лорд Тивин Ланистър}, Ръка на Краля,

– сир Джайм Ланистър, лорд-командир на Кралската гвардия,

– сир Кеван Ланистър, надзорник на законите,

– Варис, евнух, надзорник на слухарите,

– Велик майстер Пицел, съветник и лечител,

– лорд Мейс Тирел, лорд Матис Роуан, лорд Пакстър Редвин, съветници,

– Кралската гвардия на Томен:

– сир Джайм Ланистър, лорд-командир,

– сир Мерин Грант,

– сир Борос Блънт, отстранен и по-късно възстановен,

– сир Бейлон Сван,

– сир Озмунд Черно котле,

– сир Лорас Тирел, Рицарят на цветята,

– сир Арис Оукхарт, с принцеса Мирцела в Дорн, Домакинството на Церсей в Кралски чертог:

– лейди Джослин Суифт, нейна придворна дама,

– Сенел и Доркас, нейни камериерки и слугини,

– Лъм, Червения Лестър, Хоук, наричани Конския крак, Късото ухо и Пъкънс, охрана,

кралица Марджери от дома Тирел, шестнадесетгодишна девица, вдовстваща младоженка на крал Джофри I Баратеон и на лорд Ренли

Баратеон преди него,

- Дворът на Марджери в Кралски чертог:
- Мейс Тирел, лорд на Планински рай, неин баща,
- лейди Алери от дома Хайтауър, майка й,
- лейди Олена Тирел, баба й, стара вдовица, наричана Кралицата на тръните,

– гвардейците на лейди Олена, Арик и Ерик, наричани Левия и Десния,

- сир Гарлан Тирел, брат на Марджери, наричан Галантния,
- неговата жена, лейди Леонет от дома Фосоуей,
- сир Лорас Тирел, Рицарят на цветята, Заклет брат на Кралската

гвардия,

- Придворни дами на Марджери:
 - нейните братовчедки, Мега, Ала и Елинор Тирел,
 - годеникът на Елинор, Алин Амброуз, скуайър,
 - лейди Алисан Бълвър, осемгодишно момиче,
 - Мередит Крейн, наричана Мери,
 - лейди Таена Мериуедър,
 - лейди Алис Грейсфорд,
 - Септа Нистерика, сестра на Вярата,
 - Паксър Редвин, лордът на Арбор,
 - двамата му синове, сир Хорас и сир Хобър,
 - майстер Балабар, негов лечител и съветник,
 - Матис Роуан, лорд на Златна дъбрава,
 - сир Вилам Уидърс, капитан на гвардията на Марджери,
 - сир Портифър Уудрайт и неговия брат, сир Люкантайн,
- Дворът на Церсей в Кралски чертог:

– сир Осфрид Черно котле и сир Озни Черно котле, по-млади братя на сир Озмунд Черно котле,

– сир Грегър Клегейн, наречен Яздещата планина, който умира болезнено от отровена рана,

– сир Адам Марбранд, командир на Градската стража на Кралски чертог (Златните плащове)

– Джалабхар Ксхо, принц на Долината на Червеното цвете, изгнанник от Летните острови,

- Джилс Росби, лорд на Росби, болнав старец,
- Ортън Мериуедър (Веселото време), лорд на Дългата маса,
- Таена Мирска, негова жена,
- лейди Танда Стоукуорт,

- лейди Фалайс, по-голямата ѝ дъщеря и наследничка,
- сир Болман Бърч, съпруг на лейди Фалайс,
- лейди Лолис, по-младата ѝ дъщеря, бременна, полудяла след изнасилване,
- сир Брон от Черна вода, съпруг на лейди Лолис, бивш наемник,
- {Шае}, войнишка курва, бивша слугиня на Лолис, удушена в леглото на лорд Тивин, г
- майстер Френкен, на служба при лейди Танда,
- сир Илин Пейн, Кралското правосъдие, палач,
- Ренифър Лонгуотърс, главен надзирател в тъмниците на Червената цитадела,
- Рюген, тъмничар, надзираващ черните килии,
- лорд Халайн Пироманта, Мъдрост на Гилдията на алхимиците,
- Нохо Димитис, посланик от Железния бряг на Браавос,
- Куайбърн, некромант, някогашен майстер на Цитаделата, а отскопро – един от Храбрата дружина,
- Лунното момче, кралски шут и глумец,
- Пейт, осемгодишно момче, „момчето за камшика“ на Томен,
- Ормонд от Староград, кралският арфист и бард,
- Аурейн Водите, копелето на Дрифтмарк,
- лорд Ализандър Стедмън, наричан Свидльото,
- сир Ронет Конингтън, наричан Ронет Червения, Рицарят на Грифоновия полог,
- сир Ламберт Търнбъри, сир Дермът от Дъждовния лес, сир Талад с прозвище Високия, сир Баярд Норкрос, сир Бонифър Хейсти, наричан Бонифър Добрия, сир Хюго Ванс – рицари, заклели се във вярност на Железния трон,
- сир Лайл Крейкхол, наричан Силния глиган, сир Алин Стакспир, сир Джон Бетли, наричан Джон Безбрадия, сир Стефон Суифт, сир Хъмфри Суифт – рицари, заклели се във вярност на Скалата на Кастърли,
- Джосмин Пекълдън, скуайър и герой от Битката за Черна вода,
- Гарет Пийдж и Лю Пайпър, скуайъри и заложници,
- хората на Кралски чертог:
- Върховният септон, Отец на ПравOVERните, Глас на Седмината на Земята, болнав и хилав старец,
- септон Торбърт, септон Рейнард, септон Лусиън, септон Олидор, от Най-благочестивите, служещи на Седмината във Великата септа на Белор,

– септа Моел, септа Аглантайн, септа Хелицент, септа Унела, от Най-благочестивите, служещи на Седмината във Великата септа на Белор,

- „врабците“, най-смирените и предани на вярата,
- Чатая, собственичка на скъп публичен дом,
- Алайая, нейна дъщеря,
- Данси, Марей, две от момичета на Чатая,
- Брела, слугиня, отскоро на служба при лейди Санса Старк,
- Тобо Мот, майстор оръжейник,
- Хамиш Арфиста, стар певец,
- Аларик от Ейсен, странстващ певец,
- Уат, певец, приел прозвището Синия бард,
- сир Теодан Уелс, благочестив рицар, наречен по-късно Теодан

Верния.

Знамето на крал Джофри изобразява коронования елен на Баратеон, черен на златно поле, и лъва на Ланистър, златен на пурпурно поле, в бойни пози.

КРАЛЯТ ПРИ ВАЛА

Станис Баратеон, Първият с това име, втори син на лорд Стефон Баратеон и на лейди Кассана от дома Естермонт, лорд на Драконов камък, титулуващ се Крал на Вестерос,

– кралица Селайз от дома Флорент, негова съпруга, понастоящем – в Източен крайморски страж,

– принцеса Шайрийн, тяхна дъщеря, единадесетгодишна,

– Кърпено лице или Кърпчо, нейният малоумен шут,

– незаконороденият му племенник Едрик Буря, син на крал Робърт от Делена Флорент, дванадесетгодишно момче, плаващо в Тясното море на борда на „Лудия Прендос“,

– сир Андрю Естермонт, братовчед на крал Станис, кралски довереник, командващ ескорта на Едрик,

– сир Джералд Гоуър, сир Тристън от Белязания хълм, Луис, с прозвище Рибарката, Омер Боровинката – кралски хора, пазачи и закрилници на Едрик.

– Дворът на Станис в Черен замък:

– лейди Мелисандра Ашайска, наричана Червената жена, жрица на Р'хлор, Бога на Светлината,

- Манс Райдър, Крал отвъд Вала, осъден на смърт пленник,
- синът на Райдър от жена му {Дала}, новородено, все още неполучило име – принцът дивак,
- Джили, дойката на бебето, момиче дивачка,
- нейният син, също още неполучило име новородено, осиновено от неговия баща {Крастър},
- сир Ричард Хорп, сир Джъстин Масей, сир Клейтън Съгс, сир Годри Фаринг, с прозвище Великаноубиеца, лорд Харууд Фел, сир Корлис Пени – хора на кралицата и рицари,
- Девън Държеливия и Браян Фаринг, кралски скуайъри, дворът на Станис в Източен крайморски страж:
- сир Давос Държеливия, с прозвище Луковия рицар, Адмирал на Тясното море, Ръката на краля,
- сир Аксел Флорент, чичо на кралица Селайз, най-изтъкнатият сред хората на кралицата,
- Саладар Саан, пират и наемник от Лис, командващ „Валириън“ и флота галери,
- гарнизонът на Станис в Драконов камък:
- сир Роланд Буря, с прозвище Копелето на Нощна песен, кралски човек, кастелан на Драконов камък,
- майстер Пилос, лечител, наставник, съветник,
- Овесената каша, Миногата – тъмничари,
- лордове, заклели се в Драконов камък:
- Монтерис Веларион, лорд на Приливите и господар на Дрифт-марк, шестгодишно момче,
- Дърам Бар Емон, лорд на Остър нос, петнадесетгодишно момче, гарнизонът на Станис в Бурен край:
- сир Джилбърт Фаринг, кастелан на Бурен край,
- лорд Елууд Медоуз, първи заместник на сир Джилбърт,
- майстер Джърн, съветник и лечител на сир Джилбърт, лордове, заклети на Бурен край:
- Елдън Естермонт, лорд на замъка Зелен камък, чичо на крал Станис, дядо на крал Томен, предпазлив приятел и на двамата,
- сир Емон, син и наследник на лорд Елдън, с крал Томен в Кралски чертог,
- сир Алин, син на сир Емон, също с крал Томен в Кралски чертог,
- сир Ломас, брат на лорд Елдън, чичо и поддръжник на крал Станис, в Бурен край,
- сир Андрю, син на сир Ломас, пазещ Едрик Буря в

Тясното море,
– Лестър Мориген, лорд на Вранско гнездо,
– лорд Люкос Читъринг, наричан Люкос Малкия, шестнадесетгодишен младеж,
– Давос Държеливия, лорд на Дъждовен лес,
– Маря, неговата жена, дъщеря на дърводелец,
– {Дейл, Алард, Матос, Марик}, четиримата им най-големи синове, загинали в Битката за Черна вода,
– Деван, скуайър при крал Станис в Черен замък,
– Станис, десетгодишно момче при лейди Маря на нос Гняв,
– Стефон, шестгодишно момче, при лейди Маря на нос Гняв.
Крал Станис е избрал за свое знаме огненото сърце на Бога на Светлината: червено сърце, обкръжено от оранжеви пламъци на яркожълто поле. Вътре в сърцето е изобразен коронованият елен на дома Баратеон, на черно поле.

КРАЛЯТ НА ОСТРОВИТЕ И СЕВЕРА

Грейджой от Пайк извеждат родословието си от Сивия крал от Героичния век. Според легендите Сивия крал властвал над самото море и си взел за жена русалка. Егон Дракона сложил край на последната кралска линия на Железните острови, но позволил на железородените да възстановят древния си обичай да избират онзи, който да има върховенство над тях. Избрали лорд Викон Грейджой Пайкски. Гербът на Грейджой е златен кракен на черно поле. Девизът им е: „Ние не сеем“.

Първият бунт на Бейлон Грейджой срещу Железния трон е потушен от крал Робърт I Баратеон и лорд Едарт Старк от Зимен хребет, но в хаоса, последвал смъртта на Робърт, лорд Бейлон се самопровъзгласява отново за крал и изпраща кораби да нападнат севера.

{Бейлон Грейджой}, Деветият с това име след Сивия крал, крал на Железните острови и на Севера, крал на Солта и на Скалата, Син на Морския вятър и лорд Жътваря на Пайк, убит в двубой,

– вдовицата на крал Бейлон кралица Аланис, от дома Харлоу,
– техните деца:
– {Родрик}, най-големият им син, убит по време на първия бунт,
– {Мейрон}, вторият им син, убит по време на първия бунт,
– Аша, тяхната дъщеря, капитан на „Черен вятър“, завладала замъка Дълбоки лес,

- Теон, най-малкият им син, титулуващ се „принц на Зимен хребет“, наричан от северняците Теон Изменника, братя на крал Бейлон:
 - {Харлон}, умрял млад от „сива люспа“,
 - {Квентон}, умрял като бебе,
 - {Донел}, умрял като бебе,
 - Юрон, наричан Вранско око, капитан на „Гишина“,
 - Виктарион, лорд-капитан на Железния флот, владетел на „Желязна победа“,
 - Ерон, наричан Мокра коса, жрец на Удавения бог,
 - Рус и Норджен, двама от послушниците му, „удавените“,
 - {Робин}, умрял като бебе,
 - дворцовото домакинство на крал Бейлон на Пайк:
 - майстер Вендамир, лечител и съветник,
 - Хеля, пазач на замъка,
 - воини и заклетни мечове на крал Бейлон:
 - Дагмър с прякора Ждрелото, капитан на „Пиещата пяна“,
 - Синия зъб, капитан на боен кораб,
 - Ълър, Скайт – гребци и воини,
 - претенденти за Престола от Морски камък в двореца на Кралското събрание на Стари Уик Джилбърт Фарвайнд, лорд на Самотната светлина,
 - поборници на Джилбърт: неговите синове, Джайлс, Югон, Йон, Ерик Железаря, наричан още Ерик Трошача на наковални и Ерик Справедливия, старец, някогашен прочут капитан и морски разбойник,
 - поборници на Ерик: внуците му Юрек, Тормор, Дагон, Дънстан Дръм, Костената ръка, лорд на Стари Уик,
 - поборници на Дънстан: синовете му Денис и Донел и Андрик Навъсения, мъж с гигантски ръст,
 - Аша Грейджой, единствената дъщеря на Бейлон Грейджой, капитан на „Черен вятър“,
 - поборници на Аша: Карл Девицата, Тристифер Ботли и сир Харас Харлоу,
 - капитани и поддръжници на Аша: лорд Родрик Харлоу, лорд Белор Блектайд от Черен прилив, лорд Мелдред Мерлин, Хармънд Шарп, Виктарион Грейджой, брат на Бейлон Грейджой, владетел на „Желязна победа“ и лорд-капитан на Железния флот,
 - поборници на Виктарион:
 - Ралф Стоунхауз Червения, Ралф Куция и Нют Бръснаря,

- капитани и поддръжници на Викторион: Хото Харлоу, Алвин Шарп, Фрейлег Силния, Ромни Уивър, Уил Кроткия, Малкия Ленууд Тоуни, Ралф Кенинг, Мейрон Волмарк, Горолд Гудбрадър,
- моряци на Викторион: Вулф Едноухия, Рагнор Пайк,
- наложницата на Викторион, някаква тъмнокожа жена, няма и с отрязан език, подарена от брат му Юрон,
- Юрон Грейджой, наричан Вранско око, брат на Бейлон Грейджой и капитан на „Тишина“,
- поборниците на Юрон: Джърмънд Ботли, лорд Оркууд на Оркомонт, Донър Солтклиф,
- капитани и поддръжници на Юрон: Торволд Кафявия зъб, Джон Майр Мършавия, Родрик Фриборн, Червения Гребец, Лукас Код Левака, Квелон Хъмбъл, Харън Халфхор, Кемет Пайк Копелето, Карл Ярема, Стоунхенд, Ралф Пастира, Ралф от Владетелски пристан,
- знаменосци на Бейлон, владетелите на Железните острови:
На Пайк
- {Савейн Ботли}, лорд на Владетелски пристан, удавен от Юрон Вранско око,
- {Харън}, най-големия му син, убит при Рова Кайлин,
- Тристифер, неговия втори син и законен наследник, лишен от владение от чичо му,
- Саймонд, Харлон, Викон и Бенарион, негови по-малки синове, също лишени от владения,
- Джърмънд, негов брат, станал лорд на Владетелски пристан
- синовете на Джърмънд, Бейлон и Квелон,
- Саргон и Луцимор, братя на Савейн,
- Уекс, няма дванайсетгодишно момче, незаконен син на Саргон, скуайър на Теон Грейджой,
- Уолдън Винч, лорд на Железен хълм,
На Харлоу
- Родрик Харлоу, наричан Четеца, лорд на Харлоу, лорд на Десетте кули,
- лейди Гуиниси, по-голямата му сестра,
- лейди Аланис, по-малката му сестра, вдовица на крал Бейлон Грейджой,
- Сигфрид Харлоу, наричан Сигфрид Сребърната коса, брат на дядо му, владетел на замъка Харлоу,
- Хото Харлоу, наричан Хото Гърбицата, от Кулата на Сиянието, братовчед,

– сир Харас Харлоу, наричан Рицаря, Рицар на Сива градина, братовчед,

– Бормунд Харлоу, наричан Бормунд Синия, владетел на Хълма Харидан, братовчед,

– знаменосци и заклетни мечове на лорд Родрик:

– Мейрон Волмарк, лорд на Волмарк,

– Майр, Стоунтри и Кенинг,

– домакинството на лорд Родрик:

– Три зъба, негова икономка, старица,

На Черен прилив

– Белор Блектайд, лорд на Черен прилив, капитан на „Нощна птица“

– Бен Блектайд Слепия, жрец на Удавения бог,

На Стари Уик

– Дънстан Дръм, капитан на „Гръмоносец“,

– Норни Гудбрадър, от Шатърстоун,

– Тарл, с прозвище Тарли Трижди удавения, жрец на Удавения бог,

На Голям Уик

– Горолд Гудбрадър, лорд на Хамърхорн,

– неговите синове Грейдон, Гран и Гормонд, близнаци,

– неговите дъщери Гизела и Гуин,

– майстер Мюренмур, учител, лечител и съветник,

– Трайстън Фарвайнд, лорд на нос Тюленова кожа,

– Спар (Мачтата),

– неговият син и наследник Стефарион,

– Мелдред Мерлин, лорд на Пибълтън,

На Оркмонт

– Оркууд от Оркмонт,

– лорд Тоуни, На Солена скала

– лорд Донор Солтклиф,

– лорд Съндърли,

На по-малките острови и скали:

– Джилбърт Фарвайнд, лорд на Самотна светлина,

– Грей Гъл (Сивия гларус), жрец на Удавения бог.

ДРУГИ ДОМОВЕ, ГОЛЕМИ И МАЛКИ

ДОМЪТ АРИН

Арините са потомци на кралете на Планината и Долината. Гербът на Арин е луна и сокол, бели на небесносиво поле. Домът Арин не е взел страна във Войната на петимата крале. Девизът на Арините е: „Високо като честта“.

- Робърт Арин, владетел на Орлово гнездо, Пазител на Долината, Гарант на Изтока, болнаво осемгодишно момче,
- майка му {лейди Лиза от дома Тъли}, вдовица на лорд Джон Арин, загинала, след като е бутната от Лунната врата,
- неговият пастрок Петир Белиш, с прозвище Кутрето, лорд на Харанхъл, лорд сюзерен на Тризъбеца, и лорд-протектор на Долината,
- Алайн Каменна, незаконна дъщеря на лорд Петир, всъщност Санса Старк,
- сир Лотор Брун, наемник на служба при лорд Петир, капитан на гвардията на Орлово гнездо,
- Озуел, ветеран на служба при лорд Петир, наричан понякога Черното котле
- домашната свита на лорд Робърт в Орлово гнездо:
- Марилион, красив млад певец, любимец на лейди Лиза и обвинен за убийството ѝ,
- майстер Колемон, съветник, лечител и наставник,
- Морд, жесток тъмничар,
- Гретчел, Мади и Мела-слугини
- знаменосци на лорд Робърт, лордовете на Долината:
- лорд Нестор Ройс, Върховен стюард на Долината и кастелан на Лунните порти,
- сир Албар, син и наследник на лорд Нестор,
- Миранда, дъщеря на лорд Нестор, държана настрана,
- Домакинството на лорд Нестор:
- сир Марвин Белмур, капитан на гвардията,
- Мия Каменна, мулегледачка и водач, незаконна дъщеря на крал Робърт I Баратеон,
- Осей и Карот (Рижия), мулегледачи,
- Лайънъл Корбрей, лорд на дома на сърцето,
- Сир Лин Корбрей, негов брат и наследник, владетел на прочутия

меч Скръбната дама,

- сир Лукас Корбрей, по-младият му брат,
- Джон Линдърли, лорд на Змийски лес,
- Теранс, негов син и наследник,
- Едмънд Уоксли, Рицаря на Уикъндън,
- Джеролд Графтон, лорд на Града на гларуса,
- Джилс, най-младият му син, скуайър,
- Трайстън Съндърленд, лорд на Трите сестри,
- Годрик Борел, лорд на Сладката сестра,
- Роланд Лонгторп, лорд на Дългата сестра,
- Ализандър Торент, лорд на Малката сестра,
- лордове декларанти, знаменосци на дома Арин, съюзени в защита

на младия лорд Робърт:

- Йон Ройс, Бронзовия Йон, лорд на Рунстоун (Вълшебната скала),

от старшето разклонение на дома Ройс,

- сир Андар, единственият жив син на Бронзовия Йон и наследник

на Рунстоун,

- домакинството на Бронзовия Йон:
- майстер Хелиуег, наставник, лечител и съветник,
- септон Люкос,
- сир Самуел Стоун, с прозвище Силния Сам Стоун, оръжейник,
- знаменосци и заклетни мечове на Бронзовия Йон:
- Ройс Колдуотър, лорд на Студена вода,
- сир Дамон Шет, Рицар на Града на гларуса,
- Утор Толет, лорд на Сива клисура,
- Аня Уейнууд, лейди на замък Железни дъбове,
- сир Мортън, нейният най-голям син и наследник,
- сир Донел, вторият й син, Рицаря на Портата,
- Уолъс, най-младият й син,
- Харолд Хардинг, неин повереник, скуайър, често наричай Хари

Наследника,

- Бенедар Белмур, лорд на Стронгсонг,
- сир Симънд Темпълтън, Рицаря на Найнстарс (Деветте звезди),
- {Еон Хънтър (Ловеца)}, владетел на замъка Дълъг лък, умрял

наскоро,

- сир Джилууд, най-големият син и наследник на лорд Еон, вече

наричан младия лорд Хънтър,

- сир Юстейс, вторият син на лорд Еон,
- сир Харлан, най-младият син на лорд Еон,

- Домакинството на Младия лорд Хънтър:
- майстер Виламен, съветник, лечител, наставник,
- Хортън Редфорт, лорд на Редфорт, женен три пъти,
- сир Джаспър, сир Крейгтон, сир Джон, негови синове,
- сир Мичъл, най-младият му син, наскоро помазан в рицарство, женен за Юсила Ройс от Рунстоун,
- кланови вождове от Лунните планини,
- Шага син на Долф, от Каменните Врани, сега водач на разбойническа чета в кралския лес,
- Тимет син на Тимет, от Горените,
- Чела дъщеря на Чейк, от Черните уши,
- Краун син на Калор, от Лунните братя.

ДОМЪТ ФЛОРЕНТ

Флорентите от замъка Бистра вода са знаменосци на Планински рай. При избухването на Войната на петимата крале лорд Алестер Флорент е подкрепил своя владетел на страната на крал Ренли, докато неговият брат сир Аксел избира Станис, съпруг на племенничката му Селайз. След смъртта на Ренли лорд Алестер също преминава на страната на Станис с цялата военна сила на Бистра вода. Станис обявява лорд Алестер за своя Ръка и поверява командването на флотата си на сир Имри Флорент. Флотата и сир Имри са изгубени в Битката при Черна вода, а усилията на лорд Алестер да договори мир след поражението са сметнати от крал Станис за измяна. Той е предаден на червената жрица Мелисандра, която го изгаря в жертва на Р'хлор.

Железния трон обявява Флорентите за изменици заради подкрепата им на Станис и неговия бунт. Владенията им са отнети и с цитаделата

Бистра вода с прилежащите ѝ земи е възнаграден сър Гарлан Тирел. Гербът на дома Флорент е лисича глава в цветен венец.

- {Алестер Флорент}, лорд на Бистра вода, изгорен като изменник,
 - съпругата му, лейди Мелара от дома Крейн,
 - техните деца:
 - Алекайн, изпаднал в немилост лорд на Бистра вода, избягал в Староград да потърси убежище при Хайтауър,
 - лейди Мелеса, омъжена за лорд Рандил Тарли,
 - лейди Реа, омъжена за лорд Лейтън Хайтауър,
- роднините им:

- сир Аксел, човек на кралицата, на служба при своята племенница кралица Селайз в Източен крайморски страж,
- {сир Риам}, умрял след падане от кон,
- Селайз, негова дъщеря, съпруга и кралица на крал Станис I Баратеон,
- Шайрийн Баратеон, единственото й дете,
- {сир Имри}, най-големия му син, убит в Битката при Черна вода,
- сир Еррен, вторият му син, пленник в Планински рай,
- сир Колин, кастелан на цитаделата Черна вода,
- Делена, негова дъщеря, омъжена за сир Хосман Норкрос,
- Едрик Буря, негов незаконен син, осиновен от крал Робърт I Баратеон,
- Алестер Норкрос, най-големият й законен син, деветгодишно момче,
- Ренли Норкрос, вторият й законен син, тригодишно момче,
- майстер Омер, най-големият син на сир Колин, на служба в Стар дъб,
- Мерел, най-младият син на сир Колин, скуайър в Арбор,
- Рилийн, сестра на лорд Алестер, омъжена за сир Рикерд Крейн.

ДОМЪТ ФРЕЙ

Фрей са знаменосци на дома Тъли, но не винаги са изпълнявали ревностно дълга си. В началото на Войната на петимата крале Роб Старк спечелва съюза на лорд Уолдър, ката се заклева да се ожени за някоя от неговите дъщери или внучки. Но след като вместо да изпълни клетвата си се оженва за лейди Джейни Уестърлинг, Фрей влизат в заговор с Рууз Болтън и убиват Младия вълк и свитата му в т.н. Червена сватба.

- Уолдър Фрей, лорд на Бродовете,
- от първата му жена, {лейди Пера от дома Ройс}:
- {сир Стеврон}, загинал след Битката при Волско кръстовище,
- съпругата му {Корена Суан}, починала от охтика,
- най-големият син на Стеврон, сир Риман, наследник на Близнаците,
- синът на Риман, Едвин, женен за Джанис Хънтър,
- дъщерята на Едвин, Валда, деветгодишно момиче,
- синът на Риман, Уолдър, наричан Черния Уолдър,
- синът на Риман, {Петир}, наричан Петир Пъпката, обесен при

Старите камъни, женен за Миленда Карън,
 – дъщерята на Петир, Пера, петгодишно момиче,
 – съпругата му {Джейни Лидън}, умряла след падане от кон,
 – синът на Стеврон, {Егон}, малоумен, с прозвище Звънчо, убит на Червената сватба от Кейтлин Старк,
 – дъщерята на Стеврон, {Мийгел}, умряла при раждане, женена за сир Дафин Ванс,
 – дъщерята на Мийгел, Мариан Ванс, девица,
 – синът на Мийгел, Уолдър Ванс, скуайър,
 – синът на Мийгел, Патрек Ванс,
 – съпруга {Марсела Уейнууд}, умряла при раждане,
 – синът на Стеврон, Уолтън, женен за Дийна Хардинг,
 – синът на Уолтън, Стефон, наричан Сладкия,
 – дъщерята на Уолтън, Валда, наричана Валда Ясноли-ката,
 – синът на Уолтън, Браян, скуайър,
 – сир Емън, вторият син на лорд Уолдър, женен за Дженна Ланистър,
 – синът на Емън, {сир Клеос}, убит от разбойници близо до Деви-чето езеро, женен за Джейни Дари,
 – синът на Клеос, Тивин, дванадесетгодишен скуайър,
 – синът на Клеос, Вилем, паж при Ейшмарк, десетгодишен,
 – синът на Емън, {сир Лайънъл}, женен за Мелеса Крейкхол,
 – синът на Емън, {Тион}, скуайър, убит от Рикард Карстарк като пленник при Речен пад,
 – синът на Емън, Уолдър, наричан Уолдър Червения, паж при Скалата на Кастърли, четиринадесетгодишен,
 – сир Енис, третият син на лорд Уолдър, женен за {Тиана Вайлд}, умряла при раждане,
 – синът на Енис, Егон Кръвника, разбойник,
 – синът на Енис, Регар, женен за {Джейни Бийзбъри}, умряла от охтика,
 – синът на Регар, Робърт, тринадесетгодишно момче,
 – дъщерята на Регар, Валда, единадесетгодишно момиче, наричана Валда Бялата,
 – синът на Регар, Джонос, осемгодишно момче,
 – Периан, дъщеря на лорд Уолдър, омъжена за сир Леслин Хайг,
 – синът на Периан, сир Харис Хайг,
 – синът на Харис, Уолдър Хайг, петгодишно момче,
 – синът на Периан, сир Донел Хайг,

- синът на Периан, Алин Хайг, скуайър,
- от втората му жена, {лейди Кирена от дома Суан}:
- сир Джаред, четвърти син на лорд Уолдър, женен за {Алис Фрей},
- синът на Джаред, {сир Титос}, убит от Сандор Клегейн по време на Червената сватба, женен за Зои Блейнтри,
- дъщерята на Титос, Зия, четиринадесетгодишна девица,
- синът на Титос, Захъри, дванадесетгодишно момче, обучаващо се в септата на Староград,
- дъщерята на Джаред, Кира, омъжена за {сир Гарс Гудбрук}, убит по време на Червената сватба,
- синът на Кира, Уолдър Гудбрук, деветгодишно момче,
- дъщерята на Кира, Джейни Гудбрук, шестгодишна,
- септон Лусиън, на служба във Великата септа на Белор,
- от третата му жена, {лейди Амарей от дома Крейкхол}:
- сир Хостийн, женен за Белена Хавик,
- синът на Хостийн, сир Арууд, женен за Риела Ройс,
- дъщерята на Арууд, Риела, петгодишно момиче,
- синовете близнаци на Арууд, Андру и Алин, четиригодишни,
- дъщерята на Арууд, Хостела, новородено,
- Литийн, дъщеря на лорд Уолдър, омъжена за лорд Лусиас Вайприн,
- дъщерята на Литийн, Елиана, омъжена за сир Джон Вайлд,
- синът на Елиана, Рикард Вайлд, четиригодишен,
- синът на Литийн, сир Деймън Вайприн,
- Саймонд, омъжена за Бетариос от Браавос,
- синът на Саймонд, Алезандър, певец,
- дъщерята на Саймонд, Аликс, седемнадесетгодишна девица,
- синът на Саймонд, Брадамар, десетгодишно момче, осиновено в Браавос като повереник на Оро Тендирис, търговец от този град,
- сир Дануел, женен за Винафрей Уент,
- {много помятания и мъртвородени},
- {Мерет}, обесен при Старите камъни, женен за Мария Дари,
- дъщерята на Мерет, Америкей, наричана Ами, омъжена за {сир Пейт от Синя вилка, убит от сир Грегър Клегейн},
- от петата му жена, {лейди Саря от дома Уент}:
- няма потомство,
- от шестата му жена, {лейди Бетани от дома Росби},
- сир Первин, петнадесетият син на лорд Уолдър,

- {сир Бенфрей}, умрял от рана, получена на Червената сватба, женен за Джиана Фрей, негова братовчедка,
- дъщерята на Бенфрей, Дела, наричана Дела Глухата, тригодишно момиче,
- синът на Бенфрей, Озмунд, двегодишно момче,
- майстер Виламен, седемнадесетият син на лорд Уолдър, на служба в замъка Дълъг лък,
- Оливар, осемнадесетият син на лорд Уолдър, бивш скуайър при Роб Старк,
- Рослин, шестнадесетгодишна, омъжена за лорд Едмур Тъли на Червената сватба,
- от седмата му жена, {лейди Анара от дома Фаринг},
- Арвин, дъщеря на лорд Уолдър, четиринадесетгодишна девица,
- Вендел, деветнадесетият син на лорд Уолдър, паж в Морски страж,
- Колмар, двадесетият син на лорд Уолдър, единадесетгодишен и вричен във Вярата,
- Валтир, наричан Тир, двадесет и първият син на лорд Уолдър, десетгодишен,
- Елмар, последният син на лорд Уолдър, сгоден за кратко за Аря Старк, деветгодишен,
- Ширей, седемгодишна, най-малкото дете на лорд Уолдър,
- от осмата му жена, лейди Джоиз от дома Еренфорд,
- в момента бременна,
- незаконни деца на лорд Уолдър от случайни жени:
- Уолдър Реките, наричан Уолдър Копелето,
- синът на Уолдър Копелето, сир Емон Реките,
- дъщерята на Уолдър Копелето, Валда Реките
- майстер Мелвис, на служба в Росби,
- Джейни Реките, Мартин Реките, Ригър Реките, Ронел Реките, Мелара Реките, други.

ДОМЪТ ХАЙТАУЪР

Хайтауър от Староград са сред най-старите и горди от Големите домове на Вестерос и проследяват родословната си линия чак до Първите хора. Някогашни крале, те са властвали над Староград и околностите му още от Зората на дните и вместо да се противопоставят на андалите, са

ги посрещнали гостоприемно, а по-късно прегънали коляно пред Кралете на Предела и се отказали от короните си, като запазили всички свои древни привилегии. Въпреки че са могъщи и неизмеримо богати, владетелите на Високата кула (Хайтауър) традиционно предпочитат търговията пред битките и рядко играят съществена роля във войните на Вестерос. Ролята на рода Хайтауър е съществена в основаването на Цитаделата и те до ден днешен продължават да я подкрепят. Умни и проникателни, те винаги са били големи покровители на ученията и Вярата. Казват, че някои от тях били изкусни в алхимията, некромантиката и други магически изкуства.

Гербът на дома Хайтауър е стъпаловидна бяла кула, увенчана с пламък, на пушливо-сиво поле. Девизът им е: „Ние осветяваме Пътя“.

Лейтън Хайтауър, Гласът на Староград, владетел на Пристана, владетел на Високата кула, Пазител на Цитаделата, Маяк на Юга, наричан Стареца на Староград,

- лейди Реа от дома Хайтауър, неговата четвърта жена,
- най-големият син и наследник на лорд Лейтън, сир Белор, наричан Белор Ведрата усмивка, женен за Ронда Роуан,
- дъщерята на лорд Лейтън, Малора, наричана Лудата дева,
- дъщерята на лорд Лейтън, Алери, жена на лорд Мейс Тирел,
- синът на лорд Лейтън, сир Гарт, наричан Сивата стомана,
- дъщерята на лорд Лейтън, Дениси, омъжена за сир Дезмънд Редвайн,
- нейният син, Денис, скуайър,
- дъщерята на лорд Лейтън, Лейла, омъжена за сир Джон Къпе,
- дъщерята на лорд Лейтън, Алисан, омъжена за лорд Артър Амброуз,
- дъщерята на лорд Лейтън, Линее, омъжена за лорд Джора Мормон, сега главна конкубинка на Трегар Ормолен от Лис,
- синът на лорд Лейтън, Гунтор, женен за Джейни Фосоуей от Зелената ябълка на Фосоуей,
- най-младият син на лорд Лейтън, сир Хъмфри,
- знаменосците на лорд Лейтън:
- Томен Костейн, лорд на Трите кули,
- Алисан Бълвър, лейди на замъка Блаккраун (Черна корона), осемгодишно момиче,
- Мартин Мюлендор, лорд на Ъплендс (Горни земи),
- Варин Бийзбъри, лорд на Хънихолт (Меден хълм),
- Бранстън Кай, лорд на замъка Сънфлауър (Слънчоглед),

- хората на Староград:
- Ема, прислужница в „Перо и половница“, където жените са дашни, а ябълковата е страшно силна,
- Роузи, нейната дъщеря, петнайсетгодишно момиче, чиято девственост ще струва един златен дракон,
- архимайстери на Цитаделата:
- архимайстер Норен, сенешал за свършващата година, пръстът, палката и маската му са от електрон (злато и сребро),
- архимайстер Теобалд, сенешал за следващата година, пръстенът, палката и маската са от олово,
- архимайстер Еброуз, лечител, пръстенът, палката и маската му са от сребро,
- архимайстер Марвин, наричан Марвин Мага, пръстенът, палката и маската му са от валирианска стомана,
- архимайстер Перестан, историк, пръстенът, палката и маската му са от мед,
- архимайстер Велин, наричан Велин Оцета, звездоброец, пръстенът, палката и маската му са от бронз,
- архимайстер Риам, пръстенът, палката и маската му са от жълто злато,
- архимайстер Уолгрейв, старец, вероятно изгубил ума си, пръстенът, палката и маската му са от черно желязо,
- Галард, Кастос, Зарабело, Бенедикт, Гаризон, Нимос, Цетерес, Уилифер, Молос, Хародон, Гайни, Агривейн, Окли, всички архимайстери, майстери, послушници и новаци в Цитаделата:
- майстер Гормон, често служи в Уолгрейв,
- Армен, послушник на четири брънки, наричан Послушника,
- Алерас, наричан Сфинкса, послушник на три брънки, страстен стрелец с лък,
- Робърт Фрей, шестнайсетгодишен, послушник на две брънки,
- Локрас, послушник на девет брънки, на служба при сенешала,
- Лео Тирел, наричан Лео Ленивеца, новак със знатно потекло,
- Моландер, новак, сакат с единия крак по рождение,
- Пейт, който се грижи за гарваните на архимайстер Уолгрейв, необещаващ новак,
- Рууни, млад новак.

ДОМЪТ ЛАНИСТЪР

Ланистъррови от Скалата на Кастърли остават принципните поддръжници на претенциите на крал Томен за Железния трон. Гордеят се, че са потомци на Лан Умника, легендарния хитрец от Героичния век. Златото на Скалата на Кастърли и Златния зъб ги е направило най-богатия от Великите домове. Гербът на Ланистър е златен лъв на пурпурно поле. Девизът на дома Ланистър е: „Чуй моя рев!“

– {Тивин Ланистър}, лорд на Скалата на Кастърли, Гарант на Запада, Щит на Ланиспорт и Ръка на краля, убит в нужника от своя синджудже,

– децата на лорд Тивин:

– Церсей, близначка на Джайм, сега лейди на Скалата на Кастърли,

– сир Джайм, наричан Кралеубиеца, близък на Церсей,

– Тирион, наричан Дяволчето и Получовека, джудже и кралеубиец,

– родственици на лорд Тивин и техни деца:

– сир Кеван, най-големият брат на лорд Тивин, женен за Дор на от дома Суифт,

– лейди Дженна, негова сестра, омъжена за сир Емон Фрей, сега лорд на Речен пад,

– най-големият син на лейди Дженна, {сир Клеос Фрей}, женен за Джейни от дома Дари, убит от разбойници, – най-големият син на Клеос, сир Тивин Фрей, наричан Тив, сега наследник на Речен пад,

– вторият син на Клеос, Вилем Фрей, скуайър,

– втория син на Дженна, сир Лайънъл Фрей,

– третия син на Дженна, {Тион Фрей}, скуайър, убит като пленник в Речен пад,

– най-младият син на Дженна, Уолдър Фрей, наричан Червения Уолдър, паж в Скалата на Кастърли,

– Уат Бялата усмивка, певец на служба при лейди Дженна,

– {сир Тигет Ланистър}, вторият му брат, умрял от шарка,

– синът на Тигет, Тирек, изчезнал, има опасения, че е убит,

– лейди Ермесанда Хейфорд, непълнолетната жена на Тирек,

– {Герион}, изгубил се в морето,

– Джой Хълма, незаконна дъщеря на Герион, единайсетгодишна, други близки роднини на лорд Тивин:

– {сир Стафорд Ланистър}, брат на жената на лорд Тивин, убит при Волско кръстовище,

- дъщерите на Стафорд, Серена и Мириел,
- синът на Стафорд, сир Дейвън,
- сир Дамион Ланистър, женен за лейди Шиела Крейкхол,
- синът им сир Люсион,
- дъщеря им, Лана, омъжена за лорд Антарио Джаст,
- лейди Маргот, омъжена за лорд Титус Пийки,
домакинството в Скалата на Кастърли:
- майстер Крейлен, лечител, наставник и съветник,
- Вилар, капитан на гвардията,
- сир Бенедикт Брум, оръжейник,
- Уат Бялата усмивка, певец,
знаменосци и заклетни мечове, лордове на Запада:
- Деймън Марбранд, лорд на Ейшмарк,
- сир Адам Марбранд, негов син и наследник, Командир на Градска
ката стража на Кралски чертог,
- Роланд Крейкхол, лорд на Крейкхол,
- братът на Роланд, {сир Бъртън Крейкхол}, убит от разбойници,
- неговият син и наследник, сир Тиболт,
- вторият му син, сир Лайл, наричан Силния глиган, пленник в за-
мъка Розова девица,
- най-младият син на Роланд, сир Мерлон,
- Себастон Фарман, лорд на Светлия остров,
- Джейни, негова сестра, омъжена за сир Гарет Клифтон,
- Титос Бракс, лорд на Хорнвейл (Долината на рога),
- сир Флемент Бракс, негов брат и наследник,
- Куентин Бейнфорт, лорд на Бейнфорт,
- сир Харис Суифт, кръстник на сир Кеван Ланистър,
- синът на сир Харис, сир Стефон Суифт,
- дъщерята на сир Стефон, Джоана,
- дъщерята на сир Харис, Шиърли, омъжена за сир Мелвин
Сарсфилд,
- Редженард Естрен, лорд на Виндхол, пленник в Близнаците,
- Гавен Уестърлинг, лорд на Зъбера,
- неговата жена, лейди Сибел, от дома Спайсър,
- нейният брат, сир Ролф Спайсър, наскоро издигнат в лорд на
Кастамир,
- нейният братовчед, сир Самуел Спайсър,
- децата им:
- сир Райналд Уестърлинг,

- Джейни, вдовица на Роб Старк,
- Илейна, дванадесетгодишно момиче,
- Ролам, деветгодишно момче,
- лорд Селмънд Стакспир,
- неговият син, сир Стефон Стакспир,
- неговият по-малък син, сир Алин Стакспир,
- Теренс Кенинг, лорд на Кайси,
- сир Кенос Кайски, рицар на служба при него,
- лорд Антарио Джаст,
- лорд Робин Морланд,
- лейди Алисан Лефорд,
- Луис Лидън, лорд на Дълбоки вир,
- лорд Филип Плум,
- неговите синове, сир Денис Плум, сир Петир Плум и сир Харвин Плум, наричани Коравия камък,
- лорд Гарисън Престър,
- сир Форли Престър, негов братовчед,
- сир Грегър Клегейн, Яздещата планина,
- Сандор Клегейн, негов брат,
- сир Лорент Лорч, оземлен рицар,
- сир Гарт Грийнфилд, оземлен рицар,
- сир Лимънд Вайкъри, оземлен рицар,
- сир Манфрид Иу, оземлен рицар,
- сир Тиболт Хедърспун, оземлен рицар,
- {Мелара Хедърспун}, негова дъщеря, удавена като повереничка в Скалата на Кастърли.

ДОМЪТ МАРТЕЛ

Дорн е последното от Седемте кралства, което се е заклело във васална вяност на Железния трон. Кръв, традиция, география и история отличават дорниците от останалите кралства. При избухването на Войната на петимата крале Дорн не взима страна. С годежа на Мирцела Баратеон за принц Тристейн Слънчево копие е обявил подкрепата си за крал Джофри. Знамето на Мартел е червено слънце, пронизано от златно копие. Девизът им е: „Непокорими, неподвластни, несъкрушими“.

Доран Нимерос Мартел, лорд на Слънчево копие, принц на Дорн,
– съпругата му, Меларио, от свободния град Норвос,

- децата им:
- принцеса Ариан, наследничка на Слънчево копие,
- принц Куентин, отскоро рицар, храненик на лорд Ирънууд от Ирънууд,
- принц Тристейн, сгоден за Мирцела Баратеон,
- родственици на принц Доран:
 - {принцеса Елия}, изнасилена и убита при завземането на Кралски чертог,
 - {Ренис Таргариен}, малката ѝ дъщеря, убита при завземането на Кралски чертог,
 - {Егон Таргариен}, бебе, убито при завземането на Кралски чертог,
 - {Принц Оберин}, наричан Червената пепелянка, убит от сир Грегър Клегейн по време на съд чрез единоборство,
 - Елария Пясък, любовницата на принц Оберин, незаконна дъщеря на лорд Хармън Ълър,
 - Змиите на Пясъка – незаконните дъщери на принц Оберин:
 - Обара, двацет и осем годишна, дъщеря на Оберин от курва в Староград,
 - Нимерия, наричана Лейди Нем, двацет и пет годишна, дъщеря от благородничка на Волантис,
 - Тиен, двацет и три годишна, дъщеря на Оберин от септа,
 - Сарела, деветнайсетгодишна, дъщеря от търговка, капитан на „Крилатата целувка“,
 - Елия, четиринайсетгодишна, дъщеря от Елария Пясък,
 - Обела, дванайсетгодишна, дъщеря от Елария Пясък,
 - Дорея, осемгодишна, дъщеря от Елария Пясък,
 - Лореца, шестгодишна, дъщеря от Елария Пясък, дворт на принц Доран във Водните градини:
 - Арео Хота, от Норвос, капитан на гвардията,
 - майстер Калеот, съветник, лечител и наставник,
 - шестдесетина деца, както от знатно потекло, така и от простолюдието, синове и дъщери на лордове, рицари, сираци, търговци, занаятчи и селяци, негови повереници,
- дворт на принц Доран в Слънчево копие:
 - принцеса Мирцела Баратеон, негова повереница, сгодена за принц Тристейн,
 - сир Арис Оукхарт, заклет щит на Мирцела,
 - Розамунд Ланистър, лична слугиня и компаньонка на Мирцела,

далечна братовчедка,

- септа Еглантайн, изповедничка на Мирцела,
- майстер Майлс, съветник, лечител и наставник,
- Рикасо, в Слънчево копие, стар и сяп,
- сир Манфрей Мартел, кастелан в замъка Слънчево копие,
- лейди Алайз Лейдибрайт, дворцов ковчезник,
- сир Гаскойн от Зелената кръв (Грийнблъд), заклет щит на принц

Тристейн,

- Борс и Тимот, слуги в Слънчево копие,
- Беландра, Сийдра, сестрите Мора и Мелей – слугини в Слънчево

копие,

- знаменосци на принц Доран, лордовете на Дорн:
- Андерс Ирънууд, лорд на Ирънууд, Гарант на Каменния път,

Кралската кръв,

- сир Клетъс, негов син,
- майстер Кедри, лечител, наставник и съветник,
- Хармън Ълър, лорд на Хелхолт,
- Елария Пясък, негова незаконна дъщеря,
- сир Ълвик Ълър, негов брат,
- Делон Алирион, лейди на Божия милост,
- сир Райън, неин син и наследник,
- сир Демън Пясък, незаконен син на Райън, Копелето на Божия

милост,

- Дагос Мануди, лорд на Кралски гроб,
- Море и Дикон, негови синове,
- сир Майлс, негов брат,
- Лара Блекмонт, лейди на Блекмонт,
- Джинеса Блекмонт, нейна дъщеря и наследничка,
- Перос Блекмонт, неин син, скуайър,
- Немела Толанд, лейди на Призрачен хълм,
- Куентин Коргайл, лорд на Пясъчника,
- Сир Гълиан, ней-големият му син и наследник,
- Сир Арон, вторият му син,
- сир Дезиел Долт, Рицарят на Лимоновата гора,
- сир Андрю, негов брат и наследник, наричан Дрю,
- Франклин Фаулър (Птицеловеца), лорд на Скайрийч (Небесен простор), наричан Стария ястреб, Гарант на Принцовия проход,
- Джейни и Дженелин, негови дъщери близначки,
- сир Саймън Сантагар, Рицарят на Спотсууд (Пъстрия лес),

- Силва, негова дъщеря и наследничка, наричана Пъстрата Силва заради луничките ѝ,
- Едрик Дейн, лорд на Звездопад, скуайър,
- сир Джерълд Дейн, наричан Тъмната звезда, Рицарят на Планинска обител, негов братовчед и знаменосец,
- Требор Джордейн, лорд на Тор (Скалист хълм),
- Мирия, негова дъщеря и наследничка,
- Тремънд Гаргалън, лорд на Солен бряг,
- Дерон Вайт, лорд на Червените дюни.

ДОМЪТ СТАРК

Старките проследяват родословието си от Брандън Строителя и Кралете на Зимата. Управлявали са в продължение на хиляди години от Зимен хребет като Крале в Севера, докато Торен Старк, Коленичилия крал, не положил клетва за васална вярност пред Егон Дракона. Когато лорд Едард Старк от Зимен хребет е екзекутиран от крал Джофри, северняците отхвърлят васалството си на Железния трон и обявяват сина на лорд Едард Роб за крал в Севера. По време на Войната на петимата крале той печели всички битки, но е предаден и убит от хората на Фрей и Болтън в Близнаците.

– {Роб Старк}, крал на Севера, крал на Тризъбеца, лорд на Зимен хребет, най-големият син на лорд Едард Старк и лейди Кейт-лин от дома Тъли, шестнадесетгодишно момче, наричано Младия вълк, убит на Червената сватба,

- {Сив вятър}, неговото вълчище, убито на Червената сватба,
- законните му братя и сестри:
- Санса, негова сестра, омъжена за Тирион от дома Ланистър,
- {Лейди}, нейното вълчище, убита в замъка Дари,
- Аря, единадесетгодишно момиче, липсващо и смятано за убито,
- Нимерия, нейното вълчище, скитащо в Речните земи,
- Брандън, наричан Бран, деветгодишно сакато момче, наследник на Зимен хребет, смятано за мъртво,
- Лято, неговото вълчище,
- приятели и закрилници на Бран:
- Мийра Тръстиката, шестнайсетгодишна девица, дъщеря на лорд Хоуланд Тръстиката от Сива вода,
- Джойен Тръстиката, неин брат, тринайсетгодишен,

- Ходор, слабоумно момче, седем стъпки високо,
- Рикон, четиригодишно момче, смятано за мъртво,
- Рошльо, вълчището на Рикон, черно и свирепо,
- спътничката на Рикон, Оша, дивачка, пленена някога в Зимен хребет,
- неговият незаконен брат, Джон Сняг, от Нощния страж,
- Дух, вълчището на Джон, бяло и мълчаливо,
- заклети мечове на Роб:
- {Донел Локи, Оуен Нори, Дейси Мормон, сир Вендел Ман-дърли, Робин Флинт}, убити на Червената сватба,
- Халис Молън, капитан на гвардията, ескортирал останките на Едард Старк до Зимен хребет,
- Джакс, Квент, Шад – гвардейци, роднини на Роб:
- Бенджен Старк, по-младият брат на баща му, изгубил се при патрул отвъд Вала, смятан за мъртъв,
- {Лиза Арин}, сестра на майка му, вдовица на лорд {Джон Арин}, владетелка на Орлово гнездо, убита с бутване през Лунната врата,
- техният син, Робърт Арин, лорд на Орлово гнездо и Пазител на Долината, болнаво момче,
- Едмур Тъли, брат на майка му, лорд на Речен пад, взет в плен на Червената сватба,
- лейди Рослин, от дома Фрей, невеста на Едмур,
- сир Бриндън Тъли, наричан Черната риба, чичо на майка му, кастелан на Речен пад,
- знаменосците на Младия вълк, лордовете на Севера:
- Рууз Болтън, лорд на Дредфорт (Страшната крепост),
- {Домерик}, негов законен син и наследник, умрял от болен корем,
- Рамзи Болтън (бившият Рамзи Сняг), незаконен син на Рууз, наричан Копелето на Болтън, кастелан на Страшната крепост,
- Уолдър Фрей и Уолдър Фрей, наричани Големия Уол-дър и Малкия Уолдър, скуайъри на Рамзи,
- {Вонята}, войник, презиран заради лошата му миризма, убит, докато се представя за Рамзи,
- „Аря Старк“, пленничка на лорд Рууз, момиче, представяно за истинската Аря, сгодено за Рамзи,
- Уолтън, наричан Стоманените пищялки, капитан на Рууз,
- Бет Касел, Кира, Ряпата, Пала, Бенди, Шира, Баба Нан
- жени от Зимен хребет, държани в плен в Страшната крепост,

Джон Ъмбър, наричан Големия Джон, лорд на Сетно огнище, пленник в Близнаците,

– {Джон}, наричан Малкия Джон, най-големият син и наследник на Големия Джон, убит на Червената сватба,

– Море, наричан Вранояда, чичо на Големия Джон, кастелан на Последно огнище,

– Ходър, наричан Женското плашило, чичо на Големия Джон, също кастелан на Последно огнище,

{Рикард Карстарк}, лорд на Кархолд, обезглавен за измяна и убийство на затворник,

– {Едард}, негов син, убит в Шепнешия лес,

– {Торен}, негов син, убит в Шепнешия лес,

– Харион, негов син, пленник при Девиче езеро,

– Арнолф, чичо на Рикард, кастелан на Кархолд,

Галбарт Гловър, господар на Дълбоки лес, неженен,

– Робет Гловър, негов брат и наследник,

– жената на Робет, Сибел от дома Локи,

– техните деца:

– Гавен, тригодишно момче,

– Ерена, бебе,

– повереник на Галбарт, Ларенс Сняг, незаконен син на {лорд Халис Хорнууд}, тринайсетгодишно момче,

Хоуланд Тръстиката от наколното укрепление Сива вода,

– неговата жена, Джюана, от езерните хора,

– техните деца:

– Мийра, млада ловкиня,

– Джойен, момче, благословено със зеления взор, Виман Мандърли, лорд на Бял пристан, ужасно дебел,

– сир Уилис Мандърли, неговият най-голям син и наследник, много дебел, пленник в Харънхъл,

– жената на Уилис, Леона от дома Уулфилд,

– Винафрид, тяхна дъщеря, деветнайсетгодишна девица,

– Вила, тяхна дъщеря, петнайсетгодишна девица,

– {сир Вендел Мандърли}, вторият му син, убит на Червената сватба,

– сир Марлон Мандърли, негов братовчед, командир на гарнизона в Бял пристан,

– майстер Теомор, съветник, наставник, лечител,

Мейг Мормон, владетелка на Мечия остров,

– {Дейси}, нейната най-голяма дъщеря и наследничка, убита на Червената сватба,
– Алисейн, Лира, Джорел, Лиана, нейни дъщери,
– {Джеор Мормон}, неин брат, лорд-командир на Нощния страж, убит от свои,
– сир Джора Мормон, син на лорд Джеор, бивш владетел на Мечия остров по право, осъден и прокуден рицар,
– {сир Хелман Толхарт}, владетел на Тореново поле, убит при Дъскъндейл,
– {Бенфред}, негов син и наследник, убит от железните на Камен бряг,
– Едара, негова дъщеря, пленничка в Тореново поле,
– {Леобалд}, негов брат, убит в Зимен хребет,
– жената на Леобалд, Берена от дома Хорнууд, пленничка в Тореново поле,
– синовете им Брандън и Верен, също пленници в Тореново поле,
– Родрик Ризуел, владетел на Ручеите,
– Барбри Дъстин, негова дъщеря, владетелка на Бароутън, вдовица на {лорд Вилам Дъстин},
– Харууд Стаут, неин васал, дребен лорд в Бароутън,
– {Бетани Болтън}, негова дъщеря, втора жена на лорд Рууз Болтън, умряла от треска,
– Роджър Ризуел, Рикард Ризуел, Рууз Ризуел, негови свад-ливи братовчеди и знаменосци,
– {Клей Кервин}, лорд на Кервин, убит в Зимен хребет,
– Джонел, негова сестра, двайсет и три годишна девица,
– Лиеса Флинт, владетелка на Вдовичи страж,
– Ондрю Локи, лорд на Стар'замък, старец,
– Хюго Вул, наричан Голямо ведро, вожд на клан,
– Брандън Норей, вожд на клан,
– Торен Лидъл, вожд на клан.
Гербът на Старките е сиво вълчище, тичащо през ледено бяло поле. Девизът на Старките е: „Зимата иде.“

ДОМЪТ ТЪЛИ

Лорд Едмин Тъли от дома Речен пад е един от първите крайречни лордове, заклел се във васална вяност на Егон Завоевателя. След

победата си Егон го възнаградил, като издигнал дома Тъли над всички земи по Тризъбеца. Гербът на Тъли е скачаща пъстърва, сребърна, на поле от вълнисто синьо и червено. Девизът на Тъли е: „Семейство, дълг, чест“.

– Едмур Тъли, лорд на Речен пад, пленен по време на сватбата си и държан като пленник от дома Фрей,

– лейди Рослин от дома Фрей, младоженката на Едмур,

– {лейди Кейтлин Старк}, негова сестра, вдовица на лорд Едгар Старк от Зимен хребет, убита на Червената сватба,

– {лейди Лиза Арин}, негова сестра, вдовица на лорд Джон Арин от Долината, бутната от Лунната врата на Орлово гнездо и загинала,

– сир Бриндън Тъли, наричан Черната риба, чичо на Едмур, кастелан на Речен пад,

– домакинството на лорд Едмур в Речен пад:

– майстер Виман, съветник, лечител и наставник,

– сир Дезмънд Грел, главен оръжейник,

– сир Робин Ригър, капитан на гвардията,

– Лю Дългия, Елууд, Делп – гвардейци,

– Ъдъридс Вейн, стюард на Речен пад,

знаменосци на Едмур, лордове на Тризъбеца:

– Титос Блакууд, лорд на Гарваново дърво.

– {Лукас}, негов син, убит на Червената сватба,

– Джонос Бракън, лорд на Каменна ограда,

– Джейсън Малистър, лорд на Морски страж, затворник в собствения си замък,

– Патрек, негов син, затворен с баща си,

– Елемент Пайпър, лорд на замъка Розова девица,

– сир Марк Пайпър, негов син и наследник, пленен на Червената сватба,

– Карил Ванс, лорд на замъка Подслон за пътника,

– Лиан, по-голямата му дъщеря и наследничка,

– Риалта и Емфирия, по-малките му дъщери,

– Норбърт Ванс, слепия лорд на Атранта,

– сир Роналд Ванс, наричан Лошия, най-големия му син и наследник,

– сир Хюго, сир Елъри, сир Кирт, и майстер Джон, по-малките му синове,

– Теомар Смолууд (Малък лес), лорд на Жълдов замък,

– неговата жена, лейди Равела, от дома Суан,

- тяхната дъщеря, Карилин,
- Вилем Мутън, лорд на Девиче езеро,
- Шела Уент, лишена от владенията си лейди на Харънхъл,
- сир Уилис Воуд, рицар на служба при нея,
- сир Халмън Пеги,
- лорд Лимънд Гудбрук.

ДОМЪТ ТИРЕЛ

Тирелите се издигат на власт като стюарди на кралиците на Предела, макар да извеждат родословието си от Гарт Зелената ръка, крал градинар на Първите хора. Когато последният крал на дома Градинари бил убит на Огненото поле, неговият стюард Харлън Тирел предал Планински рай на Егон Завоевателя. Егон му подарил замък и властта над Предела. Мейс Тирел обявил подкрепата си за Ренли Баратеон в началото на Войната на петимата крале и му дал ръката на дъщеря си Марджери. След смъртта на Ренли Планински рай сключва съюз с дома Ланистър, а Марджери е сгодена за крал Джофри.

Мейс Тирел, лорд на Планински рай, Гарант на Юга, Пазител на Блатата, Върховен маршал на Предела,

- съпругата му, лейди Алери, от дома Хайтауър от Староград,
- децата им:
- Уилас, най-големият им син и наследник на Планински рай,
- сир Гарлан, наричан Галантния, вторият им син, наскоро издигнат в лорд на Бистра вода,
- неговата жена, лейди Леонет от дома Фосоуей,
- сир Лорас, Рицарят на цветята, най-малкият им син, Заклет брат на Кралската гвардия,
- Марджери, тяхната дъщеря, два пъти омъжена и два пъти вдовица,
- свитата и придворните дами на Марджери:
- нейните братовчедки, Мега, Ала и Елинор Тирел, – годеникът на Елинор, Алин Амброуз, скуайър,
- лейди Алисан Бълвър, лейди Алис Грейсфорд, Мередит Крейн, наричана Мери, Таена Мирска Мериуедър, жена на лорд Ортън Веселото време, септа Нистерика
- нейна дворцова свита,
- овдовялата майка на Мейс, лейди Олена от дома Редвин,

наричана Кралицата на тръните,

– гвардейците на лейди Олена, Арик и Ерик, наричани Левия и Десния,

– сестрите на Мейс:

– лейди Мина, омъжена за Пакстър Редвин, лорд на Арбор,

– техните деца:

– сир Хорас Редвин, близък на Хобър, с прякор Ужаса,

– сир Хобър Редвин, близък на Хорас, с прякор Лигльото,

– Дезмера Редвин, шестнадесетгодишна девица,

– лейди Джана, омъжена за сир Джон Фосоуей,

– чичовци и братовчеди на Мейс:

– чичо му, Гарт, наричан Грамадния, лорд сенешал на Планински рай,

– незаконородените синове на Гарт, Гарс и Гарет Цветята,

– чичо му, сир Морин, лорд-командир на Градската стража на Староград,

– синът на Морин, {сир Лутор}, женен за лейди Елин Но-ридж,

– синът на Лутор, сир Тиъдър, женен за лейди Лия Сери,

– дъщерята на Тиъдър, Елинор,

– синът на Тиъдър, Лутор, скуайър,

– синът на Лутор, майстер Медвик,

– дъщерята на Лутор, Олийн, омъжена за сир Лео Блак-бар,

– синът на Морин, Лео, наричан Лео Ленивеца, новак в Цитаделата в Староград,

– чичото на Мейс, майстер Гормон, служещ в Цитаделата,

– неговият братовчед, {сир Куентин}, умрял в Ашфорд,

– синът на Куентин, сир Олимер, женен за лейди Лиза Медоуз,

– синовете на Олимер, Реймънд и Рикард,

– дъщерята на Олимер, Мега,

– неговият братовчед, майстер Нормънд, на служба в Блак-краун (Черна корона),

– неговият братовчед, {сир Виктор}, убит от Смесения се крал от Братството на Кралския лес,

– дъщерята на Виктор, Виктария, омъжена за {лорд Джон Бълвър}, умрял от лятна треска,

– тяхната дъщеря, лейди Алисан Бълвър, осемгодишна,

– синът на Виктор, сир Лео, женен за лейди Алис Бийзбъри,

– дъщерите на Лео, Ала и Леона,

– синовете на Лео, Лайънъл, Лукас и Лорент,

- домакинството му в Планински рай:
- майстер Ломис, съветник, лечител и наставник,
- Игон Вируел, капитан на гвардията,
- сир Вортимър Крейн, майстор оръжейник,
- Масловката, глумец и шут, много дебел,
- неговите знаменосци, лордовете на Предела:
- Рандил Тарли, лорд на Хорнхил (Роговия хълм),
- Пакстър Редвин, лорд на Арбор,
- сир Хорас и сир Хобър, негови синове, близнаци,
- лечителят на лорд Пакстър майстер Балабар,
- Арвин Оукхарт, лейди на Стария дъб,
- най-младият син на лейди Арвин, сир Арис, Заклет брат
- на Кралската гвардия,
- Матис Роуан, лорд на Златна дъбрава, женен за Бетани от дома

Редвин,

- Лейтън Хайтауър, Гласът на Староград, владетел на Пристана,
- Хъмфри Хюет, лорд на Оукъншийлд (Дъбовия щит),
- Ортън Мериуедър, лорд на Дългата маса,
- лейди Таена, негова съпруга, жена от Мир,
- Ръсел, неин син, осемгодишно момче,
- лорд Артър Амброуз, женен за лейди Алисан Хайтауър,
- негови рицари и заклети мечове:
- сир Джон Фосоуей, от Зелената ябълка на Фосоуей,
- сир Тантън Фосоуей, от Червената ябълка на Фосоуей.

Гербът на Тирел е златна роза на тревно зелено поле. Девизът им е:
„Да крепнем“.

БУНТОВНИЦИ И РАЗБОЙНИЦИ, ПРОСТОЛЮДИЕ И ЗАКЛЕТИ БРАТЯ ДРЕБНИ ВЛАДЕТЕЛИ,

СТРАНСТВАЩИ РИЦАРИ И ХОРА ОТ ПРОСТОЛЮДИЕТО

сир Крейгтон Дългия клон и сир Илифер Бедняка, странстващи рицари и приятели,
Хибалд, плашлив и стиснат търговец,

– сир Шадрич от Сенчестата клисура, наричан Лудата мишка, странстващ рицар на служба при Хибалд,

Бриен, Девата на Тарт, наричана още Бриен Красавицата, странстваща девица,

– лорд Селвин Вечерната звезда, владетел на Тарт, неин баща,

– {Големия Бен}, сир Хюл Хънт, сир Марк Мюлендор, сир Едмънд Амброуз, {сир Ричард Фароу}, {Уил Щърка}, сир Хю Бийз-бъри, сир Реймънд Нейланд, Хари Соьер, сир Оуен Инчфилд, Робин Потър – нейни някогашни ухажори,

Ренфред Рикър, лорд на Дъскъндейл,

– сир Руфус Лийк, еднокрък рицар на служба при него, кастелан на Сивия форт в Дъскъндейл,

Уилям Мутън, лорд на Девиче езеро,

– Елеанор, неговата най-голяма дъщеря и наследничка, тринайсетгодишна,

Рандил Тарли, лорд на Хорнхил (Роговия хълм), командващ силите на крал Томен по Тризъбеца,

– Дикон, негов син и наследник, млад скуайър,

– сир Хюл Хънт, заклел се в служба на дома Тарли,

– сир Алин Хънт, братовчед на сир Хюл, също на служба при лорд Рандил,

– Дик Краб, с прозвище Дик Чевръстия, от нос Краклоу,

– Юстас Брун, лорд на Дайърден (Зла клисура),

– Бенард Брун, Рицаря на Браунхолоу (Кафява хралупа), негов братовчед,

– сир Роджър Хог, Рицаря на Соусхорн,

– септон Мерибалд, босоног септон,

– неговото куче, Куче,

– Стария брат, от Тихия остров,

– брат Нарбърт, брат Гилам, брат Роуни – братя отшелници на Тихия остров,

– сир Куинки Кокс, Рицаря на Солниците, изкуфял старец,

– в хана на кръстопътя:

– Джейни Вътъка, наричана Дългата Джейни, висока слугиня на осемнайсет години,

– Върбата, сестра ѝ, строга с черпака,

– Танси, Пейт, Джон Пени, Бен – сираци в хана,

– Джендри, чирак ковач и незаконен син на крал Робърт I Бара-теон, не знае произхода си,

- в Харънхъл:
- Рафорд, наричан Раф Сладура, Лайнияна уста, Дънсън – мъже от гарнизона,
- Бен Черния палец, ковач и оръжейник,
- Пия, слугиня, някогашна хубавица,
- майстер Гълиан, лечител, наставник и съветник,
- в Дари:
- лейди Америк Фрей, наричана Ами Караулката, страстната млада вдовица на лорд Лансел Ланистър,
- майката на лейди Америк, лейди Мария от дома Дари, вдовица на на Мерет Фрей,
- сестрата на лейди Америк, Мариса, тринайсетгодишна девица,
- сир Харвин Плум, наричан Коровия камък, командир на гарнизона,
- майстер Отомор, лечител, наставник и съветник, в хана „Коленичилия мъж“:
- Шарна, ханджиката – готвачка и стопанка,
- нейният мъж, наричан Мъжо
- Момче, сираче от войната,
- Гореща баница, момче на един хлебар, сирак.

РАЗБОЙНИЦИ И НЕСРЕТНИЦИ:

- {Берик Дондарион}, някогашен лорд на Черен пристан, шест пъти убиван,
- Едрик Дейн, лорд на Звездопад, дванадесетгодишно момче, скуайър на лорд Берик,
- Лудия ловджия от Каменна септа,
- Зелената брада, тирошки наемник,
- Анджи Стрелеца, стрелец с лък от Дорнските блата,
- Мерит от Лунния град, Вати Мливаря, Люк Хубавеца, Мъч, Дик Безбрадия
- разбойници в бандата му
- Лейди Каменно сърце, закачулена жена, наричана понякога Майка Милост, Безмълвната сестра и Бесещата,
- Лим, наричан Лим Лимоновия плащ, бивш войник,
- Торос Мирски, червен жрец,
- Харвин, син на Хълън, по-рано на служба при лорд Едард Старк в

Зимен хребет,

- Джек Късмета, търсен от правосъдието мъж, късоглед,
- Том от Седемте ручея, певец със съмнителна репутация, наричан

Том Седемте струни или Том Седмака,

- Хубавия Люк, Ноч, Мъдж, Дик Къосето – разбойници,

Сандор Клегейн, наричан Хрътката, някогашен Заклет щит на крал Джофри, по-късно Заклет брат на Кралската гвардия, за последен път видян болен от треска и умиращ край Тризъбеца,

{Варго Хоут}, от Свободния град Кохор, наричан Козела, наемничес-ки капитан, убит в Харънхъл от сир Грегър Клегейн,

- неговата Храбра дружина, наричани също Кървавите глумци:
- Урsvик с прозвище Верния, негов помощник,
- {септон Ът}, обесен от лорд Берик Дондарион,
- Тимеон Дорнски, Доло Дебелака, Рордж, Хапката, Пъг, Шагуел

Шута, Тог Джот от Ибен, Три пръста – дезертъори и бегълци,

в „Праскова“, бардак в Каменна септа:

- Невен, рижокосата собственичка,
- Алис, Кае, Лана, Джизен, Хели, Бела – някои от „прасков-ките“ й,
- в Жълдов замък, седалището на дома Малък лес:
- лейди Равела, от дома Суан, жена на лорд Теомар Малък лес,
- тук, там и другаде:

– лорд Лимънд Личестър, изкуфял старец, навремето спрял сир Мейнард при моста,

- младият му гледач, майстер Руун,
- духът на Хайхарт,
- господарката на Листата,
- септонът на Салиданс.

ЗАКЛЕТИТЕ БРАТЯ НА НОЩНИЯ СТРАЖ

Джон Сняг, Копелето на Зимен хребет, деветстотин деветдесет и осмият лорд-командир на Нощния страж,

- Дух, бялото вълчище на Джон,
- Едисон Толет, наричан Ед Скръбния, негов скуайър,
- Мъжете в Черен замък:

– Бенджен Старк, Пръв шурмовак, липсващ от дълго време и смятан за загинал,

- сир Винтън Стаут, стар шурмовак, слабоумен,

– Кедж Бялото око, Бедвик Великана, Матар, Дивен, Ълмър от Кралския лес, Елрон, Пайпър наричан Пип, Грен Зубъра, Бернар Черния, Гоуди, Тим Камъка, Джак Бълвър Черния, Джеоф Катерицата, Бен Брадатия, шурмоваци,

– Боуен Марш, лорд стюард,

– Трипръстия Хоб, стюард и главен готвач,

– {Донал Ноя}, майстор на оръжия и ковач, еднорък, убит при портата от Маг Могъщия,

– Оуен Тъпака, Тим Вързания език, Мъли, Къгън, Донел Хълма, наричан Сладкия Донел, Лю Левака, Джерен, Уик Дялания прът – стюарди,

– Отел Ярвик, Пръв строител,

– Празния ботуш, Холдър, Албет, Бурето – строители,

– Кънуи, Гверен – събирачи на набор за Вала,

– септон Целадор, пияница,

– сир Алисър Торн, бивш оръжеен инструктор,

– лорд Джанос Слинг, бивш командир на Градската стража на Кралски чертог, за кратко лорд на Харънхъл,

– майстер Емон (Таргариен), лечител и съветник, слепец, сто и две годишен,

– Клидас, стюард на Емон,

– Самуел Тарли, стюард на Емон, дебел и начетен,

– Емет Желязото, преди това от Източен страж, оръжеен инструктор,

– Харет Коня, близнаците Арон и Емрик, Сатена, Робин Скокливия – обучаващи се новобранци,

Мъжете в Сенчеста кула:

сир Денис Малистър, командир на Сенчеста кула,

– неговият скуайър, Уолъс Масей,

– майстер Мълин, лечител и съветник,

– {Корин Полуръката}, главен шурмовак, убит от Джон Сняг отвъд Вала,

– {Скуайър Долбридж, Иген}, шурмоваци, убити в Пискливия проход,

– Каменна змия, шурмовак и катерач, изгубил се в Пискливия проход,

При Източен (Крайморски) страж:

Котър Пайк, командир,

– майстер Хармън, лечител и съветник

- Стария Татърсолт, капитан на „Черната птица“,
- сир Глендън Хюет, оръжеен инструктор,
- братя на Източен страж:
- Дареон, стюард и певец,
в Цитаделата на Крастър (Изменниците):
- Дирк: убил Крастър, своя домакин,
- Оло Рязаната ръка: убил своя лорд-командир Джеор Мормон,
- Гарт от Грийнуей, Моуни, Гръбс, Алан от Росби бивши шурмоваци,
- Карл Куция, Ос Сирака, Бил Мърморкото – бивши стюарди.

ДИВАЦИТЕ ИЛИ СВОБОДНИЯТ НАРОД

- Манс Райдър, Кралят отвъд Вала, пленник в Черен замък
- неговата жена {Дала}, умряла при раждане,
- новороденият им син, роден в битка, още неназован,
- Вал, по-младата сестра на Дала, Принцесата дивачка, пленничка в Черен замък,
- дивашки вождове и главатари:
- {Харма}, наричана Песоглавата, убита под Вала,
- Халек, нейният брат,
- Властелинът на костите, с прякор Дрънчащата риза, разбойник и водач на бойна банда, пленник в Черен замък,
- {Игрит}, млада „жена на копието“, любовница на Джон Сняг, убита при шурма на Черен замък,
- Рик, наричан Дългото копие, член на бандата му,
- Рагвил, Ленил – членове на бандата му,
- {Стир}, магнар на Денн, убит при шурма на Черен замък,
- Сигорн, син на Стир, новият магнар на Денн,
- Тормунд, кралят на медовината в Ръждив замък, наричан Ужаса на великаните, Високоречия, Духача на рога и Трошация ледовете, и още Гръмовния юмрук, Мъжът на мечките, Говорещия на боговете и Башата на ордите,
- неговите синове, Торег Високия, Торвирд Кроткия, Дор-мунд и Дрин, дъщеря му Мунда,
- Ревливеца, шурмовак и водач на бойна банда,
- {Алфин Враноубиеца}, шурмовак, убит от Корин Полуръка-та от Нощния страж,

- {Орел, наричан Орел Орела}, превъплъщениец, убит от Джон Сняг в Пискливия проход,
- Маг Мар Тън Дох Вег, наричан Маг Могъщия, великан, убит от Донал Ноя при портата на Черен замък,
- Варамир, наричан Шест кожи, превъплъщениец, господар на три вълка, скална котка и снежна мечка,
- Джарл, млад шурмовак, любовникът на Вал,
- Григ Пръча, Ерок, Кворт, Боджър, Дел, Големия Бойл, Дан Конопа, Хенк Шлема, Лен, Пръста
- диваци и разбойници:
- {Крастър}, Госпадр на Цитаделата на Крастър, убит от Дирк от Нощния страж, гост под покрива му,
- Джили, негова дъщеря и жена,
- новороденият син на Джили, още неназован,
- Дия, Ферни, Нела – три от деветнадесетте жени на Крастър.

ОТВЪД ТЯСНОТО МОРЕ

ЗАДМОРСКАТА КРАЛИЦА

Денерис Таргариен, Първата с това име, кралица на Мийрийн, кралица на андалите и на ройнарите, и на Първите хора, Владетелка на Седемте кралства, Протектор на Владенията, халееси на Великото тревно море, наричана Денерис Родената в буря, Неизгоримата, Майката на драконите,

- нейните дракони, Дрогон, Визерион, Регал,
- нейният брат {Регар}, принц на Драконов камък, убит от Робърт Баратеон на Тризъбеца,
- дъщерята на Регар {Ренис}, убита при завземането на Кралски чертог,
- синът на Регар {Егон}, убит при завземането на Кралски чертог,
- нейният брат, {Визерис}, Третият с това име, наричан Краля просяк, коройясан с разтопено злато,
- нейният господар съпруг, {Дрого}, хал на дотраките, умрял от гноясала рана,
- мъртвороденият ѝ син от хал Дрого, {Рего}, убит в утробата ѝ от майги Мирри Маз Дуур,
- гвардията ѝ:

- Сир Баристан Селми, наричан Баристан Храбрия, предишен лорд-командир на Кралската гвардия на крал Робърт,
- Джого, ко и кръвен ездач, бичът,
- Аго, ко и кръвен ездач, лъкът,
- Ракаро, ко и кръвен ездач, аракхът,
- Мирмело, Джос Намръщения, Куенси, Алакво, Слуи – артисти, Сврони, пристанищна курва с убийствени наклонности, Пианата дъщеричка, курва с несигурен нрав, Краставата Джейни, курва с несигурен пол, Добричкия и Бездомничето, слуги на Многоликия бог в Къщата на Бялото и Черното,
- Умма, храмова готвачка,
- Чаровния, Дебелия, Господарчето, Строгото лице, Кривогледия и Прегладнелия
- тайни слуги на Бога с Много лица:
- Аря, от дома Старк, момиче с една желязна монета, известна също като Ари, Нан, Невестулката, Гарджето, Солничката и Кет,
- Кухуро Мо, от града Високи дървеса в Летните острови, господар на търговския кораб „Канеленият вятър“,
- Коджа Мо, негова дъщеря, Червената стрелкия,
- Ксондо Дору, моряк на „Канеленият вятър“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тая беше много гадна.

Моите благодарности и признателност отново са най-напред за онези непоколебими души, моите издатели: Нита Тоблиб, Джой Чембърлейн, Джейн Джонсън и особено за Ан Леели Гроел, за нейните съвети, доброто ѝ чувство за хумор и голямото снизхождение.

Благодаря също на моите читатели за всичките им мили и подкрепящи имейли и за търпението им. Специални потупвания по рамото за Лоуди от „Трите юмука“, Под „Бъни Дявола“, Требла и Дадж Убиеца на катерици и останалите от „Братството без знамена“, тази шура пиянска компания от храбри рицари и чаровни дами, които години и години наред вдигат най-хубавите купони в Worldcon⁴. И нека прозвучат фанфари във възхвала на Илио и Линда, които, изглежда, познават Седемте кралства по-добре от мене и ми помагат да съхраня последователността. Техният уебсайт и конкорданс Westeros са радост и чудо.

И благодарности на Уолтър Джон Уилямс, че ме преведе през още солени морета, и на Сейдж Уокър за пиявиците, треските и счупените кокали, на Пати Нейгъл за HTML и въртящите се щитове, и затова, че бързо вдигаше всички новини от мен, и на Мелинда Снодграс и Даниел Ейбрахам за услугите, които далеч надхвърлят зова на дълга. Оправям се с „малко помощ от приятелите ми“.

Никакви думи за благодарност няма да са достатъчни за Парис, която беше с мен в добрите дни и в лошите дни за всяка една проклета страница. Всичко, което трябва да се каже, е, че без нея нямаше да мога да подпиша тази Песен.

КРАЙ

4. Световно общество за научна фантастика и фентъзи. – Б. пр.

© 2005 Джордж Р. Р. Мартин
© 2006 Валерий Русинов, превод от английски

George R. R. Martin
A Feast for Crows, 2005

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова

Публикация:

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

Пир за врани

© Валерий Русинов, превод, 2006

George R. R. Martin

A Feast for Crows

© 2005 by George R. R. Martin

ИК „Бард“ ООД, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2722>]